

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

*Temptation
has never been
so dangerous.*

THE AMERICAN

UNLAWFUL MEN BOOK #5

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

*Temptation
has never been
so dangerous.*

THE AMERICAN

UNLAWFUL MEN BOOK #5

AMERİKAN

KANUNSUZ ADAMLAR KİTAP 5

JODI ELLEN MALPAS

AMERİKAN
Yasadışı Erkekler 5. Kitap Telif

Hakkı © Jodi Ellen Malpas 2024

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2024 yılında Jodi Ellen Malpas

tarafından yayımlanmıştır ISBN- 978-1-

957597-44-7

Jodi Ellen Malpas'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü Jodi Ellen Malpas'ın önceden izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme - Marion Archer

Düzeltilme - Karen Lawson Kapak

tasarımı - Hang Le

JODI ELLEN MALPAS'A ÖVGÜLER

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfaları yakıp kavuruyor ve hassas, çok katmanlı kahramanı ve kadın kahramanı okuyucuların kalbini kolayca ele geçirecek. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler dizisi bu kitabı kalıcı kılıyor." *Gentleman Sinner* hakkında -Publishers Weekly

"Bu kitap JEM'in en iyi hali, sırlar, yalanlar, düşmanlar... ve yanak yanağa mizah. Hepsi her sayfada var! Bu kitabın nereye gittiği ya da nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yolculuk esrarengiz olduğu kadar büyüleyiciydi de." - *Kindle and Koffee Book Blog on Wicked Truths*

"Karanlıktan sonra lezzetli bir dönüş; başından sonuna kadar tamamen, tartışmasız bir şekilde tahmin edilemez bir yolculuk. Bu öyle bir kitap ki her sayfası önemli, çünkü çok şey oluyor ve bu çift için nefretten aşka uzanan karmaşık bir dans." - *Jeeves The Brit'te Romantizm Okuyor*

"Jodi'nin 2021'in en çok okunan kitabı olarak bir kez daha büyük bir sansasyon yarattığını söylemek yanlış olmaz! Sıkı tutunun, büyülenmek üzeresiniz." - *Booksobsessive, The Enigma hakkında*

"Karşılıklı manyetik bir çekim, bir superalpha ve aşkla iyileşen uzun süredir gömülü yaralar. Theo karşı konulmaz biri." *Gentleman Sinner* hakkında - *Booklist*

"Jodi Ellen Malpas, en derin öfkeden mutlak sevince kadar uzanan ham duygularla dolu, hayranlarının kesinlikle benimseyeceği, okunması gereken inanılmaz bir hikaye örmüş." -Harlequin Junkie, *Centilmen Günahkâr* hakkında

"Karakterler gerçekçi ve birbirleriyle ilişkilendirilebilir ve gerilim patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. *Düşmanla Uyumak* tarzı hikâyelerden hoşlananlar için bu kitap mükemmel bir seçim."-Library Journal on *Leave Me Breathless*

"Adeline'in POV'undan anlatılan *Tartışmalı Prenses*, olay örgüsü açısından yoğun, karakter gelişimi açısından zengin, Kindle'ı eriten seks ve kıvrımlar, dönüşler, şok ediciler ve kötü adamların mükemmel bir karışımı!" -SueBee, Goodreads Yorumcusu

"*Tartışmalı Prenses*, sizi daha fazlası için yalvarmak zorunda bırakacak kıvrımlar, dönüşler ve dudak uçuklatan bir uçurum askısı ile her şeyi tüketen, kavurucu sıcak, modern bir kraliyet romantizmi." -Mary Dube, *USA Today HEA*

"*Tartışmalı Prenses*, kalplerimizin ihtiyaç duyduğu romantizmi, özlemini çektiğimiz tutkuyu, tahmin yürütmemizi ve sayfaları hevesle çevirmemizi sağlayan dudak uçuklatan dönemeçler ve dönüşlerle bize sundu." -TotallyBooked Blog

"Cesur, son teknoloji ürünü bir romans... Okunmaya değer." -Library Journal, *Yasak* üzerine

"Tahmin edilemez ve bağımlılık yapıcı."-Booklist on *The Forbidden*

"*Yasak*, Jodi Ellen Malpas'ın sadece romantizm türünün en yetenekli yazarlarından biri değil, aynı zamanda en cesurlarından biri olduğunu da kanıtlıyor. *Yasak* aşkın bu çığ ve dürüst tasvirinde Jodi, kök salacak karakterlerle seksi ve tutkulu bir aşk hikayesi sunuyor. *Yasak*, 2017'de okuduğum en sevdiğim kitap!"-Shelly Bell, At His Mercy'nin yazarı, *Yasak* hakkında

"*Yasak*, tutku, endişe ve kalp dolu, iç burkan bir hikaye! Kaçırılmamalı!"
-Harlequin Junkie *Yasak* üzerine

"Her öpücük, her seksi sahne, bu çift arasındaki her kelime ruhumun bir parçasına sahipti. Bu kitabı yüzlerce kez okuyabilirim ve yine de ilk kez okuyormuş gibi tepki verebilirim. *The Protector* benim için 2016'nın en sevilen kitaplarından biri." -Audrey Carlan, *The Calendar Girl* serisinin 1 numaralı çoksatan yazarı, *Koruyucu* hakkında

"4,5 yıldız. En İyi Seçim. Okurlar bu kitabı en başından itibaren sevecekler! Karakterler o kadar gerçek ve kusurlu ki, hayranlar sanki onların yanındaymış gibi hissediyor. Malpas'ın yazımı da duyguları tam olarak yansıtıyor."-RT Book Reviews on *The Protector*

"*With This Man*, zaten destansı olan bu aşk hikâyesini yepyeni, akıl almaz bir parlaklığa taşıyor." - Gi's Spot Yorumları

"Süper ateşli ve duygusal olarak yoğun." -The Library Journal *Bu Adamla* hakkında

"Jodi Ellen Malpas yürek burkan, bağımlılık yaratan yeni bir kitap sunuyor."-RT Book Reviews on *With This Man*

"Bu kitap için ne söyleyecek yeterince sözümüz ne de övgümüz var! Geçmişten gelen hayaletlerin yanı sıra şaşırtıcı bir gerilimle birlikte her şeye ve DAHA FAZLASINA sahipti. Ama daha çok, önüne çıkan her şeyi ve her şeyi fethedebileceğini kanıtlayan bir aşkla ilgiliydi. En sevdiğimiz serilerden birine güzel bir ekleme!"-TotallyBooked Blog on *With This Man*

Kanunsuz Adamlarım ve onların fişek kadınları için.

Bu çılgın, beyaz mafsallı yolculuk için teşekkürler.

Yakında görüşürüz.

JEM xxx

THE AMERICAN

JODI ELLEN
MALPAS

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

Bölüm 62

Bölüm 63

Bölüm 64

Bölüm 65

Bölüm 66

Bölüm 67

Bölüm 68

Bölüm 69

Bölüm 70

Bölüm 71

Bölüm 72

Bölüm 73

Bölüm 74

Bölüm 75

Bölüm 76

Sonsöz - Birinci Bölüm

Sonsöz - İkinci Bölüm

Sonsöz - Bölüm ÜÇ

Also by Jodi Ellen Malpas
Jodi Ellen Malpas Hakkında

Altı Ay Önce - Winstable Körfezi, Miami

BRAD

Kırmızı. Her yerde var.

Gözler açık, gözler kapalı.

Kırmızı.

Kan, acı, silah sesleri.

Saçları.

Kırmızı.

Eğildim, silah sesleri geliyordu, kurşunlar
uçuşuyordu. Ama hala kırmızı görüyorum.

Ve sonra . . . yeşil.

Yeşil gözler rahatlamış bir şekilde bana bakıyordu. Umutla. Ona iyi
olacağını söyledim. Başını salladı. Zayıf, sarsıntılı.

Kırmızı.

Bu sefer gördüğüm kan değil. Canlı, parlak, omuz hizasında dalgalar da
değil.

Kırmızı bir sis.

Öfke.

Kolunun kıvrımına bakıyor, ben de gözlerini takip ederek dışarı sarkan iğneye bakıyorum. Sonra borudan yukarı, bir torbaya doğru. Yarısına kadar borunun etrafına düğümlenmiş, damarlarına ilaç akışını engelleyen bir saç bağı var. Çenesi geriliyor ve onu çekip çıkarıyor. Yatağa kan sıçırıyor ve omzumun üzerinden bakınca Danny'nin sarışın bir kızı başka bir yataktan kaldırdığını görüyorum. Goldie kapıyı gözlüyor, James'in bir kolunda başka bir kız, diğerinde bir silah var ve Ringo bir esmer taşıyor. Her zevkten kadın var. *Hasta piçler.*

"Bir tane daha var," diye bağıyorum. Omzumdaki diğer baygın kızın ağırlığı daha da artıyor. "Lanet olsun." Kolumu sarsıyorum, yatağın etrafında dönerken onu daha da yukarı kaldırıyorum. "Uyandı," diye sesleniyorum. *Zeki.* Çok zeki. Ve çok genç. Kıza -çünkü o bir kız- yürüyüp yürüyemediğini soruyorum. Elimi uzattığımda yine sarsak, gergin bir şekilde başını sallıyor ve narin, solgun uzuvları bana uzanıyor. Kirli şilteden kalkmasına yardım ederken bana sıkıca tutunuyor, yüzündeki gerginliği izlemek acı veriyor. Atletinin askısı omzundan kayıyor.

Mor. Sarı. Siyah.

O kadar çok kırmızı var ki, görüşümü bulanıklaştıran buğuyu göz kırpmak zorunda kalıyorum, öfke beni felç ediyor. Eli tankının kayışını arıyor ama bulamıyor, hareketleri beceriksiz ve yönünü şaşırmış. "İşte." Yüzümü buruşturuyorum, tekrar yerine kaldırıyorum, morarmış göğsünü örtüyorum. Dişlerim gıcırıyor. *Ona ne yapmışlardı böyle?* Elimi tekrar uzattım ama tutmadı. Ben ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Ve bir an için kayboldum, artık kurşunlardan kaçmıyor ve hayatım için koşmuyordum. Bunun yerine, çok anlamlı bir bakışa doğru yuvarlanıyorum. Çok umutlu.

Çok güzel.

Düşüyorum.

Sadece bakıyorum.

Alnımın çatladığını hissediyorum ve başımı hafifçe sallayarak odağımı yeniden düzenlemeye çalışıyorum. Ama onun gözleri. Onların tutsağıyım.

Onu buradan çıkarmalıyım.

Ve yine de dünyadaki tüm iradeye rağmen, hareket edemiyorum. Omzumdaki diğer kızın ağırlığını bile hissedemiyorum artık.

Bang!

Büyüyü bozmak için o silah sesi gerekiyor. Kız irkiliyor ve ben görüşümü kırıştırarak kırmızıdan arındırıp geriye bakıyorum. Daha fazla silah sesi duyuluyor ve gözlerine kadar uyuşturulmuş genç kadınlardan mırıldanan panik çığlıkları geliyor. "Lanet olsun. Gitmeliyiz, tatlım." Hızla yanıma sokuldu, gövdeme yapıştı, yanımda sendelerken kendini tutmak için iki kolunu da bana doladı. "İyi misin?" Sürekli onu ve çevremizi kontrol ederek soruyorum. James hiç acımadan ve ara vermeden kurşun yağıdırıyor, her elinde bir makineli tüfek, yüzü hepimizin alışık olduğu bir tablo.

Katil.

Dışarı çıkmayı başardık ve James kapıyı tutarken Danny ile Polonyalının geçmesini engellemesi ya da bizimle gelmesi konusunda kısa bir tartışma yaşadılar. Danny'nin kaybedeceğini hepimiz biliyoruz. James o kapıdan ayrılmıyor. Bütün kızları tekneye bindirene kadar olmaz. Danny'nin de yakında peşimizden geleceğini bilerek koşmaya devam ediyorum. Omzum yanıyor, kaslarım çığlık atıyor. "Tanrım." Hâlâ bana yapışmış olan kızı kontrol ediyorum, yanımda tökezleyip sendelerken ağırlığı yanımdan sarkıyor.

"Brad, iyi misin?" Danny bağılıyor, belli ki omzumdaki diğer kızın kaydığını görüyor. Kızıl saçlı kızı yanımdan alarak omzumdaki kızı yeniden yerleştirmeme izin veriyor.

"Spor salonundaki oyunumuzu geliştirmeliyiz," diyorum, kızıl saçlıyı arkama alıp hızımı artırıyorum, arkamızda metale çarpan mermilerin sesini duyuyorum. Lanet olsun, umarım James o kapıyı yeterince uzun süre tutabilir.

Engeli, kayalık patıkaya bakıyorum ve bunu yaparken kızın çıplak ayaklarını görüyorum. Bunun beni yeterince yavaşlatmayacağından emin olsaydım

hepimizi öldürtürse, onu alırdım.

O bana bakarken ben de ona bakıyorum ve bir kez daha anlık olarak kayboluyorum. Artık hayatım için koşmuyorum. *Lanet olsun.* Gözlerimi ayırıp ilerideki kırık, eski iskeleyi görüyorum. Diğer kızı omzumdan indirmeden önce onu tekneye bindirmeye konsantre oluyorum, birkaç kez yuvarlayıp yüzümü buruşturuyorum.

"Sen git," dediğini duyuyorum Danny'nin.

Döndüm ve Beretta'nın şarjörünü kontrol ettiğini gördüm. "Ne?" Dik duruyorum, dövüşe hazırım. "Hayır." Bensiz geri dönme ihtimali yok.

"Git," diye homurdanıyor, yüzü ölümcül. Sikimde bile değil.

Danny ve benim aramda her zaman tek bir kural vardı; diğerini asla geride bırakmamak. *Asla.* O benim sadece kuzenim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım. Ayrıca, eğer onsuz eve gidersem karısının beni öldüreceğine dair bir sözüm de var. Danny'nin şanssızlığı, Rose'dan ondan korktuğumdan daha çok korkuyorum. Yani evet, hiçbir yere gitmiyorum.

Bir adım atıyorum ve bir dirençle karşılaşıyorum, bir şey elimi tutuyor ve beni geri çekiyor. Aşağıya bakıyorum.

Kırmızı.

Yeşil gözleri korkmuş. Kaybolmuş. "Bir dakika içinde döneceğim," diye söz veriyorum ona, parmaklarımı elinin içinde esnetiyorum, sıkı sıkı tutuyor. Biraz çaba sarf ederek kurtulmayı başarıyorum, Danny'nin ölümcül ifadesini görmezden gelerek yanına dönerken bir tüfek alıyorum. Geçerken fişek yatağını kontrol ediyorum. "Tek kelime edersen," diye uyarıyorum onu, "seni vururum." Bu sik kafalı -kuzenim- anlamsız riskler almayı alışkanlık haline getirmişti. Rose Cassidy'yi düşmandan teminat olarak aldığı anda başladı. *Ölümcül.* O zamandan beri, gerçekten aptalca kararlar verdi. Yalan söyleyemem, Danny'nin şimdiki karısına oldukça bağlandım. James'in diğer yarısını da çok seviyorum. Benim için kardeş gibiler. Yani, evet, yatırım yaptım.

Jet ski'ye binip tüfeği bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve kıyıda uzaklaşırken motorun çığlık atmasını sağlayarak çalıştırıyorum. Dalgalar arasında zıplayarak Danny'yi koyun etrafında takip ediyorum. "Ben yokum," diye bağıyor James ona doğru koştuğumuzu görünce, silahlarını bir kenara atıp ağırlığını tekrar kapıya veriyor. Danny'nin kayağını çevirip James'e arkasını dönmesine bakıyorum ve sonra gözlerimi tekrar James'e çeviriyorum, anladığını görüyorum. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum, kilitleniyorum, dolduruyorum ve nişan alıyorum. "Demek artık dublör olduk, öyle mi?"

James bana kaçırmamamı söyleyerek kapıdan uzaklaşıyor. Ben gülüyorum. O koşuyor. Ve ben ateş ediyorum.

Bang, bang, bang, bang, bang.

Hedeflerimin her birinin geri fırlayışını izliyorum, ateş edene kadar ... hiçbir şey. Ben yokum. James denize doğru koşuyor, kendini kayalıkların kenarından Danny'nin jet skisinin arkasına doğru fırlatıyor. Silahı suya atıyorum ve etrafı tarıyorum, jet ski'min etrafında dönüyorum, gaza basmadan önce temiz olduğumuzdan emin oluyorum, kıyı şeridindeki bir sonraki virajda Danny'ye yetişiyorum. Ama James jet skinin arkasında değildi. *Hay sikeyim.* Jet akışında ondan bir iz var mı diye bakıyorum, omzumun üzerinden su püskürterek bakıyorum, motorların gürültüsünden başka bir şey duymuyorum.

Vücudum sarsılıyor.

"Lanet olsun." Öksürüyorum, gidonu tutuşumu kaybediyorum, omzuma kötü bir acı saplanıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve aşağıya bakıyorum, köprücük kemiğimin yanındaki dalgıç kıyafetimde mükemmel bir delik görüyorum. Yavaşladığımda sırtımın üzerinden bakıyorum. Başka bir delik. Yanaklarımı şişiriyorum, yutkunuyorum, dişlerimi sıkıyorum. *Aman Tanrım.*

Gözlerimi kırıştıtarak görüşümü netleştiriyorum, yavaşlıyorum ve Danny'nin panikle suyu tarayan gözlerini gördüğüm anda midem kıcıma düşüyor. Acımı unutup onunla birlikte aramaya başlıyorum. *Nerede lan bu adam?*

"Geri dönüyoruz," diye bağıyor Danny, kelimeleri ağzımdan alarak.

Jet ski'mi çeviriyorum, hâlâ suyu arıyorum, o aptal herifi cehenneme kadar lanetliyorum. Tanrım, tekne iskelesine döndüğümüzde James'in bizimle olmadığını gördüğünde Beau'nun yolunda olmak istemiyorum. "Hadi," diye fısıldıyorum, okyanusu ararken.

"Dan-"

Bir su dalgası yükseliyor ve James su yüzeyine çıkıyor. "Orospu çocuğu," diye bağırıyor, gözlerindeki suyu silkeliyor, ben de rahatlamış bir şekilde jet ski'min gidonuna sarılıyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Benim için endişelendin mi?" James rahat bir şekilde soruyor. Etkilenmemiş.

"Siktir git," diye hırslıyor Danny, benim duruşumu taklit ederek, gidonun üzerine yığılmış, bitkin, rahatlamış ve ikisi arasındaki her şey.

Kendim daha iyi ifade edemezdim. Evet, endişeliydim ve yalan söyleyip bunun sebebinin onu kaybettiğim için beni vuracak olan kız arkadaşına ölümünü açıklamak istememem olduğunu iddia etmeyeceğim. Gerçek şu ki, o katil sapıǵı önemsiyorum. Kulübüme girip bana en iyi arkadaşımın aslında ölmediğini söylediği günden beri James Kelly'nin uzun süre buralarda olacağını biliyordum. Danny'nin dirileceğini ve ortalığın karışacağını da biliyordum. Ve öyle de oldu. Eğlence ve oyundan başka bir şey olmadı.

Danny jet ski'nin arkasına binmesine yardım ederken dişlerimi sıkıp alnımı ovuşturarak gülüyorum.

"Kaç tane kaldı?" James bana soruyor.

"Üçünün düştüğünü gördüm."

Omzumu döndürüyorum.

"Yani iki, vuruşların ölümcül olduğunu varsayarsak?" diyor ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum. Ben iyi bir nişancıyım. Kafalarına nişan almıştım ama okyanusta jet ski üzerinde sallanmak nişancının dostu değildir. "İyi misin?" Danny beni bir aşağı bir yukarı süzerek soruyor.

"Harika, ama gerçekten bir içkiye ihtiyacım var." Gazı sıkıyorum ve tekrar ırkiliyorum, bulanıklığı göz kırparak geri alıyorum. Kırmızı değil, öfke değil.

Acı.

Danny'nin kayakla manevra yaparak Byron's Reach'e geri dönüşünü izlerken midem bulanıyor ve benden uzaklaştığı anda mide bulantısına yenik düşerek denize kusuyorum. "Kahretsin," diye küfrederek Danny ve James'in uzaklaşmasını izliyorum. Dalış elbiseme bakıyorum, deliği hissediyorum, tıslıyorum. Kan fişkırıyor. Doktor değilim ama kan kaybının hızı güven verici değil. Başımı sallıyorum, görüşüm açılıyor ve gaza basıyorum, kalçalarımı koltuğu sıkıyorum, suyun üzerinde zum yaparken hayatım pahasına tutunuyorum.

Hayatımın en uzun yolculuğu bu. Kıyı tekrar uzaklaşmadan önce yakınlaşıyor gibi görünüyor, uzaktaki insanlar yakın ama kilometrelerce uzakta.

Sonunda olması gerekenden daha hızlı bir şekilde kıyıya yanaşıp jet ski'mi deniz tabanına sıkıştırıyorum ve kayarak çıkıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sağlam elimle geriye uzanıp dalgıç kıyafetimin fermuarını indiriyorum, sallanıyorum, göz kırpiyorum, bacaklarım ağırlaşıyor, suyun içinden geçip sahile ulaşmaya çalışıyorum. Her şeyden iki tane görüyorum. Danny, James, Beau, Otto ve Ringo. Dalış giysisimin üst kısmını aşağı çekerken iniltiye benzeyen yavaş, ayırt edilemeyen kelimelerden başka bir şey duymuyorum. Vücudumu sıkan baskısı midemi bulandırıyor.

Rahatlama anlıktır.

Acı alevlenmeden önce midem dönüyor ve bayılıyorum.

Kırmızı.

Günümüz - Miami

BRAD

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum yataktan fırladığımda, terden sıırıslıklam olmuş bir halde. Nerede olduğumu fark ettiğim anda rahat bir nefes alıyorum ve omzum zonklayarak yastığa geri düşüyorum. Ama gözlerimi kapatmıyorum.

Bugün kırmızı yok.

Lanet olsun, altı ay oldu ve her gece aynı lanet rüyayı görüyorum. Bazen gündüz rüyaları da. Bu acı ne zaman dınecek? Omzumu çeviriyorum, yara izine bakıyorum ve kızgınlıkla yorganı geriye atıyorum, kalkıp cep telefonumu şarjdan çekiyorum. Saat altı bile değil. Tam olarak iki saat önce yatmışım. Bu yoksunluğa daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Ve yine de . . . Uyuyamıyorum.

Dairemi bomba yuvasından çıkarıp yeniden bir daire haline getiren müteahhitlerle konuşmam gerekiyor. Danny'nin

Kirli büyük malikane -geçici konaklama yerim- bir düdüklü tencere gibi. Ve çok meşgul.

Şortumu ve spor ayakkabılarımı giyip elimi saçlarımın arasında gezdirerek spor salonuna doğru yol alıyorum ve mutfakta duruyorum. Dalgın bir şekilde kahve yapıyorum, cıvıldaayan kuşların sesine odaklanıyorum, malikanenin sınır duvarını çevreleyen uzun ağaçların üzerinden doğan güneşi izliyorum. Başka bir gün. "Bir dolar daha," diye geçiriyorum içimden, siyah sıvıyı dudaklarıma götürüp yudumluyorum.

Uzaktan köpekleri görüyorum, havuzun kenarından dönüyorlar. Heyecanlılar, bir ileri bir geri koşuyorlar.

Kırmızı.

"Siktir." Gözlerimi kırıştıyorum, uzaktan Pearl'ün Cindy ve Barbie'yi takip ettiğini görüyorum, bir top atıyor ve onlar bacaklarının etrafında dönüp atması için yalvarırken topu yakalıyor. Çıplak bacaklar. Gözlerim onlara tırmanıyor, bardağım dudaklarımda, ta ki ateş kırmızısı saçların ışığına bakana kadar. Ama bu sabah saçlarını arkadan bağlamış ve narin boynunu ortaya çıkarmış. Çıplak dudakları gerilmiş, gülümsemesi geniş. Bir hangarda kirli bir şiltenin üzerinde dövülmüş halde satılmayı beklerken bulduğum kızla tam bir tezat oluşturuyor.

Yutkunuyorum ve durduğum yerde rahatlıyorum, fincanımı indiriyorum, kendimle sert bir konuşma yapıyorum. *Sen onun babası olacak yaştasın.* "Bunu unutma Brad," diyorum kendi kendime, gözlerimi ayıramadan. Daha önce bu kadar sağlam bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum. Yine de elimi tuttuğunda duvarlarını kısa süreliğine indirdiğini gördüm. Gözlerinin içine baktığımda.

Onun hikayesi ne?

Merak ettiğim için kendimden
nefret ediyorum. "Neyi
hatırlıyorsun?"

Sarsıldım ve döndüm, kahvemi elime döktüm. "Kahretsin." Tenimden buhar yükseliyor, etim anında pembeleşiyor. "Siktir, siktir, siktir." Beau ocağın sapından bir kurulama bezi kaparken fincanımı atıp elimi silkeliyorum-

Esther tarafından ustalıkla oraya asıldığına şüphe yok - ve yanan uzvumun üzerine koymadan önce soğuk musluğun altında tutuyor. "Siktir, çok acıyor."

"Sızlanmayı kes," diyor, soğuk bezi yaranın üzerinde tutarken gülümseyerek. Beau'nun ağır yaralı koluna bakarken burnumu kırıştırıyor ve özür diler gibi homurdanıyorum. Ateşten ömür boyu yara almış bir kadının önünde küçük bir azar için sızlanmamalıydım. "Kiminle konuşuyordun?" diye soruyor.

"Kendim," diye itiraf ediyorum, tezgâha geri yaslanıyorum.

Bana bakıyor. Gözlerindeki bilmişlikten nefret ediyorum. "Bok gibi görünüyorsun." "Teşekkürler."

"Kulüpten ne zaman geldin?" Bezi kaldırıyor ve hasarı inceliyor.

"Dört."

"Brad, hadi ama. İki saatten fazla uyumaya ihtiyacın var."

Bunu aklıma sen söyle.

Beau beni tezgahın yanında bırakıp dolaba gidiyor ve bir kutu ile biraz krema çıkarıyor. "Daha ne kadar böyle devam edebilirsin?"

Gözlerimi kapattığımda kırmızı görmeyeceğimden emin olana kadar. "Ben iyiyim."

"Ciddi misin?" Elime biraz krem sıkıp ovalıyor ve ben de tıslamamak için kendimi zor tutuyorum. "Doktorla konuşmalısın."

"Doktor bana yardım edemez."

Bana bakarak sıkıntıyla iç geçiriyor ve eli öne doğru uzanıp şortuma uzanıyor. *Cebime* elini daldırıp beyaz toz dolu küçük bir plastik torba çıkarmasını kaşlarımı çatarak izliyorum, başını suçlayıcı bir şekilde eğiyor.

Bunu takdir etmiyorum. Elinden alıp cebime geri koyuyorum. Florida karı acil durumlar içindir. *Şu anda her gün olduğu gibi.*

"Doktorla konuştum," diyor. "Yardım edebileceğini söyledi." "Doc'la benim hakkımda mı konuştun?"

Gözleri daralıyor, kızgın. Endişeli olduğunu biliyorum. Endişelenmesine gerek yok. Bir kap tutarak başını eğdi. "Uyku hapları." Reddetmeme fırsat vermeden cebime atıyor.

Kokainle birlikte.

"Endişelenmen gereken başka şeyler yok mu?" Fincanımı doldurmak için kahve makinesine dönerek soruyorum. "Boyanacak bir çocuk odası, bastırılacak bir koca sapkınlığı?"

"Tanrım, bazen tam bir pislik oluyorsun."

"Başı bağlı bir katilden daha iyidir." Makineye gülümsüyorum, onu bekliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Sırtıma bir dirsek yiyorum, homurdanıyorum ve biraz katlanıyorum. "Kahve?" diye soruyorum.

"Kahveye iznim yok."

Omzumun üzerinden bakıyorum, onu buzdolabında görüyorum. James'in özel yeşil sosundan biraz çıkarıyor ve biraz içmeden önce kenarından sırtıyor. Yüzümü buruşturup mutfaktan çıkıyorum. James bugünlerde Beau'ya çok daha fazla yükleniyor. Yaşadıkları onca şeyden sonra kimse onu suçlayamaz. Onu ve doğmamış bebeğini gerçekten pamuklara sarmadığına şaşıırıyorum.

"Balayına ne zaman gidiyorsun?" Omzumun üzerinden sordum.

"Güzel soru."

Kapıda durup arkama bakıyorum. Başı yine eğikti. Bundan nefret ediyorum. Beau'yu polis içgüdülerinin ne zaman harekete geçtiğini bilecek kadar iyi tanıyorum ve Danny o Rus piç Sandy'yi kovalamak için bu malikaneden çıktığından beri son altı aydır harekete geçtiler. Ne büyük bir şoktu ama. Hiçbir erkek, yasadışı da olsa iş yapmak üzere olduğu adamın, on dört yaşındayken karısına tecavüz eden adam olduğunu öğrenmek istemez. *Yüce Tanrım.* Kimse *bu* dönüşü tahmin edemezdi. Ne yazık ki, Danny'nin Sandy'nin peşinden pervasızca gitmesi vurulmasına neden oldu. Üç kez. Pislik herif ayrıca dizlerinin üzerinde geri döndü ve karısına son on dört yıldır ona musallat olan adamın

Öldü. *Ölmedi*. Sandy, amcık, Bentley'siyle kaçtı ve o zamandan beri kimse ondan haber alamadı. Ya da o pisliği bulamadı. Denemediğimiz için değil. Danny, James, ben ve diğerleri Miami'nin altını üstüne getirdik. Sandy'nin sözde ilerlediği New York'a kadar ilerledik. Hiçbir şey yok. Bugünlerde ürkütücü bir sessizlik var. Ayı öldü, ordusunun çoğuyla birlikte. Ama rahatlıyor muyuz?

Asla.

"Bazı nedenlerden dolayı," diye devam ediyor Beau, kusmuk suyunu tezgâha indirirken. "Şu ana kadar gidemeyiz..." Kızın kaşları kalkıyor. "Ne?"

"Ne?"

"Bilmiyorum, sen söyle." "Neyi anlatayım?"

"Neden balayıma gidemiyorum?"

Çünkü James, Danny Sandy'yi bulduğunda büyük olasılıkla kıyamet kopacak diye Miami'den ayrılmaya cesaret edemez. "Hiçbir fikrim yok."

Bir göz bana dikildi. Lanet olsun, köşeye sıkışmış hissediyorum. "Biraz araştırma yaptım," diyor ve duvarlarım havaya kalkıyor.

"Spor salonuna geç kaldım."

Döndüm. Ve doğruca birinin

üzerine yürüdüm. *Kırmızı*.

Çok fazla kırmızı var.

Tek görebildiğim

kırmızı.

Gözlerimi kapatıp nefes alıp veriyorum, kendimi toparlıyorum, onunla yüzleşmeden önce düşüncelerimi kontrol altına alıyorum. Önümdeki canlılık günün bu saatinde çok fazla. Günün *herhangi bir saatinde*. "Nereye gittiğine dikkat et," diye çıkışıyorum, onun yanından geçip uzaklaşıyorum.

Pearl arkamdan "Otuzbirci," diye mırıldanıyor ve ben onunla tartışmıyorum. Bugünlerde birinci sınıf bir amcık oldum.

Spor salonuna varıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak içeri giriyorum. "Lanet olsun."

"Ne?" Danny ağırlık sehpasından fırladı, irkilmişti, kafası karışmıştı.

Ve deriden kayarak bir gümbürtüyle spor minderine çarptı. "Lanet olsun."

Sırt üstü yatmış ona bakıyorum, kalkmak için hiçbir girişimde bulunmuyor, muhtemelen enerjisi olmadığı için. İşte uykusuzluğumu anlayacak bir adam. Ona uykusuz kaldığımı söyleyebileceğimden değil. Zavallı adam bitmiş durumda.

"Zor bir gece daha mı?" Havlu dolabının üzerine koymadan önce kahvemi yudumlayarak soruyorum.

Başı yana düşüyor, yorgun, kırmızı çerçeveli gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Çok yorgunum Brad," diye nefes alıyor ve ben gülüyorum.

"Bunu Rose'un önünde asla söyleme."

Mırıldanıyor, gözlerini kapatıyor, olduğu yerde, sırt üstü, minderde, spor salonunda kalıyor. Kendi kendime gülümseyerek odanın diğer tarafındaki banka doğru alçalıyorum. Melek yüzlü Suikastçı, İngiliz, Danny Black, yeni doğmuş bir bebek tarafından kışının üstüne oturtuldu. Carlo Amca mezarında ters dönerdi. Bu da başka bir şey. Cesedi nerede? Eminim Danny onu bulduğunda bu bilgiyi Sandy'den öğrenecektir.

Sırt üstü düşünüyorum ve ağırlıklara bakıyorum. Bu sabah gerçekten ağır görünüyorlar. *Gerçekten çok* ağır. Gözlerimi kapatıyorum, bir an için dinlendiriyorum, buralarda birinin daha iyi kahve alması gerektiğini düşünüyorum. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. İç çekiyorum, sırtım deriyle kaynaşıyor.

Kırmı

zı.

Hay

sikeyi

m!

Ateş ediyorum.

Ve kafamı direğe vurdum. "Kahretsin." Gözlerimi kırıpıştırdım, sersemlemiştim, etrafıma bakındım. Danny hâlâ minderde, ağzı açık, sinekleri yakalıyordu. "Lanet olsun."

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

James kapı aralığında, Danny ile bana bakıyor, ölümcül bir kaşını eğlenerek kaldırmış. "Saat kaç?" Yerde cep telefonumu ararken soruyorum.

"Sekiz."

"Yok artık." Ne sonuç ama. Çantada iki saat daha. Belki bugün sadece iki gram kokaine ihtiyacım olur. *Tanrı aşkına*. Direği atlatıp doğruldum ve alnımı ovuşturdum. "Kulübe gitmem lazım."

James, "Bir konuşma yapmamız gerek," diye karşı çıkıyor. Bu endişe verici. "Ne hakkında?"

"Beau." Danny'ye doğru adım atar ve çizmesiyle ona vurur. "Uyan, Uyuyan Güzel."

"Baban yorgun," diye mırıldanıyor. "Lütfen hayatım, uyu."

Ben kıkırdıyorum ve James gülümseyerek ayağını geri çekip Danny'nin kalçasına vuruyor. "Uyan artık."

Danny tek gözünü açar. Hırlıyor. "Bugün ölmek istiyor musun?" "*Sen* istiyor musun?" James karşı çıkıyor ve benim doğrulmamı, odaklanmamı sağlıyor. "Neler oluyor?"

"Higham'dan bir telefon aldım," diyor James ve hem Danny hem de ben gözle görülür bir şekilde geriliyoruz. FBI'daki dostumuzun emekliliğine sayılı günler kalmıştı. Zavallı adam sıcağa dayanamıyor. "Beau kazanıyor."

"Tanrı aşkına," diye nefes alıyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum, cep telefonumun ekranına bakıyorum, Nolan'dan cevapsız bir çağrı görüyorum. "Şu kadını kontrol edemiyor musun?" Onu geri aramak için tuşa basıyorum.

"*Sen* de mi ölmek istiyorsun?"

"Ölüm muhtemelen şu anki işkencemden daha iyidir," diye mırıldanıyorum, James'in sorgulayan bakışını görmezden gelerek telefonumu kulağıma götürüyorum. Büyük ihtimalle Beau'nun da bana böyle bakmasının nedeni onun koca ağzı. Bildiklerini sandıkları her şeyi doğrulama baskısı altında asla pes etmeyeceğim. Çünkü bilmiyorlar. "Ne var ne yok?" Nolan cevap verdiğinde söylüyorum.

"Leon kafe için biraz bira almaya geldi. Ona ne kadar veriyorum?"

"Orada bekle," diyorum telefonumu omzuma koyarak. "Leon almak için kulübe geldi. Ne kadar?"

"Bir milyon. Hepsi yirmilik." Danny doğrulmaya çalışarak avuçlarını yüzüne sürüyor. "Ona parayı şimdilik sığınağa koymasını söyle."

"Bunu aldın mı?" Telefonumu tekrar kulağıma dayayarak sordum. "Duydum."

"Daha sonra geleceğim." Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum, geriniyorum. "Peki Higham ne dedi?" Kahvemi alıp burnumu kırıstırarak yudumlarken soruyorum. Soğuktu. Ama kafein var.

James kapıyı açıyor ve tekrar kapatmadan önce dışarı bakıyor. Mantıklı, çünkü Beau spor salonunun en sık ziyaretçisi ve Enigma bebeği beklediğine göre bu durum değişmeyecek. "Danny'nin aylar önce Sandy'nin peşine düşmesinden bir gün sonra gazetede çıkan haberde dört adamın cesedinden bahsediliyordu."

"Ve?" Ben soruyorum.

James yorgun bir ifadeyle bana baktı. "Sence Beau, Danny onları kovalamadan ve üzerlerine Die Hard gibi gitmeden önce eve geldiklerinde Sandy ile birlikte olan adamların sayısını saymaz mıydı Brad?"

"Siktir," diye nefes alıyor Danny.

"Siktir," diye taklit ediyorum. Bu kadın tam bir baş belası. Ayrıca çok da işe yarıyor. Yani o çatışmadan bir Rus piçinin kurtulduğunu biliyor. "Sence şüpheli mi?"

"Beau her şeyden şüphelenir. Bu doğuştan gelen bir şey." James bir bankın üzerine eğilir. "Hepimiz onun Higham'dan vazgeçmeyeceğini biliyoruz. İhtiyacınız olan son şey Sandy'nin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmesi."

Çünkü Rose'a söyleyecek.

"Yakında hayatta olmayacak," diye homurdanıyor Danny, yüzündeki yara izi parlıyor, eli Sandy ve adamlarının bir kurşunu gömdüğü kalçasında geziniyor

The Brit'te. Sandy için dua edin.

"Şehrin altını üstüne getirdik," diye hatırlatıyorum ona. "Ve New York sessiz."

"Sence gecenin karanlığına karışıp gidecek ve her şey bitecek mi? Bana bir rahat ver." Danny'nin çenesi titrer. "James kardeşini dışarı çıkardığında Beau'yu öldürmeye çalıştı. Volodja ve Ayı'ya sırtını döndü."

Danny haklı. Ve aslında, Sandy'nin New York'taki İtalyanların üzerine giderken bizi Miami'yi yönetmek için bırakmaya niyeti olduğunu sanmıyorum. James'e baktım. "Balayına Beau'yu da götürmelisin."

Öfkelendi. "Karımı hiç tanımıyor musun?"

Kuşkusuz James kadar değil ama onu tanıyorum. "Ciddiyim. Evli ve hamile olmaya konsantre olmalı."

James sanki beni kolayca yere serecekmiş gibi bakıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu *istemiyor muyum?* Ama öldürecek insanlarımız olduğu sürece Beau tetikte olacaktır. Ve unutmayalım ki, gözümüzün üzerinde olduğu tek kişi Sandy değil."

"Meksikalılar," diye homurdanan Danny tekrar sırt üstü düştü. "Kahretsin, şu anda bunu yapacak beyin gücüm yok."

Meksikalılar. Bu bize onlarla yaptığımız anlaşmadan caydığımız için ders olur ama o sırada başımıza gelmeyen kalmamışken başka seçeneğimiz yoktu. "Kulübe gitmem lazım." Kapıya doğru yöneldim. "Eleman alıyoruz."

"İşe almak mı?" James soruyor. "Pearl ve Anya'yı daha yeni işe aldın."

Durup arkama bakıyorum, yüzümde alaycı bir gülümseme. Bunu bilmiyor muydum? "Onları barmen olarak işe aldık. Seks köleliğinden kurtardığımız kızlara para akladığımız mekânda striptiz yapmak isteyip istemediklerini sormanın pek hoş bir davranış olacağını sanmıyorum."

Danny yerde kıkırdar, gözleri hala kapalıdır ve iç çekerek eğlenmeye son verir.

Bunu takdir edemeyecek olsa da ona karşı dudağımı kıvırıyorum. "Salon ne zaman hazır olacak?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

"Burası bir güzellik spa merkezi," diye hatırlatıyor James gülümsemesini gizleyemeyerek.

"Kim bilir," diyor Danny, gözleri hâlâ kapalı, parmakları birbirine kenetlenmiş ve göğsüne dayanmış. "Az önce beş yüz bin dolar daha verdim."

Dürüst olmak gerekirse, ne kadara mal olduğu umurumda değil. Pearl' n Rose için çalışabilmesi için bir an önce bitmesini istiyorum. Çünkü bu çok garip. "Tamamlanmasını bilerek mi geciktiriyorsun?" şüphelenerek soruyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, sevgilim."

"Tabii ki bilmiyorsun." Rose anlarsa onun k  na tekmeyi basacak. Kapıyı çekip açıyorum ve James beni takip ederek Danny'yi birkaç göz kırpması için dışarı çıkartıyor. "Bugün ne yapıyorsun?" Koridorda yan yana yürürken sordum.

"Beau'yu satın aldığım daireye götürmek ve onu ikinci yatak odasının harika bir  ocuk odası olacağına ikna edebilmeyi ummak."

Gülüyorum. "Onu bir tadilat projesiyle mi cezbediyorsun?"

"Onu meşgul etmem gerek."

Onu gayet iyi duyuyorum. Beau'nun altı ay önce Sandy ile yol kenarında yaşanan çatışma hakkında sorular sorması, eski polisimizin dikkatini dağıtmamız gereken tek olay değil. Annesinin  l m  herkesin aklında. Ya da annesinin ölümünden ziyade, *nasıl*  ld ğ .

Başından vurulmuş. Ve tetiği

Beau  ekmiş. James ya da annesiydi.

Bu konuda çok fazla düşünmesine gerek yoktu. Sanırım bir erkek bağlılığının daha iyi bir kanıtını isteyemez. Jaz Hayley'nin Ayı olduğu gerçeği -James'in ailesinin, Beau'nun eski nişanlısının ve babasının ölümünden sorumlu olan kişi hepimizi şaşkına çevirdi. Ama Beau?

Yok edildi.

Düğünlerini ayarlamak için beş ay boyunca dikkati dağınıktı. Şimdi James'in hamileliğin onu beş ay daha oyalamasını umduğunu biliyorum. Boşuna umut ettiğini de biliyorum. Gizem çözülmüştü. Beau'nun şeytanlarının yatağa atılması gerekiyordu.

Ama bu Beau. Her şeyi sorgulama ihtiyacından asla vazgeçemeyecek. Onu mükemmel bir polis yapan da bu.

"Sana iyi şanslar," diyorum fuayeyi geçerken. Merdivenlerden yukarı bakıyorum ve Tank ile Fury'nin indiğini görüyorum, ikisi de kravatlarını bağlamış, çocuğu okula götürmeye hazırlar. Sonra Ringo ve Goldie beliriyor, ikisi de soğukkanlı ama onları hiç görmediğim kadar rahatlar. Sonra bahçeden Otto ve Esther gülerek içeri giriyorlar. *Çok* meşguller.

Mutfığa giriyorum ve Lawrence'ı kahve hazırlarken, kahvaltı barında oturan Anya ve Pearl'e dün geceki hareketini anlatırken bulduğumda eşikte duruyorum. Pearl omzunun üzerinden bana bakıyor, iki eli bir fincana sarılmış, kapüşonunun manşetleri aşağı çekilmiş, avuçlarını örtüyor ve onu sıcak porselenden koruyor. Gülümsemesi duraksıyor.

Kırmızı.

Başka tarafa bakıyorum ve her birinin ortasından geçerek üst kata çıkıyorum. Buradan çıkmam lazım.

İNÇİ

Anya'nın gözlerini üzerimde hissederek dikkatimi kahvaltı barına geri veriyorum. "Ne?" Lawrence fasulye öğütürken fısıldıyorum, görünüşe göre sıcaklıktaki dramatik değişimin farkında değil. Buz. Brad ve ben aynı odadayken her zaman olduğu gibi. Aynı evde. Aynı kulüp. Aynı lanet gezegen. Ve yine de . . .

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor. "Ben duş alacağım."

"Tamam." Kazağımın manşetlerini avuçlarımdan kurtarıyorum ve kollarımı sıvıyorum. Çünkü . . . sıcaklık. Bu öfke, bundan eminim. Adam tam bir pislik. Öfkesi bana hiç mantıklı gelmiyor. Beni kurtarma zahmetine neden girdiğini de bilmiyorum - çoğu zaman beni öldürmek ister gibi bakıyor.

"Günaydın," diye şarkı söylüyor Beau, yoga setinin içinde beliriyor, James de hemen arkasından. Onlara baktığımda gülümsemekten kendimi alamıyorum. Danny ve Rose'a da. Aşk, ateş, tutku.

"Geri çekilecek misin?" Beau omzunun üzerinden, James'in hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çatmasına yol açacak şekilde konuşuyor. "Beni sıkıştırıyorsun."

"Seni hep kalabalık ettim." Adam kadının talebini görmezden geliyor ve ayaklarını yerden keserek onu yakındaki bir tabureye oturtuyor ve yüzüne doğru kalkıyor. "Sen hiç

Sabah meyve suyunu içtin mi?"

Beau Lawrence'a bakarken kahve fincanımın etrafında sırtıyorum, sanki ... *lütfen bana yardım et*. Sürüklendiğinde teyze rolüne bürünen amcası başını iki yana sallıyor, otururken ipeğin üzerine oturmamak için gökkuşağı kimonosunu kışının altından çıkarıyor. "Hayatım, sen aşırı korumacı bir suikastçıyla evlenmeyi seçtin, o yüzden bununla başa çıkabilirsin."

Beau homurdanıyor ve dikkatini kocasına veriyor. Yarı gülümsüyor. Rahatlamış. Geçmişini biliyorum. İğrenç. Karanlık. Beau'nunki de kötü. Ve yine de birlikte, onlar ... ışık.

Mutfağa girip çıkanları, herkesin kahve, simit ya da Esther'in meşhur çaylarından birini almak için uğramasını izlerken düşüncelere dalıyorum. İngiliz olduğum için bunu doğrulayabilirim. Gerçekten çok iyiler. Bana evimi hatırlatıyor. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. *Evimi*.

Cehennemde olmayı tercih ederim.

Kahveme bakıyorum, kahverengi sıvının girdabını izliyorum.

Sandalyelerden birine diz çöküp, beyaz salkım ve leylak kelebekleriyle süslü narin porselenleri yerleştirmesine yardım etmek için masaya doğru eğildiğimde annem, "Dikkat et hayatım," diyor. Kulp o kadar küçük ki, babamın koca parmağını sokabileceği kadar bile büyük değil, bu yüzden koca elini kenarından geçirecek ve annemin ince kemik porseleninden çok daha az zarafetle içecek. Tabii eğer ikindi çayı sırasında uğrarsa, ki muhtemelen uğramayacak. Erkekler salonda şişman purolarını tütürüyor ve babamın kristal kesimli kısa bardaklarından kehribar rengi sıvı içiyor olacaklar. Yüksek sesle gülecekler. Hanımlar gülmeyecek. Çaylarını yudumlayıp sessizce sohbet edecekler. İki parçalı elbiseler giyecekler.

Fincanı tabağa vurdum.

"Canım!" Annem masanın etrafında koşuşturup fincanda cips olup olmadığını kontrol ediyor ve nefesini tuttuğu anda bir tane bulduğunu anlıyorum.

"Özür dilerim anne," diye fısıldıyorum, sandalyeden kayarak iniyor ve masadan uzaklaşıyorum.

"Ne için üzgünsün?" Babam büyük ahşap çift kapının önünde belirdi, sert yüzü çatıktı.

Nefes alıyorum, masadan bir adım daha uzaklaşıyorum.

"Yok bir şey," diyor annem fincanı yere koyuyor ve çipi ona dönük olacak şekilde çeviriyor. "Şimdi yukarı çık hayatım," diyor ve omuzlarımdan tutup beni odadan çıkarıyor. Fincanı kontrol etmemesini umarak babama dönüp bakıyorum. Pahalydılar ve anneme doğum günü hediyesiydi. Fincanı kontrol etmiyor ama annemin masaya koyduğu küçük gümüş kaşıkları alıp kendi tercih ettiği yere koyarak annemin düzenini değiştiriyor. Tabağın üzerine. "İşte," diyor annem, elini ihtiyatlı bir şekilde önüme uzatarak. Avucunda bir topak şeker var. Sırıttıyorum ve hemen kapıyorum, ağzıma atıp bir şey kalmayana kadar emiyorum, ona bakıp gülümsüyorum. Göz kırptıyor. "Küçük sırrımız," diye fısıldıyor.

Kahve fincanı elimden alınınca irkiliyorum ve Esther küçük bir gülümsemeye yerine bir fincan çay koyuyor, devasa mutfakın etrafında dolaşmaya dönmeden önce yanağımı sevgiyle okşuyor. Onu seviyorum. O benim kaybettiğim annem. Ona söylediklerim konusunda daha fazla baskı yapmadı, hiç kimse yapmadı ama Esther'in bir şeyler olduğunu algılayan bir annelik içgüdüğü var gibi görünüyor. Hikayemden kaçma zamanımın yakında sona ereceğinden endişeleniyorum.

Geçmişimi sürekli hatırlatan deliğin bulunduğu dudağımın kenarını ısıyorum ve saçıma uzanıp omuzlarımı sıyırdığını hissediyorum. Bir ya da iki santim fazla uzun. Bunun düzeltilmesi gerekiyor. Ayağa kalkıp lavaboya doğru yürürken çayımı bitiriyorum ve fincanımı bulaşık makinesinin üzerindeki kenara düzgünce yerleştiriyorum. "Teşekkür ederim." Esther'in yanağına bir öpücük kondurarak Otto ile konuşmasını kesiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan.

"Kulüpteki vardiyamdan önce yapmam gereken birkaç iş var." Lobiye çıktığımda Rose'un merdivenlerden spor kıyafetleriyle indiğini ve bebeği kucağına aldığını görüyorum. Spor yapacağından değil tabii. Bir kadın doğum yaptıktan bir ay sonra nasıl bu kadar harika görünebilir? Vücudu yeniden şekle girmiş, antrenmana gerek yok. "Günaydın," diyorum, aileye yeni katılan bebekle ilgilenmeden önce onu bir öpücükle selamlıyorum.

"Günaydın," diye cıvıldıyor, kızına gülümseyerek. İyi bir gece geçirip geçirmediğini sormayacağım; ağlamalarını duyabiliyordum. "Danny'yi gördün mü?" diye soruyor.

"Hâlâ yatakta olduğunu sanıyordum."

"Ofisini arayacağım." Rose arkasına bakarak yoluna devam ediyor. "Bahçede biraz dolaşmak ister misin? Kahve içmeye gidelim mi?" Gülümsüyor ve bu çok hoş bir görüntü. Kahve randevuları -bir hevesle malikaneden çıkıp bir kafede oturmak- Rose'un hayatında normal bir şey değil. Açıkçası Danny onun her hareketini bilmek zorunda ama en azından hareket edebiliyor. Dev gibi, kıllı bir adam onu takip ediyor. Bu özgürlük. Onun takdirini anlayabiliyorum.

"Yapmam gereken birkaç şey var." Meraklı bakışlarını sırtımda hissederek merdivenleri çıkıyorum. Onu beslemeyeceğim. Koridorda koşarken gülümsüyorum, giderken yerel salonları araştırıyorum, zihnim bilinçaltımda Anya'nın ve odamın önüne gelene kadar geçtiğim kapıları sayıyor. Doğruca içeri giriyorum, bir yandan da şehir merkezindeki bir yerle ilgili yorumları okuyorum. "Saçlarımı kestirmeye gidiyorum," diyorum Anya'ya, başımı kaldırıp gülümseyerek bakarken. "Ve benim-" Gözlerim açılıyor. "Brad mi?" Odamın ortasında duruyor, ıslak saçlarına bir havlu tutmuş, çırılçıplak. Gözlerim birinci sınıf göğsünden aşağıya, ...

Aman Tanrım.

Bu-

Gözlerimi hızla onunkilere dikiyorum, kalçalarımın arasında garip şeyler oluyor. Nabzım atıyor. Zonkluyorum. Ona bakarken yutkunuyorum ve o da bana bakıyor. Özür dilemeden. Üstünü örtme zahmetine girmiyor. Bana ölmemi istiyormuş gibi bakmıyor. Şok geçirmiş gibi görünüyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Soluk soluğa söyledim.

Havluyu yavaşça başından indiriyor ama hala örtünmüyor. *Üstünü ört!* "Burası benim odam, Pearl."

Gözlerimi sola çeviriyorum. Sağa. Onun yanından perdelere bakıyorum. *Oh, kahretsin.* Koridora doğru bir adım geri atıyorum, boynumu büküp bu kapıya kadar olan kapıları sayıyorum. *Aptal.* Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp nefes alıyorum. "Ben-" demek istemedim.

"Elbette." Kapı suratıma çarptı ve ağzım açık kaldı. *Ne oluyor lan?* Tahtaya en pis bakışımı atıyorum, umarım içinden geçip *onu* yakar. *Otuzbirci.*

İçeri dalıp ona haddini bildirmemek için kendimi zor tutuyorum ama direniyorum, odama gidiyorum -doğru odaya- ve kendimi içeri atıyorum. Tahtaya yaslanıp tavana bakıyorum. Onun sorunu ne? Duyduğuma göre yanmış dairesi eski bekâr evi ihtişamına kavuşur kavuşmaz taşınacakmış. Keşke inşaatçılar acele etse. Patronlardan birine karşı medeni olmak gün geçtikçe zorlaşıyor. Tek bir sözüyle beni kıcımın üstüne oturtabilir.

Ve Brad Black'in silahını çekip ateş etmesinden daha hızlı bulunacağım ve bunun oldukça hızlı olduğunu duydum.

Bulduğum salon en iyi yorumlara sahip. Kuaförlük konusunda uzman değilim, ancak memlekette üniversitede okuduğumu iddia ederek kendimi tamamen tehlikeye attım. Keşke öyle olsaydı. Ama onlara başka ne söyleyebilirdim ki? Gerçeği mi? Gerçeklerden kaçmamı sağlayacak bir şeyler, paylaşabileceğim herhangi bir şey için çabalıyordum. Çünkü gerçek, yalan söylediğim için Brad, Danny ya da James tarafından ya da kaçınılmaz olarak dışarı atıldığımda beni bulacak canavarlar tarafından öldürülmeme neden olabilirdi. Ama ben farklı bir ülkedeyim. Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

Ama asıl sorunuma dönersek: Ben kuaför değilim ama Rose öyle olduğumu düşünüyor. On yaşımdan sonra aldığım en yakın eğitim

Kütüphanede saatlerce çeşitli kitapların içinde kendimi kaybederdim. Başka kimse onları okumazdı. O kütüphane okumak için orada değildi. Bir statü sembolüydü. Ve babamın aldığı o saçma evle birlikte geldi.

Stilist kalın kızıl saçlarımdan tarakla parçalar koparıırken aynada onu inceliyorum, bir gözümü kapatıyorum, ölçüyorum, kesiyorum, ta ki çene uzunluğundaki küt saçım geri gelene kadar, istersem arkadan bağlayabileceğim kadar uzun. Düzleştiriciyle biraz dalga veriyor ve parlatici sprey sıkıyor. On bir yıldan uzun süredir ilk kez saçlarımı düzgünce kestiriyorum. Ödemeyi kendi paramla yapıyorum, bunu yaparken gülümsüyorum, sonra bir sonraki randevum için yolun karşısına geçiyorum, kapıdan içeri girerken derin bir nefes alıyorum.

Kot ceketimden sıyrılırken Des ve Drake merakla bana bakıyorlar. "Pearl?" Des çenesini biraz kaldırarak soruyor. "Yüzüne delikler açarak ne yapıyorsun, kızım?"

"Endişelenmene gerek yok." Takım elbiseli kolunu okşadım. "Kurşun delikleri olmadığı sürece."

"Bu hiç komik değil."

Gülümsüyorum ve kulübe giriyorum, şaşırtıcı derecede sessiz buluyorum. Telefonuma baktım. On bir. "Herkes nerede?" Mason'a soruyorum. Bardakları kontrol ediyor, barın arkasındaki raflara yerleştirmeden önce ışığa tutuyor.

"Öğleden sonra bazı görüşmeler olduğu için personeli sınırlandırmam söylendi." Çantamı ve paltomu barın üzerine bıraktım. "İşe alım yaptığımızı bilmiyordum." "Dansçılar."

"Oh . . ." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve yere çömelene kadar alçalıyorum, siyah diz boyu jarse elbisem buna izin verecek şekilde esniyor. "Seçmelere katılabilirim." Mason barın üzerinden bana bakıyor, kaşları havada. Ben her zaman

Bunu yaptığında şaşıyorum. İçlerinde bu kadar çok halka varken onları nasıl kaldırıabiliyor? "Başka bir piercing daha mı yaptırdın?" Ayağa kalkarak sordum.

"Yaptın mı?"

Suratımı asıyorum, dudak halkamı kemiriyorum, dişlerimin üzerinde metalin şingirtisini hissediyorum. "Eski ama yeni." Hafifçe gülümsüyorum, ihtiyatlı bir şekilde yutkunuyorum.

Mason gülümseyerek başını sallar. "Hadi, şu gözlükleri taşımama yardım et."

Ceketimi ve çantamı barın üzerine bırakıyorum ve bir havlu ve bir highball alarak etraftan dolaşıyorum. Ona diğer personelin neden burada olmadığını sormayacağım ama ben buradayım. Bu bar işinde oldukça iyi olduğum ortaya çıktı. Ya da belki de inisiyatifim ve istekliliğim bunun ilk işim olmasından ve hevesimin tavan yapmasından kaynaklanıyordur. Burada mutluyum. Güvenli. "Görüşmeler ne zaman başlıyor?" Bir gözümü kapatıp bardağı havaya kaldırarak soruyorum.

"Her an olabilir."

"Saçını mı kestirdin, kızım?" Drake yanından geçerken söylüyor.

"Gerçekten de saçımı kestirdim." Ve çok daha iyi hissettiriyor. Daha kabarık. Daha kalın. Ve kör bir makasla kendim kestiğimden çok daha düzgün. "Beğendin mi?" Enseme dokunuyorum.

"Bir erkek arkadaşın var mı?" "Ne?"

"Bir erkek mi?" Drake gülümsüyor. "Hayır, neden?"

"Bana ellerini göster." Ellerime başını sallayarak bara doğru ilerliyor ve Mason yanımda kıkırdıyor. "Göster bana."

"Göster ona," diye ekliyor Mason.

İçimi çekiyorum, bardağı ve havluyu yere koyuyorum, ellerimi uzatıyorum ve parmaklarımı oynatıyorum. "İşte oldu."

Burnunu çekiyor ve soru sorar gibi bana bakıyor. "Oje sürmek yok."

"Ben cila yapmam." Babam buna izin vermezdi. Belki de manikür yaptırıp bunu düzeltmeliyim. "İşimiz bitti mi?" Bardağımı ve havlumu topluyorum.

"İşimiz bitti," diyor Drake, Des'e katılmak için uzaklaşırken. "Senin gibi," diye ekliyor şimdiye kadar duyduğum en kötü İngiliz aksanıyla.

Gülüyorum ve işime geri dönüyorum ve gülümsemeyi bırakmıyorum. Tüm bu adamlar, beni kollayan sonsuz ağabeyler gibiler. Garip olsa da yeni bir şey. Bağımlılık yapıyor. Etrafım ölümcül adamlarla çevriliyken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Nolan ofise giden koridordan geliyor. "Beni tutmanın bir yolunu bulmalısın," diyorum bara yaslanarak.

Gülüyor. "Pearl, bebeğim, Rose ne isterse onu alır ve işi bittiğinde seni de salonda istiyor."

"Burası bir güzellik merkezi." Bu adamlara daha kaç kere söylemem gerekiyor? "Burada çalışmayı seviyorum," diye ekliyorum. Sahip olmadığım nitelikler içermiyor ve herkes çok arkadaş canlısı ve koruyucu. Bu bir yenilik. Parlatmaya geri dönüyorum, gözlerim doğal olarak gizli ofise kayıyor. *O* hariç herkes. Ama ondan kaçabilirim.

"Dinle Pearl," diyor Nolan, dikkatimi kendi tarafına çekerek. "Dinliyorum." Her zaman dinliyorum.

Mason'a başıyla selam vererek bir tabureye oturdu. Sormuyorum. Burada, malikanede ve çekek yerinde o kadar çok baş sallama oluyor ki. Etrafım Churchill köpekleriyle çevrili. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Gülümsüyorum ve barın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Ben de seni kaybetmek istemiyorum, Nolan."

Mason bir kahkaha atar ve Nolan da bıyık altından güler. Sonra kaşlarını çatıyor. "Saçını mı kestirdin?"

"Tanrım, siz erkekler çok dikkatlisiniz." Kulübün karşısında bir şey gözüme çarptı. "Sanırım bu adaylarınızdan biri." Genç bir kadın, denge kanununa meydan okuyan topuklu ayakkabılarıyla içeri giriyor ve bardaki erkeklere - bana değil - dişlek, geniş ve kesinlikle baştan çıkarıcı bir gülümseme atarak seksapelinin artırımını hayretle izliyorum. Baş döndürücü. *Gerçekten* çarpıcı. "Asla kaybetme bir

"Güzel bir şey görme fırsatım olacak," diye düşünüyorum, "çünkü güzellik Tanrı'nın el yazısıdır."

"Emerson?" Mason beni şaşırtarak soruyor. İlgiyle ona bakıyorum. "Evet."

"Onu inceledin mi?"

Başımı sallıyorum, yalan söylüyorum. Yoksa yalan mı? Emerson okudum, sadece bir okulda, kolejde ya da üniversitede değil. "Çalışmalarına aşina mısınız?" Çevresel görüşümde Nolan'ın kadını selamladığını görerek soruyorum.

"Finallerim için." Sırıttıyor. "Bir bar işletmek ve mafyanın para aklamasına yardım etmek için felsefe ve şiiri bıraktım. Daha iyi para kazandırıyor."

Kıkırdıyorum ama Brad kulübün karşısında belirip takım elbise ceketinin yakalarını düzeltince kıkırdamam kesiliyor. Beni fark etti. Dudağı kesinlikle biraz kıvrılıyor. Bakışındaki çıkmazı çabucak kırıyorum, kadehimi kaldırıp parıltıları inceliyorum.

"İkinizin derdi ne lan?" Mason sorar.

"Bay Black'in takdiri takdir ettiğini sanmıyorum." Bardağı indirdim, baktım geliyor. Yani benim için etrafı boşaltma vakti geldi.

"Ne?" Mason havlumu bırakıp dolabın anahtarlarını alırken "Ne?" diyor. Tuvaletleri temizleyeceğim. Ne olursa. Bu buz kutusunun etrafında takılmaktan iyidir.

"Ben tuvaletlerde olacağım," diyorum ve erkekleri et kiralamaları için yalnız bırakıyorum. Mason, "Temizlikçiler tuvaletleri çoktan düzenlediler," diye sesleniyor.

Lanet olsun. "Ben ofisi süpürürüm."

"Onu da yaptılar."

Lanet olsun. "Stokları kontrol edeceğim." "Ben yaptım, Pearl."

İçimi çekiyorum, bıkkınlıkla ve yüzümü ona dönüyorum. "Yapabileceğim başka *bir şey* olmalı..." Brad'in arkamdan yaklaştığını hissedince susuyorum ve Mason'a yalvaran bir bakış atıyorum. O bunu anlamıyor.

Brad yanımdan geçerken koluma dokunarak, "Sana yedek parça gibi durman için para ödemiyorum," diye tersliyor.

"Ben sadece-"

"Biraz iş yap."

Dilimi tutarak irkildim. *Misilleme yapmamalıyım. Misilleme yapmamalıyım.* Beni her kızdırdığında kendime söylüyorum. Bazen başarıyorum, bazen başaramıyorum. *Her* seferinde başarmaya başlamalıyım. "Biliyorum, kabalığın benden hoşlanmadığın için değil," diyorum arkasından, zihnim bana çenemi kapatmamı söylerken ağzım kelimelerle konuşuyor. "*Kendinden* hoşlanmadığın için." Yine, onun sorununun ne olduğunu merak ediyorum. Son altı aydır merak ediyorum. Çok kızgın. Neden?

Brad yavaşlayarak durup bana bakıyor ve sıcaklık bir kez daha düşüyor. Yontulmuş çenesi kıpırdıyor. Göğsü yuvarlanıyor. "Ağzı laf yapan kadınlardan hoşlanmam."

Bu saçmalık. Beau ve Rose'u sevdiğini biliyorum ve ikisinin *de çok* akıllı ağızları var. "O zaman beni sustursan iyi edersin." *Ne halt ediyorsun Pearl?*

"Beni kışkırtma," diye alçak sesle homurdanıyor, soğuk bakışları odaya bir kat daha dondurucu bir hava katıyor. "Şimdi seni kovmadan önce lanet olası işini bitir."

"Benim bir *kıçım* var Bay Black." Tatlı tatlı gülümsüyorum ve yanından geçip gidiyorum. "Ve onu öpebilirsin."

Mason öksürüyor, Nolan karşı çıkıyor ve kadın - henüz adını öğrenemedim - Hepimize şaşkın şaşkın bakıyor. Bela arıyorum, bunu biliyorum, ama yine de içimdeki kavgayı ortaya çıkardı - kelimenin tam *anlamıyla* -Yıllar önce. Belki de ukalalığımın sebebi, bu adamların kadınlara zarar vermediğini bilmemdir.

Mason ve Nolan dikkatli gözlerle barın arkasına doğru yolumu takip ediyor, ben de bir bardak ve havlumu alıp tekrar parlatmaya hazır oluyorum. Fakat

Bez, bardağın kenarıyla buluşur buluşmaz, barın arkasından dışarı çıkıyorum, adeta sürükleniyorum.

"Bir kelime," diye homurdanıyor Brad, ellerim hâlâ doluyken beni dirseğimden tutup kulübün karşısına çekiyor. Onunla kavga etmiyorum, tabii ki kavga etmiyorum. Patronun ağzının payını vermek başka bir şey. Suratına bir sağ kroşe indirmek ise tamamen başka bir mesele. Keşke yapabilsem. Akla hayale gelmeyecek düzeyde korku yaşadım. Brad Black beni korkutmuyor. Ayrıca, dediğim gibi, bu adamlar kadınlara zarar vermez.

"Bu bir *kelime* gibi hissettirmiyor Bay Black," diye nefes alıyorum. "Bu daha çok fiziksel saldırı gibi hissettiriyor."

Gülüyor, ama sesi delice geliyor ve ben de ona bakıyorum, onun da oldukça delirmiş görüldüğünü görüyorum. "Hiçbir fikrin yok," diye tersliyor, beni ofise itiyor ve kapıyı çarpıyor. Hiçbir fikrim yok mu? Lanet olası aptal.

Beni kabaca serbest bırakarak yüzüme doğru kalktı ve beni birkaç geri adım atmaya zorladı. "Bir daha *asla personelim* önünde benimle böyle konuşma."

Siktir git. "Peki ya personelinin önünde *olmadığın* zamanlar?"

"Asla!" diye kükrüyor ve beni gücüyle hafifçe geriye savuruyor.

"Tamam," diyorum, hızla aklımı başıma toplayarak. Hissettiğim mutlak inançsızlık ve tamamen tanınmaz hale gelen başka bir şey arasında bu çok zor.

Brad geri çekilir, geri adım atar, yüz ifadesi kısa süreliğine kararsızdır. Ama kısa süre sonra yeniden öfkeye kapılıyor. "Özür dile amına koyayım," diye tıslıyor, yüzüme doğru.

Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, tereddüt etmeden, sert, alev alev yanan bakışlarının, nefesinin ve öfkesinin sıcaklığı altında erimeden. "Özür dilerim." *Böyle bir otuzbirci olduğun için özür dilerim. Beni kurtardığın için minnettar olmaya çalıştığım için özür dilerim. Benden hoşlanmadığın için üzgünüm. Ve bana karşı tam bir pislik olmana rağmen seni delicesine çekici bulduğum için özür dilerim.* "Özür dilerim," diye tekrar fısıldadım.

Başka bir geri tepme, bu sefer zayıf. Sanki razı olmamı beklemiyor gibiydi. Gözleri yüzümde geziniyor. "Neden ağlamıyorsun?" diye soruyor, sesi sert. Derin.

Kanımın ısınma hissinden rahatsız olarak olduğum yerde kayıyorum. Bu da ne böyle? "Ben sadece korktuğum zaman ağlarım."

"Korkmuyor musun?"

"Senden mi?" diye sordum. "Senden korkmamı mı *istiyorsun*?" Çünkü gerçekten öyle hissediyorum. O tam bir muamma. Beni kurtardı. Beni rahatlattı. Sakinleştirdi. Benimle ilgilendi. Ve sonra ona teşekkür etmeye çalıştığımda, tam bir piç oldu. Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor? *Ve* kıskırttığı duygulardan? Öfke ve arzunun garip bir karışımı mı? Bu mudur yani? *Yüce İsa*.

Kaşlarını çatıyor ve vücudu yumuşuyor, sanki rahatlıyor. "Elbette benden korkmanı istemiyorum."

Zihinsel ifşaatım karşısında şok oldum. *Arzu*. İçimdeki uğultu bu muydu? Hayır. Kesinlikle değil. Otuz beşinci yaş gününü aylar önce kutladı. Peki nasıl kutladı? Süslü bir otele gidip kendine bir yığın kokain ve birkaç fahişe aldı. Bu, aşağılamaktan başka bir şey hissetmem gereken türden bir adam değil. Beni hayal kırıklığına uğrattı, ki bu gerçekten çok saçma. Ben kimim ki, yirmi bir yaşında bir kadın, toplu katliam yapan bir mafya üyesi karşısında hayal kırıklığına uğrayayım? Çekici biri. Tanrım, çekici. Sağlam yapılı, güçlü, sadık. Görünüşe göre oldukça da komik, gerçi ben onun bu yönünü hiç görmedim. Ama aynı zamanda benden çok daha yaşlı. Beni ona çeken şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Beni kurtardığı için mi? Bana bir rahat ver. Ben başı dertte bir genç kız değilim, o da parlak zırhlı bir şövalye değil. Yine irkiliyorum.

Başı dertte bir genç kızdım. Yardıma ihtiyacım vardı. Kurtarılmaya ihtiyacım vardı ve o çok nazikti. Çok yakışıklıydı. Ama minnettarlığımı kabul etmedi. Teşekkürümü görmezden geldi. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum ama

Ondan hoşlanmamak kolay. Onu görmezden gelmek. Ama karnımdaki bu garip çarpıntıyı görmezden gelmek o kadar kolay değil. *Onu görmezden gel.*

"Affedersiniz." Biraz nefes almaya ihtiyacım olduğu için onu iterek geçiyorum ama fazla uzaklaşamıyorum. İri, becerikli eli hafif bileğimi sarıyor ve geriye bakıp tekrar onunla yüz yüze geliyorum. Yakışıklı. Çok, çok yakışıklı. Tipik yakışıklı, tembel gözleri ve kusursuz, düzgün kesilmiş çenesiyle. Bahse girerim gülümsediğinde bu yakışıklılık daha da artıyordur. Onu hiç gülerken görecektir miyim?

Bana bakıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bardağı ve havluyu gevşek ellerimden alıyor, kollarımı tutuyor ve beni geriye doğru yürütüyor. Nefes alışım zorlaşıyor. Kaslarım geriliyor. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese fısıldayarak soruyorum, beden dilimin ve yüzümün sırlarını açığa vuruyor olması gerektiğinden eminim. Cazibemi.

"Hikayen nedir?" diye soruyor, bakışları konsantre ve hareketsiz, sanki bir ipucunu kaçıracağından endişeleniyor. "Nereden geldin?"

Rose ve Beau'ya bunu sayısız kez anlattım - o kadar çok ki hikâyemi ezbere biliyorum. "Bir pansiyondan kaçırıldım," diye fısıldadım. "Bunu zaten paylaşmıştım."

"Ne zaman?"

"Ne?"

"Nasıl?"

"Brad, ben-"

"Seni kim kaçırdı?" Gittikçe yaklaşıyor, yalanların kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyor. "Hadi, Pearl." Burun buruna. "Konuş."

Gözlerinin içine bakıyorum, donup kalmışım. Yavaşça göz kırpmıyor. Dudaklarına bakıyor. Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Brad," diye fısıldıyorum, ayakta kalma çabasıyla titremeye başlıyorum.

"Pearl," diye nefes alıyor. "Konuş benimle."

Konuşmak istemiyorum. Şu anda onu öpmek istiyorum.

Aman Tanrım.

Hayır.

Ellerimi kaldırıyorum, onu itmeye hazırım ama kapının sallanarak açılması dikkatimi dağıtıyor ve Brad uçarak etrafımda dönüyor. Nolan eşikte duruyor, aramıza bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermiyorum ve Brad'e de cevap verme şansı tanımıyorum. Bardağımı ve havlumu alıp dışarı fırlıyorum, tuvalete doğru acele ederken omuzlarımdaki baskının hafiflediğini hissediyorum. Yalnız kaldığımda nefesimi tutabilmek için mücadele ediyorum. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, duvara yaslanıp kıcıma doğru kayıyorum. *Bu da neydi böyle?*

BRAD

Nolan yavaşça sorgulayan bakışlarını bana çevirmeden önce onun kaçışını izliyor. Bundan hoşlandığımı söyleyemem ve umarım ölümcül bakışım onu tek kelime bile etmemesi için uyarır. *Sakin buna cüret etme*. Bunun berbat bir şey olduğunu zaten biliyorum. Onun ya da herhangi birinin bana *ne kadar* berbat olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. James temkinliydi. Danny de. Kısa sürede bunu yatağa attım. Diğerlerinin merak ettiğini biliyorum. Evet, Pearl'den uzak durmam ve şüphelerin *ortadan* kalkmasını sağlamam gerekiyor. "Bir dakika içinde çıkacağım," diyorum ve o da başını sallayıp geri çekiliyor ve kapıyı sessizce kapatıyor.

O gittiği anda yumruğumu duvara gömüp birkaç el ateş ediyorum. Elimin altında bir silah olsaydı ateş ederdim.

Tam şakağımda.

Yumruğumu sıkıp sandalyeye çöküyorum ve başımı arkaya çarpmadan önce sağlam elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Berbat durumdayım Brad. Gerçekten sıçtım batırdım." Çekmeceyi çekip açıyorum, Marlboroları alıyorum ve yüksek sesle nefes vererek yakıyorum. Birkaç derin nefes. Birkaç dakikalığına gözlerimi kapatıyorum. Sadece nefes alıyorum. Sigara içiyorum.

İşe yaramıyor.

Çok yorgunum, şu anda gerçekten ihtiyacım olan enerjiden yoksunum.

Onu görmezden gelmek için.

Ona direnmek için.

Sigaramı söndürüp iç cebime dalıyorum, kurtarıcımı çıkarıp masanın üzerinde bir sıra diziyorum, sonra bir nota sarıp burnuma çekiyorum. Sandalyeme geri çöküyorum, anında vuruluyorum. *Evet*. Her kasımın çözüldüğünü, zihnimin açıldığını hissediyorum.

Bu. Will. Yap.

Kendimi yukarı itiyorum, masanın üzerindeki beyaz kalıntıları siliyorum ve beş dakika öncesine göre çok daha sakın bir şekilde dışarı çıkıyorum. Daha kontrollü. Kulübün zeminine ulaştığımda, görüşme yapan üç kızdan ilki elinde sopayla sahnede idi. Gözlerimi bardan uzak tutuyorum ve bir sandalyeye çöküyorum. Nolan'a "Devam et," diyorum.

Hızla sahnenin dibine gidiyor ve çekici bir sarışın olan kız, katil platformlarında çömeliyor, cömert göğsü aşağı yukarı Nolan'ın yüzüne bastırıyor. Bu aşına olduğum bir taktik. Asla işe yaramaz. Ama Nolan'da işe yaradı. Bir kere. O ağa bir daha yakalanmayacak.

Britney Spears'ın *I'm a Slave 4 U* şarkısı devreye giriyor -hayatımı sikeyim- Nolan masaya dönüyor ve kız dans etmeye başlıyor. Kız iyiydi. Tüm hareketleri, ifadeleri, çoğu erkeğin hoşuna giden boğucu, manyetik çekiciliği var. Ama ben bunların hiçbirini takdir edemiyorum, omuzlarım sürekli yuvarlanıyor, rahatsız oluyorum.

Zihnim başka bir yere

odaklanıyor. Ona.

GÜL

Hangi cehennemde o? Tüm evi, milyonlarca odayı aradım, bahçelerde dolaştım ve kocamdan ne bir görüntü ne de bir ses bulabildim. Geçmiş bir hayatta olsaydım, aklımı kaçırmış olurdum. Şimdi mi? Şimdi, öldürecek düşman yok. Çözülecek gizem yok. Peki, tekrar soruyorum, hangi cehennemde o?

"Onu korkutup kaçırdın mı?" Fısıldayarak Maggie'nin yanağına sokuluyorum ve onun muhteşem bebek kokusunu içime çekiyorum. Bu kokuya asla doyamayacağım. Spor salonu aradığım son oda, çünkü zavallı aşkım, neden spor salonunda olsun ki? Kızımız bir ay önce doğduğundan beri spor yapamayacak kadar yorgun. Boş buldum ve geri çıktım, ama bir ses beni hareketsiz bıraktı, kapı aralıktı. Kaşlarımı çatarak tekrar içeri giriyorum ve etrafı tarıyorum. Ağırılık sehpasının ucunda çıplak bir ayak görünce "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. Maggie inlediğinde onu sallayarak yanına gidiyorum ve bankın üzerinden bakıyorum. Gülümsememe engel olamıyorum. Sırt üstü yatmış, kollarını ve bacaklarını açmış, ağzı açık. Benim ölümcül katilim, hiçbir şeye uygun görünmüyor. Onu uyandırmak neredeyse utanç verici. *Neredeyse.*

Bankın etrafında dolanıyorum ve Ugg terliğimle ona parmak atıyorum. "Uyanma zamanı, baba."

Danny mırıldanıyor, mırıldanıyor, nefes veriyor, sanki çalar saatin erteleme düğmesini arıyormuş gibi elini havada çırpıyor. "İki dakika."

"Hayır, iki dakika değil." Bir duşa ihtiyacım var, saçlarımın yıkanmaya ve biraz budanmaya ihtiyacı var. Bir kadının düzenli olarak ağda yapması gereken yerlerime haftalardır ağda yapmadım. "Hadi Danny," diye nefes alıyorum, çömelip onu dürtüyorum. "Duş almam lazım." Bu evde yardımına koşacak ve Maggie'ye göz kulak olacak bir düzine insan var. Ama hiçbirisi babası değil ve son zamanlarda onun yanımda olması iyi oldu.

Maggie'ye bakıyorum. Tamamen uyanık, mavi gözleri babasınıninki gibi delici olmanın tüm işaretlerini gösteriyor. Onun kemik yapısına da sahip. "Benim doğum sancısı çekmem ve senin babana benzemen çok tipik." Yine de yalan söyleyemem, Danny'nin de Maggie'nin doğumu sırasında bazı noktalarda ölçülemez acılar çektiğinden oldukça eminim. Onu her tırmaladığımda, tuttuğumda, tokatladığımda özür diledim.

Maggie'yi kucağıma alıp güzelce sarmaladığımdan emin olduktan sonra Danny'nin yaralı göğsüne yerleştiriyorum. Kesikler. Kurşun delikleri. Büyürken bunları ona nasıl açıklayacağız? Nereden geldiğini.

Geçici olarak onu bırakıyorum ve ağırlığının kocamı yavaşça hayata döndürmesini izliyorum. Nefes alırken eli içgüdüsel olarak onu yerinde tutuyor, nefes vermeden önce onu biraz yukarı gönderiyor ve göğsüne batıyor. Tek gözünü açıyor. Ona bakıyor. Ona böyle baktığını görünce şaşkınlığım asla geçmeyecek. Kız onun için kelimenin tam anlamıyla bir hayat. Başının üstünü öpüyor ve onu biraz daha yukarı kaldırıyor, dakikalar önce benim tadını çıkardığım şeyin tadını çıkarıyor. Onun kokusu.

"Uyku hırsız," diye mırıldanıyor, gözlerini tekrar kapatarak. "Seks hayatımın kırılcısı."

Gülüyorum ama içimden yüzümü buruşturuyorum. İçime girme düşüncesi beni ürpertiyor. Ve göğüslerim günün yüzde doksanı boyunca patlayacakmış gibi hissediyor, bu yüzden orada da eğlenilecek bir şey yok. Zavallı adam.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Gözlerini açmıyor. "Egzersiz yapmaya geldim, düştüm ve kafamı çarptım." Gözlerimi deviriyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hadi, dışarı çıkmam lazım." Dönüyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Ne? Dışarı çıkmak mı? Nereye?"

Arkama bakmadan kendi kendime gülümsüyorum. Henüz onunla yalnız kalmadı. Şimdi de yalnız bırakılmayacak. Ev dolu ve Esther de burada. Yanında bir yardımcıları ordusu var. "Yenileme işinin nasıl gittiğini görmek için spaya gideceğim, sonra da Daniel'i okuldan alacağım." Kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Rose!" Danny bağılıyor.

Koridorda ilerlerken omzumun üzerinden bakıyorum, onu ayağa kalkmaya çalışırken görüyorum, Maggie kaslı kolunun kucağında güvende. Panik. Kocamda nadir görülen bir ifade. O yeteneklidir. Kendinden emin. Ne diye stres yapıyor ki? Danny'nin peşinden mutfığa gidiyorum ve buzdolabına yöneliyorum. Bulaşık makinesinin üzerine eğilmiş Esther'in yanından geçerken, "Günaydın," diye şarkı söylüyorum.

"Günaydın," diye cevap veriyor, başını kaldırmadan. "Nasıl bir gece geçirdin?"

"Uzun." Tanrı yardımcım olsun, her saat başı uyanıyor ve beslenmek istiyordu. Ve şimdi bütün gün uyuyacak. Yemin ederim, geceleri uyuyor. Buzdolabını açıp meyve suyunu aldım ve doğrudan kartondan içtim.

Esther gülümseyerek bulaşık makinesinden çıkar ve sinirli bir şekilde kollarını çırpar.

"Ne?"

"Neden buradaki herkes kartondan höpürdeterek yemekte ısrar ediyor?" Kollarımı arıyor. Sorma fırsatı bulamadı. Danny mutfığa düşüyor, Maggie tek eliyle göğsünü tutuyor. Bu inanılmaz bir manzaraydı. Uzun boylu, yapılı, yaralı, katil, mafya babası kocam bu kadar narin bir şeyi tutuyordu. Cinsel çekiciliği üç katına çıktı, bu da kocamın yakıcı bir erkek olduğu anlamına geliyor. Düşecekmiş gibi görünse bile

ayakta uyuyor. Bacaklarımın arasındaki hassasiyeti hâlâ hissederek irkiliyorum. Her an içim dışıma çıkacakmış gibi hissediyorum. *Çok* seksi.

Esther her şeyi unutup Danny'nin yanına giderek, "İşte geldi," diye mırıldandı.

Allah kahretsin. "Onu banyoya götürmemi ister misin?"

Esther biraz yaralı ve biraz da kızgın bir şekilde etrafımda dönerken, "Hayır," diye hızlıca söze girip adaya doğru ilerliyorum. Danny'nin lazer bakışlarını üzerimde hissederek başımı eğiyorum. "Maggie'nin babasıyla biraz vakit geçirmeye ihtiyacı var."

"Ah, doğru, evet, elbette." Esther anlayışla başını sallıyor. "Baba zamanı." Danny, "İşe gitmem gerekiyor," diye homurdanıyor.

"İş mi? Ama herkes öldü, sevgilim." Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Yani yapacak iş yok." Buzdolabına geri dönüp kapağını açıyorum ve bir şişe anne sütü çıkarmadan önce meyve suyunu geri veriyorum. Dönüp Danny'ye uzatıyorum. Yüzü. Yara izi parlıyor. Bir süredir parlamıyordu. Özlemişim. "Yeni pompalanmış."

Gözleri göğsüme düşüyor. "Kaynağından içmeyi tercih ediyor."

Yüksek sesle gülüyorum ve Esther bunu bulaşık makinesine geri dönmek için bir işaret olarak alıyor. "Babası gibi," diyorum, yanına gidip uzanıyorum ve sert çenesini öpüyorum. "Annenin görmesi gereken işleri var." Ne büyük bir yenilik. Danny'nin değil de benim işle ilgilenmem. Yasal bir iş. Şişeyi onun gevşek eline itiyorum ve Maggie'nin başını öpüyorum. "Buzdolabında daha var." Bolca, çünkü görünüşe göre bir ineğe dönüştüm. "İyi günler." Onları mutfakta bırakıyorum.

"Tank'ı götürüyorsun."

"Standart," diye iç geçirerek merdivenleri tırmanıyorum. Tehlike yok, düşman yok, en azından peşimizde kimse yok ama yine de bir Viking almak zorundayım. Tank'a bu kadar düşkün olmasam şikayet ederdim ama iyi bir arkadaş ve aslında gerçekten de faydalı bir çanta taşıyıcısı.

"Rose, hadi," diye yalvarıyor Danny, peşimden geliyor. "Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Endişelenmiyorum."

"Yapamayacağını mı düşünüyorsun?" Yapabileceğini biliyorum. "Tabii ki yapabilirim."

Merdivenlerin başında dönüp ona bakıyorum. Pis bakışını sevmiyorum. Bu bir savunma bakışı. "Bir sorun mu var?" Başımı eğip, gözlerimi ona dikerek soruyorum. Yoksa bana söylemediği bir şey mi var?

"Sorun yok."

"Tüm düşmanların öldüğünü düşünürsek, benim için biraz fazla endişeli görünüyorsunuz."

"Senin için endişelenmeyi asla bırakmayacağım."

Hafifçe gülümsedim. "İkinizle de sonra görüşürüz." Danny'yi arkamda bırakarak odamıza gidiyorum ve duş alıyorum. Ve muhteşemdi. Muhteşem olmayan şey ise ne kadar büyümüş olduğum. Her yerimin. Saç kremimi duruluyor ve yüzümdeki suyu fırçalıyorum, ağda şeritleriyle yanıma birini yaklaştırmaya düşüncesinden korkuyorum. Allah kocamın belasını versin. Kabinden çıkıyorum ve makyaj masasının üzerindeki cep telefonuma uzanıp Beau'yu arıyorum.

"Danny neden öldürmek istiyormuş gibi görünüyor?" diye soruyor cevap verdiğinde.

"Oh, öyle mi?" Kendi kendime gülümseyerek söylüyorum. "Ondaki bu bakışı özlemişim." Kıkırdıyor. "Neredesin sen?"

"Duşta." Zor bir ihtimal, kocamın bu konuda tutkulu olduğunu biliyorum ama çaresizim. "Usturanız var mı?" Sessizlik. Muhtemelen mantıksız davranıyorum ama gözlerimi deviriyorum. "Böylece tıraş olabilirim," diye devam ediyorum. Açıklamam gerektiği için sinirlenemiyorum bile. Çünkü başka neden bir jilet isteyeyim ki? "Ağdayla yüzleşebileceğimi sanmıyorum."

"Danny evden jileti yasakladı," diye hatırlatıyor Beau, sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. Buradaki erkekler kuaföre kadınlardan daha çok tıraş ve bakım için gidiyor.

Bu benim en iyi arkadaşım. Kuralları çiğneyen. "Onları yasakladığını biliyorum. Benim sorum bu değildi." Buruşan tenime bakıyorum. Soğuk. "Sorum şuydu, sende var mı?" Beau ağda yaptırmıyor, bunu biliyorum.

Eminim ki, epilasyon kremi kullanmadığına dair bahse giriyorum.

"Bir dakika içinde orada

olacağım." Gülümsedim.

"Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve ben tekrar sıcak spreyin altına girip kendimi sabunladım.

-Göğüslerimin üzerindeyken dişlerimi sıkıyorum.

"Eğer sorarsa, bunun benimle bir ilgisi yok." Beau ortaya çıktı, elinde Gillette Venus tutuyordu.

"Teşekkür ederim," diye soluyarak bıçağı parmaklarının arasından aldım.

"Bu çitleri kesmeyi bitirdiğimde yeni bir bıçağa ihtiyacın olabilir." Nereden başlayacağımı düşünerek yere bakıyorum.

Beau güler ve makyaj masasının üzerine oturur. "Yine de göğüslerin, Rose."

Başımı sallıyorum, şu anda beni ağırlaştıran ve çok fazla rahatsızlık veren kavunlardan bıkmış bir şekilde. Ama sebat edeceğim. Doktor yakında sakinleşeceklerini söyledi ve ben de o gün için yaşıyorum. Bu hamilelik ve doğum boyunca kadın vücudunun yapabildikleri karşısında gerçekten hayrete düştüm. Daniel doğduğunda bunun değerini hiç bilememiştim. Çok gençtim. Çok stresliydim. Çok korkmuştum. Beau'ya bakıp gülümsüyorum. Benim ve Daniel için, hayatının ilk on yılını kaçırdığım için biraz üzüntüyle karışık.

"Tamam mı?" diye soruyor, yırtık bir jean bacağına diğerinin üzerinden geçiriyor, bol gömleğinin tek düğmesini ilikliyor, Birkenstock ayakkabıları ayak parmaklarından sarkıyor. Çok rahatlamış görünüyor. Onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat haliydi ve geçmişte olduğu gibi numara yapmadığını biliyorum. Şeytanları ezildi. Gerçekten iyileşebilmesi için trajik hikayesinin daha da trajikleşmesi gerekiyordu ve şimdi iyileşiyor. İyileşiyor ve karnında bir bebek büyütüyor. Tabii ki James'in emriyle doktorun günlük kontrolleri var. Tabii ki onu pamuklara sardı. Tabii ki onu bir şahin gibi izliyor.

"Evet, ben iyiyim." Doğuma girerek düğünlerini tamamen mahvettiğinden beri birlikte hiç vakit geçiremedik. Anlaşılabilir bir durum.

Maggie sadece bir aylık ve Beau yeni evli. Onu özlüyorum. "Balayına ne zaman gidiyorsun?"

"Güzel soru." Gülüyor ama gülüşü kuruyor ve başıyla göğsümü işaret ediyor. "Sızdırıyorsun."

"Ne?" Aşağı baktım ve meme uçlarımın sızdığını gördüm. "Oh, Tanrı aşkına, daha yeni ifade ettim." Bir yüz bezi kaptım ve kendimi sildim.

"Nereye gidiyorsun ki?" diye soruyor, bir balayını kaçırmaktan memnun görünüyor. Belki de James onun seyahat etmesini istemiyordur. Belki de gereksiz önlemler alıyordur. Hepimiz Beau'nun uçabildiğini biliyoruz, ama yaşadıklarından sonra, James'e aşırı korumacı olduğunu söyleyecek birine meydan okuyorum. Beau dışında herkes.

"Spaya." Bir sünger aldım ve köpürtmeye başladım. "Tadilatı kontrol etmeyeli haftalar oldu. Gelmek ister misin?"

Ellerini makyaj masasının tahtasına sıkıştırıyor ve onları kışını kaldırıp üniteden sallanmak için bir çapa olarak kullanıyor. "Çok isterdim ama-"

"Neden bana yalan söylüyorsun?" Bir kahkahanın ardından süngerini bacaklarıma sürerek soruyorum. Oradan başlayacağım. Daha az ürkütücü görünüyor.

"İnan bana, çok isterdim ama kocamın başka planları var." "Ne gibi?"

"Satın aldığı daire."

Doğruluyorum. "Ne olmuş ona?" Üzerime gelen hafif panik dalgasından nefret ediyorum. James'in satın almak hata olduğu için sattığını söylediği daire mi? Çünkü Beau ile burada daha mutlu olacaklarını, annesini öldürmek ya da annesinin James'i öldürmesine izin vermek zorunda kalma travması boyunca ona destek olabilecek aileleri ve arkadaşlarıyla çevrili olacaklarını fark etmişti? Ve bu Beau'nun hamile olduğunu öğrenmesinden *önceydi*.

"Aynen öyle. Ne olmuş ona?" Beau surat asıyor. "Sanırım kendi alanımız olsun istiyor."

"Bu ev çok büyük, Beau."

"Doluluk oranı da öyle," diyor gülerek. "Kendi alanından bahsetmişken ..."
Klozet kapağına doğru eğiliyor. "Brad için endişeleniyorum."

"Evet, ben de," diye itiraf ediyorum. Vurulduğundan beri iyi değil. Artık pek şaka yapmıyor, fazla oyun oynamıyor, olaylara karışmıyor. "Doktorla konuşuyordum." Burada hasta/doktor gizliliğinin olmamasına bayılıyorum. "Travma sonrası stres yaşamasından endişeleniyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Beau ikna olmuş görünmüyor.

"Başka ne ..." Düşüncelerinin nerede olduğunu fark ederek duraklıyorum. "Pearl," diye nefes alıyorum. "Hâlâ bunun Pearl'le bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Onunla aynı odada bile olamaz.

Beau kaşlarını kaldırarak yüzünü buruşturdu. Pearl, Brad yatağa düştüğünde yaşadığı çileden sonra onun hakkında kesinlikle çok fazla soru soruyordu. "Belki de."

"Pearl'ün aşık olduğu her neyse, suda öldü," diyorum. "Özellikle de Four Seasons'ta çok fazla fahişe ve çok fazla kokainle yaşadığı macerayı öğrendiğinden beri."

Mırıldanıyor, görünüşe göre ikna olmamış.

"Beau?" James'in sesi odunların arasından geliyor ve ben içgüdüsel olarak avucumu bitlerimin üzerine tutuyorum.

"Çıplağım!" Bağırıyorum. "Ve bu hiç hoş değil." Tanrım, sanırım şu anda Otto, Mason ve Vikingler'den daha kıllıyım. Kombine.

"Ben buradayım." Beau kıkırdıyor, ayağa kalkıp kapıya gidiyor ve elimdeki usturaya başıyla selam veriyor. "Eğer bu işe yaramazsa, beni ara ve bahçivana çit düzelticiyi getirmesini söyleyeyim."

Nefesim kesiliyor, iğreniyorum ve ıslak yüz bezimi paravanın üzerine atıyorum. Kapıyı tokatlıyor, tam o sırada Beau'nun eğlenen yüzü kapının arkasında kayboluyor. "Arsız sürük." Tekrar yere baktım. Yine de haklı. Derin bir nefes alıyorum ve işe koyuluyorum.

Havadar. Eteğim esintiyle sallanırken terasa adım atmak tuhaf bir his. Şezlonga inip sandaletlerimi giyiyorum, etrafa bakarken gülümsüyorum. Gözlerim bir kül tablasına takılıyor. Bırakması için ne yapabilirim?

"Hey, Rose!"

Kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum ve terasın kenarına gidip bahçeye bakıyorum. Beau oradaydı, yüzü sevincin resmiydi. "Spaya geliyorum."

"Daireye gideceğini sanıyordum?"

Başını sallıyor. Bu bir kazanç. Gözünün önünden ayrılmasına izin mi veriyor? Saçlarımı at kuyruğu yaparken, küçük, basit şeyler diye düşünüyorum. "Geliyorum." İpek bluzumun kuyruklarını düğümlüyorum, birkaç bilezik takıyorum ve çantamı kapıyorum, *diğer* kız arkadaşımın biraz zaman geçireceğim için heyecanlıyım. Anya ve Pearl'ün odasının önünden geçerken kapıyı çalıyorum. "Any, spaya gidiyoruz, gelmek ister misin?"

Kapı açılıyor ve badem gözleri ışıldayarak gülümsüyor. "Birkaç dakika içinde hazır olacağım, bekler misiniz?"

"Tabii ki." Çantamı karıştırıp cep telefonumu alıyorum. "Pearl'ü arayıp bizimle orada buluşmak isteyip istemediğini soracağım. Aşağıda görüşürüz." Telefonu çevirip Beau'ya doğru ilerlerken mutfaktan gelen bebeğimin ağlama sesini duyuyorum. Yüzüm buruşuyor, kalbim sıkışıyor, ön kapının kolunu tutup çekerek açarken kendime iyi olacaklarını söylüyorum. "Allah kahretsin." Pearl'le konuşmamı kesip nefes alarak mutfığa gidiyorum. Danny bir taburenin üzerinde, bir elinde biberon, diğesinde bebek. Esther beni fark ediyor ama Danny Maggie'ye odaklanmış, emzikle dudaklarını okşarken gülümsemesi hem sevgi dolu hem de endişeli.

"Git," diyor Esther, elini bana doğru sallayarak.

Geri çekilip hızla dönüyorum ve Pearl'ü tekrar arama dürtüsüne yenik düşmeden önce aceleyle dışarı çıkıyorum.

"Alo?" diyor.

"Çalışıyor musun?"

"Ara vermeden önce toparlanıyorum."

"Ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Birkaç saat içinde."

"Spa'ya gidiyoruz."

"Fab, yoldayım." Telefonu kapatıyor ve ben güneş gözlüklerimi takarak güneş ışığına çıkıyorum. Tank ve Fury Range Rover'lardan birine yaslanmışlardı. "James nerede?" Beau'ya soruyorum.

"Kulübe gitti."

"Neden? Daha öğleden önce." Gündüz kulüpte hiçbir şey olmaz.

Artık çatışmalar bile yok.

Beau omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama buradayım ve önemli olan da bu değil mi?" Sırıtiyorum ve yanına gidip kolunu omzuma dolmasına izin veriyorum. "Aşağıda olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor.

"Breezy."

Beau da benim gibi kahkaha krizlerine giriyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Yüksek sesle, özür dilemeyen kahkahalar. Ve neyse ki çiş kaçmıyor. Doktor, pelvik taban egzersizlerinin kadınların dostu olduğunu söyledi. Bilmez miyim.

"Bugün mülakatlar var," diyor Fury arabadan. İkimiz de sustuk ve soru dolu gözlerle ona baktık.

"Kulüpte," diye devam ediyor. "Yeni dansçılar. Görüşmeler bugün."

"Görüşmeler mi?" Soruyorum. "Seçmeler mi demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor ve Tank kıkırdıyor, ses derin ve yeri sarsıyor. "Harika," diye nefes alıyor Beau. "Özgürlüğümüz var ve kocalarımız kadınları soyunurken izleme iznine sahip oluyor."

Gülüyorum ve arabaya gidiyorum. Bu dünyada emin olduğum bir şey varsa o da kocamın sadakatidir ve Beau'nun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Ama . . . Şu anda Danny'nin ihtiyaçlarını karşılamakta zorlanıyorum. Onu özlüyorum. *Bizi* özlüyorum. O da özlüyor mu? Tam bu sırada göğüslerim sızlıyor ve bana şu anki amaçlarını hatırlatıyor ve bu kocamın zevki değil. "Anya geliyor ve Pearl bizimle orada buluşacak." Ben arkaya geçiyorum, Beau da yanıma biniyor.

kapıyı açık bırakarak, boynuna hafif bir eşarp sararak merdivenlerden dans ederek inen Anya'ya doğru ilerler.

Aklım kulübe geri dönüyor. Striptizciler. Vücutları genç ve sıkı olan birçok istekli kadın.

I salla benim Kafa için kendim. Ben
olmak Gülünç. Bu Senin için uyku yoksunluğu.

Sözleşmeler müdürü Alan bana güncellemelerden bahsederken yüzümde en şişman gülümsemeyle spa'nın ortasında duruyorum. "Yıkama istasyonlarını biraz bu tarafa kaydırmak zorunda kaldık," diyor bazı tesisat işlerini göstererek. "Çünkü tavanınız burada alçalıyor ve aydınlatmalı yüzer tavan istiyorsanız, bir ayak daha uzaktan başlamanız gerekiyor."

Başımı sallıyorum, uzanıp baretimi düzeltiyorum. "Peki ya pedikür istasyonları?"

"Birini kaybedebilir misiniz?" diye soruyor, uzak tarafa doğru yürürken. "Böylece her sandalyenin etrafındaki alan daha az dar olur."

Bunu düşündüm. "Elbette." Müşterilerin birbirlerinin üstündeymiş gibi hissetmelerini istemiyorum. "Ve milyon dolarlık soru," diyorum gülümseyerek, kocamın taktiğini benimseyip onu korkutmak yerine ondan doğru cevabı almayı umarak. "Dekorâtörler ne zaman başlayabilir?"

"Evet, Bayan Black," diyor gözlerini etrafına dikerek. "Yol boyunca programımızı aksatan birkaç beklenmedik sorun çıktı."

Şüpheli bir gözle bakıyorum. "Ne gibi?"

Alan birdenbire bana bakamaz oldu ve dilsizleşti, beklenmedik sorunları sıralayamadı.

İçimden bir ses İngiliz'in burnunu soktuğunu söylüyor. "Spa'nın sahibi" - bunu ona hatırlatalım- "ayın ilk gününe kadar açmak istiyor."

Alan karşı çıkıyor. "Bu dört hafta eder."

"Doğru. Ve bitirmen için iki hafta." Salonu alalı beş ay oldu. Tadilat başlayalı da üç. "Hadi işlere başlayalım." Alan'ı bitirme tarihiyle baş başa bırakıp kızların yanına gidiyorum, onlar da çalışmalar başladığında duvara yapıştırdığım ve ne için çalıştığımızı hatırlatan panoyu inceliyorlar. Bolca yeşil, bolca bitki, bolca ... sakinlik. Mükemmel.

"Az önce ona iki hafta dediğini mi duydum?" Beau soruyor.

"Evet." Şaşkınlığını görmezden geliyorum. "Byron's'ı o zaman inşa ettiler, bu yüzden biri bana bunun yapılamayacağını söylerse ..." Sözümü bitirmeme gerek yok.

"Ama müteahhitlerin işi bitmedi bile." "İki hafta içinde bitirecekler."

"O zaman süslemelisin."

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona gülümseyerek. "Ayrıca, harika bir dekoratör tanıyorum ve şu anda müsait olduğunu da biliyorum."

"Kim?" Beau iç çekerken Pearl ve Anya hep bir ağızdan soruyor.

"Ben." Başını sallıyor. "Kocamı işe uygun olduğuma ikna etmekte iyi şanslar."

"Yardım edeceğiz. Çok eğlenceli olacak!" Ellerimi çırpıyorum. "Kokteyl ve mocktail içmeye gitmeliyiz." Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Danny'den haber yok. Ne yalan söyleyeyim, şaşırdım. "O zaman Daniel'ı okuldan almam gerek." Bir şeyler içmeye gitmemiz için bir neden var ve Pearl'e başımı salladığımda Beau bunu anlıyor. Biraz durgun görünüyor. Onunla kol kola giriyorum, Beau diğer tarafta, Anya da sıraya katılıyor ve hep birlikte sokağa çıkıyoruz. "Burada ve burada palmiye ağaçları görüyorum," diyorum yeni cam kapıları işaret ederek. "Ve resepsiyonun hemen iç tarafında canlı bir duvar."

Anya, "Pazarlama konusunu düşünmemiz gerekiyor," diyor.

"Bundan sen sorumlusun," dedim ona. Genç bir kız, muhtemelen sosyal medyayı çok iyi biliyor. Pearl'e bakıyorum. "Dudağını sevdim."

Gülümsüyor, ısıyor.

"Ve saçlar."

"Teşekkürler."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Evet, spaya ne zaman başlıyorum?" diye soruyor, aniden çok hevesli.

Kaşlarımı kaldırıp onu inceliyorum. "Herkes şu anki işinizi sevmediğinizi düşünebilir."

Gülümsüyor, garip, ve Beau'nun beni dürttüğünü hissediyorum. Gördün mü? Eğer Brad ve Pearl arasında bir şey varsa -ki birbirlerine karşı duydukları küçümseme oldukça kesin- neden kulüpten uzaklaşmak için bu kadar hevesli olsun ki?

Cep telefonum çalıyor ve Barney'nin babasının aradığını görünce gerildiğimi hissediyorum. Beau, "Ateşli, bekâr bankacı," diye takılır.

"Hâlâ bir şeyler olabilir.

biraz cinayet daha."

Gözlerimi devirip cevap veriyorum. "Lennox, merhaba."

"Hey, okuldan aradılar mı seni?" diye soruyor, tam o sırada telefonum bir başka gelen aramayı bildiriyor.

Yere bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Şimdi beni arıyorlar. Ne oldu?"

"Alsan iyi olur."

"Tamam," diye ciyaklayarak telefonu kapatıyorum ve kalbim iki kez atarak okula cevap veriyorum. "Alo?"

"Bayan Black, ben Müdür Tucker."

"Merhaba, Müdür Tucker," diyorum tüm kızların bakışlarını üzerime çekerek. "Her şey yolunda mı?"

"Öncelikle, Daniel iyi."

Rahatlamış bir şekilde sarkıyorum. "Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum ve Beau, Pearl ve Anya da benim enerjimden beslenerek sönüyorlar.

"Ama içeri gelmeniz gerekiyor Bayan Black. Bir olay oldu. Polis çağrıldı."

"Polis mi?"

Ağzımdan kaçırdım.

"Evet, Bayan Black."

Hassiktir. Bu hiç iyi değil. *Ne* Daniel *ne de* babası için. "Yola çıkıyorum. Peki, Müdür Tucker?"

"Evet?"

"Daniel'ın babasını arama."

"Onu aramayı çoktan denedim."

"Siktir." İrkildim. "Yani, lanet olsun." "Birincil irtibat kişisi o."

"Öyle mi?" Bunu neden bilmiyordum? "Cevap vermedi."

Lanet olsun. "Onu şimdi arayacağım," diyorum, aceleyle arabaya doğru giderken. "Yola çıkıyorum." Yolcu kapısına yöneliyorum, Tank otomatik olarak sürücü koltuğuna geçerken Fury'ye dönüp bakıyorum. "Başka bir araba getirmesi için Len'i arayabilir misin?"

Başını sallıyor ve Beau koşarak geliyor. "Gelmemi ister misin?"

"Hayır, sorun yok," diye onu temin ediyorum, ancak sadece Daniels'ın başı dertte olduğu için değil, Danny çıldıracağı için de stresliyim. "Evde görüşürüz- Hayır, bekle. Kesinlikle gelmelisin." Beau polisleri tanıyor olabilir, dolayısıyla tatlı dille konuşmak gerekirse onları tatlı dille ikna edebilir.

Kocamı serbest bırakmaktan iyidir. Ama ne oldu böyle?

Arabayı durdurduğumuzda Lennox dışarıdaki merdivenlerde bekliyor ve ben de hızla arabadan inip Danny'yi tekrar arıyorum. Lanet olsun, neden cevap vermiyor? Esther de öyle. "Hey," diyorum telefonumu çantama tıktırırken. Lennox'a yaklaşıırken, "Beau'yla tanışmışsın," diyorum.

"Birçok bırakma ve alma işleminden birinde." Beau'ya gülümsüyor, benim hissettiğimden çok daha rahat görünüyor. "Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de."

"Bizim çocukların neler yaptığını öğrenelim, olur mu?" Lennox eliyle bir jest yapıyor ve ben de yol gösteriyorum, düzensiz kalp atışlarım devam ediyor. Evet, gidelim. Önemsiz bir şey olduğunu ve oğlumun bu muhteşem okuldan atılmasına neden olmayacağını umarak göklere hızlıca dua ediyorum. Gerçek bir aile gibi ziyarete geldiğimiz günü hatırlıyorum. Sürekli aptal gibi gülümsüyor, müdür bakmıyorken Daniel'in gömleğini düzeltiyordum, öyle ki Danny her yaygara koparmam için bir fırsat yakaladığında beni geri çekmeye başlamıştı. Ama Daniel'in buraya gelmesini gerçekten istiyordum. Etkileyici bir tesis, güvenlik rakipsiz ve Lennox bile Miami'ye geri dönmeye karar verdiğinde Barney'i buraya gönderdi.

Zile basıyorum ve kapıdan geçmemize izin veriliyor ve kapıda güler yüzlü resepsiyonist Bayan Carnaby tarafından karşılanıyoruz. Her zaman gülümser ve kahve ikram eder. Bugün öyle değil. Bugün, masasına dönmeden önce bize sadece bir koltuk teklif etti.

Müdür Tucker kapısını açtığında yüzündeki ifadeden nefret ediyorum. İş demek istiyor. Daniel'i ofisinde başı öne eğik otururken gördüğümde ise en kötüsünden korkuyorum. Utanç. Çok yaygın. Tanrım, ne yaptı? Resepsiyona iki polisin girdiğini görünce korkum daha da arttı.

"Onları tanıyor musun?" Beau'ya soruyorum, o da başını

sallıyor. "Lütfen, içeri gelin." Müdür Tucker yolu açtı.

"Burada bekleyeceğim," diyor Beau. "Ama bana ihtiyacın olursa ..."

Başımı sallıyorum ve iki yaramaz çocuk gibi, Lennox ve ben sessiz ve dalgın duruyoruz. "Sadece Bayan Black," diyor Barney utangaç bir ifadeyle çıkarken.

Lennox'un bana baktığını hissediyorum. "İyi misin?"

"Evet." Hayatım pahasına rol yapıyorum, içeri girip oturuyorum, gözlerim Daniel'da, sessizce bana bakmasını talep ediyorum. Bakmıyor. Göz ucuyla bakıyorum.

İki memur bize katıldığında omzumun üzerinden kalbim küt küt atmaya başladı.

Lanet olsun.

"Aslında, sakıncası yoksa," diyor Lennox, arkalarındaki kapı aralığında belirerek. "Ben oturacağım." Barney'ye dönüp bir sandalyeyi işaret ediyor ve o da itaatkâr bir şekilde oturuyor.

"Ve ben," diyor Beau, kendi de içeri giriyor. Rahatladığımı gizleyemiyorum. Sayıca az olmayı kimse sevmez ve ben kendimi sayıca az olmanın ötesinde hissediyordum.

Hepsi içeri doluşur ve Müdür Tucker tahtına oturur. Uzun boylu, iri yarı, kır saçlı ve bilge görünümlü bir adam. "Korkarım Daniel'a karşı çok ciddi bir suçlamada bulunuldu," diyor.

"Ama bu sadece bir iddia," diye yanıtlıyor
Lennox. "Ciddi bir iddia."

"Ciddi ya da değil, bu bir iddia," diyorum polislere bakarak. Onlar da ciddi görünüyorlar. Sanki Daniel hiçbir kanıta ihtiyaç duymadan suçluymuş gibi. Bu çılgınlık da ne? "Kanıtlanması gerekiyor sanırım."

"Evet," diyor Müdür Tucker, gözlerini Daniel'a çevirerek.

Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur sözüne ne oldu? Oğluma bir suçlu gibi davranıyorlar ve işlediği iddia edilen suçtan suçlu olup olmadığını bile bilmiyorlar. Neymiş o? Beau'ya bakıyorum. O da aynı derecede sinirlenmiş görünüyor. Daniel iyi bir çocuk. Terbiyeli, nazik. Ne suçu, lanet olsun? "Peki suçlama nedir?" İçimdeki dişi aslan yüzeye çıkmak için yarışırken, heyecanlanarak soruyorum.

"Babasının altın mektup açacağıyla bir öğrenci arkadaşını bıçaklamakla tehdit etti."

Ben havasızlıktan boğuluyorum, Beau da öksürüyor. *Oh lanet olsun.* Bana dikkatle bakan Daniel'a bakıyorum ve biliyorum, sadece *biliyorum*, bunu kesinlikle o yaptı. "Ne oluyor lan?" Ona pat diye söyledim.

Suçluluk duygusuyla sessiz kalıyor ve Lennox yanımdaki koltuğunda kayıyor. Elini ağzına götürüyor, vücudu sandalyeden aşağı kayıyor. Utanıyor mu? Ve sonra aklıma geldi. Kendini

Daha küçük. Vücut dili 101. Polisin böyle bir pislikle ilişkisi olduğunu düşünmesini istemiyor. Tanrım, Barney'nin Daniel'la görüşmesini engelleyecek mi? Aptalca sözler yüzünden oğlum arkadaşını da mı kaybedecek? Tehdidini yerine getirmez, tabii ki getirmez, vücudunda şiddet içeren bir kemik yok. Ama ya biraz geliştirirse? Ya Danny gibi olmak isterse? Korkulan? Bir suçlu? Bir katil?

Nefes alıyorum, omzumun üzerinden polise bakıyorum. Bu yüzden buradalar. Daniel'ın babasının kim olduğunu biliyorlar. Daniel'ı sorgulamak için burada değiller. Bu kulaktan dolma bir saçmalık, polis müdahalesine değmez. Ama Daniel İngiliz'in oğlu olduğu için mi?

Müdür Tucker ne zamandır biliyor?

"Peki Barney bu işte nasıl bir rol oynadı?" Lennox sorar.

"O hiçbir şey yapmadı," diye ağlar Daniel.

Yanılıyor. Barney'nin İngiliz'in oğluyla ilişkisi var, bu da onu suçlu yapıyor. "Daniel'ı eve götüreceğim," diyorum, utanç ve hayal kırıklığıyla ayağa kalkarak. Dışarı atılmayı beklemeyeceğim. Hayır. Harika bir anaokulları olduğu için Maggie'nin de buraya gelmesini planlamıştık. Ama şimdi değil. Sonsuza kadar sürgün edileceğiz, sadece Daniel'in aptalca, ağırlıksız tehditleri yüzünden değil, kim olduğumuz yüzünden. Brit'in ailesi.

Aptal oğlumu sandalyeden kaldırıp dirseğinden tutarak dışarı çıkarıyorum. "Yaptığın şeye inanamıyorum."

"Ben bir şey yapmadım anne, ben *söyledim*."

Ve bana yanak mı veriyor? "Bunu neden *söyledin* ki?" Ne kadar kızgın olduğumu anlayabilsin diye kolunu biraz sıkıyorum. "Her şeyin en iyisine sahip olabilmen için uğruna çok mücadele ettiğimiz pek çok fırsatı elinin tersiyle ittin." Onu Tank'in beklediği yere götürüyorum, "Arabaya bin." Daniel Tank'a doğru yürüyor, muhtemelen biraz sempati kazanmayı umarak ona bakıyor. Karanlık bakışım Tank'a geri çekilmesini söylüyor ve kocaman elinin Daniel'in saçlarını karıştırmasını engelliyor. Onun yerine,

onun için arka kapıyı açıyor, başının üzerinden bakıyor ve Daniel tek kelime etmeden içeri giriyor. "Lanet olsun," diye küfrediyorum.

Beau bana katılıyor ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmıyor, sadece bana küçük, sempatik bir gülümseme veriyor.

"Sonsuza dek cezalı," diye bağıryorum, cep telefonuma bakıyorum ve Danny'nin beni neden geri aramadığını merak ediyorum. Acil bir durum olduğunu bilmiyor mu?

"Rose," diye sesleniyor Lennox, elinde Barney'yle kapıdan çıkarken.

Onunla yüzleşemem. Eminim dehşete düşmüştür. Eminim Müdür Tucker - sanırım bakım görevinden dolayı- Lennox'a kocamın kim olduğunu ve ne iş yaptığını söylemiştir. *Eskiden* ne yaptığını. Lanet olsun, son birkaç aydır kimseyi öldürmemiş olabilir, ama bunun tek nedeni öldürecek kimsenin kalmamış olması. Hâlâ para akıyor ve silah kaçakçılığı yapıyor.

Aman Tanrım. Öldürecek kimse kalmadı mı? Okula bakıyorum. Müdür Tucker şu anda büyük tehlikede olabilir.

"Rose, bekle."

Yapmıyorum, aceleyle arabaya gidiyorum. "Rose!"

Tanrı aşkına. Dönüp Lennox'la çarpışıyorum ve göğsümden acı yayılıyor. Kahretsin, göğüslerim. Bağıryorum ve Lennox telaşla beni sabitlemek için kolumu tutuyor. Ama kolumu ıskaladı ve göğsüme sürttü. "Siktir!"

"Siktir," diye papağan gibi tekrarlıyor. "Kahretsin, özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum, yüzüm buruşuyor, onları koruma, tutma ihtiyacı hissediyorum. "Bakın, Barney'nin tüm bu karmaşanın içinde kalmasına üzuldüm. Daniel'ın neden böyle bir şey yap-"

"Hadi Rose." Lennox gülüyor. "Kocanın kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Hâlâ gözlerim kocaman, tenim belli bir renk tonunda. "Ne?"

Gözlerini deviriyor. "Daniel harika bir çocuk. Barney'nin elinden bir arkadaşını alamam. Çocuk çok şey kaybetti."

Annesi. Annesini kastediyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor ve göğsüme bakıyor, sonra da yeri taramaya devam ediyor. "Sana içki mi döktürdüm?"

Kafam karışmış bir şekilde aşağı bakıyorum ve ipek bluzumun üzerinde iki kocaman ıslak leke görüyorum. Aman Tanrım, bugün daha da kötüleşiyor. "Daniel'ı eve götürsem iyi olacak." Ve kendimi, sızan göğüslerimin herkesin gözünden uzak olduğu yere.

Lennox farkına varıyor ve dayanılmaz bir şekilde utanıyor, bana bakamıyor. "Sonuçlarını uygulamayı planlıyorsanız bana haber verir misiniz?"

Başımı sallıyorum ve arabaya gidiyorum, gözlerim doluyor, duygularım içime işliyor. Mantıksız mı? Hiç sanmıyorum. Hayatlarımızın normal olabileceğini düşündüğüme göre yaşayan en aptal kadın olmalıyım.

DANNY

Telefonumu direksiyona vurarak çekmesini sağlamaya çalıştım. "Ne oluyor lan bu şeye?" diye bağırdım. Sonra bugün benimle kimin yolculuk ettiğini hatırlayınca kötü sözlerim için hemen özür diliyorum.

Gözlerimi arka koltuğa çevirdim. Sessizlik. Altın gibi. Yarım saattir kulübün dışında oturuyorum, hareket etmekten korkuyorum, onu uyandırmaktan korkuyorum, çünkü bize tekrar ne zaman huzur vermeye karar vereceğini kim bilebilir? Bildiğim tek şey, bu gece olmayacağı. Küçük şey gece yarısı yağını yakmayı seviyor gibi görünüyor. Ve sabah bir yağ. Ve iki-Sabah yağ. Ve üç . . .

İç çekiyorum ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, koltuğumda daha da gömülüyorum. Huzur. Sessizlik. Tek ses geçen arabalar. O uyuduğunda, *biz de* uyumalıyız. Doktor öyle söyledi.

Ben de öyle yapacağım.

Tak, tak, tak.

İrkilerek ayağa fırlıyorum ve sürücü camına dönüyorum, Nolan'ın yüzünün cama yapıştığını görünce irkiliyorum. "Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, tam da arabanın arkasında kıyamet kopmuş, şok olmuş gibi görünüyor,

Maggie'nin tiz ıgılları kulaklarımı deliyor. Burun deliklerim alevleniyor ve Nolan'a onu öldürecekmişim gibi bakıyorum.

Çünkü ben öyleyim.

Bir an için kafası karışmış gibi görünür, arabanın arkasına bakarken kaşları çatılmıştır. Sonra farkına varıyor. Geri çekiliyor.

Kapıyı açtım, dışarı çıktım, silahımı çektim ve çenesinin altına dayadım.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldıyor. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." "Şimdi fısıldamanın bir anlamı yok, seni aptal amcık. O bir-Lanet olsun, uyan!"

Ellerini kaldırıp arkasına yaslanıyor ve ben ceketini avucumun içine alırken benden olabildiğince uzaklaşıyor. "Kırk dakikadır buradasın. İyi misin diye bakmaya geldim."

"İyiydim," diye söyleniyorum. "Aslında çok mutluydum ve sen az önce huzurumu kaçırdın, Nolan." Onu itip silahımı kotumun arkasına sokuyorum ve arka kapıyı açıyorum, lanet olası bir vahşilikle. "Hey, güzelim," diye sessizce mırıldanıyorum, kemerini çözüyorum ve onu bebek koltuğundan çıkarıyorum, susturuyorum, zıplatıyorum, başını öpüyorum. Bir yandan da Nolan'a bakıyordum.

Arabanın yanında bir aşağı bir yukarı yürüyorum, stratejimde ısrarcıyım, sonunda sakinleşene kadar, ağlamaları tekrar sessizleşene kadar sessiz hıçkırıklara dönüşüyor, sadece tek bir burun çekme. Bu gerçek bir ağlamaydı. Gerçekten üzgün bir ağlama. Sıkıntının çeşitli derecelerini tanımayı öğreniyorum. Açlık, yorgunluk, boktan bez. "İşte," diye fısıldıyorum, kolumun kıvrımına sokulmuş ona bakıyorum, eli şimdi ağzında. Ona bak. Sadece ona bak. Hayatımda gördüğüm en güzel şey. Ve en gürültülü. Bu kadar yıkıcı bir şey nasıl bu kadar inanılmaz bir huzur hissi de verebilir? Burnum kırıışıyor, muhtemelen yara izimi derinleştiriyor.

"Yardıma ihtiyacım var." Arabaya uzandım ve bebek taşıyıcısını çıkardım. Ismarlama. El yapımı. Denenmiş ve test edilmiş.

Kurşun geçirmez.

Ve bugün onun ilk yolculuğu. Sorun şu ki, herhangi bir talimatla birlikte gelmedi. Aleti havaya kaldırdım ve Nolan ihtiyatlı bir şekilde ona baktı. "Bu da ne?"

"Kurşun geçirmez bir bebek taşıyıcısı."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum. "Bu şeylerin nasıl çalıştığına dair bir fikrin var mı?"

Onu alıyor, bir yöne çeviriyor, sonra başka bir yöne. "Nereden aldın bunu?" "Chaka."

Gülüyor. "Tabii ki yaptın." Birkaç kez daha döner ve kaşlarını çatır. "Ben olsam onu arardım."

"Onu arayamam." Elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. "Bir sorun var."

"Ben onu ararım." Nolan telefonu çevirip bana uzatıyor, ben de kabul edip kulağıma götürüyorum ve tekrar aşağı yukarı yürümeye başlıyorum.

"Ben Danny."

"Siyah," diye gürlüyor Chaka. "Bana daha fazla silaha ihtiyacın olduğunu söyleme."

Huff. Kesinlikle olmaz. Sığınak ağzına kadar dolu ve şu anda satacak kimsemiz yok, çünkü Meksikalıları kızdırdık ve muhtemelen yeni alımlarını bizim üzerimizde kullanmak isteyeceklerdir. Ve Sandy -sikeyim o tecavüzcü amcığı- ben onu kovaladıktan ve birkaç kez vurulduktan sonra ortadan kayboldu. Yani, evet, şu anda iyi silahlanmış diyebileceğimiz bir durumdayız. "Silah yok," diyorum, tam Maggie bağırırken. Hızla onu kolumda zıplatmaya, bir aşağı bir yukarı yürümeye yeniden odaklanıyorum. "Tavsiyeye ihtiyacım var, Chaka."

Gülüyor ve telefonu elimde titretiyor. "Bebekler mi? Benim on beş çocuğum var Black ve yine de bebekler konusunda benden tavsiye istemeni tavsiye etmem."

"On beş mi?" Aklım başımdan gitti. *Aman Tanrım.* "Maggie için yaptırdığın şu şey. Nasıl çalışıyor?"

"İzin verin sizi üreticiye bağlayayım."

Kaşlarımı çattım. "Kurşun geçirmez bebek taşıyıcıları üreten bir firma mı var?"

"Evet, karım."

Bir kahkaha attım. "Yani on beş çocukla bile hala başka şeylere vakit ayırabiliyor mu?"

"Bilmiyor muydun, Siyah? Kadınlar harikadır."

"Evet, biliyorum." Maggie'ye baktım. Zihnimin gözünde Rose'u görüyorum.

Gülümse. "Harika kadınınızla konuşabilir miyim?"

"Çabuk ol, Black. Şu an meşgul." Bir kadın yüksek sesle gülerek hatta geliyor ve sadece iki cümleyle, telefonu kapatmadan önce tam olarak ne yapmam gerektiğini söylüyor. Telefona bakıp Nolan'a uzatıyorum.

"Eee?" diye soruyor, taşıyıcı elinden sallanırken.

Onu alıyorum, bir kolumu geçiriyorum, Maggie'yi diğer koluma geçiriyorum, sağ kolumu geçiriyorum ve dönüyorum. "Beni yukarı kaldır. Kayışlar çapraz olmalı. Sıkı olsun. Ama çok sıkı olmasın." Maggie'yi kaldırıp bacaklarını deliklerden geçiriyorum ve Chaka'nın karısının talimatına göre iki kayışı çekiyorum. "Bir böcek kadar rahat," diye düşünüyorum, sırt yastığına dokunarak. Ya da sırt kalkanına. Tıngırdıyor. "Ve evler kadar güvenli."

"Diğerleriyle aynı görünüyor," diyor Nolan etkilenmiş bir ifadeyle ve taşıyıcının arkasına da küçük bir vuruş yapıyor. "Fiyakalı."

Bebek çantasını alıp omzuma atıyorum ve yolun karşısına geçiyorum. "İçeri gir ve müziği kapat."

"Ama Brad seçmelere katılıyor."

Durdum ve Nolan'a baktım. Tek kelime etmeme gerek yok. O giderken ben de telefonumu tekrar kontrol ediyor, çekip çekmediğini anlamak için gökyüzüne doğru tutuyorum. Hiçbir şey yok. "Lanet olsun." Kulüpte çalan parçanın aniden kesildiğini duyuyorum ve içeri giriyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Brad sahnenin önündeki sandalyeden kalkarak soruyor. "Cidden Danny, kadın ve çocuklarla dolu bir evde yaşamam yeterince kötü, şimdi de onları işe mi getiriyorsun?"

"Kapa çeneni, seni sefil pislik." Çantayı yere bırakıp bardaki Mason, Des ve Drake'e başımla selam veriyorum. "Ve evde sadece iki çocuk var. Üç."

Anyay'ı da dahil edersek. Pearl'ü de dahil edersek dört." Kaşlarımı kaldırdım ve Brad hırladı. Tanrım, son zamanlarda tam bir pislik gibi davranıyor. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey."

"Bunun Pearl'le bir ilgisi var mı?" Tepkisini bekleyerek soruyorum. Hâlâ maddenin suda öldüğüne ikna olmuş değilim. "Siktir git, Danny."

"O nerede ki?"

"İşten mi yoksa amdan mı bahsediyoruz?"

Kuku mu yani? "Ya da çocuklar." Gülümseyerek kendime bir hırıltı daha kazandırdım. "Ben onun nerede olduğunu nereden bileyim?"

"Çünkü burada çalışıyor."

"Bilmiyor muyum lan ben?" diye mırıldanıyor.

Brad'i on yaşından beri tanırım. İlk şakayı o yapar. Gerginliği azaltan ilk kişi. Tanıdığım ve tanıyabileceğim en rahat ölümcül adam. Ama ölümle burun buruna geldiğinden beri -ya da daha doğrusu Pearl'ün gelişinden beri- değişti. Bunu takdir ettiğimi söyleyemem. Onun sorununun ne olduğunu çok iyi biliyorum. Sevişmek istememesi gereken bir kadınla sevişmek istiyor, çünkü kadın daha kadın bile değil ve Brad de gençleşmiyor. Anlayamadığım şey, şikayetinin tamamen yaşla mı ilgili olduğu yoksa karşı cinsten birinin onu kızdırmış olması mı ve kadınlar Brad Black'i *asla kızdıramaz*, hele de neredeyse yarı yaşındaki birini.

"Bebeği Hiatus'a getirdiğine inanamıyorum," diye homurdanıyor.

"Adı Maggie. Onu tutmak ister misin? Onu henüz kucağına almadın." Ona bakmadı bile. "İşte." Taşıyıcının kayışlarını çözmeye başladım ve Brad telaşla geri çekildi.

"Hayır, teşekkürler."

Hareketlerimde bocalıyorum. Gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. "Ne haltlar dönüyor?" Maggie'yi olduğu yerde, göğsümde güvende bırakarak soruyorum. Bu tepki, ruh hali, hepsi basit bir vaka için aşırı geliyor

Hoşlanmaman gereken birinden hoşlanmak. Onu bir şeyler içmeye götüreyim mi? Son zamanlarda yoktum, biliyorum. Dikkatim dağınıktı. Gerçekten çok yorgunum. Ama . . . Göğsüme bakıyorum. O uyanık. Uyanık ve sessiz. Bu lanet bir mucize.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor Brad. "Görüşmeler sona erdi." Sabırsız bir el havaya kalkıyor. "Bok gibiydin."

Barın diğer tarafına bakıyorum ve sahnenin kenarında oturan genç kadınların oluşturduğu sırayı ilk kez fark ediyorum. Tüm gözler üzerimdeydi. Ya da göğsüme, ama alışık olduğum nedenlerle değil. Görünüşe göre, hepsi içeri girerken baygınlık merkezi burası. Kollarımı Maggie'ye dolayıp bizi oradan çıkarıyorum. "Otto nerede?" Brad'e omzumun üzerinden soruyorum.

"James ile yukarıda."

James burada mı? "Beau ile birlikte değil mi?" "Beau salonda Rose'la birlikte," diye sesleniyor.

Ofisin girişinde durup ona bakıyorum. "Geliyor musun?"

Bir elini kaldırıyor, telefonu kulağına gidiyor. Yanından ayrılıp ofise giriyorum ve Nolan irkilerek arkasını dönüyor. Ben olabilirim ama cebine bir şey koyarken suçlu görünüyor. "İyi misin?" Şüphelenerek soruyorum.

Yüzüne yerleştirdiği gülümseme destansı. Sahte. Bok gibi gergin. "Güzel, patron."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum ve durumunu değerlendiriyorum. Bu hiç hoşuma gitmedi ama Brad ben onu yere yatırıp sorguya çekemediğim arkamdan içeri girdi.

"Leon daha sonra biraz daha stok toplayacak," diyor Nolan.

"Tamamdır." Brad gizli ofise açılan kapının *şifresini* giriyor ve *sabırsızca* bana bakıyor, sanki *acele* ediyormuş gibi. "Maggie'ye tam bir tur attırabilirim."

Dikkatli gözlerimi Nolan'dan ayırıyorum. "Paranın bir kısmını nereye sakladığınızı görmek ister misin Maggie?" diye soruyorum. "Annene söyleme yeter."

"Oh, Tanrı aşkına." Brad çaresizlik içinde başını sallıyor. Sikişimde bile değil. Kız hâlâ sessiz. "Sanırım bu bebek bakıcılığı işini hallettim."

"Senin kızın olunca bebek bakıcılığı olmuyor, seni pislik."

Kızım. Hâlâ tuhaf. Brad'le birlikte merdivenleri tırmanıp içeri girdiğimizde James'i ayaklarını masaya vurmuş, canı sıkılmış bir halde, Otto'yu ise dizüstü bilgisayarının başında kamburlaşmış buluyorum. Otto'yu her böyle gördüğümde afallıyorum. O lanet olası dizüstü bilgisayarda sürekli ne yapıyor?

"Telefonun dinleniyor," diyor, çok rahat, başını bile kaldırmadan. Brad ve ben ofisin yarısında durup birbirimize bakıyoruz, sadece bekliyoruz ve James ayaklarını indirip sandalyesinde doğruluyor. *Kimin telefonu?* Otto sonunda gözlerini bana çevirdi. "Bu yüzden hattı kestim."

"Ne?" Hafifçe ciyaklayarak soruyorum. "Ne demek dinleniyorsun?"

"Söylediklerimde ciddiym ve telefonunun dinlendiğini söyledim."

"Kim beni rahatsız etmek ister ki?" Son zamanlarda yaptığım tek şey *uyumaya* çalışmaktı - önemli olan kelime uyumaya çalışmak. Duyacakları tek şey Maggie'nin arka planda ağlarken ben de Doktor'a geceleri uyuyan bebeğim için mucizevi bir tedavi bulması için yalvarıyordum. "Peki nasıl? Haftalardır evden neredeyse hiç çıkmadım."

Otto dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı. "Araştırıyorum."

Brad'in telefonu çalar ve elini cebine atar. "Higham," der, dikkati ekrandadır, sanki yeterince uzun süre bakarsa arayanın adı değişecekmiş gibi.

James sanki yeniden dirilmiş gibi sandalyeden kalkarken bir adım geri çekiliyorum. Sanki beklediği şey buymuş gibi. Sandy ile olan anlaşmanın tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar şehri terk etmeyeceğini biliyorum. Karnımdaki bu duygudan pek hoşlandığımı söyleyemem. Nolan kulüpte tetiği çekip onu vurduktan sonra Dedektif Collins'in cinayetini bizim için örtbas ederse Higham'ı rahat bırakmayı kabul ettim. Çocuk yetenekli, evet. Güvenilir, evet.

Bazen gerçekten aptalca, evet.

Higham neden arıyor?

Brad aramayı hoparlöre veriyor. "Bir sorunumuz var," diyor Higham, hepimizi telefona yaklaştırarak.

"Bunun Beau'nun etrafı kurcalamasıyla bir ilgisi var mı?" James soruyor. "Karını ben hallederim, Kelly."

Kaşlarını havaya kalktı. Bunun doğru olduğundan emin değilim ve James'in gözlerini devirmesine ve Brad'in kahkaha atmasına bakılırsa onlar da aynı fikirde. "Peki Beau değilse durum nedir?" diye soruyorum.

"Ve biz derken, biz, sen ve meslektaşlarını mı kastediyorsun," diyor James, karanlık bir perde düşüyor. "Yoksa siz ve biz mi?"

"Bütün şehri kastediyorum."

Hep birlikte nefes alıp verirken arkamıza yaslanıyoruz, gözlerimiz birbirimize kayıyor. "Bekleyebilir mi?" Brad beni işaret ediyor. "Melek yüzlü Suikastçı şu anda bebek bakıcılığı yapıyor."

James, Otto'yla birlikte kıkırdarken Brad'in gözlerinde tanıdık bir pırıltı görüyorum ve gülümsüyorum. İşte karşımda. Taparcasına sevdiğim alaycı herif. Maggie'ye bakıyorum. Zırhına sarınmış çok sevimli görünüyor. Yine de çok ağır.

"Hemen geliyorum," diyor Higham yorgun ve keyifsiz bir şekilde ve telefonu kapatıyor. "Peki," diyorum, kanepeye gidip alçalıyorum, üzerimdeki yükü atıyorum, meraktan kuduruyorum. İ t i r a f etmekte zorlanıyorum ama içimde bir şeylerin canlandığını hissedebiliyorum. Garip birkaç ay oldu.

Kadınlar erkeklerden daha meşgul. Erkeklerden daha fazla dışarıda.

Erkeklerden daha çok iş yapıyorlar. "Her zaman barışın abartıldığını düşünmüşümdür zaten." Tam bu sırada Maggie ağlamaya başlıyor ve beni tekrar ayağa kalkmaya zorluyor. "Şşşşt," diye fısıldadım.

Bob, durduğum yerde.

"Çok ölümcül görünüyorsun," diyor Brad, kendine bir içki doldurup geri devirirken.

"Sen oradayken." Arkasındaki boş bardağa başımla işaret ediyorum, o da bir kahkaha patlatıyor.

"İş başında içki mi içiyorsun?" diye soruyor.

"Söz konusu senin kızınsa bu bir iş değil." Gülümsüyorum, mandalı açmak için arkama uzanıyorum ve Maggie'yi masanın üzerine indirip taşıyıcıdan çıkarıyorum.

"Şimdi bana lanet bir içki getir. *Pur . . . lease.*"

"Benim için zevk."

Kapı açılıyor ve Ringo içeri giriyor, Goldie yakınlarda bir yerde olmadan tamamen yanlış görünüyor. Son duyduğumuzda Venedik'teydi. Özgürlüğünün tadını çıkarıyordu.

Ringo'nun gözleri kolumun kıvrımına düşüyor ve koca, çirkin herif gülümseyerek ironik bir şekilde onu daha da çirkinleştiriyor. "Alabilir miyim?" diye soruyor.

Kendimi geri adım atarken buluyorum. "Onu tutmak ister misin?"

"Evet, ona sarılmak istiyorum." O içeri giriyor ve ben Maggie'yle birlikte aniden daha geriye gidiyorum. "Neyin var senin?" diye soruyor. "Bana güvenmiyor musun?"

"Sorun şu ki Ringo, şu anda sessiz ve senin çirkin suratını görür görmez avazı çıktığı kadar bağırarak."

"Siktir git, seni amcık." Kızıma yardım ediyor ve ben James'e bakıyorum, gözlerinin Maggie'de olduğunu görünce şaşırıyorum. Beau'nun bir kız taşıdığına dair içimde garip bir his var. *İki* kız mı? Lanet olsun, etraflarındaki tüm bu erkekler -yetenekli erkekler- büyüyorlar mı? Gezegende yürüyen en korunaklı kızlar olacaklar.

Ringo, Maggie'yi kulübü seyretmesi için cam pencereye götürüyor, ben de masanın yanına iniyorum ve Brad sandalyeye oturmadan önce ondan bir içki alıyorum. Odanın etrafına bakıyorum. James telefonunda, muhtemelen Beau'ya mesaj atıyor, Otto kalkıp odadan çıkıyor, muhtemelen işemek için, Brad viskisine dalmış hayal kuruyor ve Ringo Maggie'yle koyu bir sohbete dalmış. "Tanrım, biz gerçekten de hesaba katılması gereken bir gücüz."

"Ne?" James telefonundan başını kaldırarak soruyor. "Hiçbir şey."

Ringo pencereden dönüp kulübü işaret ediyor. "Higham ne sikime kulübe girdi ki?"

Nolan paniklemiş bir halde kapıdan içeri daldı. "Higham burada."

Hiç vakit kaybetmediği kesin. Büyük sorunun ne olduğunu ve FBI dostumuzu neden Hiatus'a sürüklediğini merak ediyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum, Ringo'ya gidiyorum ve kızımı geri alıyorum. "Nolan, bebek arabası bagajda. Git getir."

O gidiyor ve hepimiz diğer ofise gidiyoruz - bir FBI ajanını rahatça ağırlayabileceğimiz ofise. Çünkü orada aklanmış milyonlar saklanmıyor. Herkes yerine oturdu ve ben Maggie'ye anne sütü vermek için içkimi bıraktım. Ağzı memenin etrafında dolanıyor, küçük burnu kırışıyor, elleri çırpınıyor. "Hadi," diye fısıldıyorum, Higham içeri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum. Smokin içinde şık görünüyor. Taze. Daha az dayak yemiş. "Artık sadece benim için giyinip kuşanmadığını biliyorum."

"Bir randevum var," diyerek duvardaki saate bakmamı istedi. Öğleden sonra. "Karım ve benim desteklediğimiz hayır kurumu için bir gala."

"Karınız mı? Gazeteciyle işler yolunda gitmedi mi?" Gülümsedim. Natalia Potter yüzde yüz Higham'la bilgi için birlikteydi, başka bir şey için değil.

"Olmadı." Sinirli bir şekilde yer değiştiriyor. "Telafi etmeye çalışıyorum." "Yani her şeye rağmen onu öldürebilir miydim?"

Gözlerini deviriyor ve kollarıma bakıyor. "Genç yaşta askere alınıyorsun Danny." "Açık konuşalım Higham," diyorum, yere bakarak, sessizce Maggie'ye sütü almak için. "Bu kızımın tanışacağı tek an." İyi bir kız olacak. Olmazsa Rose beni öldürür. "Peki senin için ne yapabiliriz?" Maggie sonunda bağlandı ve ben de rahatlayarak nefesimi verdim.

"Her zamanki gibi Danny, önemli olan senin benim için ne yapabileceğin değil, benim senin için ne yapabileceğimdir."

"Şu anda yardım için sana geldiğim kısmı kaçırdım mı?" Yalan söylemeyeceğim, kalbim beklentiyle çarpıyor. Hiçbirimiz karımın kırmızı görüp eski sevgilim Amber'ı vurduğu küçük meseleyi unutmadık. Sorun şu ki, biz cesetten kurtulamadan Oliver Burrows cesedi taşıdı. Ve bir diğer sorun da, Oliver Burrows'un Beau'nun

Anne, eski sevgilimin cesedinin asla bulunamayacağından emin olamayız, bu yüzden karımın kovuşturmadan korunmasını garanti edemem. Bu yüzden mi burada? Amber'ın cesedi bulundu mu?

Higham pek de iyi stoklanmamış bara bakar. "Sakıncası var mı?" diye soruyor, başını sallamadan önce kendine yardım ediyor. Brad'e bakıyorum. Brad James'e bakıyor. James Ringo'ya bakıyor. Ringo Otto'ya bakıyor. Endişeli ifadelerden oluşan bir Meksika dalgası. Higham'ın o içkiye gerçekten ihtiyacı var gibi görünüyor.

Sonra bir sandalyeye çöküp nefes veriyor. Bundan hoşlanmadım.

Her zamanki gibi Danny, önemli olan senin benim için ne yapabileceğin değil, benim senin için ne yapabileceğim.

"Konuş, Higham." Brad kelimeleri ağzımdan alıyor ve James daha da yaklaşarak varlığını hissettiriyor. Elleri seğiriyor. Uzun zamandır kimseyi öldürmemişler.

Higham sırayla hepimize bakıyor, sanki şu anda hangimizden en uzakta olmak istediğine karar veremiyormuş gibi. Benim üç kötülükten daha az kötü olduğuma karar vermiş olmalı -bunda Maggie'nin kollarımda olmasının da payı olduğunu varsayıyorum- çünkü Higham ayağa kalkıp masaya geliyor. Son içkisini yudumlarırken iç cebine uzanıyor ve bir grup fotoğrafı yere atıyor. Herkes içeri giriyor, tahtaya yığılıyor, aşağıya bakıyor ve ben geçici olarak ileri uzanıp yığını rahatsız ediyorum.

Midem bulanıyor ve içgüdüsel olarak Maggie'yi göğsüme doğru çekerek onu masamın üzerindeki dehşetten koruyorum. Tanıdığım bir dehşet.

"Ne oluyor lan?" Brad nefes alıyor, benim gördüğümü görüyor. Beklenildiği gibi, James ve Otto oldukça bilgisiz görünüyorlar, resimlerdeki adamlar sadece iki ölü, parçalanmış ceset ve açıkçası James daha önce çok daha kötü adamlar yaptı. Ancak Ringo, neye baktığımızı bilecek kadar uzun süredir ailemle birlikte.

Brad bana baktı. Yüzü. Benimkinin *de İsa Mesih*'inkine benzer bir tonda olmasını bekliyorum. Burun deliklerimin alevlendiğini hissediyorum, öfkem kabarıyor. Kucağımda küçük kızım varken hiç de ideal değil. Maggie meme ucunu tutmayı bırakıyor ve

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayağa kalktım ve tekrar tutmasına yardımcı olmak için mücadele ederken stresin bir kısmını üzerimden atıyorum. Ama dünyadaki tüm iradeye rağmen, bunu kabul etmiyor. "Tanrı aşkına," diye tıslıyorum sessizce, en az onun kadar hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Hadi sevgilim. Yapabilirsin."

"Biri bana buradaki sıcaklığın neden rahattan buza döndüğünü söyleyebilir mi?" James soruyor, uzun boylu, yapılı vücudu kaskatı. Yüklü. "Kim bu adamlar?"

"Bilmiyorum," diyorum, Maggie şeytani bir hal alıp çığlık atmaya başlayınca. "Hayır, hayır, hayır, bebeğim, sorun yok." Onu omzuma kaldırıyorum, sırtını sıvazlıyorum ve rüzgârına odaklanıyorum. Öfkesine değil. "Baban burada, ağlama."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun," diyor Brad yüksek sesle, Maggie'nin duyabileceği şekilde. "Göğüslerine oyulmuş amblem." Brad'e bakıyorum, parmağı en üstteki resmin üzerinde. "Bu Black ailesinin amblemi."

"Ve Black ailesinin sadece iki üyesi hayatta," diye ekliyorum.

James temkinli bir adım atarak Brad ve benim arama bakıyor. Yani Black ailesinin hâlâ hayatta olan iki üyesine. "Bu adamlar ne zaman öldü?" Dikkatini Higham'a çeviriyor.

"Tahminen geçen hafta içinde."

"Lanet olsun."

"Şşşt," diye sustum, Maggie'yle savaşıyordum, zihnim koşturuyordu, kafamda soru üstüne soru dönüyordu. Bunu kim yaptı? Bu ne anlama geliyor? Kulaklarım çınlamaya başlıyor. Nolan Maggie'nin bebek arabasıyla kapıyı çarparak açtı.

Odayı bir anda okudu. "Ne?" diye soruyor, Maggie çığlıklarıyla lanet olası çatıyı çökertme görevine devam ederken hepimize bakıyor. Kahretsin, düşünemiyorum. Ama o sandıkların üzerindeki amblemi kimin ve neden kazımış olduğu şu anda önceliğim değil. Nolan'a gidip bebek arabasını alıyorum ve Maggie'yi yatırıyorum. Sorunun ne olabileceğine dair bir koku alıyorum. "Çantası nerede?"

"İşte." Pearl beliriyor, Maggie'nin alt değiştirme çantasını tutuyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, belli ki gerginliği hissediyor, çantayı indiriyor.

"Burada olmamalısın," diye tersliyor Brad, koluna girip onu ofisten dışarı çıkartıyor. Kız itiraz etmez. Etmeli de. Aslında, onun yerinde olsaydım, herifin burnunu yumruklardım. Bu şok edici ifşaat yüzünden onun ruh halini suçlayamam bile. Brad son zamanlarda böyle davranıyor ve ne yazık ki Pearl için tetikleyici gibi görünüyor.

Maggie'yi ofisten dışarı iterken ona "Sen tam bir pisliksin," diyorum. "Ben dönene kadar kimse o resimler hakkında tek kelime etmeyecek." Kapıyı arpıyorum, Maggie'nin çığlıkları duyulmuyor ve onu koridordan tuvalete götürüyorum. Utangaç bakışlı Pearl'n yanından geçiyorum. "Müsait misin?"

"Evet," diye nefes alıyor ve çantayı getiriyor.

"Boş ver onu," diyorum omzumun üzerinden, Maggie'nin bebek arabasına uzanıp kapıyı iterek açıyor ve onu içeri sokuyorum.

"Deniyorum," diyor sessizce, ofise dönüp bakarak. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum."

İçimden gülüyorum. "İstemiyorsun." "Ne?"

"Yok bir şey. Bana alt değiştirme minderini uzat." "Ne oldu?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Bu zemin temizlendi mi?" "Evet, birkaç saat önce."

Paspası kabul ediyorum ve yere seriyorum. İdeal değil ama bir striptiz kulübünde bebek değiştirme olanakları normal değil. Maggie'yi yatırdım ve pijamasının düğmelerini açarak bacaklarını dışarı çektim. "Rose'la olduğunu sanıyordum."

"Okuldan aradılar."

Kafamı kaldırıp bakıyorum, görevimi yapamıyorum. Rose aradı mı? Ama ilk temas benim. Ve sonra hatırladım. Telefonum alışmıyor. Çünkü dinleniyordu. Başka sorular. "Tank'ın onunla gittiğini söyle."

Pearl gülümsüyor. "Ve Beau."

Kendimi pek de güvende hissetmeden başımı sallıyorum -ne oldu lan? - ve Maggie'nin boktan beziyle ilgilenmeye devam ediyorum. Çok boktan bir şeydi. "Tanrım," diye mırıldanıyorum onu silerken. "Bu da nereden çıktı?"

İnci gülüyor ve kremayı bana uzatıyor. "Bir süre ona göz kulak olmamı ister misin?"

"Evet derdim ama annesi onu birine verdiğimi öğrenirse beni paramparça eder." Pearl'e kaşlarımı kaldırarak baktım. "Ayrıca, senin çalışıyor olman gerekmiyor mu? Brad'e huysuz bir pislik olması için daha fazla sebep vermeyelim." Pearl'ün dudağının köşesinde altın bir yüzük fark ediyorum ve ona uzanıp narin mücevher parçasını kurcalıyor.

"Yeniden deldirdim."

"Çünkü onu çıkardılar," diyorum yutkunarak ve o da çok hafifçe başını sallıyor. Rose'un yaşadığı cehennem, Pearl'e olanlar. Maggie'ye bakıyorum. Şimdi aniden sessizleşti, bana bakıyor. Mavi gözleri çok berrak. Acı yok, hasar yok, içine doğduğu dünyayı anlamak yok. Kahretsin, şimdi tamamen yeni bir iğrenme ve öfke seviyesine sahibim. Karımın bu karanlığın kurbanı olması yeterince kötü. Ya kızım? Midem bulanıyor ve bir kez daha bu pisliklerden kaçının hâlâ dışarıda olduğunu merak ediyorum. Böyle çeteler öylece ortadan kaybolmaz.

Pearl'ün bana uzattığı bezi kabul ediyorum ve Maggie'yi içine sokuyorum, küçük bacaklarıyla boğuşarak onları tekrar pijamanın içine sokuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne olduğuna bağlı mı?" Pearl tezgâhın üzerine çıkar, bekler.

Son tıpayı takıp Maggie'yi kucağıma alıyorum ve geçiriyor, tüm küçük bedeni benimki gibi rahatlıyor, rahatlama ölçülemez. "Aferin kızıma," diye nefes alıyorum ve ona şişeyi tekrar uzatıyorum. Bu kez, kavga etmeden ya da drama yapmadan alıyor. "Miami'de her köşe başında mafya ve tehlikeyle yaşamayı bu kadar cazip kılan, memlekette bu kadar korkunç olan neydi?" Bahsetmiyorum bile

Brad'in ona karşı tam bir pislik olduğu gerçeği. Kim böyle bir muamele görmek için yanında kalır ki?

Dudağındaki altın yüzüğü kemiriyor, endişeli. "Ailem öldürüldü."

"Biliyorum," diyorum otomatik olarak, ses tonum empatiden yoksun. "Ve bu yüzden mi ülkeyi terk ettin?"

"Artık ailemin evinde kalamazdım. Ondan sonra olmaz."

Bu yüzden oradan ayrılıp seyahate çıktı ve sonra insan tacirleri onu Romanya'ya götürdü. "Korkuyorsun," diyorum. Başını salladı. Ve şimdi burada güvende hissediyor. Bu gerçekten ironik. "Olay olduğunda orada mıydın?"

Kadın başını sallıyor.

"Yani buldun-"

Brad içeri dalar, sabırsız görünmektedir, ağzı açıktır ve birkaç sikiş yapmaya hazırdır. Pearl'ü görünce ağzı kapanıyor.

Tezgâhın üzerinde rahatsız bir şekilde kaymaya başlıyor. "Sen ilgilenmen gereken şeyle uğraşırken Maggie'ye göz kulak olmamı ister misin?" diye soruyor.

"Bu çok yardımcı olur, teşekkürler." Bu kızımı başından savmak değil. Bu onun kulaklarını duymaktan korktuğum şeylerden koruyor.

Pearl aşağı kayıyor ve ben bebeğimi ona teslim ediyorum, o bir şekilde onu tutmayı, çocuk arabasını dışarı çıkarmayı ve biberonu ağzında tutmayı başardığında hayretler içinde kalıyorum. İnanılmazdı. O geçerken Brad kendini kapıya yapıştırıyor. Gözlerini de kapatıyor. Nefesini mi tutuyor? Tanrı aşkına.

Pearl gider gitmez, gözle görülür bir şekilde sönüyor. Onu *hiç* böyle görmemiştim. Bu endişe verici. Cazibesini tamamen anlıyorum. Pearl çok güzel. Kızıl saçlı, yeşil gözlü, kremi bir teni var. Ama yine de bir kadın bile sayılmaz. "Brad," diyorum sessizce, onu trans halinden çıkararak.

Gözlerini kırıştırıyor ve bana bakıyor. "Ne?"

"Buna bir son vermeliyiz." Duygusuzluğundan bahsetmiyorum. Burada mutlu son yok. Brad'in uzun vadeyle ilgilenmediğini hepimiz biliyoruz.

Yirmi bir yaşında bir kız, yani bu deliliğe yenik düştüğü anda Pearl'ü bir fahişe haline getirmiş olacak. Muhtemelen onun kalbini de kıracak ve kız yeterince şey yaşadı.

Hiç espri yapmadan gülüyor. Aslında, neredeyse psikotik. Yemin ederim, eğer bana neden bahsettiğimi sorarsa, onu öyle bir yumruklayacağım ki. "Siktir," diye tıslıyor ve kafasını kapıya çarpıyor. Berbat durumda.

"Onun nesi var?" Sormak zorundayım.

Parmak uçlarını yuvalarına sokup sertçe ovuşturduktan sonra ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Onu düşünmeden duramadığım gerçeğinden başka bir şey mi demek istiyorsun?"

Kahretsin. Yani, bir şekilde biliyordum, evet, ama bunu ondan duymak? "Onu beceremezsin." Taşaklarını korumak istiyorsa olmaz. Rose ve Beau kesinlikle onları keser.

Tekrar gülüyor ve bu sefer kolay bir kahkaha. "Evet Danny, bunu biliyorum. Ve yapabildiğim tek şey bu olduğuna göre, sanırım acı çekmem gerekecek."

"Ya da başkasını becer." Başka *biriyle*.

"Evet, bu kadar kolay," diye nefes alıyor ve kürek kemikleriyle kendini kapıdan itiyor. "Belki Four Seasons'ta bir oda tutarım." Bakışları kararıyor. "Bu sefer baskın yapıp suratıma silah dayamak yok."

Eller yukarı, gülümsüyorum. "Söz veriyorum." Bu küçük sorunu çözecekse her şeyi yaparım. Ben lanet bir pisliğim. Bunu daha önce de yaşamıştık, Brad vurulduktan ve Pearl geldikten hemen sonra bir otel odasında kadınları beceriyordu. O zaman da işe yaramamıştı, şimdi de işe yarayacağından emin değilim. "Bak-"

Kapı açılır ve James görünür, yüzü Beau'nun ve onun kâbusu sona ermeden önce her zaman olduğu gibi dümdüzdür. Onu eski haline dönmüş görmek güzel. "Beklenti beni öldürüyor," diyor elindeki bardaktan berrak sıvıdan bir yudum alarak.

"Hadi, halletmemiz gereken işler var." Rose'u arayıp okul tarafından neden çağrıldığını öğrenmem gerekiyor. Brad'in omzunu tuttum ve

Maggie'nin ağlama sesini dinleyerek onu ofise geri götürdüm. Hiçbir şey yok.

Kapıyı kapatıyorum, herkesin yerleşmesine izin veriyorum ve Higham'a bakıyorum. "İkisi de Meksikalı," diyor iki ölü adamın resmini göstererek. "Luis'in adamları."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Ringo, ben başımı arkaya atıp tavana bakarken. "Yani bunu her kim yaptıysa Luis'i istiyor, zaten bize kızgın olan adamlarını öldürdüğümüze inanmak için son silah teslimatını yapıyor." Sonuç olarak, birileri lanet olası bir savaş başlatmaya çalışıyor.

Brad, "Rus," dedi. "Bu Sandy'nin işi olacak."

"Korkarım hayır." Higham fotoğrafların yanına gider ve onları hareket ettirerek en alttaki fotoğrafı ortaya çıkarır. "Bu ikisi Biscayne Körfezi rıhtımındaki hurdalıkta bulundu."

Hepimiz eğildik. İki ceset daha. İkisinin de göğsünde aile amblemimiz kazılı.

"Bana onların Rus olduğunu söyleyeceksin, değil mi?" Brad dolaba gidip yeniden doldurarak soruyor.

"Lanet olsun." James elini Brad'e uzatır, Brad de hemen ona biraz daha votka doldurur.

Büyük bir şaşkınlık içinde resimlere bakıyorum. "Şey," diyorum, gülerek ama gülmeyerek. "Dışarıdaki herifin biri kesinlikle bizim için uğraşüyor." Meksikalı değil. Rus değil. Ama her kimse, Luis ve Sandy'ye kanımıza girmek için gerçekten sağlam bir neden daha verdi. "Bir fikrin var mı?" Odaya bakarak sordum. Teklif yok. "Biz de bu harika sakinliğin ve huzurun artık bizim hayatımız olduğunu düşünüyorduk." Bu doğru değil. Dediğim gibi, Luis ve Sandy gibi adamlar öylece ortadan kaybolmazlar, gerçi kaybolsalardı çok işe yarardı, özellikle de Sandy, çünkü karım ona tecavüz eden hasta herifin -ve ne yazık ki Daniel'in biyolojik babası olan herifin- öldüğünü düşünüyor. Tam bir karmaşa.

Brad James'e, "Bahse girerim şimdi balayına gitmiş olmayı diliyorsundur," diyor, tanıdık Brad yine ortaya çıkıyor. Belki de bir fahişeye ihtiyacı yoktur. Sadece alternatif bir aksiyona.

Öldürme çılgınlığı gibi.

"Tanrım, kızlar boşa gidecek." Ellerimi yüzüme kapattım. Bu, ağır korumaya geri döneceğimiz anlamına geliyor ve bu beton bir balon gibi düşecek. Hem onları nasıl koruyacağız hem de Sandy'nin hâlâ hayatta olduğu gerçeğini onu bulup işi düzgün bir şekilde yapana kadar nasıl saklı tutacağız? Rose'a söyleyemem. O sakın. Sakın. Eski hayaletleri uyandırmak istemiyorum.

"Evet, onlara iyi şanslar." Brad gülüyor.

Amcık. İkinci içkisini içen Higham'a baktım. "Biz olmadığımızı nasıl anladın?" Kafamı eğerek sordum. Higham destek ve arama emriyle buraya gelip hepimizin kışını parmaklıkların arkasına koyabilirdi. Kanıtlar bu masanın üzerinde.

Bardağıyla resimleri işaret ediyor. "Bu amblemler solak biri tarafından oyulmuş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Eski bir dava. Bir iki şey öğrendim. Aradığınız kişi solak ve bu odadaki hiç kimsenin solak olduğunu sanmıyorum." Higham gözlerini etrafta gezdirir ve herkes ellerine bakar. "The Brit, The Enigma ve The American onlarındı," diyor neredeyse hüzünlü bir ifadeyle. "Doğal olarak, davayı yürüten memur, üçünüzün bir gün daha yaşayacağını kanıtlayan kararımı duyunca çok heyecanlandı."

İçimden gülüyorum. "Amerikalı," diye mırıldanıyorum, gözlerimi Brad'e çevirerek. "Benim yüzümden sana öyle demeye başladılar. Bilirsin, İngiliz'le ne gider?" Gülümsüyorum. "Amerikalı."

"Ereksiyon mu oldun?" diye soruyor, etkilenmemiş bir şekilde.

"Ben kendim çıkarım." Higham kapıya gider ve arkasına bakarak kapıyı açar. "Belli ki beni haberdar edeceksin."

Gülümsüyorum. Karanlık. "Belli ki."

Kapı kapandı ve gülümsemem düştü. "Lanet olsun." Yumruğumu masaya vuruyorum.

"Bizden silah alamayan birinin nereye gideceğini bulmamız gerekiyor." Brad kapıya gider ve açar, Higham'ın gittiğinden emin olmak için koridorda bir aşağı bir yukarı bakar.

"Bernard King'e giderdin," diyor Otto, herkesin şaşkın bakışlarını üzerine çekerek.

"Ne?" Mırıldandım. Bernard King'in merkezi Londra'da. Eğer Amerika'daysanız, silah almak için İngiltere'ye gitmezsiniz. "Aynı Bernard King'den mi bahsediyoruz?" diye sordum.

"Düşmanlarının aletlerini kesip cehennem köpeklerine yediren vahşi mi?" Brad soruyor. "Parmaklarını tavuk gibi yiyen canavar mı?" Ben gülüyorum, başımı geriye atıyorum, Brad de gülümsüyor. Babam bize bu hikâyeyi bir kere. Bernard Kral o a Vahşi, çifte ihanet Piç hiçbir vicdan azabı duymadan. Mesaj açıktı. Bernard King ile *asla* iş yapmayın. Hikayeler saymakla bitmez. "Silahlı kuvvetlerdeyken bir dağın tepesinde beş hafta boyunca hayatta kalan adam, çünkü müfrezenin geri kalanı?"

"İşte o," diyor Otto. "Birkaç ay önce Miami'ye de uçan kişi."

"Ne diyeyim?" Mırıldanıyorum.

"Bana bir İngiliz'in başka bir İngiliz'in bölgesine taşındığını mı söylüyorsun?" Brad sorusuna güler.

"O *bir* İngiliz," diye sızlanıyorum. "Ben İngiliz'im." "Tanrım, sen bir divasın."

James bir sandalyeye çöktü, şoka girmiş görünüyordu. "Babamın peşinden gitti." Otto'ya bakar. "Hâlâ oyunda mı? Kaç yaşında, altmış mı?"

"Elli dokuz." Otto dizüstü bilgisayarının ekranını çeviriyor ve ortaya öküz gibi bir adam çıkıyor. "Ve hâlâ bir canavar."

"Öyle değil mi?" Eğildim. Adamın kas üstüne kasları var. "Neden babanın peşinden gitti?"

"Ego," diyor James düşünceli bir şekilde. "Babam bir iş adamıydı. King ise sadece bir hayduttu."

"Yani bu King'in senin öldüğünü düşündüğü anlamına mı geliyor?" diye sordum. Lanet olsun, bu iş daha da karışabilir.

Enigma aniden odaya giriyor ve onu gördüğüme özellikle sevindiğimi söyleyemem. "Bundan şüpheliyim," diyor James. "Dünyanın bizim tarafındaki herkes benim kim olduğumu ve nereden geldiğimi biliyor."

"James," diyor Brad sessizce, cüretkâr bir elini omzuna koyarak, ben Otto'nun James'i nefret ettiğim sessiz bir temkinlilikle gözlemleyişini izlerken. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

Neden duyacaklarımın hoşuma gitmeyeceği hissine kapılıyorum? Otto gergin görünüyor. Ben de gergin *hissediyorum*. Hepimiz bekliyoruz, kendimizi hazırlıyoruz, dalgınız, gerçekten endişeliyiz. "Hiçbir şey yok," diyor sonunda. Bize mi söylüyor, kendine mi? "Beau'nun yanına dönmem gerek." Hemen ayrılıyor ve ben bir cevap için Otto'ya bakıyorum. Bir cevap alamadım. Ama elime yeni bir telefon tutuşturdu. Bunu nasıl yapıyor?

"Teşekkürler."

"Eskisinde bir şey bulursam size haber veririm."

Cebime koyuyorum. "Bernard King ne yaptı, Otto?"

Kocaman sakalının arasından somurtarak tişörtünü yukarı çeker ve uzun, sivri bir yara izini ortaya çıkarır. "Bu. James'in babasında da aynısından vardı."

"Siktir." Brad içeri girip hasarı incelerken ben eski yaraya bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Ama en azından dağda onunla birlikte değildin."

Kahkahalarım anlık ve yoğun oluyor, yanaklarım onu engellemeye çalışmak için şişiyor. *Başarısız*. İçimden hava fişkırıyor ve Tanrı'ya şükür Otto da kıkırdıyor,

Tişörtünü indirdi. "Annene bir motosiklet kazası geçirdiğimi söyledim."

Vızıltıyı öldürmek için ne güzel bir yol. Annemin onun yaşlanan göğsünü gördüğünü hatırlat bana. Kindarlık yapıyorum tabii ki. Otto yaşlı bir adamın en iyi örneğidir. Ama hiçbir evlat annesinin oraya gittiğini hayal etmek istemez. "Başka bir şey var mı?" Brad kendi kendine kıkırdamaya devam ederken ben soruyorum.

"Evet." Otto kapıya doğru yöneldi. "Seninle bir şey konuşmam gerek."

"Ne?"

"Seninle sonra konuşacağım." Kapı kapandı ve ben ayağa kalktım.

"Daha sonra meşgulüm," diye bağıryorum, annemle o kıllı canavarın bir şey olduğu gerçeğini hâlâ atlatamamışken. "Aslında, sonsuza kadar meşgulüm."

Brad, "Kafanı kışından çıkarman gerekiyor," diyor. "Annemi beceriyor."

"Bir dakika içinde seni beceriyor olacağım." Yumruklarımı masanın tahtasına gömdüm. "Beyin ölümü gerçekleşmiş seni bırakayım Brad. Ne diyorsun? Bu senin düşünmemen gereken şeyleri düşünme sorununu çözecek, değil mi?"

Gözlerini deviriyor ve ikimize de birer içki getiriyor. "Otur, seni hayvan." İçkiyi elinden kaptım ve koltuğa çöktüm. "Teşekkürler."

"Anladım, Danny." Karşısına bir sandalye çeker. "Ama ben de anlamıyorum." "Neden bahsediyorsun sen? Annemden mi? Otto mu? Pearl'den mi?"

Gözlerini deviriyor. "Pearl konu dışı bir şey." "Sen öyle diyorsan."

"Ben öyle diyorum."

"Tamam, tamam." Elimi kaldırıp teslim oluyorum. Bu konuda kararlı görünüyor. Güzel.

Brad, "Annemi çok iyi tanı mıyordun," diye devam etti.

Onu hayal meyal hatırlıyorum. Uzun boylu, platin sarısı saçlı ve kıvrımlı vücutlu bir kadındı. Carlo Black beni buraya getirdikten birkaç yıl sonra öldü.

Miami'de. Bu konuda pek bir şey söylenmedi. Brad zaten onunla aynı evde yaşıyordu ve o gittikten sonra da her şey normal seyrinde devam ediyor gibiydi. Babası hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Carlo babamı öldürdü," diyor Brad ve ben şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak sandalyemde geriye yaslanıyorum.

"Neden?"

"Onu üzdüğüm için."

"Ne için?"

"Onu aldattı. Sürekli. Ama kadın onu seviyordu, o yüzden kaldı." Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor ve ben gerçekten öyle olmadığını biliyorum. "Bomba gibiydi. Carlo Amca bana sürekli erkekleri kovduğunu, onları uyardığını söyledi." Sevgiyle gülümsüyor. "Tıpkı Marilyn Monroe'ya benziyordu."

Ben de gülümsüyorum. Evet, gerçekten gülümsedi.

"Babamla tanıştı, sıırıslıklam aşık oldu ve Carlo'nun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ta ki ona haksızlık edene kadar. Annem, Carlo Amca'nın öğrenirse babamı doğrayacağını biliyordu, bu yüzden onu korudu. Yavaş yavaş daha az neşeli, daha az mutlu, daha az canlı oldu. Sonra bir gün, sekiz yaşındayken, babamı hizmetçiyle sevişirken yakaladım ve evden kaçtım. Carlo Amca beni rıhtımda buldu. Ona olanları anlattım. Annem Carlo'ya işleri olurluna bırakması için yalvardı ama Carlo annemin onu asla bırakmayacağını biliyordu. Zayıf. Carlo Amca zayıflığı sevmezdi, bu yüzden sevdiği birini zayıf yapan şeyi ortadan kaldırdı." Yine gülümsüyor ama bu sefer üzgün. "Anneme babamın şehri terk ettiğini söyledi ama biz biliyorduk. Tabii ki biliyorduk."

Sikeyim. Ben.

Brad onun babası olmak istemiyor. İyi bir kadını incitmek istemiyor. Şimdi mantıklı geliyor. Kendine güvenmiyor.

"Neden bana hiç söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Ne anlamı vardı ki? Babam gitti, sonra o da gitti."

Gitmiş. "Annen bir tekne kazasında ölmedi, değil mi?" Ben sordum. Kendini mi öldürdü?

"Carlo Amca'nın bunu örtbas etmeye çalışması çok hoştu." "Lanet olsun, Brad."

Ayağa kalkıyor. "Danny, Carlo Amca babamdan daha iyi bir adam ve babaydı. Senin annen var. Bunun kıymetini bil. Eğer benimkini mutlu edebilseydim, sence her şeyi yapmaz mıydım?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, kalbim sıkışıyor. Babam Brad'in annesini, kız kardeşini mutlu etmeye *çalışıyordu*. Kendinden nefret etmiş olmalı. Kendini suçluyordu. Sonsuza dek ilk kez Brad'i, kuzenimi, Amerikalı'yı görmüyorum. Terk edilmiş bir çocuk görüyorum. "Anlaşıldı," diyorum sessizce.

"Evimde halletmem gereken bazı işler var." "Bitti mi?"

"Yakınında bile değil." O gitti ve ben Brad'in anlattıklarını anlamaya çalıştım. Babam Betty teyzeyi korumaya çalışıyordu. Anladım. Şaka değil, Maggie'ye yaklaşan her çocuğu/erkeği öldüreceğim. Bu içgüdüsel olurdu. "Siktir." Çaldığında telefonuma baktım. Ve kaşlarımı çatıyorum. "Alan?"

"Evet, merhaba, bütün öğleden sonra sana ulaşmaya çalıştım." "Sorun mu var?"

"Öyle de denebilir. Bayan Black bugün spa'daki işleri kontrol etmek için uğradı. İki hafta içinde işimizi bitirip çıkmamızı istiyor."

Gülüyorum. "O başka bir şey, değil mi?"

O da gülüyor ama gergin. Bunu pekiştirebileceğimi düşünüyor. Pekiştirmeyeceğim. Dinlenen telefonlar ve şehrin dört bir yanında ortaya çıkan, üzerlerine Black ailesinin amblemi kazınmış cesetlerin ışığında, spa'nın gecikmeli olarak tamamlanması konusunda daha da tutkuluyum. "Anlaştığımız hızda devam et, Alan. Bir sonraki ödemeyi gelecek hafta yapacağım."

"Teşekkürler, Danny."

"Hoş geldiniz." Telefonu kapattım ve Rose'u aradım.

"Sonunda," diye nefes alıyor. "Eve dönmeni istiyorum. Şimdi."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Ayağa kalktım ve bebeğimin izini sürmek için kapıya yöneldim. "Herkes iyi mi?"

"Biz iyiyiz. Sadece eve gelmene ihtiyacım var." "Hemen geliyorum."

Kapıdan içeri girdim ve dinledim. Ne için olduğundan emin değilim. "Rose?" Mutfaktan elinde bir kadeh şarapla çıkageldi. "Emzirirken bunu yapamazsın sanıyordum?" Maggie'yi araba koltuğunda yere indiriyorum ve ceketimi çıkarıyorum.

"Küçük ve buna gerçekten ihtiyacım var." "Neden?"

"Daniel okuldan atıldı." "Neden?"

"Senin süslü altın mektup açacağıyla bir çocuğu bıçaklamakla tehdit etti." Gülüyorum. "Ne?" Babamın mektup açacağını nereden biliyor?

"Bu hiç komik değil, Danny."

"Hayır, değil." Ceketimi elime alıp dönüyorum ve tekrar evden çıkıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye bağılıyor.

"Sorunu çözmek için." Pislik herif. O okula yatırdığım onca paradan sonra çocuğumu dışarı mı atıyor? Yeni ışıklandırmalar, yeni spor malzemeleri, çevre düzenlemesi için para ödedim. Hepsinin tamamen özverili olduğunu söyleyemem.

"Danny, Tanrı aşkına, etrafta dolaşıp müdürleri tehdit edemezsin." "İzle beni."

Kolum tutuldu ve geri çekildim. Rose'un nefesi kesildi. "Ah, lanet olsun, ah!"

Telaşla ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Ne oldu? Ne oldu?"

Avucunu bir göğsünün üzerinde tutuyor. "Önemli bir şey değil. Lennox daha önce üzerime yürüdü ve bir tanesini düşürdü."

"Affedersiniz?"

"Ben iyiyim."

"Belki, ama ben değilim." Ne oluyor lan? Lennox karıma olan ilgisini saklamakta pek başarılı değil. Anlıyorum. Karım gösterişli bir kadın ama diğer erkeklerin kitabından bir yaprak alıp hayranlık duymaktan kaçınmalı ya da sopalanma riskini göze almalı.

"Kapa eneni," diye tersliyor Rose. "Spa'daki Alan'la da konuşman gerek. İki hafta içinde bitirdiğinden emin ol." Kolumdan tutup beni evin içine doğru sürükledi.

Nasıl oldu da bu iş bana döndü? "Alan'la konuştum.
Bu mümkün değil."

Bana iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Yani sen ABD ordusuna hizmet verebilecek büyüklükte bir yeraltı sığınadıını iki haftada bitirebiliyorsun ama ben birkaç lavabonun tesisatını birkaç günde yapamıyorum öyle mi?"

Omuz silkiyorum, Maggie'yi alıp mutfadıa gidiyorum. Annemi ocağın başında, en sevdiği şeyi yaparken buluyorum - insanları beslerken. "Bugünlerde personel bulamıyorsun," diyorum, annemin yanağına bir öpücük kondurup Maggie'yi uzatıyorum. "Sana minnettarım anne," diyerek onu şaşırtıyorum. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

"İyi misin?"

"Harika." Karıma kocaman bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Randevu gecesi mi?" Geri çekiliyor. "şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Hayır, Danny. Ne dediğimi duymadın mı?"

"Evet, ama müdüre gidip konuşmama izin vermiyorsunuz, o yüzden yemeğe çıkabiliriz."

"Daniel ile konuşmalısın."

Haklı, biliyorum ama bugünden sonra ya bir müdürü öldürmeyi ya da karımı vahşice becermeyi tercih ederim. Ve ikisinde de engelleniyorum. "Daniel'la konuşsam, yemeğe çıkabilir miyiz?"

Gülümsemesi küçük ve çekingen, ben de bir kolumu beline dolayarak ona yaklaşıyorum ama göğsüne baskı yapacak kadar değil. Aletim mutluluk şarkısı söylüyor.

"Eee?" Arkamızdaki kızım ve büyükannesine dikkat ederek ona hafifçe vuruyorum. "Aperatifler ya da ana yemekler için kimseyi öldürmeyeceğime söz veriyorum." Ağzının kenarından öpüyorum, şarabın tadına bakıyorum. "Ve belki tatlıyı eve götürebiliriz."

Beklentisi yüzümün her yerinde solunuyor. "Tamam."

Siktir, evet. Burunlarımızı okşuyorum, sertleşen sikimi kasıklarına sürüyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Yarım saat içinde hazır ol."

Hızlı adımlarla çıkıyorum, doğruca merdivenlerden Daniel'in odasına gidiyorum. Yatağında yatıyor. Telefonu yok. "El konuldu mu?" Kapıyı kapatarak soruyorum.

Başı yana düşüyor. "Ve konsolumu, iPad'imi ve tüm lanet hayatımı."

Yatağa gidip üzerine çıkıyorum ve onun yanındaki yatak başlığına yaslanıyorum. "Ne oldu evlat?"

"Senin bir katil olduğunu söyledi."

Öyle mi? Öyle mi? Ama ne diyebilirim ki? O her *kimse*, haklı. "Sopalar ve taşlar ve hepsi bu, evlat."

"Ve babasının seni sonsuza dek hapse atacağını ve artık bir babam olmayacağını söyledi."

Şimdi ne diyeceksin? "Kim söyledi lan bunu?"

"Preston Bean. Babası bir polis. Bu yüzden ona o aptal çenesini kapatmasını yoksa katil babamın en sevdiği altın mektup açacağını gözüne saplayacağımı söyledim."

Gözlerim büyüyor, yanaklarım şişiyor. Hay sikeyim. Rose'un o şaraba gerçekten ihtiyacı vardı. *Daniel biliyor.* "Evlat, etrafta böyle şeyler söyleyemezsin."

"Evet, yaptım ve üzgün değilim, bu yüzden bana özür diletmeye çalışmayın."

Preston Bean tam bir pislik."

Katılıyorum. Babasına gelince? Sanırım onunla biraz konuşmamız gerek. Lanet olsun, bu sabah öldürülecek adam listem çok azdı. Şimdi ilk kimi katletmek istediğime karar veremiyorum. Neredeyse içimden kıkır kıkır güleceğim. "Ben hallederim, tamam mı?"

"Ne yapacaksın?"

Gördüğüm meraktan nefret ediyorum. *Nefret ediyorum.* "Bu seni ilgilendirmez. Yapman gereken şey kafanı eğmek ve kışını kaldırıp çalışmak, beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum."

"Güzel. Gidip telefonunu getireyim, ama o Preston Bean velediyle herhangi bir temasın olduğunu öğrenirsem, pişman olursun. Beni duyduğunu söyle, evlat."

"Sizi duyuyorum,

Bayım." "Güzel."

"Peki ya annem?"

"Anneni ben hallederim." Başını okşayıp kapıya doğru giderken Otto'ya Bean adında bir polisi aramasını söyleyen bir mesaj attım.

Odamıza döndüğümde Rose'u yatakta, Maggie'yi de onun göğsünde buluyorum ve karıma bir bakışım bile bu gece randevu olmayacağını söylüyor. Yorgun görünüyordu. Rahat. Kızımız ondan beslenirken muhteşem. İçimi çekiyorum, kabul edilmesi gerekeni kabul ediyorum ve yatağa gidip üzerine tırmanıyorum ve başımı Maggie'nin hemen altındaki karnına yerleştiriyorum. Rose'un eli saçlarımı buluyor ve okşuyor. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor ve ben gülümsüyorum. Sandy'nin öldüğü konusunda yalan söylediğimi öğrendiğinde gerçekten nefret edebilir.

BRAD

Barın önünden geçiyorum, odağım ileriye doğru, vücudum gergin, sanki bir eldivenden kaçmışım gibi.

"Pearl'ün eve gitmesine izin verdim," diyor Mason ben geçerken.

Durmak için yavaşladığımda tüm kaslarım gevşiyor. Ama- "Neden?"

"Pek iyi görünmüyordu. Kendini hasta hissettiğini söyledi." Mason geri çekilerek barın aşağısındaki bir adama siparişini bağırmasını işaret ediyor. "Çok kalabalık değil," diye devam etti. "Anya yanımda ve Des yardım teklif etti."

"Des kapıda çalışıyor." Kapıya doğru bakıyorum. "Yani Drake dışarıda yalnız mı?" Her zaman, her zaman, *her* zaman kapıda en az iki kişi olur. Bu zorunludur. Mason bunu biliyor ve şimdi Pearl kendini hasta hissettiği için tüm kulüp risk altında mı? Aylardır hasta hissediyorum. Hâlâ buradayım.

"Hayır," diyor Mason, elindeki biraya odaklanarak. "Rose evde Danny ile birlikte, ben de Tank'ı çektim."

"Doğru." Artık tartışacak bir şeyim yok. Ama yine de. Bu uygunsuz bir durum. Ve sadece Tank için değil. Dairemi kontrol ettikten sonra Beau'yu dinleyip eve gitmeyi ve erken yatmayı planlıyordum. Uyku haplarını ver

Doktor reçete yazdı. Bir şeyler *olmalı*. Şu anda yürüyen bir ölüyüm. "Ofisimde olacağım."

Kulübe bakan gizli ofise çıkan merdivenleri tırmanacak enerjim yok, bu yüzden kendimi alt kattaki boktan ofiste bir sandalyeye bırakıp saatime bakıyorum. Ve iç çekiyorum. Saat sekiz bile değil. Vazgeçilmezmişim gibi davranarak kim bilir kaç saat daha geçirmek zorundayım. Burada bana ihtiyaç var. İç cebime uzanıp Higham'ın bize bıraktığı fotoğraflardan birini çıkarıyorum, arkama yaslanıp Black ailesinin amblemine bakıyorum. Onu sayısız kez gördüm, çoğu Carlo Amca tarafından oyulmuştu. Danny'den birkaç tane. Bir ya da iki kez de ben. Ama en son Danny görmüştü ve bu neredeyse dört yıl önce şehir merkezindeki bir ara sokakta olmuştu. Danny'ye çocukken zorbalık eden bir herif. Yüzünü kesmiş. Ne yazık ki o zavallı herifin avladığı çocuk İngiliz oldu. Ama yine de bu yıllar önceydi ve siyahlar arasında sadece kuzenim ve ben varız. Bunu Danny yapmadı. Bunu ben yapmadım.

Kim yaptı peki?

Birileri yollarından çekilmemizi istiyor. Asıl soru, kim? Meksikalılar değil, Sandy değil. Şimdi bitirmemiz gereken hangi piçler var? Bunu düşünürken ağır gözlerimi kapatıyorum, başımı geriye atıyorum, nefes alışıma yavaşlıyor.

Kırmızı.

Ofisin kapısı açılıyor ve irkiliyorum, dik oturuyorum. Nolan adımlarla içeri girdi. "Tanrı aşkına, evine git."

Evet. Bunu yapamam. Saatime bakıyorum. Sekiz buçuk. Pearl şimdiye kadar evde olur mu? Uyumuş mudur? Odasında, benden uzakta? "Ben ... sıralıyorum." Yapacak bir şey bulmak için masanın etrafına bakıyorum.

"Patron, cidden, harap görünüyorsun."

Nolan karşıma otururken gözlerimi kısıyorum. "Senden endişelenmeni istedim mi?" Fotoğrafi cebime geri koyuyorum. "Hayır. O yüzden kapa çeneni, ayağa kalk ve ofisimden defol git." Ayağa kalktım ve

Nolan'ı masamda otururken bırakıp kendime bir içki aldım. Etkilenmemiştı. Boktan ruh halime karşı bağışıklık kazanmıştı. "Bu gece kim var?"

"Ella ve Francine. Başvuruları tekrar kontrol etmemi ve birkaç seçme daha ayarlamamı ister misiniz?"

"Hayır, daha önceki kızları ikinci bir atış için geri getirin." "Hepsinin boktan olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Fikrimi değıştirdim." Dans ettiklerini görmedim. Trans halindeydim. Odaklanmamış. "Sarışın çok iyiydi." "Tamam, patron."

"Şimdi siktirip gidebilirsin," diye homurdanıyorum, bir viski yudumluyorum ve tekrar saatime bakıyorum, zihnimde telefon rehberimi gözden geçiriyorum. Kimi arayabilirim? Kimi becerebilirim?

Nolan ayağa kalkar ve gider. "Evine git," diyor, kapı pervazla buluşmadan hemen önce. Saatime bir kez daha bakıyorum. Bir gün olmuş. Yirmi dört saat içinde altı aydan daha fazla şey oldu. Eve gidemem. Bütün gece burada oturmak istemiyorum. Acıktım. Azgınım. "Siktir et." Cep telefonumu çıkardım ve karşıma çıkan ilk kadını aradım. Geçen hafta aradığım kadını. Ve ondan önceki hafta. Çünkü çok kolay. Çaba yok. Ben ararım, o gelir. Ve ek bir bonus, o bir fahişe değıl. Sadece otelin barında tanıştığım klas bir piliç. Bu beni sorunumdan kurtarmayacaktı ama üzerimdeki baskıyı biraz olsun hafıflettiğı kesindi. "Benim," dedim cevap verdiğinde. "Meşgul müsün?"

"Hayır."

"Bir saat içinde Four Seasons'ta buluşalım."

"Orada görüşürüz."

Telefonu kapattım ve kulüpten çıktım, geçerken Nolan ve Mason'a el salladım.

Dışarı çıktığımda Marlborolarımı çıkarıp Jeeves'e mesaj atarken yakıyorum ve Allison geldiğinde ona başkanlık süitinin anahtarını vermesini söylüyorum. Onu becereceğim, belki iki kez, gitmesi için bahanelerimi uyduracağım ve

iyi bir uyku çekmek için. Bana on bin dolara mal olacak ama şu anda kendimi daha iyi hissetmek için bir milyon dolar bile öderim.

Cep telefonumu cebime atıp sigaramı çekiyorum. Drake yanımda bir heykel gibi duruyor, ellerini arkasında birleştirmiş, Tank'ın gözleri ise kıpırdamadan sokağın aşağısındaki bir şeye odaklanmış.

"Ne var ne yok?" Bakışlarını birkaç yüz metre ötede park etmiş bir Escalade'e doğru takip ederek soruyorum.

"Şu araba," diyor başını hafifçe sallayarak. "Bir saattir orada. Kimse çıkmadı."

Farlar yanar ve motor çalışırken bir nefes çekip nefes veriyorum. "Ve aniden olması gereken bir yer var." *Ya da beklediği biri.* Zar zor içtiğim sigaramı bir fiskeyle uzaklaştırıp yola doğru yürüyorum. "Dolu musun?" Pantolonumun arkasına uzanırken omzumun üzerinden Tank'e soruyorum.

"Tamamen."

"Olduğun yerde kal, Drake." Adımlarım hızlanıyor, yürüyüşüm yolun ortasında bir koşuya dönüşüyor, silahım yükseliyor. Dalga geçecek havada değilim. Görünüşe göre Escalade de öyle. Bana doğru geliyor, lastikler dönüyor, motor kükrüyor ve nişan alıp ateş ediyorum, iki kurşun ön cama, bir kurşun da farlara saplanıyor.

Ve hala geliyor.

"Brad," diye gürlüyor Tank arkamdan, benim hızıma ayak uydurarak. "Kımlıda."

Hafifçe sola saparak Tank'a aracı görebileceği bir görüş açısı sağlıyorum ve o şarjörünü boşaltmaya devam ediyor, ancak Escalade gelmeye devam ediyor. Durana kadar koşumu yavaşlatıyorum ve tekrar nişan alıyorum.

"Brad, yoldan çekil."

Hareket etmiyorum.

"Brad, Tanrı aşkına!" Bir gözünü kapat.

"Brad!"

Tetiğe bas. "Brad!"

Bang!

Tank beni Escalade'in önünden çekerken arabanın sağ kanadının kolumu yakaladığını ve silahımın elimden fırladığını hissediyorum. "Lanet olsun Brad," diye bağııyor Tank, nefes nefese. Escalade yanımdan geçip giderken gözlerim camlara odaklanıyor. Ama karartılmışlardı. Ve sonra yavaşlıyor. Durdu. Camlar inmeye başladı.

Geri vites lambaları yandığında "Siktir," diye fısıldıyorum. Yerde silahımı arıyorum, yolun yarısına kadar kaymış olduğunu görüyorum. Olmuyor.

"Patron?" Araba geri geri gitmeye başlarken Tank soru sorar.

Seeneklerim tükendi ve camdan dışarı doğrultulmuş bir makineli tüfeğin kafasını gördüğümde, sonunda benim de hayatımın tükenip tükenmediğini merak ediyorum. Ama araç aniden tekrar duruyor, geri vites ışıkları sönüyor ve sürücü ayağını yere koyarak hızla uzaklaşıyor. *Ne oluyor lan?* Burada kolay hedefim ve beni indirmediler mi? *Bunlar* da kim?

Tank'ın yüzünde de benzer bir sorgulayıcı ifade var. "Bu garip, değil mi?" Escalade sokağın köşesini dönüp gözden kaybolurken soruyorum.

"Çok garip," diye onaylıyor Tank, ben kendi silahımı almak için yolun karşısına geçerken silahını bir kenara koyuyor. Silahı pantolonumun içine koyuyorum ve cebimden sigaramı çıkarıp tekrar yakıyorum. Ve bunu bitirmeyi planlıyorum. Dumanı üfleyip başımı sallıyorum, aniden uyanıveriyorum. Ölümle burun buruna gelmek bunu yapar.

"İşte," diyor Drake, telefonunu uzatarak bana Escalade'in arkasının bir görüntüsünü gösteriyor. Plaka bulanık. Ama Otto'nun düzeltemeyeceği bir şey değil. "Bana gönder." Omzuna bir tokat atıyorum. "İyi işti." Geri çekilip arabama gitmeye hazırlanıyorum ama yolun sonunda yavaşça ilerleyen bir polis arabası gözüme çarpıyor. Yoksa uygun bir şekilde mi?

"Sanırım neden siktir olup gittiklerine bakıyor olabiliriz," diye düşünüyor Tank, gözleri polis arabasında.

"Gözcü mü?" Drake sokağın aşağısına ve yukarısına bakarak araştırdığını söylüyor. "Kesinlikle." Sigaramı dudaklarımın arasına koyuyorum ve üstümü düzeltiyorum.

Polis arabası yanımıza yanaşırken takım elbise ceketimi giydim. "İyi akşamlar," diyorum sigaramın içinden gülümseyerek. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Memur her birimize bir anlığına gözlerini dikeyor, ortağı da kendi gözlerini doldurmak için eğiliyor. "Brad Black," dedi şoför. Bu bir soru değil. Bu bir ifade. Florida eyaletinde benim kim olduğumu bilmeyen tek bir polis yok. Danny'nin kim olduğunu. James'in kim olduğunu.

Ortağı "Amerikalı olan" diye düşünüyor.

"Bundan emin misin, eski dostum?" Her iki çocuğun da beni çarmıha gereceği bir İngiliz aksanıyla, sigaramı arabaya doğru üfleyerek söylüyorum.

"Silah sesleri duyulduğuna dair bir ihbar vardı."

"Burası mı? Ben silah sesi duymadım." Tank ve Drake'e dönüp baktım. "Siz hiç silah sesi duydunuz mu?"

Drake başını sallarken Tank, "Silah sesi yok," diyor.

Dikkatimi polislerle veriyorum ve gülümsüyorum. "Kesinlikle silah sesi yok." İkisi de eşek arısı çiğniyormuş gibi bakıyor, gözleri yarıklara kadar daralıyor.

"İyi geceler." "Elveda,
beyler."

Şoför arabayı vitesle takıp uzaklaşıyor ve ben bir içkiye ihtiyacım olduğu için kulübe geri dönüyorum. Barda bir tabureye oturuyorum ve Otto'ya plakayı mesaj atarken Mason'a el sallıyorum, Paul Kalkbrenner'ın *No Goodbye* şarkısı gümbürdüyor.

"Gidiyorsun sanıyordum." Mason bir bardak indirir ve bir şişe alıp sek doldurur.

"Öyleydim. Sonra bir Escalade bana çarpmaya çalıştı."

"Ne?" Nolan yanımdaki tabureye atladı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi misin?"

"Peki." Gönder'e tıklıyorum ve içkimi geri alarak kabul ediyorum. "Polis çağırırsa görüntülere ulaşamayacağından emin olun. Kokluyorlardı

"Şu anda dışarıda dolaşıyorum."

"Anladım." Nolan hemen çıktı ve Mason bara yaslanıp sakalının bir tutamını bükerek yanımdan geçip gitti.

"Ne?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum. "Kızlardan biri."

"Peki ya onlar?"

"Soyunma odasına kapıyı çalmadan girdim." Ona yorgunca baktım.

"Biliyorum," diye rahatladı Mason. "Kendimi savunmam gerekirse, kimsenin vardiyası başlamamıştı, bu yüzden kimsenin burada olduğunu düşünmedim."

"Bunun her gün gördüğün göğüslere bonus olarak bakmaktan başka bir anlamı var mı?"

Sesini alçaltarak bara yaslanıyor. "Ürkmüştü."

"Senin gibi kıllı, piercingli bir herif giyinirken içeri girse ben de öyle olurum." Doldurma talimatıyla elimdeki boşluğu ona doğru kaydırıyorum. "Sadede gel."

"Hücredeydi. Olağandışı bir şey yok. Hücresinin tuvalet masasının üzerinde olması dışında."

Kaşlarım havaya kalktı. "İki hücre mi?"

Mason başını sallar. "Danny'nin telefonunun dinlendiğini duydum. Ayrıca bazı Meksikalıların ve Rusların öldüğünü duydum. Ve sen de az önce dışarıda vuruldun." Ayağa kalkıyor, bir bardak daha alıp kendine biraz su dolduruyor. "Sanırım şimdi her şeyi sorgulama zamanı, değil mi?"

"Doğru," diyorum omzumun üzerinden bakarak.

"Hangisi?" "Ella."

Yeni kızlardan biri. O ve Erica popülerler. Başımı sallıyorum, Amazon görünümlü güzelin sahnede debelenmesini, uzun, düz siyah saçlarının amıyla birlikte zemini sıyrmasını izliyorum. "Setinden ne kadar kaldı?"

"On beş dakika."

Kalkıp soyunma odalarına gidiyorum, kapıyı çalıyorum, dinliyorum ve içeride kimsenin olduğuna dair bir işaret alamayınca içeri giriyorum. Arabamın anahtarlarını çıkarıp dolapların anahtarını alıyorum ve Ella'ninkini açıp bir sırt çantası çıkarıyorum. Yakındaki sandalyeye bırakıyorum ve açıp içeri giriyorum. Bir telefon buldum. Biraz daha derine iniyorum. Ve bir tane daha buldum.

İkisi de iPhone, biri diğerinden daha yeni. İkisinde de aynı ekran koruyucu var. Bir golden retriever. Çok şirin. İki telefonu da cebime atıp çantasını yerine koydum, dolabı kilitledim ve kulübe döndüm.

Mason'a sessizce başımı sallayarak kayıp eşyalar konusunda personelden bir şikâyet beklemesini söylüyorum ve içkimin son damlasını da yudumlayarak saate bakıyorum. Four Seasons'a varmak için on beş dakikam var. Endişelenmiyorum. O bekleyecektir.

Çıkarken Danny ve James'e mesaj atıyorum.

Konuşmamız lazım.

Mercedes'ime biniyorum, cadde boyunca bir aşağı bir yukarı bakıyorum, acaba bugün yine yalnız dolaşmayı bıraktığımız gün mü diye merak ediyorum. Tekrar savunmasız olup olmadığımızı merak ediyorum. Otele varmak için acele etmeden, mantıklı bir şekilde sürerek kenara çekiyorum. Kafam o kadar çok şeyle dolu ki ve şu anda büyük bir dezavantaj içindeyim, bugün yaşanan beklenmedik gelişmeleri -cinayetler, amblemler, Danny'nin telefonunun dinlenmesi, arabanın çalınması, iki telefonlu dansçı- değerlendirecek beyin gücüm yok.

Bir dizi ışıktayım ve nazik davranıp Allison'a on dakika uzaklıkta olduğumu bildirmek için mesaj atma fırsatını değerlendiriyorum. Telefonumu iç cebime geri koyup ışıklara bakarken, yolun üzerindeki bir şey dikkatimi çekiyor.

Kırmızı.

Pearl'ün elinde bir kutu soda ile ATM'ye doğru ilerleyişini izlerken kalbim tehlikeli bir şekilde hızlı atmaya başlıyor. O siyah elbisenin içindeki vücudunun şekli. Kıçı.

Hay
sikeyi
m.
Hayır

Bu kadar umursamaz olduğu için o kıvrımlı kıcı cehenneme kadar lanetliyorum. Tek başıma. Gecenin bu saatinde. Lanet bir ATM kullanıyordu. Ben de hasta olduğumu sanıyordum. Eğer hastaysa, evde yatağında olmalıydı.

Bir korna sesi beni şaşırtıyor ve kafamı kaldırıp baktığımda ışıkların yeşile döndüğünü görüyorum. "Siktir et," diye tıslıyorum, durmak için işaret vermek ve kaldırıma doğru ilerlemek yerine şeridimde kalarak geri çekiliyorum. O beni ilgilendirmiyor. Danny ve James bununla başa çıkabilir.

ATM'nin önünden geçiyorum, gözlerim ileride, ellerim direksiyonu sıkıca tutuyor, beni bekleyen amcığı düşünüyorum. Dikkat dağıtıcı. Karışıklık yok. Kızgın Rose ve Beau yok. Vicdan yok. Çünkü sunabileceğim tek şey duygusuz bir sikiş.

Onu insan tacirlerinin pençesinden kurtarıp sonra da ona tecavüz edemem.
Nefes al. Nefes ver.

"Kahretsin." Bir elimi direksiyondan çekip ön paneldeki ekrana vuruyorum ve son aramalarımı açıyorum. Len'i aradım.

"Brad," diyor.

"Bu akşamki vardiyasından sonra Pearl'ü almanız istendi mi?"

"Evet, arayıp kendini iyi hissetmediğini ve eve taksiyle döneceğini söyledi. Tersaneden gelmemi beklemek istememiş."

"Doğru."

"Her şey yolunda mı?"

"İyi."

"Anya'yı normal zamanda mı alıyorum?"

"Lütfen." Telefonu kapatıyorum ve dikiz aynasında kırmızının giderek küçüldüğünü fark ediyorum. *Sürmeye devam et, sürmeye devam et.* Parmak eklemlerim direksiyonda beyazlaşmaya başladı. Gömleğim sırtıma yapışmaya başlıyor. "Tanrım, Brad," diye mırıldanıyorum, trafikte yolun kenarına geçmemi işaret ederek kendime kızgın kornalar topluyorum. Arabadan indim ve hızlı adımlarla

ATM'ye doğru yürüyorum, gecenin bu saatinde Miami'nin merkezinde genç bir kadına yönelik sonsuz potansiyel tehditlere bakıyorum. Çok öfkeliyim.

Onunla.

Benimle.

Pearl'ün ATM'den uzaklaşırken makineden birkaç banknot çekip çantasına attığını görüyorum ve sonra sigarasını yakıyor -sigara içmesinden nefret ediyorum- ve kafasını kaldırıp ona doğru yürüdüğümü görünce olduğu yerde duruyor, dudakları -o lanet dudakları- aralanıyor, göğsü yükseliyor.

Bir nefes.

Görüşüm bir an için bulanıklaşıyor, kırmızı bir sis beni kör ediyor. Bunu öfkeye bağlıyorum. Vicdanımı rahatlatmak için kendimi becermeliydim. Onun yerine, şehirde aptal küçük kızları kovalıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Yaklaşırken bağıyorum, tenim yanıyor.

Öfke.

Pearl temkinli bir şekilde geri çekiliyor, elinde tuttuğu gazoz kutusunu göğsüne yaklaştırıyor, sigara parmaklarının arasında gevşiyor. "Ne yapıyorsun burada?"

"Bana pek hasta gibi görünmedin."

Gözlerini kırıştırıyor, kaşlarını çatıyor, tamamen hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Ben-" "Peki neden Len'e taksiye bineceğini söyledin?"

"Ben-"

"Ve gecenin bu saatinde nakit mi? Ne için?"

"I-"

"Bin şu lanet arabaya." Kolumu geriye atarak Mercedes'immin caddenin aşağısında olduğunu gösterdim.

Geri çekiliyor. "Pardon?"

"Şimdi."

"Siktir git Brad," diye fısıldıyor öfkeyle. "Git bir otelde birkaç fahişeyi becer ve burnuna biraz kokain sok." Elindeki teneke kutuyu

soda yakındaki bir çöp kutusuna öfke ve doğrulukla atılır - bu beni de kızdırır -Sonra sigarasından uzun bir nefes çekerek yanımdan geçip gidiyor ve ben de onunla birlikte dönüp gidişini izliyorum. *Sikeyim mi seni?*

Hayır, siktir *git*.

İnatla Mercedes'im i n yanından geçip gidiyor ve hakarete hakaret katmak için beni tersliyor.

"Ne oluyor lan?" Onun peşinden gidiyorum, egom beni yönetiyor. O cesur bir kadın, bense huysuz bir katilim. "Sana arabaya bin dedim."

"Ben de siktir git dedim."

"Bin şu lanet arabaya!" Çıplak kolundan tutup onu durdurmak için çekiyorum ve o da bana doğru dönüyor, krem si teni ateş gibi kızarıyor.

"Çekil üstümden!"

Öfkeli bir şekilde yüzüne doğru kalkıyorum, bir boğa gibi kabarıyorum ve o da g e r i adım atmıyor, yüzüme doğru kalkıyor, yeşil gözleri alev alev yanıyor.

Ama bir anda ne diyeceğimi şaşırdım.

Neden burada olduğumu unuttum.

Kızgın.

Kızgın.

Aklımı kaçırıyorum.

Sikeyim.

Nikotinle karışık lavanta kokusu bir buldozer gibi üzerime geliyor ve yakın göğüslerimiz arasında elektrik cızırdıyor. Bana bakıyor, ayak parmaklarının ucuna kadar, bekliyor. Gözlerim dudaklarına gidiyor. Yeni altın yüzüğüne. Onu ısırtıyor.

Yüce İsa.

Aletim pantolonumun arkasına çarpıyor ve bu öfkemi daha da alevlendiriyor. Vücudum ne yapıyor böyle? Bu tepkiler? "Bin şu lanet arabaya Pearl, yoksa Tanrı yardımcım olsun, seni oraya kendim koyarım."

"Dene," diyor sakince ve ihtiyacım olan tek şey bu. Tutuşumu dirseğine doğru kaydırıyorum, onu arabaya doğru yürütüyorum ve o beni şaşırtan bir güçle bana karşı koyuyor. "Bırak lan beni."

"Genç bir kadın için çok kötü konuşuyorsun." Ben kimim lan, babası mıyım? İrkildim. "Ve bunu yapmamalısın." Sigarayı parmaklarının arasından alıp yere atıyorum.

"Brad, Tanrı aşkına!"

"Hey, ahbap," diye bağırarak biri arkama bakmamı sağladı. Bize doğru gelen bir adam görüyorum, yüzü tiksintinin resmiydi. Yasalara saygılı, iyiliksever, toplumun temel direği olan birinin araya girip kahramanlık yapmasına ihtiyacım *yok*. Şimdi olmaz. Ya da belki ihtiyacım var. *Belki* başka biri onu kurtarırsa, onların sorunu olur ve ikimize de bir iyilik yapar.

Ama-

Duruyorum, silahımı çekiyorum ve adama doğrultuyorum. "Arkanı dön ve uzaklaş," diyorum sakince ama hiç de öyle hissetmiyorum.

"Brad!" Pearl nefes nefese, bileğime uzandı ve silahı aşağı itti.

Ve garip bir şekilde ona izin verdim, adamın ellerini kaldırarak hemen geri çekilmesini izledim. Bileğime dolanmış, onu tutan narin eline bakıyorum. Sıcaklığı hissediyorum. Parfümünün tatlı kokusunu alıyorum. Aramızdaki arzuyu tadıyorum. Gözlerimiz buluşuyor. Pearl bileğimi bırakıyor ve bir adım geri çekiliyor, bakışlarımın vücudunu saran siyah elbisenin üzerinde gezinmesine izin vermeden önce onun her bir enfes özelliğini özümşüyorum. Her kıvrımı. Küçük bel, cömert kalçalar, dolgun göğüsler, biçimli bacaklar. Pearl her erkeğin ıslak rüyasında başrolde olmalı. Tam bir kadın.

Güzel. Bilge. Cesur. Akıllı. Ateşli. Ama .

..

Sadece.

Yirmi.

Bir.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve hafifçe aralanmış dudaklarına bakıyorum. Ne düşünüyordum ben böyle? "Bunu yapamam," diyorum, ağzım kontrolden çıkmış bir halde. Çekime dayanamıyorum. Buna daha fazla karşı koyabileceğimi sanmıyorum. O bir ateş ve ben yanan alevlere çok yakın oynuyorum.

Elimi saçlarımda gezdirerek ondan uzaklaşıyorum ve arabama geri dönüyorum, direksiyona geçip motoru çalıştırıyorum, içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir dürtü.

Uzaklaş. Git. Git

Allison'ı becer.

Arabamı vitesine takıyorum, aynalarımı kontrol ediyorum ve freni hafifçe bırakarak uzaklaşıyorum.

Ve direksiyonu yumruklayarak hızla durdum. Bir kadının hayatını kurtarıp sonra da onu Miami sokaklarında gasp edilmeyi, tecavüze uğramayı ya da öldürülmeyi beklerken bırakamam. "Kahretsin," diye bağıriyorum, başımı direksiyonla buluşturuyorum, tavana bakıp hayal kırıklığımı haykırmadan önce direksiyona birkaç kez vuruyorum.

Hiçbir rastgele sikiş sorunumu ortadan kaldıramaz. Boku yedim.

Pearl hiçbir yere gitmiyor, ben de gidemem. Ne olmuş yani? Bu işkenceyi sonsuza dek sürdürmek zorunda mıyım?

Yenildim, başımı eğdim. Gözlerim ön camın ötesine odaklandı.

Görüşüm kırmızı tarafından istila edildi.

Yolda, kaputun dibinde durmuş, sinir krizi geçirmemi izliyor. Yüzü dümdüz; ne bir tavır, ne bir eğlence, *hiçbir şey yok*.

Hala çok güzel.

Mücadelem bitti. Direncim kırıldı. Ne yapıyorum ben?

O bana bakarken ben de ona bakıyorum.

Ona söylememe gerek yok. Yolcu tarafına geldi ve arabaya bindi.

Ara

ba. Sessiz ol.

Gözlerini benden ayırıp pencereden dışarı bakıyor.

Bir an duruyorum, dikkatlice nefes alıp veriyorum, görüşümü temizliyorum ve

Hissettiğimden daha sakın. Ama şimdi arabama bindiğine göre kesinlikle daha sakın. Alarm ötmeye başladı, bana emniyet kemerini takmadığını söylüyor.

Bana ne oldu bilmiyorum. Dikkatim görevim ve araba kullanmam arasında bölünmüş bir halde uzanıyorum ve yüzüm rahatsız edici bir şekilde onunkine yakın olacak şekilde vücuduna doğru çekiyorum. Klipsi iterken göz göze geliyoruz. Beni durdurmuyor. İtiraz da etmiyor. Ama yutkunuyor, ben geri çekilip dikkatimi yola verdiğimde bakışları ağızma düşüyor.

Araba aniden çalıyor ve ekranda Allison'ın adı beliriyor. Gözlerimi Pearl'e çevirmeden önce birkaç dakika ona bakıyorum ve onun da ekrana baktığını görüyorum.

Telefonu bağlıyorum. "Bir şey oldu," diyorum açıkça. Ve sonra yola odaklanarak telefonu kapatıyorum.

Sessizlik çığlık atıyor ve onu öldürmek için gösterge panelindeki ekrana basıp son parçalarımı seçiyorum, gözlerinin profilimde yandığını hissediyorum. Kalbimin göğsümde parçalandığını hissediyorum. Bokka'nın *Town of Strangers*'ı hoparlörlerden geliyor, parça benim hissettiğim kadar karamsar. Pearl ses kontrolüne uzanıyor, sesi açıyor, belli ki daha fazla gürültüye ihtiyacı var.

Göz ucuyla bakıyorum, koltuğumda kayıyorum, arabanın sıcaklığının arttığını hissediyorum, bu yüzden klimayı açıyorum. Pearl beni izliyor. Gömleğimin bir düğmesini açıyorum. O da beni izliyor. Sonra sesi biraz daha açıyor. Gözlerimi tekrar ona dikeyorum. Doğrudan bana bakıyor.

Konuşmadan konuşmak.

Anlamak.

Derin nefes alıyorum, göğsüm şişiyor, gerginliğim artıyor. O bana bakmazken ben ona bakıyorum. Ben ona bakmadığım zaman o bana bakıyor. Bakışlar sürekli çalınıyor. Şarkı bitiyor. Tekrar başlıyor. Ve döngü devam ediyor. Bakışlar. Baskı. Arzu o kadar yoğun ki, arabanın nabızı atıyor.

Eve vardığımızda kapıların açılmasını beklemek yıllar sürmüş gibi geliyor. Arabayı sürüyorum, koltuğumda kıpırdanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, Pearl'ün kendi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığını fark ediyorum.

Profil. Motoru kapattıktan sonra koltuğumda oturmaya devam ediyorum, müzik çalmaya devam ediyor. İnmeden önce Pearl'e bir kez daha bakıyorum.

Evin merdivenlerini çıkıyorum, takım elbisemin ceketini çıkarıyorum ve kapıdan içeri girip sağa dönerek ofise doğru ilerliyorum.

Giriyorum.

Telefonumu ceketimin cebinden çıkarıp kanepeye asıyorum.

Sandalyeye git.

Aşağıya.

Müzik uygulamamı açıp şarkıyı tekrar açıyorum, gözlerim kapıda. Hasta.

Ama değil.

Gelecek mi?

Koltuğuma daha da gömülüyorum, gergin, sert, dirseğim kolçağa sıkışmış, işaret parmağımın boğumu üst dudağıma sürtünüyor.

Vicdanımla savaşıyorum. Nefesimi tutuyorum.

Ortaya çıktığında onu serbest bırakıyorum ve her küçük parçası beni çağırıyor. Güle güle vicdan.

Gözlerimiz yapışık, içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Kilitlemesini söylememe gerek yok. Sandalyeyi masadan uzaklaştırıyorum ve o da ihtiyacı olduğunu düşündüğü gücü gözle görülür bir şekilde toplayıp yavaş ve uzun bir nefes alıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, yine bildiğim şeyi durdurmam gerektiği hissini çağırıyorum. Ama şu anda kendime söyleyebildiğim tek şey, bunu sistemimden çıkarmam gerektiği. Siktir et onu. Kaşıntıyı kaşı. Sonuçlarına lanet olsun. Daha önce hiçbir kadın beni ezmemişti ve Pearl bunu çok az bir çabayla yaptı. Onu istiyorum. Siktir, onu çok istiyorum.

"Bana gel," diyorum, sesim boğuk ve kuru, yavaşça kucakımı sıvazlıyorum. Çantasını yere bırakıyor ve yavaş ama emin adımlarla masanın etrafında dolaşiyor.

Ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Yeterince yaklaştığı anda ona uzanıyorum, bir kolumu beline doluyor ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Avuç içlerimi kalçalarına kaydırıyorum ve ciğerlerimi doldururken gözlerini arıyorum. Bunu durdurmasını bekliyorum.

Yapmıyor.

Onun yerine bir elini saçlarıma sokuyor ve bir avuç sıkıyor. Bastırılmış bir inilti boğazımda gümbürdüyor. Aletim pantolonumun içinde zonkluyor. İşitme duyum bozuluyor, müzik gerçekte olduğundan daha yüksek sesle geliyor. Elbisesinin altından tutup bacaklarından yukarı çekiyorum, bunu yaparken ayakta duruyorum ve kışını geçtikten sonra masaya oturması için onu cesaretlendiriyorum. Kollarını havaya kaldırıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, elbiseyi başının üzerinden çekerken beni izliyor. Saçları ensesinde toplanıyor ve yüzünün etrafında dalgalanıyor. Bir tarafını kulağının üzerine itiyor. Dudağını ısırtıyor.

Sikeyim.

Elbisesini bir kenara atıp ayakkabılarını çıkarıyorum, yere bırakıyorum ve sonra yumuşak pastel mavi kumaşın arasından meme uçları görünen dantelle kaplı dolgun göğüslerine odaklanıyorum. Öne uzanıyorum ve kapları aşağı çekiyorum, nefes alıyorum. Çürük yok. Gözlerim saçlarının sıyrıldığı köprücük kemiğine kayıyor ve onu geriye itip kemiğin üzerindeki eti okşuyorum. Göğsünün genişlemesini izliyorum. Keskin nefes alışlarını duyuyorum. Dudağındaki halkayı sürekli ısırdığını görüyorum.

Gözlerim o tatlı noktaya takılıyor ve kendimi destekleyerek yavaşça dalıyorum ve dudaklarının köşesini öpüyorum, nazikçe ilerliyorum, bana açıldığını hissediyorum, rahatlamamanın tadına bakıyorum. Zevki.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, dilimin ağzına girmesine izin veriyorum, onunkiyle buluşuyor ve durgun bir şekilde dönüyorlar, kan tüm doğru yerlere pompalanıyor, şarj edilmiş, hazır. Bir avucum ensesinde, diğeri bacaklarının arasında uyluğundan aşağı kayıyor. Sertleştiğini, öpücüğünün ritmini kaybettiğini hissediyorum. "Tamam mı?" Sessizce soruyorum, geri çekiliyorum, elim olduğu yerde kalıyor. Ona bakıyorum. *Gerçekten* ona bakıyorum. Bu ilk değil ama ilk kez onu incelediğimi görmesine izin veriyorum. Cevap vermedi, ben de zorladım. "Bunu istiyor musun?" *Beni istiyor musun?*

Bakışlarımı tutuyor, hafifçe başını sallıyor ama bunun ötesine geçmiyor. Eğer o da şu anda benim gibiyse, beklentiden felç olmak üzeredir. Ben de onu gevşetmek umuduyla hafifçe kalçasını okşuyorum, sessizce teninin pürüzsüzlüğüne hayret ediyorum. Yaşlı, sert ellerimin altındaki genç, yumuşak ten. Öldüren eller.

Bugün olmaz.

Bugün, okşuyorlar. Bugün, naziktirler. Bugün, almamaları gereken bir şeyi alıyorlar.

Ensesine masaj yapıyorum, yaklaşıyorum, başını geriye yatırıyorum ve külotunun dikişini geçip durumunu ilk kez hissederken ağzımı tekrar onunkinin üzerine bırakıyorum. Boğazımda alçak bir hırıltı titreşiyor, onunkinde küçük bir inilti. Ama benim isteğime rağmen, onunki de, öpücüğüm yumuşak kalıyor. Dokunuşum nazik.

Bunu

deneyimlemek.

Bunun tadını

çıkarmak.

Onu masaya doğru teşvik ediyorum, yatana kadar öpüyorum ve ağzımı göğsünde gezdiriyorum, bir meme ucunu derinlemesine alıyorum, nazikçe emiyorum, sertleşene kadar dilimi tepesinde gezdiriyorum. *Tanrım*. Zevkten çıldırmış gibi hissediyorum, amının ıslak dudaklarının arasını okşarken diğerini tekrarlıyorum, sürekli yukarı bakıp beni izlediğini görüyorum. Onu memnun etmek. Onun tadına bakmalıyım. Her yerini öpmeliyim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, külotunu aşağı çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum, gözlerim o özel yerde, ağzım sulanıyor. *İşte bu. İstediğim şey buydu. Bu. Onu*. Yavaşça içeri giriyorum, kalçasının iç kısmını öpüyorum, kıvranışını hissediyorum, elleri masanın kenarını tutuyor. Adımı söylüyor. Tekrar tekrar, her seferinde daha çaresiz bir sesle.

Dilimin yavaşça kalçasından yukarı, sıcaklığına doğru kaymasına izin verdiğimde gözlerimin önünde zonkluyor. Masadan kalkıp çığlık atıyor ve ben inliyorum, gözlerim mutluluktan kapanıyor, dilim içine dalıyor, onu yalıyor, öpüyor

Onu ısıyor. Tavana bağıyor -hevesli, çaresiz- ve ben o kendini kaptırıp çok erken gelmeden geri çekiliyorum.

Yerleştiği anda tekrar başlıyorum, kalçasını öpüyorum, yavaşça tatlı amına doğru ilerliyorum, etini yalayıp yutuyorum, sessiz zevk seslerinin tadını çıkarıyorum.

Ve sırtı kamburlaştığında bir kez daha geri çekiliyor. "Brad," diyor, nefes nefese. "Brad, lütfen."

Klitorisine narin bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalkıyorum, pantolonumu çıkarmadan önce gömleğimin düğmelerini çözerken gözlerim masanın üzerine serilmiş çıplak bedeninde ziyafet çekiyor. Pantolonumun yere düşmesine izin veriyorum ama içinden çıkmıyorum -ayakkabılarım buna izin vermiyor- ve ara verip tekmeleyecek durumda da değilim.

Elimi boksör pantolonumun kemerinden geçiriyorum ve azgın ereksiyonumu tutuyorum. Gözleri orada sabitlenmiş, bekliyor ve çektiğimde havayı geri emiyor. Onun dikkatli bakışları altında bir prezervatif takıyorum, içeri girerken ve kendimi onun açıklığına yerleştirirken aletimi köküne kadar yuvarlıyorum. Kalçalarını tutarak başının üzerinden uzanıp masanın kenarına yapışmasını izliyorum. Kalbim küt küt atıyor. Kanım yanıyor. Kaslarım ağrıyor.

Yavaşça içeri itiyorum, tükürülmeye hazır milyonlarca küfür yüklü. *Lanet* olsun. Dizlerim titriyor, sikim daha derine inerken parmak uçlarım etine batıyor.

Lanet olsun. . . . cehennem.

Bu duyguyu tarif edemem. İnanılmaz. Olağanüstü. Çok güzel. Bu kediye diğer yüzlercesinden farklı kılan ne? Bir an için gözlerimi kapatıyorum, hareketsiz kalıyorum, sıkı tutunuyorum.

Taşınmak beni kıcımın üstüne koyacak.

Kırmızı.

Ellerini kalçalarımın üzerinde hissediyorum ve gözlerimi açıyorum. Yüzü inanılmaz derecede donuk. Kokusu muhteşem derecede sıkı. "Ne oldu, güzelim?"

"Gerçekten burada olmak istiyorum." Ağır ağır nefes alarak kelimeleri zorluyor.

Başımı soru sorarcasına eğiyorum, şaşıyorum ve Pearl ellerimi sıkıp masanın üzerindeki kenara koyuyor, gözlerini kapatıyor, nefes alıyor, sırtını kamburlaştırıyor. "Hareket etmemi mi istiyorsun?" Kıpırdamadan durarak soruyorum. Bu bir çaba, sikim sürtünme için çılgılık atıyor. Karanlığına doğru başını sallıyor ve ayaklarının topuklarını masanın üzerine getiriyor.

Çok açıkta.

Benim için açık.

Güç oyunu oynayacak durumda değilim. Onu bekletmek ya da yalvarmak. Kalçalarımı döndürüyorum, inliyor ve gövde mi onunkine indiriyorum, tembelce itmeye başlıyorum, yavaşça yukarı çıkıyoruz, duvarlarının aletimi güzelce sıktığı hissini tadını çıkarıyorum, her santimi her santimime dokunuyor. Gözleri kapalı kaldı. Onu becerirken hiçbir kadına bu kadar yakından bakmamıştım. Bu eşi benzeri görülmemiş bir şey. Ve şu anda, zevkten ve meraktan uçarken, hareketlerimi sorgulamaktan acizim.

İçgüdüsel olarak Pearl'ün yüzüne uzanıp yanağını okşuyorum, sessizce ona gözlerini açmasını söylüyorum, hareketlerim engellenmiyor, hızım tutarlı ve pürüzsüz.

Göz kapakları titriyor, kalın, koyu kirpikleri dalgalanıyor. Gözleri açıldı.

Beni görüyor. Masayı bırakıyor ve yüzüme uzanıyor, onu tutuyor, benimle birlikte hareket ediyor, her santimimi kabul ediyor, her geri çekildiğimde beni tekrar içine çekiyor. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum. Onun

Ben onun içindeyken yüzünü. Muhteşem. Mükemmel.

Elleri masaya geri döndü. Yüzüme geri dönüyor. Dudağını ısıyor. Altımda kıvranıyor.

Geliyor. İkimiz için de.

Yumruklarımı tahtaya sıkıştırıyorum ve göğsümü onunkinden kaldırıyorum, daha iyi bir kaldıraç alıyorum, bizi sakın bir şekilde çalıştırıyorum. Gözleri parlıyor, delice parlıyor, vücudu kıpırdanıyor ve serbest kalışı yaklaştıkça yüz ifadesinin değişmesini izlemek inanılmaz. Amcığı beni daha sıkı sıkıyor. Sikim kalkıyor. Kalbim güm güm atıyor.

"Brad," diye nefes nefese kalıyor.

"Seni yakaladım." Sert ve yavaşça öğütüyorum ve o sarsılıyor, göz kırpmıyor ve ben sert ama sakın bir şekilde boşalıyorum, patladığım anda sarsılıyorum. Pearl bağılıyor, ellerini kollarıma dayıyor, her yeri geriliyor, zevkle birlikte vücudunda ürperti dalgaları dalgalanıyor.

Gözleri vahşi ve nefesim kesiliyor, ön kollarımın üzerine düşüyorum, başım göğsünde. Nefes nefese kaldım, bitkin düştüm.

Ve zevk kalır.

O kadar büyük bir zevk, o kadar büyük bir huzur ki, yaptığım şeyden pişmanlık duyacak enerjiyi bile toplayamıyorum.

Henüz.

Ama bir kez yüksekliğimden aşağı indiğimde?

İNÇİ

Aptalcaydı, belki. Kaçınılmazdı, evet. O içimde nabız gibi atarken kendimi inanılmaz derecede dolu hissediyorum, yüzü göğsümde saklanıyor. Karıncalanmalar hâlâ yoğun. Coşku inanılmaz. Teni tenimde.

Aranıyor.

Teşekkür
ederim.

Güvenli.

Ama şimdi ne olacak?

Bunun bir yere varmayacağını biliyorum. Brad'in kim olduğunu, ne yaptığını biliyorum. Onun için sadece bir numara olduğumu biliyorum, bir korkak. Ve ben bununla tamamen iyiyim. Benim için bir sorunu çözdü ve gerçekten, gerginlik dayanılmazdı. Kaşıntısını giderdiğine göre artık geçecek mi?

Nefesim kesilmiş, tavana bakıyorum, onun ağırlığı alışık olmadığım bir rahatlık. Suçluluk duygusu alevleniyor. Ama tek düşünebildiğim, eğer onu birine veririm, en azından kimse benden alamaz.

Düşüncelerimden rahatsız olarak yer değiştiriyorum ve Brad başını kaldırıp bana bakıyor. Pişmanlık arıyorum. Utanç arıyorum. Hiçbirini bulamadım. Gözleri berrak, alışkın olduğum öfke girdabı yok olmuş. Ama kaybolmayan şey

Ona karşı hissettiğim çekimi kabul ettiğim ve *buna* göre hareket ettiğim için şu anda hissettiğim açıklanamaz istek. Giyinmeliyim. Gitmeliyim. Odama gitmeliyim.

Saklan.

Ama onun yumuşak bakışları altında, hem vücudunun hem de gözlerinin alışılmadık sıcaklığını içime çekmekten başka bir şey yapamıyorum. Bu beklenmedik bir şey.

İlk hareket eden o oldu, göğsünü benimkinden sıyırdı. Ellerimden tutup beni oturur pozisyona çekiyor ve ben kan görmeyi umarak otomatik olarak bacaklarımın arasına bakıyorum. "İyi misin?" diye soruyor prezervatifi çıkarıp düğümlerken.

Sütyenimin kaplarını yukarı çekerken kalçalarımın doğru gülümsüyorum. "Bana bunu sorup duruyorsun."

"Pek bir şey söylemedin." Pantolonunu yukarı çeker ve gömleğinin iki yanını birleştirip düğmelerini iliklemeden önce prezervatifi cebine sokar.

"Sen de öyle." Yerde külotumu arıyorum, elbisemin üstünde buluyorum ama ben masadan kayarak külotumu alamadan Brad eğilip kıyafet demetini alıyor.

Donumu elbisemden ayırıyor, elbisemi bana uzatıyor ve donumu cebine sokuyor. Ona şaşkın bir bakış attım.

"Henüz işimiz bitmedi Pearl."

"Değil miyiz?" Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Kaşınırsan kaşınırsın. Açıkçası, kendime tamamen yalan söylüyorum. Ama daha fazlasını almak bu durumu daha da kötüleştirecek.

"İşte." Brad elbisemi boynumdan tutup başımın üzerinden geçiriyor. "Kollar." Söylendiği gibi kaldırıyorum ve beni giydirirken ilgiyle onu izliyorum. Bu hiç iyi değil. Soğuk bir göt herifken ona yakınlık duyuyordum. Onun bu kadar özenli ve düşünceli olmasına ihtiyacım yok. *Alışık olmadığım şeyler*. Yine de elini uzattığında tutmaktan kendimi alamıyorum ve beni sikmesine izin verdiğim masadan inmeme yardım etmesine izin veriyorum. Çantamı ve ceketini alırken beni tutmaya devam ediyor ve bizi dışarı çıkarıyor.

GörünüŖe göre burada yaŖayanlardan herhangi biri tarafından görölmekle ilgilenmiyor. Beni merdivenlerden yukarı, koridordan aŖağı götürüyor ve kapıyı açıyor.

Odasına.

Tam içerde durup ışıkları yakarken eşikte duruyorum, sırtı kapıya dönük, kapıyı açık tutuyor. Bana bakıyordu. *Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım*. Bu odaya girmemeliyim. Onunla yatağı girmemeliydim. Ama tekrar o sınır tanımazlık hissine sahip olmak? O sıcaklığı, o Ŗefkati hissetmek?

Derin bir nefes alarak içeri giriyorum ve odaya göz gezdiriyorum, kapı arkamdan kapanıyor. Bir gümbürtü duyuyorum, çantam ve ceketini yere düşüyor ve arkama geçip önünü sırtıma bastırıldığını hissettiğimde omuzlarım yükseliyor. Kasıkları kıcıma giriyor. O ağır, ısrarcı nabız tekrar kalçalarımın arasına düşüyor. Etrafımızda elektrik cızırdıyor ve kıvılcımlar saçıyor. Vücudum alev alev yanıyor. Neredeyse dayanılmaz ve biliyorum - korkuyorum- onu soğutmanın tek bir yolu var.

AŖağıya baktığımda, kolunun belime dolandığını, beni hafifçe geriye ittiğini, kalçalarının dönerek bana durumunu gösterdiğini görüyorum. Ŗimdiden sertleşmiş mi? Sonra ileri doğru yürümeye başlıyor, adımlarımı zorluyor, hedefimiz yatak. Çarşafı dağınık, yapılmamış. Elbisemi alıp başımın üzerinden yukarı çekiyor, kollarımı yukarı kaldırmaya zorluyor ve sonra sütyenimi çözüyor. Askılarından tutup kollarımdan aŖağı çekiyor, ağzı omzuma düşüp beni öpüyor.

Ve ben onun Ŗefkatinin merhametine kalmıştım. Başım omzuna düşüyor ve boynuma doğru ilerliyor, boğazımdan çeneme kadar çalışıyor, yüzümü ona doğru teşvik ediyor. Ağzıma sahip çıkmadan önce gözlerime kısa bir bakış atıyor, eli karnımın üzerinde, kasık kemiğimin üzerinde ve ıslaklığın içinde kayıyor, diğeri eli bir göğsümü kavıyor. Kısa tırnaklarım kollarının etini ısıyor -sertçe kavıyorum- o beni gün ışığında öperken ve ben bir yandan zevkin saldırısıyla uğraşırken bir yandan da dilinin saldırısına ayak uydurmaya çalışıyorum.

Bir iniltiyle eğiliyorum, basınç hemen artıyor, alevler ve kıvılcımlar beni yönetiyor. Kalçalarım yuvarlanıyor, bedenim titriyor, dudağımdaki halkayı çekiştiriyor, parmaklarını titreşen klitorisimin üzerinde makaslıyor.

Nefes nefese, elinin her tarafına boşalıyorum, ağzına haykırıyorum, umutsuzca kollarını tırmalıyorum, vücudumu onunkine geri zorluyorum. Kendimi toparlamam için sadece birkaç saniye veriliyor, sonra yatağa önden itiliyorum. Dizlerim yatağa gömülüyor, kığım yukarıda, göğsüm ve yüzüm çarşafın üzerinde düz duruyor. Yatak odasına bakıyorum, sakın ama endişeli, pantolonunun düğmelerini açtığını duyuyorum. Gömleğini çıkarıyor. Prezervatif paketinin yırtılması. Kollarımı tutuyor ve bileklerimden arka tarafımın üst kısmına doğru çekiyor. Bana doğru ittiğini hissetmek ihtiyacımı hafifçe dindiriyor ve gözlerimi kapatıyorum, sersemlemiş bir halde onu kabul ediyorum, yavaşça ve emin adımlarla hepsini alıyorum, ta ki iliklerime kadar dolana kadar. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, hafif rahatsızlıkla başa çıkıyorum, o kendini derin tutarken, beni nazikçe kırıyor, yedek eli kış yanağımla okşuyor. Nefes alış verişi gürültülü. Hareket etmek için çığlık atan bedenim daha yüksek sesle bağılıyor. Ama tekrar konuşmaktan çok korkuyorum. Tutkunun sancıları içinde yanlış kelimelerin dökülmesine izin vermekten, ağzımın kontrolünü kaybetmekten.

Gerçekten burada olmak istiyorum.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve sadece nefes alışını dinliyorum. Parmaklarından birinin ensemle buluştuğunu hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Oradaki yara izini kapatıyor. Sormasını bekliyorum, mar için ürettiğim sebep hazır.

Ama o hiçbir şey söylemiyor ve parmak ucunu omurgamdan aşağıya doğru yavaşça sürüklüyor ve kat ettiği her santimde rahatlıyorum. Kalçalarını yuvarlamaya başlıyor, itmiyor ya da pompalamıyor, sadece yuvarlıyor -sert ve yavaş- ve ancak acı hafiflediğinde geri çekiliyor ve sanki buna hazır olduğumu hissetmiş gibi tekrar ilerliyor.

Tenim karıncalanıyor, bedenim doğal olarak onun hareketlerini takip ediyor, o ileri doğru iterken içgüdüsel olarak geri itiyor. Dudaklarımın ayrılmasına izin veriyorum, ellerimi sabitlendikleri yerde esnetiyorum, acilen hava almaya ve ciğerlerimi doldurmaya çalışıyorum.

Girip çıkıyor.

Gir ve çık.

Yavaşça.

Kanım damarlarımda kaynıyor, başıma hücum ediyor.

Gir ve çık.

Ölçüldü.

Kalbim boğazıma doğru atıyor.

Gir ve çık.

Titiz.

Homurdanıyor ve bir an durakladığını, titrediğini hissediyorum. Kendini kontrol ediyor. Tekrar içeri kayıyor, içimdeki ıslak, sıcak sürtünme yanığı soğutuyor ama aynı zamanda arzuyu alevlendiriyor.

"Siktir," diye küfrediyor, çekiliyor, kalçalarını tutuyor ve beni sırtüstü çeviriyor. Ve bir metre iki santim boyunda, çırılçıplak, gözleri kapüşonlu, dudakları ıslak ve ayırık, mükemmel yüzü boncuk boncuk terle kaplı bir tanrının görüntüsüyle karşılaştım. Daha önce hiç bu kadar kusursuz bir form görmemiştim. Peki ya bana bakışı?

Titriyor.

Hazır.

Acıktım

.

Yatağın ucunda diz çöküyor, bir kolunu belimin altından geçiriyor ve beni şiltede yukarı taşıyor. Sonra ön kollarının üzerine yerleşiyor, gözleri benimkilerle aynı hizada, kalçaları yukarıda. Ve yine o bakıştığımız yere döndük. Birbirimizin yüzünü tarıyoruz. Sessiz. Sanki ikimiz de konuşmamamız gerektiğini biliyoruz. Konuşmak istemiyoruz. Ama bu seviyede bir yakınlık istiyor muyuz? Çok yoğun. Bu hala bir kaşıntıyı mı kaşıyor? *Bilmiyorum.* Ama beni henüz becermediği kesin.

Yapmalı. Beni becermeli, çünkü yaptığı şey bu ve ondan beklediğim de bu. Bunu aklımda tutarak, önden gitmeye cesaret ederek aramıza uzandım ve onu elime alarak bana doğru teşvik ettim.

"Pearl," diye fısıldıyor, daireler çizip derinlere dalarken gözleri kapanıyor.

Haykırıyorum ve kalkıyorum, yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum, zevk ve acıdan başka bir şey almıyorum. Kaslarım geriliyor, onu içimde kavıyorum ve boynunu emiyorum, tuzlu teninin tadına bakıyorum, onu ısıyorum. Hareketleri daha acil hale geliyor ve ben her hareketini memnuniyetle karşılıyorum, vücudum onun her şeyini ve bu durum olan tam bir zihin sikişini kabul ediyor. Ama hayatım boyunca, onu asla durduramadım. Bana iki orgazm yaşattı ve üçüncüsü de yolda. Bu yeni bir duygu, beni tüketmek üzere olan ve beni özüm kadar sarsan, beni doyuran, sakinleştiren, ciğerlerimin boşalmasına ve kalbimin çarpmasına neden olan zevkten başka hiçbir şeye odaklanamadığım ham bir terk edilmişlik hissi.

Boynuna yapıştığımda Brad hırlıyor, dizlerim bükülüyor, topuklarım kışına saplanıyor, tırnaklarım sırtını çiziyor. Vücudum otomatik pilota. Geliyor. Daha sert, daha hızlı pompalıyor.

Sikişmek.

Islak bedenlerimiz kayıyor, nefes alış verişlerimiz artıyor, bedenlerimiz daha da sıkılaşıyor. O küfrediyor, ben bağıriyorum ve göğsünü benimkinden kaldırarak beni saklandığım yerden çıkmaya zorluyor.

Bana bakarken dudağını ısıyor. Üzerime boncuk boncuk ter damlıyor.

Ve sonra sessizlik. Gözler kilitlendi.

Kaslarım onu içine çekiyor, sıkıyor ve basınç ciğerlerimdeki havayı boşaltarak serbest kalıyor. İçimi parçalayan tarifsiz zevkle kendimden geçiyorum, altında kontrolsüzce titriyorum, yüzünün gerilmesini, göğsünün genişlemesini ve çenesinin titremesini izliyorum. İçimde şişiyor, yüksek sesle nefes veriyor, sakin ama sert bir şekilde boşalırken destekli kolları titriyor. Büyüleyiciydi. Orgazm olurken vücudunun aldığı şekil, her bir kasının gözlerimin önünde gerilmesi.

Bakışlarım omzundaki yaraya, bronz tenindeki pembe yara izine takılıyor ve kendimi durduramadan yaraya uzanıyorum, o içimde zonklamaya devam ederken ve ben onun etrafında daralmaya devam ederken parmak ucumla küçük bölgeyi hafifçe okşuyorum.

"Hâlâ acıyor mu?" Sessizce sordum.

Aşağı bakıyor, ona dokunuşunu izliyor. "Zaman zaman ağrıyor." İ geçiriyor ve kollarına doğru eğiliyor, başı ne düşmüş, bedenim hâlâ onunla dolu. Boğucu bir sıcak hissetmeme rağmen, hareket etmek için ne enerjim ne de isteğim var. Bu çok huzur verici.

Uykuya dalıyorum ve hatırladığım kadarıyla ilk kez uyurken canavarların beni bulacağı korkusu yaşamıyorum.

BRAD

Sigarayı sertçe emiyorum, sanki biraz aklımı başıma toplayabilirmişim gibi. Çok geç. Aylardır ilk kez iyi uyuduğumu itiraf etmek istemiyorum. Üstelik alkol, uyuşturucu ya da kendimi tüketecek bir fahişenin yardımı olmadan.

Ne halt ettim ben?

Omzumun üzerinden odamın açık kapısına bakıyorum. Çıplak vücudu çarşaflara dolanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Yanında uyandığımda sikimi tekrar ona sokmamak için kendimi zor tuttum. Sahip olduğum her şey ve daha fazlası.

Sigaramı dudaklarıma götürüp bir nefes daha çekiyorum, gözlerimi ayırıp sandalyeye daha da gömülürken iç çekerek dumanı dışarı veriyorum. Dün gece bundan çok fazla vardı. Bakmak. İzlemek. Çalışmak. Ve kesinlikle ikimizin de bunun o lanet doyumsuz kaşıntıyı kaşırmaktan başka bir şey olmadığını bilmesini sağlayacak yeterli kelime yoktu. Omzumu çeviriyorum, derim karıncalanıyor. Çok nazik. Çok dikkatli. Çok açgözlü.

"Lanet olsun." Başımlı geriye atıp sabahın erken saatlerinde gökyüzüne bakıyorum ve sigaramın kalanını üfleyerek içiyorum. Sigarayı söndürüyorum ve ellerimi sandalyenin kollarına sıkıştırıp kendimi yukarı itiyorum. Odaya girip etrafa saçılmış giysileri topluyorum, çantasıyla birlikte sandalyenin üzerine seriyorum ve sonra yatağa gidiyorum. Kenara doğru alçalıyorum. Onu dışarı atmalıyım. Soğuk davranmalıyım. Zalimce. Daha fazlası için geri gelmeyeceğinden emin olmalıyım.

Gerçekten burada olmak istiyorum.

Lanet olsun bana, göz kamaştırıcı parlaklıktaki saçlarından bir tutama uzanıp yüzünü itiyorum. "Pearl," diye fısıldıyorum, komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Ev halkı uyanmadan önce onu kendi odasına götürmeliyim. "Pearl, uyan."

Kirpikleri titiriyor, gözleri açılıyor. Beni gördüğünde yüzünde kısa süreli bir şaşkınlık oluyor, göğsü yataktan kalkıyor, nerede olduğunu kontrol etmek için başını eğiyor. *Evet, güzelim, kesinlikle olmaman gereken bir yerde.* Şu anda bile tekrar üstüne çıkma dürtüsüyle savaşıyorum. Onu becermeye niyetliydim. Pek öyle olmadı. Ofisten yatağıma geçtiğimizde geri çekmeye çalıştım, kendime defalarca ona sertçe vurmamı, hepsine davrandığım gibi davranmamı söyledim, daha az nezaket ve daha az şefkatle. Ama yapamadım. Kafamı karıştırıyor. Ama onu beceremedim. Yaşı mı? İçinde bulunduğu koşullar? Onu o şerefsizlerden kurtarıp sonra da ona bir nesneymiş gibi davranamam.

Bu yüzden onu rahat bırakmalıyım.

"Günaydın," diye beceriksizce mırıldanıyor, otururken çarşafı içeri çekiyor.

"Merhaba." *Merhaba mı?* Gözlerimi kendi kendime deviriyorum, kafamda doğru kelimeleri arıyorum. Hiçbiri yoktu. O yatağımda çırlıçıplak yatıyor, ben burada oturmuş sikime dolan kanla savaşıyorum ve ona bir *selam* veriyorum. "Bu-"

Tak, tak.

Omzumun üzerinden kapıya bakarken bedenim donuyor ama kalbim küt küt atıyor. "Brad, uyanık mısın?" Beau odunların arasından sesleniyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, Pearl'ü çarşafın altına itmeye hazırım, ama yatağa tekrar döndüğümde orada değil. Beau içeri girerken onun da kapıyı çarparak banyoya uçtuğunu görüyorum. Yatağın kenarında çıplak bir şekilde oturan bana bakıyor, kucağıma bir çarşaf çekerken avuç içim aletimin üzerinde. Sonra banyo kapısına bakıyor, belli ki kapının çarptığını duymuş. "Nasıl olsa içeri gireceksen neden kapıyı çalma zahmetine giriyorsun?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

Beau kaşlarını kaldırıp ilgiyle bana doğru küçümseyen bir bakış gönderiyor. "Bizim ... olmadığını sanıyordum." Duraksıyor, düşünüyor, belli ki söyleyeceğini bildiğimden daha çekici bir kelime bulmaya çalışıyor. "Artık evde bayan arkadaşlarımız yok." Kaşları çatıldı. "Aslında, evde *hiç* bayan arkadaşın olmadı."

Evet. Hep oteller. Asla dairem ve asla malikane. Dairem benim huzurlu yerimdi. Malikane, evdeki fahişenin yeri. Evdeki fahişeyi asla kullanmadım, hep kendiminkini tedarik ettim. Ne kadar takdire şayan bir davranış. "Beau, saat sabahın beş buçuğu, Tanrı aşkına. Ne istiyorsun?"

Gözlerindeki sorgulamayı hiç azaltmadan bir kap bir şey uzatıyor. "Bunu dene." Ve bana doğru fırlattı. "Lawrence bunun huzursuzlukta harikalar yarattığını söyledi."

"Huzursuzluk mu?" Etikete bakıyorum. Ben huzursuz değilim. Boku yedim. "Nedir bu?"

"Sihirli bir iksir. Lavanta, papatya, şu, bu ve başka bir şey."

Lavanta. Hay sikeyim. "Ve şimdi bırakacağını mı düşündün?"

"Genelde günün bu saatinde uyanık olursun." Gözleri tekrar banyo kapısına kayd. "Ve yalnız."

"Git başımdan."

Suratını asıp geri çekiliyor. "Bu konuda konuşmak istersen spor salonunda olacağım."

"Konuşacak bir şey yok." Pearl'ün muhtemelen söylenen her kelimeyi duyabileceğini düşünerek rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Ve . . . "Bu durumda spor yapman doğru mu?"

"Ben hamileyim, Brad. Bir rahatsızlığım yok."

"Yine de bundan memnun, değil mi?"

"Dün gece biraz dikkati dağınıktı." Kapının kolunu tutuyor. "Kulüpte ne oldu?"

Evet, bunu ona söylemeyeceğim. "Gitme zamanı," diyorum, çarşafımla birlikte ayağa kalkıp ona doğru yürüyerek onu dışarı çıkmaya zorluyorum. "Spor salonunda rahat ol."

"Yoksa?"

Kaşlarımı çatıyorum, kapı pervazla buluşmadan önce onu yakalamasına izin veriyorum. Ve gülümsüyorum, çünkü Beau'nun o bakışı - dingin, soğuk, hafif olan - ona çok yakışıyor. Bunun için uzun süre bekledi ve yeni huzursuzluk bile bunu ondan alamaz. Ayı öldü.

O özgür.

Şimdi, sorunuma dönelim. Banyo kapısına gidip hafifçe vuruyorum. "Gitti," diye sesleniyorum ahşabın arasından. Cevap alamadım. "Pearl?" Dinliyorum. Hiçbir şey, hiçbir kelime, hiçbir hareket yok. Geri çekiliyorum, bir sigara daha içmek için dışarı çıkıyorum, çaldığında yatağın yanından geçerken cep telefonumu alıyorum ve lavanta iksirini yerine bırakıyorum. James'e cevap veriyorum. "Karının spor yapması senin için sorun olur mu?" Cevap olarak soruyorum, sandalyeye çöküp sigaramı yakıyorum.

"Brad, sana kadınlar hakkında bir iki şey öğreteyim."

"Kadınlar hakkında *hiçbir* şey öğrenmeme gerek yok." James Kelly'nin Hiatus'a tekrar girdiği günü hatırlayarak gülümsüyorum. Enigma. Savaş yolundaydı. Ve şimdi, evli ve bir çocuğu var. İngiliz gibi başparmağının altında.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sorar. "Ne hakkında?"

"Senden bir mesaj aldım."

Beynim kısa devre yapmış gibi hissediyorum. Dün gece. Kırmızı. Kremset. Lavantanın tatlı kokusu. Anket pozisyonunu koruyor ve bu başlı başına bir sorun.

"Brad?"

Escalade. Kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum ve terasın kenarına doğru yürüyorum. "Arabayla geçen biri vardı."

"Ne?"

"Kulübün dışında. Drake plaka numarasını aldı. Otto'ya gönderdim." İhtiyacım olana kadar iki telefonu olan dans ıdan bahsetmeyeceğim. İhtiyacım *olursa*. O telefonları Otto'ya g t rmeliyim.

"Ne oluyor lan?" Sesinin tonu dramatik bir şekilde değişti. Her yerinde Enigma var.

"Bilmiyorum ama Beau'yu yakında balayına g t rmezsen bir top torbasının eksik kalacağını biliyorum."

"Bu duyduğum mizah mı Brad?"

Bir sabahta iki kez. G l ms yorum. Banyomda neyin saklandığını hatırladığım anda gülümsemem kayboluyor. "Hayır." Sigaramdan son bir nefes çekiyor ve söndürüyorum. "Boş dairen," diyorum, bunu neden daha önce düşünmediğimi merak ederek.

"Ne olmuş ona?"

"Benimkinin işi bitene kadar taşınabilir miyim?"

"Beau ve ben oraya taşınmalıyız diye düşünüyordum." Hala hazırlıksız yakalandım. "Ne zamandan beri?"

"Bu ev insanlarla dolup taşmaya başladığından beri."

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyorum, tekrar yatak odasına bakarak. "Ama d n öğrendiğimiz istihbaratı göz önüne alırsak, fikrini değiştirmedin mi?" James'in Beau'yu bir apartman dairesinde yalnız bırakmasına imk n yok.

"İşte bu yüzden sen de tek başına dışarı  ıkmamalısın. Birinden kaçmaya mı çalışıyorsun Brad?"

Koluma bakarken gülüyorum - mizah olsun diye değil. Arkasında bıraktığı çiziklere ve izlere. "Sen neden bahsediyorsun?"

Uzun, yüksek sesli bir iç çekiş. "Yeni bok fırtınası geçene kadar hiçbirimizin bu malikaneden taşınma şansı yok. Stok yapmak için tekne iskelesine gidiyorum. Oraya gitmişken denize de açılabilirim."

Stoklayın. Hepimiz stok yapacağız, şimdi hepimizin olması gerektiği onaylandı. Sığınak uzun süre tıka basa dolu kalmayacak. "Beau gidiyor mu?" Çekinerek sordum. Burada bir kadın olduğunu öğrendiklerinde adamlara söyleyeceğim saçmalıkları planlamam gerekiyor çünkü Beau'nun James'e söyleyeceğinden adım gibi eminim.

"Hayır, bir avukatla görüşmesi var. Sürgün edildim." "Ne için?"

"Annesiyle ilgili bir şey. Bu hassas bir konu."

İrkildim. Evet, hayal edebiliyorum. "Fury'yi alıyor, değil mi?"

"Aptalca sorular sorma, Brad." Telefonu kapatır. Kızlar mutlu olmayacak. Güle güle sakın, rahat katil kocalar. En azından bizimle kimin taşak geçtiğini öğrenene kadar.

Arkamdan banyo kapısının açıldığını duyuyorum ve bana başka bir sorunu hatırlatıyor. "Lanet olsun." İçeri geri dönüyorum, Pearl'ün sessizce dışarı dalıp kapıyı kapattığını görüyorum. "Pearl," diye sesleniyorum, peşinden gidiyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve koridoru arıyorum. Pearl yok. Ama Otto'yu buldum.

"Ne oldu?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bir şey yok."

Yürümeye devam ederken meraklı kaşlarını kaldırıyor.

"Bekle," diye sesleniyorum, geri çekilip ceketime gidiyorum ve Ella'nın sırt çantasında bulduğum telefonları çıkarıyorum. Otto'ya uzatıyorum. "Bunlardan ne bulabileceğine bir bak. Ve bundan kimseye bahsetme."

"Elbette." Herhangi bir soru sormuyor, yoluna devam ediyor.

Kapıyı kapattım, kıyafetlerimin olduğu sandalyeye baktım. Pantolonumu daldırıp kullanılmış prezervatifi çıkarıyorum. Ve Pearl'ün külotu. *İşim bitmemişti.*

henüz seninle. Oraya hiç gitmemeliydim.

Başımı iki yana sallayıp banyoya yöneliyorum ama yatağa bakıp kaşlarımı çatarak duruyorum. Yaklaşıyorum.

Kırmızı.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, kanlı çarşaflara bakarak. Ve işte ben, onu incitmemek için çok dikkatli davranıyordum. İşte kanıtı.

Ben acizim.

Ve sadece fiziksel olarak değil.

İNÇİ

Yatağın ucuna düşüyorum ve sırtüstü uzanıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bacaklarımın arasındaki acıdan irkiliyorum. İçim şişmiş, zonkluyor ve çiğ gibi hissediyorum. Sanırım bu beklenen bir şeydi, çünkü Brad Tanrı'nın verdiği sıranın pek de gerisinde değildi.

"Nerelerdeydin?"

Anya banyo kapısından beni izlerken kafamı yataktan kaldırıyorum, zihnim karmakarışık. *Düşünüyorum*. "Televizyon odasında uyuyakalmışım," diye geveleyerek kalkıyorum, onun yanından geçip banyoya giderken gözlerinden kaçıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz." *Daha da kötüsü*. Aynanın karşısına geçip elbisemi çıkarırken yüzümü buruşturuyorum.

Berbat.

Mahvol

du.

Uyluklarımın arasına uzanıyorum, derimi boyayan kurumuş kanı görüp irkiliyorum. İç çekiyorum. Artık geri dönemem, sadece ileri gidebilirim. Sorun şu ki, nereye gideceğimi bilmiyorum. Ofiste seks yapmak bir şeydi. Onun odasında seks yapmak ve geceyi burada geçirmek ise tamamen başka bir şey.

Öyle değil mi? Avuçlarım alnımla buluşuyor, gözlerim kapanıyor.
Beni yatağa götürdü.
Bununla ne yapacağım?

Duş aldıktan ve beyaz bir elbise giydikten sonra - makyajsız, çünkü hastayım - odadan cesurca çıkıyorum, bunu yapmanın artık güvenli olduğundan eminim. O burada olmayacak. Neredeyse hiç gelmezdi ve şimdi de bunun değiştiğini düşünemiyorum. Hâlâ gergin bir şekilde koridorda ilerliyorum ve merdivenlerden inerken Daniel'in merdivenlerden çıktığını görüyorum. "Hey, evlat," diyorum, yüzündeki kederli ifadeye bakarak. "Sorun nedir?"

"Cezalıyım," diye homurdanarak yanımdan geçti. "Annem cezalı olduğumu söylüyor.

Babam öyle olmadığımı söylüyor."

Gülüyorum. "O zaman kesinlikle cezalıydın, evlat." Rose'un yetenekli, katil kocası üzerinde kesinlikle gücü var. O korkusuz.

"Evet, biliyorum."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Okula gitmek için hazırlanıyor olmalıydı. "Cezalı olman okula gitmediğin anlamına mı geliyor? Çünkü bu bana harika bir cezalı olma şekli gibi geliyor." Merdivenlerin dibinde dönüyorum ve Daniel'in merdivenleri tırmanışını izliyorum.

"Müdür Tucker beni dışarı attı."

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

"Çünkü aptalca bir şey söyledim ama Preston Bean bunu istiyordu." "Oh. Preston Bean ne yaptı?"

"Babama katil dedi. Babası bir polis."

Lanet olsun. Şu anda Preston Bean'in babası olmak istemezdim. Ya da Müdür Tucker'ın. "Sakin ol, eminim baban bunu halledecektir." Onlara doğru gelen bir sürü tehdit görüyorum. Aptal adamlar.

Daniel merdivenleri çıkarken mırıldanıyor ve inliyor ve Rose kucağında Maggie ile koridordan mutfağa geçerken beliriyor. "Hey," der, başını eğerek. "Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, onunla birlikte dönüp mutfağa gidiyorum. "Daniel az önce bana okuldan bahsetti."

"Kabus," diyor başını sallayarak. "Kocamın düzeltmesini istemediğim sürece evde eğitime geri döneceğim."

Gülümsüyorum. "Bugün ne yapıyorsun?" Adada Anya'ya katılarak soruyorum.

"Maggie'nin doktor muayenesi var ve *ben* de spa'daki müteahhitleri kocamdan daha korkunç olduğuma ikna edeceğim."

Esther gülüyor. "Bu zor olmamalı," diyor ve elime bir fincan çay tutuşturuyor. Gülümseyerek teşekkür ediyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Nereden bildiğini sormama gerek yok. Cevap, *y a n ı m d a* oturmuş tostunu çiğniyor.

"Oh, hasta mısın?" Rose omzundaki muslin bezi yeniden düzenleyerek Maggie'yi orada tutuyor ve sırtını sıvazlamaya başlıyor.

"Birazcık." Sorgulamanın burada bitmesini umarak kruvasanın köşesini kemiriyorum.

"Doktoru görmelisin."

"Kimi?"

Dönüyorum ve Doc'u her zamanki keskin tüvit takımıyla arkamızda buluyorum. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrı dışında. Ve karnımdaki korku hissi dışında. İkisi için de bir çaresi olduğunu sanmıyorum.

Beni dinlemiyor, avucuyla üzerime geliyor ve alnımın üzerine koyuyor. "Çok ateşlisin."

Evet, çünkü dün gecedan sonra hala sakinleşemedim.

Beau beni kurtarıyor, ilk defa peşinde kule gibi bir suikastçı *olmadan* içeri dalıyor. Biraz nefessiz, teni nemli ve eli küçük yumrusunun üzerinde duruyor. "Açlıktan ölüyorum." Yanıma eğildi ve yığından bir pasta kopardı. Tanrım, Brad'in banyosunda benim olduğumu bilse ne derdi acaba?

Bu sabah? "İyi misin?" diye soruyor, kocaman bir ısırık alırken merakla bana bakıyor.

Tekrar ateşlendiğimi hissediyorum. "Ben iyiyim."

Anya kruvasanı ağzıma doğru itiyor. "Yemelisin," diyor ve ben de gülümseyerek arkadaşımı yatıştırmak için küçük bir ısırık daha alıyorum. Midem itiraz ediyor, ama yutkunuyorum, yutmamak için mücadele ediyorum, endişem onu zorlamakla tehdit ediyor.

Dün kulüpteki olay bir geri dönüşten ibaretti, başka bir şey değil, Anya'nın buz kırmasıyla tetiklenen aptalca bir şeydi. Beni hazırlıksız yakaladı. Yüzümden akan kanı durduramadım ve Mason bunu fark etmedi. Kendimi iyi hissetmediğimi sorduğunda evet demek kolaydı. Ona gerçeği söylemekten daha kolaydı. Endişeden kurtulmak için hava almaya ihtiyacım vardı. Böylece kulüpten ayrıldım. *Ve kendimi Amerikalı'nın arabasında buldum.*

"Günaydın, canlarım!" Zinnea elbisesi arkasında uçuşarak içeri girdi. "Bugünlük dışarıdayım. Ve belki gece de." Dilini yanağına götürüyor. "Eğer şanslıysam."

"Quinton'la resmi olarak ne zaman tanışacağız?" Beau yanımdaki tabureye çıkarak soruyor. James'in içmesi için ısrar ettiği yeşil meyve suyundan ona biraz koyuyorum ve o da kabul ederken ağzı yine dolu bir şekilde beni öpüyor.

"Onu buraya geri getirmek mi?" Zinnea kahvesini yudumlarken soruyor. "Munsters'ların evine mi? Gerçekten mi hayatım? Bir mil koşar."

"Bizden utanıyor musun?" Rose nefesini tutmuş, olduğu yerde sallanıyor, şimdi de Maggie'nin sırtını ovuyor.

"Utanmıyorum. Sadece onu işlevsiz ailemle tanıştırmadan önce bana aşık olduğundan ve beni asla terk edemeyeceğinden emin oluyorum."

Çayımdan bir yudum alırken gülüyorum. İşlevsiz, evet. Aynı zamanda harika ve şimdi mutfığa bakarken midemde korkunç, derin bir ağrı hissediyorum. Buradan asla ayrılmak istemiyorum, sadece burada kendimi güvende hissettiğim için değil. Gitmek istemiyorum çünkü herkese bağlandım. Ya da çoğuna,

Her neyse. Dün gece olanlar bunu mahvedebilir. Ya da benim doğrularım. Onlara yalan söylemekten nefret ediyorum, özellikle de kızlara. Onlara söylersem ne yaparlar? Beni kovarlar mı? Geri mi gönderirler? Erkekler belki, ama kızlar?

"Onu yiyecek misin?"

"Pardon?" Beau'ya bakıyorum, neredeyse hiç dokunmadığım kruvasanı işaret ettiğini görüyorum. "Oh, hayır." Tabağı ona doğru itiyorum. "Sen al." Yiyemiyorum. Kafam çok dağınık.

Yırtık.

"Bugün çalışacak kadar iyi hissediyor musun?" Anya elindeki hamur i inin tozunu alırken soruyor.

Bundan ho lanmıyorum, orada olmak rahatlama ve stresin garip bir karışımı. "Evet, ne zaman ba lıyorsun?"

"İki."

"Altı yaşındayım, sonra g r      ?" Ayağa kalkıp önce Anya'nın, sonra da Beau'nun yanağına bir öpücük bırakıyorum. Şimdi patronlardan biriyle yattığıma sessizce pişman olmak için özel bir yer bulma zamanı. "Cindy ve Barbie getir götür oynamak için bekliyorlar." Biraz hava almam lazım. "Sonra g r      ."

Beau omzunun üzerinden bana gülümsüyor ama gözlerindeki soruları görüyorum. Burada bulunduğum altı ay içinde yakınla tık, ama gerçekte nereden geldiğimi onunla hiç payla madım. Hiç olmamış gibi davranmayı tercih ediyorum. Esther musluğu açtığında f ncanımı lavaboya götürüp tezgâhın üzerine koyuyorum.

Akan suyun sesi odayı dolduruyor.

"Anne?" Su sesini takip ederek sesleniyorum. "Anne, neredesin?" Sahanlıktan aşağı sürünerek iniyorum, sürekli arkamı kontrol ediyorum, bu saatte yataktan  ıkmadığımdan emin olmak için. Evde mi acaba? "Anne?" Evin uzak ucuna yaklaşırken sesleniyorum, gürültü giderek artıyor. "Anne?" Altını alıyorum

banyo kapısının tokmağı. "Anne, içeride misin?" Eşikte durup kapıyı itiyorum. Gıcırdayarak açıldı.

"Pearl?"

Sarsılıyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, dışarı fışkıran suyun şiddetine bakıyorum.

"Kahretsin, bu musluğun değiştirilmesi gerekiyor," diye mırıldanıyor Esther, kolla **o y n a r k e n** . "Basınç bitmiş."

Su kesiliyor.

Titreyen ellerimi kontrol etmeye, rahat nefes almaya çalışıyorum. "Pearl?" Beau taburesinden kayarak konuşuyor.

"Sadece biraz ateşli hissediyorum." Uysalca gülümsedim. "Biraz temiz hava iyi gelecektir." Herkesi mutfakta bırakıp bahçeye çıkıyorum, havuzun yanından geçerken Mason'ın mesajına cevap veriyorum, ona çok daha iyi hissettiğimi ve daha sonra işte olacağımı söylüyorum. Bu huzursuzluğu üzerimden attıktan sonra. Telefonumu elbisemin cebine sokuyorum ve ılık çalarak yarısı çiğnenmiş bir tenis topu alıyorum. Beni bulmak için bulundukları yerden koşarken tıknaz patilerinin çıkardığı seslerle yer sallanıyor. Köşeden uçarak geldiklerinde gülümsüyorum, atlar gibi dörtnala koşuyorlar, dilleri dışarı sarkıyor ve yüzlerinin kenarlarında uçuşuyor. "Hey, kızlar," diye sesleniyorum, onlar heyecanla aşağı yukarı zıplarken elimdeki topu fırlatıyorum. "Hazır, hazır, hazır, hazır, hazır ..." Topu fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatıyorum, bu muhtemelen onların standartlarına göre acınası bir çaba, ama havlayarak fırlıyorlar, oraya ilk varmak için aralarında kıyasıya bir rekabet var. Cindy kazanıyor. Her zaman Cindy. Bu da Barbie'nin bir ya da iki kez kazanabilmesi için onun tasmaını tutarak ona avantaj sağladığım anlamına geliyor. Koşarak geri geliyorlar. "Bırak," diye emrediyorum. Cindy itaatkâr bir şekilde bırakıyor ve ben de onu alıyorum, iki yanımda yürüyorlar, hevesle bakıyorlar, tekrar fırlatmam için yalvarıyorlar. Onu bahçe evine doğru fırlatıyorum ve bir söğüt ağacının altındaki bankta oturuyorum. Saklandım. Ama köpekler hala beni kokluyor. Hep öyle yaparlar.

Cindy topu kucağıma bırakıyor ve ben yüzümü buruşturarak elbisemdeki salyayı siliyorum. "Yum." Yakasından tutup topu tekrar fırlatıyorum ve Cindy'yi bırakmadan önce Barbie'ye birkaç metre avantaj sağlıyorum. Birkaç tutam otu tekmeleyerek uzaklaşıyor.

Arkamdan gelen bir hışırtı gözlerimi geri çekiyor. Kalbim göğsümde duruyor ve daha hızlı atmaya başlıyor. Brad birkaç dalın arasından geçiyor ve içimde gevşemeye başlayan her şey yeniden geriliyor. Gözlerim onun lacivert takım elbisesine, açık yakalı gömleğine takılıyor. Elleri ceplerinde, rahatlamış. Aferin ona. Kucağıma bir şey düştüğünü hissettiğimde ileri dönüyorum. Barbie bana bakıyor, kendinden son derece memnun görünüyor, eğilimin aniden değiştiğinden habersiz.

Gittiğini sanmıştım.

"Günaydın," diyor, sesi giderek yaklaşıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak kucağımdaki ıslak topa bakıyorum. Çevresel görüşümde beliriyor, elleri hala ceplerinde, banka doğru eğiliyor. Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Ve onun tembel bakışlarına tekrar kurban gitmeden önce hızla arkamı dönüyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sorar.

Topu alıp fırlattım ve köpekleri gönderdim. Brad beni işten eve erken gönderecek kadar kötü olup da onun için kıyafetlerimi çıkarmamı engelleyecek kadar kötü olmayan şeyin ne olduğunu merak etmiş olmalı. Ya da *onun* çıkarmasına izin vermemi. "Ben yaparım, teşekkürler."

"Yani işte mi olacaksın?"

"Altıda. Benden kaçmak istersen diye." Küçük bir gülümsemeyle ona doğru döndüm, umutsuzca işlerin garipleşmesini istemiyordum. Kalmamı imkânsız hale getirmesini çaresizce istemiyorum. Kendime yalan söyleyemem, dün gece hayatımda yaşadığım en inanılmaz şeydi. Buna bir daha asla sahip olamayacak olmak gerçekten berbat, ama kalabildiğim sürece bunu kabul edebilirim. Onu her gün görmek, beni asla bir sikişten başka bir şey olarak görmeyeceğini bilmek cehennem gibi olacak ama yine de kalabilmek için buna katlanacağım.

Biraz kakhaha atıyor. "Pearl, dinle, dün gece-"
"Olmamalıydı, biliyorum."

Şaşırmış bir şekilde geri çekiliyor, o lanet olası yatağa götüren gözleriyle bana bakıyor. "Doğru," diye nefes alıyor ve ben utanç içinde gözlerimi kapatıp arkamı dönüyorum.

Tanrım, kendine çocuğu sakinleştirmesi gerektiğini söylemiş. Onun bir erkek olduğunu, gerçek bir erkek olduğunu ve sadece tek bir şeyde iyi olduğunu anladığımdan emin ol. Sikmek. Onun etrafında bir peri masalı kurduğumu mu sanıyordu? Onunla zihinsel olarak evlendiğimi, bebeklerini doğurduğumu, mafya dünyasında sonsuza dek mutlu yaşadığımı mı? Tanrım, hayal kırıklığına uğrayacak. Peri masallarını hayal etmemeyi uzun zaman önce öğrendim. Peki ya dün gece? Olması gerekiyordu. Brad ve benim için.

Yine de hayal kırıklığının acısını görmezden
gelemiyorum. "Daha fazlasını bekleyeceğimi
düşünmüştün."

"Düşündüm ki ..." Boğazını temizliyor, başını sallıyor, gözleri daha kapüşonlu hale geliyor ve benimkileri arıyor. "Hoş bir akşam olduğunu düşünmüştüm."

"Hoş mu?"

"Güzel."

Gülüyorum. "Bu hoş olmaktan bile daha kötü, Brad." Tanrım, bana yatakta iyi olduğumu söylerken sinir bozucu derecede rahat görünüyor. Homurdanabileceğimi sanmıyorum. Benden daha tecrübeli. *Çok* daha tecrübeliyim. "Olanları unutalım ve geri dönelim-"

"Birbirinizden nefret mi ediyorsunuz?" diyor.

Gözlerimi deviriyorum, bıkkınlıkla. "Evet, öyle yapalım. İnsanlar bizden buna alışkın."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Pearl."

Ona bir bakış fırlatıyorum, içimde bir şeyler değişiyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Ne söylüyordu? Dudakları düzleşiyor ve elini cebinden çıkarıyor, bir paket sigara ve çakmak tutuyor. Yakıyor. Benim de onlardan birine ihtiyacım var.

"Dün geceden sonra olmaz," diye sessizce ekliyor.

Konuşmaktan korkarak sessiz kalıyorum ve boştaki elini dizinin üzerine koyup avuç içini yukarı kaldırarak parmaklarını esnetmesini izliyorum. Onu okuyorum, elimi onun elinin içine koyuyorum ve o da parmaklarını benimkilerin etrafına sarıyor, birleşmiş ellerimize bakıyor.

"En azından medeni olabilir miyiz?"

Peki ya tanımlayamadığım o his? Yersiz bir hayal kırıklığı içimi kaplarken, bunun umut olduğunu fark ediyorum. "Evet," diyorum usulca, birleşen ellerimizi ayırarak -sıcağa dayanamıyorum. "Sonra görüşürüz." Ayağa kalkıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Pearl?" diye sesleniyor ve ben arkama bakıyorum. Yüzündeki ifadeden nefret ediyorum. Bu kadar yakışıklı olmasından nefret ediyorum. *Yirmi bir yaşında olmaktan nefret ediyorum.* "Seni incittiysem özür dilerim."

"Beni incitmek mi?" Ayağa kalkarken kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Kalbimi kırmak gibi mi?"

"Hayır, Pearl. Yatağın üzerindeki kan."

Yüzümün düştüğünü hissediyorum ve tüm çabalarımın rağmen bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. *Kahretsin.* Yanaklarım sıcaklaşıyor, dilim ağzımın içinde kalınlaşıyor. "Bana zarar vermedin." Bunu söylememeliydim. "Sorun yok." Bocalıyorum. "I-" Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sonra görüşürüz." Kendimi ele vermeden önce kıcımlı kaldırıp oradan çıkıyorum. *Lanet olsun, ona sadece regl döneminde geldiğini söyle!*

"Dur, bekle," diye sesleniyor Brad. Gözlerimi kapatıp hızımı artırıyorum. "Pearl," diye bağıyor, ses tonu ruh haliyle birlikte değişiyor. "Pearl, olduğun yerde kal."

Sessiz bir lanetle duruyorum ve Brad etrafımda dönüyor, gözleri artık kapüşonlu değil. Endişeliydi. "Lütfen söyle bana ..." Bir yutkunma. "Tanrım, sakın söyleme..."

Omuzlarımın düştüğünü, yenildiğimi hissediyorum.

"Önemli bir şey değil." "Bakire misin?" diye nefes alıyor.

Utanç beni ele geçirdi. "*Bakireydim*, Brad. Bakireydim." Saf, mkemmek, dokunulmamış, kırılmamış, *pahalı* bir bakire.

"Lanet olsun." Sigarasını emdi ve iyi bir önlem için birkaç sikişte daha dumanını üfledi. Onun bilmesini istemedim. Sonrası, işin içine bu da girmeden yeterince kötü zaten. "Neden bana söylemedin?"

Ona aptalmış gibi bakıyorum, çünkü şu anda öyle. "zr dilerim, bunu zgemişime yazmalı mıydım?"

Tokat yemiş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Tüm siktikleriniz, sikinizi onlara sokmadan önce cinsel deneyimlerini belirtmek zorunda mı?"

Hırlayarak yüzüme doğru kalktı. "Lanet bir lağım gibi ağzın var."

Gerçekten ahlaki üstünlük m taşıyor? "Beni azarlıyor musun?" Bu daha iyi. Öfke. Hayal kırıklığı yok, sadece fke. Sanki bir tür melekmiş ve ben de onun halesini almışım gibi davranıyor.

Yüzümü avuçlarının arasına alan Brad, yanaklarımı sıkıyor. Öfkeli. Ve sonra ... değil. Gözleri dudaklarıma kaydı. *Oh, kahretsin*. Bedenim tepki veriyor, uğulduyor, beni tekrar tüketen elektrik enerjisi için yalvarıyor. İçeri giriyor, dudakları dudaklarımı sıyrıyor. Sigarasının tadını alıyorum. Seks. fkem dağılıyor ve dün gece bana taparken hissettiğim her küçük şey geri dönüyor.

"Siktir," diye tıslıyor.

Birdenbire artık onun elinde değilim, kendi ayaklarımın üzerinde durmak için mücadele ediyorum.

"Siktir, siktir, siktir." O uzaklaşıyor ve ben bir iki adım sendeleyerek kendimi yakalıyorum, sigarasını yere atıp hayal kırıklığını haykırışını izliyorum.

Pişmanlık.

İşte burada.

DANNY

Sığınaktaki raf sistemine göz gezdiriyorum. Silahlar, el bombaları, zıpkınlar, insanoğlunun bildiği her türlü silah, tavana, odanın ortasındaki masaya ve yerdeki kasalara istiflenmiş durumda. "Hepsiyle ne halt edeceğiz?" Bir AK47'yi kaldırıp el korumasının üstünden üflerken soruyorum. Kelimenin tam anlamıyla toz topluyorlar.

"Kullan onları." James bir kutu mermiyi arka rafa yerleştiriyor ve yanındaki tabancalara bakıyor. "Görünüşe göre yalvardığın o barış daha uzun süre olmayacak."

"Sen de istiyordun," diye hatırlatıyorum ona. "Suya girmeye hazır mısın?"

"Evet," diyor yavaşça, konteynere çıkan merdivenlere doğru bakarak. "Brad'den haber aldın mı?"

"Hayır, neden?"

"Beau bu sabah odasında bir misafiri olduğunu söyledi."

Tavsiyemi dinledi mi? "Güzel." Umarım o her kimse kötü ruh halinden kurtulmuştur. Ve günaha. Merdivenlere doğru yürürken, dalgıç kıyafetimi göğsümden yukarı çekiyorum, giderken bir kutuya takılıyorum. "Siktir et."

James gülüyor -serseri- telefonunun zili çaldığında telefonunu çıkarıyor. "Otto bizi kafeye çağırıyor."

Bir kolumu koluma sokarak duraklıyorum. "Ne için olduğunu söyledi mi?"

"Ondan araştırmasını istediğin polis." James yanımdan geçip sığınağın merdivenlerinden çıkarken çıplak, yaralı sırtı titriyordu. "Konuşmaması gereken şeyler hakkında konuşuyor." Beni kaşlarını çatmış bir halde geride bırakarak gözden kayboldu.

"Ne gibi?" Kolumu kolundan geri çekip peşinden giderek soruyorum.

"Sen."

Sığınağın girişini gizleyen konteynırın içine giriyorum ve James'in demir kapağı yerine kaldırmasına yardım etmek için eğiliyorum. "Benim hakkımda konuştuğunu zaten biliyorum. Daniel bu yüzden okuldan uzaklaştırıldı." Ve ayrıca bu Bean polisinin neden çok yakında bacaklarını kullanamayacağını da.

Masayı yerine itiyoruz. "Kiminle konuştuğu önemli." James konteynerin kapısını açıyor ve içeriye süzülen ışık beni kör ediyor.

Suyun üzerinde uçan jet skilerin gürültüsüyle dışarı çıkıyorum. Jet skilerimiz kıyıda, onları kullanmamızı bekliyorlar. Son altı ayda, son altı yıldan daha fazla suya girdim. İçimden bir ses bunun değişeceğini söylüyor. Leon'a başımı sallıyorum ve Marlborolarımı yakındaki bir duvardan alıp James kafeye doğru ilerlerken yakıyorum. "Kiminle konuşuyor?"

"Nolan."

"Ne oluyor lan?" Peşinden giderek ağızımdan kaçırdım. Bunu yapmak gibi kötü bir alışkanlığı var. Bombaları atıyor ve uçan şarapnellerden kaçmak için kaçıyor. "Nolan?" Kahretsin, bu hiç iyi değil.

James omzunun üzerinden bakıyor, kaşları havada. "Evet, Nolan."

James'te gördüğüm şeyi hissediyorum. Dehşet. Hepimiz bu salağı sevmeye başladık, Brad çoğumuzdan daha fazla. Ayaklarımı toplayıp kıcımlı kaldırarak kafenin merdivenlerini çıkıyorum ve Otto'yu suya en yakın verandada, yüzü dizüstü bilgisayarında, parmakları konsantre olarak sakalının bir tutamını bükerken görüyorum. Ne?

Annem onda ne buluyor? Eğer onu takdir etmeseydim ve günahlarım için bu kıllı hayvanı gerçekten sevseydim, onu  ld rebilirdim. O zeki. *Sadık*. Bernard King ile olan bağlantısının ışığında bu şüphe götürmez bir şekilde kanıtlandı.

Bir şişe su alırken gözlerimi kısıyorum ve yanından geçerken garsona uzatıyorum. "Hesabınıza yazıyorum," diyor kasaya dokunarak.

"Teşekkürler."

Masaya varıyorum ve Otto'nun karşısındaki sandalyeye oturuyorum, James de onun yanında. Otto başını kaldırıp ekranını bana doğru çeviriyor. "Annemden gelen aşk dolu mesajlar görmeyeceğim, değil mi?" Ekrana bakmadan önce soruyorum. Bu ilk kez olmuyor.

James sandalyesinde kıkırdarken, "Engelli," diyor. "Ama bana seninle bir şey konuşmam gerektiğini hatırlat."

 kinci kez konuşmaktan bahsediyor. "Annem iyi mi?" Birkaç saat önce onu mutfakta işlerini yaparken gördüm, bok içindeki bir domuz kadar mutluydu.

"O iyi." Ekranı işaret ediyor. "Memur Richard Bean."

Gözlerimi dizüstü bilgisayarla çeviriyorum. Ve geri çekiliyorum. "Lanet olsun, neredeyse Ringo kadar  irkin."

"Kim o?" Hepimiz başımızı kaldırdık ve adamın masanın etrafından bize baktığını gördük.

"O." Ekranı gösteriyorum.

Ringo, Bean'in resmine bakıp yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle benden daha  irkin."

"Katılmıyorum," diyor başka biri - masada olmayan biri. "Sen çok daha  irkinsin."

James dik otururken ve Otto başını yavaşça çevirirken, sesin duyulmasıyla sandalyemde geriye yaslanıyorum. Goldie takım elbise ceketinin kollarını aşağı doğru çekiştirerek hepimize bakıyor.

"Hepiniz birden beni karşılamak için acele etmeyin."

Gözlerimi yavaşça James'e çeviriyorum ve durumunu değerlendiriyorum. Beklediğim gibi. Mutlu görünmüyor. "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor, ayağa kalkarak. "Tatilde olman, parkta yürümen, dondurma yemen, özgürlüğün tadını çıkarman gerekiyordu."

James'in şeytanlarından kurtuluş. Demek istediği bu. Hepimiz Goldie'nin James'in ailesini öldüren kişinin icabına bakılana kadar ayrılmayacağını biliyorduk ve Beau'nun annesini öldürdüğü gün icabına bakıldı.

"Bazı cesetlerin ortaya çıktığını duydum." Goldie, James'in huysuz tavırlarından etkilenmeden bir sandalye çekti. "Bernard King'in de adının karıştığını duydum." Gözleri Otto'nun karnına kaydđ.

"Kimden duydun?" James suçlayıcı bir ifadeyle Ringo'ya bakıyor, o ise omuz silkiyor. Gülümsüyorum. Çirkin herifin dişi savaşçımızı özlediğini biliyorum. Belki Goldie de Ringo'yu özlemiştir. Ve işte buradalar. Yeniden bir araya geldiler. Şakalaşma başlasın.

"Elimizdeki konuya geri dönebilir miyiz?" James'e endişelenmemiz gereken daha büyük meseleler olduğunu hatırlatarak soruyorum. Ayrıca, Goldie'nin tatilinin düşündüğü gibi geçmediği hissine kapılıyorum. Onunla Ringo'nun arasına bakıyorum ve merak ediyorum.

"Kim bu arada?" Ringo oturmuş, ekranı işaret ederek soruyor. "Memur Richard Bean," diye açıklıyorum, unuttuğum sigaramdan bir nefes çekerek.

yanmadan önce sigara. Denize atıyorum. "Çocuğu Preston, Daniel ile aynı okula gidiyor. Birkaç kelime konuşmuşlar ve Daniel okuldan atılmış."

"Temel olarak," diyor James, "Bean küçük Bean'e söylememesi gereken şeyler söylüyordu ve küçük Bean de çocuğu kızdırıyordu."

"Lanet olsun, bu bir tekerleme miydi?" Bir kahkaha üzerine soruyorum.

James bana bakıyor, yüz ifadesi sinirli. "Otto biraz araştırma yaptı ve Bean'in konuştuğunu öğrendi-"

Ringo kıs kıs gülmeye başlar. "Bunu ciddiye alamam."

"Bean-"

"Hayır." Ringo kıkırdar ve sandalyesinde geriye doğru düşer. "İşe yaramıyor." Otto sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırır.

"Polis," dedim. "Ona polis diyelim."

Otto, "Polis Nolan'la temasa geçti," diye bitiriyor ve bu Ringo'nun çenesini kapatmıyor mu? Evet, aynen öyle. Aynen benim düşüncelerim.

"Brad biliyor mu?" Goldie kaşlarını çatarak sorar. "Peki o nerede?"

"Muhtemelen bir fahişenin arkasında takılıyordur," diye mırıldanıyorum alnımı ovuşturarak.

"Cidden, Danny." Goldie'nin yüzünde saf bir tiksinti vardı. "Yani hâlâ huysuz bir piç mi?"

"Olumlu." James'in gözleri üzerimde, belli ki aynı şeyi düşünüyor. *Pearl*. Pearl yüzünden huysuz. Ve dün kulüpte onu o kadar üzgün görmek zordu, mücadele ettiğini kabul etmek. Sorunu kabul ediyor. *Onunla yatmayacak*. O kadarını biliyorum. Kız da ondan iğrenmiş gibi görünüyor. Ayrıca, bu sabah odasında bir kadın vardı. Bu ne demek oluyor? Gözlerimi kırıştıyorum, başım ağrıyor.

"Kimse Brad'e Bean'in Nolan'la konuştuğundan bahsetmiyor." Ne gariptir ki bu sefer kimse gülmüyor. "Ben hallederim."

"Ne yapacaksın lan?" James soruyor. "Nolan'ın kafasına bir kurşun sıkıp Brad'in onun kaybolduğunu fark etmemesini mi umacaksın?"

Umarım herhangi bir yere kurşun isabet etmez ama içimde korkunç bir his var. Nolan'ın dün ne kadar kaypak olduğunu unutmadım. "Kimse bundan Brad'e bahsetmeyecek," diye onaylıyorum.

"Peki ya polis?" Goldie sorar. "İsteyeceğin son şey bir polisi düşman edinmektir."

"Çünkü hepsi zaten düşman değil mi?" diye soruyorum. "Kişisel kan davalarından bahsediyorum," diyor.

"Bean oğlunun duymaması gereken şeyleri duymasına izin verdiğinde bunu kişiselleştirdi. Bean ortaya çıkana kadar kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı Daniel'dan ve eğitiminden uzak tutmayı başardık." Çocuğun misillemesine bakarak bunun doğru olduğunu söyleyemem. Babamın altın mektup açacağı. Ama yine de . . . "Artık çocuğum okulda değil." Suyumun kapağını açıp bir yudum alıyorum. "Söz veriyorum, nazıkçe halledeceğim." Roketatar yerine pompalı tüfek kullanacağım.

"Peki ya müdür?" James sorar.

"Silahımın namlusuyla medeni bir konuşma yapıyor olacağım." "Rose çok sevinecek." Goldie gülüyor.

"Rose bilmeyecek," diye homurdanıyorum, kaşlarımı ona doğru kaldırarak. "Bilecek mi?"

Otto dizüstü bilgisayarını masanın kendi tarafına doğru sürüklüyor. "Dikkat." Başını sallayarak yanımdan geçti ve ben de dönüp Brad'in geldiğini gördüm. Bir şey öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Tanrım," diye nefes alıyor Ringo. "Mısır gevreğine kim sıçtı?"

"Sen değildin Ringo," diyorum elimi yüzüme sürerek, "çünkü sen sadece akşamları sıçıyorsun, değil mi?"

"Siktir git."

Goldie dağılıyor ve bu çok hoş bir manzara. Dinlenen telefonlar, Siyah aile amblemi, ölü Ruslar ve Meksikalılar, huysuz bir piç kuzen, bir eş, bebek, çocuk. Buralarda sorun Londra'daki otobüsler gibidir; saatlerce bir tane bile görmezsiniz, sonra on tanesi birden ortaya çıkar. Ama itiraf etmekte zorlanıyorum ama bunu özlemişim. Beyin fırtınası. Bir şeyleri parçalara ayırmayı, yapboz parçalarını bir araya getirmeyi.

Brad yanından geçerken buzdolabından bir portakal suyu alır ve ağır ağır sandalyeye çökerek içmeye başlar.

"İyi misin?" Vuruşunu kaçırmak için eğilmeye hazırlanarak soruyorum. Nesi var bunun şimdi? Belli ki dün geceki *misafiri* onu gevşetmemiş.

"İyi. Ne kaçırdım?"

Sorumu başka yöne çekme ihtiyacını anlayışla karşılıyorum. "Hiçbir şey," diyorum ve masanın etrafındaki herkese uyarıcı bir bakış atıyorum. Tanrı aşkına. Nolan mı? "Otto da tam bizi bilgilendirmek üzereydi-"

"Kulübün dışındaki Escalade mi?" Brad soruyor.

"Evet, o. Senin kamikaze oynaman da neyin nesi?" Görüntüleri izledim. Brad tam üstüne bastı, hıyar herif.

"Ne yapmamı bekliyordun ki?" "Destek çağır."

"Kurşunlardan kaçmakla meşguldüm, Danny."

Ya da daha büyük olasılıkla stresini başka bir şekilde hafifletmeye çalışıyordu. Bir dövüş arıyor. Üzerindeki baskıyı atmanın bir yolu ve ben, herkes gibi, bir cinayetin ne kadar sakinleştirici olabileceğini biliyorum. Sigaralarımı ona doğru sürüklerken Brad'e hırlıyorum. "Keyfine bak."

"Siktir git." Bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırıp yakıyor, sert ve uzun bir şekilde çekip sandalyesinde geriye doğru yuvarlanıyor. "Ne yapıyorsun?" diye sorar Goldie'ye. "Dondurma mı yedin yoksa Ringo'yu mu özledin?"

Gözlerimi deviriyorum. Huysuz herif. "Biraz özet geçelim, olur mu?" *Herkesin hızlandığından emin olalım.*

"Özetlerine bayılıyorum." James hiç de rahat görünmeyen sandalyeye oturuyor, iri vücudu küçük tahta koltukta eğilmiş ve garip duruyor. Bunu doğrulayabilirim. Yüzümü buruşturuyorum ve nereden başlayacağımı düşünerek yer değiştiriyorum. "Telefonun," diyor James.

"Dinleniyor," diyorum ve Goldie'den nadir görülen bir şaşkınlık ifadesi alıyorum. "Bu konuda bir gelişme var mı?"

Otto başını sallar. "Hiatus'un dışında dolaşan polislerle ilgili bir şey olduğuna dair içimde bir his var."

"Hangi polisler?" Goldie sorar.

"Brad'e arabayla çarpan Escalade'i korkutanlar." Kelimeleri yüksek sesle duyunca kıkırdıyorum. Elbette çok daha fazlasıyla uğraştık, ama . . . Bilmiyorum. Belki de uykusuzluktandır. Beynim

alışmak ve bu bulmacayı çözmemde bana yardım etmek istiyor gibiydi. "Bu, Higham'ın ortaya çıkıp bize göğüslerine Siyah aile amblemi kazınmış birkaç ölü Rus ve Meksikalı fotoğraflı sunmasından sonraydı."

Goldie'nin kaşları korkunç bir şekilde çatıldı. "Ve amblemleri senin oymadığını varsayıyorum?" Önce bana sonra Brad'e başını sallıyor.

Brad boş boş havaya bakarak, "Doğru," diye onaylıyor.

"Doğru," diye mırıldanıyorum, onu inceleyerek. O burada ama burada değil. Bu çok önemli. "Brad," diye bağırıyorum, sinirlenerek.

Gözlerini kırptırıyor ve bana bakıyor. "Ne?"

şu anda onunla uğraşamam. Tanrı aşkına. "Ayrıca ağzını bozan ve bu yüzden Daniel'i okuldan attıran bir polisimiz var."

Goldie sandalyesinden aşağı kayar. "Oh."

"Evet, oh." Ve sonra Nolan Bean polisiyle konuşuyor. Brad'in yanında bundan bahsedemem. Beni duyacağından değil.

"Özetle," diye konuşuyor Brad, dudaklarını bükerek bana bakıyor. Sigarasından bir nefes çekip nefes veriyor ve Goldie'nin öksürerek ona birkaç kelime söylemesine neden oluyor. "İki Meksikalı ve iki Rus, göğüslerine aile amblemimiz kazınmış halde ölü bulundu. Bunu Danny ya da benim yaptığım düşünülebilir ama zeki ve gözlemci Higham, Siyah amblemi göğüslere kazıyanın solak olduğunu tespit etti ve ne Danny ne de ben solak değiliz. Yani bunu her kim yaptıysa FBI'ı peşimize takma girişimlerinde başarısız oldu. Ancak Meksikalıları ve Rusları arkamıza alma konusunda başarısız olmadılar. Peşimize düşecekler. Üstelik Danny'nin telefonu dinleniyor ve Hiatus'un dışında bana ateş edildi." Brad Marlboro'sunu dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve kravatını çekerken orada tutuyor, bana tekrar bakıyor, sanki ... gördün mü? Ben buradayım. Ben varım. "Escalade'de kim varsa bana makineli tüfek doğrultup onları korkutunca polisler rahatlıkla ortaya çıktı," diye devam ediyor. "Üstüne üstlük,

Beau şüpheleniyor. Salak herif" - Marlboro'sunu bana doğru tutuyor - "Sandy'nin peşinden tek başına gittiğinde bir Rus'un çatışmadan kaçtığını biliyor."

"Ben de senin odaklanamadığını düşünüyordum," diyorum biraz afallamış bir halde. "Tamamen odaklanmış durumdayım." Kravatını gömleğinin yakasından çıkardı ve sigarayı hala dudaklarının arasında tutarak nefes veriyor. "Polisin belli ki bir çıkarı var ve çocuğu da bu işin içine sürüklemiş -büyük hata- ve Hiatus'un dışında dolaşan polislerle de bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum."

Yani dün geceki sikiş işe yaradı mı? Güzel. Bu beni rahatlattı. Topun üzerinde olması gerekiyor. "Bir noktayı atladın."

"O da ne?"

Aslında iki tane ama yine de Nolan'dan bahsedemem. "Haftalardır evden neredeyse hiç çıkmadım, çıktıysam da sadece buraya ya da Hiatus'a gittim."

"Demek telefonunu dinleyen her kimse işin içinde," diyor Brad, herkes bu konudaki düşüncelerini mırıldanırken gömleğinin üst iki düğmesini açarak, herkes düşünceli bir şekilde bahçeye bakmadan önce masanın etrafında birbirlerine bakıyor. Brad kim olduğunu merak ediyor. Masadaki diğer herkes Nolan'ın bir açıklama yapması gerektiğini düşünüyor. "Peki böceklerle ilgili bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yok." Otto hayal kırıklığına uğramış bir halde dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıyor. "Devlet tarafından verilmiş olmalı."

"Ne kadar eminsin?" Çünkü eğer durum buysa, polisler peşimizde demektir, gerçi son zamanlarda hepimiz oldukça iyi olduğumuz için polislerin neden peşimizde olduğu tam bir muamma. Bir sığınak dolusu ateşli silah ve bir kulüp dolusu yasadışı para bir yana tabii ki. Mesele şu ki, aktif değiliz. Ve belli ki birileri bunu değiştirmeye çalışıyor. Lanet olsun, Nolan? Ona şantaj mı yapıyorlar? Ellerinde bir şey mi var?

James'in de aynı şeyi düşündüğü yüz ifadesinden belli. Sonra ikimiz de Brad'e baktık ve bununla nasıl başa çıkacağımızı düşündük. Şimdi pantolonunu çıkarıyor, sandalyesinden kalkıyor, sigarası hala

Tişörtünü çıkarmadan önce ağzını açıyor. Ve hepimiz onun boxer'ına kadar soyunmasını izliyoruz.

Leon aceleyle Brad'in dalgıç kıyafetini alıp içeri girerken James, "Bana suya gireceğini söyle," der.

"Suya gidiyorum."

"Hiatus'ta sahneye çıkan kızlara katılmak için işi bıraktığını sanıyordum."

Brad Marlboro'yu başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırır, kalçalarını sallıyordu. Hafifçe gülüyorum, tanıdığımız ve sevdiğimiz Brad'i gördüğüm için mutluyum, dalgıç kıyafetini alıyor, sigarasını söndürüyor ve bizden uzaklaşıyor, boxer'ıyla yürüyor, kafedeki herkese keskin fiziğini gösteriyor.

Ve sırtındaki kırmızı, kızgın çizikler. *Tanrım*. "Sanırım iyileşti," diye mırıldandım. "Sırtı neredeyse seninki kadar iğrenç." James'e bakıyorum. Karşılık vermiyor.

"Su için hazır mısın?" diye soruyor.

Saatimi kontrol ettim. Lanet olsun, fırsatı kaçırdım. "Hayır. Bir toplantım var."

James'in yüzü öfkenin resmidir. "Kiminle?"

Ayağa kalkıyorum, Marlborolarımı masadan alıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Beau."

"Ne?"

James'in sandalyesinden hızla kalktığının işareti olan birkaç takırtı ve patlama sesi terasta çınlarken gülümsüyorum. "Winstable'ın sahibi karın," diyorum omzumun üzerinden. "Ve orayı ondan satın alacağım." Aileye geri dönecek, orijinal tersane. Otto ve Goldie'nin toplu küfürlerini duyduğumda gülümsüyorum.

"Neden benim bundan haberim yok?" Merdivenlerde Brad'e katıldığım da James soruyor, sırtını süsleyen kırmızı izlere daha yakından bakıyorum. Ve kollarını da. *Ouch*.

James'i görmezden gelerek, "Orada epey hasar var," diyorum.

"Ne?" Brad kaşlarını çatıyor, dalgıç giysisi vücudunun yarısına kadar yükselmiş. "Sırtın. Kolların."

"Danny," diye bastırıyor James, aramıza giriyor, Brad'in savaş yaralarından etkilenmiyor ve ilgilenmiyor. "Neden benim bundan haberim olmadı?"

"Bu benimle Beau arasında."

"Siktir et. Bilmem gerekirdi."

"Benden mi Beau'dan mı?"

"İkiniz de."

Brad gözlerini aramızda gezdiriyor, ilgileniyor, neredeyse kışkırtıyor. "Bugün dalgalara binecek miyiz yoksa siz iki kaltak kendi kaltaklarınız için söylenmeye devam mı edeceksiniz?"

Brad'e döndük, ikimiz de kafasını koparmaya hazırдық. Ta ki buna gerek olmadığını görene kadar. Kesinlikle hiç gerek yok. Aptal herif yüzünde boktan bir sırıtışla kollarını dalgıç kıyafetinin içine sokarken ağzımın kenarlarında bir gülümseme hissediyorum. İçimden bir ses bunun bir gösteri olduğunu söylüyor. Sakın bana birkaç hırçın tırnağın eklenmesiyle iyileştiğini ve o kazanan, sinir bozucu kişiliğinin geri geldiğini söylemeyin. Buna inanmıyorum. Ama her neyse. Kıcını bir tabakta ona teslim etmek üzere.

Brad aramıza bakıyor, gülümsemesi yavaşça azalıyor ve ben de James'in izinden giderek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ne?" diye sorar.

Ona yardım ediyorum, başımı sallayarak onaylıyorum. Omzunun üzerinden bakıyor.

"Oh."

"Sürtükler mi?" Beau soruyor.

"Sürtükler mi?" Rose iğrenerek taklit eder.

Gözlerim Brad ve kızlar arasında gidip geliyor, James'inkiler de öyle, ikimiz de eğleniyoruz. Beau içeri giriyor ve James'in vücudunun kenetlendiğini görüyorum. "Beau," diye uyarıyor ama çok geç kalıyor. Eğiliyor, dönüyor ve Brad'in ayaklarını altından çekerek onu irkiltici bir gümbürtüyle sırt üstü yere düşürüyor.

Rose kıkırdarken ve James sinirli ama memnun bir şekilde başını sallarken Brad soluk soluğa, "Siktir," der.

Beau içeri girip onun üzerinde durduğunda çenesi yuvarlanıyor. "Bu sabah odanda kim vardı?"

"Siktir git." Ayağa kalkıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ne halt ediyorsun sen? Bu haldeyken Lara gibi davranamazsın."

James homurdanarak onaylar, Brad'e olan kızgınlığı şimdi karısına yönelmiştir. Kadın gözlerini deviriyor. Yapabileceği en kötü şey. "Ben iyiyim."

James onun dirseğini tutarak, "Seni eve götürüyorum," diyor.

"Eve gidemem." Adamın elinden kurtulmaya çalışıyor. "Brit ile bir toplantım var." Brad'e bakıyor. "Ve sen."

İçim parçalanıyor. Ta ki aklıma bir şey gelene kadar. Rose'u buldum. "Burada ne yapıyorsun?"

Karım, Tanrı o kadının önünü sevsin, burnunu kaldırıyor, hoşlanmadığımdan emin olduğum bir üstünlük duygusu ortaya çıkıyor. "Resmi bir sıfatla buradayım."

"Ne?"

"Ben Beau'nun danışmanıyım." Bir not defteri çıkararak yanından geçti. Lanet bir not defteri. "Toplantı nerede yapılıyor?"

"Bir işkence odasında," diye homurdanıyorum. Şimdi gülen Brad. *Otuzbirci*. "Onu neden getirdin?" Rose'a bakarken Beau'ya soruyorum. "Peki bebeğimiz nerede?"

"Büyükanneyle birlikte."

"Yani *onun* kaynakları kullanmasında sorun yok ama benim için yok mu?"

"Sızlanmayı bırak." Beau gülümser ve James'e yukarıdan aşağıya bakarak yanından geçer. "Suya mı gidiyorsun?"

Kollarını tekrar dalgıç kıyafetinden çıkarıp onun peşinden gitmeye başlıyor. "Hayır, bu lanet toplantıya katılıyorum."

"Evet, öylesin." Gözlerimi Beau'ya çevirmeden önce karımın sırtına dikiyorum. "Madem senin bir ekürin var, ben de bir tane alayım."

"Brad zaten sende," diye karşılık veriyor.

"Ne işe yarayacak ki?" diye mırıldanıyorum, kızların peşinden giderken çıplak göğsüme bakıp kaşlarımı çatıyorum. Birden takım elbise giyme ihtiyacı hissettim. Bunun rahat, dümdüz bir toplantı olması gerekiyordu ve içimden bir ses fena halde hayal kırıklığına uğrayacağımı söylüyor. "Enigma'yı alıyorum," diye ekliyorum kendi kendime, kafeye girdiğimde Rose'un uzak köşede bir masa kurduğunu görüyorum. Üç sandalye bir tarafta, iki sandalye diğer tarafta. Bluzunun kumaşını zorlayan göğüslerine dışımdan değil, içimden gülümsüyorum. *Siktir*. Zaptedilmiş sikim seğiriyor. Sınırların dışında olması hiç de ideal değil. Tanrım, daha ne kadar kaçınmam gerekiyor? Taşaklarım patlamaya hazır.

Kendimi toparlayıp yavaşça bir sandalyeye çöküyorum, gözlerim bir yığın kâğıdı düzelten Rose'da. Ne halt ediyor bu? İşçilik mi oynamak istiyor? Yapalım o zaman.

Bana bakıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. Gülümsemek istiyor. Gülümsemiyor. Çok seksi görünüyor. "Tamam mı?" Sandalyesinde kayarken soruyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Güzel. Böylece daha sonra onu becermeme izin verecek. "Biraz ... görünüyorsun." Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri dilimi takip ediyor. "Telaşlı."

"Odaklan," diyor Beau Rose'un yanına otururken.

"Doğru, evet." Brad ve James iki yanımda yerlerini alırken Rose gözlerini benden ayırıp dikkatini evrak işlerine veriyor. Kızlar masanın bir tarafında, oğlanlar diğer tarafında. Beau boğazını temizleyip James'e bakıyor. Mutlu görünmüyordu.

"Hadi o zaman," diye bastırır Brad. "Jet ski'm beni bekliyor."

"Sadece bir kişiyi daha bekliyoruz," diyor Beau, kafenin diğer ucuna bakarak. "İşte geldi." Ayağa kalkıp bir sandalye daha çekiyor ve Pearl aceleyle kafeyi geçerken üçümüzün de kafası kapıya doğru dönüyor. Ama Brad'i masada görünce irkilerek -çok şüpheli bir şekilde- durdu. Yüzü dehşetle doluydu. Hali tavrı çok gariptir. Brad'in çenesi gerilmiş, daha önceki hafif ve neşeli havası toza dönüşmüştür.

Sahte olması önemli değil. Pearl'ün önünde bunu sürdüremeyeceği açık.

Pearl kendini düzeltiyor ve sakince yürüyüp sessizce koltuğa çökerken gülümsemeye zorluyor. "Kusura bakmayın, beklediğimden uzun sürdü," diyor ve çantasından bir dosya çıkarıp masanın üzerinden Rose'a uzatıyor.

"Ne yaptı?" Gözlerim dosyada, soruyorum.

"Ne haltlar dönüyor burada?" James homurdanıyor.

"Yani." Beau omuzlarını dikleştiriyor. "Bildiğiniz gibi, Jaz'ın mirası soruşturmadan alındı ve artık onun mal varlığını satmakta özgürüm."

Jaz'a vurgu yapıyorum. O kadının, Ayı'nın, annesi olduğunu kabul etmeyi reddediyor.

"Hayır, bunu bilmiyordum," diye tersliyor James, "çünkü bana söylemedin." Masadan bir şişe su kapıyor ve içiyor.

Beau onu görmezden geliyor. "Ve Winstable artık satılıktır."

"Ve on beş milyonluk teklifim masada," diyorum yavaşça, gözlerim sürekli üç kadın arasında gidip geliyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Korkunç bir pusu gibi geliyor.

Beau başını sallar. "Çok cömert bir teklif."

"Katılıyorum," diyorum, bakışlarımı karıma dikerek, yüzündeki ifadeyi beğenmediğimden eminim. Kendini beğenmişlik ve gerginlik arasında gidip geliyor. "Danışman?" diye soruyorum.

Dudakları seğiriyor. "Ve rekabet."

"Ne?"

Beau, "Rose yirmi milyon teklif etti," diyerek James ve Brad'in öksürmesine ve benim seğirmeme neden oldu.

Rose'a ters ters baktım. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"İş portföyümü genişletiyorum."

"Benim paramla mı?"

"Ama sevgilim." Gülümsüyor. "O benim param, unuttun mu?"

"Tanrım," diye nefes alıyor Brad.

Sikerim böyle işi. Yüz ifademdeki tehdidi görmesini umarak dikkatimi Beau'ya veriyorum. Boşuna tehdit. "Sana otuz veririm." Kulüp parayla dolup taşıyor. *Siktir git Rose.* Beni köşeye sıkıştırdığını mı sanıyor? Tekrar düşünse iyi olur.

Beau başını sallar. "Bu yasal bir satış olmalı." Rose,

"Ve senin sadece kirli paran var," diye söze karışır.

Yumruğum taşıyor ve masaya çarpıyor. "Beni zorlama, bebeğim. Winstable'ı neden istiyorsun ki? Ortasında lanet bir hangar olan dönümlerce çorak arazi."

"Dediğim gibi, iş portföyümü genişletiyorum." Dudakları birbirine yapıştı. "Bir plaj kulübü olacak."

"Ne?"

"Evet, ne?" Brad sorar. James ise sessizliğini korur ve somurtmaya devam eder.

"Bir plaj kulübü. Kabanalar, iskeleler, kokteyller, müzik. Pearl barı işletecek, Beau da-"

"Karışmak yok," diye tersledi James, öfkeyle.

Beau, "Danışmanlık esasına göre çalışıyorum," diyor. "Artık öyle misin?"

"Evet."

Brad öne doğru eğildi, gözlerini Rose'dan ayırmıyordu. "Ve sen benim personelimi avladığını mı düşünüyorsun?"

Rose gülerek, "Pearl zaten spa'da çalışacaktı," dedi. "Dar kafalı olmayı bırak."

"Spa'ya taşınmasını onaylamadım. Ona kulüpte ihtiyacım var."

Pearl sessizce, "Bıraktım," der ve Brad vurulmuş gibi geri çekilir. "Ne zamandan beri?" diye sorar.

Pearl dudağındaki piercingi ısırtıyor, gergin. "Mason'a bir saat önce haber verdiğimden beri."

"Bildiriminiz bana gelmeli."

"Doğru," diye nefes aldı Pearl, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "O zaman lütfen bunu resmi istifam olarak kabul edin."

Zavallı Brad sokulmuş gibi görünüyor. Hevesle kabul etmeli. Onun yolundan çekilecek ve bunu istediğini biliyorum. "Bildirime ihtiyacım yok. Kovuldun."

Tanrı aşkına. Velet gibi konuşuyor.

"Harika." Pearl omuz silkiyor. "İkisi de bana uyar."

Karıma hançerlerimi göstererek bizi asıl konumuza geri döndürdüm. "Rose, orada plaj yok."

"Oh, biliyorum, sevgilim." Gülümsemesi her seferinde biraz daha geriliyor, benim hırıltım da öyle. Her lanet şey için bir cevabı var ve bunun için de bir çözümü olduğunu biliyorum. "Bir tane yaparız. Pearl güzel, altın *kumlu* plajlar yaratan harika bir şirket buldu."

Bakışlarımı Pearl'e çeviriyorum ve o da biraz solgunlaşarak özür dilercesine gülümsüyor. "Dubai'deki Palms'ta çalışmışlar," diyor sessizce. "Görünüşe göre."

"Kullanışlı," diye mırıldandım. Lanet bir plaj kulübü mü? Yaptığı şey bu bile değil, daha çok güç talep ediyor ve Rose'un şehirde gezip tozması konusunda hiç rahat değilim, özellikle de şimdi.

Beau ayağa kalkarak, "Teklifin için teşekkür ederim Danny," dedi, "ama nazikçe reddediyorum."

"Ne kadar iyisin." James'e baktım. "Bu kabul edilemez."

Beni görmezden geliyor, dikkati Beau'nun üzerinde, sessizce öfkeleniyor. "Biz evliyiz."

Bazı şeyleri tartışmamız gerekiyor."

Ellerini masanın üzerine koyarak eğiliyor. "Neden balayına gidemeyeceğimizi tartışalım."

James'in iri vücudu sandalyede solgunlaşırken, ben de kendiminkini öfkeyle kaldırıyorum. Rose ayağa kalktı ve eşyalarını toplayıp el çantasına doldurdu. "İzninizle, spayı kontrol etmem gerekiyor." Hızlıca kalkıp gitti ve ben de peşinden gittim.

Avucumu arkadan boynuna dayıyorum, onunla birlikte yürüyorum, tehditkâr bir şekilde sıkıyorum.

"Beni korkutmuyorsun, Danny Black."

İroniye gülüyorum, çünkü beni çok korkutuyor. "Bunun için cezalandırılacaksın." Elimi saçlarının arasına sokup bir avuç sıkıyorum ve karıma sadık kalarak başını sallayıp çekmeye zorluyor.

"Sabırsızlanıyorum."

"Yarın gece dışarı çıkıyoruz." Ona Sandy'den bahsetmeliyim ki beni kabul etsin. Bunu dört gözle beklemiyorum, havai fişekler bekliyorum.

Ama sonuç olarak, kızların özgürlüğü yine kısıtlanacak ve bu da bir tencere kustumuk kadar kötü olacak.

BRAD

Rose ayrılıyor, Danny ayrılıyor, Beau ayrılıyor ve James ayrılıyor. Ancak ben hareket edemiyorum. Tüm kaslarım gergin, yumruklarım masaya vuruyor ve çenem kırılmak üzere. İstifa etti. Heyecanlanmalıyım. Özellikle de kazara yaptığı ifşayı düşünürsek. Lanet bir bakire. *Nasıl yani?*

Sırtım acıyor, kürek kemiklerim onu engellemeye çalışmak için içeri çekiliyor. Onun içine gömülmenin hatırlattıklarını engellemek için. O andaki sessizliği, sakinliği, durgunluğu. Hayatımın her dakikası tam gaz geçti. Hızlı tempolu. İşten yatağa. Yatakta da. Sert, hızlı ve öfkeli. Pearl'le birlikte, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir uyum akımı vardı ve hayatımı sikeyim, Danny ve James'in neden kadınlarına boyun eğdiklerini kısa bir an için anladım. Baskıdan kurtulmak. Kaçış. Güçlü bir kadına duyulan takdir ve hayranlık.

Sikeyim.

Pearl saçlarına uzanıyor ve kulağının arkasına sıkıştırıyor, ben de izliyorum ve zihnimden yapmamam için kendime bağırıyorum. Ama narin parmakları. Saçlarının canlı kızılına karşı teninin kremi rengi. O yoğun yeşil gözler.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve çılgınca odaklanacak bir şeyler arıyorum, yapmam gerekeni yapamıyorum ve masadan kalkamıyorum. Bacaklarım kaskatı kesiliyor. Bir şişe su buluyorum ve kaptığım gibi yudum yudum içiyorum. Kavruluyorum. Atmosfer çok yoğun. Hiç olmadığı kadar kötü. Şişenin kapağını yavaşça vidalarken izliyorum, kendimi ayağa kalkmaya ikna etmeye çalışıyorum. Yapamıyorum ve burada oturduğum süre uzadıkça, Pearl'ün benim yapamadığım şeyi yapmasını dileyerek daha da sinirleniyorum.

Git.

Ben bir oburum. Öyle olmalıyım, çünkü ona bakıyorum. Dosyaya bir şeyler yazıyor, rahat ve huzurlu görünüyor, varlığımdan habersiz. Bu da hayal kırıklığımı körüklüyor. "Bana söylemeliydin."

Yazı yazan eli durur, gözleri dosyada kalır. "Neden?" Kafasını kaldırmıyor.

"Bunu bana borçluydun."

Nefesinin altında alaycı bir şekilde gülerek kalemin ucunu tıklıyor. Ve sonra yukarı bakar. Yapabileceği en kötü şey. "Bir açıklama mı istiyorsun?" diye sorar. "Belki de istiyordumdur."

"Ne sikim için?"

"Hayatımı kurtardığın ve kurtardığın için de tam bir pislik olduğun için."

Bunun için bir açıklama istemiyor. Ama dün gecedен sonra gerçekten bir açıklamaya ihtiyacı var mı? *Sikerim böyle işi.* "Bir erkek, bir kadının ilk erkeği olup olmadığını bilmeli."

Başını ilgiyle eğiyor. "Yani nazık olabiliyorlar mı?" diye soruyor, kalemi yere bırakıp bedenini sandalyeye geri yaslayarak.

"Hayır, kefaletle serbest kalabilsinler diye."

İrkilir ama saklamaya çalışır. Ve sonra tekrar gülüyor. Onu suçlayamam. O anda beni hiçbir şey durduramazdı ama bunu asla kabul etmeyeceğim. "Sana söylemediğim için özür dilerim," diyor, sakın ve dingin, sanki bunu gerçekten söylüyormuş gibi, sonra dosyayı topluyor ve ayağa kalkıyor. Gözlerim onunla birlikte kalkıyor. "Olanları unutam gitsin."

İnançsızlıktan öksürürken boğuluyorum. Unutmak mı? Hiç sanmıyorum. "Çok zor olmamalı," diye mırıldanıyorum ve bir an için yaralanmış gibi görünüyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama en iyisi bu. Bir kez hata yaptım. İki kez mi? Berbattı. "Ve seni kovduğumdan beri, işte birbirimize katlanmak zorunda değiliz." Dinle beni. Sadece beni dinle.

Tamamen hak edilmiş bir tokat, her türlü misilleme bekliyorum. Hiçbir şey almadım. Sadece uzun ve istikrarlı bir şekilde nefes alırken gülümsüyor. Bu kadar birlikte olmasından nefret ediyorum. Ne kadar etkilenmemiş. Ne kadar *olgun*. "Affedersiniz." Dönüyor ve masaların arasından geçiyor.

Aynen böyle.

Tamamdır.

Gitti.

Sikeyim.

Bir tokat istedim. Önemsediğini gösterecek herhangi bir şey. Bu pek çok açıdan berbat bir durum, çünkü İnci'yi umursamamak en iyi sonuç. Beni kullandı mı? Eğer öyleyse, neden *umurumda* olsun ki? Ama umurumda. Kayıtsız görünmesi gerçekten umurumda. Sakin ol. Onu düşünmeden duramıyorum.

Bu senin sorunun Brad. Onun değil.

Hızla sandalyemden kalktım, peşinden gidiyorum. Daha bitirmedim. Beni kullandı mı?

Kadınların soyunma odalarına daldım ve şok olmuş soluklarla karşılandım, birkaç kadın göğüslerini havlu ya da kıyafetlerle, ellerine ne geçerse onunla örtmeye çalışıyordu. Ama geri dönmedim. Gitmiyorum. Pearl atletini yarıya kadar çıkarmış, siyah sütyenini ortaya çıkarmış, kot şortunu da açmış, siyah külotunu gösteriyordu. Yavaşça atletini başından yukarı çekmeye devam ederken bana ve diğer iki kadına bakıyor. Saçları malzemeye takılıyor, aşağı düşüyor ve yüzünün etrafında dalgalanıyor. "Brad?" diye soruyor ve onu bankın üzerine bırakıyor.

Diğer iki kadın donmuş gibi görünüyor. Şaşırmış mı? Korkmuş mu? İkisi de mi? Konuşamıyorum, bu yüzden onlara gitme zamanının geldiğini söyleyen bir bakış fırlatıp arkamı dönüyorum ve giyinmeleri için onlara biraz mahremiyet tanıyorum, aynı zamanda bir elimi yüzümde gezdirerek kendimin de gitmesini istiyorum. Kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

Ve derim karıncalanıyor. Sikim zonkluyor. "Ne oluyor lan?" Kendi kendime nefes alıyorum. "Pardon?"

Git.

Git, git, git.

"Hiçbir şey." Onunla yüzleşiyorum. *Yap. Bakma. Bakma. Bakma. Bakma. Göğsüne.*

"Bir şey ister misin?" diye soruyor, ellerini şortunun üst kısmına kaydırarak.

Gözlerimi kırpıştırıp ondan da uzaklaşıyorum. Bir şey mi istiyorum? İçimden gülüyorum. *Pearl, bana aptalca sorular sorma.* Berbat durumda olduğumu tüm şüphelerin ötesinde onaylamadan önce bunu geri çekmem gerekiyor. "Bu aramızda kalacak," diyorum, şortunu biçimli bacaklarından aşağı itişini görmemek için gözlerimi kapatarak.

"Bütün kız arkadaşlarımı yatıya çağırıp senin ne kadar iyi öpüştüğünden bahsedeceğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor. "Onlara ilk seferimin her ayrıntısını anlatıp bunu yaparken kıkırdayacağımı mı?"

Başımı değil ama gözlerimi kaldırırken dişlerim sıkılıyor. "Alaycılığına ihtiyacım yok, Pearl."

"O zaman neye ihtiyacın var?" diye soruyor arkasına uzanıp sütyenini çözerken. Sütyen şingirdiyor ve göğsünden düşüyor, askıları kollarının kıvrımından sarkıyor.

"Soyunmayı bırakmanı istiyorum," diye homurdanıyorum. "Neden?" Yere düşüyor.

"Pearl," diye uyarıyorum, boğazımı temizleyerek gözlerimi onun göğüslerinden uzaklaştırıyorum

-Ve vücudum dönmeye başladı, bu arada ben de sikime susması için yalvarıyordum. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Ben mi?" diye soruyor. "Suya açılmaya hazırlanıyorum. Ne yapıyorsun? ne yapıyorsun, Brad?"

İçimde ölüyorum.

Ama

bekle.

Hiç suya girmemiş.

Dönüyorum ve külotunu ayak bileklerinin etrafında buluyorum. "Tanrım, Pearl," diye mırıldanarak elimi gözlerime götürdüm.

"Ne?" Gülüyor. "Burada ne halt ettiğine karar vermeni bekleyecek vaktim yok. Leon beni bekliyor."

Leon mu? Sırtım dikleşti. Ateşli, sörfçü, ot içen, *genç* Leon mu? "İyi misin?" Biraz ateşlenerek soruyorum.

"Hayır."

Yine de dönüyorum, onu hala görkemli bir şekilde çıplak bulduğumda nefes alıyorum. Cehenneme gideceğim. "Daha önce hiç denize girmedin," diye belirtiyorum.

Yeşil gözleri heyecanla parlıyor, gülümsemesi ağırbaşlı ama küçük. "Buralarda sahip olunması gereken standart bir beceri gibi görünüyor, bu yüzden parmağımı çıkarıp öğrensem iyi olur diye düşündüm."

Yani Leon'dan ona öğretmesini mi istedi? Buralarda kimse jet ski'yi benim kadar iyi bilemez. Belki Danny biliyordur, ama konu bu değil. Mesele şu ki, o bir acemi ve Leon da ... genç. Yani *genç* kolları *genç* vücuduna dolanacak ve *bu* kabul edilebilir bir şey.

Ama öyle değil.

Aslında, bu gerçekten *kabul edilemez*.

Pearl dolabın üzerinde asılı duran dalış kıyafetine doğru dönüyor ve bana kışını gösteriyor. Alnımdan terler boşanıyor. Mükemmel, dolgun. *Genç*. Askıdan çıkarmak için parmak uçlarında uzandığında nefesimin altında inliyorum, her parçası gerginleşiyor.

Sikimle birlikte.

Bikini altlarını giydikten sonra bankın üzerine oturuyor ve dalgıç kıyafetini ayaklarının dibine alıyor. "İşimiz bitti mi?" diye soruyor, bacaklarını geçiriyor ve yüzüne dökülen kızıl saçlarının arasından yukarı bakıyor.

Cevap verme şansım olmadı. Kapı çalınıyor ve hemen açılıyor ve Leon beliriyor.

"Patron?" diye soruyor.

Ağzım açık kaldı, hayrete düştüm. O gerçek mi? Omzumun üzerinden Pearl'e baktım. *Yarı çıplak Pearl'üme.* "İçeri gireceksen kapıyı çalmanın ne anlamı var?" Belli ki Beau'dan kötü alışkanlıklar edinmiş. "Burada herhangi biri olabilirdi." Öne doğru yürüyüp avucumu göğsüne bastırarak onu dışarı çıkmaya zorladım.

Leon gergin bir şekilde gülerек, "Pearl'ün içeri girdiğini ve diğer hanımların çıktığını gördüm," diyor. Bu hoşuma gitmiyor. Onun sinirleri. "Senin içeri girdiğini görmedim," diye devam ediyor, boynunu bükerek yanımdan geçip Pearl'e bakıyor. Ben de arkama bakıyorum. Şimdi ayakta duruyor, dalgıç kıyafetini vücuduna çekiyor, göğüsleri dışarıda ve gururlu. *Ne oluyor lan?*

"Dışarı," diye tıslıyorum, onu kapıya doğru itip çarpıyorum. Yani buraya kızın yalnız olduğunu düşünerek mi geldi? Ya sonra? Umursamamalıydım.

Sorun şu ki, istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Yumruğum sıkıştı ve kapıyı yumruklamamak için onu tahtaya bastırdım. "İyi misin sen?" Dişlerimin arasından soruyorum, gözlerime istediklerini vermeyi reddederek.

"Ben iyiyim," diye sessizce onaylıyor, ben de yavaşça ona dönüyorum, tam mayosunun fermuarı göğüs kemiğini geçerken. Gülümsüyorum, kendimi durduramıyorum. "Ne?" diye soruyor, ön tarafına bakarak. "Ben ne yaptım ki?"

"Arkadan öne doğru," diyorum parmağımı vücudunda bir aşağı bir yukarı sallayarak. "Fermuar arkada olmalı."

Kaşları kocaman çatıldı. "Oh." Sonra tekrar aşağı çekmeye başladı ve ben de kendimi tamamen mahvettiğimi fark ettim.

"Pearl, bekle," diyorum elimi kaldırarak, kollarını açmaya çalışırken duraklamasına neden oluyorum.

"Bekliyorum," diyor. "Ama ne için?"

"Gitmem için."

"O zaman git," diyor, sanki bu kadar kolaymış gibi.

"Deniyorum amına koyayım. Gerçekten deniyorum Pearl."

"Ama sen yapamazsın?"

Sikeyim. "Beni kullandın mı?"

Ağzımdan kaçırdım. "Seni

kullanmak mı?"

"İçin . . ." Söyleyemiyorum. "To . . ." Bu yüzden kekeliyorum ve kelimelerimin üzerine kekeliyorum. Ben yetişkin bir adamım, Tanrı aşkına. Beni dinleyin.

"Bekâretim konusunu aradan çıkarmak için mi?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Evet, Brad. Bunu yaptım." Burun delikleri alevlendi, tüm ışık ve esinti binayı terk etti. "Seni kullandım." Kızmış. Güzel. Onunlayım. "Şimdi şu lanet şeyi çıkarıp doğru şekilde takabilmem için siktir olup gider misin?"

İrkildim, irkildim ve yaltaklandım. İngiliz aksanı küfretmeyi daha uygun hale getiriyor. Yine de onda kulağa berbat geliyor. "Küfretmeyi kesecek misin?"

"Hayır!" diye huysuzca bağırıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor.

Tak, tak, tak.

"Ne?" ikimiz de kapıya doğru hep bir ağızdan bağırıyoruz.

"Umm, bir saat sonra başka bir dersim var," diye sesleniyor Leon odunların arasından. "Sadece söylüyorum."

"Geliyorum," diye sesleniyor Pearl, dalgıç giysisini ayağına doğru iterek. "Bana bir saniye ver." Bacaklarını lastiğin içinden çekip çıkarıyor ve ben yine en başa dönüyorum. Başım dönüyor. Şaşı. Kıçını bankın üzerine atıp mayoyu çeviriyor ve ayaklarını tekrar bacak deliklerine sokuyor. "Egonu şişirmek istemem Brad Black, ama bekaretimden kurtulmak için bir erkek kullanacak olsaydım, fahişelerden, kokainden hoşlanan ve beni ikiye bölecek bir aleti olmayan katil bir pislik *olmayan* birini seçerdim."

Göz kırpıyorum.

"Pardon?" "Siktir git

Brad."

Homurdanıyorum ve tepiniyorum, onu ayağa kaldırıp yüzüne bakıyorum.
"Ağzını sabunla yıkamam mı gerekiyor?"

Alnını benimkine dayıyor. "Nesin sen, benim-"

Sözünü bitiremeden onu durduruyorum, ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve duymak istemediğim kelimeleri yutuyorum. O da benimle birlikte oyuna dahil oluyor, artık eski alışkanlıklarımın ve büyük sikişimden rahatsız olmamış gibi görünüyor, beni vahşice öpüyor, inliyor, çıplak göğüsleri göğsüme bastırıyor. Yumruklarım saçlarında, içimdeki yanma dindiriliyor ve soğutuluyor. *Yüce Tanrım.*

I. Ben. Sikildim.

"Hayır," diye soluk soluğa geri çekiliyor. "Hayır, bunu yapamam."

Ne? "Neden?" Nefes nefese kaldım.

"Çünkü bu yanlış," diye homurdanıyor ve beni geri itiyor. "Çünkü sen-"

"Ben neyim?" *Yaşlı mı?*

"Sen!" diye bağıyor, tiz bir sesle, gülerek, aceleyle dalgıç kıyafetini giyiyor. "Sen sensin Brad, bense sadece benim." Kollarını giysinin kollarına sokup kıvrınarak giysiyi düzeltiyor. "Genç, aptal ve saf." Arkasında fermuarı ararken ve hayal kırıklığını mırıldanırken dudaklarım acıyarak beni öylece bırakıp uzaklaşıyor. "Bu çok aptalca. Ön taraf daha kolaydı."

Ben . . . *benim.*

Fahişeler. Kokain. Bir katil.

Amerikalı.

Otuz beş.

Bir kalp kırıcı.

Eski.

Yorgunluktan iç çekiyorum ve ona yaklaşp ellerimi omuzlarına koyuyorum. Kıpırdamıyor. "Bana bırak." Çekmeye uzanıyorum ve yarısına kadar çektikten sonra elini tutup kendi başına yapabilmesi için tutturucuya götürüyorum,

Sırtının çıplak tenini benden saklıyor. En iyisi bu. "Alışacaksın."

Umarım ben de direnmeyi öğrenirim. Ona bir şey öğretmek bana düşmez. Ne jet ski, ne de ... ne? Sikeyim mi? "Suda dikkatli ol." Onu geçip gidiyorum, gözlerimi dışarıda bekleyen Leon'dan uzak tutuyorum, gözlerimdeki tehdidi görmesinden korkuyorum. *Ellerini ondan uzak tut.* Ama Leon gibi genç bir delikanlının Pearl için en iyi seçenek olduğunu biliyorum.

Ve şüphesiz benim için de öyle.

İskelenin sonuna doğru ilerliyorum, artık sudan rahatsız değilim. Uzakta James ve Danny'yi görebiliyorum, The Brit ve The Enigma birbirlerine biniyor, dönüyor, püskürtüyorlar. Tam bir çocuk gibiler. Benim de buna ihtiyacım var. Soluklanmaya-

Sikeyim. . . beni.

Bir kadının yaşadığı sıkıntılardan ve zorluklardan uzaklaşmak.

Tahtaya doğru alçalıyorum ve bacaklarımı ucundan sarkıtıyorum, gözümü kısarak sudan yansıyan güneş ışığına bakıyorum ve düzenli bir şekilde nefes alıyorum. Ben iyiyim. Mantıklı düşünüyorum. Cep telefonum çaldığında rasyonellik yolunda ilerlememe yardımcı oluyor.

"Allison." Adını dumanın nefesini verirken söylüyorum, dudağımdaki bir tütün parçasını ısırıp uzaklaştırıyorum.

"Beni etkin."

"Bir şey çıktı." James'in bana doğru koşuşunu izliyorum, ayakta duruyor, inancı çok açık. Hareket etmiyorum. Ördek gibi oturuyorum. Son anda dönüyor ve havaya bir yelpaze su göndererek beni ıslatıyor. "Seni pislik," diye mırıldanıyorum, saçlarımdaki ıslaklığı silkeleyerek.

Allison gülüyor. "Büyüleyici."

"Sen değil." Sigaramı tutuyorum. Alev söndü. Keşke öyle olsaydı. Ve sonra vıcık vıcık çubuk yavaşça sarmaya, aşağıya doğru düşmeye başlıyor. İroniye gülüyorum. Evet. *Keşke.* "Sonra boş musun?" diye sordum.

"Duruma göre değişir. Bu sefer gelecek misin?"

"Evet, geleceğim."

"Güzel. Seni özledim."

Kaşlarımı çattım. Ben onun yerine bir kızı becerirken beni özledi ve sonra onu yatağımda tuttu. Bütün gece. Allison'ı özlemedim. "Saat sekizde. Four Seasons." Telefonu kapatıp işe yaramayan sigaramı denize bırakıyorum, James yanımdan geçip giderken, şimdi koltukta oturuyor.

"Hadi, Brad." Gözleri, ağzının asla söyleyemeyeceği şeyleri söylüyor. O biliyor.

Danny biliyor. "Suya gel."

Elimi ıslak saçlarımda gezdirerek başımı sallıyorum. "Beau'yu eve götürürsün sanıyordum."

Gülüyor. "Sırtın nasıl?" diye soruyor ve bana kimsenin Beau'ya ne yapacağını söyleyemeyeceğini hatırlatıyor. Ya da Rose'a, bu günlerde. Nedense bunun yakında değişebileceğini düşünüyorum.

Omuzlarımı döndürüyorum ve Pearl'ün tırnaklarının etimi tırmaladığını keskin bir şekilde hatırlıyorum. "Kilitlenmeden önce özgürlüğünün tadını çıkarmasına izin mi veriyorsun?"

Sırıttıyor. "Geleceğini biliyor." "Ona söyledin mi?"

Kaşları kalkıyor ve gözlüğünü kafasından indirerek gözlerini kapatıyor. Cevap vermesine gerek yok. Tabii ki ona söylemedi. Beau eski bir polis, altıncı hissini koruyor ve hepimizin bunu hatırlaması gerekiyor. James'in ona sorun olduğunu söylemesine nadiren gerek vardır. O sadece bilir. "Hadi gel." Hızla uzaklaşıyor ve Danny arkasından akıntıya kapılıyor, ikisi de körfez bölgesinden uzaklaşıyor. İhtiyacım olan şey bu. Kafamın içinde değil, suyun üzerinde kaos. Dalgalarda tehlike. Pearl'ün amının kalıcı tadından kurtulmak için dilimde tuz tadı, motorun kulak tırmalayan kükremesi düşüncelerimi ve onun inlemelerini bastırıyor. Lavanta yerine okyanus kokusu.

Sonra da Allison'la güzel bir sikiş. Ve Otto birilerine kurşun sıkabilmem için bazı isimler bulursa gerçekten çok kullanışlı olur. Bu beni çözer. "Ve bunlar benim en sevdiğim şeylerden birkaçı," diye şarkı söylüyorum

İskeleden yukarı doğru yürürken kendi kendime, Leon'un bir jet ski üzerinde oturduğunu, Pearl'ün de arkasında, sırtına doğru yaklaştığını görünce yavaşlayarak duruyorum. Kız gülüyor. Leon bok içinde bir domuz gibi görünüyor. Gözlerimi çıplak ayaklarımın altındaki tahtaya çeviriyorum. Gözden ırak, gönülden ırak. Ama duyma mesafesinden değil.

"Sıkı tutunun," diyor Leon ve Jerry onları kıyıdan uzaklaştırırken başımı kaldırıp bakıyorum.

"Bekliyorum." Pearl yanağını onun sırtına yaslıyor. Kollarını beline doluyor.

Kalçaları kışını sıkıyor. *Nefes al. Yürümeye devam et.*

"Yani, *o kadar* sıkı tutmana gerek yok," diyor Leon kahkahasının üzerine. "Ama alacağım."

"Özür dilerim."

"Üzülme. Hoşuma gitti."

Pearl gülümsüyor ama beni iskelede görünce gülümsemesi kayboluyor. Çabucak gözlerini kaçırdı. Geriliyor. Vücudunun her zerresinin gerildiğini görüyorum, bu Leon'u tutuşunun da gerildiği anlamına geliyor.

Ya yüzündeki ifade? Evet, bu hiç hoşuma gitmedi.

"İn aşağı," diyorum kendimi durduramadan, iskeleden sıg suya atlayarak. "Şimdi."

Pearl'ün gözleri açılır ve Leon kaşlarını çatarak bu tarafa bakar. "Patron?" diye sorar, alnı çatallaşmıştır.

"Dışarısı acemi biri için fazla dalgalı." Pearl'ün kollarını tutup fiziksel olarak Leon'un belinden çıkarıyorum, zavallı çocuk Pearl'ü itip kakan deliyle durgun okyanus arasında bakıyor. Pearl bir an için afalladı. Sessiz. Kafam çılgılık atıyor.

Dur.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor onu jet ski'den indirip ayağa kaldırırken.

"Sana söyledim, dışarısı çok dalgalı. Tehlikeli."

Ayak bileklerimizi yalayan sakın suya bakıyor. "Aslında karada daha tehlikeli olduğunu düşünüyorum." Başını kaldırıp gözlerime bakıyor, ben de büyülenmiş gibi onunkilere bakıyorum. "Sorun değil Leon," diyor, gözleri benimkilerden ayrılmadan. "Başka bir gün."

"Elbette." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor ama jet ski'nin uzaklaştığını duyuyorum. "Ne yapıyorsun Brad?" diye soruyor sakince.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum dişlerimi sıkarak. "Ama bunu yapmayı bırakamıyorum."

"Beni rahatsız etmekten mi bahsediyorsun?"

Homurdanıyorum, kolundan tutup onu bir konteynerin arkasına, gözden uzak bir yere götürüyorum. "Çekil üstümden," diye homurdanarak kolunu elimden kurtardı.

"Yaptım. Sen. kullandın mı? Beni mi?"

Yaklaşıyor, başını geriye eğip bana bakıyor. "Evet. Seni kullandım. Ve artık bitti, bu yüzden benim muhtaç hale gelmem ya da sana aşık olmam konusunda endişelenmene gerek yok." Kınayıcı bir küçümseme dudağını kıvrıyor. "Aslında senin sevilmeyecek biri olduğunu düşünüyorum. Ya da belki fahişelerinden biri düşecek. Ya da bir fahişe. Ama ben asla."

"Sen fahişe değil misin?"

"Bir bakireye fahişe diyebileceğini sanmıyorum." "Ama artık bakire değilsin."

"Seni piç," diye tıslıyor.

Geldiğini görmüyorum. Yumruk. Ama hissediyorum. Burnumdan gelen çıtırtı sesi kulaklarımda çınlıyor ve gözlerim sulanıyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, eğilip göz kırpyorum, kanın yağlı, ağır damlalar halinde yere damlayışını izliyorum.

"Kahretsin," diye fısıldar Pearl.

Ellerimi dizlerime koyuyorum ve ona bakıyorum, burnum akıyor. Pişmanlık görüyorum. Bu bir teselli değil, çünkü onun üzgün olmasını istemiyorum. Özür dilemesini istemiyorum. Pişmanlık hissediyorum. Ve sanki beni okumuş gibi.

Geri adım atıyor, omuzları bir güç gösterisiyle dikleşiyor. Direnç. Böyle sallanmayı nereden öğrendi?

"Ah," diyorum düz bir şekilde, dudaklarını birbirine bastırarak. Gülmemek için kendini zor tutuyor mu? Tanrı yardımcım olsun, onu boğmak istiyorum. *Onu becermek istemekten daha iyi.* Dünyada yüzüme bir yumruk atıp kurtulabilecek çok fazla insan yok. Pearl'ün şansına, ben bunu hak ettim.

Ve sonra ölümcül bir darbe indirir. "Özür dilerim," diye fısıldar.

Hayır. Başımı sallıyorum ve yüzümü ıslak giysimin koluyla siliyorum, burnumu acı dolu bir tıslamayla kırıştırıyorum. *Orospu çocuğu.* "Sadece benden uzak dur."

"Beni jet ski'den indirdin," diye ağzından kaçırıyor, yarı gülerек, yarı öfkeli. "Dersimi dört gözle bekliyordum."

"Seni istiyor," diye bağıyorum, ikimizi de şaşırtarak. O da geri çekildi. "Ve bu bir sorun mu?"

"Evet! Hayır!" *Siktir!*

"Oh, seninle uğraşamam." Dönüp uzaklaşıyor, boynunu okşuyor ve kordonu arıyor.

"*Sakin* onu burada çıkarma," diye uyarıyorum, zihnimde onun altındaki çıplak vücudu görüyorum.

"Siktir git." Çekmeyi bulur ve çıplak sırtını ortaya çıkaracak şekilde aşağı çeker.

"Pearl!"

Sonra kolları çıkıyor. Ne halt ediyor bu? Kendimi tiksinerек peşinden giderken buluyorum ve onu yüzüme doğru iterek önüme doğru eziyorum. "Çekil üstümden," diye itiraz ediyor, ben de etrafımızdaki gözleri tarıyorum. Şansıma, sadece Pearl yarı çıplak olduğu için değil, etrafta kimse yok.

"Şimdi saçmalamaya başladın." Onu ayağından kaldırıp konteynırın etrafından dolaştırarak kabine geri götürüyorum ve akan kanı koklayarak geri çekiyorum. Soyunma odasına geri döndüm ve onu serbest bıraktım. "Etrafta dolaşamazsın"

gösteriş yapıyorsun, Pearl. Bu sana yakışmıyor." Varlıklarını bir silah olarak kullanan sayısız kadın gördüm. Pearl onlardan biri değil ve buna izin vermeyeceğim.

"Ne istersem onu yaparım."

"Benim gözetimimde olmaz," diye homurdanıyorum, dizginlenemez öfkemi görmesini sağlamak için eğilip hâlâ kanayan burnumu siliyorum. "Eğer bu ailedeysen, sana söyleneni sorgusuz sualsiz yaparsın."

"Siktir git."

"Çok isterdim ama ne yazık ki ikimiz için de hiçbir yere gitmiyoruz." Ben hariç. Cehenneme.

Gözleri dudaklarıma düşüyor.

Hararetli derinliklerde hemen görüyorum. Niyet. Bakışıyoruz, nefes alıyoruz - öfke ve arzunun karışımı. Ve ikimiz de aynı anda hareket ediyoruz, ağızlarımız hızlı ve sert bir şekilde bir araya geliyor, dudaklar çarpışıyor, diller çarpışıyor. Onu dolapların içine itiyorum, bir kapıyı gürültüyle çarpıyorum, birbirine çarpan metallerin sesi kulakları sağır ediyor. Kalçasının altından tutarak bacağını kalçama doğru çekiyorum ve onu bir tür ahlaksız deli gibi öpüyorum.

"Seni kullanmadım," diyor ağızımın etrafında, can havliyle üzerime yürüyor.

"Öyle söyleme," diye uyarıyorum, bir göğsünü tutup sıkıyorum. "Siktir, öyle deme."

"Neden?"

Nesin sen, benim-

Nefes nefese, ellerimden birinin göğsünde, diğerinin kalçasının arkasında olduğuna bakarak kendimi uzaklaştırıyorum. *Ne yapıyorum ben?* Hayır. Yine mi? Onu bırakıp geri çekiliyorum, çekime direniyorum. Tekmelerimi başka yerden almalıyım. Baskıyı başka yollarla hafifletmeliyim. Vicdanımı rahatsız etmeyecek yollarla.

Git.

Gözlerini kaçıyorum ve başka bir yerde ve başka *biriyle* teselli aramak için soyunma odasından çıkıyorum.

Arabamın içine düştüm. Ön cama bakıyorum.

Biri cama vurduğunda yerimden sıçrıyorum.

Danny'nin canı yüzü cama yaslanmıştı. "Otto, Hiatus'un dışındaki Escalade hakkında bazı bilgiler buldu."

Pencereyi indiriyorum, James'in arkada volta attığını görüyorum. Onun kişiliğı bana bu bilgiyi zaten bildiğini söylüyor. Ve onun düşünceli, çatık kaşlı yüzünden kesinlikle hoşlanmıyorum. "Ne?"

"Johnathan Dresden adına kayıtlı."

"Johnathon Dresden da kim?" "Eski bir polis."

"Ne diyeyim?"

"Lake Harbor'da Yaşamak."

Arabamdan indim. "Biraz uzak, değil mi? Geçerken uğramak için mi?"

Danny kaşlarını çatır. "Burnuna ne oldu senin?"

"Bir dolaba girdim." Tekrar sildim. "Yani bana eski bir polisin beni öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Size bildiklerimi söylüyorum," diyor Otto. "Ve o aracın emekli bir polisin üzerine kayıtlı olduğunu biliyorum. Johnathon Dresden."

"Peki bu konuda ne yapacağız?" *Lütfen öldür deyin.*

"Düşünüyoruz, olan bu. Silahları ateşlemek yok." Danny bu ifadedeki ironiye gülüyor. "Bir kez olsun. Bu sabah yatağında kim vardı?"

"Siktir git." Bu yirmi soru da neyin nesi?

"Te-" Telefonu çalıyor ve dikkatini bana vermeden önce kısa bir süre ekrana bakıyor. "Söyle bana-" Kaşlarını çatı. Telefonuna bir kez daha baktı. Sonra telefonu kaldırıyor ve James de içeri giriyor, ikimiz de yanıp sönen ekrana bakıyoruz.

Bu ani gerginlikten hoşlanmadım. Danny cevap veriyor, telefonunu aramızda tutuyor. Konuşmuyor.

Rus aksanı her birimizin kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Adamlarımı öldürdün."

Danny'nin gözleri anında çılgına döndü. "Karıma tecavüz ettin."

Sandy gülüyor. "Oh, şimdi aklıma geliyor. O iyiydi. İyi biriydi, dar am."

Yüce Tanrım. Rose bir çocuktü. On dört. Muhtemelen *bakireydi*. Geri çekildim, yaklaşan patlamanın menzilinden çıktım, gergindim. Lanet olsun, Sandy bu oyunu oynamak istemiyor.

Bildiğim ve bazen sevdiğim kötölük Danny'nin yüzüne yayılıyor, yarasını derinleştiriyor, parmak eklemleri telefonun etrafında beyazlaşıyor. "Seni bulacağım, Sandy. Ve annen için ciyaklayana kadar sana işkence edeceğim."

Kıkırdıyor, eğleniyor ve hat kesiliyor. Telefonu parçalanmadan önce Danny'nin elinden hızla alıyorum, omzunu tutuyorum, masaj yapıyorum, onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Kendine hakim olmalısın, Danny."

Gözleri çıldırmış bir halde dokunuşumdan uzaklaşıyor ve dalgıç kıyafetini kollarına geçirerek suya doğru ilerliyor. Jet ski ile dışarı çıkıyor. Muhtemelen en iyisi bu. Açık alan, birinin yoluna çıkma ihtimali az. "Lanet olsun."

"Rose'a söylemesi gerekiyor." James serseri mayınımızı takip ediyor, giderken stresli bir elini saçlarının arasından geçiriyor.

İçimdeki baskının arttığını hissederek peşlerinden gidiyorum. Dikkatimin dağılmasını takdir bile edemiyorum. Her şey çok dağınık.

"Hey, B-Boss," diyor Leon, adım adım yanıma gelerek.

"Ne?"

"Pearl kulüpten ayrıldığını söyledi."

Gözlerim hâlâ Danny'nin jet ski'sine doğru suda ilerleyen formunda, yavaşlayarak duruyorum ve üzerimdeki baskının arttığını hissediyorum. "Ve?"

"Şey"-yıpranmış ayakkabılarını tekmeliyor, gergin bir şekilde kıpırdanıyor- "burada her zaman fazladan birkaç kişiye ihtiyacımız olabilir."

Bahse girerim. Boğazım düğümleniyor ve derim diken diken oluyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerini üzerimde hissediyorum. Üzerinde bikini var. Başka tarafa bakıyorum. "Sen

Ona hoş geldin." Suya girmeye hazırlanan bir grup erkeğin arasından geçiyorum, dalgıç kıyafetlerini yukarı çekerken kolları her yerde. İçlerinden biri omzumu yakaladı.

"Dikkat et, seni pislik," dedi,
düşmanca. Duruyorum.

Gözlerimi ona çeviriyorum. Kime dudak büktüğünü fark etmiş olmalı, çünkü geri çekiliyor. Dalış kıyafetinin üzerinde kırmızı bir alev logosu var.

Kırmızı.

Hâlâ beni izlediğini hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum. *Nefes alıyorum.* Tırnaklarını sırtımda hissediyorum. *Nefes al.*

Kafamdaki basınçlı kap serbest kalıyor ve ben de ağzı bozuk herifi kışının üstüne yatırıyorum. Güverteye bir gümbürtüyle çarptı.

Daha iyi hissetmiyorum. Basınç azalmadı. "Lanet olsun!" Yakındaki bir jet ski üzerinde aynı kırmızı alevi görerek bağıriyorum. Ona hırliyorum ve etrafı araştırıyorum. Yakındaki bir kayanın üzerinde başka aletlerle birlikte bir çekiç var. Onu kaldırdım.

"Brad," diye uyarıyor James, tekrar bana doğru gelirken.

"Siktir git." Savruldum ve jet skinin ön tarafına çarparak pruvasında bir delik açtım. Orada da durmuyorum, geri çekilip sallanıyorum, gazı kesiyorum, gidona vuruyorum. Kükreyerek yan panele çarpıyorum, delik üstüne delik açıyorum, makineyi parçalıyorum ve bağırarak yoluma devam ediyorum.

İşim bittiğinde parçalar halindeydi, bir kısmı uçup gidiyordu, arkamdaki kalabalık sessizdi. Terliyorum. Ağırlaşıyorum. Çekici bırakıyorum ve ayaklarımın etrafındaki suya bakıyorum. Sonra gözlerimi yavaşça sağıma kaydırıyorum.

Pearl geri çekilir, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve dönüp uzaklaşır.

Güneş saçlarına vuruyor ve ışık parçalarını bu tarafa fırlatıyor. Beni kör ediyor.

Lanet olsun. Kırmızı.

GÜL

Mutfaktayız, ortalık sessiz ve Esther her zamanki gibi tüm kahvaltılıkları hazırlamış. Kahvemi yudumluyorum. "Şık." Beau birkaç resim üzerinde oynarken ben de panoya bakıp gülümsüyorum. Sahip olduğumuz fikirler, içimizdeki heyecan. Bu büyük bir proje ama Tanrım, bittiğinde harika olacak. Miami'de gidilecek yer. İnanılmaz derecede heyecanlı hissediyorum, yeni bir yaşam zevki -kısıtlamaları olmayan bir yaşam- çiçek açıyor. İş için bir heves. Kocamın evde annelik yapmam gerektiğini düşündüğünü biliyorum ve kesinlikle yapacağım, ancak bunun ötesinde bir amaca ihtiyacım var. Hiç kendi paramı kazanmadım. İstismar edilmekten tapılmaya geçtim. Ama hep saklandım. Hissettiğim bu yeni güç? Bunu seviyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ayrıca, bu vizyona ulaşmak birkaç yılımı alacak, yani kocamın endişelenmesine gerek yok. Hem onun hem de benim istediğimiz gibi bir anne olacağım. Maggie biz farkına bile varmadan anaokuluna başlayacak, sonra ne olacak? Bu büyük malikânede oturup okuldan geliş ve gidiş saatlerini mi bekleyeceğim? Kocamın *işten* dönmesini mi bekleyeceğim? Hayır. "Sence planları onaylayacaklar mı?"

Beau onun tasarımına dudak büküyor. "Belediye başkanıyla konuşabiliriz," diyor kurnaz bir gülümsemeyle başını kaldırarak. "Rüşvet yok, sadece dostça bir sohbet."

"Monroe Metcalfe zaten rüşvet verilebilecek bir adama benzemiyor."

"Bu da bizim çocukların bu işi berbat etme şansının daha az olduğu anlamına geliyor."

Mırıldanıyorum. "Ama ölümle tehdit edebilirler. Ona şantaj yapabilirler." Ve bahse girerim sadece gücü geri almak için bile olsa deneyeceklerdir. Tanrı aşkına, Byron's Reach ellerinde. Jet ski/silah işleri için daha fazla araziye ihtiyaçları yok, özellikle de artık düşman olmadığına göre.

Anya mutfağa girdiğinde ikimiz de başımızı kaldırıyoruz, adanın üzerindeki planları görünce yüzü aydınlanıyor.

"Gelin bakın," diyerek onu yanıma çağırdım. "Burası restoran alanı olacak, burası plaj şezlongları, tabii ki garson servisi de var ve burası da masaj salonu." Çizimlere gülümsüyorum.

"Sabırsızlanıyorum." Anya bir taburenin üzerine atlar ve kâğıtları yaklaştırır. "Bir aromater almayı düşünüyordum ... arom ... arom ..."

"Aromaterapi," diyor Beau gülümseyerek.

"Evet!" Planlarına geri dönmeden önce bize gülümsüyor. "Geceleri kulüpte, gündüzleri de plaj kulübünde çalışabilirim."

"Brad'e söyleyebilirsin," diye mırıldanıyorum ağzımın kenarından, sadece Beau duysun diye.

"Ne?" Anya başını kaldırarak sorar.

"Yok bir şey." Gülümseyip göğüs pompamı masadan alıyorum, atletimin askısını indirip sütyenimin klipslerini açarken bebek telsizini kontrol ediyorum ve Maggie'nin beşiğinde mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum. "Pearl nerede?" Pompayı ağrıyan göğsüme takarak soruyorum. "Bunları görmesini istiyorum."

"O üst katta. O ... sessiz."

O içeri girdiğinde Beau da ben de *toplantımızdaki* gerginliğin kokusunu aldık. Brad kan damarlarından birini patlatacakmış gibi görünüyordu. "Sessiz ol," diye mırıldanıyorum ve göğsümdeki baskı azaldığında rahatlayarak nefes veriyorum. Anya bize anlamlı bir bakış attı. O da bunu hissetti. Adamları bilemiyorum. Öfkelerini bize ve bizim niyetimize odaklamakla o kadar meşguldüler ki

Winstable'ın dönüşümü başka pek bir şey fark ettirmedi. Danny Pearl'e Brad'in fahişe ve kokain aleminden bahsettiğinden beri, birbirlerinin yörüngesine her girdiklerinde oluşan korkunç atmosfer daha da kötüleşmişti.

Beau, "Belki de Brad'in geçen gece odasına aldığı kadını öğrenmiştir," diyor.

Dikkatinin başka bir yere odaklanmasına sevinmeli miyim bilmiyorum. Belki de Pearl'ün sessizliğinin sebebi gerçekten budur. Üzgün mü? Tanrım, bu hiç iyi değil. "Pearl'e birini ayarlamalıyız." Kendi yaşında biriyle. Onu mahvedeceği garanti olmayan biri, çünkü bu Brad. Yeterince şey yaşadı. Ailesinin öldürülmesi, satılmak için götürülmesi.

"Buna ihtiyacımız olmayabilir." Beau kaşlarını oynatarak Anya'nın yanına gider ve uzun, siyah saçlarından bir tutamı gözünün önünden iter. Anya teşekkür ederek gülümsüyor. "Leon'un gözü onun üzerinde."

Nefesim kesiliyor, sarsılıyorum ve sonuç olarak göğüs pompam göğsümden ayrılıyor. "Lanet olsun." Tekrar taktığımda süt tankımdan aşağı damlıyor. "Leon?" diye soruyorum.

"Leon?" Anya papağan gibi konuşur. "Pearl'ün ... gibi görünmüyor." Düşünerek somurtuyor.

"Tip?" Beau buzdolabından bir sürahi çıkararak soruyor. "Evet, yaz."

"Peki." Gülüyorum. "Beni kaçırana kadar bir katil benim tipim değildi."

Beau homurdanıyor. "Ve bir suikastçı benim olana kadar ..." Gözlerini kırptırıyor, yüzü biraz kızarmış. "Boş ver."

Anya'nın gözleri irileşirken eğlenerek kıkırdıyorum. Beau sözünü bitirseydi gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Beau ve James arasında tam olarak ne olduğunu biliyorum. Kısıtlamalarla ilgiliydi. Ve onun kıcıyla.

"Senin tipin ne Anya?" Beau'yu rahatlatmak için soruyorum.

"Tipim mi?"

"Evet, kim-" Duruyorum, beynim bana Anya'ya geçmiş yaşamında her ne olduysa, burada bizimle kalmak istediğini hatırlatıyor.

Diğer kızlar gibi eve git. Pearl hariç diğerleri de. "Kahretsin, özür dilerim."

Özrümü görmezden gelerek elini salladı. "Sorun değil." Gülümseyerek yanıma geldi. "Duş almam lazım."

"Tamam."

Gitmeden önce önce benim yanağıma, sonra Beau'nun yanağına bir öpücük bırakıyor ve ikimiz de düşünceli bir şekilde onun gidişini izliyoruz. "Merak etmeden duramıyorum," diyorum.

"Ben de öyle."

"Ne hakkında?" Esther elleri çamaşırlarla dolu bir şekilde içeri girerek soruyor.

"Kızlar," diye cevap veriyorum, bir tabureye tünayıp ifade durumunu kontrol ediyorum. "Nereden geldiklerini, neler yaşadıklarını." Fark eder mi? İkisi de burada başarılı oluyor. Anya gelişiyor. Pearl'ün mücadele ettiğini söylemek doğru olur. Ama belki Leon bunu düzeltebilir. Beau'ya, "O şapşala biraz kur yapma tavsiyesi vermelisin," diyorum.

"Evet, kafası iyi değilken deneyebilirim."

"Leon?" Esther elindeki yığını çamaşır odasının kapısına bırakarak,

"Leon," diyor. "Nasıl tahmin ettin?"

Esther adaya geliyor ve dirseklerini mermere dayayarak benimle Beau'nun arasına bakıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Ne?" Beau taklit ediyor.

"Huzursuzluk seziyorum," diyor Esther ve hem Beau hem de ben gülüyoruz. Esther gözlerini deviriyor. "Nasıl karşıladılar?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi korkunç." Kayınvalideme kocaman gülümsedim. "Oğlun beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu."

"Standart," diye düşünüyor. "Bu gece hala bebek bakıcılığı yapıyor muyum?"

Cevap vermekte tereddüt ediyorum, sadece Danny ve benim Maggie'yi randevu gecemiz için terk etmemizden dolayı gergin olduğum için değil.

"Onunla yalnız kalmanın güvenli olduğundan emin değilim."

Beau kıkırdıyor, ben de ona yorgun bir bakış atıyorum. "Özür dilerim."

"Neden sen ve James gelmiyorsunuz?" Dörtlü. Üzerimizdeki baskıyı azaltır.

Ve sıcak.

"Çünkü Danny zaten davetli olmadığımızı söyledi."

"Harika," diye mırıldandım. "Yani ben kolay bir ördeğim."

"Danny'nin seninle yapmak istediği tek şey fu-"

"Beau!" Esther dehşet içinde bağırıyor ve Beau gülerek ellerini havaya kaldırıyor. "Olduğu gibi söylüyorum."

Esther, "Ben çamaşırhanede olacağım," diye mırıldanarak aceleyle ortadan kaybolur. "Zavallı adam çaresiz durumda."

"Tanrım, Beau, baskıyı arttır, neden yapmıyorsun?" Göğüslerim biraz daha zonkluyor ve iç kaslarım sızlıyor, bana hala biraz hassas olduklarını hatırlatıyor. Kendi kendime somurtuyorum. Seks düşüncesi beni heyecanlandırıyor, ellerini üzerimde gezdirmesini, çekiciliğini ve aşkını pekiştirmesini arzuluyorum. Aynı zamanda beni korkuyla dolduruyor. Nazik olabileceğini biliyorum. Ama aynı zamanda şu anda çaresiz ve ben kocamın çaresiz olduğu zamanları bilirim.

Ouch.

Mememi pompadan kurtarıyorum.

Tam Brad içeri girerken. "Tanrım, Rose." Uzaklaştı ve Beau yine gülmeye başladı. Yüzümü buruşturup ona pis bir bakış daha fırlatıyorum. Tüm bu sorunları yaşaması için sabırsızlanıyorum.

"Özür dilerim," diye homurdanarak kendimi düzelttim. "Artık güvendeyiz Brad." Herkes onun hayatında hiç meme görmediğini düşünebilir ama bunun doğru olmadığını hepimiz biliyoruz. Bahse girerim tüm erkekler arasında en çok o görmüştür - her şekil, boyut ve çeşitlilikte. Beau yanımdaki tabureye oturdu ve bir portakal suyu uzattı.

"Bugün çok şık görünüyorsun," diyor içkisini yudumlarken, gözleri Brad'in odaya bakmaya cesaret eden takım elbiseli formunda. Hoş bir sürpriz oldu. Brad her zaman zeki görünmüyor değil ama solgun teni daha parlak görünüyor. Dün gece gerçekten biraz uyudu mu?

Dikkatini ikimiz arasında bölüştürerek kaşlarını kaldırıyor, yakın incelememizle eğleniyor.

"Ne?" Gülümseyerek soruyorum. "Sadece bir gözlem-" Arkasından biri içeri girdiğinde sözlerim durdu. Bir kadın. Zeki. Uzun boylu. Çok seksi.

"Bu Allison," diyor Brad, sanki hiç tuhaf değilmiş gibi rahat bir tavırla. "Allison, Rose ve Beau." Yanımızdan geçip gidiyor ve bizi mutfağın eşiğindeki kadına akvaryum balığı gibi bakakalmış halde bırakıyor. Nutkum tutulmuştu. Yani geçen sabah Beau içeri girdiğinde banyosunda o l a n kişi bu muydu?

"Merhaba," diyor Allison, yaklaşıp elini önce Beau'ya uzatarak. "Sizinle tanışmak çok güzel." Allison bana uzatmadan önce Beau elini sıkıyor. Elini gevşekçe tutuyorum ve tüm sallama işini onun yapmasına izin veriyorum. Gülümsemesi parlak. Makyajı mükemmel. Saçının bir teli bile yerinde değil. Evet, bir kadında saf güç var, ama bu bir yana, evde ne işi var?

"Memnun oldum," diyorum gülümsemesine karşılık vererek. "Ceketine bayıldım." Etkileyici omuz yastıkları ve güzel altın düğmeleri olan krem rengi özel dikim parçayı işaret ediyorum.

"Oh, teşekkürler. Armani, sanırım. Ya da Vivian. Unuttum." Gülümsüyor, dostça ve önünü fırçalıyor.

"Ne iş yapıyorsun Allison?" Omzumun üzerinden kahve makinesinin başındaki Brad'e bakıyorum, o da bana bakıyor, ilgileniyor ve gülümsüyor. Buna ne anlam vereceğime dair en ufak bir fikrim yok ve Beau'nun geniş gözlerine ve şok olmuş yüzüne bakılırsa o da bilmiyor. Yeşil meyve suyunu dudaklarına götürüyor, dikkati önümüzde duran güzelliğe sabitlenmiş, benim kadar büyülenmiş.

"Ben bir avukatım."

Beau homurdanıyor, burnundan yeşil salyalar fişkırıyor ve yanaklarım şişiyor, sadece Beau'nun durumuna değil, ama ... bir avukat mı? Bu gerçek mi? "Harika," diyorum aptal gibi. "Ceza mı aile hukuku mu?"

Allison, Beau'ya kaşlarını çatar. "Suçlu."

Beau'dan bir öksürük daha ve ben yerin ikimizi de yutmasını istiyorum. "Çok özür dilerim," diyor Beau, meyve suyunu kaldırarak. "Bu gerçekten çok keskin."

"İştah açıcı görünüyor." Allison kaşlarını yeşil lapaya çeviriyor.

"Aslında fena değil." Beau kendini toparlıyor. "Kocam ısrar ediyor." "Beau hamile," diyor Brad, bize katılıp Beau'nun karnını göstererek, Beau'nun gülümseyerek karnını ellemesine neden oldu.

Ceza avukatı mı?

"Oh, tebrikler." Allison Beau'ya gülümsüyor.

"Rose da kısa süre önce doğum yaptı," diye ekliyor.

"Oh, bunu fark ettin mi?" Ciddi bir şekilde soruyorum ve Brad'in gözlerini kışmasını sağlıyorum. Nedir bu, hızlı arkadaşlık mı?

"Oh, ne kadar harika," diyor Allison. "Erkek mi kız mı?"

"Kız. Maggie. O bir aylık, oğlum ise on dört yaşında."

"Vay canına, yeterince yaşlı görünmüyorsun."

Gülümsüyorum, kaçınılmaz olarak hüzünlü bir gülümseme. "Maalesef öyleyim."

"Hadi," diyor Brad, Allison'ın dirseğini tutarak, belli ki onu bizden uzaklaştırmaya hevesli. O zaman neden onu buraya getirdi ki? Brad böyle şeyler yapmaz. Otel odalarında düzüşür, genellikle fahişelerle, üst sınıf fahişeler de olsa, ve Allison açıkça bir fahişe değil. O lanet bir avukat. "Seni taksiye kadar geçireyim."

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," diyor Allison, Brad'in onu götürmesine izin vererek. "Ve sen," diyor Beau ve ben hep bir ağızdan.

"Brad ona ne iş yaptığını söylemiş?" Beau fısıldıyor. Omuz silkiyorum. Şaşkınım. "Belki de fazla konuşmuyorlardır."

Brad arkasına bakıyor ve ikimiz de avuçlarımızı tavana doğru açarak sessizce bir açıklama istiyoruz. Sanki sinirlenmiş gibi başını sallıyor. Çok sinirli. Her küçük detayı istiyorum.

Onlar gider gitmez, Beau ve ben ayağa fırlıyoruz ve Allison'ın taksisini aramak için yola bakan pencereye koşuyoruz.

"Şey," diye nefes alıyor Beau. "Bu ilginçti."

"Öyle değil miydi?" James içeri girdiğinde, nereye gittiğine bakmadan, boynunu bükmüş, belli ki Brad ve Allison'ın gittiğini görmüştü.

Yüzü bize dönük, ifadesi şaşkın. "O da kimdi?" diye soruyor.

"Bir ceza avukatı," diyor Beau ve James'in ağzı açık kalıyor. "Ondan haberin yok muydu?"

"Hayır, ondan haberim yoktu. Sen biliyor muydun?"

"Sadece bu sabah buraya gelip kendini tanıttığında."

"Kim kendini tanıttı?" Esther mutfağa dönerek sorar. "Aman Tanrım, kaçırdın."

"Neyi kaçırdım?"

"Ceza avukatı."

Sırtını dikleştiriyor, endişesi onu rahatsız ediyor. "Bir ceza avukatı mı? Burada, evde mi? Neden?" Kapı aralığını tarıyor, belli ki oğlunu bulup saklaması gerekip gerekmediğini merak ediyor.

"Brad'in *misafiri*," diyorum, kalkıp göğüs pompamı alıyorum, şişenin vidasını açıp buzdolabına götürüyorum.

"Ne?" Esther'in yüzü şaşkınlığın resmiydi. Kulübe katıl. "Gece burada kaldı."

"Bir ceza avukatı mı?" diye nefes nefese kalır. "Ne haltlar karıştırıyor bu?" Beau dikkatini James'e çevirince omuz silkiyorum. "Ne yapmaya çalışıyor?"

James güler, sonra elini göğsüne koyar. "Neden bileceğimi düşündün ki? Bugünlerde o adamın kafasından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Aklını kaçırmış," diye homurdanıyor Beau, James'e boş yeşil bardağını uzatırken alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ben duş alacağım."

Çok geçmeden bardağı atar. "Sana katılacağım." "Oh, yani şimdi benimle mi konuşuyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Seni becerirken konuşmama gerek yok."

"Aman Tanrım!" Esther ağlayarak çamaşır odasına geri dönüyor.

Bebek telsizini alıp gülerek Daniel'ı kontrol etmek ve Maggie'yi beslemek için mutfaktan çıkıyorum, Beau ve James de peşimden geliyor. "Kocamı gören oldu mu?" Omzumun üzerinden soruyorum.

Brad, eli ön kapının kolunda, "Spor salonunda uyuyor," diye cevap veriyor. "Demek hâlâ buradasın." Allison'a gülümsüyorum. "Yakında tekrar görüşürüz." Will

Biz mi? Bu bir şey mi? İsa, bir avukat mı? Bu nasıl olacak? Danny'nin ondan haberi olması mümkün değil.

Brad, belli ki hâlâ eğleniyor, Allison için kapıyı açıyor. "Danny'ye söyle, ben çıktıktan sonra onu kulüpte göreceğim-" Dikkati merdivenlerin tepesine yöneliyor, yüzüne bir küçümseme perdesi iniyor. Kaşlarımı çatarak Beau ve James'le birlikte onun bakışlarını takip ediyorum.

Eski, yıpranmış bir kot pantolon ve bol beyaz bir tişörtle son derece görkemli görünen Pearl, tepede kekeleyerek dururken James, "Kahretsin," diye fısıldar. Sessizlik dayanılmazdır. Brad bakıyor, gözleri kısık, çenesi gergin. Beau gergin bir şekilde dudağını çiğniyor. James'in gözleri Brad'in üzerinde. Pearl farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor. Kafası karışmış olduğu her halinden belli olan Allison ise hafifçe gülümseyerek yüzlerimizi tarıyor ve sorunun ne olduğunu merak ediyor.

"Merhaba," diye ciyaklar Allison sonunda, merdivenlere doğru adım atar ve Pearl'e bakar.

Pearl bana bakıyor. Rehberlik için mi? Bilmiyorum. Brad bunu gerçekten pislik olmak için mi yaptı? İşe yaradı. Şu anda tam bir pislik. Pearl Beau'ya döndüğünde dudaklarım düzeliyor, belli ki yardım istiyor.

"Bu Allison," diye ağzından kaçırıyor Beau ve ben irkiliyorum. "O ... umm ..." Söyleyemiyor. Pearl'ün düşündüklerini doğrulayacak kelimeleri söyleyemiyor. Darbeyi indiremiyor. Brad'e pis bir bakış fırlatıyorum. Olgunlaşmamış bok parçası.

"Brad'in bir arkadaşım," diyor Allison, diplomasi dolu bir ifadeyle. "Tanıştığımıza memnun oldum. . ."

"Pearl," diye cevap veriyor, gülümsemeye zorlayarak, Allison'ın uzattığı ele doğru merdivenlerden iniyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Allison gülüyor. "Hepiniz burada mı yaşıyorsunuz?"

Tanrım. "Hepsi değil," diyorum, James'in stresle alnını ovuşturmasını izlerken. Brad'i öldürecek olan sadece biz değiliz. Bir kez daha korkunç bir sessizlik çöküyor. Dayanılmaz bir sessizlik. Brad'e pis bakışlarımla seslenip Allison'ı buradan çıkarmasını emrediyorum. Piç kurusu. Pearl kendini çok iyi tuttu ama gözlerindeki acıyı görebiliyorum. Endişelenmekte haklıydık.

"Taksin bekliyor." Brad Allison'ı alır, bir kolunu beline dolayarak -yine *piç* kurusu- evden dışarı çıkarır. Oksijen ancak kapı arkalarından kapandığında mekâna geri döner. Ama sessizlik devam eder.

Ta ki Daniel merdivenlerden koşarak inene kadar. "Hey, Brad Amca'nın yatak odasından çıkan kadın kimdi?"

Eğer bu sabah daha fazla yüzümü buruşturursam, hemen botoksa ihtiyacım olacak. Ya da lanet bir yüz gerdirmeye. Pearl düzeltmeden önce gözlerini hafifçe araladı. "O, evlat, Brad amcan sonunda kendini toparladı." Gülümsüyor ve merdivenlerin geri kalanını iniyor, ortamızdan geçiyor, bizim şaşkın bakışlarımız da onu takip ediyor. "İnternette plaj kulübünde harika duracak bazı harika parçalar buldum, bu yüzden mağazaya gidip onları kontrol edeceğim."

Oh. Beau'ya bakıyorum, o da benim kadar şaşkın görünüyor. Belki de yanlıyoruz. Pearl kesinlikle iyi görünüyor.

James Pearl'e, "Fury'yi alabilirsin," diye seslenince Pearl yavaşlayarak durdu ve arkasına baktı.

"Neden?"

"Evet, neden?" Beau soruyor, gözlerinde milyonlarca soru var. "Evet, neden?" diye ben de soruyorum, alarm zillerim çalıyor.

James, belli ki kendini tuzağa düşürülmüş hissediyor, korkutucu bir hal alıyor. Bizi geri çekilmeye zorlamak için bariz bir girişim. Belki Pearl'de işe yarayabilir. Beau ve benimle mi? Hiç şansımız yok. Ama Daniel'da işe yarıyor. Televizyon odasına koşuyor.

"Okul ödevlerini yapana kadar televizyon ya da Xbox yok!" Arkasından bağıryorum.

"Çoktan yaptım."

"Lanet olsun," diye tıslıyorum. "Neden, James? Pearl neden Fury'yi almak zorunda?" "Çünkü ben öyle dedim."

"Yeterince iyi değil," diye araya giriyor Beau, onunla burun buruna gelerek. James'in yüzü bir anda James'ten Enigma'ya dönüşüyor. Onu gördüğüme sevindiğimi söyleyemem. "Neler oluyor?" diye bastırıyor.

James'in üç kadının dikkatli bakışları altında bir cevap arayışını ilgiyle izliyorum. "Bir kez olsun sana söyleneni yap," diye tersliyor.

"Bana hiçbir şey yapmamı söylemedin," diye karşılık veriyor Beau. "Pearl'ün Fury'ye neden ihtiyacı var?"

James, Beau'nun koluna girer ve onu merdivenlerden yukarı çıkarmaya başlar. "Duş alacağız."

"Hayatta olmaz." Omuz silkiyor ve merdivenlerin dibine dönüyor.

Zavallı adam şaşkın görünüyor. Sonra da kızgın. Merdivenleri işaret ediyor. "Ben duş alacağım. Beni bekletme." Huysuz bir şekilde ayaklarını sürüyerek gitti ve Beau tiksintiyle homurdandı.

"Adam kandırılmış."

"Endişeliyim," diye itiraf ediyorum.

"Endişelenmeli miyim?" Pearl aramıza bakarak soruyor.

"Hiç de değil." Başımı sallıyorum, ona endişe aşıladığım için kendimi azarlıyorum. Ama bu yersiz mi? "Fury harika bir arkadaştır."

Pearl başını sallıyor, belli ki ikna olmamış ve mutfığa geri dönüyor. Kaybolmadan önce gözlerini ön kapıya doğru kısa bir süre için kaydırmasını kaçırmıyorum. Bu sabahki durum kafamı çok karıştırdı ama endişe verici bir şekilde şu anda daha büyük endişelerimiz var. Ne haltlar dönüyor burada?

"Danny'yi bulmaya gidiyorum," diyorum ve bazı cevaplar almak için kararlılıkla spor salonuna doğru yürüyorum. Kapıyı kırarak açtım ve

arkasındaki sıvaya çarpıyor. "Ah," diyorum, onu bench press hareketlerinin ortasında uyanık bulduğuma şaşırarak.

Çubuğu tutucuya yerleştiriyor, oturmak için karın kaslarını kullanıyor, oturmak için yükselirken her biri parlıyor ve dalgalanıyor. Zihnim lapaya dönüyor.

Seks. Üzerinde. Bacaklarda.

Sonra neden burada olduğumu hatırlıyorum. Sadece hangi şikayetle başlayacağımı bilmiyorum. "James, Pearl'e Fury'yi şehre götürüyor."

Bir havlu alıyor ve tek kaşını kaldırarak alnını siliyor. "Günaydın bebeğim," diyor sessizce. "İyi uyudun mu?"

Ne aptalca bir soru. Şu anda ikimiz de iyi uyuyamıyoruz. Uyuyabilirsek bile şanslıyız. Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Günaydın canım. Şimdi soruma cevap ver."

Danny kışından kalkıyor ve tüm terli ihtişamıyla bana tüm fiziğini gösteriyor. Siyah şortu kalçalarından aşağı sarkıyor. Uyluk kasları şişiyor. Salyalarım akmaya başladı.

Hiç eskimiyor.

O iyi bir örnek.

Ve şu anda cehennem gibi azgın. Ve ben onun ihtiyaçlarını karşılayamıyorum.

Özlem dolu gözlerimi onun güzel vücudundan ayırıp yüzünü buluyorum. Damlıyordu. Buz gibi gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. Yara izi derin. Kocamı, adımı bildiğimden daha iyi tanıyorum. İngiliz'le karşılaşmak üzereyim. "Ses tonunu değiştir." diyor, sesi alçak. Sessiz. Ama tehditten yoksun değil. Bu uyarıyı dikkate alacağım anlamına gelmiyor.

"Hayır," diyorum alaycı bir kahkaha atarak. "Neler oluyor?"

Bana yaklaşıyor, yavaşça, korkutucu bir şekilde ve bunu inkar edemem, beni hem tahrik ediyor hem de korkuyla dolduruyor. Vücudunu bedenime bastırarak saçlarıma uzanıyor, bir avuç alıyor ve bana bakabilmek için başımı geriye çekiyor. "Saat sabahın dokuzu bile değil Rose. Uyumadım, bu sabah bir kahve bile içmedim ve hâlâ o günkü bombanın etkisindeyim.

Toplantı. Akıllıca davranmanızı ve bugün bana nasıl yaklaşacağınızı *çok iyi* düşünmenizi öneririm."

"Ne yapacaksın?" Başımı sertçe sallayarak saçımı çekmesini sağlıyorum. "Beni tokatlayacak mısın? Beni acımasızca becerecek misin?"

Dudakları titriyor, gözlerindeki buzla ateş savaşıyor. Yanıyor. Onunlayım. Zihnim yetenekli. Bana fırlattığı her şeye dayanabilirim. Ancak bedenim narin. Ağlayabilirim. "Belki ikisi de," diye fısıldıyor kısık sesle, dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirerek. İçim patlıyor. İşim bitti. Zihnim karışıyor, şikayetlerim unutuluyor ve zevk rahatsızlığın yerini alıyor. Boynundan tutup onu ağzıma çekiyorum ve açlıktan ölüyor. Açlıktan ölüyor. Bebek telsizi yere düşüyor ve elim doğrudan şortuna gidiyor. Nefesimi ağzına verdim. Demir. Kocaman.

Kapıya geri götürüldüm ve tahtaya doğru itildim, dili derinlemesine araştırıyor, hırıltıları hayvani, öpüşü vahşi.

Çaresiz.

Vücuduma biraz fazla bastırıyor.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım, başımı arkaya attım. Acı göğüslerime doğru süzülüyor.

Birdenbire odaklanabildiğim tek şey bu oldu; arzu, zevk ya da ihtiyaç değil.

Danny nefesini tutarak ağzını boynumdan ayırıyor ve beni arıyor. "Ne oldu?" Eliyle bacaklarımın arasını kavradı.

Ve hiçbir şey

hissetmiyorum.

Sadece acı.

Sonra kaşlarını çatıyor ve göğsüme bakıyor. "Siktir," diye nefes alıyor. "Sızdırıyorsun."

Ve gözyaşlarına boğuldum.

"Ah, bebeğim," diyor iç çekerek, düşen çenemi tutuyor ve yüzümü kendine doğru kaldırıyor. "Ağlama. Bu sana yakışmıyor." Ağzımın kenarına küçük, yumuşak bir öpücük konduruyor, belli ki gövdesinin benimkine değmemesini sağlamaya odaklanıyor. "Hadi ama. Kes şunu."

Ama yapamıyorum. Yumruklarım göğsünde toplanıyor ve oraya saklanıp hıçkırır hıçkırır ağlıyorum, bu duygunun nereden geldiğini merak ediyorum. Yakınlığımızı özleyorum. Kocamla yaptığım çiğ, cinsel seksi özleyorum. Beni yiyecekmiş gibi öpmesini özledim. Hepsini istiyorum, ama lanet vücudum almama izin vermiyor. Spa, plaj kulübü, bunlar hayatıma harika eklemeler, ama Danny'nin ve benim fiziksel bağlantımız bizim özümüz. Ve onun yokluğu bana bağırmağa başlıyor. Vücudumun uyum sağlaması daha ne kadar sürecek? Göğüslerimin yerleşmesi? İç kaslarımın ağrması duracak mı? Danny daha ne kadar bekleyebilir? Ya başka bir yer onu cezbederse? Ya üzerindeki baskıyı atmak isterse? Ya kendini başka bir kadına verirse? Düşüncelerim duygularımı artırıyor, hıçkırıklarım bedenimi harap ediyor.

Ve bana sarılıyor, acı vermeden elinden geldiğince sarılıyor. "Seni seviyorum Rose," diye fısıldıyor, beni göğsünden çıkarmaya zorluyor, gözyaşlarını silerken gözlerimin içine bakıyor. "Seni nefret edebileceğimden daha çok seviyorum ve ne kadar nefret edebileceğimi biliyorsun."

Bir hıçkırığın ardından burnumu çekerek gülüyorum. "Ya yorulursan-"

Parmağı dudaklarıma değiyor ve beni susturuyor. "Bizden bıktığımda, ölmüş olacağım."

"Öyle söyleme."

"Gerçek bu." Bir öpücük daha. "Sen benim ruhumsun, Rose Lillian Black. Aşkım, nefretim ve bunların arasındaki her şey. Acıyan göğüsler bunu değiştirmeyecek." Burnu kırışıyor. "Anladın mı?"

Yutkunuyorum.

"Bana anladığımı söyle."

O korku sözlerini geri püskürtmem gerek. Kocamı dinle.

Seni nefret edebileceğimden daha çok seviyorum. Sen benim ruhumsun, Rose Lillian Black.

Onun sevgisine ve sadakatine odaklanmalıyım. O benim için ölür. Tam anlamıyla. Bundan daha büyük bir sevgi olamaz. Tekrar başımı salladım. "Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi bana bu geceki randevumuz için ne giydiğini söyle."

"Ne giymemi istiyorsun?" Yara izine uzanıyorum ve uzunluğunu takip ediyorum.

"Kırmızı değil. Bu gece olmaz." Eğilip monitörü yerden alıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak bizi dışarı çıkarıyor. Fury konusunu şimdi açmayacağım -bu geceki randevumuza saklayacağım- ama Brad?

"Dün gece burada yine bir kadının kaldığını biliyor muydun?" "Hangi kadın?"

"Allison. Ve onun bir ceza avukatı olduğunu biliyor muydun?"

Danny sarsılarak durdu ve bana kocaman, "ne oluyor lan" gözleriyle baktı. Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bu ne lan?"

"Evet. Brad Allison'ı uğurlarken Pearl aşağı indi. Her şey biraz garip hissettirdi."

"Tuhaf, nasıl?"

"Rahatsız olup olmadığını bilmiyorum. Ama Brad'i tokatlamak istediğimi biliyorum." "Dikkatini başka bir yere vermiş olması iyi bir şey."

Ona bakıyorum. "Pearl hakkında sana bir şey söyledi mi?" "Hiçbir şey söylemedi."

"Eve asla bir kadın getirmedi, bunu biliyorsun. Evine de hiç getirmedi."

Danny düşünceli bir ifadeyle, "Her zaman oteller," diyor.

"Evet, peki neden şimdi evin içinde kadınlara hava atıyor?" "Pearl'e mesaj vermeye mi çalışıyor?"

"Şey, bunu başardı." Onun için irkildim.

"Dinle, Brad onu inciteceğini herkesten daha iyi biliyor, o yüzden en iyisi bu."

"Evet, biliyorum," diye nefes alıyorum. Yara bandını yırt. Nazik olmak için zalim ol.

Ama Pearl yine rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Tam Maggie kıpırdanırken yatak odasına çıktık. Danny doğruca beşiğine gidip onu çıkarıyor, çıplak koluyla kucaklıyor ve gülümsüyor

Yatağa ayaklarını sürüyerek girip yatak başlığına yaslanırken ona bakıyor. Ben de ona katılıyorum, başımı koluna yaslayıp Maggie'nin yanağını okşuyorum.

"Aç mı?" diye soruyor.

"Acıktıysa yakında sana söyleyecektir."

Nefes nefese kalır. "Oh lanet olsun."

İrkildim, doğruldum. "Ne?"

Kızımıza bakıyor, gözleri sabit, araştırıyor. "Danny, ne oldu?"

Kalbim hızla atmaya başladı.

"Gülümsedi."

"Hayır, yapmadı," diyorum gülerek. "Muhtemelen gazdı."

"Sana söylüyorum Rose, bana gülümsedi." Yüzünü Maggie'ninkine yaklaştırıyor "Öyle değil mi kızım? Hadi gülümse. Babana gülümse."

İkimiz de Maggie'nin kollarını sallayışını ve çıkardığı hırıltılı sesleri izliyoruz.

Ve sonra olur. Sadece küçük, sadece kısa.

Ama gülümsüyor.

"Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey," diyor Danny sessizce, büyülenmiş bir halde. "Kahretsin, seni seviyorum kızım." Alnından öperek arkasına yaslanıyor, benim de ona katılmam için bir kolunu kaldırıyor ve küçük kızımızın tüm gülümsemelerini konuşurken hayretle izliyorum.

Çok ölümcül.

İNÇİ

Garaj yolundan gelen bir arabanın uzaktan gelen sesini duyuyorum. Allison. Mükemmel giyinmiş, bakımlı, kusursuz makyajlı, saçları sanki kuaförden çıkmış gibi.

Yatak
değil.

Brad'in
yatağı.

Birkaç gece önce yattığım yatak.

İrkildim, kalemimi ağzıma götürüp ucunu çiğnedim. Bütün bu durum çok yapmacıktı. Herkes Brad'in evde misafiri olmadığını biliyor. Gerçekten bir şey mi kanıtlamaya çalışıyordu? Beni kıskandırmaya mı? Tanrım, bir de kadınların karmaşık yaratıklar olduğunu söylerler. Beni öpüyor, bana küfrediyor. Beni kendine çekiyor, itiyor. Üzerime *atlayıp* beni öldürmek ister gibi bakıyor.

Belli ki mücadele ediyor ve nedenini anladığım için nefret ediyorum. Beni bir çocuk olarak görüyor olabilir - Tanrı aşkına - ama çocuk gibi davranan o. Ne olursa olsun, Brad Black'i rahat bırakmalıyım. Kandırılmıyorum. Seks ve öldürmenin ötesinde bir şey yapamaz.

Garip olurdu.

Beni gönderebilir.

Sadece bu bile direnmem için yeterli bir sebep ve Brad'in bana karşı olduğu açık olduğuna göre, aramız iyi olmalı. Benden tamamen farklı birine kaçması canımı yakıyor mu? Elbette. Ama duygularımı, sömürüldüğünü ve kötü muamele gördüğünü hissettiklerimi koruyacağım - çünkü yıllar önce bunu yapmayı öğrendim. Korumayı. Saklamak. Güvende ol.

Brad Black artık radarımda olmayacak. Allison ona hoş geldin diyebilir.

Katalogları masanın üzerine yayıyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum, hesap tablomu açıyorum ve Rose'a göstermek için yer imlerine eklediğim sitelerde gezinirken kalemimi tıklıyorum ve ziyaret edilecek mağazaları not ediyorum. Bu proje hayat kurtarıcı. Kulüpte olmayı gerektirmeyen bir şey. Ya da düşünmeyi-

Kafamı sallıyorum ve günlüğüme notlar almaya başlıyorum, kalemimin ucunu çiğniyorum, şezlongların, tasarım fikirlerinin ve aydınlatmanın sonsuz görüntülerinin ekran görüntüsünü alıyorum. Burası inanılmaz görünecek.

Mutfağa biri giriyor ve ben yüzümü dizüstü bilgisayarımın ekranından kaldırıp gülümseyerek gelen her kimse onu karşılamaya hazır oluyorum.

Gülümsemem düştü.

Gözlerim de dizüstü bilgisayarıma kayıyor. Onun burada ne işi var? "Günaydın." Kelimeyi zorlayarak ekranda ilerliyorum.

"Günaydın," diye homurdanıyor.

Odadaki tek ses dizüstü bilgisayarımdaki fare altlığına vurmam. Atmosfer ağır. Korkunç. Tanrı aşkına. Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, yutkunuyorum, nefes alıyorum ve onunla yüzleşiyorum. "Allison çok hoş görünüyordu."

Brad birkaç kez göz kırptı, sonra kaşları hafifçe çatıldı. Benden öfke nöbeti beklemesinden nefret ediyorum. Bir tepki. Ama artık onun aptal suratını dağıtma ya da ona ağzının payını verme isteğimi kontrol edebilecek bir noktadayım. Dün tersanede yaşananlar travmatikti ve Brad Black ilk kez beni korkuttu. Öfkesinden ya da yapabileceklerinden değil. İçimdeki ihtiyaç beni korkuttu. Beni öpmesine asla izin vermemeliydim. Her ne kadar

belirlendi. Güçlü. Öfkeliydi. Bundan kaçış yoktu. Her neyse, onu kullanmadığımı kesinlikle söylememeliydim.

"Evet," diye mırıldanıyor sonunda. "Gerçekten çok hoş."

Kalemi tıklatırken birbirimize bakıyoruz, kendimi garip hissediyorum, biraz gülümsüyorum, dostça hisler yayıyorum. "Başka bir şey var mıydı?" Onun durağan, kıpırtısız haline soruyorum.

Kaşları daha da çatılır. "Hayır, hiçbir şey."

"Devam etmemin sakıncası var mı?" Ekranımı işaret ederek soruyorum. "Kaba davrandığımı düşünmenizi istemem."

Zavallı adam benimle dizüstü bilgisayar arasında gidip gelirken kesinlikle şaşkın görünüyor. "Elbette." Ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Ne yapıyorsun?"

Çene çalmak mı istiyor? "Plaj kulübü için araştırma yapıyorum." Dikkatimi bana sonsuz lüks şezlongları gösteren web sitesine veriyorum, saçlarım yüzüme düşüyor ve beni bir taraftan kulağımın arkasına sıkıştırmaya zorluyor.

Homurdanıyor. "Doğru ya. Çünkü artık Rose için çalışıyorsun, benim için değil."

Omuzlarım düşüyor, gözlerim kalkıyor ama başım kalkmıyor. Şaşkınlığını kaybetti ve kızgınlığı buldu. Beni kışkırtıyor. Bir tepki istiyor. "En iyisi bu."

"Anlaştık." Yanımdan geçip giderken alay ediyordu. Benden bir tepki daha almaya çalışıyor. Derin nefes alıyorum, kendime tekrar tekrar ne yaparsa yapsın, buna boyun eğmeyeceğimi söylüyorum. *Lanet olası çocuk.* Arkamda kahve fincanlarının çınlamasını duyuyorum, onu göremediğimde kendimi gerçekten savunmasız hissediyorum. Omuzlarım geriye kayıyor, başım bir o yana bir bu yana eğiliyor, içimdeki baskı artıyor, kolonyasının esintisi beni bulduğunda daha da artıyor. Nefesimi tutarak koku alma duyumu kesmeye çalışıyorum. Sonra duruyorum. Yutkunuyorum. Nefesinin kulağıma doğru ilerlediğini hissediyorum ve gözlerimi kapatıp ihtiyatlı bir şekilde içime çekmeye çalışıyorum. "Eğer bir daha," diye fısıldıyor öfkeli bir tıslamayla, "çıplak vücudunu herkesin içinde sergiliyorsan, ben-"

"Ne var, Brad?" Başımı çeviriyorum, böylece burun buruna geliyoruz. "Ne yapacaksın?" Kızgın gözlerini tarayarak sessizce soruyorum. "Kıçıma şaplak mı atacaksın? Beni yaramazlar basamağına mı koyacaksın? Yoksa cezalandırır mısın?"

Nefes alıyor, dudağı kıvrılıyor ve kendini yukarı itiyor. Onun pis bakışlarına karşılık veriyorum ama çalan telefonum Brad'i rahatlatıyor. Telefonu elime aldım, başparmağım yeşil simgeye basmak üzereydi. Ama duraksadım. Gizli bir numara.

Kanım donuyor, vücudum katılaşıyor, Brad ise tepemde dikilip duruyor. Dizüstü bilgisayarımın kapağına uzanıp kapatıyorum, eşyalarımı toplayıp ayağa kalkıyorum ve Brad'i birkaç adım geriye itiyorum. Ona bakmıyorum. "İyi günler," diyorum sessizce, kaçarak.

Evden yan kapıdan çıkıyorum ve köşeyi dönüp gözden kaybolur kaybolmaz bahçeye doğru koşuyorum, Barbie ve Cindy beni buluyor, oynamak üzere olduğumu düşünerek havlıyor ve zıplıyorlar.

Havuzun yanından geçiyorum ve bir taş toplayarak suya dalıyorum, sonra yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum. Yazlık eve ulaştığımda eşyalarımı bir bankın üzerine koyuyorum ve telefonumu yere bırakıyorum.

Sonra onu paramparça ediyorum, bağırışlarımı bastırarak kayayı kaldırıp tekrar tekrar içine sokuyorum. İşim bittiğinde çok yorulmuştum. Kıçımın üzerine düşüyorum ve Cindy ile Barbie'yi kendime yaklaştırıyorum, yüzümü başlarının arasına saklıyorum, kulaklarını kaşıyorum. Birkaç stresli gözyaşının kaçmasına izin veriyorum. Çantamı karıştırıp sigaralarımı çıkarıyorum, yakıyorum ve acilen nikotini içime çekiyorum.

Bugün olmaz.

Bugün beni bulamayacak.

Evin etrafından dolanırken Brad'in arabasının kapıdan çıktığını görüyorum. Rahatlama beni biraz daha titretiyor. "Hey, iyi misin?" Rose soruyor, Daniel'la birlikte merdivenlerden iniyor, onu Maggie'yi araba koltuğuna oturtmuş olan Tank takip ediyor.

"Harika." Gülümsemeye zorluyorum ve dizüstü bilgisayarımı kaldırıyorum. "Araştırma. Nereye gidiyorsun?"

"Daniel'ın yeni kramponlara, benim de bu akşamki randevum için yeni bir kıyafete ihtiyacım var."

Beau, James, Goldie, Otto ve Ringo'nun peşinden dışarı çıkar, ev boşalır, herkes işe gider. James, diğerleriyle birlikte Range Rover'a binip uzaklaşmadan önce Beau'ya bir uyarı parmağıyla işaret eder.

"Neden Fury'yi almak zorunda olduğumu anlayan oldu mu?" diye sordum. Adamların hepsi ... nasıl söylesem? *Aktif mi?* Ve Goldie geri döndü. Takım elbiseli. Tamam, Vikingler her zaman Rose, Beau ve çocuğa eşlik eder, ama ben? Anya? Hiç eşlik etmediler. Yani, evet, kesinlikle bir şeyler ters.

"Hayır," diyor Beau sessizce, kocasının araba yolundan çekilmesini izlerken.

Bir taksi kapıdan içeri girerken Rose, "Beni öldürse bile ondan bunu çıkaracağım," diyor.

"Bu kim?" Ben soruyorum. Aman Tanrım, Allison'ın bir şey unutup geri geldiğini söylemeyin sakın. Bu durumu daha fazla sürdürebilir miyim bilmiyorum.

"Güzel soru." Beau bir adım öne çıkıyor, avuç içleri bize doğru dönük, geri çekilin der gibi. Hamile olduğunu unuttuğundan eminim. Fury de aynı şeyleri düşünüyor olmalı ki bir adım öne çıkıp devasa gövdesini Beau'nun önüne koyuyor.

Hepimiz taksinin yanaşmasını izliyoruz. Kapı açılıyor. Gümüş, ışıltılı bir stiletto beliriyor. "Canlarım!"

Zinnea ortaya çıktığında rahat bir nefes alıyorum, şık giyinmiş ama makyajı mükemmel olmaktan çok uzak. Gülümsüyorum.

Beau'nun iri gözleri, teyzesinin uzun boylu bedenini araba yolu boyunca takip ediyor. "Bu doğru. Utanç yürüyüşü yapacaksın."

"Ben yürümem sevgilim," diyor Zinnea, saçlarını omzunun üzerinden savurarak. "Sashay yapıyorum."

"Utanç yürüyüşü yapıyorsun." Rose kıkırdıyor.

"Emin olun yapacağım!" Zinnea duruyor, bir bacağını havaya kaldırıyor, başını geriye atıyor ve podyum moduna geçiyor, hepimiz arkasından gülerken adımlarını şık bir şekilde atıyor.

"Bu Quinton'la tanışacağımız anlamına mı geliyor?" Beau arıyor. "Daha sadece sözlü aşamadayız hayatım. Biraz zaman ver."

Tank başını sallayarak "Tanrım," diye homurdanıyor ve bütün kızlar kıkırdıyor. Zinnea ön kapıda durur ve iki elini iki yana açarak poz verir.

"Siz muhteşem pirzolar nereye gidiyorsunuz?" "Alışverişe. Geliyor musun?"

"The Brit ve The Enigma toplu cinayet işliyor mu?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum ve dizüstü bilgisayarımı kaldırıyorum.

"Ceketimi almaya gidiyorum. Korumam nerede?"

"İşte," diye homurdanıyor Fury. Heyecanlı görünüyor. "Alışverişe hazır mısınız?"

"Hayır."

"Muhteşem. Bana beş dakika ver." Zinnea'yı geçip merdivenleri hızla çıkarak odamıza doğru ilerlerken diğerlerine veda ediyorum, gezim için heyecanlıyım. *Dikkat dağıtıcı*. Geçerken Brad'in kapısına bakmayı reddediyorum.

İçeri girdim ve tuvalete gittim. "Hey, Anya, orada mısınız?"

Birkaç patlama, bir dizi vuruş ve çığgınca hareketlerin sesi duyulur.

"Evet!" diye bağırıyor.

Tahtadan geri çekiliyorum. "Sen iyi misin?"

Kapı açılır ve Anya başını ovuşturarak görünür. "Başımı çarptım."

"Ah," diyorum yüzümü buruşturarak. "Bir bakayım." Elini kaldırıyor ve hızlıca kontrol ediyorum. "Kesik yok. Bir şişlik olabilir. Kasabaya gidiyorum. Geliyor musun?"

Yanımdan geçip gardırobu açıyor ve tekrar başını ovuşturuyor. "İşe gitmem gerekiyor."

Eşyalarımı çantama yerleştirip ceketimi alırken sessizce "Ve ben bilmiyorum," diye düşünüyorum. "Sonra görüşürüz."

BRAD

Günümün çoğunu eski dairemde, köşede yerde oturarak geçiriyorum. Tek başıma. Zihnimin daireler çizmesine izin verip kendimi delirtiyorum. Allison'ı sikmek istediğim etkiyi yaratmadı. Hiçbir yer yakın değildi. Onu eve geri götürmek mi? Ne halt ettiğimi sorma bana. Pislik mi oluyordum? Durulmasına izin vermem gerekirken ortalığı karıştırmak mı? Önemli değil. Pearl benim çocukça numaramdan etkilenmedi. Kullanılmış hissediyorum. İstismar edilmiş. Yaralanmış. Bu çok saçma. Allison dün gece hayatı buna bağılıymış gibi bana bindi, çılgılık attı, ağladı, kafasını sağa sola salladı. Çabası takdire şayandı. Ve anlamsızdı. Boşalamadım. Saatlerce serbest kalmanın peşinden koştum ama hiçbir yere yaklaşamadım. Sonra her şeyin boktan olduğuna kanaat getirdim, Allison'ı sildim, onun yerine Pearl'ü kucağıma aldım ve hayal kırıklığıyla havlayarak boşaldım, Allison'ı bir kenara fırlattım ve gecenin geri kalanında sigara içmek için kendimi terasa attım. Yine uyku yok.

Kullanılmış bir boya kutusunda sigaramı söndürürken içimden gülüyorum. Bu bir kabuk. Bitmesine haftalar kaldı. Bu da kaçmama haftalar kaldığı anlamına geliyor. Telefonum çaldığında iç cebimden çıkarıyorum ve ekrana bakıp iç çekiyorum. "Allison," diyorum hiçbir sıcaklık ya da mutluluk duymadan.

"Hey, yakışıklı."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara yaslıyorum. "Senin için ne yapabilirim?" Aptalca bir soru. Allison dün gece hayatının en güzel zamanını geçirdi. O zeki bir kadın. Kendinden emin. Benim yokluğumu fark etmemiş olamaz.

"Dün gece
eğlenceliydi."

Kandırılmış mı?

"Evet," diye nefes alıyorum gayri ihtiyari. "Eğlenceli." Tekmelerim için Leonora'ya geri dönmeliyim. Her zamanki müşterim beni hiç aramazdı, ben onu arardım. Ama Danny, Leonora'yı beni at gibi sürerken, memelerim zıplarken, zevk şarkıları söylerken bulduğundan beri bir fahişeye dokunmadım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, neden irtibata geçmediğimi öğrenmek için aramadı. Muhtemelen Danny otel odasında silahını salladıktan sonra öldüğümü düşünüyor. Bir sürü başka ücretli kadın var. Oraya gidebilirim. Eğer bu kadar yanlış hissettirmeseydi. Ahlaksızca.

Ama yirmi bir yaşında bir bakireyi sikmek iyi, değil mi?

İrkildim, nefesimin altında küfrettim. Pearl'ün o kadar genç görünmediğini iddia edemem. O kadar genç olduğunu biliyordum. Ve şimdi ne kadar sıkı olduğunu düşünüyorum, tıklamam gerekirdi. Ve tüm bunlara rağmen, yine de çekime karşı koyamıyorum. El altından yaptığı numaraya, bilmem gereken bir şey hakkında beni karanlıkta bırakmasına rağmen, hala onu istiyorum. Günün her dakikasında onu istiyorum. Onu düşünüyorum. Onu duyuyorum. Kokusunu alıyorum.

"Brad?"

Gözlerimi kırpıştırıp boş odaya bakıyorum. "Ne?"

"Dedim ki, bu gece boş musun?"

İki gece üst üste mi? Allison'ın bunun olduğundan daha fazla olduğunu düşündüğünü söyleme. Bu aslında benim onu dikkat dağıtıcı olarak kullanmam. İşe yaramayan bir dikkat dağıtma. O zaman ne anlamı var ki?

"Akşam yemeği yiyebileceğimizi düşünmüştüm," diye devam ediyor.

Omuzlarım düşüyor, çenem göğsüme çarpıyor. O da öyle. Bunun daha fazlası olduğunu düşünüyor. Daha fazlasını *istiyor*. Allison belli bir yaşa gelmiş bir kadın. Tabii ki daha fazlasını istiyor. Four Seasons'ın barında bana gözlerini diktiğinde çekip gitmeliydim. Kıçımı kaldırıp odaya çıkmalı ve eski müdavimlerimden birini aramalıyım. "Elbette," diyorum, çünkü başka bir şey söyleyecek enerjim yok.

"İyi misin?" Sesindeki endişe, endişeme bir katman daha ekliyor. Ona duygularına kapılması için hiçbir sebep vermedim. Onu becerdim. *Onu eve davet ettim.*

"Yorgun." Çok yorulduğum.

"Ben de," diye yanıtlıyor, ses tonunda biraz naz var. "Gitmem gerek, müşterim burada. Beni sonra ara." Telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu yere bırakıyorum.

Lanet olsun.

Saat altıda kulübe girdim. İçerisi şimdiden kalabalık; Mason, Anya ve diğer çalışanlar barda bir aşağı bir yukarı uçuyor, hızla içki dağıtıyorlar. Anya beni fark ediyor ve hemen bir müşteriye hizmet etmeyi bırakıp bana bir viski dolduruyor. Gülümseyerek teşekkür ediyorum ve geri alıyorum.

"Böyle bir gün mü?" Mason bir bira bardağı çekerken sorar.

"Evet." Günüm hakkında konuşmak istemiyorum. Çok uzun ve acı verici bir gündü. Kendime işkence etmek dışında. "Ella'dan bir tepki geldi mi?"

"Ona kamera kayıtlarını kontrol edeceğimi söyledim. Onu oyalıyorum."

"Güzel." Bir çift hücreye girmek ne kadar sürer ki? "Nolan nerede?"

Mason başıyla arkamı işaret ediyor ve ben de dönüp onun ofisten geldiğini görüyorum, takım elbiseli ve çizmeliydi, yüzünde boktan bir sırıtış vardı. "Neden bu kadar mutlusun?" O yaklaşırken soruyorum.

"Sen lo-"

"Kapa şu lanet eneni, Nolan." Eğer biri yine ne kadar bitkin grndğmle ilgili yorum yaparsa, onu silahımın ucuyla tanıştırmaktan mutluluk duyarım. Bardağımı barın üzerine kaydırıyorum ve Anya hemen dolduruyor. Tahta boyunca bir aşağı bir yukarı bakıyorum, arkasındaki tüm bedenlere, hizmet eden personele. İnci yok. Kırmızı yok.

"İşte Leon," diyor Nolan, adımlarını tersine çevirerek.

"Ne işi var bunun burada?" Yerleşik kafası güzel srf dostumuz dikkatle yaklaşırken soruyorum.

"Biraz stok topluyorum."

"B-Boss," diyor Leon, her zamanki gürültülü, sersem halinden bir dünya uzakta.

Özür dilemeliyim. Dilemelisin. *Dilemeyeceğim*. "Stok alımları her zaman biz kapalıyken yapılır," diye belirtiyorum.

"Evet, bunun için zgnm, B-Boss." "Peki neden geç kaldın?"

"Tamir ediyordum-" Mason ve Nolan'a bakarak durdu. "Bir şeyi tamir ediyordum."

"Neyi tamir ediyordun?" "Bir jet ski."

"Bu lanet olası bir jet ski tamir etmekten daha önemli Leon." Yüzüne karşı ayağa kalktım, onunla olan diğer şikayetimin bunu nasıl ele aldığını gölgelemesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama o biliyor. Teslim alma ve bırakma işlemlerinin kulüp saatleri dışında yapıldığını biliyor. Gerçek jet ski'lerin diğer her şeyden sonra geldiğini biliyor.

Leon kıpırdanarak, "şey, mesele şu ki, B-Boss," dedi. "Polisin tersanenin etrafını koklamasını isteyeceğini düşünmemiştim."

"Polis neden tersanenin etrafını koklasın ki? jet ski tamir edemiyor musun?"

"nk jet ski'yi tamir etmeseydim, şerifin oğlu seni saldırı ve vandalizmden şikâyet edecekti."

Geri çekiliyorum, öfkem bedenimle birlikte küçülüyor. *Sikerim* böyle işi. "O pisliği bana göndermeliydin ve ben de onun kafasına bir kurşun sıkmalıydım."

"Evet, kim olduğu düşünüldüğünde ben de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim." İnisiyatif. Sadakat. Leon'da hepsi var. Ve benim kız için sıcak. *Sikeyim*,

Brad mi? "Devam et," diye çıkıştım. "Ve arka girişi kullan."

"Zaten oraya park ettim, B-Boss." Leon ve Nolan gidiyorlar ve ben dönüp elimdeki boş bardağı barın üzerine koyuyorum.

"Bir tane daha mı?" Anya sorar.

"Hayır." Bir tabureye oturdum ve Otto'nun kulübe girdiğini gördüm.

"İncelemem için bana verdiğin telefonlar mı?" diyor ve bir tanesini çıkarıyor.

Sonunda.

"Bulduğum şey bu."

Ekrana bakıyorum. "Tanrım, Otto." Eğilmiş bir kadının görüntüsüne dönüyorum-"Bekle, o benim masam mı?" Kendimi destekliyorum ve tekrar bakıyorum. "O benim lanet masam." Bir adamın kışının öne doğru gidip geri çekilmesini görmezden gelerek işaret ediyorum.

"Kışını tanıdın mı?"

Çıplak yanakları incelerken gözlerim tiksintiyle açılıyor. "Nolan," diye mırıldanıyorum. "Onu öldüreceğim."

"Özellikle birinden çok fazla mesaj ve telefon alıyor." "Kimden?"

"Biri Cody'yi aramış. Ama bu telefondan." Diğer telefonu kaldırıyor. "Erkek arkadaşın mı?"

"Tanrı aşkına." Cody'nin numarasını alıyorum, diğerini cebime koymadan önce telefonu Mason'a geri veriyorum.

"Ben eve gidiyorum." Otto ayrılır.

"Nerede lan o?" Küçük pislik. Hiç mi öğrenmedi? Kalkmaya başlıyorum, birkaç dersi pekiştirmeye hazırım, ama bara yaklaşan bir adam gözüme çarpıyor. Ona yukarıdan aşağıya baktım ve gördüklerimden hoşlanmadım. Elinde

Kendini beğenmiş bir havası vardı. Ve kaslı vücudunun her yerinde bela yazılı. Boynu kalçalarımından daha kalın, dudakları sürekli alaycı.

Nolan'la olan sorunum bir anlığına unutuldu. Ben rahatladım ve Mason gözlemlerimi kaçırmadı.

"Size ne getireyim?" diye sorar adama.

"Rom ve kola."

Ben kaşlarımı kaldırıp bardağımın tepesine vururken Mason bana bakıyor. Sanırım bir tane daha içeceğim. Önce *müşteriyle* ilgileniyor. Sonra benimle. Adam sakinleşip Mason'a el sallayarak cebine uzanırken içkimi dudaklarıma götürüyorum. Bir şey çıkarıp barın üzerine bırakıyor. "Bu kızı arıyorum."

Bardağım dudaklarımda duraklıyor ve boynumu eğerek resimdeki kişiyi görmeye çalışıyorum. Kırmızı görüş alanımı işgal ediyor. Bardağımı indiriyorum. Midem bulanıyor.

Ne oluyor lan?

O kim lan?

Mason soğukkanlı bir tavırla resme bakıyor ve sonra göz ucuyla bana bakıyor. Başımı hafifçe sallıyorum ve bardağımı yere bırakıyorum, kalbimin bu kadar sert ve hızlı atmamasını diliyorum. "Onu hiç görmedim," diyor Mason, bir havlu alıp ellerini silerken.

"Emin misin?"

"Eminim." Mason ona bakar, yüzü düz ve ciddidir.

"Buralarda görüldüğünü duydum," diye bastırıyor ve bar alanını bir aşağı bir yukarı tarıyor. Pearl'ü arıyor.

Mason'ın çenesi yuvarlanıyor. Heyecanlanıyor. Ben de onunlayım. "Yanlış duymuşsun," diyor, sesi gergin. Yakında kendini kaybedecek. Elimi barın üzerine koyuyorum ve yavaşça kaldırıp indiriyorum, ona azaltmasını söylüyorum.

"Dediğim gibi, onu daha önce hiç görmedim," diyor Mason sakince, beni duyarak. "İçki on iki dolar." Tercümesi: Bacaklarını kırmadan önce çeneni kapa ve iç.

Adamın bardağını kaldırıp yavaşça geri koymasını izliyorum, gözleri Mason'da, onu kışkırtıyor. Salak herif. Bardağı boşaltıyor ve sakince bardağın üzerine geri koyuyor. Sakince Mason'a doğru itiyor. Yavaşça fotoğrafa uzanır. Salyangoz hızıyla tahtanın üzerinde sürükleyerek cebine geri koyar. Hepsi çok pasif-agresif. Ve gerçekten çok aptalca.

İçkisinin parasını ödemez ama Mason'a sırtını döner ve bara dönmeden önce dansçılara hiç ilgi göstermeden kulübün etrafına uzun uzun bakar. "Gitmeden önce tesislerinizi kullanmamın bir sakıncası yok, değil mi?" Bu bir soru değil.

Mason yine göz ucuyla bana bakıyor ve ben de boş başımı sallıyorum. "Elbette," diyor. "Kulübün arka tarafındaki koridorun sonunda."

Mason'a teşekkür etmiyor ve hala ödeme yapmıyor, yavaşça uzaklaşıyor, yürürken kaslı vücudu sallanıyor. Gözlerimle onu takip ediyorum, sonunda boynumu daha fazla çeviremediğimde tabureme dönüyorum.

"Bütün bunlar da neyin nesiydi?" Mason sorar.

Gözlerimin adamın sırtından ayrılmasına izin vermeyerek onu görmezden geliyorum. "Kimsenin erkekler tuvaletini kullanmadığından emin ol." Ayağa kalkıp adamı tuvalete kadar takip ediyorum, aklım başımdan gidiyor, kanım kaynıyor. Küstah herif kulübüme giriyor ve biraz pasif agresifliğin iyi gideceğini mi düşünüyor?

Kapıyı zorlayarak içeri girdim ve onu buldum, ismi belirlenecekti.

-Aleti elinde, işiyor. Bana bakıyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum ve fermuarımı açarak pisuvarlara doğru ilerliyorum, burada başka biri var mı diye dikkatlice kabinleri kontrol ediyorum. Kimse yoktu.

Aletimi çıkardım. İşerken önümdeki fayanslara bakıyorum. Onun sikime baktığını hissediyorum, bu yüzden dikkatimi yavaşça ona doğru çeviriyorum, yüzüm düz. Bakışlarını hızla ileri doğru çeviriyor ve ben de içimden gülümsüyorum. Koca korkunç herifin küçük sikiyle ilgili bir kompleksi mi var?

Dün gece Allison'ı becermek etkili olmadığından, şu anda ihtiyacım olan çıkışı buldum.

"Birini arıyorsun," dedim açıkça.

Bana bakıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ve sen?"

"Kim olduğum önemli değil." Bu herif, her kimse, işlemeye devam ederken sözümü bitirip kendimi bir kenara bırakıyorum. "Kimsin *lan sen*?"

Homurdanarak beni kovuyor ve neşeli, uzun işlemesine devam ediyor.

Cesur adam. "Sana bir soru sordum."

Gülüyor. "Siktir git."

Şişko kafasının arkasını tutup fayans duvara çarpıyorum, birkaçını kırıyorum ve porselenin üzerinde kan lekesi bırakıyorum. Domuz gibi ciyaklıyor, kışının üstüne düşüyor, hâlâ her yere işiyor. "Ne oluyor lan?"

Diz çöküp ceketini yumrukladım ve onu kendime çektim. "Kim. Sen. Sen kimsin?"

Salyaları akıyor ve öksürüyor, alından, ağzından ve burnundan kan geliyor. "Git kendini becer."

Onu sırtüstü itiyorum ve yumruğumu geri çekip serbest bırakarak o koca gövdesinin üzerine biniyorum. Yumruk üstüne yumruk atıyor, vücudumdaki stresin bir kısmının gittiğini hissediyor, darbelerimi güçlendiriyor, her biri arasında ona göz kırpacak bir an bile vermiyorum. Artık bağırmayı kesene, vücudu gevşeyene kadar yüzüne vuruyorum ve ceketini yumruklarım ile sıkıp onu yukarı çekerek yüzümü onun için içine sokuyorum. "Konuş yoksa bu kulüpteki her bardak etine batacak."

Biraz kan öksürüyor, refleks onu kendine getiriyor. Sonra birkaç dişini tükürdü. Onu tekrar yere itiyorum ve ayağa kalkıyorum, alaycı bir tavırla pantolonuna bakıyorum, gevşek aleti fermuardan dışarı sarkıyor. Cebine dalıyorum ve bir telefon çıkarıp ekranı uyandırıyorum. Aptal herif beni yolumdan çekmeye çalışıyor, ben de botumu kaldırıp kasiğine vuruyorum, o da acı içinde bağırıyor. Silahımı çekip kafasına nişan alıyorum ve onu yerde sabit tutuyorum.

"Şifre," diyorum, çömelip Heckler'ımın ucunu alnına bastırarak.

Gözleri açılıyor. "Dört, sekiz, üç, altı, iki, dokuz."

"Aferin." Ayarlara giriyorum ve kodu unutmayacağım bir şeyle değiştiriyorum. "O kadar da zor değildi, değil mi?" Kafasını sallıyor. "Sen de kimsin lan?"

"Bir kız bulmak için tutuldum."

Ciğerlerimdeki havadan geriye kalanlar da gidiyor. "Kim tarafından?"

Tekrar başını sallar. "Bilmiyorum. Bana e-posta gönderiyorlar."

Kısa bir süre telefona baktım. Sonra tekrar ona. "İşi geri çevirmeliydin." Tetiği çekiyorum ve kan püskürmesine doğru dönüyorum, cep telefonumdaki e-posta uygulamasını açarken ayakta durmak için bacaklarımı zorluyorum. Hiçbir şey yok. Arama kaydını açtım. Hiçbir şey yok. Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Mesajlar. Hiçbir şey yok. "Kahretsin," diye bağırıp telefonu duvara fırlatıyorum.

Kapı arkamdan çarparak açılıyor ve Nolan yaptığım dağınıklığı gözden geçiriyor. "Siktir," diye fısıldıyor.

Zavallı Nolan. Benim için mükemmel, onun içinse en kötü zamanda geldi. "Ne yapıyorsun lan sen?" Onu fayans duvara yaslayarak bağırıyorum. "Siktiğimin Ella'sı mı? Sana söylemiştim."

"Brad, lütfen, bekle," diyor, dehşete düşmüş görünüyor. Genelde bu benim yüreğime dokunurdu. Bugün öyle değil. Silahımı çenesinin altına dayadım. "Emirlerimi tamamen göz ardı ettin. Hem de benim masamda? Ve neden iki telefonu var?"

"Bu onun erkek arkadaşı,

o-" "Cody, evet,

biliyorum." "O bir pislik."

"Sen de öyle, Nolan. Ne yapıyorsun lan sen? Kendini bir porno yıldızı gibi mi görüyorsun?"

"Sadece-"

Silahımın ucunu çenesinin altına daha sert bastırıyorum. "*Biraz eğlence mi?*"

"Hayır, birazcık
değil-" "Kapa
çeneneni."

"Açıklayabilirim."

"Şimdi iyi bir zaman gibi mi görünüyor?" Onu bırakıyorum ve cesedi gösteriyorum. "Tanrı aşkına, Nolan."

Telefonumu çıkarıp kurbanımın püre haline gelmiş yüzünün fotoğrafını çekiyorum. "Temizleyin," diye bağıriyorum, cep telefonunun parçalarını toplayıp cebe atıyorum. "Ve kimseye tek kelime etme." Kapıya doğru yürüyorum ve durup arkama bakıyorum. "Herhangi birinden bahsediyorum, Nolan. Ne Danny, ne James, hiç kimse." İhtiyacım olan son şey tuvaletteki ölü adam hakkında bilgi istemeleri ya da Pearl'ü neden aradığını sormaları. "Ve belki de ofiste Ella'yla yaptığın saçmalıkları paylaşmam." Lanet olsun, bir dansçı daha eksilecek ve benim buna ayıracak vaktim yok. "Onunla aranızda her ne halt oluyorsa, bitirin." Tuvaletten çıkıyorum -ironik bir şekilde kendimi daha kötü hissediyorum

-Pearl'ü aradım, telefonumu kulağıma götürdüm ve Mason'ı geçtim. "Soran olursa, hiçbir şey olmadı."

Başını sallayıp bana bir içecek ve ıslak bir havlu getiriyor. Parmak eklemlerimi kontrol ettim. Bölünmüş. Takım elbisem. Sıçramış. Otomatik bir sesli mesaj aldığımda kaşlarımı çatıyorum, içkimi yudumlayıp takım elbisemi siliyorum ve kanlı elimi kuruluyorum. Bir sigaraya ihtiyacım var. "İyi misin patron?" Des, Marlborolarımı çıkararak yanımdan geçerken soruyor.

Konuşamıyorum. Sigarayı yakıp sertçe çekiyorum, nikotin etkisini ciğerlerimin derinliklerine çekip uzun ve yavaş nefes alıyorum.

Onu kim arıyor? Ailesi öldü, o zaman kimden saklanıyor?

Onu tekrar arıyorum ve *tekrar* sesli mesaja geçtiğinde kükreyerek yumruğumu duvara savuruyorum. Küfrediyorum. *Siktir, çok acıyor*. Silkelenip Esther'i arıyorum, endişelendiğimi itiraf etmekte zorlanıyorum. Gerçekten endişelendim. Hangi cehennemde o? Telefonu neden kapalı? "Peki onu kim arıyor?" Bağıriyorum, bir aşağı bir yukarı volta atıyorum.

"Brad?" Esther cevap veriyor.

"Evde misin?" Sesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Deniyorum.

Başaramadım. "Başka nerede olabilirim ki?"

"Kim var orada?"

"Ne?"

"Sadece soruya cevap ver, Esther."

"Ses tonunuzu değiştirmek ister misiniz?"

Nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve alacakaranlık gökyüzüne bakıyorum. "Sadece herkesi kontrol ediyorum."

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor, sesi endişeli geliyor.

İçimden gülüyorum. Hem de çok. "Hiçbir şey olmadı." "O zaman neden olmuş gibi konuşuyorsun?"

Tanrı aşkına. "Beau ve Rose kadar kötü olmaya başladın. Lütfen sadece soruma cevap verir misin?" Şu anda sabırsızlığım ve sorgulamam için saçma bir neden bulacak kapasitem yok. "Evde kim var?"

"Sadece ben ve çocuklar. Otto kulübe gitti. Len kapıda. James Beau'yu tekne iskelesine götürdü, sanırım jet ski'lerle. Danny ve Rose yemeğe gitti, Zinnea başka bir randevuda, Ringo ve Goldie de Tank'le kulübe gidiyor." Bir an duraksıyor ve ben de *gerçekten* bilmek istediğim kişiye gelmesini istiyorum. "Anya işte ve Pearl de dışarıda."

Ben hala. "Pearl dışarıda mı?"

Nereye gitti?" "Alışverişte sanırım.

Fury'yi aldı."

Biraz da olsa rahatlıyorum. "Teşekkürler." Telefonu kapatıp Fury'yi arıyorum. İki kez çaldıktan sonra cevap veriyor.

"Patron?"

"Neredesin?"

"Hiç bilmiyorum. Lincoln'de Pearl'ün yanında bir bitki dükkanı var."

İçimdeki her kas sıvılaşıyor, sırtım yakındaki bir duvarla buluşuyor. Nefes veriyorum, sersemlemiş hissediyorum. "Gözün onun üzerinde mi?"

"Evet, gözüm onun üzerinde." Sesi aşağılanmış gibi geliyor. Onu suçlayamam. Tank ve Fury vazgeçilmezdir. Çok önemli. Ayrıca şehirde işler sarpa sardığında kızların Danny ve James'in görüş alanından çıkmasına izin verilmesinin tek nedeni de onlar. Ve şimdi de Pearl'ün gözümün önünden ayrılmasına izin vermemin tek nedeni. "Bilmem gereken bir şey mi var?" diye soruyor.

Marlboro'mdan bir nefes çekiyorum ve başımı kaldırıp Drake'in yakınlarda tetikte beklediğini görüyorum. "Zaten bilmediğin bir şey değil. Sadece ..." Soru işaretleri yaratmadan bunu nasıl söyleyebilirim? O pisliği öldürmüş olabilirim ama kim olduğunu, onu kimin tuttuğunu, ne istediklerini bilmiyorum ve öğrenene kadar da bir şey yapmayacağım. Pearl'ü aramak için kulübe geldi. Onun burada olduğunu biliyordu. Bu bilgiyi nereden aldı? "Sadece yakın dur, tamam mı? Pearl onu takip etmenden pek memnun değildi."

Fury gülüyor. "Beau da aynısını hissetti. Şu halimize bak."

Kendime gülümsemek için izin veriyorum ve kürek kemiklerimle duvarı iterek telefonu kapatıyorum. Bir içkiye daha ihtiyacım var.

Drake'e bir teşekkür selamı veriyorum ve kulübe geri dönüyorum. CamelPhat & Elderbrook *Cola* çalıyor ve mekandaki her direğin etrafına bir dizi uzun bacak sarılmış durumda. Yolun karşısındaki Nolan'ın ellerini kuruladığını görüyorum. Bana başıyla selam veriyor ve ben de bakışlarımı Ella'ya çeviriyorum. Sahnenin önünde, göğüsleri dışarıda, kalçaları gıcırıyor. Aklından ne geçiyordu?

Anya önüme bir içki koyuyor. "Teşekkürler," diyorum, içmek yerine yudumluyorum.

Mason kasanın çekmecesini kapatıp yanımdan geçerken, "Pekâlâ," diye düşündü. "Bu bir başparmak gibi göze çarpıyor."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve otuzlu yaşlarının ortalarında, gel beni becer stiletto'ları giymiş, şık bir pantolon takım elbise giymiş, süslü bir çantası ve kat kat sarı saçları olan bir kadın görüyorum. "Öyle değil mi?" diyorum sessizce, bara yaklaşmasını izlerken. Eğilip Anya'ya bir şey soruyor. Anya barın aşağısından bana bakıyor.

kadına gülümsüyor ve başını sallıyor. Mason içeri girer. Onunla birkaç dakika konuşur. Ona bir bardak şarap verir.

Bir tabureye oturup sahneye bakıyor ve Mason benim tarafıma geri geliyor. "Seni soruyor."

"İsim?"

"Elsa Dove."

Kaşlarımı çatıyorum, düşünüyorum. "Bu neden bir şeyler çağrıştırıyor?"

"Çünkü Pink Flamingo'nun sahibi o." Ben ona şaşkın bir bakış fırlatırken Mason'ın delinmiş kaşları kalkıyor.

"Pink Flamingo, James'in altı ay önce birkaç silahla bastığı ve Leprikon'u bulduğu kulüp değil mi?"

"Tek ve biricik." Mason kıkırdar. "Arkasında bir de ceset bıraktı. Sence özür dilemek için mi burada?"

"Bilmiyorum ama gerçekten merak ediyorum." Ayağa kalktım ve barda dolaşarak kendimi Elsa Dove'un önüne attım. Çekici bir kadın. Kendine güven veriyor. Elimi uzattım. "Brad Black."

"Amerikalı," diye düşündü, başını eğdi, gözleri hâlâ nemli olan kıyafetimin üzerinde gezindi. "Elsa Dove." Titriyor, sertçe kavriyor. "Bir tabure çek, Brad."

Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum ama tam olarak bunu yapıyorum, ayağımı indiriyorum ve ayaklıktan yukarı doğru tekmeliyorum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir sorunum var." "Ve

bana mı geldin?"

"The American, The Brit, ve The Enigma. Birlikte çalışıyorsunuz, değil mi?"

Onun gözlemleriyle eğlenmiyorum. "*Sorun* nedir, Elsa Dove? Biraz meşgulüm." Otto'yla konuşmam ve bir şekilde ölü adamın yüzünü sistemden geçirmesini *sağlamam* gerekiyor, ta ki gerçekten bazı cevaplar alana kadar cevaplamak istemediğim çok fazla soruyu gündeme getirmeden. Ayrıca boş, parçalanmış telefonda ne çıkarabileceğine de bakması gerekiyor.

"Kulübümü yöneten adamı kovdum."

Mason'a bakıyorum. "Des Stanton," diyor küçük bir gülümsemeyle ve Elsa'ya bakıyor.

Ah, bu doğru. James'in Pink Flamingo'da tetiği çektikten sonra bir noktada ondan bahsettiğini hatırlıyorum. "Burası sizin insan kaynakları departmanınız değil Bayan Dove."

Boğazını temizliyor ve ben bunu çok net görebiliyorum. Yardım istemekten ne kadar nefret ettiğini. "Des işyerime bazı kötü karakterleri davet ediyordu." Leprikon gibi. James sayesinde artık ölü. "Gitmesi gerekiyordu. Çekmek istediğim türden bir kalabalık değil." Bana doğru eğildi, ben de içgüdüsel olarak geri çekildim. "Ne demek istediğimi anlıyorsan." Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Kulübümden uzak durmalarını sağlamalıyım."

"Demek bana geldin?"

"Bunu yaptığınıza değmesini sağlayabilirim."

"Şimdi yapabilir misin?" Şarabını yudumlarken pahalı vücudunda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, gözleri benimkileri yakıyor. Belli ki istediğini elde etmekte usta.

"Hoşunuza gidebilecek bilgilerim var."

Kulaklarım diken diken oluyor ve Mason'ın da yakınımda, ilgilendiğini hissediyorum. "Ne hakkında?" Ayağa kalkıyor. "Tuvaleti kullanabilir miyim?"

Yani hazzı ertelemeyi hedefliyor, öyle mi? Beklentimi uzatmak mı? Sessizce yolu gösteriyorum ve topuklu ayakkabılarıyla kasıla kasıla gidişini izliyorum, dikkatimi kışında tutma çabaları oldukça övgüye değer. Ve başarılı. Güzel bir kış. "Ne düşünüyorsun?" Mason'a soruyorum.

"Bence o açıkça senden hoşlanıyor, aygır." Mason viskiden bir yudum daha alırken gülüyorum ve barın aşağısından bana bakan Anya'ya başımla selam veriyorum. İyi işti. Her zaman kontrol et.

Mason kapıya doğru başını sallayarak, "Ve bir tane daha var," der.

"Ne?"

"Biz ne zaman otuzlu yaşlardaki tasarımcı, süslü, iş kadınlarının takıldığı bir yer haline geldik?" Mason soruyor.

Tekrar arkama bakıyorum, boynum ağrımaya başlıyor. "Siktir," diye nefes alıyorum, Allison'ın baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek kulübümden geçişini izliyorum.

"Hey," diye şarkı söylüyor ve öpmek için yaklaşıyor. Doğal olarak donup kalıyorum. Şu anda yanlış olan birkaç şey var. Birincisi, onu aramamı söyledi. Aramadım. İki, ona hangi kulübün sahibi olduğumu söylemedim. Sadece bir bar sahibiyim. Asgari bilgi. O da biraz araştırma yaptı.

"Seni aradığımı sanıyordum," diyorum soğukkanlılıkla, Elsa'nın taburesine otururken. Kenarında kırmızı ruj izleri olan yarı sarhoş şarap bardağını fark etmiyor.

"Geçiyordum, uğrayıp seni yakalayayım dedim." "Sana burada olduğumu söylemedim," diyorum. "Ya da *buranın* nerede olduğunu."

Yanakları renkleniyor. Ona seslenmekten zevk aldığımı söyleyemem. O iyi bir kadın. Yatakta fena değil. Çok fazla yastık sohbeti olmaz. Ve şimdi - aptal ben - onu eve geri götürdüğüm için ciddi miyiz?

Allison gülüyor. "Evet, güldün."

"Hayır," diye cevap veriyorum hızla, başımı sallayarak. "Ben yapmadım."

Allison'ın yanından geçerken Elsa Dove beliriyor ve çok kızgın görünüyor. "Affedersiniz, orası benim yerim."

Allison omzunun üzerinden Elsa'ya bakarken, kendimi destekleyerek derin bir nefes alıyorum. İki kadın da birbirlerine yukarıdan aşağıya bakıyor ve ikisi de tamamen kırılmış görünüyor. "Peki ya sen?" Allison soruyor.

"Bu seni ilgilendirmez tatlım," diye karşılık veriyor Elsa, barın üzerindeki şarap bardağına başıyla işaret ederek. "Benim yerimdesin."

"Ve bu da benim erkek arkadaşım," diye karşılık veriyor Allison.

Şaşırarak geri çekildim. "Öyle miyim?" Otomatik olarak söylüyorum ve Elsa gülüyor. Allison öfkeli görünüyor. Tanrım, şafak vakti tasarımcı çantaları. Bu çok komik. Lanet olsun, Allison sırtımdaki ve kollarımdaki bitmek bilmeyen pençe izlerinden Elsa'nın sorumlu olduğunu mu düşünüyor? Çünkü doğal olarak soru soruldu.

Ben de görmezden geldim. "Ben kimsenin sevgilisi değilim." Ayağa kalktım. "Ve yapacak işlerim var." Cep telefonumu çıkarıp Danny'yi arayarak uzaklaştım.

"Avukatları eve getirerek ne halt etmeye çalışıyorsun?" diye bağırır.

Gözlerimi deviriyorum. Asla açıklayamazdım. "Az önce kulübe kimin girdiğini asla tahmin edemezsin."

Hattan boğuk sesler geliyor, muhtemelen Danny karısının yanından uzaklaşıyor. "Rus ya da Meksikalı olmadıklarını varsayıyorum, yoksa silah sesleri duyardım," diye fısıldıyor.

"Erkekler bile."

"Amber diyorsan-" "O

öldü."

"Ceset yok, Brad."

Hiç espri yapmadan gülüyorum. "Amber değil." Kahretsin, bu çok kötü bir durum. Kimse Amber'ın gerçekten öldüğüne dair kanıt istemiyor çünkü kanıt aynı zamanda Rose'un yaptığına dair de kanıt sunacak.

Danny sabırsızca, "Çıkar ağzındaki baklayı," diye bastırıyor. "Rose masada kiminle ve neden konuştuğumu merak ediyor."

"Elsa Dove."

"Kim?"

"Pembe Flamingo."

"Ohhhh," diye nefes alıyor. "Peki o ne istiyor?"

"Bize gelen herkes ne ister?" diye sordum. "Size bir ipucu vereyim. Cevap *pro* ile başlar ve *tection* ile biter."

"Bazen tam bir pislik oluyorsun."

İlk defa onunla aynı fikirdeyim. "Elinde bilgi olduğunu söyledi." "Yola çıkıyorum."

DANNY

Hayatımı sikeyim, geleli çok olmadı. Pencereden restorana bakıyorum ve Rose'u masada görüyorum. Bu tarafa bakıyor, Brad'e telefonu kapatırken beni izliyor. Endişeliydi. Ona tecavüz eden ve yıllarca peşini bırakmayan adamın hâlâ hayatta olduğunu söylemek için sabırsızlandığımı söyleyemem. Onu öldürmediğimi. Ona yalan söylediğimi. Ama bunun yapılması gerekiyordu.

Burada işler yeniden değişmek üzere ve nedenini anlaması gerekiyor. Brad'i geri çeviriyorum, kapının kolunu tutup çekerek açıyorum. "Bir saat bekleyebilir mi?"

"Ne var? Hayır, bekleyemez. Allison da geldi. Sayıca azım."

Dick. Bir kadını eve davet ederken ne düşünüyordu? Hem de sadece bir kadını değil, lanet olası bir avukatı. "Brad," diyorum sessizce, kapının yanında durarak. Rose sandalyesinde doğruldu, şarabı dudaklarının yarısına kadar gelmişti, yüz ifadesi endişeliydi. Umutlu. Bu beni öldürüyor. Ona küçük, güven verici bir gülümseme veriyorum. O da karşılık veriyor. "Şu anda restoranın karşısındaki karımın yüzüne bakıyorum ve ona Sandy'yi öldürmediğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum."

"Siktir."

"Evet." Yanaklarımı şişiriyorum, bu dünyada beni karımdan daha fazla korkutan hiçbir şey olmadığı gerçeğiyle bir kez daha eğleniyorum. Kalkıp gidecek mi? Beni terk mi edecek? Yüzüme içki mi fırlatacak? Bana bağırarak mı, vuracak mı? Bunların hepsi korkudan kaynaklanan eylemler olacak. Bir daha asla korkmayacağına yemin ettim.

"Acele etme," diyor Brad, yumuşak ve anlayışlı bir sesle. "Ve bir uyarı."

"Ne?"

"Elsa Dove belli ki istediğini elde eden bir kadın."

Gülümsüyorum. "Çapkın mı?"

"Devasa."

"O zaman evli olmamanız iyi bir şey, değil mi?"

"Bunu Allison'a söyle," diye mırıldandı. "O ve Elsa pek anlaşılamadılar."

Gülüp telefonu kapatıyorum ve derin bir nefes alıp kendimi toparlayarak telefonumu cebime atıyorum. Rose'un gözleri masaya giden yol boyunca beni takip ediyor ve ben koltuğa indiğimde aşağıya bakıyor. Şarap şişesini alıp ikimize de dolduruyorum ve garson masaya geldiğinde gülümsüyorum. "Bay Black, sizi tekrar ağırlamak harika."

Rose menüsünü alırken kıkırdıyor, şüphesiz Gordon Blinks'in beyniyle masayı dağıttığım zamanı düşünüyor. Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Seni görmek güzel Francesco."

"Bayan Black." Rose'a başıyla selam veriyor.

"Francesco," diyor menüsüne gülümseyerek. "Bize beş dakika verebilir misin?"

"Tabii, tabii." Ellerini kaldırdı, geri çekildi ve ben sandalyeme gömüldüm, parmaklarımı şarap kadehimin sapına dolayarak karımı izledim. Soruları bekliyorum. Ama beklerken, burada oturup onu hayranlıkla seyretmek umurumda değil. Arkasına uzanıp saçlarını bir omzunun üzerinden çekiyor, menüyü okurken parmaklarını uçlarında gezdiriyor, dudakları düşünceli bir şekilde somurtuyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Merak etmiyormuş gibi davranıyor.

Brad'in telefonuna cevap vermek için masadan kalkmam konusunda. Endişelenmemiş gibi davranıyor. Gözlerim önünden aşağıya, siyah deri pantolonun içine sokulmuş siyah ipek bluzaya kayıyor. Herhangi bir sızıntıyı gizlemek için siyah. Pantolon karnını içeride tutmak için. Karnı yok, sadece utangaç davranıyor. O yürüyen bir seks bombası. Şu anda onunla seks yapamıyorum ve ne yalan söyleyeyim, bu beni öldürüyor. Bu gecenin kuraklığı bozacağını umuyordum gibi davranmayacağım. Kötü haberler verirken olmaz. Randevu gecesini mahvettikten sonra beklediğim son şey seks.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor menüsüne, umursamaz bir sesle. Biraz sıvı cesaret alıyorum. "Pek sayılmaz, bebeğim."

Başını sertçe kaldırıyor, mavi gözleri endişeli. "Ne oldu?" diye soruyor titrek bir sesle.

Kalabalık restoranın etrafına göz gezdiriyorum, Rose çıldırdığında kaç seyirci olacağını hesaplıyorum. Çok fazla. Elimini kaldırıp gözümün kenarını ovuşturuyorum. İşte başlıyoruz. "Sana söylemeden önce bir şeyi hatırlamanı istiyorum."

Bana bakıyor, sessiz, ama zihninin döndüğünü, ona atabileceğim her şeyi düşündüğünü görebiliyorum. Eminim bir an bile itiraf etmem gereken şeyi düşünmemiştir.

"Konuş Danny," diyor sandalyesine geri yaslanıp menüsünü tekrar yerine koyarken.

"Seni sevdiğimi unutma."

Başı eğik, dudakları düz. "Konuş dedim."

"Ve bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım." O pisliği bulup Bu sefer onu *gerçekten* öldürecek.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, şarabını alıp geri fırlatıyor. "Seni lanet olası piç." Öfkeyle elindeki boş bardağı yere çarpıyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

Geri çekiliyorum, kafam tamamen karışıyor, sözlerimi gözden geçiriyorum. Ona söyledim ve kaçırdım mı?

Sandalyesinden fırlıyor ve ellerini masaya vurarak çatal bıçak takımlarının zıplamasına ve çınlamasına neden oluyor. Tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye mırıldanıyorum, kaşlarımı çatarak onun öfkeli haline bakıyorum.

"Kızını taşıdığım için vücudum harap oldu, çoğu zaman acı çekiyorum, çatlaklarım ve hırpalanmış bir amım var ve sen sikini başka bir kadına sokarak bana teşekkür mü ediyorsun?"

Ne oluyor lan?

"Kimdi o?" diye bağılıyor. "Hangi pis küçük fahişeyi becerdin, seni ihanet eden, bencil sık kafalı? Kulüpteki kızlardan birini mi?" Kendine biraz daha şarap koyar ama içmez. Hayır, içmiyor. Yüzüme fırlattı. Ben hala gözlerimi kapatıyorum. *Aman Tanrım. Bunu da nereden çıkardı?*

Peçeteye uzanıyorum ve yavaşça yüzümü siliyorum, kanım kaynıyor. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyor? Çenem kırılmak üzereyken ona bakıyorum ve canavarın yükseldiğini görünce geri çekiliyor.

"Otur lan yerine," diye emrediyorum, sesim kırılğan.

Ağzı açık kaldı. Şok mu oldu? *Siktiğimin kulübüne katıl, bebeğim.* "Siktir git, Black." Çantasını kaptığı gibi kapıya doğru yürüyor, ben de hızla peşinden gidiyorum, omzunun üstünden avucumu tahtaya vurup kapıyı tekrar kapatıyorum. "Bu garip bir şekilde anımsatıyor," diye fısıldıyorum kulağına, omuzlarının yükseldiğini, karıncalanmalarla savaştığını görüyorum.

"Siktir git."

"Bu güzel olmaz mıydı?" Kalçalarımı kışına doğru yuvarlıyorum. Tahrik oldum.

Serbest bırakılmadan geçen haftalar bir adama bunu yapar. "Siktir git."

"Oh, bebeğim, kaçmak yok." Ön tarafına uzanıyorum ve yanaklarını sıkarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. Gözleri yara izime takılıyor. Zonkladığımı hissedebiliyorum. "Kışını masaya geri götürmeni öneririm."

"Yoksa ne olur?"

"Zaten öldürme çılgınlığına çok yakınım bebeğim. Bu güzel restoranda, bu güzel insanların önünde bunu yapma."

Rose gözlerini kocaman açıp sessiz odaya bakıyor. Tüm dikkatler üzerimizde.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye soruyor bir adam, koltuğunun itilme sesi üzerine. Gözlerimi karımdan ayırmıyorum. Alternatif, adam için iyi sonuçlanmayacak.

Rose mavi bakışlarını benimkilere çevirmeden önce gülümseyerek, "Ben iyiyim," diyor. Geri çekilip onu kapıdan bırakıyorum. Ona tekrar söylememe gerek yok. İster görgü tanığını ister kendisini kurtarmak için olsun, umurumda bile değil. Sessiz restorana geri dönüyor ve sakince sandalyeye çöküyor.

Sakince kışımı koltuğuma bırakıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, garson mesafesini koruyor. "Sikimi başka bir kadının içine sokacağımı mı sanıyorsun?"

"Dedin ki-"

"Aletimi başka bir kadının içine soktuğumu mu? Hayır, Rose. Aletimi başka bir kadına soktuğumu *kendin* söyledin."

Gözlerimin önünde soluyor, restoranın etrafına bakıyor. Hala sessiz. Sikimde bile değil. Aslında, umarım Bay İyiliksever tekrar konuşur çünkü içimden bir şeylere vurmak geliyor. Yumruğumu masaya vuruyorum. "Sikimi asla başka bir kadının içine sokmam Rose." Peçeteyi tekrar kapıyorum ve o sandalyesine daha da büzülürken kendimi kabaca siliyorum. Onu da masaya çarpıyorum, öfkem hiç soğuma belirtisi göstermiyor. Gerçekten bunu yapabileceğimi mi düşünüyor? Ayağa kalktım, kendimi tuttum ve öne doğru ittim. "Bu sik senin Rose. Sadece senin ağzında olacak. Sadece amına girecek."

Şaşkınlığını üzerinden atıp öksürüyor ve restorana bir kez daha bakıyor. "Tamam," diyor ve oturmamı istiyor.

"Bana anladığımı söyle," diyorum kalabalığımıza aldırmadan, elim hâlâ kendimi tutarken. "Şimdi."

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Anlıyorum."

"Güzel. Beni bir daha asla sorgulama." Oturdum ve şarabıma sarıldım. Sikerim böyle işi. Karımın ona böyle ihanet edebileceğini düşünmesinden daha kötüsü olamazdı. Hadi şu işi bitirelim. "Sandy ölmedi." Bana karşı çıkarken ona dudak büktüm. "Sana onu öldürdüğümü söyledim çünkü endişelenmeni istemedim."

"Ne?"

"Beni duydun Rose."

Yanaklarındaki ateşin yükseldiğini görüyorum. "Ne?" diye bağıyor.

Oh ne güzel. İşte ikinci raunt geliyor. Şarap kadehimi kaldırıyorum. "Biraz daha şarap lütfen, Francesco."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, bebeğim. Ben çok ciddiym." Şarap ve Sandy hakkında. "Hâlâ hayatta ve nerede olduğunu bilmiyorum ama onu bulduğumda kör, paslı bir jiletle kesip açacağım ve yavaşça kan kaybından ölmesine izin vereceğim." Francesco'dan şarabı kaptığım gibi şişeden içiyorum ve yuttuktan sonra nefes nefese kalıyorum. "İyi gidiyor, değil mi?"

Burun delikleri alevlendi, ayağa kalktı. "Senden nefret ediyorum." Ve beni kendimi dizginlemek için mücadele ederken bırakarak çekip gitti.

Yapamam.

Elimde şarabımla ayağa fırlayıp peşinden gidiyorum ve onu yine kapıda yakalıyorum. Bunun geldiğini göremiyorum, belki de kırmızı sis görüşümü engellediği içindir. Dönüyor, savuruyor ve burnumun tam ortasına vuruyor ve burnumdan kan fışkırıyor. "Siktir," diye tıslıyorum, şişeyi bırakıp burnumu sıkıyorum. Ona bunun yersiz olduğunu bile söyleyemiyorum. Hiçbir pişmanlık göstermeden önümde kabarıyor. Psikopat gibi hissediyorum. O da psikopat *görünüyor*. İki lanet psikopat. Bir elimle boğazına sarılıyorum ve onu kapıya doğru itiyorum, yüzüne doğru kalkıyorum. "Bence çocuklarımız yetim kalmadan önce ikimizin de sakinleşmesi gerekiyor."

"Siktir git," diye tıslıyor, elimi boğazında tutup sıkıyor.

Baştan çıkarma. *Standart*.

Yüzümü yaklaştırıyorum ve burnumu yanağına sürtüyorum. "Sen-" Omuzlarımda bir çift el hissediyorum ve aniden geri çekiliyorum, keskin hareket Rose'u sarsıyor, elim boynunu çekerken öksürmesine neden oluyor. Önce sırtım güverteye çarptı ve çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi.

Sikeyim.

Kafam karışmış bir halde tavana doğru göz kırparken, restoranın içinde yankılanan soluk seslerini duyuyorum. "Ne oluyor lan?" Rose'u bulmak için başımı çevirerek hırıltıyla konuşuyorum. Endişeli görünüyordu.

"Sanırım bu kadar yeter." Üstümde bir adam beliriyor, ellerinin tozunu alıyor.

Aslında ellerinin tozunu alıyor. "Seni vatandaş olarak tutukluyorum."

Bir kahkaha patlattım, histerik. Ya da psikotik. Karnım ağrıyor. Burnum kanamaya devam ediyor. Su, kırmızı buğuyu daha da azaltıyor ve beni gözlerimi silmeye zorluyor. Rose'u tekrar kapının yanında buluyorum. Gözlerime bir kez bakıyor ve kapıyı çekip açarak gidiyor.

Çünkü başına gelecekleri biliyor.

Ama onun dışarı çıktığını görünce keyfim kaçtı ve bir kez daha öfkelen dim. Ne yazık ki Bay İyiliksever için, o benim çıkış noktam. Ona bakıyorum, tam o sırada başka bir adam içeri giriyor ve onu kuşatıyor. Ve diğer tarafta bir başkası. Günü kurtarmak isteyen üç kaslı herif. Dudağı mın kıvrıldığını hissediyorum ve tüm öfkemi uzuvlarıma enjekte ederek sağdakini bacağıma attığım bir tekmeyle yere seriyorum. Doğal olarak buna karşılık diğer ikisi de üzerime atlıyor ve iki güreşçi özentisi gibi beni sıkıştırmaya çalışıyor. Tanrı aşkına. Bunun için zamanım yok. Kaçak bir kadın var ve dışarıda tek başıma olmak hiç de ideal değil. Bu düşünce öfkemi artırıyor ve bunu yakıt olarak kullanıyorum, onları üzerimden atarken kükrüyorum, ayağı kalkıyorum ve yerdeki diğer adamı ihmal etmeden her birinin karnına tekme atıyorum. Eğer Rose'a ulaşmam gerekmeseydi, bu adamların hepsi gerçek bir ders almış olacaktı. Silahımı çıkarıp üçünün arasına nişan alıyorum ve sesimi yükselterek panik içinde soluk alıp vermelerinden beni duymalarını sağlıyorum. "Getir

Kalkın, masanıza dönün ve lanet yemeğinizi yiyin." Şaşırtıcı olmayan bir şekilde hepsi birbirlerine soru dolu gözlerle bakar.

"Kalk lan ayağa!" Pencereden Rose'u arayarak bağıyorum. Sabrım ve akıl sağlığım tükendi, onları tekmelemeye başladım ve neredeyse hepsini masalarına geri postaladım. "Şimdi oturun, çenenizi kapatın ve yemeğinizi yiyin." Adamlardan birinin makarnasından bir avuç alıp yüzüne çarpıyorum. "Ve bir dahaki sefere, karımla *tartışmalarına* girmeden önce çok iyi düşünün." Silahımı pantolonumun içine sokup restorandan çıkıyorum, bir elimle saçlarımı tararken bir yandan da sokağın aşağısına ve yukarısına bakıyorum. "Rose!" Bağıyorum, köşeye doğru yürüyorum, arıyorum. "Rose!" Telefonumu çıkardım ve onu aradım. Telefon çalıyor. "Rose!" Sokağa geri dönüyorum, sağa sola bakarak diğer köşeye doğru koşmaya başlıyorum. Hiçbir şey yoktu. "Kahretsin." Arabama koşarken onu tekrar aradım ve koltuğa yığıldım. Sesli mesajını aldım, ona sevgi dolu bir mesaj bıraktım. "Yemin ederim Rose, beni ara yoksa-" Ne yapacağım ben? Koltuğuma yığıldım. "Bebeğim, lütfen. Beni burada senin için endişelenirken bırakma. Bana nerede olduğunu söyle. Seni alayım. Bunu halledebiliriz." Arabayı çalıştırıp uzaklaşıyorum, gözlerim sokaklarda onu arıyor.

Kalbim endişeyle çarpıyor.

Maggie'nin muslin bezlerinden birini burnuma tutup kanamayı durdurmaya çalışarak bir saat boyunca araba kullandım. *Kesinlikle* kırılmış. Eve gidip gitmediğini kontrol etmek için annemi aradım. "Neler oluyor?" diye soruyor. "Brad de telefonda herkesin nerede olduğunu soruyor."

Nedenini merak edecek ne enerjim ne de kapasitem var. Rose'u bulmam gerekiyor. "Her şey yolunda anne," diye gönülsüzce onu temin ediyorum. "Maggie için yeterince sütün var mı?"

"Bende çok var. Danny, beni karanlıkta bırakma."

İç çekiyorum, vazgeçiyorum. Er ya da geç öğrenecek. "Sandy'nin peşinden gittiğim gece, onun Rose'a tecavüz eden adam olduğunu öğrendikten sonra ..."

Ben

oğlumun biyolojik babası olduğunu öğrendim. Ellerim direksiyonun etrafında bembeyaz oldu. Sandy Daniel'ı *asla öğrenemez*.

"Ne olmuş ona?"

"Kaçtı." "Ne?"

"O kaçtı, anne." Bunun olmasına izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. İyice düşünmeden onun peşinden gittiğim için. Kendimi ve diğer herkesi riske attığım için. Brad, James ve diğerleri ortaya çıkmasaydı, hiç şüphesiz ölmüş olacaktım. Ve sanki bana suçsuz olmadığımı hatırlatmak istercesine, üç kurşun deliği de varlığını hissettiriyor.

"Aman Tanrım."

Sola döndüm, hâlâ karımı arıyordum. "Bazı cesetler ortaya çıktı. Rus ve Meksikalı; hepsinin göğsünde Black ailesinin amblemi var."

"Oh, Danny."

"Telefonum dinleniyor ve Sandy hâlâ kin beslediğinden emin olmak için beni aradı." Telefon biraz cızırdıyor. "Anne?"

"Bundan haberin var mıydı?" diye tıslıyor, sesi boğuk. Çünkü avucuyla altını kapatıyor. Otto'yla konuşuyor.

"Ha di ama Boo," diyor onu yatıştırarak. "Sizi kızlardan uzak tutmak istediğimizi biliyorsun-"

"Bana söylemeliydin!"

Başımı sallıyorum, kırmızı lekeli bezi yolcu koltuğuna bırakıyorum, burnumu kırıstırıyorum, akışın yeniden başlamasını bekliyorum. Başlamadı. "Anne," diyorum, dikkatini çekmek ve Otto'nun ateşini söndürmek için sesimi yükselterek. "Ortaya çıkarsa beni ara, tamam mı?"

Bana cevap vermeyip telefonu kapatıyor ve ben de elimi enseme götürüp okşuyorum. Kontrol ekranından James'in numarasını tuşluyorum. "Nasıl gitti?" diye soruyor.

Gülüyorum, çünkü şu anda yapabileceğim tek şey bu.

"Siktir," diye nefes alır James.

"Ne?" Beau'nun arka planda söylediğini duyuyorum, duyuları onu hayal kırıklığına uğratmıyor. "Neler oluyor James?"

Onu susturuyor. Bunun pek hoş karşılanacağını sanmıyorum. "Biliyor musun," diye nefes alıyorum, arabayı sürerken hâlâ kaldırımları tarıyorum, "aslında ona başka bir kadını becerdiğimi söyleyeceğimi sandı."

"Ne?"

"Evet." Hiç eğlenmeden gülüyorum. "Kızımı doğurduktan sonra şu anda dışarı çıkamadığı için, benim sapıtacağımı düşündü."

"Danny, şu anda anlaşılabilir bir şekilde duygusal."

"Bu ona Sandy'den bahsetmeden önceydi," diye bağıyorum, tekrar gülerek. "Sandy olayı pastanın üzerindeki krema gibiydi. Lanet olsun, yanlış yaptığım için doğru yapamıyorum."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. Restorandan ayrıldı." "Ve sen onu durdurmadın mı?"

Koltuğuma büzüldüm. "Meşguldüm," diyorum sessizce, pişmanlık dolu bir sesle. "Doing-"

"İşime burnunu sokan üç adamı tehdit etmek." "Oh, Tanrı aşkına."

"Ve şimdi dışarıda bir yerlerde tek başına, Sandy serbest, Meksikalılardan bahsetmiyorum bile ve-" Avuç içimi direksiyona vuruyorum. "Başka bir kadını becerebileceğimi düşündüğüne inanamıyorum!" Sağa sert bir dönüş yaptım ve ayağımı yere bastım.

"Karımla romantik gün batımı gezintimiz ve su üzerindeki çarpışmamız sona erdi. Benimle kulüpte buluş."

"Tank sende mi?" "Evet."

"Ya Fury?"

"Pearl ile birlikte."

"Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım ve Fury'yi aradım. "Benimle hemen kulüpte buluş," diye emrediyorum, ayağımı yere bastırarak.

Hiatus'a varana kadar onu üç kez daha aradım. Dikiz aynasından yüzümü kontrol ediyorum, kurumuş kanı silerken küfrediyorum. Morarma ya da şişme yok. Henüz yok. Arabadan indim ve krem rengi ceketime baktım. "Siktir et." Kan lekeli parçadan sıyrılıp arka koltuğa atıyorum, kapıyı çarpıyorum ve yolun karşısına geçerken gömleğimi pantolonumun içine tekrar sokup yakasından bir düğme daha açıyorum.

Des ve Drake bana endişeli ve sorgulayan gözlerle baktıklarında "Sorma," diyorum. Des benim için kapıyı açıyor ve ben de tam içeri girecekken biri adımları sesleniyor. Dönüyorum ve Otto'nun Range Rover'lerden birinden indiğini görüyorum.

"Bekle," diyor yolun karşısına geçerken. Yüzünde çizik ya da sıyrık var mı diye bakıyorum. Hayır. O sadece karım. Bana doğru geliyor ve başını soru sorar gibi eğiyor. "Bu kan mı?"

Uzanıp yanağımı ovuşturuyorum. "Rose bana baktı. Annem nasıl?" "Pissy."

İçimden gülüyorum. "En azından nerede olduğunu biliyorsun." Telefonuma bakıyorum, beni bu şekilde cezalandırmayı bırakmasını diliyorum. Kendimi hasta hissediyorum.

"Bakın, bunun doğru zaman olup olmadığını bilmiyorum-"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Eğer konu sen ve annemse, hayır, şu an kesinlikle doğru zaman değil." Şimdiden kararlılıkla delilik arasındaki ince çizgide gidip geliyorum. "Bana bahşiş verme, Otto. Telefon dinleme cihazından bir şey çıktı mı?"

"Henüz bir şey yok." Otto beni kulübe kadar takip etti. "Peki Bernard King?"

"Hiçbir şey, ama kameralar Brad'e çarpan Escalade'i şehir dışına çıkarken yakaladı."

"Hala sürüyorlar mı?" Kurşun delikleriyle mi?

Otto omuz silkiyor. "Peki ya Nolan? Onunla ilgili ne yapıyoruz?" "Şu anda hiçbir şey. Brad'e söylemeden önce gerçeklere ihtiyacım var." Çünkü ben sadece

o küçük pisliği savunacağını biliyorum. "Lanet karımı bulmam lazım." Telefonuma baktım. "Onun yerinde olsaydın, nereye giderdin?"

"Senden kaçmak için mi?" diye sorar. "Cehennem. Daha az acıtacak."

Homurdanıyorum ve ayaklarımı kaldırıp Brad'i ararken Ringo ve Goldie'nin bir kabinde olduğunu fark ediyorum. "Cozy," diyorum yanlarından geçerken.

"Siktir git," diye tıslıyor Goldie, bira şişesinin kenarından hırlayarak. Narin şarap kadehi yok. Elbise yok.

"Happy nerede?"

"Ofisinde saklanıyor," diyor Ringo gülerek ve başıyla barı işaret ediyor. İki kadın görüyorum, ikisi de şık pantolon takımları giymiş. İkisi de mükemmel makyajlı. İkisi de güç yayıyor.

Buradan bile gerginlikten ısırabilirsin. Rose'u tekrar ararken Brad'in yukarıda, aşağıya bakıyor olacağını bildiğimden, gizli ofisten kulübü gören cama bakıyorum. "Hadi bebeğim," diyorum sessizce. "Cevap ver."

Sesli mesaja düşüyor ve dişlerimi sıkıp telefonumu sıkıştırıyorum, burnumdan sakın bir şekilde nefes veriyorum. Tekrar deniyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Brad sonunda ortaya çıktı. "İyi misin?"

"Rose ortadan kayboldu."

Geri adım attı. "Kayboldu da ne demek?"

"O gitti, Brad. Yürüdü gitti. Terk etti. Buna ne demek istediğini bilmiyorum ama o gitti." Derin bir nefes alıyorum, öfkem ve korkum ikiye katlanıyor. "Ona söylemem gereken bir şey olduğunu söyledim. Onu aldattığımı düşündü."

Brad homurdanıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Keşke Rose da bana aynı güveni duysaydı. "Kendini kaybetti ve zaten ortalık karışmışken ben de Sandy bombasını attım."

"Siktir."

"Bana yumruk attı ve çıkıp gitti."

"Ve sen onun peşinden gitmedin?"

Omuzlarım düştü ve ona baktım. Brad beni tanıyor. Ona söylememe gerek yok.

"Tanrı aşkına, ciddi şü lanet olası öfkeni kontrol altına almalısın."

Surat astım. "Karımla evli olmayı dene."

"Hayır teşekkürler, burnumu olduğu gibi seviyorum," diyor benimkine bakarak. "Düz." İç çekerek bara doğru işaret ediyor ve ben de tüm gözlerin üzerimizde olduğunu görüyorum. "Elsa Dove bilmek istediğimiz bilgilere sahip olduğunu söylüyor."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Allison etraftayken konuşmuyor ve Allison da lanet taburesine yapışmış durumda."

"Miyav," diye mırıldanıyorum, Rose'u tekrar arıyorum, bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. *Tekrar* sesli mesaja geçtiğinde "Siktir et," diye tıslıyorum. Bu sefer mesajım o kadar da sevgi dolu değil. "Ara beni Rose. Bu hiç komik değil."

Brad, "Elsa'ya şimdi iyi bir zaman olmadığını söyleyeceğim," diyor.

"Hayır." Elimi uzatarak uzaklaşmasını engelledim. Elsa bize her şeyi söyleyebilir ve her şey Sandy hakkında bilgi olabilir ve ben Sandy hakkında gerçekten bilgi istiyorum. "Allison'ı uzaklaştırabileceğini düşünüyor musun?"

Gülüyor. "Bir ayı ormana sıçar mı?" "Ayılar hakkında konuşmayalım."

Ben Elsa Dove'a bakarken Brad yüzünü buruşturuyor. Gözleri benim üzerimde. Ağzından tek kelime çıkmadan konuşan gözler. Rui De Silva *Touch Me* çalmaya başlıyor. Hızlı bir mesaj gönderip Bayan Dove'a doğru ilerliyorum ve yol boyunca beni boğucu bakışlarından kurtarmıyor.

"Siz İngiliz olmalısınız," diyor, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış, kadehi göğsünün önünde asılı duruyor. "Ne büyük bir zevk."

Dudaklarım düz duruyor. Umarım bu düşündüğüm yere varmaz. Hiç havamda değilim. "Brad elinde bilgi olduğundan bahsetti."

Şarabını kırmızı dudaklarına götürürken duraksıyor. "Doğrudan işe."

"Bu yüzden buradasın, değil mi? İş için."

Bakışlarını vücudumda gezdirirken dudakları bükülüyor, yarı somurtuyor, yarı gülümsüyor. "Belki."

"Kesinlikle," diye karşılık veriyorum, Anya'nın bana uzattığı bardağı sol elimle alıyorum ve yüzük parmağımın tam onun görüş hizasında olduğundan emin oluyorum. Gerçi artık evli olup olmadığım tartışmaya açık. Midem bulanıyor. Telefonumu hızlıca kontrol ettim. Hiçbir şey yok.

Başımı kaldırdığımda Bayan Dove'un gözlerinin parmağında olduğunu görüyorum ve içimden bir ses yüzüğün onun için hiçbir önemi olmadığını söylüyor. "Hakkınızda çok şey duydum," diye düşünüyor.

O zaman evli olduğumu ve karım için her şeyi yaptığımı duymuş olacak. Onun için öldürürüm. Onun için ölürüm. "Umarım her şey yolundadır," diyorum ve o da hafifçe gülüyor, başını geriye atıyor, boğazının taktiksel bir parıltısı karışıma karışıyor. Viskimi yudumluyorum ve Brad'in Allison'la birlikte oturduğu yere, onun yanından geçip bakıyorum. Allison mutlu görünmüyor. Brad bıkkın görünüyor. Sonra öfkeli görünüyor, dikkatini kapıya vermiş. Arkama baktım ve Fury'yi gördüm.

Ve Pearl.

Tanrı aşkına.

"Dinleyin Bayan Dove, ben meşgul bir adamım." Kayıp bir eşle. "Sadede gelebilir miyiz?"

"Ne kadar resmisiniz." Gülümsüyor, uzun, kalıcı bir gülümseme. "Elbette." Öne doğru eğilerek elini dizime koyuyor. "Belki de daha sessiz bir yere gitmeli ve daha *az* resmi olmalıyız."

Eline baktım. İçgüdülerim beni yanıltmadı. Beni becererek korunacağını mı sanıyor? Öfkem alevlendi. "Bilгим var demiştin."

"Şey, daha az bilgi, daha çok bir teklif." Bahse girerim. Elini çekiyorum. "Ben evliyim."

"Ve?"

"Ve . . . Karımı seviyorum." *Nerede olursa olsun.*

"Ömür boyu bağlılık istemiyorum Danny. Sadece"-omuz silkiyor-"biraz eğlence."

Bir saat önce Brad'den biraz eğlence istedi. Önü açık, hakkını vereyim. Yıllardır gelip giden tüm fahişeler gibi. Ama aşağılandım. Yatağıma girip aklımı başımdan alabileceğini, beni zevkten sersemletebileceğini, böylece onu koruyacak kadar değerli ve değerli göreceğimi mi sanıyor?

Telefonum bir mesajın geldiğini bildiriyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Aşağıya baktım. Bu Rose değil. Mesajıma cevap veren Higham'dı.

Elsa Dove mu? FBI onu Ruslarla ilişkilendirdi. Dikkatli ol.

Anlık öfkemi yutuyorum. Hâlâ gülümsüyor, hâlâ gözleriyle, gülümsemesiyle, vücut diliyle beni baştan çıkarmaya çalışıyor. Ne oluyor lan?

Zaten koruması var. Ve karşılığında istedikleri şey bu. Beni.

Omuzlarımı yuvarlayarak öfkemi bastırıyorum.

Sonra bir şey hissediyorum.

Bir varlık.

Karım.

Hata yok, bu benim karım. Nefes alıp omzumun üzerinden bakıyorum ve onu kulübün girişinde görüyorum.

Bana bakıyor.

Öldürmeye uygun görünüyor.

Bu kıyafetle kulüpteki her erkeği düşürebilir. Çok sinirli.

Elsa Dove. Sinirli bir kadın daha. Ama buna bayılmıyorum.
Öldürmek istemezdim. Ama aslında öldürmek *isterdim*.

Ama bunu yapamam.

Dudaklarımı yalıyorum ve Elsa Dove'un gözleri dilimin bir taraftan diğerine yolculuğunu takip ediyor. Sonra kadehimi ağzıma götürüyor. Isı yüklü olduğundan hiç kuşku duymadığım soğuk bakışlarımla onun içinde delikler açıyorum.

Dokun bana.

Eli yine dizimi buldu. Yaklaşık
bir saniyeliğine.

Rose onu taburesinden çekip mükemmel şekillendirilmiş saçlarından tutarak yere fırlatıp sahtekârı kişisel alanımdan uzaklaştırırken çığlık atıyor. Rose'un altı inçlik stiletto'sunu Elsa'nın böğrüne batırışını izlerken içkimi dudaklarıma götürüyorum. *Tanrım*. Ama Elsa'nın üzerine atlayıp yumruklarını savurmaya başlamadan önce hızlı davranıp onu belinden kavırıyor ve geri çekiyorum. Hâlâ narin. Ve eğer Elsa mesajı almadıysa, kafasına silah dayayarak bunu seve seve pekiştiririm.

"Çekil üstümden," diye bağıyor Rose ve ellerimi belinden çekmeye çalışarak beni tutmaya devam ediyor. "Danny!"

"Kapa çenenin Rose." Yerde yatan Elsa'ya bakıyorum. Şok geçirmiş, ayağa kalkmaya çalışıyor, utanç içinde. Rose'u biraz daha sıkı tutarak, "Karımla tanış," diyorum. "Sanırım gitme vaktiniz geldi Bayan Dove ve bir daha gelmenizi tavsiye etmiyorum."

Rose kurtulmak için vahşi bir hayvan gibi mücadele ederken, Elsa çılgınca çantasını bardan alır. Elsa anlaşılır bir şekilde telaşlanır.

"Onu sonsuza dek kucağımda tutamayacağım," diyorum hastalıklı bir şekilde gülümseyerek.

Bir çırpıda gitti ve güvenli olduğunu düşündüğümde Rose'u serbest bıraktım, onun deliliğiyle baş etmek üzere olduğumun tamamen farkındaydım. Arkama yaslanıyorum, tokadını savuşturuyorum ve bileğini kavrayıp onu kendime çekiyorum, yüzüm onunkinin içine giriyor. Bunu bekliyordum, evet. Yine de öfkemi dindirmedi. "Bir daha sakın benden kaçma, duydu mu beni?"
Kükredim.

"Danny," diyor Brad, cesurca yaklaşıp elini omzuma koyarak.

"Çekil üstümden." Rose'u serbest bırakıyorum ve beni iterek bara gidiyor ve şarap istiyor. Mason bana baktı. Başımı salladım. Hiç şansın yok.

"Bana bir içki getirin!" diye bağırıyor.

"Sakin ol," diye uyarıyorum, kendi tavsiyeme kulak vermeye çalışarak. Patlayabilirdim. Tekrar söylüyorum. Şu anda ne yaptığını, davranışlarını biliyorum; korkudan başka bir şey değil. Bana kızgın, anlıyorum ama burada köşeye sıkışmış durumdayım ve onun kudurmuş öfkesinin üzerime gelmesine ihtiyacım yok.

"Siktir git." Rose bir tabureye çöktü, bitkin görünüyordu. Ben de yanındayım. "Kimdi o?"

"Bunu ofise götürmeliyiz."

"Tamam." Taburesinden kalkıyor ve kulüpte yürüyor, kıcı sallanıyor, göğüsleri zıplıyor, saçları dalgalanıyor. Her erkek ona bakıyor. Şanslarını denerlerse Tanrı yardımcıları olsun. Rose onları kışkırtırsa Tanrı yardımcısı olsun.

Bakmıyor, ama bana bakıyor ve gözleri ...

Sikeyim.

Tanıştığımızda gördüğüm ateşin aynısını görüyorum. Korkuyu. Nefreti. Çaresizliği. Etrafımdaki her şey ağır çekime giriyor, karımın ofise doğru uzun, yavaş adımlarını inceliyorum, başı yavaşça benden uzaklaşıyor. Ayaklarım talimat almadan hareket etmeye başlıyor ve onu takip ediyorum, insanlar geçmeme izin vermek için ayrılıyor.

Pantolonum daralıyor. Ve sıkılaşıyor.

Nabız atışlarım.

Alt kattaki ofise gidiyorum ve onu odanın ortasında dikilirken buluyorum. Şu anda beni durdurursa ağlayacağım. "Kimdi o?" diye soruyor ben kapıyı kapatırken.

"Elsa Dove. Pink Flamingo'nun sahibi. Brad'e isteyebileceğimiz bilgilere sahip olduğunu söyledi. Görünüşe göre benim

pantolonlar ve yatakta aklımı başımdan alması karşılığında koruma bekliyordu. Ben buraya gelmeden Brad'i elde etmiş olacaktı. Ona evli olduğumu söyledim. Karımı sevdiğimi söyledim. Umursamadı. Onun hakkında ne bildiğini öğrenmek için Higham'a mesaj attım. FBI onu Ruslarla ilişkilendirdi. Sandy'nin onu koruduğunu ve beni baştan çıkarmak için onu gönderdiğini düşünüyorum. Bilgi almak için. Bilmiyorum. Onu öldürmek istedim. Ama yapamadım. Yapabilirdin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hepsi bu kadar." Bir adım öne çıkıyorum. "Şimdi karımı becermek ve birkaç şeyi pekiştirmek istiyorum." Bir adım daha.

Omuzları geriye kayıyor. Teni parlıyor. "Ne gibi?"

"Sanki başka bir kadının yaklaşmasına izin vermektense sikimi kesmeyi tercih ederim." Ona ulaştım ve aşağıya bakarak onu kendime çektim. "Masanın üzerine çık ve bacaklarını aç."

"Peki ya hayır dersem?"

Gülümsüyorum. Karanlık. "Dene." Arzusunun kokusunu alabiliyorum. Aramızdaki havanın tadını alabiliyorum. "Devam et, bebeğim. Bana hayır demeyi dene."

Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarıma kayıyor, sonra hızla hareket edip bana saldırıyor, elleri saçlarımda, yüzümü kavıyor, dili bana sahip oluyor. Öpücüğü beni tamamen ele geçirdi.

Ve ben evdeyim.

Onu masaya götürüp tahtanın üzerine yatırıyorum, ben bluzunu yırtıp çıkarırken o da gömleğimi çekiştirerek açıyor, düğmeler patlayıp her yere uçuşuyor. Beklenti. Çaresizlik. Lanet olsun, bu ofis alevler içinde kalabilir. Ben bluzunu kollarından aşağı itip kemeri açmaya zorlarken o da kemerimi açmaya çalışıyor ama kısa sürede işine geri dönüyor, bana ulaşma görevi onu yönetiyor. Zonkluyorum.

Ve boxerımı geçip elini bana doladığında, öpüşmeyi kesmek zorunda kalıyorum, bağıryorum, baskı muazzam, zevk başka hiçbir şeye benzemiyor. Başım dönüyor. Lekeli rujuna bakıyorum. Yabani saçlarına. Uykulu gözlerine. "Okşa beni," diye fısıldıyorum, yavaşça okşadığında homurdanıyorum. "Siktir," diye tıslıyorum, pantolonum ayak bileklerime kadar iniyor. Olmam gerek

Tam burada, avucunun içine boşalmadan önce. Elini çekip onu tahtaya doğru itiyorum, derisini açıp bacaklarından aşağı çekiyorum ve topuklu ayakkabılarını da çıkarıyorum. Ellerimi kalçalarının arkasına koyup onu aşağı çekiyorum, tam içine girdiğimde nefes alışını izliyorum. Göğüslerine bakıyorum. Siyah sütyenine. Sınırlarımı biliyorum. Ben de onunkini biliyorum. Göğüslerini bırakıp dışarı kayıyorum, sikimin serbest kalışını dikkatle izliyorum, parlıyor.

Ve tekrar içeri
kayıyorum. Dışarı.
İçinde.

Sabit, yavaş, ve o inliyor, durgun bir şekilde kıvranıyor. Tenim karıncalanıyor, vızıldıyor. Başparmağımı klitorisine götürüyorum ve ona yardım etmek için yumuşakça yuvarlamaya başlıyorum - ona yanımda ihtiyacım var.

"Danny," diye fısıldıyor, masanın kenarına tutunarak.

Onun içinde yükselen sıcaklığı, zevki ve baskıyı görüyorum. Taşaklarım zonkluyor, şaftım nabız gibi atıyor. "Siktir," diye hırıldıyorum, hızımı artırıyorum. "Siktir, Rose."

"Evet!"

"Rose!"

Daha hızlı.

"Siktir,

evet!" *Daha*

hızlı.

"Rose, söyle

bana!" "Kahretsin,

Danny!" *Daha*

hızlı.

"Aman Tanrım!"

Daha

hızlı.

"Rose!"

"Evet!"

"Siktir!"

"Geliyorum!"

Klitorisine daha fazla baskı uyguluyorum ve ahlaksız bir deli gibi ona çarpıyorum ve lanet olası bir buldozer gibi bana çarpıyor, beni dışarı çıkarıyor, vücudumun zevk saldırısıyla başa çıkmak için onun üzerine katlanmasını sağlıyor, boğulmalarım gerçek, başım dönüyor, çığlıkları kulaklarımda çınlıyor. "Tanrım," diye soluyorum, kasları tarafından sağılıp kurutuluyorum.

"Nefes alamıyorum," diye inliyor, altımda kasılıyor, başım göğsünde yattığı yerde yuvarlanıyor. "Lanet olsun, Danny."

Gözlerimi kırıştırıp görüşümü netleştirmeye çalışıyorum, orgazmımın etkileri hâlâ içimde dalgalanıyor. Dişlerimi sıkıyorum, yoğunluğu azalmıyor, yavaşça ama sıkıca içine yuvarlanıyorum. Hâlâ boşalıyorum ve Rose hâlâ altımda titriyor. Terli yüzünü görmek için gözlerimi yukarı kaldırıyorum. "Beni mahrum bırakırsan böyle olur."

Hafifçe de olsa gülümseyerek saçlarımı okşuyor ve ben de kollarımla başını çerçeveleyerek doğruluyorum. "Onu bulacağım Rose," diye fısıldıyorum, ayrıntılara girmeye gerek duymuyorum. O biliyor zaten.

"Seni kaybedemeyiz," diye mırıldanıyor başparmağını dudaklarımda gezdirirken.

Biz. Çünkü artık sadece Rose yok.

Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum ve tıslayarak içinden çıkıyorum. Rose da tıslıyor ve sütyeninin kapağında iki ıslak leke görüyorum. "İyi misin?" Masadan birkaç selpak alarak soruyorum. Mendilleri uzattım ve o da gülümseyerek kabul etti, bacaklarının arasını sildi.

Oturdu ve düğmesiz bluzuna baktı. Sonra benim düğmesiz gömleğime. Bugün kıyafet konusunda pek iyi değilim. Kalan iki düğmeyi bulup iliklemeyi başarıyorum, pantolonumu yukarı çekiyorum ve Rose'un derilerini yerden alıp giymesine yardım ediyorum. Bluzuna kaşlarımı çatıyorum. Burada kendi işimi kendim yapmış olabilirim. Kuyrukları alıp bağlıyorum, elimden geldiğince göğüslerini örtmek için her iki tarafı da içeri çekiyorum. Pek iyi değil. Normalde olduklarının iki katı büyüklükte oldukları için şaşırtıcı değil. "Sanırım seni arka kapıdan çıkarmam gerekecek."

Gülümsüyor ve çantasını alıp göğüs pompasını çıkarıyor. Ve bu benim hayatım. Gülümseyip yanına gidiyorum, kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekip alnından öpüyorum. "Sen benim yörüngeme giren en güzel kadınsın ve her zaman öyle kalacaksın. Her santimetrekaşem sana ait bebeğim. Lütfen bundan hiç şüphe etme."

Başını sallıyor, yüz ifadesi ve gözleri bir anlığına ve çok aptalca bir şekilde benden şüphe ettiği için özür diliyor. "Sana yumruk attığım için özür dilerim."

"Hangi zaman?" Kıkırdarak soruyorum. Onun tokatlarına, yumruklarına ve darbelerine her zaman katlanacağım. Ona verdiğim özgürlükle, benimle her zaman kavga edeceğini kabul ettim. Rose'a ve ailemize sahip olursam, hepsini bir erkek gibi karşılayacağım.

Gözümden dudağıma kadar yara izime bir çizgi çiziyor. Sonra boynumdan omzuma. Kurşun yarasının altında olduğu gömleğimin üzerinden. "Dağınık olsun," diye fısıldıyor, gömleğimi daldırıp öpüyor.

Başımı sallayıp geri çekiliyorum. "Sen pompala, ben çekeyim," diyorum sırtarak ve her gün aklımı başımdan alan aletle oynarken kaşları kalkıyor. "Sohbet için Brad," diye ekliyorum.

"Şirin."

Burnumu kırıstırıyorum ve üzerimdeki baskıyı hafifletmek için Rose'un yanından ayrılıyorum, kapıyı arkamdan kapatıp kendimi yeniden düzenliyorum. James'e çarpıyorum. Yine, kelimenin tam anlamıyla. "Oha," diyorum, geri çekilerek.

"Yaşıyorsun."

"Hayattayım," diyorum sırtmamaya çalışarak.

"Tanrı aşkına." James başını sallıyor. Açıkçası girişimlerimde başarısız oldum. "Herkes sizin birbirinizi öldürmenizden endişeleniyor ve-"

"Bazı farklılıkları gideriyorduk." Onu geçiyorum. "Ve şimdi de süt sağıyor."

"Seksi."

"Bahse girerim bekleyemezsin." Ben de ona gülümsüyorum. Gerçekten bekleyemeyeceğini biliyorum. "Beau burada mı?"

"Evet, o burada. Randevumuzu kısa kestir."

"Özür dilerim. Brad sana Elsa Dove'dan bahsetti mi?" "Söyledi."

"Sanırım Sandy için çalışıyor."

"Artık ölü bir kadın olduğunu söyleyebilirim."

"Brad nerede?"

"Önünde asılı duran avukata bir mola verip işiyor."

Kıkırdıyorum. Nolan görüldüğünde kıkırdamam kesiliyor. "Seninle konuşmak istiyorum," diyorum onu göstererek.

"Neler oluyor?" Brad erkekler tuvaletinden çıktı, fermuarını çekti ve üçümüzün arasına baktı.

"Hiçbir şey." *Siktir*. Nolan'a bir bakış attım. James'in telefonu çaldığında bu da kesildi.

Ekrana kaşlarını çatıyor. "Higham."

"Seni neden arıyor?" Brad'e bakarak soruyorum. "James'i neden arıyor?"

Brad omuz silkiyor ve tüm dikkatler James'in üzerinde. Gözlerinin genişlemesinden hoşlandığımı söyleyemem.

At.

He

psi.

"Evet," diyor yavaşça, temkinli bir şekilde. "Bu övgüye değer Higham, ama bundan kurtulabileceğini sanmıyorum."

"Neyden paçayı kurtarmak?" Ben soruyorum. Ne yaptı bu herif?

James'in dudakları düzelir ve hoparlöre basar. Bu ifade de neyin nesi? "Söyle ona, Higham."

Higham iç çekiyor. Yorgun. "Otoyol kenarındaki ormanda bir ceset bulmuşlar. Yirmili yaşların sonunda. Sarışın. Ölüm zamanının yaklaşık altı ay önce olduğu tahmin ediliyor. Ölüm nedeni, kurşun yarası."

Duvara yaslandım. *Siktir, hayır*. Ama bu o mu? "Resmen teşhis edildi mi?"

"Resmi olarak değil. Sana bir resim gönderiyorum."

Telefonum çalıyor ve Higham'dan gelen mesaja bakıyorum, çürüyen surat karşısında irkiliyorum.

"Casa Black'in eski fahişesi, değil mi?" Higham devam ediyor. " ld r lmeden önce belediye başkanlığına adaylığını koyan Tom Hayley ile çıkmaya devam etti.  l m  hakkında bir şey biliyor musun Danny? Çünkü İngiliz kokuyor."

Kendi kendime gülüyorum. Ne yani, eskiden Amber'ı siktiğim için mi? Ve aslında, İngiliz'in karısı gibi kokuyor. "Seni görmem gerek Higham."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Seni arayacağım." Aman Tanrım. Bugünün siktir olup gitmesi gerek.

İNCİ

Brad, Danny, James ve Nolan'ın ofislere giden koridorda belirmelerini izliyorum. Danny, James ve Nolan diğerlerinin bulunduğu kabine yöneliyor. Brad, Allison'ın yanına gidiyor. Ben dikkatimi bara veriyorum. Burada olmayı tercih etmezdim ama koca kıllı bir Viking size arabaya binmenizi söylediğinde, arabaya binersiniz. Brad'in bu karşılaşmayı planladığından şüpheliyim, çünkü işler onun aptalca oyunlar oynaması için fazla gergin görünüyor. Yani . . . yine de buradaydı. Dün gece, şimdi de bu gece. Nerede yaşadığını ve çalıştığını biliyor. Şaşırdım. Ve acıyı görmezden geliyor.

Bardak altlığıyla oynuyorum. Anya önümdeki barın üzerine eğilerek, "Hey, kusura bakma, bu gece meşgulüz," diyor. "Bir içki ister misin?"

"Evet," diyorum, fazla düşünmeden. "Evet, bir içki istiyorum." Bana bütün içkileri getir. "Votka tonik alacağım. Toniği az koy." Anya içkimi getirmek için dans ederek uzaklaşıyor ve ben başımı ellerimin arasına alıyorum. Ne halt edeceğim ben?

"Hey." Beau bileğimi çekti. "N'aber?"

"Yok bir şey." Zayıf bir şekilde gülümsüyorum ve içkimi kabul ediyorum, sağlıklı bir yudum alıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yanaklarımı üflüyorum. Gerçekten gitti

Toniği fazla kaçırma.

"Kimliğini kontrol ettin mi?" Brad yanından geçerken Anya'ya sorar.

Anya gözlerini devirirken dişlerini sıkıyorum. Beau taburesinde dönüyor ve ona ters ters bakıyor. "Siktir git Brad." Kelimeleri ağzımdan aldı.

"Hamilelik seni alıngan yapıyor."

"Tanrım, sen bir pisliksin." Beau geri döndü. "Şu anda ondan hoşlanmıyorum." "Ben de öyle," diye mırıldandım.

"Size katılmamın sakıncası var mı?"

Gözlerimi bardağıma dikiyorum. Bakmak istemiyorum. Beau'dan gelen garipliği şimdiden hissedebiliyorum. İnsanların benim etrafımda böyle hissetmesini istemiyorum. Brad ve benim etrafımda. Ve şimdi de Allison ve benim etrafımda. Tanrım, daha yarısını bile bilmiyorlar. Ama bildiklerini sandıkları her neyse, onu ezmem gerek.

Çantamdan bir gülümseme çıkarıp taburemde dönüyorum. "Tabii, otursana." Arkama uzanıp yandaki tabureyi yaklaşıtıyorum. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Allison oturuyor ve el çantasını kucağına koyup gülümsüyor. Beau'nun bana baktığını hissedebiliyorum. "Ben bir Aperol Spritz alayım, lütfen."

"Anya," diye sesleniyorum. "Hazır olduğunda Allison için bir Aperol Spritz." İçkimi höpürdeterek yudumluyorum, gücünden tekrar irkiliyorum. Çıkmazlarla dolu bir denizin içindeyim ve yüzmeye çalışıyorum. Ama gerçekten, Brad endişelerimin en küçüğü. Bilinmeyen numaradan gelen arama beni sarstı. Numaramı nereden bulmuştu? "Çok hoş görünüyorsun," diyorum, bir yudum daha alıyorum, sertçe yutkunuyorum, göz kırpmıyorum. Allison bu sabah gördüğüm mükemmel kadından farklı görünmüyor.

"Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz." Gözlerim Beau'nunkilere takılıyor. İlgiyle kaldırdığı kaşlarını görmezden geliyorum.

Ve sessizlik çöküyor. Kelimeler tükendi.

"Allison bir avukat," diyor Beau ve ben neredeyse içkimi tükürecektim. "Bir ceza avukatı." Bana bir gülümseme verdi. Sahte bir gülümseme. *Gülümsüyorum çünkü eğer gülümsemezsem Allison bunun tuhaf olduğunu düşünecek.*

"Bir ceza avukatı," diye papağan gibi tekrar içkime daldım. Brad, Amerikalı, Amerika'nın, hatta muhtemelen dünyanın en azılı suç lordlarından biri, bir ceza avukatıyla mı yatıyor? Onun kim olduğunu biliyor mu? "Güzel."

Allison ofislere doğru bakıyor. "Her şey yolunda mı? Rose'la yani."

"Oh." Beau kayıtsızca elini salladı. "Sadece bir sevgili kavgası."

Allison kesinlikle ikna olmamış bir şekilde başını sallar - ne de olsa o bir avukattır - ve Rose'un fırlatması sayesinde bir kadının bir yığın halinde düştüğü yere bakar. Kimdi o kadın? Beau'nun da aynı şeyi düşündüğünü fark ediyorum. Herkes kulübe dolmuş, yani bir şeyler oluyor. Ne oluyor? Fury bu yüzden mi bütün gün bana bakıcılık yapıyor? Merakla erkeklere bakıyorum.

"Brad'in burada güzel bir kulübü var." Allison'ın gözleri, bacakların direklere dolandığı ve göğüslerin metale sürtündüğü sahneye takılıyor. Yaptığı şeyin bu olduğunu mu düşünüyor? Sadece bir striptiz kulübü işlettiğini mi?

"Evet," diye düşünüyorum.

"Evet." Beau garip bir şekilde de olsa hâlâ gülümsüyor. Tanrı aşkına.

"Dairesine yazık oldu," diye devam ediyor. Beau'nun annesinin dairesini havaya uçurduğundan bahsetmeyeceğine emin olduğum için, dairesinin başına ne geldiğini söyledi mi? "Yangın," diye soruyor ve Beau da ben de gözle görülür bir şekilde taburelerimize çöküyoruz.

"Evet, korkunç," diyor Beau. "Tamamen mahvolmuş. Miami'den misin?"

Evet. Konuyu değiştir.

"Hayır, ben eyalet dışındamım. Washington'dan aslında. Buraya birkaç ay önce taşındım."

"Demek hâlâ burayı tanımaya çalışıyorsun?" Beau kesin bir bilgi almak için soruyor. Allison bir taşın altında mı yaşıyordu? O bir avukat ve Brad'i hiç duymamış mı?

"Evet, yeni şirkete alışmaya odaklanmıştım ama" -gülümseyerek yanımdan geçiyor- "işte şimdi Brad'le tanıştım."

Aman Tanrım, ona aşık oluyor. Ben de arkama bakıyorum, adamın kendisini diğerleriyle birlikte buluyorum, gözleri yarık gibi, bizi izliyor. Çabucak başka tarafa bakıyorum. "Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç aydır çıkıyoruz."

Randevu. Biraz daha votka alırken gözlerimi Beau'ya çeviriyorum. *Aylardır.* Başını hafifçe sallıyor, sanırım inançsızlıkla. Anya saplı bir kâse bardağı bardağın üzerine koyuyor ve ben de Allison'a uzatıyorum. "Şerefefe."

"Şerefefe." Kendi bardağıyla benim bardağıma vuruyor ve Beau bir kutu Pepsi kaldırıyor. "Elbette," diyor Allison gülümseyerek. "Ne kadar uzaktasın?"

"Dört aylık." Beau karnını yokluyor ve ben gülümsüyorum, onun adına duyduğum mutluluk çok büyük. "Çocuğunuz var mı?"

Gülümsemem azalıyor ve Allison'a bakıyorum. O da gülüyor. "Hayır." Brad'e tekrar bakarken içkisinden bir yudum alıyor. "Umarım bir gün."

Tekrar votkamın içine daldım. Şu anda ne hissetmem gerektiğinden emin değilim. Zavallı, kandırılmış, bilgisiz Allison için üzölmek mi? Gözlerinin sırtımı yaktığını hissedebildiğim için huzursuz mu? Kıskançlık mı? Brad bunlardan herhangi birini ister miydi? İçimden gülüyorum. Hayır. Brad götün teki. Allison yakında bunu anlayacak, bu da ilişkilerinin raf ömrü olduğı anlamına geliyor.

"Demek İngilizsin." Allison soruyor.

"Öyleyim."

"Uzun zamandır mı Amerika'dasın?"

Bardağıımı barın üzerine bıraktım, herkese anlattığım hikâyemi arıyorum. Ama bulamıyorum. "Çok uzun değil," diyorum, saçlarımı bir yandan kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Beau tedirginliğini hissediyor ve atlıyor. "Hey, daha önce internette harika plaj kulübeleri gördüm." Barın üzerindeki çantasına daldı ve cep telefonunu çıkardı. "Bağlantıları kaydettim. Sana mesaj atarım."

Ben de çantama uzandım. Ve hatırladım. "Kahretsin, telefonumu kaybettim."

"Oh, ne kadar sinir bozucu," diyor Allison.

"Al." Beau onunkini bana verdi. "Find My App'i kullan."

Cep telefonuna bakıyorum, birkaç kelime bulmaya çalışıyorum. *Herhangi bir* kelime. Lanet olsun. "Yani, parçalandı. Düşürdüm." Beau başını soru sorar gibi eğerek geri çekilince garip bir şekilde gülümsedim. Başka tarafa bakıyorum. Lanet olsun, konuşmadan önce düşünmeliyim. Ve Beau'nun bir zamanlar polis olduğunu hatırlamalıyım. İyi bir polisti.

"Bayanlar."

Çıkarın beni buradan. Kalbimin boğazıma sıkıştığını hissederek yutkunuyorum ve derin bir nefes alarak ona bakıyorum. "Merhaba Brad," diye cıvıldıyorum, içimi biraz daha yudumlayarak.

Kaşlarını çatıyor. "Merhaba."

Yüzüm düşecekmiş gibi hissediyorum, gülümsemekten çok ağrıyor ve Beau'nun meraklı ilgisinin hepimizin etrafında dolaştığını hissedebiliyorum.

"Hey, sen." Brad bir kolunu Allison'ın beline doluyor ve ona yaklaşıyor. "Akşam yemeği için hazır mısın?" Ona gülümsüyor. Bana hiç böyle gülümsememişti.

Kusmak istiyorum.

"Elbette," diyor, biraz kararsız görünüyor. "Belki durumum hakkında sohbet edebiliriz."

Brad tedirgin görünüyor ama bunu saklamaya çalışıyor. "Evet, bunu konuşalım." Beau ve bana doğru bir bakış attı. "Belki seyirci olmadan."

"Allison bize birkaç aydır *çıktığınızı* söylüyordu." Beau Brad'e bakar. "Ondan hiç bahsetmedin."

Beau'yu boğazlamak ister gibi görünüyor. Ama onu eğlendirmiyor, Danny elini kaldırdığında adamlara bakıyor. "Bana beş dakika verin."

"Tamam." Allison taburesinden aşağı kayıyor. "Sadece burnumu pudralamam gerekiyor." O gidiyor, ben de bara dönüp içkimin sonunu bitiriyorum ve boş içimi Anya'ya uzatıyorum.

Aciliyetimi ve stresimi hissetmiş olmalı, çünkü zaten bir tane döktü. "Buyurun." Boş içkimi yeni bir içkiyle değiştiriyor ve bana atmosferi hissettiğini gösteren bir bakış atıyor, bu da iyi görünme konusunda pek iyi bir iş çıkarmadığım anlamına geliyor.

"Umarım bunun için ondan para alıyorsundur," diyor Brad Anya'ya.

"Al." Çantamdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp barın diğer ucuna doğru kaydırıyorum. "Ve kimliğim," diye ekliyorum, Brad'e gülümseyerek. Kimlik falan yok. Kimliğim yok. Sadece çocukça davranıyorum. *İronik*.

Hırlayarak uzaklaşıyor ve Beau yirmiliğe uzanıp onu çantama geri koyuyor. "Pearl," diyor yaklaşarak. "Ne haltlar dönüyor?"

"Bir şey olduğu yok." Gülümseyerek ona bakıyorum. "Beni rahatsız ettiğini biliyorsun." "Ama asıl soru *neden*?"

"O sadece huysuzun teki."

"Doğru." İkna olmuş görünmüyor. "Şunu söylememe izin ver."

"Ne?"

"Brad'i istemiyorsun."

Gülüyorum. "Tabii ki Brad'i istemiyorum. O sertifikalı bir pislik." Taburemden kayarak iniyorum, çünkü yeniden toparlanmam gerekiyor. "Bayanlar tuvaletine ihtiyacım var." Bekle. Allison bayanlar tuvaletinde. Onun yerine arka tarafta biraz temiz hava alacağım. "Bir dakika içinde dönerim." Çantamı bardan alıp kulübün arkasına doğru ilerliyorum ve Rose'la ofislere ve tuvaletlere giden koridorun eşiğinde buluşuyorum.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor, çantasını omzuna atarken.

"Evet, öyle mi?" Başımla göğsünü işaret ediyorum. "Bluzuna ne oldu?" Kuyruklarından bağlanmış, tüm düğmeleri eksik.

"Oh." Göğüslerini en iyi şekilde örtmek için kıpırdanıyor ve kumaştan çekiştiriyor. "Danny ile küçük bir yanlış anlaşılma."

"Öfkesini bluzunun çekmesine sevindim."

Kıkırdıyor, yanaklarını okşuyor. "İyi görünüyor muyum?" "Her zamanki gibi harika görünüyorsun," diyorum yanından geçerken.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bayanlar tuvaleti," diye sesleniyorum, köşeyi dönüp bayanlar tuvaletini geçiyorum, yangın çıkış kapısını itiyorum ve temiz gece havasını içime çekiyorum. Derin nefesler. Çantama uzanıp yeni bir sigara paketi ve bir çakmak çıkarıyorum, tuğla duvara yaslanıp çömelene kadar aşağı kayıyorum. Sessizliğin tadını çıkarıyorum. Temiz havayı içime çekiyorum. Sigarayı önümde tutup gözlerimi deviriyorum, yakıyorum ve ilk dumanı geri alıyorum. Tanıdık bir rahatlama hissi içimi kaplıyor, dumanı içime çekmemle birlikte vücudumdaki baskı kalkıyor.

"Oh, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum, başımı arkaya atarak. Beş dakika geçene kadar oraya girmeyeceğim. Ya da on, sadece güvenli tarafta olmak için. Akşam yemeği için ayrıldıklarından emin olmak ve Allison'ın durumunu konuşmak için. Marlboromu içerken saymaya başlıyorum, birden altmışa kadar, on kez.

"Sigaralarımı mı çalıyordun, balkabağım? Büyük bir kız gibi sigara içmek istiyorsun, değil mi?" Üç sigarayı dudaklarıma doğru itiyor ve her birini yakıyor. "O zaman iç." Bağırsaklarımı öksürüyorum, gözlerim sulanıyor, zor nefes alıyorum. "İç kızım!" Sigaraları yerden alıyor ve ağızıma geri koyuyor.

"Hayır, lütfen."

"Duman!"

Yanağıma ters bir el attığında irkiliyorum, üç sigara da çıplak ayaklarıma düşüyor. İkisi dudaklarımdan geri itildi. Diğerini mi?

Dişlerimi sıkıyorum, acı beni yakıyor.

Ama sigarayı ağızımda tutmayı başarıyorum.

Marlboro'mun ucuna baktım. Sigara içmek istemiyordum, onun sigaralarını çalmıyordum ama o günden sonra içtim. Böylece bir daha ağzıma zorla sigara sokarsa, neredeyse boğularak ölmeyecektim. Ama yanmanın acısı? Sanki bana hatırlatıyormuş gibi sırtım sızlıyor. Sigaranın ucunu çekiyorum, dumanı ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum, saymaya odaklanıyorum.

Altıncı dakika ve ikinci sigaramda, bir arabanın ana yoldan ara sokağa döndüğünü görüyorum, farları gözümü kamaştırıyor, gözlerimi kısmama neden oluyor. Bir sıra çöp bidonunun yanına yanaşıyor, motor kapanıyor ve ışıklar yavaşça sönüyor. Kendimi ayağa kaldırıyorum, sigaramdan bir nefes daha çekiyorum ve nefesimi verirken arabayı izliyorum, izmariti fırlatıp atıyorum. Sadece altı dakikam var. Şansımı deneyeceğim. Kapıya doğru dönüyorum.

"Hey, bayan."

"Kahretsin!" İrkiliyorum, etrafımda uçuyorum, genç bir adam buluyorum, İspanyol görünümlü, elleri havada, gözleri kocaman.

"Özür dilerim, sadece bir sigara içebilir miyim diye merak ettim."

"Tanrım, beni zıplattın." Çantamı bulmak için körlemesine karıştırırken ara sokaktan arabaya doğru bakıyorum. "İşte." Birini uzattım.

"Teşekkürler." Dudaklarının arasına sıkıştırıyor. "Daha hafif mi?"

"Elbette." Ona veriyorum ve kafasını arkamdaki kapıya doğru çevirerek parlıyor. "Burası bir striptiz kulübü, değil mi?"

"Bu doğru."

"Burada mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, gözlerim tekrar sokağın aşağısındaki arabada. Kimse inmemişti. Huzursuz hissediyorum.

Çakmağımı geri veriyor. "Teşekkürler," diyorum, çantamın içine koyuyorum ve kapıya doğru dönüyorum.

"Hayır, teşekkür ederim."

Kaşlarımı çatıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum.

Ve bir fiske bıçağıyla yüz yüze gel.

BRAD

Ne geceydi ama. Masanın etrafında erkeklerle birlikte oturuyorum, yarı dinliyorum, yarı dinlemiyorum, dikkatim Allison'ın burnunu pudralamaya gittiği ve Pearl'ün birkaç dakika sonra onu takip ettiği kulübün arkasında. Tanrı aşkına, Allison'la yemeğe çıkmak istemiyorum, Four Seasons'ta ya da evde onu becermek bile istemiyorum. Tek yapmak istediğim Pearl'ü tek başına bir odaya sokmak ve erkekler tuvaletinde kimi öldürdüğümü öğrenmek.

Otto, "Escalade için bir adres buldum," diyor. "Sana mesaj atıyorum." Hepimizin telefonu aynı anda çalıyor. "Ve eğer bu gecelik işim bittiyse, eve dönüyorum. *Yine.*"

"Pek sayılmaz," diyor James, Otto'yu yarı yolda durdurup ayağa kalkarken.

"Gerçekten mi?" Danny dronelar. "Çünkü bugün buraya kadar geldim." Başını gösterir.

"Rose'a Higham'ın bildirdiği ceset hakkında ne söylüyorsun?"

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," diyor Danny ve herkese tehditkâr bakışlarını yöneltiyor. "Ve başka kimse de söylemeyecek."

"Yüksek sesle ve net bir şekilde alındı." Gözlerimi kulübün arka tarafına çeviriyorum ve Allison'ın görüldüğünü görüyorum. Pearl yok. "Hepsi bu mu?"

"Seni randevundan alıkoymak istemem," diye düşünüyor James. Ona kötü kötü bakıyorum. Keşke o ve Beau balayında siktirip gitseler ama bunun yakın zamanda olmayacağını biliyorum. Ve gerçekten, şu anda alabileceğimiz tüm ölümcül ellere ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Bektan bir fırtına kopuyor. Duygular yüksek. Ve gerilim tavan yapmış durumda.

"Gündemde ne var?" diye sordum, dikkatim dağılmıştı.

Danny, "Higham'la buluşmam gerek," diyor. "Otto, eski telefonumdaki böceklerle ilgili bir şeye ihtiyacım var."

"Deniyorum, Danny. Gerçekten deniyorum."

"Luis'in nerede olduğunu, ne yaptığını ve kiminle görüştüğünü öğrenin. Elsa Dove'un Ruslarla bağlantısı var. Sandy mi yoksa başka biri mi bilmek istiyorum."

Pearl hangi cehennemde?

"Brad!"

Sıçradım, Danny'ye baktım. "Ne?"

"Higham'la buluştuğumda sana ve James'e yanımda ihtiyacım var."

"Tamam." Sandalyemden kalkıyorum. "Gitmeden önce ofiste halletmem gereken bazı işler var." Adamlardan ayrılıp barın önünden geçiyorum. "Mason, Pearl'ü gördün mü?"

"Bayanlar tuvaletine gitti." Beau telefonundan başını kaldırıyor. "Aslında bir süre önce."

"Onu tuvaletlerde görmedim," diye beliriyor Allison, yeni boyanmış dudaklarını silerken.

Omurgam uzuyor. Gözlerim bayanlara doğru fırlıyor.

"Onu ne için istiyorsun ki?" Beau suçlayıcı bir bakışla sorar. "Gitmen gereken bir akşam yemeği randevun var."

Hiçbir bahane ya da kelime bulma isteğim bile yok. *Nerede o?*

"Randevu mu?" Rose sorar.

Üç kadını barda bırakarak uzaklaşıyorum, koridorun girişine baktıkça içimdeki huzursuzluk artıyor ve Pearl dışarı çıkmıyor.

"Gideceğimizi sanıyordum," diye sesleniyor Allison, mızımız ve öfkeli bir sesle.

"Bir dakika içinde," diye bağıyorum, hızım artıyor. Kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum ve ilk kabinin kapısını iterek açıyorum. "Pearl?" Arkasındaki tahtaya çarparken, "Pearl?" diyorum. Bir sonrakini iterek açıyorum. "Pearl, burada mısın?" Sırayla ilerliyorum, her kapıyı iterek açtığımda çıkan ses kulakları sağır ediyor, boş bulduğum her kabinde kalbim daha çok çarpıyor. Yemin ederim, bir daha tek başına giderse, kendimi kaybederim.

Onu arayan ukala heriften haberi yok.

Bir elimi kabaca saçlarımda gezdiriyorum. "Pearl!" diye bağıyorum. Telefonumu çıkardım ve onu aradım. Sesli mesaja düşüyor. "Lanet olsun."

Kadınlar tuvaletinin kapısını çekiştirerek açıyorum ve çıkıyorum, koridorda ilerlerken cebimde arabamın anahtarlarını arıyorum. Allison'ın bana doğru geldiğini görüyorum. "Şimdi olmaz," diye tıslıyorum, ara sokağa açılan kapıyı görünce.

Ajar.

Yavaşça duruyorum, gözlerim kapıda. "Beni kulüpte bekle," diyorum ona bakmadan, kapıya doğru yürürken.

"Ama-"

"Sadece lanet olası kulüpte bekle, kadın," diye homurdanıyorum, sabrım tükenmiş bir şekilde elimi savuruyorum. Pearl'ün bu kapının dışında olduğunu biliyorum -kokusunu alabiliyorum- ve Allison'ın yaklaşan hesaplaşmayı görmesine ihtiyacım yok. Umursadığımdan değil. Ama sırtımda yaralı bir kadına ihtiyacım yok, çünkü onu yatıştıracak durumda değilim. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Ağzım dolu, söylenmeye hazır bir şekilde dışarı çıkıyorum.

Ve onu boğazından duvara yaslanmış, bir eli de açıkta kalan göğsünün üzerinde bulduğumda sözlerimi geri çekiyorum.

Hangarda kirli bir şiltenin üzerinde, kolundan bir tüp sarkarkenki görüntüsü gözümün önüne geliyor. "Ne oluyor lan?" Kükrüyorum, bir an için öfkemden felç oluyorum. Birkaç dakika geç toparlanıyorum, silahımı çekip nişan alıyorum. Pearl'ü duvardan çekip alıyor ve önüne doğru götürüyor. Yeşil gözleri bomboş. Ağzı bir parça açık. Elleri adamın ön kolunu göğsünün etrafında kavırıyor.

Boynunda tuttuğu bıçak ayın ışıltısı altında parlıyor.

Bakışlarımı bıçaktan gözlerine kaldırıyorum. Korkmuş görünmüyor.

Tamamen sakın görünüyor.

Kendim için aynı şeyi
söyleyemem. Kızıl saç.

Kırmızı sis.

Kırmızı.

Bir gözümü kapatıp atışımı hizalamaya çalışıyorum ama herif başını Pearl'ünkinin arkasına eğmeye devam ediyor. "Bırak onu," diye homurdanıyorum, sesim tehditle kalınlaşıyor, boğazım düğümleniyor. "Yoksa iç organlarını çıplak ellerimle söküp atarım." Bu akşam zaten bir adam öldürdüm. Bunun bir gün için yeterli olduğunu söyleyebilirim ama bildiklerimi bildiğimden, Pearl'ü serbest bıraksa da bırakmasa da bu bok parçasının cehennemden sağ çıkma şansı yok. Kolunu inceliyorum, dirseğindeki kıvrımı, vücudunun tam o kısmının ondan ne kadar uzakta olduğunu.

"Kulüpte kalmalıydın dostum," diye bağılıyor, sesindeki panik gerçek. Haklı. Aptal herif.

"Ve sen de onu rahat bırakmalıydın." Nişan aldım, ateş ettim ve dirseğine bir kurşun sıkarak elini dışarı fırlattım, bıçak yere çarpmadan önce yakındaki duvardan sekti. Pearl'ün eline uzanarak onu arkamdan çekiyorum, o sırada herif çığlık atıyor, kolunu sıkıyor, dönüyor, bağılıyor, ağlıyor. "Acıyor mu?" Silahımın şarjörünü yenisiyle değiştirirken soruyorum. *Dolu* bir tane.

Kulüpteki müzik değişiyor, Woodkid geliyor.

Run Boy Run.

Mükemmel. Hadi bunu gösterelim. Silahımın dibine vuruyorum, o bana bakarken gülümsüyorum. "Koş," diye fısıldadım, atışımı hizalayarak.

"Brad," diye nefes alıyor Pearl, kolumu çekiştirerek.

"Brad, dur." Omuz silkiyorum. "Kaç dedim."

Bir insanda korku olması genelde hoşuma giden bir şey değildir. Eğer ölmeyi hak ediyorlarsa, onları öldürürüm. Ama bugün? Amacımın verdiği tatmin duygusu omurgamı yalayıp geçiyor. Atışımı yeniden hizaladım ve üst kolunu yakalayarak ateş ettim.

"Kahretsin, hayır, lütfen!"

"Koş oğlum," diyorum, o sendeleyerek geri çekilirken ben ileriye doğru yürüyorum. Dönüyor ve ara sokakta koşmaya başlıyor. Duruyorum, nişan alıyorum ve ateş ediyorum, sağ kolunun alt kısmına isabet ediyor.

"Brad, lütfen!" Pearl diyor.

Koşuyor.

Tekrar ateş

ediyorum. "Brad!"

Omzu sarsıldığında ve biraz daha çılgılık attığında gülümsüyorum. Vurduğum elimin tersiyle alnımı silerek, o sendeleyerek ilerlerken yürümeye devam ediyorum, damarlarımda berbat bir heyecan dolaşıyor. Onu bulduğumda Pearl'ün göğüslerini kimin morarttığını bilmiyorum. Şu anda, bu hasta herifin yaptığını hayal ediyorum. Tekrar duruyorum, elimi kaldırıyorum, bir gözümü kapatıyorum ve sol koluna nişan alarak tetiği çekiyorum.

Bacakları

değil. Henüz

değil.

"Arhhh!" Tökezledi, dizlerinin üzerine düştü, bana baktı, yüzü dehşet doluydu.

"Koş," diye bağıriyorum, o ayağa kalkmaya çabalarken ben yürümeye devam ediyorum. İki mermi kaldı. Bir süre daha tökezlemesine izin veriyorum, geniş gözleri sürekli bana bakıyor, ben de hiç acele etmeden, kulüpten uzaklaştıkça müziğin sesini kısarak onu takip ediyorum. Yakında bayılacağını görebiliyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum, Pearl'ün beni izlediğini görüyorum ve onu bıçaklanmış halde bulduğumda olmayan korkuyu nihayet fark etmek içimi rahatlatıyor. Çok vahşiyim. Burada tek başına ne halt ediyordu? Özellikle de bu amcığın onu aradığını bildiğimden beri. Ve onu buldu. Onun şanssızlığı, ben de onu buldum.

Dikkatimi onun acınası, kaçan formuna veriyorum, bu oyunla işim bitti. Silahımı kaldırıp kalçasına nişan alıyorum ve onu yere seriyorum. Bir çılgılık atarak betona çarpıyor ve ben ona ulaşana kadar sırt üstü yuvarlanıyor. Top sürüyordu. Ağlıyordu. Başında durdum, silahı kafasına doğrulttum. "Ne kadar üzgünsün?" diye sordum.

"Çok üzgünüm! Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." "Ben üzgün değilim."

Bang.

Sarsılıyor ve hareketsiz kalıyor, gözleri açık, kırmızı bir havuz başının etrafında yavaşça genişliyor. Silahımı yanıma bırakıp cebime uzanıyorum, sigaramı çıkarıp yakıyorum, üzerine nefes veriyorum, derin nefesler alıyorum, Pearl'e dönmeden önce sakinleşiyorum. Öfkemin sadece onun pervasızlığından kaynaklanmadığını itiraf etmekte zorlanıyorum.

Neredeyse onu kaybediyordum.

Düşüncelerimi -tehlikeli düşünceler- reddederek irkiliyorum ve dalıyorum, ceplerine gidiyorum. Cüzdanını ve cep telefonunu çıkarıp cebime koyuyorum. Nolan'ı arıyorum. "Arka sokakta bir ceset var. Kaybol ve kimseye tek kelime etme."

"Evet, patron."

Şimdi Pearl'le ilgilenelim.

Sakin ol.

Olduğum yerde dönüyorum, son bir nefes çekip sigaramı savuruyorum, onu yavaşça tankını yerine çekerken yakalıyorum, yüzü vurdumduymaz bir güzellik denizi. Gözlerimi kapatıyorum. Şu anda onunla konuşamam. Ona bakamıyorum. Kendimi tehlikeli hissediyorum. Bütün bu lanet durum tehlikeli.

Ayaklarımı kaldırıp onu geçerken i cebime uzanıyorum ve oradaki küçük torbayı yokluyorum. Bu gece bana eşlik edecek tek şey kokain olacak. Kokain ve onu yatağa gtrdğmden beri giderek daha da kötüleşen amansız işkence dşncelerim.

"Brad," diye sesleniyor.

"Yapma Pearl," diye uyarıyorum, kapıyı çekerek açıyorum. "Boğazımı kesmesine izin vermeliydin!"

Kapıyı ve öfkemi kaybediyorum, sonra dönüp yüzünü tutuyorum ve alnımı onunkine dayıyorum. "Belki de yapmalıydım," diye feryat ediyorum. Eli bileğimi bulup sarıyor, küçük bedeni geri çekiliyor. Mesafe kazanmasına izin vermiyorum. Elimi çekmesine izin vermiyorum. Gözleri artık boş değil. Duygularla dolup taşıyor. Hâlâ biraz korku, çokça fke.

Ve ihtiyaç.

Yüzüne doğru kabarıyorum, bakışlarım dudaklarına doğru çekiliyor. fkem katlandıka bu iğdyle tüm gücümle savaşıyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum, yumruğumu şakağıma vurarak kafamdan defolup gitmesini istiyorum.

"Onu ldrmemeliydin," diyor sessizce.

Gülüyorum, şeytani bir tarafı var. "Pardon, ona karşı bir şeyler mi hissediyordun?" "Ne?" diye fısıldıyor.

Duvara gidip tuğlalara bakıyorum, ona bakmak istemiyorum. Ama ona söylemek üzere olduğum şeyi söylediğimde yüzünü görmeyi çok istiyorum. Bu yüzden arkamı dönüyorum. "Kimdi o?"

"Bilmiyorum," diye haykırıyor, kollarını havaya kaldırarak. "Benden sigara istedi." Gövdesi sönüyor. "lmeyi hak etmedi."

"Boğazına bıçak dayamıştı Pearl." Aklını mı kaçırdı? "Sana hep böyle mi davranırdı?"

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye bağırıyor.

Tanrı aşkına. "Bugün öldürdüğüm tek adam o değil." Kulübü işaret ediyorum. "İçeri girip Mason'a senin resmini gösteren bir adamı da öldürdüm. Seni tanıyıp tanımadığını sordu. Buralarda görüldüğünü duyduğunu söyledi."

Gözlerindeki her şey kayboluyor. Korku hariç her şey. Şimdi gözleri korkuyla dolup taşıyor.

"Az önce sana saldırırken bulduğum pisliği tanımadığını söyleme bana. Kim o? Eski sevgilin mi?"

"Onu tanı mıyordum," diye homurdanıyor. "Ve eğer unuttuysan, senin *cazibene* boyun eğene kadar bakireydim."

Acı çok gerçek, utanç da öyle. Bu da öfkeyi artırmıyor mu? Peki kim? Ailesi onu arıyor mu? Ailesi yok. Onlar öldü. Bana söylemediği şey ne? "Sana inanmıyorum."

"Neye inanmak istiyorsan ona inan Brad. Seninle işim bitti." Yanımdan geçip gitti ve içgüdülerimle koluna uzanıp onu yakaladım.

"Benimle işin *asla* bitmeyecek."

Kıpırdamadan, önündeki havaya bakıyor.

"Ve seninle işim bitmedi Pearl." Onu çeviriyorum, sağduyuma karşı geliyorum ama o aptal içgüdüyü takip ediyorum. Bana bakıyor ve göğsümde bir şeyler tekmeleniyor.

Aptal.

Sikişme

k.

Kalp.

Dudakları titriyor, başını sallarken gözleri parlıyor. Ağzımı onunkine yaklaştırıyorum. "Bana durmamı söyle," diye fısıldıyorum, başı hâlâ hafifçe titriyor ama ağzından istediğim kelime çıkmıyor. "Bana durmamı söyle Pearl," diye tekrarlıyorum, dudaklarından bir fısıltı uzakta, bedenim onunkiyle aynı hızda. Bana doğru eğiliyor.

"İstiyorum," diye nefes alıyor. "Hayır demeyi çok istiyorum." "Ama diyemezsin." O lanet duyguyu bilirim.

"Yapamam," diye onaylıyor, ağzıma sürtünüyor, rahatlamış bir şekilde nefes veriyor, bana karşı yumuşuyor.

Kapı uçararak açıldı ve ben sersemlemiş bir halde geri döndüm.

"Patron," diyor Nolan, aramıza bakarak. "Sen iyi misin?"

Duygularımı ve kelimelerimi bulmam çok uzun sürdü. Pearl benden uzaklaşıyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. *Tanrı yardımcım* olsun.

Boğazımı temizleyerek sokağın aşağısını işaret ediyorum. "Pearl biraz hava almak için dışarı çıktı ve soyuldu."

"Lanet olsun," diye küfrediyor Nolan, tüm dikkati Pearl'ün üzerinde, ki bu benim için sorun değil. O kendini benden çok daha hızlı toparlamış görünüyor. "İyi misin?" Nolan ona doğru gidiyor, elleri kollarının üstünde, yüzünü kontrol etmek için eğiliyor. İçindeki canavar hırlıyor. Aman *Tanrım*. Nolan'ın onu sürüklemesini engellemek için ellerimi ceplerime sokuyorum ve Nolan onunla ilgilenirken arkamı dönerek sokakta volta atmaya başlıyorum.

"Ben iyiyim," diyor Pearl.

"Gerçekten mi?" "Brad, sen-"

"Kulübe gir Pearl," diye emrediyorum sertçe.

"Brad, şu araba," diyor Pearl, talebimi görmezden gelerek.

Ara sokağa park ettiğini gördüm. "Ne olmuş ona?" Farlar yandığında kaşlarımı çatıyorum. Motor canlanınca da kanım donuyor. "Siktir," diye fısıldıyorum, geri geri gidiyorum, duman çıkarırken gözlerim arabada, çekilirken ciyaklıyor. "Kulübe gir!" Dönüp onlara doğru koşuyorum, Pearl'ün geri geri gittiğini görüyorum ama yeterince hızlı değil. "Pearl, o lanet kışını içeri sok!"

"Kahretsin, Patron," diye bağıyor Nolan, bir elimle benimkini yoklarken ve cebimde daha önce attığım şarjörü ararken pantolonundan bir silah çıkarıyor. İyimser bir adamımdır ama bir yandan koşarken bir yandan da silahı doldurmaya çalışmak kolay bir iş değil, özellikle de üzerinize doğru hızla gelen bir araba varsa. "Pencere kapalı," diye bağıyor Nolan, nişan alarak.

"Pearl, gir şu lanet kulübe!"

Kolu tutmaya çabalıyor, panik içindeki dikkati benimle kapı arasında bölünmüş durumda. Omzumun üzerinden bakıyorum. Zihinsel olarak mesafeyi hesaplıyorum

Pearl'le aramda bir mesafe var. Silahımı ve şarjörü bırakıp hızımı artırdım.

"Bir silah var!" Nolan bağıyor.

Arkamdan silah sesleri yükselirken "Lanet olası ateş!" diye bağıyorum.

Nolan eğilip kendini bir çöp kutusunun arkasına attı. Ama Pearl? O hala kulübe girmeye çalışan bir ördek.

"Brad!" Nolan bağıyor.

Arkama bakıyorum, bir mermi geçip gittiğinde irkiliyorum. "Lanet olsun," diye nefes alıyorum, kelimenin tam anlamıyla hayatım için koşuyorum. Ve Pearl'ün. Ona ulaşır ulaşmaz, onu kapıdan uzaklaştırıyorum ve sonsuz mermiler metale saplanmadan bir saniye önce onu kendime doğru çekiyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağıyor, ben onu kucağıma alıp saklanmak için koşarken göğsümde kendini küçültüyor. Kolumun arkasında keskin bir acı hissediyorum. Tanrı aşkına. Aşağıya bakıyorum, Pearl'ün omzunun aynı yerde ama vücudumun ön tarafında olduğunu görüyorum ve panik içinde, kurşunun kolumdan çıkıp onun omzuna saplanıp saplanmadığını kontrol ederek onu uzaklaştırıyorum.

"Pearl," diye nefes alıyorum, vücudunda kan ve yüzünde acı olup olmadığını kontrol ediyorum.

Gözlerini kırıştırıyor. "Kanaman var," diye fısıldıyor, otomatik olarak yarayı hissediyor.

Tıslıyorum, acı içimi yakıyor. "Evet, güzelim, dokunma ona." Onu tekrar göğsüme çekiyorum ve Nolan'ı arıyorum.

Ve onu yerde gördüğümde nefesim kesiliyor. "Hayır," diye fısıldıyorum, ara sokağa bakıyorum, köşeyi dönerken arabanın neredeyse iki tekerlek üzerinde olduğunu görüyorum, lastiklerden dumanlar yükseliyor. "İçeri gir." Pearl'ü bırakıp kapıyı açıyorum ve onu içeri itiyorum. "Danny'yi al."

Nolan'ın yanına koşup dizlerimin üzerine çöküyorum ve betona yüzüstü düşen bedenini tarıyorum. "Kahretsin, hayır."

GÜL

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Beau sessizce. "Eve döndüğümüzde onun kışını tekmeleyeceğim." Kızın burnu kırılıyor. "Allison onunla birlikte olmadığı sürece tabii. Şu anda sırf bunun için hıyarlık yapıyor. Eğer Allison'dan hoşlanıyorsa, tüm enerjisini ona yönlendirmeli. Onun adına mutluyum."

Taburemde kıpırdanıyorum, içim sızlıyor. Ama Tanrım, ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Ya birbirimizi becerecektik ya da öldürecektik. "Gerçekten ondan hoşlandığını mı düşünüyorsun?" Birkaç tabure aşağıdaki avukata bakıyorum, özür diledikten sonra şimdi telefonuyla konuşuyor. Danny ve ben ayrıldıktan sonra bara geldiğimde olduğu kadar cıvıl cıvıl görünmüyor... yanaklarım ısınıyor.

"Bu adamın bugünlerde ne düşündüğünü kim bilebilir?" "İyi bir kadın," diye düşünüyorum.

"Ve ayrıca lanet bir avukat, Rose."

Surat astım. "Sen ve ben sürekli yuva kurması için başının etini yiyoruz. Belki de tavsiyelerimizi dinlemiştir." Kocam Mason'ın bana hizmet etmesine izin verdiğine göre şarabımdan küçük bir yudum alıyorum.

Beau mırıldanıyor, sesi şüpheli geliyor ve onu gerçekten suçlayamam. Brad'in bir kadına olan ani bağlılığı hiç b e k l e n m e d i k bir şeydir. Ama Allison

Makul. Brad'in yaşlarında. Yine de Beau ve benim gibi onun da bu hayata uyum sağladığını, kabul ettiğini göremiyorum. Yine de . . . "Ve eğer Allison'la takılmak istiyorsa, tamam, ama bu Pearl'e karşı bir pislik olması gerektiği anlamına gelmez."

"Pearl'e karşı hep bir pislik gibi davrandı," diye belirtiyorum. "Sanırım Pearl'ün onu bir kahraman olarak görmesi onu rahatsız ediyor." Taburemden aşağı kayıyorum. "Kocam, Brad'in kötü alışkanlıklarının açık ayrıntılarını ona verdiğinde bunu kısa sürede düzeltti."

Beau hayal kırıklığı içinde başını sallıyor ve tamamen bana dönüyor. "Yemek nasıldı?"

Bardağımı yere bırakırken bir parça bocalıyorum.

"Çok güzel." "Rose?" diyor yavaşça. "Yemek nasıldı?"

Sadece yanlış bir sonuca vardığımı ve kocamın sadakati konusunda kendimi tamamen utandırdığımı kabul etmek istemediğim için değil, aynı zamanda Danny'nin sonunda itiraf ettiği şeyi Beau'ya söylemek istemediğim için de utanıyorum. Oğlumun babası, bana tecavüz eden canavar Sandy'nin, Danny bana altı ay önce onu bitirdiğini söylediği halde hâlâ nefes alıyor olması nasıl mümkün olabilir? Sandy'nin Beau'yu, polis amcası tarafından vurulduktan sonra hastanede çaresizce yatarken öldürmeye çalıştığını ve bunun sonucunda bebeğini kaybettiğini unutamıyorum, unutmayacağım. Dudağım titriyor, en iyi arkadaşım için hissettiğim acı sanki kendim acı çekiyormuşum gibi gerçek. Hepimiz çok şey atlattık. Beau'nun yolculuğu hainceydi. James'inki de öyle. İkisi de şeytanlarından daha yeni kurtuldular ve ona birinin hâlâ hayatta olduğunu söyleyen kişi olmak istemiyorum. "James'le konuşmalısın."

Gözleri büyüdü. "Kocana tuvaletin arkasında bir ustura sakladığını söyletme bana."

Ağzım açık kaldı. "Yapamazsın."

Homurdanarak masaya doğru bakıyor. "Hey, Danny."

"Beau!" Öfkeyle tısladım. "Kendine arkadaş mı diyorsun?" "Öyle mi diyorsun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Peki." Allah kahretsin. "Sandy ölmedi." "Oh."

"Oh?" Papağan gibi onu inceliyorum, belli ki bir şeyler düşündüğünü görüyorum. "Tüm söyleyeceğin bu mu? *Oh?*" Kafası mı güzel?

"İçimde bir his vardı."

"Ne hakkında bir his?"

"Danny'nin Sandy'nin peşinden gittiği ve eve üzerinde birkaç kurşun deliği ile döndüğü gece."

"Ne olmuş ona?"

"Sandy'nin geldiğini gördüm. Altı kişilerdi. Gazeteler çatışmada sadece beş ceset olduğunu yazdı."

"Ve paylaşmayı düşünmedin mi?"

"Hayır," diyor gülerek. "Onaylanana kadar olmaz. Higham'a gitmeyi denedim ama bir sonuç alamadım." Eli karnına gitti. "Bak Rose, hafta sonundan önce ölecek bir şey için stres yapmıyorum."

Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyorum.

"Sen de yapmamalısın." Başıyla göğsümü işaret ediyor. "En ufak bir endişe belirtisinde göğüslerinden su sızar."

Aşağı bakıyorum. Bıkkınlığımı dışa vuruyorum. "Eve gitmem gerek." Beau'nun yanağına bir öpücük bırakıyorum. "Geliyor musun?"

"James'i bekleyeceğim," diyor, beni geçip masanın etrafındaki çocuklara bakarak. Sakin. Tanrım, ne kadar uyumlu.

"Yaratıcı toplantı yakında mı?" Esneyerek soruyorum, yorgunluk beni yakalıyor. Uzun bir gün oldu ve neredeyse hiç uyumadan çalışıyorum.

"Elbette." Gülümsüyor. "Pearl bu projeyle gerçekten ilgileniyor."

"Biliyorum. Belki de ihtiyacı olan şey dikkatini dağıtmaktır." Adamlara doğru ilerliyorum, tüm dikkatlerini bana yöneltmiş bir şekilde yavaşça yerlerinden kalktıklarında kaşlarımı çatıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Pearl koridorda, darmadağın bir halde, gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde duruyordu. *Bu da ne böyle?*

"Ben Brad," diyor. Söylemesi gereken tek şey bu. Adamlar kabinden mermi gibi fırlayıp kulübün içinde koşmaya başladılar, her gözeneklerinden öfke sızıyordu

vücutlarını.

Danny bana asla meydan okumaya cesaret edemeyeceğim bir bakış atarak, "Olduğun yerde kal," diye emretti.

"Tam orada, Beau," diye homurdanıyor James yanından geçerken.

Aceleyle Pearl'ün yanına gidip koluna giriyorum ve onu bara götürüp oturtuyorum. "Anya," diye sesleniyorum. "Votka. Neat." Zavallı şey yaprak gibi titriyor.

Anya, Pearl'e doğru bir içki uzatırken Mason barın üzerinden fırlar ve adamlara katılmak için dışarı koşar. Eline tutuşturmaya fırsatım olmadı. Onu kaptı ve geri fırlattı. Ne haltlar dönüyor burada?

"Aman Tanrım!" Allison az sonra yanımızdaydı, gözleri fal taşı gibi açılmış, Pearl'e bakıyordu. "Ne oldu?"

Pearl bakışlarını Allison'a çeviriyor, içkisini sertçe yutuyor. Tek kelime etmiyor. Sadece bakıyor. Şok mu? Bilmiyorum ama avukat Allison'ın kesinlikle burada olmaması gerektiğini biliyorum. Dirseğinden tutup onu uzaklaştırıyorum ve sürekli arkasına, hem Pearl'e hem de adamların kaçtığı yere bakıyor. "Muhtemelen buradan gitmelisin."

"Brad nerede?" diye soruyor. "O iyi mi? Ne oldu?" Kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışırken paniklemiş, onun için gerçekten endişelenmiş görünüyor. Lanet olsun. Pearl'ü teselli ediyor olmalıydım, Brad'in kim olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmayan yeni kız arkadaşıyla mücadele ediyor değil. Bu Brad'in çözmesi gereken bir sorun. Benim değil. Arkama bakıyorum ve Beau'yu Pearl'ü kollarına almış görüyorum. Endişem daha da artıyor.

"Brad iyi, ama sana eve gitmeni söylememi istedi."

"Rose, lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Hay sikeyim. "Kulüpte torbacılarla sorun yaşıyormuş," diye geveledim, daha fazlasını bulmak için etrafı karıştırırken. "Pearl az önce tuvaletlerde bir tanesiyle karşılaştı. Oldukça çirkin bir tür. Adamlar sadece bununla uğraşıyor."

"Uyuşturucu mu?"

"Evet, uyuşturucu." Dirseğini tuttum. "Polis çağrıldı. Her şey yolunda, ama eminim bu işe bulaşmak istemezsin. Brad'in

akşam yemeği randevunuzu yeniden düzenlemek için." Ona kulübün önünden çıkarken rehberlik ediyorum ve Des ile Drake'in sinirli göründüğünü görüyorum. "Allison için taksi," diye espri yapıyorum, çılgın bir kadın gibi gülümsüyorum, onlara bilmeleri gereken her şeyi beceriksizliğim ve bastırmaya çalıştığım aciliyetimle anlatıyorum. "Seni arayacağını söyledi."

Allison başını sallayarak onu Des'e teslim etmeme izin veriyor, o da iri kollarından birini kaldırarak bir taksi çağırıyor.

"Umarım yakında tekrar görüşürüz," diyorum, samimi görünerek. Ama değilim. Drake'e gidiyorum. "Ne yaparsan yap, onun kulübe dönmesine izin verme."

Başını salla. "Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum, endişeyle aceleyle içeri dönüyorum.

DANNY

James'ten sonra dışarı çıkan ikinci kişiyim, Brad'in bir cesedin yanında diz çöktüğünü gördüğümde elbise ayakkabılarım kayarak durdu. "Siktir," diye fısıldadım, takım elbiseyi tanıyarak. Sarı saçları.

"Nolan." Brad vücudunu bir aşağı bir yukarı süzüyor, yüzünde nefret ettiğim bir ifade var. Korku. Sorun şu ki, endişesinin boşa gitmesinden endişeleniyorum. Bu çocuğun cevaplaması gereken bir sürü soru var.

Ya da . . . vardı.

Nolan'ın vücuduna bakıyorum, bir hareket arıyorum, Brad'in omzuna uzanıyorum. "Çevir onu dostum," diyorum, herkesle birlikte kendimi de hasara karşı hazırlıyorum.

"Gerek yok." Nolan bir hırıltıyla kendi kendine yuvarlanır ve Brad bir solukta kışının üzerine düşer. "Siktir, çok acıdı."

Şaşkın şaşkın bakıyorum. Bu çocuğun dokuz canı mı var? "Tanrı aşkına, Nolan." Uzanıp ceketinin yakalarından tuttum ve onu yüzüme doğru çekerek öfkelen dim. "Bir gün seni kendim öldüreceğim."

"Sakin ol," diyor James, içinde bulunduğum durumu görünce. Cidden onu kızartmak istiyorum. Bunu yapamam.

"Kahretsin Danny," diye bağıyor Nolan ve ben onu yere bırakıp kaşlarımı çatarak aşağı yukarı bakıyorum. "Vuruldu mu?"

"Hayır, bana lanet olası bir araba çarptı." Doğrultmaya çalışırken yüzü acıyla buruşuyor. Brad hâlâ kışının üstünde, betona bakıyor.

"Hey."

Bana bakıyor ve ben geri çekiliyorum. "Ne oldu?"

Kendini silkeleyerek canlanır gibi oluyor, bir avucunu betona sıkıştırıyor ve kendini ayağa kaldırıyor. "Arabayla geçerken." Ara sokağa bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek yere serilmiş bir ceset fark ediyorum. Ben ölü adama doğru ilerlerken Brad, "Çapraz ateşe yakalandı," diye açıklıyor.

Duruyorum ve vücuduna bakıyorum. "Kesinlikle yaptı." Ne boktan bir durum. "Kayıt yaptırdın mı?"

Brad başını sallıyor. Nolan'a bakıyorum. O da başını sallıyor.

"Peki sen burada ne yapıyordun?"

Brad gözlerini kaldırıyor ama başını kaldırmıyor, beni uyarıyor. Uyarıyı dikkate alıyorum. Şu anda deliliğin sınırında görünüyor. Kolunu kaldırıp altına bakıyor. "Lanet olsun."

"Kanaman var." James içeri girer ve bir göz atar. "Et yarası. Kontrol ettirmelisin." Nolan'ın yanına gider ve onu ayağa kaldırır. "Senin için de doktora bir gezi, oğlum."

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor Nolan, topallayarak uzaklaşırken.

"Pazarlığa açık değil," diye homurdanan Brad hepimizin arasından hışımla geçerek kulübe geri döndü. "Kulübü kapatın ve pisliği temizleyin," diye bağıyor Mason'a geçerken. "Ben eve gidiyorum."

Herkese başımla selam veriyorum ve hepsi dağılıyor, beni ve James'i ara sokakta yalnız bırakıyorlar. "Bize bir şey söylemiyor," diye düşünüyorum sessizce.

"Onun için endişeleniyorum."

"Evet," diyorum ayakkabılarımı betona sürterek. "Bence bu fırsatı Nolan'la konuşmak için kullanmalıyız." Hadi şu küçük sorunu halledelim.

      , yapılacaklar listemizden   ıkarıldı. "Seninle   st kattaki ofiste buluşuruz. Brad'in gittiğinden emin ol."

  eri girdiğimde Nolan'ın topallayarak erkekler tuvaletine girdiğini g  rd  m. Etrafın temiz olup olmadığını kontrol edip onu takip ediyorum. "Bu taraftan," diyorum, koluna girip onu tekrar dışarı   ıkarıyorum. "Dost  a bir sohbete ihtiyacımız var."

"Ne? Ne hakkında?"

"Bir polisle yaptığın dost  a sohbet hakkında." Vurdumduymaz y  z  m   ona doğru   eviriyorum ve dehşete kapılıyorum.   ok şey anlatıyor. İfademdeki tehdidi ancak hayal edebilirim.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ve yalan mı s  yl  yor?   fkeyle dudağımı kıvırıyorum ve onu ofis kapısına doğru itiyorum. "Hemen merdivenlerden yukarı   ık."

"Danny, l  tfen."

"  ekil!" Bacağını tekmeleyerek k  kr  yorum. K  stebek o mu? Lanet telefonumu mu dinledi?

"Danny, ben hi  bir polisle konuşmadım."

Onu g  rmezden geliyorum ve ofiste yavaş  a topallamasına sabrım t  keniyor, onu kabaca itiyorum. şifreyi tuş takımına yazdım ve kapıyı iterek a  tım.

"Danny, ben sadık biriyim, bunu biliyorsun."

Homurdanıyorum. "Sen de   ok aptalsın, Nolan." Onu ofise g  t  r  yorum ve Tanrım, ona yeni bir g  t deliğı a  mak istiyorum. Onu bir sandalyeye oturtuyorum ve bağırtıyor, bacağını d  zeltiyor, kal  asını tutuyor. Harika. Ondan istediğim bilgileri işkenceyle almaya buradan başlayacağım. "Otur şuraya ve kapa   eneni." Kendime bir i  ki doldurup boynuma ge  iriyorum. Sakinleşmek istiyorum. Bulamıyorum.

Kapı a  ılır ve James i  eri girer. Başını sallıyor. G  zel. Brad binayı terk etti. Hadi devam edelim. Nolan'ın yanına gidip avu  larımı kal  alarına koydum ve sıktım.

"Arhhhhhhh," diye bağırtıyor. "Danny, l  tfen!"

"Bir polisle konuşuyorsun."

"Hayır, Danny."

Biraz daha sıkıyorum.

"Arhhhhhhh, Danny!"

"Bean ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

James'in beni sessizce izlediğini hissedebiliyorum.

Nolan başını sallıyor, tükürük çenesinden aşağı süzülüyor. Ama küçük cesur piç ağlamıyor.

"Gerçekten boktan bir gün geçirdim, Nolan. *Gerçekten* boktan." Silahımı çektim ve kafasına nişan aldım. "Konuş."

Nefes alıyor, gözleri irileşiyor ve James'e

bakıyor. "Sana yardım etmeyecek."

"Konuş oğlum," diye emrediyor James. "O tetiği çekmesini engelleyemem."

"Bana şantaj yapıyor," diye ağzından geçiriyor telaşla. James'in nefes alışını duyuyorum. Benimkini hissediyorum. "Bean bana şantaj yapıyor."

"Senden ne yapmanı istedi?"

"Benden kulüpteki tüm görüntüleri istedi." Bana bakıyor, gözleri buğulu ama hala gözyaşı yok. "Oyalanıyorum, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum."

"Peki sana neyle şantaj yapıyor?" diye sordum. "Sana karşı elinde ne var, Nolan?"

Aramıza bakıyor, tereddütlü ve ben en kötüsünden korkuyorum. Nolan ne halt etti? Bean'in elinde, Nolan'ın onun isteğine boyun eğmesini sağlayacak ne var? Bize ihanet mi edecek? Hayatını riske atabilir, çünkü bizi ele verdiğini öğrenirsem onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğimi biliyor. Brad de bunu kabul edecektir.

Nolan yutkunuyor ve kendimi destekliyorum. "Ben Brad," diyor.

"Peki ya Brad?" Bir yudum daha.

"Nolan, bu da ne böyle?" Silahı alnına dayayarak bağırdım.

Nefes alıyor.

Nefes

alıyorum.

James nefes alır. "O

benim babam."

Silahım kurşun gibi düştü, bedenim geri çekildi. "Ne?" Şaşkınlıkla çocuğa bakıyorum, onu doğru duyduğumdan emin değilim, sandalyede kayıyor, küçük ve rahatsız görünüyor, ikimizin de gözlerine bakmayı reddediyor.

James içeri girer, Nolan'ın önünde çömelir. "Sen az önce-"

"Brad benim babam." Yenilmiş görünüyor. "O benim lanet olası babam."

James onun yüzünü tutuyor ve bize gözlerini göstermeye zorluyor ve gözlerindeki acıyı gördüğüm anda bizimle dalga geçmediğini anlıyorum.

Lanet olsun.

"Bean annemi tanırdı. Onunla ilgilenirdi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Sizi hapse attıracak bir şey vermezsem hepinizi öldürteceğini söyledi. Beni de hapse attırmak için sayısız pisliği olduğunu söyledi. Ve Brad'in beni kabul etmeyeceğini söyledi. Bundan emin olacaktım. Muhtemelen beni vuracaktı. Benim hakkımda bir şey bilmesini istemiyorum," diye fısıldar. "Bunun bir şeyleri değiştirmesini istemiyorum." Şimdi dudakları titriyor ve Allah kahretsin ki kara kalbim hafifçe çatlıyor. "Beni reddetmesini istemiyorum."

Şaşkın şaşkın bakıyorum, sonunda gözlerimi James'e çeviriyorum. O da benzer bir şok tonu sergiliyor.

Sikeyim. Ben.

BRAD

Hiatus'tan tek başıma ayrılacağım konusunda ısrar ettiğimde kızlar karşı çıktı. Pearl hariç. Bana bakmadı bile, Beau sırtını ovarken ve bana ters ters bakarken sadece bara baktı. Ne olduğunu öğrendiğinde bu tavrından vazgeçebilir. *Tabii öğrenirse. Onu ben kurtardım. Kurşun yedim.* İstemedenden de olsa Pearl'ün benim hakkımdaki yanlış düşüncesini körükledim.

Ben kahraman falan değilim.

Bir süre evin dışında oturuyorum, ellerim direksiyonda, ön cama bakıyorum, telefonum çalıyor. Kaybolmuş hissediyorum. Umutsuz. Adamlar ve ben, hepimizin enerji ve uyanıklık deposu dolu, dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmadan çalışmamız gereken bir zamana geri döndük. Savunmasız durumdayız. Danny savunmasız. James savunmasız. Şimdi ben de savunmasız hissediyorum. Ve diğer herkesi savunmasız hale getiriyoruz.

Arabamdan kayarak çıkıyorum, kendimi çok ağır hissediyorum - suçluluk duygusuyla ağır, yorgunlukla ağır. Ağır. Merdivenlerden çıkarken telefonumu çıkardım. Allison'dan on cevapsız arama. Danny'den evde olup olmadığını soran bir mesaj. Pearl'den bir şey yok.

Bana sokaktaki sürüngeni tanımadığını söyledi. Neye inanacağım konusunda en ufak bir fikrim yok ama inanılmaz bir şekilde Pearl'ün bana onun bakire olduğunu hatırlatması gerekti, bu yüzden eski bir sevgili pek olası görünmüyor. Bunu neden daha önce düşünmedim? Şu anda zihnimin durumu bu. O adi herife kurşun üstüne kurşun sıkarken bakire olduğu gerçeği gözümünden kaçtı. Otto'ya kimliğini göndermem bunu doğruladı. O bir hiçti. Bir fırsatçı. Endişelenmem gereken biriyle bağlantısı yoktu. Peki, tekrar soruyorum, onu kim arıyor?

Danny'ye mesaj atıyorum ve Allison'ı görmezden gelip kapıyı açıyorum. Esther kucağında Maggie ile merdivenlerden iniyor. Duruyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne oldu?" diye sertçe soruyor.

"Biz iyiyiz," diye onu temin ederim. "Herkes iyi." Ben iyi olmaktan çok uzağım. "Geri dönüyorlar."

Söndüğünü görüyorum, ayakları toparlanıyor ve benimle aşağıda buluşuyor. "Çay?"

Hafifçe gülümsüyorum. Görünüşe göre Esther'in çayı her şeyi düzeltiyor. Keşke öyle olsaydı. "Biraz daha sert bir şeye ihtiyacım var." Kollarındaki Maggie'ye bakıyorum. Tamamen uyanmış, yüzü doğduğundan daha yuvarlak. Sesini bulmuş, bacaklarını tekmeliyor, kollarını sallıyor. Çenesine uzanıp parmağımın ucuyla dokunuyorum ve ona ilk kez doğru düzgün bakıyorum. Umursamaz. Çok güzel. Masum. "O-" Elimi geri çekiyorum. "Az önce gülümsedi mi?"

"Evet, bu gece onlarla dolu." Esther onu kaldırır ve yüzünü boynuna yaslar. "Bir şişeye ihtiyacı var."

"Ah, işte yaralı asker." Doktor pijamaları ve çantasıyla merdivenlerin başında belirir. "O zaman sana bir bakalım."

"Odamda," diyorum. Eve geldiklerinde herkesin benim için telaşlanmasını istemiyorum. "Seninle orada buluşuruz. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Nasıl isterseniz."

Daniel pijamasının içinde gözlerini ovuşturarak çıkınca Doktor adımlarını tersine çevirir. "Yukarıda ne yapıyorsun?" Ona sesleniyorum.

Gömleğimdeki kana bakıp kaşlarını çatıyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor, birkaç adım atıyor ve ben elimi kaldırıncaya duruyor.

Kıyafetlerime baktım. Kan. Her yerde kan vardı. "Sadece bir sıyrık. Yatağına geri dön."

"Ne oldu?"

"Brad Amca kendini kaybetti," diye mırıldandım.

"Ha? Pearl kendini toparladığını söylemişti."

Ona soru sorarcasına baktım.

"Bu sabah yeni kız arkadaşınla tanıştığında."

Kendimi toparladım mı? İç çekiyorum. "Baban dönüyor. Eve geldiğinde yatakta ol." Başımı sallayarak onu gönderiyorum ve büyük bir viski doldurarak kendimi ofise atıyorum. Fazla oyalanmadan doğrudan üst kata çıkıyorum.

Onu görmeden önce.

Oraya vardığımda doktor odamın dışında bekliyordu. "Uyandırdığım için özür dilerim." Kapıyı açıyorum ve yaşlı çocuğun yolu göstermesine izin veriyorum. Ben viskimi komodinin üzerine koyarken o çantasını yatağın yanındaki sandalyeye koyuyor ve karıştırmaya başlıyor.

"Sorun değil. Son zamanlarda kendimi fazlalık gibi hissediyordum. Beni erken emekliliğe gönderip göndermeyeceğinizi merak ediyordum."

Gömleğimin düğmelerini açıp omuz silerken gülüyorum. "Erken mi?" Yaşlı çocuk stetoskopunu yıllar önce asmalıydı. Aslında, James onu bizim dünyamıza çekene kadar. "Burayı sevdi mi doktor?" Yatağın kenarına doğru eğilerek sordum.

Hasarı görmek için kolumu çevirirken gülümsüyor. "Günlerimi emekli meslektaşlarımla briç ya da golf oynayarak geçirmekten iyidir."

Amaç. Doc bu boktan ailenin bir parçası. Hayati bir parçası. Ama sadece iğne iplik kullanmayı bildiği için burada değil. Herkes ona düşkün. Ama o sadece yaşlı. Yaşlı.

Yaramı sildiğinde tıslıyorum. "Bu bir sıyrıktan biraz daha fazlası, evlat." Çantasını karıştırırken yaranın üzerinde bir bez tutuyor. "Nefes al."

"Ne?"

"Nefes al dedim." Çubuğu ıslak bir pedle değiştiriyor ve ben neredeyse tavandan aşağı uçuyorum, bu acı tam bir katil.

"Siktir!"

"Temizlenmesi gerekiyor."

Dişlerimi sıkıyorum, acısı artık yakıcı. "Tanrım, Doktor."

Pedi kaldırıp kontrol ederek, "Güzel bir göçük olacak," diyor. "Kurşun beraberinde bir parça et de götürmüş."

"Güzelmiş." Kolumdaki kratere bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Koleksiyona eklenecek bir yara izi daha."

Doktor kıkırdıyor ve uzun bir bandajı çözerken omzumu kontrol ediyor. "İyi iyileşmiş."

"Evet."

"Peki ya burası?" Başını sallayarak başımı işaret etti. "Kızlar senin için endişelendi."

"Ben iyiyim."

"Uyuyor musun?"

"Açık ve kapalı."

"Beau'ya verdiğim hapları denedin mi?"

Kolumu saran ve bandajlayan ellerine kaşlarımı çatıyorum. "Henüz değil." Bana zorla içirdiği iksiri de denemedim. Açmaya cesaret edemedim çünkü ... lavanta.

"Dene bakalım. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım." Yapmayacağım. Bunu o da biliyor. Ama yapmalı mıyım? Allison'ı beceremem, bu gece olmaz. Pearl'ü beceremem. *Asla*. Viski sadece geçici olarak işe yarar. Kola *kesinlikle* yardımcı olmaz. Tüm bunlar şu soruyu akla getiriyor. Hapları denemeli miyim?

Mırıldanıyor, sargımı bitiriyor. "Kuru ve temiz tutun." Yatağın başucundaki solüsyon şişesini başka bir bandaj ve biraz temizlik malzemesiyle birlikte açıyor.

Pedler. "Ağrı kesici ister misin?"

Gölümsüyorum ve viskime uzanıyorum. "Ben iyiyim."

Başıyla onayladıktan sonra çantasını toplayıp sessizce ayrılıyor ve ben yalnız kalıyorum. Sessizlik bana bağırıyor. Telefonumu çıkarıp rastgele bir çalma listesi açıyorum, sonra sigaralarımı bulup yakıyorum, terasa çıkıp arkama bakıyorum, bir parça çalmaya başladığında dinliyorum. Şarkı sözleri. İroniye gülmeden durup onları özömsüyorum. Kesinlikle ip üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. *Kesinlikle* nefes almakta zorlanıyorum.

Ağır bir şekilde sandalyeye çöktüm ve arkama yaslandım. Sigara içiyorum.

Dinliyorum.

Düşünüyorum.

Ve şarkı bittiğinde, tekrar çalarım. Tekrar dinlerim. Gökyüzüne bakıyorum.

Kırmızı.

İNÇİ

Doktorun beni kontrol etmesine izin verdim. Esther'in elime tutuşturduğu çay bardağını kabul ettim ve mutfaktan çıkıp sigara içmek için bahçeye çıktığımda bir votka ile değiştirdim. Bir basamağa kadar alaldım. Alkol yaşıadığım şokun etkisini azalttı. Ama hâlâ sarsılmış durumdayım. Sadece sokaktaki tuhaf adam değil, Brad'in bana bağırdığı sözler de. Sokaktaki adam bugün öldürdüğü ilk adam değil miydi? Beni aramak için kulübe kimin geldiğini bilmiyorum. Özel bir dedektif mi? Eski sevgilisi olmadığı kesin. Tanrı aşkına. Brad'in kulüpten ayrılıp bulgularını rapor etmeye fırsat bulamadan her kimse onu öldürdüğü için minnettar bile olamam. Ve şimdi Brad birinin olduğunu biliyor. *Bir şey olduğunu.* Ve ben ... huzursuzum.

Geri dönemem.

Gerçeklerden daha ne kadar kaçabilirim? Onlar kim olduğumu öğrenmeden gitmeliyim. Nereden geldiğimi. Ama bildiğim tek güvenli sığınaktan çıkmayı düşünmeden önce, Brad ve beni arayan adam arasında tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor. Yoksa biliyor muyum? Bu gezegende beni bulmak isteyecek tek bir kişi var.

"Hey."

Arkama baktım. Beau dışarı çıkmış, kollarını vücuduna dolamıştı. "Herkes yatmaya gidiyor."

İçkimi kaldırıyorum. "Bunu bitireceğim."

Başını salladı. "İyi misin Pearl?"

Gözlerinin önünden geçen soruları görüyorum. Bir sürü soru. Keşke ona cevapları verebilseydim. Keşke burada onunla, Rose'la ve diğer herkesle kalabilseydim ama yapamayacağımı yavaş yavaş kabulleniyorum. Bu yüzden derinlerden bir gülümseme çıkarıyorum. "Ben iyiyim."

İsteksiz olduğunu görebilmeme rağmen kabul ediyor ve James'in bedenine doğru geri çekiliyor. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye fısıldıyorum boğazımdaki yumruyu yutkunarak. James kısa ve keskin bir şekilde başını sallıyor ve onlar gözyaşlarının aktığını görmeden önce hızla onlardan uzaklaşıyorum. Titreyen elim sigarayı dudaklarıma götürüyor ve sertçe çekiyorum, gözyaşlarının izmarite battığını hissediyorum, Brad'in sözleri -tekrar- kafamın içinde tekrar tekrar geçiyor.

Ve seninle işim bitmedi, Pearl. Bana durmamı söyle.

Benimle işi bitmeli.

Gitmem gerek. Kaçmak için. Burada bulduğum aileyi terk etmek.

Bahçelere bakıyorum, nefes veriyorum ve sigaramı söndürüp ayağa kalkıyorum. Yanaklarımı fırçalayarak içeri giriyor, eşyalarımı toplamak için sessizce merdivenleri çıkıyorum. Brad'in odasının önünden geçiyorum ve yavaşça duruyorum.

Yürümeye devam et. Eşyalarını al ve git buradan.

Gerçeklerim ortaya çıkarsa onun nefretini ve tiksintisini göze alamam. İçlerinden biri beni reddederse hayatta kalamam. Gözlerim tekrar doluyor ve kapıya bakıyorum, güçlü bir şey beni kapıya doğru çekiyor.

Onu.

Düğmeyi tutup çeviriyorum, içimdeki tüm hassasiyete karşı gelerek içeri doğru ilerliyorum.

Artık Allison var.

Perdeler esintide dalgalanıyor.

Onu istememi istemiyor.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmış. Dışarıdaki teras karanlık.

Ben gidiyorum.

Müzik çalıyor, yavaş, unutulmaz bir parça. Mahvoldum.

Yutkunuyorum, açık teras kapılarına doğru ilerliyorum, müziğin sesi yükseliyor.

Şarkı sözlerini duyabiliyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, tüylerim diken diken oluyor, öyle ki kendime sarılıyorum ve terasın eşiğinde duruyorum. Ayaktaydım. Tamer'in *Beautiful Crime* şarkısını dinlerken.

Onu bir sandalyede gömleksiz, boşluğa bakarken gördüğümde nefesim kesiliyor, dizinin üzerindeki gevşek elinde duran sigaranın dumanı rüzgârda dağınık bir şekilde uçuşuyor. Dağınık. Bütün bu durum dağınık. Ve eğer dönüp gitmezsem, daha da karışacak.

Dirseği sandalyenin koluna sıkışmış, parmak uçları alnında başını yukarıda tutuyor.

Umutsuzluk.

Umutsuzluk. Pişmanlık.

Yorgun bedeninden dökülüyor.

Benim yüzümden.

Git.

Boğazıma tırmanan yeni duyguları yutkunarak geri püskürtüyorum, sızlanmamak ve onu rahatsız etmemek için çok uğraşıyorum.

Başaramadım.

Başını yavaşça arkaya doğru eğiyor, gözlerini benimkilere dikeyor.

Ve bir şey bana çarptı. Güçlü bir şey. Tarif etmekten aciz olduğum bir şey. Gözlerimi sonsuza kadar tutuyor, benden hem nefret ediyormuş hem de bana hayranmış gibi bakıyor. Neler olduğunu bilmiyorum. Bu çılgın bağlantının nereden geldiğini. Bunun olmasını ben istemedim, sadece oldu ve bildiğim her şeye rağmen -ve bilmediğimden emin olduğum pek çok şeye rağmen

Biliyorum, onunla savaşmaya çalışıyorum. Direniyorum. O bana taparken, bildiğim dünya artık yoktu.

Ve bu benim için tehlikeli bir duygu.

Ona uzun süre bakmaktan gözlerim yanmaya başlıyor ve sonunda ıkmazı kırıp arkasını dönüp sigarasından bir nefes çekerken bir nefesle omuzlarının kalktığını görüyorum.

Git.

Yine de bacaklarım beni götürmeyi reddediyor.

Geçici olarak yaklaşıyorum, esinti kolonyasını bana doğru savuruyor, ağır, tanıdık, erkeksi koku sigara dumanıyla karışıyor ve başımın etrafında dönerek beni daha da sersemletiyor. Sarhoş.

Git.

Sandalyenin etrafında dönerek önünde duruyorum, nefes alışım hızlanıyor. Gözleri yavaşça boynumdan yüzüme doğru tırmanmadan önce bakışları göğsümde, ona yakın olmak için ırpınışımı izliyor. Yüzündeki kmsemi dalgasını görüyorum. Ama sağlam duruyorum. Pes etmiyorum.

"Teşekkür ederdim," diyorum sessizce, "ama minnettarlığımı takdir etmeyeceğinizi biliyorum."

Dudağı kenarından kalkıyor. Glmsemi değil. Bir alay. "Bana teşekkür edebilirsin Pearl," diye fısıldıyor, yarısı iilmiş sigarasını ağzına götürüyor ve sertçe çekiyor, öne doğru eğilirken yavaşça nefes veriyor, gözleri tehlikeli yarıklar, "yüzüm bacaklarının arasında o tatlı amcığı ben sarhoş olana kadar yaladığımda ve sen daha fazlası için çığlık attığında."

Acımı belli belirsiz içime çekiyorum ama metanetime koruyorum. Kımıldamadan. "Ancak o zaman minnettarlığınızı gerçekten takdir edeceğim."

Onun piç olma ihtiyacına boyun eğmeyeceğim. Bana bir nesneymişim gibi davranmasına. Belli ki öfkesinden onu en iyi haliyle deneyimlediğimi ve en iyi halinin bana verebileceği en kötü şey olduğunu unutmuş. Çünkü ondan hoşlanıyordum ve şu anda gördüğüm her şeyin rol olduğunu biliyordum. "şok geirmiyorsun

Brad," diye mırıldanıyorum, çelikten cephesinin ardına gizlemeye çalıştığı kafa karışıklığını görerek.

"Seni şok etmek için ne gerekir?"

"Beni düşünmeden duramadığını itiraf ediyorsun."

"Hayır," diye homurdanıyor, tiksintiden başka bir şey göstermiyor.

"Hayır, yapmayacak mısın? Ya da hayır, her zaman beni düşünmüyor musun?" "Seni umursamıyorum Pearl."

"Sen bir yalancısın."

"Buraya gel ve bunu yüzüme söyle," diye homurdanıyor, sigarasını öfkeyle savuruyor, biraz daha öne eğiliyor. Tehditkâr. Ama sandalyesinden kalkmıyor. Kendini tutmaya çalıştığını düşünmeden edemiyorum. Kendini dizginlemeye.

O lanet bir şaka.

Ben de ona doğru gittim, bacaklarımın önleri onunkilere değiyordu. Bana bakmak için başını arkaya doğru eğdiğinde ona bakıyorum. "Sen bir yalancısın," diye fısıldıyorum.

Yakışıklı yüzündeki öfke ve yenilgi karışımı onu çarpıtıyor ve sandalyede geriye doğru yığılıyor. Geri çekiliyorum, ona sözsüz itirafını sindirmesi için alan bırakıyorum. Hâlâ ne yaptığımı bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum. Ondan uzaklaşacak gücü kendimde bulamıyorum. Bundan.

O burnunun kenarını sıkıp dişlerinin arasından hava emerken ben saçlarımı kulağımın üzerine itip dudak halkamı ısırıyorum. Patlayacak gibi görünüyor, nefesinin altında defalarca sessizce küfrediyor.

Balkonun cam bölmesine dayanana kadar biraz daha geri çekiliyorum, geriye uzanıyorum ve sadece sarsıntıları durdurmak için bile olsa tutunuyorum. Ve onu izliyorum, içimden bir ses bu işi sonuna kadar götürmemi istiyor.

Sonu ne olursa olsun. *Nasıl* biterse bitsin.

Parmakları sandalyenin her iki kolunu kavıyor, sonra yumruk haline geliyor. Ve bana bakıyor.

Yüzünün her santimi yumuşuyor ve bununla birlikte ben de yumuşuyorum, rahatlıyorum, mücadelenin onu terk ettiğini ve beni özgür bıraktığını görüyorum. Hiç beklemeden ona yaklaştım, eğildim.

ve avuç ilerimi kalçalarına dayayıp bacaklarının arasında dizlerimin üzerine kyorum. Ellerime bakıyor ve kendi ellerini ellerimin üzerine koyuyor, parmaklarımızı birleştiriyor, sıkıyor, izliyor, sonra öne doğru oturuyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. Beni kendine çekiyor, yüzü boynumun kıvrımına saklanıyor, nefesi tenimde sıcak. Bedenim canlanıyor. Ben de ondaki hayatı hissediyorum.

Ellerimi ıplak göğsüne götürüyorum, sırtında gezdiriyorum ve onu sıkıca tutuyorum. Bizi fiziksel olarak mümkün olduğunca yakınlaştırın.

Sessiz ama çok gürültülü. Tam bir kâbusun içine giriyor olabileceğimi bilmeme rağmen, Brad yanımda olmazsa kâbusun daha da ktleēeēeėini düşünmeden edemiyorum.

BRAD

Bu kavgadan bıktım. Kendimi tutamıyorum. Enerjim tükendi. Ve o bana sarıldıkça, rahatlama beni boğuyor. Onun nefes alışını dinliyorum. Tanrı bilir kaç kez. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve elimi saçlarının arasına sokup sıkıca kavriyorum. İçimdeki sızıyı daha fazla görmezden gelemem. Hiçbir şey yokmuş gibi bir kenara atamıyorum. Bu bir şey.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye fısıldıyorum, ağzım kulağında, saçlarını tutuşum daha da sertleşiyor. "Duramıyorum."

Konuşmuyor, sadece başını sallayarak anladığını söylüyor, sırtımı okşayarak beni hissediyor. Bir kadının sıcak, yumuşak ellerinin tenimde yarattığı yeni, zevkli hissin tadını çıkarıyorum. Hoş geldin.

Tadını çıkar. *Çünkü bu o. Sadece o.*

Elimi ensesinde sabitleyerek onu dışarı çıkmaya teşvik ediyorum. Gözleri benimkileri arıyor. Ne için? Tereddüt mü? Dediğim gibi, bu kavgayla işim bitti. "Dizlerinin üzerinden kalk," diye nazikçe emrediyorum, ayağa kalkmasına yardım ediyorum, sandalyeye geri yaslanıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Benim için diz çökmesini asla istemem. Benim için yalvarmasını. Bana boyun eğmesini. Sahip olduğum diğer kadınlar gibi değil. Pearl farklı. Daha önce hissetmediğim duyguları tetikliyor. Bir şeyler

fiziksel zevkin ötesinde. Çok genç ama çok güçlü. Ona sorular sormam gerektiğini biliyorum. O da cevaplaması gerektiğini biliyor. Ama şu anda, sadece bu netlik anına ihtiyacım var. Kabullenmeye, çünkü bu çılgınlığa ilk yenik düştüğümde hissettiğim rahatlamanın aynısını yaşıyorum.

Pearl bana sarılıyor, ben de kıcını avuçlayıp onu kendime çekiyorum ve başımı arkaya yaslıyorum. Bandaja bakıyor. "Ne yapmak istiyorsun Pearl?" diye soruyorum, sesim hırçın ve durdurulamaz bir ihtiyaçla dolu.

Göğsü genişliyor, bakışları odama kayıyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Çarşafı değiştirilmemiş." Pişmanlık ve utanç beni kavıyor. En azından çarşafı değiştirmeden onu dün gece hiç kimseyi becermediğim bir yatağa koyamam. Gözlerimi açtığımda dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme buluyorum ve bu çok çarpıcı. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ellerimle yüzünü çerçeveliyorum, otururken onu daha yakına çekiyorum. Bu ana kadar, bu dünyada asla hayal kırıklığına uğratmak istemediğim iki kişi vardı. Annem. Ve amcam.

Şimdi üç tane oldu.

"Üzülme," diye mırıldanıyor, bedenini benimkine sararak beni kontrollü nefes almaya zorluyor. "Kim olduğunu biliyorum Brad." Beni öpüyor, göğsünü içime bastırıyor ve beni sandalyeye geri itiyor.

Ve ben kayboldum. Yüzüyorum.

Kim olduğunu biliyorum

Brad. Yargılama yok. Kötü

niyet yok. Sadece anlayış.

Artık kendimi ağır değil, hafif hissediyorum.

Özellikle zarar gördüğümü söyleyemem. Eminim bir terapist, anne ve babamın ölümleri, şu anda nerede olduğum, ne yaptığım ve nasıl yaptığım göz önüne alındığında bana katılmayacaktır. Ama Pearl'ü öperken, onu içime çekerken, ışığı takdir ederken, yıllar boyunca kendimi mahrum bıraktığımı fark ediyorum. Beni trajedilerimden uzaklaştırmak için statüme ve işime güveniyordum. Yas tutarken neredeyse suçlu hissediyordum, çünkü

Danny ve Carlo vardı ve hiç şüphesiz hayatımdaki en istikrarlı şeyler onlardı.

Danny hâlâ öyle ama artık kendi ailesi var. Ve

ben hiç böyle hissetmemiştim.

Pearl'ün boyuna uyum sağlamak için başımı geriye atıyorum, elimi saçlarının arasına kaydırıyorum ve kimyasına teslim oluyorum. Bana verdiğini bildiğim akıl almaz zevkten kendimi uzak tutmam mümkün değil ve öpüşmemiz derinleştikçe, sert ama yavaş, tek düşünebildiğim onu izlemek - içine doğru kayarken onu izlemek, bu sefer kelimenin tam anlamıyla daha önce hiçbir erkeğin gitmediği yere gittiğimi biliyorum. Sadece benim.

Sikime kan hücum ediyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, saçlarını kavriyorum, dudak halkasını ısıriyorum, çekiştiriyorum. Onu içeri çekip ayağa kalkıyorum, onu önümde tutuyorum, şimdiye kadar yaşadığım en samimi deneyimi yeniden yaşamak için beklenti ve çaresizlikten başım dönüyor.

Bizi içeri götürüp onu yatağın yanına yatırıyorum, yorgana uzanıyorum ve yastıkları kılıflarından çıkarmadan önce yatak örtüsüyle birlikte çekip çıkarıyorum. Köşedeki sandalyeden bir örtü alıp yatağın üzerini örtüyorum, sonra Pearl'e dönerken kemerimi çözüyorum, belimdeki kemeri çıkarıp başının üzerinden geçiriyorum ve iki ucunu kullanarak onu kendime çekiyorum. Elleri her iki taraftaki deriye dolanıyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Tir tir titriyorum, Brad Black," diye mırıldanıyor ve ben de gülümseyerek ağzımı onunkine dayıyorum. Kemer düştü ve bir kolumu beline doladım, onu kaldırdım ve yatağa doğru yürürken onu kendime bastırdım, homurdandım, parmaklarının başımın üzerinde gezindiğini, saçlarımı çektiğini hissedince inledim. Onu yatırıp yavaşça soyuyorum, sabırsızlığının, kalbimin, ona tapınmamı izlerken yüzünün çıkardığı seslerin bağımlısı oluyorum, her bir şey çıkardığımda vücudunun farklı bir yerini öpüyorum, ta ki o çıplak kalana ve ben pantolonumun fermuarının arkasında acı verici bir şekilde katı kalana kadar. Bir kadının içinde olmak için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım.

Ellerini tutup göğüslerinin üzerine koyuyorum ve ben ayağa kalkıp pantolonumu çıkarırken o uzun ve yüksek sesle nefes veriyor, kendine masaj yapıyor. Boxerıma uzanıyorum, sızan sikimin ıslaklığını hissediyorum. Lanet olsun, onu bilinen her pozisyona sokacağım, ona her şeyi öğreteceğim, zevkini keşfedeceğim - neyi sevdiğini, neyi sevmediğini - ve onun yüzünü böyle gören tek erkek ben olacağım. Boxerımı bacaklarımdan aşağı itiyorum ve gözlerinin doğrudan çıkık sikime kaymasını izliyorum. Şu anda, ona dokunan tek kadının o olmasını diliyorum. Hissetmesini.

Yatağın üzerinde diz çöküp kıcımlı topuklarıma indirerek, onun dikkatli bakışları altında prezervatifi takıyorum. Sonra elini tutup onu kucağıma çekiyorum, nefesimi tutuyorum, girişini sıyırdığımda gerildiğini hissediyorum. "Rahatla," diye fısıldıyorum, kalçalarını tutuyorum. "Biraz kaldır." Bacak kasları geriliyor, kıcı altımıza uzanabilmem için kalçalarımdan sıyrılıyor. Ağzım gevşiyor, görüşüm bulanıklaşıyor, hizaya geliyorum ve yutkunuyorum, gelen çılgın zevke hazırlanıyorum. "Yavaşça indir." Bu nazik bir emir, kalçalarını tekrar tutup ona yardım ederken. Bu kategorik olarak sahip olduğum en iyi manzara - şehvet dolu gözleri, ıslak dudakları, pembe yanakları. Titreyişini hissediyorum, kokusu beni sarıyor. Ya daracık amının beni santim santim içine alışı?

"Siktir." Rahatsızlık var mı diye dikkatle bakarak nefes veriyorum. "İyi misin?" Soruyorum, başını sallıyor, nefes alıyor, gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. Kalçalarını sıkıca kavrayıp daha fazla almasını engelliyorum. "Pearl."

"Sorun yok," diyor bana karşı koyarak. "Ben iyiyim." "Dur," diye emrediyorum.

"Brad, ben-"

"Dur dedim," diye bağırdım, sesimi yükselterek. Tutuşuma karşı koymaktan vazgeçiyor ve kendini aşağı itmeye çalışmayı bırakıyor. Burada ne yaptığını biliyorum. Kalktım, içinden kayarak çıktım. "Acelen ne?" Saçlarını geriye atıp ağzının kenarını öpüyorum. "Dünya kadar vaktimiz var." Bundan sonra onu kendimden uzaklaştıramayacağım. Bir daha olmaz.

Başını sallıyor, kolları boynuma dolanıyor ve tutunuyor, arkasına yaslanıp göğsünü bana gösteriyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. O da sırtıyor. Ağzımı meme ucuna götürüyorum ve dilimle hafifçe vuruyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, göğsü sıkışıyor.

"Bu iyi mi?" Ağzımı göğsünden diğerine götürüp tekrarlayarak soruyorum.

"Lanet olsun, evet." Yine diğer tarafta.

"Brad." Elleri saçlarımı avuçluyor.

"Sanırım bunu yaparak seni boşaltabilirim," diye fısıldıyorum, sırayla her bir mermiyi gıdıklıyorum, etini ısııyorum, meme ucunun etrafını yalıyorum.

"Oh Tanrım," diye nefes alıyor. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

Yukarı bakıyorum ve yüzünde coşkudan başka bir şey görmüyorum. Hassas meme uçları. Mükemmel. Kalçalarının arasına uzanıyorum ve sıcak, ıslak klitorisini hafifçe ovuyorum. "Kahretsin!" diye bağıyor, elime doğru bastırıyor. Yeşil gözleri dönüyor, saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor. Kendimi tutuyorum, bu gece her yaptığımda onun boşalmasını görmek istiyorum, vücuduna saldırmaya devam ediyorum. Kucağımda kaskatı kesiliyor. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, yüzümü göğsüne indiriyorum ve bir parmağımı içine sokarken ağzımın derinliklerine emiyorum. Vücudu sarsılıyor, kasları parmaklarımın etrafında daha da geriliyor ve çığlık atıyor, elimi sürerken yüzündeki gerginlik çok güzel, zevk alıyor. Memesini serbest bırakıyorum, önce meme ucunu hızlıca ısııyorum. Sarsılıyor, bağıramayacak kadar nefessiz kalıyor, alnı omzuma düşüyor. Parmaklarımı çekip saçlarını tutmadan önce kendine gelmesi için ona birkaç dakika veriyorum ve onu omzumdan uzaklaştırıyorum.

"Ağzını aç," diye nazikçe emrediyorum. Soru sormadan ya da tereddüt etmeden açıyor ve parmaklarımı içeri sokuyorum, aynı zamanda onu öpüyorum, tatlı özünü yalamasına yardım ediyorum. "Tekrar deneyelim." Ağrıyan sikimi kökünden tutarak onu kaldırıyorum. Ucu amına sürtünüyor ve ben de onun gibi nefes alıyorum.

"Hâlâ karıncalanıyorum," diye fısıldıyor.

"Bütün gece karıncalanacaksın, güzelim." Kalçalarını tutuyorum, o da omuzlarımı tutuyor ve üzerime doğru alçalmaya başlıyor, uzunluğumun her bir parçasını alıyor, ciğerlerim sifıra inene kadar nefesimi tüketiyor. Nefes nefese bir soluk kaçıyor, kucağımda dinlenmeye başladığında ağzı açık kalıyor, kısa tırnakları omuzlarıma batıyor. Onunla birlikte titremeye başlıyorum, bedenimin serbest bırakılma talebini geri püskürtüyorum. Kahretsin, hayır, bütün gece devam edeceğim. Sadece bu ilk dürtüyü atlatmam gerekiyor. Dişlerimi sıkıyorum, her kasımı geriyorum. "Kıpırdama," diyorum nefes nefese.

"İyi misin?" diye soruyor.

Karanlığıma gülümsüyorum. "İnanılmazım," diye itiraf ediyorum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Bir an duruyorum, aceleyle nefes alıyorum, serbest bırakılmanın cazibesi neredeyse beni birden fazla kez ele geçiriyor. Gözlerimi açıyorum. Biraz hava üflüyorum. Kalçalarını yavaşça dönmeye teşvik ediyorum. Tırnakları anında kollarımın üst kısmını çiziyor. "Brad," diye soluyor, başını sallıyor, alt dudağını ısırıyor.

"Kes şunu," diye emrediyorum, dişlerinin kenetlenmesini izleyerek. Siktir et, şimdi buraya geleceğim.

Öne doğru düşüyor ve ben de zevk çığlıklarımı atarak onu derinden vuruyorum. "Tanrım, çok sıkıydın." Başımı döndürüyor. Yuvarlanıyorum, sertçe öğütüyorum, Pearl'ü göğsümden çıkarıyorum, boğazını tutuyorum ve içgüdüsel olarak kucağımda dönmeye başladığında yumuşakça tutuyorum. Yutkunuyor, gözleri yüzümde geziniyor, tırnakları beni parçalama görevinde ısrarcı. Başını sallamaya başlıyor, elleri yaramı kavıyor, yakalıyor. Tıslıyorum.

"Özür dilerim!" diye geveliyor, başı dönüyor. "Tanrım, Brad."

"Al şunu," diye homurdanıyorum, dizlerimin üzerine yükseliyorum, uyluk kaslarım anında yanıyor. "Al onu, Pearl. Sahiplen onu."

"Kahretsin!"

Homurdanıyorum, kalçalarım piston gibi hareket ediyor ve vücudu zevkin kölesi oluyor. Omurgası çatırdıyor, bağılıyor ve ben kükrüyorum, hala kendimi tutuyorum, patlamanın eşiğindeyim. Ama izlemeyeceğim. Onu birkaç kez daha izleyeceğim.

gelmemeye izin verin, çünkü bu gerçekten de şimdiye kadar sahip olduğum en inanılmaz vizyon. Daha fazlasını istiyorum.

Başı geriye düşmüş, kolları düz ve omuzlarıma dayanmış bir şekilde beni kavlıyor. Göğsüme bakıyorum - kıpkırmızı olmuş - ve kendi kendime gülümsüyorum, bir elimi göğüslerinin arasına koyup vücudunun ortasından aşağıya, kalçalarının tepesine doğru sürüklüyorum. "Ve tekrar," diye fısıldıyorum, onu sırtına götürüyorum, hala derinlere gömülü ve kollarını başının üzerinde sabitliyorum. Burnunu, yanaklarını, çenesini öpüyorum. "Tenime bir mola verdirelim." Parmaklarımızı geçiriyorum, ellerini tutuyorum, tekrar içine kayıyorum ve ellerimi sıkıca kavrayarak inliyor. Ağzını buluyorum ve dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum, yavaşça yuvarlanıyorum, hafifçe itiyorum.

"Brad," diye mırıldanıyor ağzımın içine. "Çok iyi hissediyorsun."

Lanet olsun, o da benim hissettiklerimi hissetmeli. Ve bu prezervatifle. O lanet şeyi yırtıp atmak ve korunmasız gitmek istiyorum, tenini teninde hissetmek, beni hissetmesine izin vermek. *Sikeyim*. Dişlerimi sıkıyorum, yapamadığım için nefret ediyorum. Pearl doğum kontrol hapı kullanmıyor, bu yüzden mantıklı olmak zorundayım. Beni aptal yerine koyduğunda bu çok zor.

Hareketlerinin yeniden kaotikleştiğini, öpüşünün daha sert ve çılgınca olduğunu hissediyorum. "Geliyor mu?" Yüzünü görmek için kaldırarak ona sürtünerek soruyorum.

Yanakları şişiyor, elleri sıkılıyor, gözleri kararıyor. "Devam et," diye fısıldıyorum, onu izlerken. "Tekrar, muhteşem."

Bağırıyor, başını kaldırıyor, durgunlaşıyor, geriliyor ve hızımı yavaşlatıyorum, onu aldığını hissediyorum. Nefes nefese yatağa yığılıyor ve ben içimden gülümsüyorum. Biraz da dışarıdan.

"Şu haline bak, terlemişsin."

Yorgunluğuna rağmen gülüyor, gözlerini kısa süreliğine kapatıyor, göğsü kesik kesik nefes alıp verirken titriyor. Eğilip ıslak yanağını öpüyorum, bastırılmış bir tıslamayla geri çekiliyorum ve onu ön tarafına çeviriyorum. Ağzımı sırtında, omuzlarında, kıkırda, kalçalarında gezdiriyorum ve ben onu şımartıp boynuna doğru ilerlerken sürekli iç çekiyor. Boynundaki yara izini görüyorum.

ve daire içine alın. "Nedir bu?" Fısıldıyorum, krem si tenindeki izi inceliyorum, yara henüz gümüş olacak kadar eski değil, hasarlı eti hala kırmızı renkte.

"Suçiçeği," diye sessizce cevap veriyor, ben onun üzerinde dinlenirken, sikim kalçalarının arasına sıkışmış. Profiline bakıyorum, düşünceli. İkna olmamıştım. Ama şimdi zamanı değil. Bir elimi dizinin kıvrımına sokuyorum ve bacağını yukarı doğru çekiyorum, böylece tam olarak öne doğru eğiliyor. "Tamam mı?" Girişini dürterek soruyorum. Başını sallıyor, iç çekiyor ve ben tekrar içine girerken havayı içine çekiyor. Kolları şilteden yukarı kayıyor, yüzü dışarı çıkıyor ve dizlerimin üzerine çöküp kıcını biraz kaldırırken profilini inceliyorum, her bir mükemmel, sıkı yanağını okşayarak içine doğru ilerliyorum.

Sikeyim. Ben.

Duruyorum, yutkunuyorum, nefes alıyorum, biraz daha ileri gidiyorum. Yumrukları toplanıyor. Kıcı benim yardımım olmadan biraz daha kalkıyor. "Hoşuna gitti mi?" İçine girip çıkmayı kolaylaştırarak, ona çarpmak için duyduğum yoğun dürtüye direnerek soruyorum. Hayır. Henüz değil. Onu sertçe becermeden önce daha çok alışması gerekiyor ve ben her anın tadını çıkaracağım.

Ama şimdilik?

Şimdi, vücudumun serbest bırakılma talebine boyun eğeceğim ve gerçekten çok sert boşalacağım.

Hızımı artırıyorum, hareketlerimi sert tutuyorum ama çok acımasız değilim ve kısa sürede Pearl'ün vücudunun yuvarlanmasıyla beni kabul ediyor, çılgınlıkları tutarlı ve muhteşem.

Vücudum titriyor, çenem geriliyor, doruk noktamı kovalarken kan başıma hücum ediyor. Yatağa çarptı. "Siktir, Pearl!" Bağırıyorum, gözlerim yüzüne sabitlenmiş, gözleri kapalı. "Aç gözlerini." Bir kalçasını bırakıp öne doğru eğiliyorum, saçlarını yumrukluyorum ve bana bakması için başını geriye çekiyorum. Ve gözlerine sahip olduğum an, çok sert boşalıyorum, zevk içime çarpıyor ve beni bu dünyadan başka bir dünyaya savuruyor.

Brad Black olmadığım bir dünya.

Ben sadece onunum.

İNÇİ

Gece boyunca beni kaç kez cennete gönderdi bilmiyorum. Sayısını unuttum. Mışıl mışıl uyuyor, birkaç saattir uyuyor ve ben hep onu izledim. Büyüledim. Büyüledim. Yanıma kıvrılmış, rahatsız edici bir güvenlik duygusu hissediyorum. Gözlerim göğsünde ve kollarının her birinde kayıyor. Kırmızı. Çizikler ve kabarık deri, mükemmel vücudunun genişliğine hakim. Omzunda bir yara izi var. Bir bandaj son yarasını örtüyor.

Ve yine de, o hala mükemmel.

Ve başım hiç korkmadığım kadar belada.

Yatağın kenarına yanaşıp ayağa kalkıyorum, tüm kaslarım çekiliyor. Acı ve memnuniyetin garip bir karışımı. Daha önce hiç dokunulmamıştım ve dokunulmak istememiştim. Bir erkeğin ellerinin bedenimde daha fazla olması için hiç sessizce yalvarmadım. Çünkü onların dokunuşları asla dokunuş değildi. Tutuşlardı. Elleme. Şiddetli ve umursamaz. Brad iri bir adam. Uzun, zayıf, güçlü. Ama şefkatli. Bana her dokunduğunda, "ben "in küçük bir parçası yeniden canlanıyor.

Ayağa kalktım ve kalçalarımın arasını kontrol ettim. Kan yok. Yatağın üzerine koyduğu derme çatma çarşafı kontrol ettim. Kıvrılmış. Hiç kan göremiyorum. Kaydım

Komodinden sigara paketini alıp külotumu buluyorum ve terasa çıkmadan önce onları giyiyorum. Ayağa kalkıp temiz havayı içime çekiyorum ve uzaktan yükselen güneşe bakıyorum. Saat erken ama bu evi tanıyorum. Birileri uyanık ve etrafta olacak. Kendimi arka köşeye atıyorum ve kıçımın üstüne çöküyorum, çıplak sırtımı kaba tuğlalara yaslıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Bir sigara alıyorum, yakıyorum ve içime çekiyorum, çubuğu önümde tutuyorum, dumanı üflerken yanan kora bakıyorum, her şeyi analiz etmeye çalışıyorum. Tüm bunları çözmeme sadece Brad yardım edebilir. Ama zamanla soruların geleceğini biliyorum. Cevaplayamayacağım sorular. O ne derdi? Ne yapardı?

Nefesim kesiliyor, sigarayı bir sonraki çekişim acil. Ben aptal değilim. Saf değilim. Tutku, zevk, insanlara istemedikleri şeyleri söyler. İnsanların normal şartlar altında davranmayacakları şekilde davranmalarına neden olur. Özellikle de erkekleri.

Çok güzelsin. Sana bir dakika içinde aşık olabilirim. Sensiz ne yaptım ben? Sana tapacağım. Birlikte kaldığım kızların hepsinden bunları duydum, erkeklerin onlara söylediklerini.

Kendim ilk elden deneyimlemedim.

Çünkü kimsenin bana o şekilde dokunmasına izin yoktu. Bir adam dokundu.

Hayatıyla ödedi.

Marlboro'mu çekerken midem bulanıyor, anılardan kaçıyorum. *Dün geceyi düşün.*

Bir ses beni düşüncelerimden uyandırıyor ve soluma bakıyorum. Brad üstümde yükseliyor, çıplak, terası tarıyor.

"Buraya," diyorum ve dikkatini saklandığım köşeye çekiyorum. Gizli. Rahatlamış görünüyor. Çıplak ayaklarının üzerinde ilerleyerek yavaşça önümde çömeliyor. Dudağım dişlerimin arasından kayıyor, sigaram parmaklarımın arasında duruyor, bir duman izi gökyüzüne doğru sürükleniyor. Bana bakıyor

dudak. Marlboro'ya baktı. Uzanıp elimden alıyor ve dudaklarının arasına sıkıştırıyor. Ben somurtuyorum. O sırtıyor.

Gözlerim çıplak göğsünden bacaklarına doğru iniyor. Uyluklarının arasından sarkan uzun, yarı sert erkekliğine. Dudağımdaki halkayı dişlerimle çekiyorum. Tek kelime etmeden kollarımın altından uzanıp ayağa kalkıyor, beni önüne doğru kaldırıyor ve sigara dumanımı savurarak beni yatak odasına geri götürüyor. Dizlerinin üzerinde yatağa doğru yürüyor ve beni sırtüstü yatırıyor, göğüslerimin arasını okşuyor, sonra beni altına hapsediyor, uykulu ve seksi gözleriyle başımı döndürüyor. Ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

Sonra göğsüme öpücükler kondurmaya başlıyor, dudaklarını yavaşça tenime bastırıyor, tekrar tekrar. "Sigarayı bırakmanı istiyorum," diyor, etime tapmaya geri dönmeden önce küçük bir mola veriyor.

"Belki," diye fısıldıyorum, ellerimi saçlarının arasına kaydırarak.

Yüzünü tenimden çekip kaşlarını çatıyor. "Cevabım evet, Brad."

Gülümsememi dizginleyerek dudağımı ısııyorum.

"Evet, Brad." "Oh, beni nasıl da memnun ediyorsun.

Ne kadar ağrın var?"

"Çok."

"Ben de."

Şimdi kaşlarımı kaldırıyorum. Tüm gece süren seanslara alışkındır. Genellikle otel odalarında. Bunu düşününce irkildim. Bunu unutmam gerek.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye mırıldanıyor, saçımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Çünkü çok sıkısın."

Bana baktığında dudaklarımı birbirine bastırıyorum, yaramaz sırtışı çok sevimli. Aşağı kayıyor ve meme uçlarımı ısirmaya başlıyor ve zevk doğrudan kalçalarımın arasına fırlıyor. Kendimi tutarak nefes alıyorum.

"Seni bu kadar sıkı tutmak istiyorum, ama aynı zamanda seni tekrar tekrar kırmak istiyorum."

"Ne büyük bir muamma ile karşı karşıyasınız."

"Öyle değil mi?" Mememi ağzına alıp emerken gözlerini benden ayırmıyor, çözülüşümü izliyor. "Bir erkek ne yapmalı?" Ayağa kalkıyor ve komodinden bir prezervatif alıyor, ben izlerken yırtıp açıyor ve takıyor. Yumruklarını başımın iki yanına yerleştirerek gözlerini yüzümde gezdiriyor. "Eee?"

"Bilmiyorum."

Kalçalarını çevirip derinlere dalıyor ve ben havayı geri çekiyorum, tırnaklarım otomatik olarak ona yapışıyor. "Görünüşe göre pastamı istiyorum ve onu yemek istiyorum." Pompalıyor, yüzü terli, gergin, güzel bir karmaşa.

"O zaman al ve ye," diyorum sessizce, aşırı çalışan iç kaslarım esniyor.

Brad Black'in gülümsediğini hiç
görmemiştim. Doğru düzgün değil.

Şimdiye kadar.

Ve, Tanrım, bu büyülü.

Kalçalarını döndürüyor, derinden sürüyor ve ben zevkten inliyorum, gözlerimi ondan alamıyorum, onun tarafından hipnotize ediliyorum. Bunun tarafından. Bizim tarafımızdan.

Vücudum eğitilmiş hissediyor ve onu eğitenin o olmasına çok minnettarım. Gövde mi göğsüne doğru esnetiyorum ve o da kollarını gererek yükseliyor, gıcırdatıyor. Yine geliyor, beni silip süpüren ama hayata döndüren o inanılmaz enerji dalgası. Alnı parlıyor, boncuk boncuk ter şakaklarından aşağı süzülüyor. Nefesimi tutuyorum ve her açıdan pusuya düşürülüyorum, zevk tarafından kaçırılıyorum, basınç bir hava patlamasıyla içimden fışkırıyor.

"Kahretsin," diye soluyor, bir dirseğinin üzerine düşüyor, başı sarkıyor, vücudu titremeye başlıyor. "Siktir. . . sikeyim . . . siktir."

Kollarımın başımın üzerine düşmesine izin veriyorum, o kendi nefesini bulurken ben de kendi nefesimi yakalamaya çalışıyorum. Nefes alış verişimiz gürültülü. Tenimiz ıslak. Bir kez daha üstesinden geldiğimi hissediyorum.

"Neler olduğunu bilmiyorum," diyorum düşünmeden, sessizce ağzımdan kaçanlara lanet okuyarak.

Brad kıpırdamıyor ve ben daha da siniyorum, yüzümü kolumun içine çevirip saklanıyorum. Sonunda hareket ettiğini hissettim.

"Bana bak."

"İsteyip istemediğimi bilmiyorum,"
diyorum. "İstiyorsun Pearl. O
yüzden bana bak."

Yüzümü dışarı çeviriyorum ve gözleri şefkatle beni inceleyerek birkaç değerli an geçiriyor.

"Bu dünyada sana dokunmuş ve dokunacak olan tek erkek benim." İki avucuyla yanaklarımdaki saçlarımı tarıyor, yüzümü tutuyor.

Yutkunuyorum. "Bir daha asla
mı?" "Bir daha asla."

Dudağımı ısırdım.

"Yapma bunu Pearl."

Bunu gülümsememi durdurmak için yapıyorum. "Neden, Brad? Neden dudağımı ısırma?"

"Çünkü bu oluyor." Sertleşen aletini içime sokuyor ve gözlerim açılıyor.

"Ama sen sadece-"

"Sana sahiptim, biliyorum." Tekrar hareket etmeye başlıyor, derin daireler çiziyor. Doyumsuz. İkimiz de ve ben onun altında yatarken merak ediyorum... neden ben? Bu yetenekli, güçlü, erkeksi adam. Neden ben?

Bu başka bir zaman sorulacak bir soru, çünkü o içimdeyken beynim lapa gibi oluyor. Bedenim ihtiyacın kölesi. Aklım bana ait değil. Kaslarım sertleşmeye başlıyor, basınç tekrar artarken acıyı bir anlığına dindiriyor ve o bana bakarken ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. İçeri giriyor, derin daireler çiziyor, yavaşça geri çekiliyor, tekrar tekrar, bacaklarımda arasındaki et zonkluyor ve ağırlaşıyor. Çenesi geriliyor, gözleri ona yapıştığım koluna kayıyor. "Biraz aşağı, güzelim," diye tıslıyor, tutuşumu bandajından uzaklaştırdığımda hırlıyor.

Kalçalarımı kaldırıyorum, duyulmayan bazı kelimeler mırıldanıyorum, hem iç kaslarımla hem de kollarındaki ellerimle sıkıp bırakıyorum. Gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp sarsılıyor ve bu keskin hareket ihtiyacım olan yere baskı uyguluyor, ben de tekrar altına girip onu içime çekiyorum.

Ve o da gidiyor, başı tekrar gevşiyor, aleti içimde genişliyor, iniltisi derin. "Kahretsin," diye soluyor, üstüme yığılıyor, nefes nefese, göğüslerimiz pompalanıyor. Boğazım ağrıyor. Kaslarım çığlık atıyor. Kalçalarımın arası nefis bir şekilde çiğ hissediliyor. Ağır gözlerimi kapatıp yatağa gömülüyorum, kollarımı başımın üzerinde birleştiriyorum. Brad dışarı çıkıp bacaklarımı kapattığında irkiliyorum ve bir hışımla sırt üstü düşüyor, uzun, kaslı bacaklarından biri dizden bükülmüş, avuç içi geniş, pompalanan göğsünde. Kendinden geçiyor.

Ondan uzaklaşıp önüme dönüyorum ve odanın diğer ucuna bakıyorum. *Neden ben?* Ve şimdi ne olacak? Parmak ucunun kırımın üst kısmıyla buluştuğunu ve omurgamdan yavaşça yukarı doğru sürüklendiğini, kürek kemiklerimi içeri çektiğini hissediyorum. Yara izimin üzerinde durdu ve usulca içime çektim. Nereden geldiği hakkındaki yalanıma inanmıyor.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye soruyor usulca.

Gözlerimi kapatıyorum, zamanımın hızla akıp gittiğini hissediyorum.

"Hayır."

Popomu çimdikliyor, irkiliyorum ama yatağa uzanıp odanın diğer ucuna bakmaya devam ediyorum. "Kimdi o adam?"

"Ara sokaktaki mi?"

"Hayır, kulüpteki senin fotoğraflarını etrafa gösteren kişi."

"Bilmiyorum."

Sabırsız bir hışımla kalçamdan tutup beni sırt üstü yatırıyor. "Kim seni bulması için birini tutar ki?"

"Ailem."

Kaşlarını çatıyor, gözleri biraz kısılıyor. "Ailenizi bir hırsızlıkta kaybettiniz." Ona bir şey ver. *Herhangi bir şey.* "Karışık bir durum," diyorum.

"Dene beni."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Uyarırcasına göğsümü çimdikliyor, ben de irkiliyorum. "Biliyor musun, bunu sevmediğimden daha çok seviyorum."

"Pearl," diyor alçak sesle, uyarırcasına.

"Sadece diyorum ki, etkili olmasını istiyorsanız başka bir ceza şekli bulmanız gerekecek."

"Eminim bu ayarlanabilir." O kadar hızlı hareket ediyor ki, oda bulanıklaşıyor. "Brad!"

Ön tarafıma döndüm, kışıma gerçekten sert bir tokat attı ve beni geri döndürdü. "Konuş."

"Kahretsin, acıttı," diye bağıyorum, acı ısıyor. "Tekrar gitmemi ister misin?"

"Hayır," diye homurdanıyorum.

"O zaman konuş, güzelim." Karnıma biniyor ve koltuk altlarımdan bileklerime doğru gıdıklıyor, parmakları tenimde narin, tüylü daireler çiziyor. Sonra beni yatağa yapııştırıyor. Kapana kısıldım. Ama özgürüm. Yumuşak aletin alt karnımda yattığını hissedebiliyorum. Tembel gözlerindeki talebi görebiliyorum.

Konuşmak. Hiç kimseyle hiçbir şey hakkında konuşmadım. Şimdi başlamalı mıyım emin değilim. "Ailemi bir soygunda kaybetmedim." Omuz silkiyorum, özür dileyerek. "Gerçeği anlatmaktan daha kolay bir hikâye sadece."

"Peki gerçek ne?"

"Annemi on üç yaşındayken kaybettim." Sesimdeki duygu eksikliğinin farkındayım. Düzeltmeye çalışmakla uğraşmayacağım. Ben aktris değilim.

Brad gözlerini kırpıştırarak bileklerimi serbest bıraktı. "Özür dilerim."

Şu anda ne kadar rahatsız olduğuna üzülerek gülümsüyorum. Ama o sordu. "Olma."

"Baban mı?"

"Ben on yaşındayken öldü." Buna inanıp inanmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Demek istediğim, bunda bir gerçeklik payı var, ama ekonomik davranıyorum. Sadece

Çünkü yüz ifadesine bakmak artık çok zor.

"Peki ailen neden seni bulmak istesin? Ve hangi aile?"

Umursamazca omuz silkiyorum. "Babamın bir sürü arazisi vardı. Sanırım kardeşleri de istiyordur, bilmiyorum ama hiçbirini görmek istemiyorum."

"Kara mı?"

"İngiltere'de."

"Ailen zengin miydi?"

Başımı salladım. "Ve ailesi değildi. Arazi orada öylece duruyor. Boşa gitti." "Yani babanı on yaşındayken kaybettin, anneni de on üç."

Başka bir baş sallama.

"Peki sana kim baktı?"

"Bakım altına alındım." Sesimin çatladığını hissediyorum ve kontrol altına almak için savaşıyorum çünkü bu durum için bir daha asla ağlamayacağım. Ve bu da apaçık bir yalandı. Ona yalan söylemek istemiyorum.

"Nasıl öldüler Pearl?"

"Babam alkollü araba kullanıyordu," diye fısıldadım. "Annem kendini öldürdü."

Brad'in gergin ifadesinden gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum, ona resmin tamamını veremediğim için nefret ediyorum. Onu ifşa ettiğim için nefret ediyorum. Sadece burada bulunarak sevdiğim herkesi ifşa etmekten.

İşte bu yüzden gitmeliyim.

"Sonunda," diye fısıldıyorum, "benim yerime ölümü seçti ve ben bunun için ona kızamadım bile." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Brad yanaklarını üfleyerek bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Lanet olsun."

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Annem kendini öldürdü." Kaşlarını çatarak karnıma baktı. "Kendini öldürdü çünkü Carlo Amca babamı onun arkasından iş çevirdiği için öldürdü."

"Ne?"

"Ona yaptığı her şeye rağmen onu çok seviyordu. Onsuz yaşayamazdı."

Şokumu geri alıyorum. Ama Brad olmadan da *olabilir*. Düşündüğü ama söylemediği şey buydu. Terk edilmiş hissetti. Ve muhtemelen bunun nasıl bir his olduğunu gerçekten anlayan birkaç kişiden biriyim. Çünkü annem de benim yerime ölümü seçti.

Brad başını eğiyor, yüzünde bir konsantrasyon ifadesi var. "Onun her zaman güçlü bir kadın olduğunu düşünmüşümdür. Babam bir oyuncuydu, ona göre tam bir pislikti ve o her zaman babamı değiştirebileceğini düşündü." İçinden gülüyor. "Her iyi erkeğin arkasında iyi bir kadın olduğunu söylerdi." Bana bakıyor ve gözlerindeki acı, sırtüstü yatmasaydım beni kırımın üstüne yatırır. "Cehennemde onunla birlikte olmayı seçti ve beni burada, beni seçmesi için ne yapmadığımı merak ederek bıraktı."

Kahretsin, ona ağlayamıyorum. Paylaştıklarına inanamıyorum ve kaşlarını çatarak onu izlerken, onun da bana açıldığını inanmadığını biliyorum, özellikle de ben ona sormamışken. Baskı yapmadım. Biz aynıyız ama yine de çok farklıyız.

"Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim." Gülüyor, rahatsız. "Hiç mi?"

Ama o ve Danny çok yakınlar.

"Asla."

"İçini dökmek daha iyi hissettiriyor mu?" Biraz hafiflik katmaya çalışarak soruyorum. "Saatlik ücretim çok rekabetçi."

Aşağı inip bedenini benimkinin üzerine koyarken burnu kırışıyor. "Eğer istemezsen seni bulamazlar."

Oh. Ve şimdi bana geri döndük. "Yapmalarını istemiyorum," diye fısıldadım. "O zaman yapmazlar."

Umut. Boşa mı gitti? "Teşekkür ederim."

"Hoş geldin." Eğilip beni derinden öpüyor ve ben de onun şefkatini içime çekiyorum, korkularım yok oluyor. Sadece şimdilik. "Duş almam gerek." Ayağa kalkıyor, prezervatifi çıkarıp tuvalet masasının yanındaki çöp kutusuna atıyor.

Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum, onun banyoya doğru adım atışını izliyorum, kıç yanakları kaya gibi, sırtı keskin, bacakları uzun, kalçaları kalın. Hafifçe sırtıyorum, tam o arkasına bakarken, beni ona hayran hayran bakarken yakalıyor.

"O güzel kıçını hemen duşa sok," diye emrediyor.

Sırtışım genişliyor ve yataktan sürünerek kalkıyorum, kaslarımın sürekli çekilmesinden dolayı irkilerek aceleyle yanına gidiyorum. Onu geçiyorum. Kıçıma şaplak attığında irkildim. "Siktir!"

"Buralarda bir yerde bir kalıp sabunum var," diye homurdanıyor, beni arkamdan yakalıyor, bir kolunu belime doluyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Beni kabine taşıyıp yere indirdiğinde ve beni fayansa doğru ittiğinde, ereksiyonu karnıma yapıştığında şaşkınlığımı haykırıyorum.

"Bandajın," diye fısıldıyorum, şehvetle dolu.

"İşimiz bittiğinde hemşirecilik oynayabilirsin." Ellerini kalçalarımın arkasına geçiriyor ve beni kaldırarak duvara bastırıyor. "Sıkı tutun."

Ve yine başlıyoruz.

BRAD

Duşta. Prezervatifsiz. *Sik*. Ama, lanet olsun, harika hissettirdi. ekildim tabii ki. Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ve kendimi suçlu hissettim. Endişelendim. Beni sadece onun bedeninde tanıdığını bilmek en büyük tahrik. Ve ben birçok bedende bulundum.

Ben yatağın kenarına otururken, Pearl kalçalarımın arasına diz çökmüş, kolumu dikkatle sarışını izliyorum. Benim için diz çökmesine asla izin vermeyeceğimi söylediğimi biliyorum. Ama bu çok hoş. İlgilenilmek. Onunla ilgilenmek. Onun içinde olmak. Tanrım, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve sadece dar olduğu için değil. Hayvan gibi sikip zevk almak için içimde bir dürtü yok. Garip bir şekilde, onun zevki benimkinden daha önemli. Onunla zaman geçirmek istiyorum. Yüzünün her ayrıntısını özümsemek, hissedilecek her küçük şeyi hissetmek. Bu beni huzursuz etmeli. Aylardır ediyor. Ama artık kendimi ondan mahrum edemem. Hissettiklerimle barış içindeyim. Ne? Nasıl hissediyorum?

"Ne?" diye soruyor, sözünü bitirirken kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Yok bir şey." Teşekkür etmek için eğilip onu öpüyorum ve yataktan gömleğimi alıp omuz silkmeden önce ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Alabilir miyim?" Biraz utangaç görünerek düğmelere başını sallıyor.

"Düğmelerimi iliklemek ister misin?"

En alttan başlayıp yavaşça yukarı doğru ilerliyor. Hafif bir gülümsemeyle onu izliyorum. "Kravat?"

"Bugün kravat takılacak bir gün değil," diyorum ve onu tekrar öperek teşekkür ediyorum. Rahat, gevşemiş bir adam için rahat bir gömlek günü. Çatışmalar, Ruslar ve Meksikalılar bir yana. Ceketimi alıp üzerime geçiriyorum ve bakışlarımı ona sarılmış havluya dikiyorum. "Düşünüyordum da," diyorum, nasıl söyleyeceğimi düşünürken. Başı eğik, gözleri ilgili. "Belki de korunmayı düşünmeliyiz."

Ağzı açılıyor ve bunun konuşacağı için mi yoksa şaşırdığı için mi olduğundan emin değilim.

"Prezervatif takabilirim," diye devam ediyorum. Nefret ediyorum ama yapacağım. "Ama, bilirsin ..." Omuz silkiyorum. Lanet olsun, kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Güzeldi. Duşta."

Dudakları seğiriyor. "Doktorla konuşmalı mıyım?" Gülümsüyorum.

"Doktorla konuş."

"Tamam." Bu kadar kolay.

Onu nazıkçe öpüyorum. "Anya dün gece nerede olduğunu soracak."

"Ona televizyon odasında uyuduğumu söyleyeceğim."

"Bu sonsuza kadar yıkanmayacak."

"Ne öneriyorsun?" Direkt bana yükleniyor. Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse bu durumda olmayı beklemiyordum. Bildiğim tek şey, yetişkin bir adam olduğum ve onu görmek için gizlice dolaşmadığımı. Pearl'le yattığım gerçeğinin bir balon gibi patlayacağını da biliyorum. Bunu düşünmem gerek. Ve garip bir şekilde, bugün düşünme *kapasitem* var.

"Şu anda hiçbir şeyim yok." Ve halletmem gereken bir iş var, bunun için de en iyi oyunumu oynamam gerekiyor. "Bunu sonra konuşalım." Bir elimi yanağına koyuyorum, bir kez daha hissetmek, bir kez daha öpmek istiyorum. Islak saçları elimin arkasını gıdıklıyor.

"Sonra?" diye soruyor.

"Planın var mı?" "Var mı?"

"Birkaç adam öldürebilirim, ama bunun dışında tamamen seninim."

Gülüyor ve bu tamamen uygunsuz. Ama kabul ediyorum. Onu güldürmek hoşuma gidiyor. "Ara beni," diyor ve sonra kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu?"

"Telefonumu parçaladım." Başını sallıyor. "Düşürdüm."

"Otto ile konuş. Sana yeni bir tane ayarlayacak. Ona herkesin numarasını yüklemesini söyle." En önemlisi de benimkini. Ona doğru yaklaştım, başını arkaya yatırdım. "Öp beni."

"Yoksa?"

Havlunun altından uzanıp kışını tutuyorum ve gözleri açılıyor, yeşil daha yeşil, daha parlak. "Herkes sana şaplak atmamdan hoşlandığını düşünebilir." Elimi kaldırıyorum ve bir tokat gibi indiriyorum, onu kendime doğru savuruyorum. Homurdanıyor, elleri yukarı kalkıp ceketimin yakalarını kavrarken bana bakıyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, açılıyor, dilimi derinlemesine alıyor, mutluluğunu iç çekiyor. "Bu daha iyi, güzelim."

"Bana adımla hitap et."

"Hayır."

"O zaman sana bir evcil hayvan ismi bulmam gerekecek."

"Sen nasıl istersen." Ayrılıyorum ve uzaklaşmadan önce yanağına sert bir öpücük konduruyorum. "Sadece *babam* olmadığından emin ol." Pearl bir kahkaha patlatınca ben de irkildim ama kapımın çalınması onu susturdu. Tanrı aşkına. Arkama bakıp banyoyu işaret ediyorum ve yatak odamın kapısını biraz açıyorum. "Doktor?"

"Sadece seni kontrol ediyordum." Dışarı çıkıyorum.

"Çok daha iyi görünüyorsun," diyor. "Gece iyi uyudun mu?"

Koridorda merdivenlere doğru yürümeye başlarken içimden gülüyorum. "Evet. Ben de seni görmeye gelecektim."

"Hapları denedin mi?"

"Tam olarak değil." Durup sağa sola bakıyorum, birilerini kontrol ediyorum. Bunu nasıl anlatabilirim ki? Evet, Pearl doğum kontrol hapı alabilir ama bu sadece onu -bizi- hamilelikten korur. Peki ya benim dikkatsiz olduğum sonsuz zamanlar? Ya da belki prezervatif yırtılmıştır. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

Yer değiştiriyorum, çok garip.

"Testler." "Ne için?"

Tanrım, biri bana yardım etsin.

"Şeyler." "Ne şeyleri?"

"Sik beni, Doktor. Odayı oku."

Kaşlarını çatıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ohhhh," diye nefes alıyor. "*Testler.*"

"Evet." Nefes veriyorum. "Sadece, bilirsin, her şeyin temiz olduğundan emin olmak istiyorum." Kahretsin, bu çok garip.

"İdrar örneğine ihtiyacım olacak. Titiz olmak istiyorsanız muhtemelen biraz kan almalısınız."

"İstiyorum." Pearl'le bir daha asla prezervatif takmak istemiyorum, özellikle de duşumuzdan sonra. Yürümeyi bırakıyorum, düşünüyorum, gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. "Şimdi boş musun?" Hadi şu işi bitirelim.

"Bana on dakika ver. James bir saat içinde Bebek Enigma'nın taranmasını emretti. Sadece makineyi kurmam gerekiyor." Bana alaycı bir gülümseme attı, ben de güldüm. Sonra duruyorum.

"Bekle, Beau iyi, değil mi?"

"Beau iyi. Nasıl olduğunu bilirsin. Bir çatışma, bir tarama. Bir tartışma, bir tarama." O odasına doğru ilerliyor, ben de merdivenlerden mutfığa iniyorum. Ben içeri girdiğimde James, Beau'yla sevdikleri o yeşil şeyi karıştırıyordu.

Ben kahve fincanını indirirken başını kaldırıp bakıyor. "Beau'yla barışmalısın," diyor huysuz huysuz. "Senin için stres yapıyor ve şu anda hiçbir şey için stres yapmasına ihtiyacım yok."

Oh. Yani tarama benim yüzümden mi? "Benim için stres yapmasına gerek yok, ben iyiyim."

James meyve doğramayı bıraktı ve bana ters ters baktı. "Bunu Beau'ya söyle."

"Peki." Gülüyorum, kahve makinesine gidiyorum. "Yapacağım." Düğmeye basıyorum ve ısınırken zamanlayıcıya bakıyorum, bir hayale dalıyorum. Bu sabah ne olduğundan emin değilim. Konuşmayı kendime yöneltmek gibi bir niyetim yoktu ama Pearl'ün annesini nasıl kaybettiğini duymak beni gerçekten etkiledi. Bu konuyu yıllarca gömdüm. Bana yabancı olan diğer tüm duygularla birlikte, gecikmiş kalp ağrısının sert bir dozunu alıyormuşum gibi hissediyorum. Annem fişek gibiydi. Güzel, kendinden emin.

Ve babam onu mahvetti.

Carlo Amca'yı o piçi katlettiği için suçlayamam. Ama o zamanlar babamın gerçekten gittiğini sanıyordum. Bilmek istediğim şey, annem de gitti mi ya da Carlo'nun ne yaptığını biliyor muydu? Tüm cevapları bana sadece ölü bir adam verebilir. Danny'nin babası kız kardeşini kurtarmak için babamı öldürerek aslında onun sonunu getireceğini bilmiyordu. Ama bu annemin suçu. Carlo'nun değil. Bu dünyayı geride bırakmayı o seçti. *Beni* geride bırakmayı seçti. Carlo amcamın olması önemli değil. *Onu* o seçti.

Carlo Amca'nın beni oturtup annemin bir kazaya karıştığını söylediği günü çok net hatırlıyorum. Carlo Amca'nın beni koruduğunu tam olarak ne zaman anladığımı hatırlamıyorum. O zamana kadar bir önemi yoktu. Bu konuda onunla yüzleşerek onu aşağılamazdım.

O sadece benim için doğru olanı yaptı.

Yine de içimdeki uyuyan sızının yükselmesini engellemiyor. Bu da ne böyle?

Gözlerimi kırıştırıyorum, bir blender vızıltısı kulaklarımda çınlıyor. "Lanet olsun." Taşan kahve fincanımı alıp kenara koyuyorum ve bir havlu kapıyorum

ocağın sapından tutup pisliğini siliyorum. "İyi misin?" James blenderın üzerinden yüksek sesle soruyor.

"Peki." Fincanımı kaldırıyorum ve o ilk, muhteşem yudumu alıyorum, bunu yaparken dönüyorum. Beau'yu karşımda bulduğumda fincanım dudaklarımdan yarıya kadar inmişti. *İşte başlıyoruz.* Beni sorguya çektiğinde kulaklarım ağrıyacak ya da ayaklarımı altımdan çekip tekmelediğinde sırtım ağrıyacak. "Lütfen canımı yakma," diyorum ona sevimsiz bir gülümsemeyle. Sonra onun kederli yüzünü fark ediyorum. Başımı eğiyorum. Alt dudağını somurarak dışarı itiyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, yaralı koluma uzanıyor ve giysilerimin altındaki bandajın hemen güneyini ovuyor.

"Peki," diyorum yavaşça, James'e bakarak. O da Beau'yu izliyor. Kaşlarımı çatıyorum. Bir şey mi kaçırıyorum? Onu son gördüğümde bana kaşlarını çatmıştı. Sakın bana uyuduktan sonra haddini aştığını anladığını söyleme. Sakatlığım için endişelendiğini. Ve kimsenin ona sokakta neler olduğunu anlatmadığını biliyorum çünkü Pearl, Nolan ve benden başka kimse bilmiyor. Bu da bana Nolan'ı aramam gerektiğini hatırlattı.

"Emin misin?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak. Bana sarılmak üzere mi? Beau eğilirken ben de geriye yaslanıyorum ama arkamdaki tezgâhla hiçbir yere gidemiyorum. Kollarını boynuma doluyor ve beni sıkıyor, beni kahvemi yukarı kaldırmaya ve bedenlerimizden uzak tutmaya zorluyor. Ne oluyor lan? James yeşil suyunu içerken çaresizlik içinde başını sallıyor. Kollarında bir tahta gibi kaskatı kesildim, ne kadar rahatsız olduğumu fark ettiğinden değil. Ya da kafası karışmış. "Seni seviyorum," diyor Beau. "Sadece bunu bilmeni istiyorum." Ayrılıyor ve James'in yanından geçerken meyve suyunu alarak uzaklaşıyor.

Kadın gittiğinde "Hormonlar," diye mırıldanıyor.

"Doğru." Bir anda benden nefret ediyor, bir anda beni seviyor.

Danny kravatının düğümünü oynatarak içeri girdi. Kusursuz takım elbisesine kaşlarımı çatıyorum. "Ne zamandan beri Higham'la tanışmak üç parçalı bir takım elbise giymeyi gerektiriyor?"

Kelepçelerine gidiyor ve kurcalamaya başlıyor.

"Kol düğmeleriyle birlikte," diye ekliyorum, onunla koşu şortu giymiş olan James'in arasına bakarak. Tişört yok. "Bugün tüm süslemeleriyle birlikte takım elbise mi giyiyorsun?"

"Ben asla süslü püslü bir takım elbise giymem." Danny'ye kızgın bir bakış fırlattı. "Evlenmediğim ya da karımı operaya götürmediğim sürece."

"Bunun için de kelepçeye ihtiyacın var," diyor Danny, kendine bir kahve alırken. "Ve bir AK47," diye ekliyorum, James bardağını yere bıraktığında gülümseyerek biraz fazla zorladı. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor mu?" Rastgele giydirilmiş formumu aşağı doğru hareket ettiriyorum.

Danny, "Muhteşem görünüyorsun, sevgilim," diye takılıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve James'in karşısına oturuyorum, kahvemi yudumluyorum ve telefonumu çıkarıp Nolan'ı arıyorum.

Danny saatine bakarak, "Her neyse, bu gerçekleşmeyebilir," diye homurdandı. "Ne?"

"Higham ile buluşma." "Neden?"

"Çünkü o herifi ele geçiremiyorum."

Nolan cevap vermeyince aramayı kesiyorum ve ona mesaj atmaya başlıyorum. "Bu sabah Nolan'ı gören oldu mu?"

Sessizlik.

Hücremden başımı kaldırdım. "Eee?"

Danny başını sallar. James başını sallar. "Brad!" Adımın çılgılığıyla sığıyorum ve kahvemi elime döküyorum.

"Siktir." Rose bana dalmadan önce Maggie'yi Danny'ye vermek için tam zamanında ıslaklıktan kurtuluyorum. Onu yakaladım ve tısladı.

"Kahretsin, memelerim."

Danny'ye bakınca gözlerim büyüdü. Çenesi yuvarlanıyor.

Rose çekiliyor ve her iki yanağını da avuçlarının arasına alıyor, yüzü yaklaşıyor. "İyi misin?"

"Evet," diyorum ezilmiş dudaklarımın arasından. "İyiyim." *Sikim kıpkırmızı oldu ama iyiyim.*

Benimle burun buruna geliyor, gözlerimi arıyor. Lanet olsun, sanki altıncı hissi var. Yüzümün alev aldığını hissediyorum ve tek alabildiğim koku Pearl.

İnci, lavanta ve seks.

"Emin misin?"

"Rose," diye uyarıyor Danny.

"Eminim." Bir sıyrıktı. Hepsi bu. Neden bu kadar endişelisin? Daha kötülerini de yaşadım.

Beni serbest bırakıyor. "Seni seviyorum, bunu bilmeni istiyorum." "Ne oluyor lan?" Odanın etrafına bakarak soruyorum.

"Yok bir şey," diyor üçü de bir ağızdan ve sonra birbirlerine tuhaf tuhaf bakıyorlar.

"Doğru." Kahretsin, bu herkesin Pearl'e aşık olduğumu düşünmesiyle ilgili bir şey mi? Yoksa Allison'a geçtiğimi düşündükleri için mi mutlular? Tanrım. Ayağa kalkıyorum. "Higham'a ulaşırsan bana haber ver." Kahvemi bırakıp oradan çıkıyorum ve Otto içeri girerken onu karşılıyorum. Durdu, kıllı yüzü alışılmadık bir acıma tonundaydı. Elini omzuma koydu. Sıkıyor. "Eğer beni sevdiğini söylersen," diyorum, "Rose'un göğüs pompasıyla kıcına tecavüz ederim."

Ben mutfağa dönüp bakarken o hafifçe başını sallıyor. Herkes izliyor. Neler oluyor? Ve Otto neden böyle bir tehditte bulunduğu için yüzüme vurmadı? Cevap isterdim. Ama talep etmeyeceğim. Gereksiz acımaları, şüphelerinden ya da sorgulamalarından daha iyidir.

Merdivenlerden çıkarken Nolan'ı tekrar arıyorum, Tank ve Fury'ye başımla selam veriyorum. Bana bakmıyorlar bile. Bu lanet ev. Nolan'ın telefonu telesekretere düşüyor. Tekrar deniyorum. Hiçbir şey yok. Doc'a giderken odasının önünden geçtiğim için kapıyı çalıyorum. "Nolan, içeride misin?" Kapının kolunu tuttum ve

Gözlerini kapatıp yatakta yattığını görünce biraz araladım. Sıkı göğsü çıplak, etinde birkaç sıyrık ve çizik var, önemli bir şey yok. Ama bacağı? Kalçasını kocaman bir bandaj kaplıyor. Bir yara mı? Ahh. Bir süre düzgün yürüyemeyecek gibi görünüyor, bu da kulüpte ayarlamalar yapmam gerektiği anlamına geliyor.

Kapıyı kapatıp Doc'un evine doğru ilerliyorum ve Mason'a mesaj atarak Nolan'ın çalışmadığını bildiriyorum.

"Oh!"

Bir cesetten sekiyorum ve kolum acıyla patlıyor. Telefonumu düşürdüm.
"Lanet olsun."

"Özür dilerim!"

Sesi takım elbisemin kumaşının altından kayıyor ve tenimi yalıyor. Pearl yere düşüyor ve cep telefonumu alıp bana uzatıyor. Almadım, transa geçmiştim. Onun kokusu beni bunaltıyor, ya görüntüsü? Yüksek belli kot pantolonu kalçalarını sarıyor, kırılmış tişörtü karnındaki teni gösteriyor, kızıl saçları yeni fönlenmiş, kalın bukleler yarıya kadar yukarı tutturulmuş, yeşil gözleri her zaman üzerine düşen saç perdesi olmadan. Kahretsin, harika görünüyor.

"Al," diyor ve pantolonumun cebine uzanıp telefonumu cebime sokuyor.
Yutkunuyorum, yüzü benimkine yakın.

"Bunu neden yapasın ki?" İç çamaşırimda bir hareketlilik hissederek fısıldıyorum. "Tanrım, Pearl." Omzumun üzerinden bakıp yanından geçiyorum, etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu bir duvara doğru götürüp orada sıkıştırıyorum.

"Brad," diye soluk soluğa bağılıyor, elleri göğsümde, sağa sola bakıyor.

"Siktir." Onu bırakıp geri çekiliyorum, tam o sırada Doc kapıyı açıyor.

"Ah, işte buradasın. Beni şimdi mi görmek istiyorsun?" Arama baktı
Doktor'u neden görmek istediğimi merak ettiğini bildiğim için utanıyorum.

"Ağrı kesiciler," diyorum ve Doktor'la göz göze gelerek yürüyüp gidiyorum.

"Hey, Doktor, sonra konuşsak olur mu?" Pearl seslendi ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Elbette. Görünüşe göre bugün meşgul bir adamım, ha?" Kıkırdıyor ve odasına doğru yürürken ben de kıkırdıyorum. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, kaşlarım havada. Hiç vakit kaybetmiyor. Bana uyar.

Bana bir öpücük kondurup geri çekiliyor, gözleri dans ediyor. Kahretsin, çok güzel.

Doktoru odasına kadar takip ediyorum ve bir tencerenin yanındaki bezin üzerine bir iğne yerleştirilmiş bir sandalyeyi işaret ediyor. "Önce kan mı, çiş mi?"

"Kan." Ceketimi çıkarıp kolumu sıvadım ve sandalyeye uzandım.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Doktor, çiziklere bakarak. "Çok hırpalanmışsın."

Sonsuz izlere bakıyorum. Sırtımda hissediyorum. İçimden gülümsüyorum. "Sonuçların çıkması ne kadar sürer?"

"Doğru fiyat karşılığında her şeyi çabucak yapacak bir adam tanıyorum."

"Tersaneye uğra. Leon'a biraz stok topladığını haber vereyim."

"Silah mı para mı?" diye soruyor, ben de gülümsüyorum.

DANNY

"Tanrı aşkına Rose," diye tıslayarak Maggie'yi omzuma kaldırıyorum. "Ne?"

"Sana normal davranmanı söylemiştim."

"Denedim." Tavana kızgınlığını gösteriyor. "Ne yapmamı istiyorsun? Onu görmezden mi geleyim? Kahretsin, Danny, o-" Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum ama içimde iyi bir his yok."

"Her şey yoluna girecek," diyorum laf olsun diye. Brad'in bu haberi nasıl karşılayacağını gerçekten bilmiyorum. Son zamanlarda çok dengesiz görünüyor. Ama bu sabah? Kesinlikle biraz daha hafif. Belki de eski Brad'i geri getirmek için gereken şey ölümle ikinci kez karşılaşmaktı.

"Umarım öyledir." İç çeker, bir süre düşünür, sonra dondurucuya gider, biraz süt çıkarır ve buzdolabına aktarır.

"Sadece onu boğmamaya çalış."

"Beau da aynısını yaptı," diye araya giriyor James.

"Eminim Esther de öyle yapacaktır," diyor Otto, başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan.

"Harika." Zavallı adamın kafası çok karışık görünüyordu, özellikle de kızlar son zamanlarda her küçük şey hakkında kıcına takıldığından beri. Hiç uyumadım.

Maggie her zamanki gece oyunlarını oynadığı için değildi. Nolan mı? Brad'in oğlu mu? Bu ailede bazı şoklar yaşadık, bazı ters köşeler oldu, ama bu beni şaşırttı. Hesapladım. On dört yaşındaydı. Yolun öbür tarafından bir kız, kolay yatan, işe yaramaz biri. Nolan on beş yaşındayken aşırı dozdan ölmüş ve o da sistemin içine düşmüş. Zavallı herifin hiç şansı yoktu. Brad'i bulana kadar. Ve o sefil, boktan hayatını anlatırken ona baktıkça Brad'i daha çok görüyordum. Telefonumu çıkardım ve Otto'ya mesaj attım. Telefonu çaldığında soru sorar gibi bana baktı.

Bakalım Bean hakkında ne bulabileceksin.

Rose'a son ifşaatımızın bazı ince ayrıntılarını anlatmadım. Nolan'a şantaj yapılması ve ona kimin şantaj yaptığı gibi.

"Beau nerede?" diye soruyor. "Spa'nın renk paleti için onun yardımına ihtiyacım var." Kocaman gülümsüyor. "Spa her an bitebilir, böylece dekorasyon yapabiliriz. Değil mi?"

Onu görmezden geliyorum, mutfakta bir aşağı bir yukarı yürürken Maggie'yle biraz gevezelik ediyorum, sakinleşiyorum, sakinleştirici şeyler düşünüyorum. Dışarı çıkıp birkaç adam öldürmeden önce.

"Değil mi?" diye soruyor.

"Yeni aldığınız arazi yüzünden dikkatinizin dağılacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım. "İzinler, planlar, süslü mobilyalar."

"Her şey kontrol altında, canım."

Kızımızı teslim ederken ona homurdanıyorum. "Bu sabah çok güzel sikilmiş görünüyorsun."

Sırıttıyor. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Vızıltımı öldür, neden yapmıyorsun? Stresli bir terin geldiğini hissediyorum. "Bilmiyorum." Uğraşmak zorunda olduğum onca boktan şey arasında en az bu sorunu bekliyorum.

James saatini kontrol ederek, "Bilmesi gerekiyor," diyor.

"Anlaştık." Nolan bu savaşı kazanamaz. "Ama şimdilik Brad'in aklını başına toplaması gerek." Rose'un alnına bir öpücük bırakıyorum. "Çocuk nerede?"

"Duş alıyor. Okulda olması gerekiyordu." İç geçirdi. Katılıyorum. Okulda olmalı. "Barney'i görmek istedi. Hayır dedim."

"Hadi ama Rose. Çocuğu rahat bırak."

Öfkesi çok şiddetli. Herhangi bir müdahaleyi annelik becerilerini sorgulamam olarak görüyor. "Bir çocuğu bıçaklamakla tehdit etti, Danny." Yüzünü yaklaştırdı, gözleri de öfkesi kadar sertti. "Parlak altın mektup açacağınla."

"*Seninkine* öyle bir vurgu yapmışsın ki," diye cevap veriyorum, sertliğimi gördüğünden emin olarak. "Bu benim hatam mı?"

"Hayır."

"Bu çocuğun hatası

mı?" "Hayır."

"Hayır, bu Preston Bean'in babasının hatası."

"Ve sen de bu durumu kendi haline bırakıyorsun. Değil mi?"

"Bu sabah bir sürü *hakkı* kovuyorsun, bebeğim." Yüzümü yanağına bastırıyorum. "Sana endişelenmemeni söylemiştim. Şu anda uğraşmam gereken başka şeyler var."

"Çatışmalar gibi."

"Aynen öyle." Onu çeviriyorum ve poposunu okşuyorum. "İyi günler canım." Tank zihin okuyan bir robot gibi hemen pozisyonunu aldığı anda başımla onu selamlıyorum.

"Doğru." Kaşlarımı çatarak dikkatimi James ve Otto'ya veriyorum. "Pekâlâ. Ofisime. Şimdi." Fuayeden geçip koridorda ilerliyorum, kapıyı iterek içeri giriyorum ve içeri girdiğimde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum - babamı ve onun hala her kumaş parçasına sinmiş kokusunu içime çekiyorum. Birkaç kez değiştirilen halıyı saymazsak.

"Hangi parlak kıvılcım emekli olabileceğimi düşündü, ha, babalık?" Masaya oturup çekmeceyi açtım, mektup açacağını çıkardım, çevirirken bıçağa bakıp gülümsedim. Sonra da babamın fotoğrafı. Brad'in ailesinin sırrını kendisiyle birlikte mezara götürdüğünü sanıyordu. Brad'e daha fazla kredi vermeliydi. Bomba üstüne bomba. Ve o Rus sık kafalı cesedini hangi cehenneme koydu? "Seni bulacağım, baba." Adamlar içeri girdiğinde fotoğrafı çekmeceye geri koydum. Ve Goldie. Etrafına bakınıyor. "Brad nerede?"

"Kulübe gidiyorum."

"Yalnız mı?"

"Hayır, yalnız değil." Kanepeyi gösteriyorum. "Otur."

Alçalıyor, ama her zamanki tavrını takınmadan değil.

"Fury onun peşinde." Sandalyeme geri yaslandım. "Ben bilgi alırken onun burada olmamasını istiyorum." Son birkaç gündür o kadar çok şey oldu ki, kimi öldürmem gerektiğini unuttum.

"Bende bir şey var," diyor Otto ve doğal olarak odadaki herkesin dikkatini çekiyor.

"Devam et."

"MIA tarafından terk edilmiş bir deponun satışını öğrendim." "Tamam."

"Ödemesi Moskova'daki bir bankadan havale yoluyla yapıldı." Klavyesini çok rahat bir şekilde tuşluyor. "Doğal olarak, böyle bir faaliyet beni daha fazla araştırmaya teşvik etti."

"Doğal olarak," diye mırıldandım, James'in şaşkınlıkla başımı salladığını fark ettim. "Ve toprak yolun yarım mil yukarısında parası ödenmiş bir birim daha buldum.

Mexico City'deki bir bankadan havale yoluyla."

Ağzım açık kaldı. "Bu çok uygun."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı. "Kanıtlara bakılırsa, her ikisi de bizimle sorunlu olan Ruslar ve Meksikalılar güçlerini birleştiriyor olabilirler."

"Komik, ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyorum düşünceli bir şekilde. "Bu oldukça büyük bir güç." Herkesin yüzünde tanıdık bir endişe var. "Ve sorunlarımıza ek olarak, silahlarının olası tedarikçisi olarak Bernard King var." Gülümsüyorum. "Muhteşem. Oh, ve birkaç araba hırsızlığını ve Amber Kendrick'in cesedinin ortaya çıkmasını da unutmayalım." Tanrı aşkına. "Biraz kahvaltıya ihtiyacım var." Kalkıp bara gidiyorum, kendime bir viski doldurup yudumluyorum. "Ayrıca Daniel'ın okul müdürü, Nolan'ın Brad'in çocuğu olduğu konusunda çenesini kapalı tutması karşılığında Nolan'dan hakkımızda bilgi almak için şantaj yapmaya çalışan Bean adında bir polisin doğrudan sonucu olarak onu okuldan attı." Gülümseyerek nefes veriyorum. "Herkes anlaştı mı?"

"Temiz," diye homurdanıyor herkes.

"Ve bir şekilde karımı St. Lucia'ya dönmeye ikna etmem gerekiyor."

Goldie iç geçirdi. "Tanrım, seni zavallı, hayalperest pislik."

Ona ters ters baktım. "Dondurmaları tıka basa doldurduktan sonra bu tavırlarla buraya gelme." Yüzüne bakıyorum ve sırtıyor.

"Üzgünüm patron."

Aptal değilim, benimle dalga geçiyor. Ve haklı da. Hayal görüyorum. James'e bakıyorum, Beau'yla ne yapmayı planladığını sormaya hazırım ama odanın diğer ucuna bakıyor, belli ki akıllı bir karış havada.

"Hey," diye bağıyorum. "Ne düşünüyorsun?" "Düşünüyorum ..."
diye mırıldanıyor.

"James, Tanrı aşkına, ne düşünüyorsun?" Daha fazla beyin gücüne ihtiyacım var, çünkü benimki tükendi.

"Bunu küçük, yönetilebilir parçalara ayırmayı düşünüyorum."

"Ne oluyor lan?" Goldie ve Ringo kıkırdarken ben nefes alıyorum.

"Ebeveynlik dersleri mi alıyorsun?"

Uzun boylu, korkutucu ve sinirli bir şekilde ayağa kalkıyor ve ben temkinli bir şekilde geri çekiliyorum. "Bean'le başlayacağız."

"Eğitim için eyalet dışında," diye araya giriyor Otto.

"Bu boku nereden biliyorsun? Nereden?"

"Bunu size söyleyemem."

Bu da demek oluyor ki polis sırrı gibi bir şey. Rütbesini yükseltmeye mi çalışıyor? "Ne zaman dönüyor?"

Otto yorgun bir şekilde bana bakıyor.

Bana bunu da söyleyemez. Harika. Adım adım ilerliyoruz. "Kimse Brad'e

Nolan hakkında bir şey söylemiyor. Normal davran." Ben öğrenene kadar ona nasıl ve ne zaman söyleyeceğimi düşündüm. Bunu James'le aramda tutacaktım ama Otto içeri girdi, ardından diğerleri geldi ve ben şokumu gizleyemedim. Eve döndüğümde bile Rose'a söylemek zorundaydım. Mecburdum. *Kahretsin, sarılmaya ihtiyacım var.* Sanki hiçbir yere varamıyormuşuz gibi hissediyorum. "Karımı bulmaya gidiyorum."

"Danny, bekle," diye sesleniyor Otto ve beni koridorun ortasında durduruyor.

"Ne?" Yüzümü ona dönerek sordum. "Başka bir şey mi var?" Daha fazlası mı var? "Ne?"

"Annenle evlenmek istiyorum."

Onu küçümsüyorum. Hayır diyemeyeceğimi biliyorum. Onurlu davrandığını biliyorum. Annemin, Tanrı yardımcım olsun, bu büyük, kıllı canavarı sevdiğini biliyorum. Ve Brad'in haklı olduğunu biliyorum. Onun mutlu olmasını istemeliyim.

Ama yine de . . .

Yumruğumu geri çekip çenesine sağlam bir sağ kroşe indiriyorum ve onu on adım geriye savurarak açık ofis kapısının dışındaki güverteye çarpmasına neden oluyorum. Ben elimi sıkarken herkes soruşturmaya geliyor. *Orospu çocuğu.* "Peki," diye çocuk gibi bağırıp yoluma devam ediyorum. "Ama ona zarar verirsen, Rose'un göğüs pompasını kıcına sokarım."

"Bu göğüs pompası kesinlikle bir yerlere gidiyor," diyor James kapıdan. Homurdanıyorum, elimi kaldırıyorum, kızgınım, sinirliyim - stresliyim - dünya tekrar omuzlarıma yüklendiği için. Ama şimdi sorumluluk çok daha kötü hissettiriyor. Sadece ben, adım ve aile itibarım değil. Buradaki herkes

Aile. Çünkü tartışmalara, kazılara, bazen fiziksel kavgalara rağmen biz bir aileyiz.

Ve korunmaya ihtiyacı var.

Merdivenleri çıkarken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, derin nefes alıyorum, dengeli olmaya ihtiyacım var. Kravatımı düzelterek Nolan'ın kapısına yaklaşıyorum. Ne yapıyorum ben böyle?

"Ne yapıyorsun?"

"Brad?" Ağzımdan kaçtı. Gitmedi mi? Kaşlarımı çatarak koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Brad'in odası bu tarafta, ama o az önce diğer taraftan geldi. "Nerelerdeydin?"

Yer değiştiriyor, anında rahatsız görünüyor. "Doc's," diyor, tam o sırada yaşlı adam elinde bir çantayla odasından çıkıyor. Diğer elinde de bir kap sidik.

Yaşlı çocuk utanarak çantasına koyar ve geçer. "Size iyi günler," der.

"İyi günler," diye mırıldanıyorum, ilgimi Brad'e geri veriyorum. "Yaraları sarmak için idrar örneği gerektiğini bilmiyordum."

"Siktir git," diye tükürdü, yanımdan geçip giderken. "İYE olduğumu düşünüyor."

"Oh," diye mırıldanıyorum, hışımla gitmesine engel olamıyorum. Şimdi o kadar da hafif değil. "Bokun uçmasına hazır mısınız?" Bean'in tüylerini kabarttığım gibi, kabartacak bir sürü tüy var. Brad'i bunun için alamam.

"Evet." Silahını çıkarıp koridorda ilerlerken havaya kaldırıyor ve ben de kanat adamımın kana susamış haline geri döndüğünü görünce gülümsüyorum. Ama ne kadar süre için? Pearl'le o sokakta ne yaptığını bilmiyorum. Yoksa aptallık mı ediyorum?

Hayır.

Pearl yapmazdı, Brad de *kesinlikle* yapmazdı.

Kelimenin tam anlamıyla hayatını kendi ellerine almış olacaktı. Kızlar onun derisini yüzer. Ve o çok genç. Nolan'la aynı yaşta. *Onun çocuğu.*

Tanrım. Dikkatimi kapıya veriyorum ve kapıyı
çalıyorum. Sessizlik.

İçeri doğru ilerliyorum. Yatakta yatıyor, hareketsiz ve sessiz. "Nolan?"
Kapıyı kapatıp yatağa doğru ilerliyorum. Tek gözünü açtı. "Numara mı yapıyorsun?"

"Brad geldi."

Elbette biliyordu. "Dinle" -parmak uçlarımla alnımı ovuyorum- "bilmesi gerekiyor." Yatağın yanına bir sandalye çektim ve içine çöktüm.

"Hayır, Danny, pl-"

"Bunu mezara götüremem, Nolan. Bu çok büyük ve Brad'e haksızlık olur."

"Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum," diye homurdanıyor ve gözlerini tavana çeviriyor.

Saflığına gülümsüyorum. "Böyle bir şey olmayacak, evlat." "Ya beni reddederse?"

"Ona izin vermeyeceğim."

Bana bakıyor ve gözlerinde gördüğüm umut beni derinden etkiliyor. Ona bu umudu ben verdim ve dürüst olmak gerekirse Brad'in bununla nasıl başa çıkacağını gerçekten bilmiyorum. Bugünlerde hiçbir şeyle iyi başa çıkamıyor ve bu çok ileri gitmek olabilir. Ama deneyeceğim.

"Peki ya Bean?" Nolan soruyor. "Elinde benimle ilgili bir sürü eski şey olduğunu söyledi. Beni uzun süre hapse attıracak şeyler, Danny. Ve hepinizi öldürtecek."

"Bean'le ilgileneceğim." Eğitim kampından döner dönmez. Hayalperest pislik. "Endişelenmene gerek yok. Bacağın nasıl?" Tartışma bitmiştir.

"Doktor birkaç kasımı gerdiğimi söyledi." Kalçasını yokluyor. "Kırmışım gibi hissediyorum. Bir sıyrık var, önemli bir şey değil. Birkaç dikişle düzeldi."

Hafifçe başımı salladım. "Sana işkence ettiğim için özür dilerim." Bıyık altından gülüyor. "Sorun değil."

"O sokakta ne oldu, Nolan?"

Dikkatini kalçasından ayırmıyor, bir an bile fazla oyalanıyor. "Arka kapının açık olduğunu gördük. Kontrol ettik ve Pearl'ün sigara içtiğini gördük."

"Biz mi?"

"Ben ve Brad." "Ve?"

Yer değiştiriyor ve hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir sessizlik ritmi daha bırakıyor. "Ve Brad Pearl'e kendini kaybetti."

"Standart."

Gülümsüyor. "Araba sokağın sonuna park edilmişti. Hızla üzerimize geldi."

Düşünerek başımı sallıyorum. Bu akla yatkın. Ve Nolan şu anda beni denemekle aptallık etmiş olur. Sandalyeyi köşeye iterek ayağa kalkıyorum.

"Halletmem gereken bazı şeyler var."

Gözleri benimkilere kayıyor.

"O değil. Henüz değil. Biz bazı şeyleri çözene kadar Brad'in topun başında olmasını istiyorum. Ama ona söyleyeceğim, Nolan."

Başını sallıyor, yenilmiş ama kabullenmiş. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını sallıyor.

"Dinlen." Omzunu güven verici bir şekilde sıkıp çıkıyorum, kapıyı kapatırken Higham'dan gelen bir çağrıya cevap veriyorum.

"Sonunda," diye nefes alıyorum.

"Bugün buluşalım mı?" "Evet, hayır."

Cep telefonuma bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Şehir dışındayım."

"Ne?"

"Karım doğum günüm için bana sürpriz yaptı, Danny. Ne yapabilirdim ki?"

"Hayır de."

Gülüyor. "Hâlâ evli olduğum için şanslıyım."

"Peki ya ölü bulunan kadın?"

"Hâlâ cesedi teşhis ediyorlar, o yüzden panik yapmayın." Güldüm. Onun için söylemesi kolay.

"Mutlu değilim."

"Ben de öyle. Ama işte buradayız. Şehre döndüğümde seni ararım."
Telefonu kapattı.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum. Ama beni meşgul edecek yeterince şey yokmuş gibi değil. Koridorda dolaşırken saatimi kontrol ediyorum. Dokuz. Uzun bir gün olacak.

DANNY

Çok uzun bir *hafta* oldu. Bir hafta sessizlik, aksiyon yok, arama yok ve daha fazla çatışma yok. Rahatlamış değilim. Karım ve çocuklarımın St. Lucia'ya gitmesi konusunu hala açmadım, Ruslar ve Meksikalılar tarafından satın alınan depolarda hiçbir şey olmuyor, Bean hala eğitim kampında ve Higham tatilde iyi vakit geçiriyor olmalı çünkü herif telefonlarıma cevap vermiyor ve ne zaman döneceğini bana bildirmedi. Olmadığı için minnettar olduğum tek şey ne? Otto anneme evlenme teklif etmemiş gibi görünüyor. Umarım içine atmıştır. Onun için fazla iyi olduğunu fark etmiştir. Mümkün değil çünkü hayatımı sikeyim, ona göre çok iyi.

Kravatımın düğümünü çözüyorum ve odamızdan çıkıyorum, bugün cevaplar için dua ediyorum. Merdivenlerin yarısında Pearl'e rastlıyorum. "İyi misin?" Durup soruyorum, onun da iyi olması gerektiğini söylüyorum.

"Evet, çantamı alıyordum. Spaya gidiyoruz." Harika.

Yakında Alan'dan bir telefon bekliyorum. "Tank'ı al."

"Evet, Danny. Tank'ı alıyoruz."

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, bir haftadır sormak istediğim ama belki de duyabileceklerimden biraz endişelendiğim için ertelediğim şeyi sormaya hazırlanıyorum. "Bana o gece sokakta neler olduğunu anlat," diye usulca emrediyorum ve Pearl'ün gülümsemesinin bozulmasını izliyorum.

"Ne?" diye nefes alıyor. "Beni duymadın mı?" "Evet, seni duydum."

"Eee?"

"Sigara içmek için dışarı çıktım."

"Sigara içmemelisin."

Gözlerini deviriyor. "Ben bir-

" "Ve? Başka ne oldu?"

"Nolan dışarı çıktı. Kapıyı aralık bıraktım."

Nolan dışarı mı çıktı? Tek başına mı? Peki ya Brad?

"Ve?" "Ve biz sadece çene çalıyorduk."

"Çene çalmak," diye düşündüm. "Ve?"

"Sonra Brad çıktı ve her zamanki Brad gibi atıp tuttu."

"Standart."

"Evet. Ve sonra biraz bulanıklaşıyor. Gıcırdayan lastikler, ateş eden silahlar."

Başımı sallıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve devam ediyorum.

"İyi olmana sevindim." Arkamda çatık kaşlı bir yüz bıraktığıma eminim.

"Günün tadını çıkar," diye karşılık veriyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum.

Ortada kahvaltı falan yok. Kahve makinesini hissediyorum. Soğuk. Çamaşır odasına gidiyorum. Orası da boş. Ve çamaşır makinesi sessiz.

Bu çok garip.

Günümü düşünerek kahve makinesinin ısınmasını bekliyorum ve kafeinimi tükürmesini izledikten sonra Otto'dan gelen bir çağrıya cevap veriyorum. "Neredesin?" diye soruyorum.

"Mutfakta."

Etrafta onu aradım. Otto yok. "Mutfaktayım."

"Oh."

"Peki sen neredesin?"

Bir ritim. Bir iç çekiş. "Seninle yataktayım-"

"Tamam," diye geveliyorum. "Neden yataktayken beni arıyorsun-"

Söyleyemiyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bean döndü."

"Kulağa hoş geliyor, değil mi?" Kahvemden bir yudum alıyorum. "Başka bir şey var mı?" "Brad'i arabadan indiren Escalade Lake'de görülmüş.

Dün gece liman."

Harika. "Şimdi çık şu lanet yataktan. Yapacak işlerimiz var." Telefonu kapatıp ürperiyorum, kendi kendime somurtuyorum ve Otto'nun bunu içine atıp atmadığını merak ediyorum. Fikrini mi değiştirdi? Yoksa annem hayır dedi ve o da bunu kabul etmek mi istemiyor? James'e diğerleriyle birlikte dışarıda buluşması için hızlı bir mesaj gönderiyorum.

"Günaydın, aygır."

Kafamı kaldırdığımda Rose'u kapının girişinde, Maggie'yi de tankının altında yarı gizlenmiş halde buluyorum. Bana güç ver, kızımın karımdan beslenmesi beni tahrik *etmemeli*. "Buraya gel," diye emrediyorum, tezgâha yaslanıp biraz daha kahve alıyorum. Bean bugün sadece İngiliz'den bir ziyaret almıyor, kafeinle kafayı bulmuş bir İngiliz'den de bir ziyaret alıyor.

Rose doğruca yanıma geliyor ve eğilip bana dudaklarını uzatıyor. Onlara bir öpücük bırakıyorum. Kahretsin, onun özgürlüğünü dizginlemek için sabırsızlanıyorum. Bugün onun olsun. Ondan sonra, ona St. Lucia'ya geri döneceğini söylemeye cesaret etmem gerekecek.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Daha yeni uyandım." Burnuma sokuluyor ve yara izimi öpüyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Tekrar ediyorum. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, telleri oraya buraya dökülüyor. "Gerçekten çok güzel."

"Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor, geri çekilip Maggie'yi kontrol ediyor. İşlerin sarpa sarmak üzere olduğunu biliyor. Her sabah bana bugün ne yapacağımı soruyor.

"Şu ve bu."

"Brad'e Nolan'dan mı bahsediyorsun?" Kahvemin kalanını yudumlarken kaşları kalkıyor.

"Birkaç şeyi halledene kadar olmaz."

"Mesela ..."

Maggie'nin alnına bir öpücük bırakıyorum, emerken gözlerini benden ayırmıyor. Kahretsin, çok güzel. Bunu biz yarattık. İki berbat insan saf ve lekesiz bir şey yaptı. Mantiğa meydan okuyor. Ve her mübarek günün her saatinin her dakikası aklımı başımdan alıyor. "Sonra görüşürüz." Ayrılmadan önce karıma bir öpücük daha.

"Ne yaptığımızı sormayacak mısın?" diye sesleniyor. "Ne yaptığınızı biliyorum. Spa'ya gidiyorsunuz." "Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Pek sayılmaz, ama sınırlarımı biliyorum Rose." Neredeyse tamamen iyileşmiş burnuma uzanıyorum ve dudakları düzeliyor. "Çantana bir silah koydum ve Tank'ın arabasının bagajında da bir bebek taşıyıcısı var. Kullan onu."

Derin nefes alıyor ama itiraz etmiyor.

"Sadece tetikte ol, tamam mı?" Hiç şüphe yok ki Tank'e ailem konusunda güvenmeseydim evden çıkmazlardı. Normal hayatın devam edebilmesi için bu işi halletmem gerekiyor. Giriş holüne doğru ilerlerken kendi kendime gülüyorum. Normal hayat mı? O ne lan öyle?

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda Goldie, Otto ve Ringo'nun Mercedes'lerden birinde beklediğini ve James'in de öndeki Range Rover'ın kaputuna tünediğini görüyorum. Otto yok. Merdivenlerden aşağı inerken, Brad'in Mercedes'inin garaj yolundaki kapıdan çıktığını görünce içimden onaylamadığımı mırıldanıyorum.

"Bir şey söyledi mi?" Arabaya yaklaşırken sordum.

"Hiçbir şey söylemedi. Sadece arabasına bindi ve gitti."

Tuhaf. Yine yok ama o kadar huysuz değil. Belki de avukatla olan bu şey işe yarıyordur. Yine de orada olması gerekiyordu ve o kesinlikle orada değildi. Evden dışarı çıktı.

ve nereye gittiğimizi sormayı düşünmedi mi? Kendi kendime mırıldanıyorum, Fury'nin onu takip etmek için durmasını izliyorum. Tek başımıza dışarı çıkmamalıydık ve Brad'le bu konuda bir anlaşmazlık yaşamaktan rahatsız olamam. Yani Fury sadece ... orada. Kulüpte, tersanede. Ve Brad'i gideceğimiz yere götüremeyiz. James'e "Sen sürebilirsin," dedim, yolcu koltuğuna geçerek. "Bluetooth?" James'i ekrana yönlendirerek soruyorum.

"Bağlandım. Bekle." Kendi telefonunun bağlantısını kesip benimkini bağladı. "İyisin."

Kolumu kapıya dayayarak Ringo'ya sesleniyorum. "Danny," diye homurdanıyor. "Planın nedir?"

"Bugün Ringo, bir sürü insan öldüreceğiz." "Heyecanlıyım."

Gülümsüyorum. "Üçünüzün Lake Harbor'a gidip Escalade durumunu kontrol etmenizi istiyorum. Yani, sadece kontrol edin."

"Bugün öldüreceğimizi söylemiştin," diye homurdanıyor.

James bıyık altından gülerken, "Sabırlı ol çocuğum," diye mırıldanıyorum. "Önce bilgiye ihtiyacımız var." Mesela neden emekli bir polisin aracının bize ateş açtığı gibi. "Bean'e küçük bir ziyarette bulunacağız ve sonra fabrika birimlerini tekrar kontrol edeceğiz." Pencereden dışarı bakıyorum, Otto'nun merdivenlerden indiğini görüyorum, bir elinde dizüstü bilgisayar, diğerinde ceketi.

Doğruca benim pencereme geliyor ve ben de ona ters ters bakarak camı indirmek için düğmeye basıyorum. "Ne?"

"Bean. Üç telefonu var." "Oh?"

"Bir iş, bir kişisel ve bir-" "Çok kişisel mi?"

"Kayıtları kontrol ediyorum."

"Ne bulduğunuzu bana bildirin. Higham'ın uygunsuz tatilinden yakında dönmesini umuyorum." Onunla Amber'ın cesedi hakkında konuşmalıyım, birkaç şey daha var, bir polisle konuşmak istemeyeceğiniz türden şeyler.

telefonda konuştuk. Camı kaldırıp nefes veriyorum ve James'e bakıyorum.
"Nolan'ın yaralandığı gece ara sokakta ne olduğunu düşünüyorsun?"

Kaşlarını bana doğru çeviriyor.

"Neden?" "Bir şeyler ters geliyor."

Biraz gülüyor. "Muhtemelen bir şeyler hep ters gittiği içindir. Ne v a r ?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda beynim hep ağrıyor. Brad ve Pearl hakkında ne d ü ş ü n ü y o r s u n ?"

"Sanırım büyük, kötü bir mafya patronunun onu kurtarması onu bir anlığına büyüledi. Sonra onun bir amcık olduğunu öğrendi."

Kıkırdıyorum. "Ya Brad?"

"Bence Pearl'ü çekici buluyor."

"Kim bulmaz ki?" Ben soruyorum.

"*Yapmamalısın.*"

"Sadece söylüyorum. O bir kadın. Güzel, genç, akıllı, güçlü bir kadın."

"Brad'in de gözünden kaçmadığına emin olduğum bir şey." Kapıdan sola döndü. "Ama gerçek şu ki, kız yirmi bir yaşında."

"Onu becermek istiyor."

"Ama yapmayacak çünkü yapmak isteyeceği *tek şey* bu ve Brad aptal değil. Karmaşık şeylere kendini kaptırmaz. Bu yüzden fahişeler ve oteller."

"Peki bu avukat kadını nasıl açıklıyorsunuz?"

İç çekiyor. "Bilmiyorum, ben psikoterapist değilim."

Mırıldanıyorum ve sorgulamayı bırakıyorum. Ayıracak beyin boşluğum yok ve Brad'in, uzun zamandır kayıp olan oğlunun bir yıldan uzun süredir onun için çalıştığını öğrendiğinde Pearl'ü becermek istemekten daha fazla sorunu olacağı kesin.

Şehrin karşısındaki yapraklı, saygın bir banliyöde yolun sonunda oturmuş Bean'in evini izliyoruz. Bir kadın genç bir delikanlıyla dışarı çıkıyor ve bir arabaya binip uzaklaşıyorlar.

"Ne kadar güzel," diyorum onların geçişini izlerken. "Küçük Preston okula gidiyor." Kapıyı açıp dışarı kayıyorum, James de peşimden geliyor, ikimiz de pantolonlarımızın arkasını kontrol ediyoruz.

"Bir plan var mı?" diye soruyor yolu geçerken.

"Bakalım nasıl sonuçlanacak."

Çaldığında James telefonunu çıkarır. "Otto." Hoparlörü açıp aramızda tutuyor.

"Üçüncü telefon," diyor Otto. "Bir kişiyi arıyor."

Birbirimize bakıyoruz, yaklaşıyoruz. "Psikiyatristi mi?" Ben soruyorum. "Memur Mandy Leeson," diyor Otto. "Görüntü Danny'nin telefonuna gönderildi."

Mesajı açıp havaya kaldırıyorum ve ikimiz de eğilip maviler içinde çok çarpıcı bir genç kadının görüntüsüne bakıyoruz. "Ohhhh," diye nefes alıyorum. "Bean kötü bir çocuk oldu."

James kıkırdar. "Bean kötü bir çocuk *oluyor*. Teşekkürler

Otto." "Bir planın bir araya gelmesine bayılıyorum."

James ön bahçedeki patikadan masif ahşap ön kapıya doğru ilerliyor ve kocaman yumruğuyla kapıya vuruyor.

"Çok heveslisin," diye mırıldanıyorum. "Balayıma gitmek istiyorum."

Gülüyorum ama şaka olmadığını biliyorum. James hamile karısını alıp St. Lucia'ya geri götürebilmek için bu pisliği düzeltmek istiyor. Bahse girerim benden daha şanslıdır.

Bekliyoruz, içeride bir hareket var mı diye dinliyoruz. "İş mi?" Evin köşesine gidip garaja giden yola bakarak soruyorum. Bir Lexus beni karşılıyor ve soruma cevap veriyor. "Belki de sabah kahvesi içiyordur."

"Karım ve çocuklarım gittiğine göre biraz gevezelik edebilirim." Dedim ki. "Arka tarafa bir göz atacağım." Garaj yolunda dolaşırken yukarı bakıyorum ve arka köşeye monte edilmiş bir güvenlik kamerası görüyorum. Kapıya uzanıp bir mandal arıyorum, bir tane buluyorum ve kolu çekiyorum. Gıcırdayarak biraz açıldığında eşikte durup biraz daha iterek açıyorum ve boynumu bükerek arka bahçeyi görmeye çalışıyorum. Evin yan tarafında mutfağa açılan sürgülü bir kapı var.

Açık.

"Tüh, tüh," diyorum sessizce, içeri girip etrafa bakarken. Kahvaltı tabakları, ekmek, reçel ve mısır gevreği tezgâhın üzerine bırakılmış ve yarısı boş bir cezve var, musluğundan buhar yükseliyor. "Sakıncası yoksa." Bir fincan bulup kendime dolduruyorum ve süt almak için buzdolabına gidiyorum. Süt yok. "Ne biçim bir kafe burası?" Mırıldanıyorum, siyahla yetiniyorum. Evin içinde sessizce ilerliyorum, önünden geçtiğim her kapıyı biraz aralayıp içeri bakıyorum. Merdivenlerin dibine vardığımda uzaktan bir duş sesi geliyor, ama ön kapının çalınması dikkatimi dağıtıyor, beni oraya çekiyor. Kapıyı açıyorum. Kocaman gülümsüyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı James, içeri girip silahını çekerek.

"Duşta." Bardağımla merdivenleri işaret ediyorum.

"Siyah mı?" James yanımdan geçerken kahveme bir bakış atarak soruyor.

"Ruhum gibi," diye fısıldıyorum tehditkâr bir şekilde, onu takip edip mekâna bakarken. "Ve ironik bir şekilde ismim." Elbiseler trabzanın üzerine, bazıları da yere saçılmış. "Mutfak da bir devletti. Dağınık herifler."

"Annen kriz geçirirdi."

Kıkırdıyorum, biraz daha kahve alıyorum. "Yine de bu kahve güzel." "Esther'in çayı kadar güzel değil, değil mi?"

"Asla," diye cevap veriyorum, tiksinererek. Hiçbir şey annemin çayının yerini tutamaz.

James bir kapının önünde durup kapıyı biraz iterek açıyor ve akan suyun sesi daha da yükseliyor. Bana bakıyor, başını sallıyor ve ben de onun işaretini alıyorum,

yatak odasına giriyorum. Yatak yapılmamış. Güzel bir ev ama her yer dağınık. Hiç gururları yok mu?

Banyoya doğru yürüyorum ve buhar dolu odaya göz atıyorum. Duş perdesi buğulu, bana sadece Bean'in silüetini veriyor, net bir şey yok. Ama onu *çok* net duyabiliyorum.

Homurda
nıyor.

İnliyor.

James'e dönüp bakıyorum, kaşlarım muhtemelen saç çizgime karışıyor. Hafifçe başını sallıyor, yüzünde inançsızlık bir örtü gibi. Bean homurdanmaya ve ciyaklamaya devam ederken, sol elimde kahve, sağ elimde silahla klozete eğilip bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum. Gıcırıyor amına koyayım.

"Mastürbasyon mu yapıyorsun, Bean?"

"Siktir!" Bir dizi takırtı banyoda çınlıyor ve kulak tırmalayıcı bir patlama sesi duyunca irkiliyorum. Bean takla atıyor. Sırt üstü yere düşüyor, kafası beni görecektir şekilde sağ tarafa.

Fincanımı kaldırıyorum. "Günaydın."

"Yüce Tanrım." Ayağa fırlar, havluya uzanmak yerine lavabonun üzerindeki silah kemerine uzanır. İçinde silah olmayan silah kemerine. James Bean'in silahını kaldırıp parmağını tetik halkasına sokarak sallanmasını sağlayınca gülümsemem genişliyor.

Bean'in yüzü daha da düşüyor ve bu sefer havlu kullanmayı tercih ediyor, ısıtılmalı raydan bir havlu kapıp üzerini örtüyor. Orta kısmı biraz yumuşak. Geriliyor. Elliye zorluyor. Kıl için kötü bir bahane. Fotoğrafta olduğu kadar gerçekte de çirkin. Kim olduğumu sormuyor. Gerek yok, ben de tanışma faslını atlıyorum. "Söyle bana Bean," diyorum, kırımın üstünde, hâlâ kahvemini tadını çıkararak. "Karına mı yoksa Mandy'ye mi mastürbasyon yapıyordun?"

Yüzünü.

Böyle yüzleri biriktirmek isterdim. "Siktir," diye fısıldıyor.

"Hadi biraz sohbet edelim." James, Bean'in ıslak ve çıplak bedenini yatak odasına taşımak yer ine kapıdan geri çekilir.

"Hadi bakalım," diye şarkı söylüyorum, James bana yorgunca baktığında ona sırtıyorum. "Ne?" Bu eğlenceyi özlemişim. "Otur kışının üstüne."

Bean yatağa uzanıp havlusunu düzeltiyor. Saygınlığı sorunlarının en küçüğüdür. "Oğlun okulda nasıl gidiyor?"

"Lanet olsun, lütfen. Preston'ı bu işe karıştırma."

"Bunu oğluma söyle. Şu anda benim güzel altın mektup açacağımı parlatıyor." Diz çöktüm, tüm eğlencem kaçtı, yüzüm bu bok çuvalına karşı büyük bir nefretle buruştu. "Sen benim çocuğumu okuldan attırdın. Senin bağırsaklarını deşmeliyim." Ayağa kalkıp silahımın kabzasıyla yüzüne vuruyorum ve kan donduran bir çatırtıyla onu sırt üstü yere düşürüyorum. "Bu bir numaralı hataydı." Kahve fincanını komodinin kenarına çarpıp parçalıyorum ve porselenden sivri bir bıçak alıyorum. "Bu arada fincanlar güzelmiş. Pahalı görünüyorlar."

"Kahretsin, lütfen, hayır." Bean bir havluyla yatağın diğer tarafına geçmeye çalışırken James etrafından dolaşarak onunla diğer tarafta buluşuyor.

James silahını Bean'in alnına dayayarak, "Beni kendine dokundurtma," diye uyarıyor. Ortaya doğru geri çekilir.

"Oradaki çimenler daha yeşil değil, dostum."

"Bak, özür dilerim, tamam mı? Geri çekileceğim. Lütfen, lütfen bana zarar verme."

"İki numaralı hata," diyorum, derme çatma bıçağımı kaldırıp incelerken.

"Danny, lütfen."

Bakışlarımı bıçaktan başka yöne çeviriyorum. "Bana Bay Black diyebilirsin." Bileğinden tutup kendime doğru çekiyorum ve bıçağı uyluğuna, ana atardamarının hemen yakınına saplıyorum. Ben mantıksız bir adam değilim. Bir polisi evinde öldürüp paçayı kurtaramayacağımı biliyorum ama o herife işkence edip paçayı kurtarabilirim. Çünkü bir daha adımı ağzına almayacağını garanti edebilirim. Mandy de yedeğimde. Bugün iyi gidiyor.

"Benim için çok değerli biriyle temas halindeydin Bean." Derme çatma bıçağı çeviriyorum ve daha fazla boğuluyor. "Yeğenim."

Kıpırdamadan duruyor, kocaman gözlerle bana bakıyor. "Ne?"

"Sessiz kalmanız karşılığında ondan zorla bilgi alabileceğinizi mi düşündünüz?" "Hayır, ben-"

"Kötü, kötü hareket, Bean." Bastırılmış bir çığlık atarak bıçağı bacağından çekiyorum. "Karı, Nolan'ın annesine göz kulak olduğunu bilse ne hissederdi? Ve senin departmanın. Eminim bilmek isterler."

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyor, burnunu çekiyor, burnunu siliyor.

Ona havluyu atıyorum. "Üstünü ört. Gevşek sakin gözümün önüneyken konsantre olamıyorum."

James'e bakıyorum, tanıdık bir şekilde soğukkanlı görünüyor. Karanlık. Ölümcül. "Bean'e neler olacağını söylemeden önce söyleyeceğin bir şey var mı?" Aksiyondan bir parça isteyip istemediğini merak ederek soruyorum.

"Evet."

"Ne?"

James komodinin üzerindeki lambayı alır ve Bean'in kafasına vurur. "Hepsi bu kadar."

"Çok güzel. Yani, evet, dediğim gibi." Bean arkasına yaslanıp gözlerini kapatırken kaşlarını çatıyorum ve omuzlarım düşüyor. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, bacağına tekmeleyerek. "Onu bayılttın."

"Oops." James lambayı bir kenara fırlatıp dışarı çıkıyor, ben de ağızım açık onun gidişini izliyorum. "Oyunların bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor."

"Oyunlarımı sevdiğini sanıyordum." Eğildim ve Bean'in yüzüne birkaç tokat atarak onu kendime getirdim. Bana göz kırpmıyor. "Enigma az önce hayatını kurtardı. Pek çok erkek bunu iddia edemez. Bundan sonra ne olacağını açıklamama gerek var mı?"

Gözlerini kırpmıştırarak başını sallar.

"Güzel." James'e merdivenlerde yetişerek yanından ayrılıyorum. "Artık hiç eğlenceli değilsin. Uzuvarlarını kestiğin günleri hatırlıyorum."

Avınızla edepsizce konuşun." Sigaramı çıkardım ve güneş ışığına doğru yürürken yaktım.

"Sandy'yi bulduğumuzda bunu söylemeyeceksin." Range Rover'ın fobunu ateşliyor. "Sıradaki kim?"

"Brad'i alıyoruz." Arabaya bindim ve camı indirdim. "Burada sigara içmemin sakıncası var mı?"

"Evet." Arabayı çalıştırır ve uzaklaşır.

Bir nefes çekiyorum ve pencereden dışarı nefes vermek için elimden geleni yapıyorum. "Kızları akşam yemeğine çıkarmalıyız. İkili buluşmalarımızı özledim."

"Geçen hafta Rose'u dışarı çıkardın." "O geçen haftaydı."

"Hâlâ bir kaçamak yaptığınızı mı düşünüyor?"

Gülüyorum. Evet, uykusuzluk ve huzurumuza izin vermeyi reddeden tüm piçleri öldürme arasında Miami'de yolumu beceriyorum.

BRAD

Kulübe girdiğimde Ella ilk kez bir kurt gibi üzerime çullanmıyor, Nolan'ın hızla gelen bir arabayla kavga etmesinden beri her seferinde olduğu gibi, iyi olup olmadığını, ne zaman döneceğini soruyor. Endişeleniyor. Bunu taklit edemez. Kulübün diğer tarafındaki bir kabinde oturduğu yerden kısa bir süre bana bakıyor ve ardından dikkatini tekrar cep telefonuna veriyor.

"O iyi mi?" Mason'a barda durup soruyorum. Tanrım, sakın bana Nolan'ın kötü haberi verdiğini ve onunla işi bitirdiğini söyleme. Bunu ben istedim, biliyorum ama şu anda onun yerini dolduracak kapasitem yok.

Mason bana bakıyor, kaşları havada. "Mutlu değil."

Sormaya cesaret edebilir miyim? "Neden?"

Nolan bir çift koltuk değneğiyle kapıda belirir.

"İşte bu yüzden," diyor Mason. "Bana onu eve göndermemi söyledi. Ona bunu yapmaya yetkim olmadığını söyledim."

"Şu andan itibaren yetkiyi sana veriyorum. Ne oluyor Nolan?" Üzerindeki şort ve tişörtlü, bir ayağındaki spor ayakkabıya bir aşağı bir yukarı bakarak söylüyorum.

"Takım elbisemi giyemedim."

"Üzerine *bir şey* almamalıydın." Topallayarak geçerken yolunu takip ediyorum. "Nolan," diye sesleniyorum. "Kıçını kaldır da eve gel."

"Ben iyiyim."

Şaşkınlıkla Mason'a baktım. Omuz silkiyor ve şamandırayı saymaya devam ediyor. Ella'nın ifadesinden, onunla bu tartışmayı yaşadığını anlayabiliyorum. Dinlenmesinde ısrar ediyorsa, işin içinde duyguların olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. Tanrı aşkına. Nolan'ın peşinden ofise doğru gidiyorum. "Peki sen burada ne halt edeceğini sanıyorsun?"

"Çalışmak."

"Ne

yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şey." "Nolan, dedim ki-"

"Ben iyiyim!" diye bağılıyor, koltuk değneklerinin üzerinde yalpalıyor, neredeyse kendini kıçının üstüne koyuyordu.

Şok olmuş bir şekilde geri çekiliyorum ve o da burnundan nefes almaya başlıyor, belli ki kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Gerçekten sıkıntılı görünüyor. Olanlar onu gerçekten etkilemiş. "Hepsi işin bir parçası," diyorum, yüzüne vurmak yerine ona alan açıyorum, her zamanki sert sevgi yerine yumuşak sevgi gösteriyorum. Onu serbest bırakırsam kırılacakmış gibi görünüyor.

"Biliyorum."

"Ama çıkmak istersen..." Büyük bir kayıp olurdu, ama etrafta birkaç kurşun ve vur-kaç yüzünden ağlayan perilere sahip olamam.

Gözleri büyüdü. "Hayır, çıkmak istemiyorum. Asla." Bir sandalyeye çöktü.

"O zaman topla kendini evlat."

"Ben iyiyim." Yüzü buruşuyor, eli kalçasına gidiyor. "Sürekli söylediğin gibi. Doktor ne dedi?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "İyi olduğumu söyledi."

Tanrı aşkına. "Buraya nasıl geldin?"

"Taksi."

"Tek başına mı?"

"Hayır, bir taksi şoförüyle."

Oh, zorluyor. Yanına gidiyorum, kolundan tutup onu ofisten dışarı çıkarıyorum, benimle mücadele etmeye çalışırken koltuk değnekleri havada uçuşuyor.

"Brad, beni burada bırak, evde yatakta oturamam. Bu beni deli ediyor."

"Mason," diye bağıyorum kulübe girerken, anahtarlarımı almak için cebime uzanıyorum ve kafasını kaldırdığında anahtarları ona fırlatıyorum. Hızlı bir el hareketiyle onları yakalıyor. "Bu salağı kayıkhaneye götür." Nolan'ı bir tabureye doğru ittim. "Otur." Oturdu. Hızlıca. "Burada olmanın hiçbir anlamı yok, bu yüzden evde yatmak istemediğinde ısrar ediyorsan, gidip tersanede oyun oynayabilirsin." Fury belirir. "Burada ne halt ediyorsun?"

Omuz silkiyor.

"Tanrı aşkına." Ama şikayet edemem. Danny'nin şu anda tek başına dışarıda olmasını istemezdim. Mason'a elimi uzatıyorum, o da hemen anahtarlarımı uzatıyor. Onları Fury'ye fırlattım. "Nolan'ı tersaneye götür."

"Ama-"

"Danny şimdi beni alacak." Yani Fury'nin benim iyiliğim için endişelenmesine gerek yok. Onları geride bırakıp Leon'u arıyorum. "Fury, Nolan'ı tersaneye getiriyor. Onu dükkândaki kasaya koy."

"Elbette, B-Boss."

Telefonu kapatıp kulüpten çıkıyorum, dışarıda ışıkları yakıyorum, sokakta bir aşağı bir yukarı onları arıyorum. Hiçbir iz yok. "Lanet olası baş ağrısı," diye mırıldanıyorum, çaldığında telefonuma bakıyorum.

Günaydın.

Peki ya stres? Puf. Nefes veriyorum, duvara yaslanıp rahatlıyorum. Kaçırılan anlar, çalınan geceler. Onu yatağımdan çıkarmak acı verici olmaya başladı.

Günaydın.

Ekranın üstündeki noktalar zıplıyor. Zıplamayı kes. Zıpla. Zıplamayı kes. İç çekiyorum, arıyorum ve telefonumu kulağıma götürüyorum. "Biliyor musun, sadece konuşabiliriz," diyorum cevap verdiğinde.

"Tamam," diye fısıldıyor.

"Neden fısıldıyorsun?"

"Çünkü *sadece konuşamayız*," diyor sessizce ve ben gülümsüyorum.

"Beau ve Rose benden beş metre uzaktalar."

"Ne yapıyorsun?"

"Rose'un spa'da proje müdürüne karşı pasif agresif tavrını izlemek."

Nefesimin altında gülüyorum, külümü savuruyorum. "En iyilerden öğrenmiş." "Neredesin?" diye soruyor.

"Seni özlüyorum." Az önce ağzımdan ne çıktı? Boğazımı temizliyorum. "İşte," diyorum, sesim derinden geliyor ve o gülüyor. Ses doğrudan sikime gidiyor ve dün gecenin her anı hafızamdan geçiyor. Ve ondan önceki gece. Ve ondan önceki gece. Hepsi çalıntı anlar. Ama prezervatifsiz penetrasyon olmadı. Görünüşe göre, hayatımı sikeyim, doğum kontrol hapı hemen etkili olmuyormuş. Yedi gün sürüyor. Yedi lanet gün. Hayatımın en uzun yedi günü oldu. İşin iyi tarafı, doktordan sonuçlarımı hâlâ alamadım, yani hap anında koruma sağlasa bile, temiz olduğumdan emin olana kadar prezervatif takıyor olacağım. Onu kirletmeyeceğimden. Bu da bana biraz daha prezervatif almam gerektiğini hatırlattı. "Bu gece ne yapmak istersin, güzelim?"

"Bilmiyorum baba."

Sarsılıyorum, sigaramın üzerine öksürüyorum. "Pearl," diye bağırarak onu tekrar güldürüyorum.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Ne yapmak istediğimi *tam olarak* biliyorum. Doktor temiz olduğumu söyledikten hemen sonra. Lanet olsun, birkaç test ne kadar sürer? Hızlıca, dedi ki. "Bir düşüneyim."

Bu."

"Tamam," diye kolayca kabul ediyor ve sonunda "Brad?" diyene kadar aramızda birkaç vuruşluk bir sessizlik bırakıyor. Sesi sessiz ve emin değil.

"Ne?"

"Ciddi miydin?" diye sorar. "Dediğinde ..." Daha fazla sessizlik bırakıyor. "Dediğinde-"

"Sana bir daha benden başka kimse dokunmayacak dediğimde mi?" diye sordum. O gecedan beri gözlerindeki soruyu görüyorum. Sormak istiyordu ve sonunda cesaretini topladı. "Ciddiydim Pearl." Lanet olası günahlarım için, gerçekten ciddiyydim.

Hattın aşağısında rahatladığını duyuyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

James'in Range Rover'ı sokağa giriyor. "Bunu düşünmeme izin vermeniz gerekecek," diyorum sırtımı duvara yaslayarak. Hepsinin benim sevişmekten başka bir şey yapamayacağını düşündüğünü biliyorum. Kızları ikna etmek biraz zaman alacak, biliyorum. Pearl'e zarar vereceğimi düşündüklerini biliyorum ve gerçek şu ki, içten içe ben de vereceğimden endişeleniyorum. Bu benim için yeni bir şey - sahiplenme, zevk, hissettiğim şiddetli koruyuculuk. İçgüdülerim. Peki ya erkekler? Ürküyorum. Kız daha yirmi bir yaşında. İçki içmesi daha yeni yasal. "Gitmem gerek. Danny ve James burada."

"Nereye gidiyorsun?"

Marlboro'ndan son bir nefes çekip oluğa fırlatırken gülümsüyorum. "Bilmeniz gereken şeyler var ve bilmemeniz gereken şeyler var. Bu bilmen gerekmeyen şeylerden biri." James kenara çekerken telefonu kapatıyorum ve Danny yolcu tarafından inip arkaya tırmandığında kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Bocalıyor. "Arkaya geçiyorum."

"Neden?"

"Çünkü lanet olası arkaya binmek istiyorum."

Derin bir nefes verip yolcu koltuğuna tırmanıyorum. "Burada sigara mı içiyordun?" Nikotin kokusu alarak soruyorum.

"Evet, öyle," diyor James, etkilenmemiş bir şekilde, hızla uzaklaşarak. Bana bakıyor. "Günaydın mı?"

"İyiyim. Sen?"

"Çok güzel," diyorlar hep bir ağızdan. "Peki nereye gidiyoruz?"

Danny, "MIA yakınlarında satın alınan ve kullanılmayan iki fabrika," diye yanıtlıyor.

Koltuğumda dönüyorum. "Bir hareketlilik oldu mu?" "Hayır."

"Peki ya Escalade?"

"Ringo, Goldie ve Otto ben konuşurken Harbor Lake'teki adrese doğru yola çıktılar. Jonathon Dresden tatilden döndü. Geçen gece hakkında konuşmaya hazır mısınız?"

Tekrar ön tarafa dönmeden önce bir an hareketsiz kaldım. "Hangi gece?" Birkaç kez sordu. Onu geçiştirdim. James'ten yorgun bir bakış aldım. "Oh. O gece. Sana zaten söyledim." Kahretsin, bir kez daha o gece kaosu ortasında saçmalayıp saçmalamadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlayamıyorum.

"Olay yerinden çekip gittiğinden beri bize hiçbir şey anlatmadın."

Tanrı aşkına, bırakmayacak mı? Yumruklarım sıkılıyor, sabırsızlığım artıyor. "Vurulmuştum."

"Et yarası." "Siktir git, Danny."

"Neyin var senin?"

Koltuğumda sallanıyorum. "Neden kızlar kıcımlı kaldırmaktan öpmeye geçtiler?" Bu dayanılmaz bir durum, özellikle de üzerimde olması gerekenden daha fazla ilgi hissettiğim için. Bilinçsizce yumruğumu kol dayanağına vuruyorum. Danny'nin inip arkaya oturmasının nedeni de bu. Onu bayıltmak için ona ulaşamıyorum.

"Senin için endişeleniyorlar. Peki ne oldu?" diye soruyor ve ben dönüp ona ölümcül bir bakış attığımda kaşlarını kaldırıyor.

Bunu kapatmam gerekiyor. "Arka kapının aralık olduğunu gördüm," diyorum, yüzüm yine öne dönük, böylece gözlerimdeki yalanı göremiyor. "Dışarıyı kontrol ettim ve Pearl'ü sigara içerken buldum."

"Yaramaz kız."

James öksürüyor ve dikkatini ben, yol ve dikiz aynasındaki Danny arasında paylaştırırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Muhtemelen bizi ayırmak için acil bir duruş yapmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyor.

"Ona içeri girmesini söyledim," diye devam ettim. "Nolan kapıyı açık görünce dışarı çıktı."

"Yani önce sen mi dışarı çıktın?"

"Evet. Bir araba üzerimize geldi. Her şey çok hızlı oldu." Danny kabullenerek başını salladı.

Hiç rahatlama hissetmiyorum.

"Avukatla işler nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Onu bir hafta önceki yatıya kalmasından beri görmedim."

Allison. Arayıp duruyor. Her lanet gün. Mesaj atıyor. Kontrol ediyor. Şaşırdım. Özellikle de Rose bana ona bir taksi tuttuğunu ve işyerimin yerel bir satıcı dükkânı olarak kullanıldığı haberiyle onu eve gönderdiğini söyledikten sonra. "O harika biri," diye mırıldandım.

"Senin adına sevindim," diyor, sesi gerçekten içten geliyor. "Ben de," diye ekliyor James.

"Teşekkürler." Sese uzanıp müziğin sesini açtım. New Order, *Blue Monday*. Arkama yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum, dinliyorum. Düşünüyorum. Benim adıma mutlular. Tercümesi: Kızın yaşını onaylıyorlar ve kızlar sikimi kesmeyecek. Sorun ne? Pearl için en iyi seçim olduğuma ikna olmamış olabilirim ama ona kesinlikle kötü davranmayacağım. *Ona tapacağım*. Tıpkı Danny'nin Rose'a, James'in Beau'ya yaptığı gibi.

Bunu yapabileceğime inanırlar mı hiç?

Göz ucuyla baktığımda James'in elinin hafifçe direksiyona vurduğunu görüyorum. Omzumun üzerinden arka koltuğun ortasındaki Danny'ye bakıyorum, kafasını ritme göre sallıyor. James çarpan dizime bakıp kaşlarını çattıktan sonra direksiyona vuran eline bakarken ayağımın vurduğunu fark ediyorum. Gülüyorum, sigarama uzanıp bir tane yakıyorum ve Danny'ye geri veriyorum.

"Siktir et," diye mırıldanıyor James, elini onlara doğru uzatarak. Sonra müziğin sesini açıyor, camları indiriyor ve direksiyona vurmaya devam ediyor. Ve benimle birlikte gülüyor.

Fabrikaları kontrol ettik. Hiçbir şey. "Nereye gidiyoruz?" James şehrin diğer ucuna giderken ben soruyorum.

"Bu bir sürpriz," diye düşünüyor Danny. "Neredeyse geldik."

"*Orası* neresi?" James kenara çekerken soruyorum. Binaya bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Danny cevap verir.

İç çekerek kendimi arabadan dışarı sürüklüyorum. "Senin için heyecanlansam mı yoksa endişelensem mi bilemiyorum." Sıra halinde kapıya doğru yürüyoruz ve Danny'nin gözlerinin profilimde olduğunu hissediyorum. Döndüğümde bana hafifçe gülümsediğini görüyorum. "Ne?"

"Bu Brad'i özledim," diyor omzuma vurarak. "Sürekli bariz olanı söyleyen alaycı herifi."

"Tanrım." Ben uzaklaşıyorum. Son zamanlarda herkesin nesi var? "Hayır, dürüst olmak gerekirse," diye devam ediyor.

"Yokmuşsun gibi hissediyorum." *Ben de öyle.* "Ben iyiyim."

"Her zaman iyi olacaksın." Durduğumuzda Danny enseme uzanıyor ve sıkıyor. "Çünkü ben sana sahibim."

Ona sorgulayan bir bakış attım. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Otto bana annemle evlenip evlenemeyeceğini sordu."

Geri teperek yüzünde cinayeti aradım. "Peki sen ne yaptın?" "Onu yumrukladım."

"Tabii ki yaptın." Gözlerimi deviriyorum ve dikkatimi kapıya geri veriyorum. Anlıyorum, yıllarca annesi tarafından kazıklanmış gibi hissetti ve içten içe ona kızmayı bıraktığını biliyorum. Onun mutlu olmasını istiyor. Onun ne kadar acı çektiğinin farkında ve Otto onu mutlu ediyor. Etrafında onu mutlu etmek isteyen bir erkek olduğu için şanslı. Onun dışında biri.

"Ben yapabileceğini söyledikten sonra," diye ekliyor. Ona bir bakış fırlatıyorum ve Danny kendisiyle gurur duyarak gülümsüyor. "Sanırım hayır falan dedi, çünkü o zamandan beri hiçbir şeyden bahsedilmedi."

"Ya da sana söylemeye korkuyor."

"Otto *kesinlikle* bana söylerdi." Danny omzumu tekrar sıktı. "Bilge tavsiyeni nasıl dinlediğimi gördün mü?"

"Her şeyin bir ilki vardır." "Umarım bu iyiliğinin karşılığını yakında verebilirim."

James bana döndüğünde ona gözlerimle Danny'nin başına ne geldiğine dair bir fikri olup olmadığını soruyorum. "Buraya terapi için mi yoksa kan için mi geldik?" diye soruyorum.

"Kan," diyor Danny, tüm hafifliğini kaybedip deliliğe geçiş yaparak. "Hadi gidelim."

GÜL

"Evet, Rose," diyor Alan. "Elbette Rose." Soru sormak için gözlerimi kıstığımda gülümsüyor. "Başka bir şey var mı?"

"Alan," diye iç geçiriyorum. "Bunun birkaç gün içinde biteceğine dair bana güvence verip duruyorsun" -inşaat alanına bakıyorum- "ama nasıl olacağını görmekte zorlanıyorum."

"Sen onu bana bırak." Çıkışa doğru yürümeye başlıyor ve bu, misafirliğimi fazla uzattığının açık bir göstergesi. Olduğum yerde kalıyorum. "Sana ne kadar ödüyor?" diye soruyorum.

Gülüyor. İngiliz'le tanıştığımdan beri erkeklerden yeterince gergin kahkaha duydum ve gördüm. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Elbette," diye mırıldanıyorum, çantamı yakındaki bir tezgâhın üzerine koyuyorum. Ve hızla tekrar çıkarıp tozunu alıyorum. "Kocamın korkutucu olabileceğini biliyorum Alan."

Öksürüyor.

Gülümsüyorum. "Ama ben daha korkutucu olabilirim." Çantama uzandım ve Alan ellerini kaldırarak geri döndü. Durakladım. Tanrım, ona silah çekeceğimi mi düşündü? Yani, bir tane var ama mantıksız değilim. Yavaşça telefonumu çıkarıyorum ve odanın diğer ucundaki Beau'ya bakıyorum. Bir tasarımın üzerinde gelişigüzel geziniyordu.

dergisine bakıyor, gülümsemesi zorlukla dizginleniyor. "Oğlum burada, Alan," diyorum, köşede canı sıkılmış gibi görünen, spor ayakkabılarını tozlu beton zeminde sürüyen ve etrafa pislik saçan Daniel'ı işaret ederek. "Ama ya oğlum burada olmasaydı?" Bunu düşünmesine izin verdim. Zavallı adam arada kaldı, onun için üzülüyorum elbette ama kocamı yeneceksem, onunla kendi oyununda oynamalıyım. Ve ne yazık ki Alan için bu, onu bir piyon olarak kullanmak anlamına geliyor, çünkü Danny'nin istediği olursa, bu spa asla açılmayacak ve ben evde seks ve süttten başka bir şey olmayacağım. "Danny'nin sana nakit ödeme yaptığını biliyorum." Gülümsüyorum. "Eminim IRS'nin kazancın ve vergi yükümlülüklerinle ilgili bazı kanıtlara ihtiyacı olacaktır." Tek kaşımı kaldırdım. "Bu yüzden sana iş için bir ödeme havale edeceğim." Bankamı arıyorum. "Bir ödeme yapmam gerekiyor. Ben Bayan Black."

"Sizden haber almak ne güzel. Sizi kişisel banka müdürünüze bağlayayım."

"Teşekkürler." Alan'ın omuzları düşerken gülümsüyorum, yenilmiş gibi. "Kocam seni öldürmeyecek," diyorum elimi cep telefonumun mikrofonuna götürerek. "Söz veriyorum."

Gülüyor -yine gergin bir kahkaha- belli ki bana inanmıyor. "Güven bana Alan. İngiliz'le nasıl başa çıkacağımı çok iyi biliyorum."

"Bu gezegende bunu yapan tek kişi sen olmalısın."

"Öyleyim," diye onu temin ederim. "İşte bu yüzden beni kesinlikle en iyi arkadaşın yapmalısın ve bunu nasıl başaracağını biliyorsun, değil mi Alan?"

Bana kocaman, sahte bir gülümseme attı. "Cuma'ya kadar seni rahat bırakacağız." Ellerini çırparak, tüm işçilere emirler yağdırarak uzaklaştı ve ben de memnun bir şekilde telefonuma geri döndüm.

Daniel arkamda ayaklarını sürüyerek ve Beau gülerek dışarı çıkıyorum. "Bu iş halloldu," diye mırıldandım.

"Çok sert birisin."

Kendimden memnun bir şekilde gülümsüyorum ve Maggie'yi Pearl'den alıyorum. "Hey, kızım." "Sanırım acıktı," diyor Pearl. "Neredeyse parmağımı yutuyordu bir bütündür."

Sokağa bakıyorum, çok uzakta olmayan bir kafe görüyorum. "Kahve?" Cıvıldıyorum. "Hâlâ biraz özgürlüğümüz varken?"

Daniel inliyor, başı geriye düşmüş, gökyüzüne bakıyor. "Çok sıkıldım."

"Zinnea aradı," diyor Beau, Daniel'ın başını sakinleştirici bir şekilde okşayarak. "Bizimle buluşmak istiyor." Arabaya gidip bagajı açıyor ve Maggie'nin bebek arabasını almak için içeri uzanıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Tank kaşlarını çatarak Beau'yu yolundan çekti ve rekor bir sürede bir araya getirerek onu çıkardı. "Bunu kullanmak istemiyor musun?" Maggie'nin taşıyıcısını tutuyor.

"Hayır, istemiyorum." Ona pis bir bakış attım. Tanrı aşkına, benden daha ağır. Maggie'yi bebek arabasına yatırıp üzerine bir battaniye örtüyorum. Tank tutamakları tuttuğu için onu itmeye fırsatım olmuyor. "Karnı aç," diye sesleniyorum, onu çılgınlığa hazırlıyorum.

"Gözleri ağır," diye sesleniyor Tank.

Oh? Göğüslerim minnettar. Çantasını alıp Beau, Pearl ve Anya'ya katılıyorum, dördümüz de Viking'in Maggie'yle sokakta dolaşmasını izliyoruz. Anya gülerek, "Çok tatlı görünüyor," diyor ve geri kalanımızın ona ilgiyle bakmasına neden oluyor. Şaşkınlığını çabucak siliyor.

"Zinnea neden bizimle buluşmak istiyor?" Beau'ya sordum.

"Bilmiyorum ama geceyi yine Quinton'la geçirdiğini biliyorum."

"Aman Tanrım, onu getirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Hadi," diye bağıyor Tank, Maggie'yle birlikte geçitte oyalanıyor, sabırsız görünüyor. Hiatus'ta, Byron's Reach'te ya da evde olmadığımız zamanlarda hep böyle yapar.

"Geliyorum," diye sesleniyorum, hepimizi harekete geçiriyorum, Daniel'in ağır bedenini itiyorum üzerinde.

"Umarım öyledir," diye düşünüyor Beau. "Ve umarım bu onun için harika bir şeyin başlangıcı olur. Bunu hak ediyor..."

Anladığımı söyleyerek kolunu nazıkçe ovuyorum. Bir daha asla o adamın adını ağzına almamalı. Beau bana gülümsüyor, Daniel'in başının arkasına doğru başını sallayarak bana anladığımı belirten bakışlar atıyor ve Pearl ve Anya'yla birlikte yürümeye devam ediyor. "Hey," diyorum kolumu omzuna atarak. Lanet olsun, şimdi beni geçti, ona baktığımda gözlerim onunkilerle aynı hizada. "Özel derse daha sonra bakarız diye düşünmüştüm." Eğitimi zarar görmeden önce öğrenme sürecine geri dönmesi gerekiyor.

"Gerçekten mi anne?" diye sorar. "Okula geri dönemez miyim?" Bana umutla bakıyor ve ben de iç çekerek başımı omzuna koyuyorum.

"Pek sayılmaz. İster inanın ister inanmayın, Müdür Tucker'ın ahlak denen bir şeyi var."

"Preston Bean babası polis olduğu için bizden daha iyi olduğunu düşünüyor. Benim aile işime karışmak onun işi değildi. Babam o okula tesisleri iyileştirme projeleri için çok para verdi. Şimdi bir çocuk masal anlatıyor ve bunların hepsini unutmuş görünüyorlar."

Yüzüm önümdeki ince havaya çarpıyor. Oğlum haklı. Sorun şu ki... "Preston masal anlatmıyordu, değil mi?"

"Preston ve benim aramdaydı. Bok çuvalı arkadaşlarının önünde çene çalıyordu. Onu tek başına yakaladığımda altına sıçtı ve Müdür Tucker'a ispiyonculuk yapmaya başladı."

"Tek başınıza değildiniz. Bir tanık vardı."

"Benim hatam. Bir dahaki sefere birini tehdit ettiğimde, onun sözüne karşı benimkinin olmasını sağlayacağım."

"Daniel-"

"Ve en berbat olan ne biliyor musun anne? Preston Bean okulda maçoluk taşıyor ve insanlara Brit'in oğlunun kışını tekmelediğini söylüyor."

Küçük çakal. Preston Bean'in ailesini ziyaret etmeyi ve oğullarına oğlumdan uzak durmasını, babasına da kocamdan uzak durmasını söylemeleri için ince ve kibar bir uyarıda bulunmayı aklımdan geçiriyorum. Duruyorum ve Daniel'ı kendime doğru çeviriyorum, kollarının üst kısımlarını tutuyorum, bana bakması için onu sallıyorum. "Başkalarının davranışlarını kontrol edemeyiz ama kendi davranışlarımızdan biz sorumluyuz."

"İzin versen babam hallederdi."

"Aman Tanrım, Daniel, istediğini elde etmek için hayati tehlikesi olan insanların arasından geçemezsin."

"Babamın var."

Siktir et. "Babam kendi bildiğini okur." Ne diyorum ben ya? "Yani-" Lanet olsun, buna nasıl yaklaşacağım? "Baban insanları eğlenmek için vurmaz, Daniel. Onun bir ünü var. Ölümcül bir ünü.

-"ve çok fazla para ve güç."

"Bütün paranın sende olduğunu sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu konunun dışında. Ne yazık ki, babanızın gibi bir üne sahip olduğunuzda, bunu mahvetmek isteyen insanlar oluyor. Baban gibi bir güce sahip olduğunda, onu ele geçirmek isteyen insanlar oluyor. Dünya megalomanlarla dolu, hayatım. Baban sadece kendisine ait olanı koruyor, biz de dahil."

Gittikçe genişleyen omuzları düşüyor. "Bunu biliyorum," diyor. "Sadece okulu özledim. Bayan Barney. Futbolu ve futbolu özledim anne. Cebiri bile özledim!"

Ah kalbim.

"Bir yolunu bulacağız," diyorum. "Söz veriyorum." "Rose!" Tank bağırıyor.

"Arayı k a p a t s a k iyi olur." Daniel kolunu omuzlarıma doladı.

Çünkü artık aramızdaki en büyük kişi o. "Benim için endişelendiğini biliyorum anne." "Her zaman. Önyargı veya ayrımcılıkla karşılaşmanızı istemiyorum." Çünkü

Daniel okula dönerse olacak olan bu. Artık herkes onun kim olduğunu biliyor. Buna öğretmenleri de dahil. Okulda kalmalarına imkan yok.

Tarafsız. Her ne kadar üstesinden g e l e b i l e c e ğ i n i düşünse de, Müdür Tucker ve Daniel'in öğretmenlerinin onun yeniden girişini kolaylaştıracaklarından emin değilim.

"Ben büyük bir çocuğum," diyor sessizce.

Ayrıca babasının altın mektup açacağıının nerede saklandığını da biliyor.

Haklı olduğunu biliyorum, o büyük bir çocuk. Ama o hala bizim küçük oğlumuz.

"Sence bunu nasıl karşılayacak?" Beau, Pearl ve Anya'nın Brad ve Nolan hakkındaki son bomba haberlerden haberdar olmadıklarının farkında olarak sessizce sorar.

"Bunu herkes tahmin edebilir." Endişeliyim. Brad için, Nolan için endişelendim. Nolan için.

Bi

Z. Beau, "Bizi şaşırtabilir ve bunu benimseyebilir," diye düşünüyor.

Ona bakıyorum, kuşkulu olsam da gülümsüyorum. Brad biraz Son zamanlarda aklım başımda değil. Kayıp. Yirmi yıldan fazla bir süre sonra bir çocuğu olduğunu öğrenmenin onu akli başında olmaya zorlayacağından şüpheliyim. Gerçi bu hafta biraz daha neşeli olduğu da bir gerçek. "Geçen haftadan beri avukatı görüp görmediğini biliyor musun?"

"Olduğunu söyledi ama bu konuda pek hevesli görünmüyordu. Onun için doğru kişi mi bilmiyorum. Sanırım göreceğiz."

"Neyi göreceğiz?" Pearl soruyor, konuşmaya çok geç katılıyor, Tanrı'ya şükür.

"Hiçbir şey. Sadece biraz aile politikası. Merak etmeyin." Tülbenti kaldırıp Maggie'ye bakıyorum. Göğsümün üzerinde uyuyakalmıştı. Dişlerimi sıkarak parmağımı ağzıyla etim arasına sokuyorum ve yapışmış dudaklarını kırıyorum. "Ahh," diye fısıldıyorum, onu rahatlatırken üstümün göğsümün üzerindeki yerine düşmesine izin veriyorum.

"İşte," diyor Beau, onu kollarımdan nazikçe çekerek, kendime çeki düzen verebilmem için.

"Zinnea Quinton'la nasıl tanıştı?" Pearl macchiato'sunu karıştırarak soruyor. Neyse ki geçen haftaki olayı iyi atlatmıştı. Zavallı şey kulübe tesadüfen girdiğinde tam anlamıyla travma geçirmişti.

"Bu Beau'nun cevaplaması gereken bir hikâye," diyor Esther peçeteleri dolaştırırken.

"Onlar eski arkadaşlar." Beau sevgiyle gülümsüyor. "Quinton benim kaldığım bir oteli işletiyor."

"Ortadan kaybolma eylemlerinden birini gerçekleştirdiğinde," diye araya giriyorum.

Beau yavaşça, "Kaostan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunda," dedi ve bana şakacı bir kaş çattı. "O ve Zinnea birbirlerini çevreden tanıyorlardı ama Zinnea o sırada Dexter'la evliydi."

"Oh, Dexter." Pearl düşünüyor. "The-"

"Beni vuran ve annemin kendi cinayetini tezgahlamasına yardım eden yozlaşmış polis," diyor Beau büyük bir soğukkanlılıkla. Uzun süre karanlığa gömüldükten sonra onun aydınlık kayıtsızlığını görmek büyük bir zevk.

"Ona ne oldu?" Pearl masumca sorar.

James onu katletti. Beau'nun umursamazca omuz silkişini izliyorum. "O kaçıyor."

"James onu bulursa Tanrı yardımcısı olsun," diyor Pearl, korkuyu yenerek On

u. Esther gibi ben de garip bir şekilde gülümsüyorum.

"Dexter olmak istemezdim," diyor Beau, Maggie'ye bakarak kollarında uyuyor. Aylardır panik atak geçirmedir. Bu ilaçlardan değil, iç huzurundan kaynaklanıyor. Sandy'nin ölmediğini öğrendiğimiz ve balonumuzu bir kez daha patlatmakla tehdit ettiği şu anda bile o kadar sakin ki. Bebek yüzünden. Kendine, zihnine ve bedenine iyi bakıyor.

Daniel'ı kontrol ediyorum, Tank'la birlikte pencerede oturduğunu görüyorum. İri adam ona yakın oturmuş, konuşuyor. Moral konuşması. Hayatındaki birçok erkekten birinden bazı akıllıca sözler.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Esther, sandalyesinden kalkarak.

Kalbim anında çarpmaya başladı. "Ne?" Bakışlarının yönünü pencereye doğru takip ediyorum. "Esther, ne?" Anya, Pearl ve Maggie'yle Beau gibi ben de ayağa kalkıyorum, hepimiz Esther'in panik içindeki dikkatini neyin çektiğini görmeye çalışıyoruz. Panik mi? Yüzünü tekrar kontrol ediyorum. Gülümsüyordu. Panik değil. Tanrı'ya şükür. Ama ne-

Zinnea'nın yolun karşısına geçtiğini, gökkuşağı Pride şalının rüzgârda dalgalandığını, zebra desenli pullu pantolonunun güneşin altında parladığını görünce nefesim kesiliyor. Elinde de başka bir el vardı. "Quinton mı o?" Zinnea kadar uzun boylu, balıksırtı tüvit üçlü takım giymiş, bıyıklı, iyi giyimli bir adam

-ve gökdelen platformları giyiyor- onun yanında ilerliyor, göğsü gururla kabarmış, omuzları geride, gülümsemesi geniş. "Ne güç ama," diye mırıldanıyorum.

"Çabuk, otur," diye emrediyor Beau, sandalyesine geri dönerek. "Olayı büyütme."

"Ama çok büyük," diyorum.

"Bıyığı da öyle," diye fısıldıyor Pearl. "Vay canına, bu çok etkileyici."

"Bu yeni," diyor Beau. "Aylar önce onu gördüğümde böyle bir şeyi yoktu." "Hey, Beau," diye sesleniyor Daniel. "Zinnea burada ve yanında bir adam getirmiş.

bir bastonla."

"O bir baston," diye cevaplıyor Beau. "Bir moda aksesuarı."

"İngiltere'den gelmiş gibi görünüyor," diyor Daniel. "Öyle değil mi Pearl?" Pearl kıkırdar. "Tam bir malikaneden fırlamış gibi, evlat."

Onlar yaklaşırken hepimiz pencereden onları izliyoruz ve ben saplı bıyığı ve yuvarlak çerçevesiz gözlükleri görüyorum. Ne karakter ama. Zinnea kapıyı açıp içeri giriyor ve kollarını iki yana açıyor. "Canlarım!"

"Şşşt," diye tıslayan Beau, Zinnea'nın elini ağzına kapatmasına neden olur. "Kahretsin, canavar uyuyor."

Ve Maggie çığlık atmaya başlar.

Sönüyorum. "Uyuyakalmışım," diye inleyerek Zinnea'nın üzgün gözlerini savuşturuyorum. "Sorun yok." Ayağa kalkıp onu Beau'nun elinden alıyorum ve hafifçe zıplatmaya başlıyorum.

"Millet," diye fısıldıyor Zinnea, Quinton'ı yanına çekerek. "Sizi Quinton'la tanıştırmak benim için bir zevk." Gözlerinde sevgi dolu kalplerle ona bakıyor. "Harika değil mi?"

"Harika," diyor Beau, ayağa kalkıp onu kucaklayarak karşılayan ilk kişi olarak. "Seni tekrar görmek güzel, Quinton."

"Ve sen, Beau. Sanırım tebrik etmek gerekiyor. Ne kadar harika."

"Teşekkürler."

"Harika," diye mırıldanıyoruz, her birimiz Zinnea ve Quinton ikilisinden büyülenmiş aptallar gibi gülümsüyoruz.

Beau koltuğuna geri dönerken Zinnea, "Bu Esther," diyor. "Rose'un kayınvalidesi ve ailenin reisi."

"Unvanının bu olduğunu sanıyordum, Zinnea," diyor Esther, Zinnea kıkırdarken ayağa kalkıp Quinton'a sarılıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Quinton."

"Ve sen, canım."

"Ve bu da Rose ve canavar." Ben kenara çekilip Quinton'a tek kolumla sarılırken Zinnea gösterişli bir kolunu uzatıyor. "Memnun oldum," diyorum Maggie'yi görmesi için havaya kaldırarak.

"Merhaba canavar," diye cıvıldıyor Quinton, Maggie'ye eğilip gülümseyerek. Maggie onun yüzüne doğru çılgık atar ve Quinton geri çekilir.

"Üzgünüm, bugün biraz huysuz."

"Onu buraya ver," diyor Esther, tuttuğu ellerini uzatarak. "Büyükkannene gel." Onu alıyor ve susturarak kafeye doğru ilerliyor.

"Kolik mi?" Beau soruyor ve ben omuz silkiyorum, tüm bu durum karşısında biraz yenilmiş hissediyorum. Bir şeyleri yanlış yapıyormuşum gibi hissediyorum. Doktorla tekrar konuşmam gerek.

"Bu Pearl," diye devam ediyor Zinnea. "Şuradaki Anya, şuradaki Rose'un oğlu Daniel ve bu da Tank."

Quinton gözlerini kocaman açarak Tank'e bakıyor ve Tank dostça görünmeye çalışarak gülümsüyor. Gülüyorum, sandalyeme çöküyorum. "Bir içki ister misin, Quinton?"

"Bir chai tea latte için adam öldürürüm."

Zinnea hafifçe gülerek, "Öldürmene gerek yok hayatım," diye takılıyor ve hepimize yuvarlak gözlerle bakıyor. "Burada hepimiz dost canlısıyız."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve aynı derecede eğlenmiş olan Beau'ya bakıyorum.

"Ee," diyorum arkama yaslanarak. "Quinton'ı erkeklerle ne zaman tanıştıracaksın?"

Pearl homurdanıyor, Anya kıkırdıyor, Beau kahve fincanını tabağa vuruyor ve Zinnea daha sert gülüyor.

Kahve içmek, sohbet etmek, sadece ... olmak çok güzeldi. Ne kadar yorgun olduğumu neredeyse unutuyordum. Tank bebek arabasını arabaya yüklerken Daniel'ı izliyorum, kalbim daha da ağırlaşıyor. Umutsuzluğu. Kaybolan ısıltısı. Lanet olsun, bunu düzeltebilirim. Ya da elimden geleni yaparım. Cep telefonuma bakıyorum. Okul bir saat içinde bitiyor. Lennox'u arıyorum, Tank'tan birkaç metre uzaklaşıyorum ama kulağımı ağrıtabilecek kadar değil.

"Selam, Rose."

"Merhaba." Kocamın kim olduğunu tam olarak bildiğini söylediğinden beri konuşmadık. Aslında, telefonuma cevap vermesine şaşırdım. "Daniel'ın Barney'i görmeye gelmesinin bir sakıncası olup olmadığını merak ettim." Danny'nin bunu onaylamayacağından eminim ama çocuğumun perişan olmasına seyirci kalamam.

Lennox rahatsız edici birkaç saniye boyunca sessiz kalır. "Bunu çok isteriz. Onu özledik."

Sarkıyorum. "Teşekkür ederim. Okula gidip Müdür Tucker'ın makul tarafına hitap edip edemeyeceğime bakacağım." Ve belki de Daniel'ın *bana* hatırlattığı gibi, Danny'nin Daniel'ın orada öğrenci olduğu kısa süre içinde pek çok projeyi finanse ettiğini ona nazikçe hatırlatmak için.

"Olması gerektiği gibi," diyor Lennox. "Ve ailene memnuniyetle kefil olurum Rose."

"Yapar mıydın?" Şaşkınlıkla sordum.

"Elbette isterim. Daniel o okul için bir değer. O anın sıcaklığıyla aptalca bir şey söyledi."

Lanet olsun. Dudağım titriyor ve birden kendimi ona bu kadar sert davrandığım için çok kötü hissediyorum. O haklı. Daniel onlar için bir övünç kaynağı. "Teşekkürler, Lennox. Bunun anlamı çok büyük."

"Sorun değil. Seninle okula gelmemi ister misin?"

Arabaya dönüp bakıyorum. "Herkesi eve bırakmamız gerekiyor, sonra Tank'ı çağırıp bizi buraya getirmesini sağlayacağım ama Daniel'ı Tank olmadan bırakamam. Ayrıca Danny, Vikinglerden biri olmadan bir yere gittiğimi öğrenirse beni bırakır." Kahretsin, Fury nerede?

"Artık kendi Viking'im var." "Ne?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Öyle mi?" Temkinli

bir şekilde

söylüyorum.

"Öyle bir şey değil. Beni öldürmek isteyen adamlar yok." Gülüyor, cehennem gibi garip. "Barney'nin annesi temasa geçti. O kadına zerre kadar güvenmiyorum, bu yüzden Sid'i tuttum."

"Sid?"

"Evet, Sid. Eski CIA ajanı. Korkunç herif."

Bu aşırı hissettiriyor. "Sence Barney'i kabul eder mi?"

"Bilmiyorum. Yeni adamıyla Sri Lanka'ya gittiğinden beri ondan haber alamadık. Barney'e hiç ilgi göstermedi ve şimdi aniden velayetini istiyor. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Sadece tedbirli davranıyorum."

Çok temkinli. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Sorun değil. Her neyse, demek istediğim, Tank çocuklara bakabilir, biz de Sid'i alabiliriz. Ya da tam tersi, hangisinde rahat ederseniz."

"Sanırım bu kararı vermeden önce Sid'le tanışmak istiyorum."
Lennox güler. "Yeterince makul. Yakında görüşürüz."

Tank'i çocuklarla bırakmayı tercih ettim. Evet, Sid Lennox'un dediği gibi korkutucu bir herif ama Tank çocukları tanıyor ve Tank da korkutucu bir herif. Sadece ona alıştım, bu yüzden etkisi azaldı. Yine de hala takdir edebiliyorum.

Pearl ve Anya takılmak için kafede kalıp kalamayacaklarını sordular, bu yüzden Tank, James ve Danny onu aldıklarında Brad tarafından rahatlatıldıktan sonra tersanede topuklarını tekmeleyen Fury'yi içeri çağırdı. Doğal olarak aklım ne yaptıklarını merak ediyor. Kimi öldürdüklerini. Tehdit ediyorlar. Para ödüyorlar. Tedarik etmek. Aslında çok sıra dışıydı. Son altı ayın sessizliği. Bayan Maggie'nin dünyaya gelişiyle geçen *gürültülü* ayı da sayarsak beş ay. Ama Danny'nin daha sessiz yanından keyif aldım. Daha az ketum, daha az ... değişken tarafı. Ve bunu düşüneneğimi hiç sanmazdım.

Herkesi eve bıraktıktan, Maggie'yi Esther'e bıraktıktan, göğsümü rahatlatmak için tekrar ifade verdikten ve fazladan birkaç şişe bıraktıktan sonra Tank ve ben Lennox'a gittik.

Lennox'un dört tekerlekli Volvo'suna atladım ve yolculuktaki kısa sessizlikler arasında bu konuya nasıl yaklaşacağımı düşünürken arkadan küçük bir konuşma yaptım.

Nereye gittiğimi saklayamazdım. Daniel aptal değil. Lennox'la başka nereye gidebilirdim ki? Bu yüzden baskı bunu düzeltmek ve Daniel'ı okula geri döndürmek, ama daha da önemlisi, ısıltısını geri kazanmak için.

Sid yanaşıyor. "Burada bekleyebilirsin," diyor Lennox ve ben kemerimi açmaya fırsat bulamadan dışarı çıkıp kapıyı benim için açıyor.

"Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz."

Danny'nin parasını ödediği yeni çim biçme makinesiyle biçilmiş, bakımlı çimenlikte yan yana yürürken etkileyici binaya bakıyorum. Zile basıp kendimi tanıtıyorum ve sürpriz bir şekilde doğrudan içeri alınıyorum. Çocukların hepsi gitmişti, ben de resepsiyona girdim ve Bayan Carnaby'yi gördüm. Bugün biraz solgun görünüyordu. "Müdür Tucker'ı görmeye geldim."

Bana bakmadan kapıyı işaret ediyor ve sanki bizi bekliyormuş gibi doğruca içeri girmemizi eneriyor. Lennox'a kaşlarımı atıyorum. Omuz silkti. Sonra Müdür Tucker'ın kapısına gidip kapıyı çalıyorum ve iterek açıyorum.

Masanın zerine tünemiş kocamı gördüğümde ağzım açık kalıyor ve kekeleyerek duruyorum.

Korkmuş görünen Müdür Tucker'ın şakağına silah dayıyor.

DANNY

Kafamı kaldırdığımda karımın ofisin eşiğinde olduğunu görüyorum. "Bu pek de ideal değil," diyorum sessizce.

"Ah, kahretsin," diye mırıldanır James.

Brad de ekliyor: "Bu işi büyütecek."

"Ne oluyor lan?" Rose bağırıyor, gözleri benimle silahımın ucu arasında gidip geliyor.

Ne oluyor lan? Evet, ne oluyor lan?

Tucker'ı yavaşça silahımdan kurtarıyorum ve aynı şekilde yavaşça masadan kalkıyorum, kanımın yanmaya başladığını hissediyorum. "Sen ne halt ediyorsun-" Arkasında biri belirdiğinde düşünce çizgimi kaybediyorum. Nefesimi kaybediyorum. Lanet olası aklımı kaybettim.

Benson durur ve bir adım geri çekilir. Bir adım mı? O lanet kışını bir rokete bindirip aya gitse iyi olur.

"Are . . . ne . . . " Bir cümle bile kuramıyorum. Ama zihnim düşünebiliyor ve bana o herifi öldürmemi söylüyor. Silahımı ona doğrultuyorum, gerçi lanet şey sallanıyor, yani Benson'ın şansı yaver gidebilir, alınını ıskalayabilirim.

"Danny." Ellerini kaldırdı.

Öldür onu.

Onu öldüremem. Daniel en iyi arkadaşının babasını öldürdüğüm için beni asla affetmeyecek. "Onun burada ne işi var?"

Rose etrafında dönüyor ve avuçlarını Benson'ın göğsüne bastırarak onu dışarı itmeye çalışıyor. "Gitmelisin."

"Ve sen ona *dokundun*?" Çığlık attım.

"Tanrım," diye nefes alıyor Brad. "Danny, hadi." Silahımı tekrar ona doğrulttum. "Kapa şu lanet çenenini." "Danny," diye sessizce uyarıyor James.

Silahımı ona çevirdim. "Ve sen. İkiniz de çenenizi kapatın." Akıllıca, teslim olmak için ellerini kaldırdılar ve sandalyelerine gömüldüler. Silahımı tekrar Benson'a doğrulttum.

Öldür

onu.

Yapama

m.

Can.

Ben yavaş adımlarla onlara doğru ilerlerken Rose dönüyor. "Danny," diye yalvarıyor nazikçe, beni yatıştırmak için. Kocasının onu aldatma ihtimali daha yüksek. Sıfır ihtimal.

"Çekil."

Öldür onu.

Benson'la benim aramda kalıyor ve ona giden yolumu kapatıyor. Onunla alay ediyorum. Ona söylediğim her şeye rağmen buraya geliyor ve onu mu getiriyor? Bir aile sorununu çözmeye yardım etmesi için mi? *Hem de hiç* mi? "Seninle sonra ilgileneceğim."

"Affedersiniz?" Rose öksürüyor, anında öfkeleniyor. Ona karşı tavrım için özür dileyecek enerjim ya da isteğim bile yok. Haddini çok aştı ve Benson bunun bedelini ödeyecek. Onu fiziksel olarak kaldırıp kenara koyuyorum.

"Danny, sakın ol," diyor Benson, ellerini kaldırarak. "Sakinleşmek mi?"

Öldür onu.

Can.

Yapa
mam.

Siktir!

Silahımı bırakıp Benson'a saldırıyorum, yumruğum suratına tatmin edici bir yumruk olarak iniyor ve onu sendeleyerek resepsiyon alanına geri gönderiyor.

"Danny!" Rose bağıyor. Adil oynadı, ayakta kaldı. Tekrar saldırıyorum, bu sefer üstten bir kesik, kafasını geriye atıyor. Tam bir sol kroşe savuracakken, iyileşmekte olan burnuma isabet eden ve beni geriye savuran bir vuruşla beni şaşırtıyor. Hala şoktayım, burnum zonkluyor. Sonra kanın ılık ılık damladığını hissediyorum. Burnumu çekiyorum, elimin tersini üst dudağımda gezdiriyorum, bakırımsı tadı alıyorum. Benson'a baktım. Kanayan burun deliklerim alevlendi. Bunu az önce yapmadı. Bir feryatla üzerine atıyorum, onu belinden yakalayıp halı kaplı zemine indiriyorum. İkimiz de homurdanıyoruz, Rose çılglık atıyor, Brad ve James küfrediyor.

"Seni sinsi yılan." Üstüne çullanıp suratına defalarca yumruk atıyorum, ama bir kez daha beni hazırlıksız yakalıyor, dönüp rolleri tersine çeviriyor, beni sırt üstü yere çarpıyor ve iyiliğime karşılık veriyor.

"Sakinleşmen gerekiyor," diye bağıyor, nefesi kesilmiş bir halde.

Diyor ki, şu anda suratıma makineli tüfek mermisi atar gibi yumruk atan kişi. Peki sakinleşecek misin? Kükrüyorum, vücudumun üst kısmını kaldırıyorum ve ona vuruyorum. Burnu patlıyor, Rose biraz daha bağıyor ve yuvarlanıyoruz, yumrukluyoruz, tekmeliyoruz, kafa atıyoruz.

Bang!

Zıplıyorum ve Benson geri sekiyor.

"Ne oluyor lan?" Sırt üstü yattığım yerden başımı kaldırıp duvardaki aynanın paramparça olduğunu görerek hırıldıyorum. Bakışlarımı indiriyorum. Rose başımda dikiliyor, elinde bir silah var.

"Ayağa kalk," diye tışıyor.

Bunun üzerine düşüncelerimi homurdanıyorum. Aptal ben.

Tekrar ateş ediyor, bu sefer omzumdan bir adım ötede ve ellerimi başımın üzerine kaldırıp korumaya alıyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bağıriyorum.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Homurdanıyorum, hızla ayağa kalkıyorum, kolunu tutuyorum ve birkaç hızlı, ustaca hareketle onu etkisiz hale getiriyorum. Ben onun yüzüne doğru kalkıyorum, o da benim yüzüme doğru kalkıyor, tam Rose'a göre. "Sanırım eve gittiğimizde konuşmamız gerek."

"Sabırsızlanıyorum."

Hala koltuklarında rahat olan Brad ve James'e bakarak tıslıyorum. Ama yüz ifadelerini kaydediyorum. *Çok ileri gittin Danny*. Müdür Tucker ise şeytan görmüş gibi bakıyor. "Daniel sizinle sabah görüşecek." Çılgın, delirmiş, umursamaz karımı ofisten dışarı çıkarıyorum, geçerken Benson'a hırlıyorum. "Sen mahvedene kadar harika bir gün geçiriyordum," diye homurdanarak üzerine yürüyorum. "Ve o lanet silah korunmak içindi, hayatının aşkı üzerinde kullanmak için değil."

Çılgınca gülüyor. "Ve sen beni kaçırana kadar harika bir *hayatım* vardı," diye karşılık veriyor. Nefesimi ve dilimi tutuyorum. Kısaca, dayak yemenin, tecavüze uğramanın ve fahişelik yapmanın karım olmaktan daha iyi olduğunu söylüyor. İstedığinin tam olarak bu olduğunu bilsem de bu canımı acıtıyor. Beni incitmek. Ve bahse girerim ki, kim bilir ne kadar süre boyunca seksi menüden çıkaracak. Bu çok kötü çünkü daha yeni menüye geri koydu ve ben de kendimi şımartmayı planlıyordum.

Hayatımı sikeyim.

İNÇİ

Bir mesaja dokunup siliyorum. Beş kere. Ona iyi bir gün geçirip geçirmediğini sormak saçma geliyor. Brad'i tanıyorum. Danny'yi tanıyorum. James'i tanıyorum. Onlar harika bir gün geçiriyor olabilirler, ama onları alan kişi geçirmeyecek.

Seni özliyorum.

Kendimden utanıyorum, siliyorum. Yaltaklanıyorsam, kesinlikle göndermemeliyim. Hiçbir şey gönderme. Muhtaç olma. Birinden haber almak istemek muhtaçlık mı? Ve beni özlediğini söyledi. Ve eminim muhtemelen yüzünü buruşturmuştur. Dudak halkamı dişlerimin arasından çekiyorum, telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve ellerimi iki yanına koyuyorum. Ama sonra ping sesi geliyor ve kalbim ağzımda, telefonu elime alıyorum. Tanrım, acınacak haldeyim.

Bir gün oldu güzelim ve daha işimiz bitmedi. Bu gece olacağına söz veremem. Müsait olduğumda seni ararım.

Kendime rağmen gülümsüyorum. *Bir gün oldu.* Ne yapıyordu? Yüzümü buruşturuyorum. Öldürüyor muydu? Kimi? Benim için öldürür mü?

"Dün gece yine yatağa geç geldin," diyor Anya, dikkatimi yeni telefonumdan uzaklaştırarak. Bardağıyla oynuyor, rahat görünmeye çalışıyor ama başaramıyor.

Düşün. "Televizyon odasında uyuyakalmışım." Gülümsüyorum, garip bir şekilde ve dudaklarımı pipetimin etrafına sarıyorum.

"Yine mi?" O da içkisinden bir yudum alırken kaşları havaya kalkıyor. "Ama kontrol ettim ve sen orada değildin."

"Kontrol ettin mi?" Sesim çok savunmacı çıkıyor. "Endişelendim."

"Belki de mutfakta bir şeyler içiyordum."

"Orayı da kontrol ettim."

"Belki de tuvaleti kullanıyordum."

Gülümsüyor. "Orayı da kontrol ettim."

Bakışlarımı içkime yöneltiyorum. "Belki de-"

"Brad'in odasında mıydım?"

Hâlâ gözlerimi bardağıma dikiyorum. *Kahretsin.* "I-"

"Pearl, ben aptal değilim." Anya bana yorgun bir bakış atıyor ve sandalyesinde dönerek bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, saçma sapan bahanelerimden vazgeçerek. "Ondan nefret ediyorsun."

Kendi kendime gülüyorum. "Güldüm," diye itiraf ediyorum. "Bir süreliğine." "Peki ne oldu?"

Kendime hakim olamadım. İşte olan buydu. Anya'ya tüm dikkatimi vererek iç çektim. "Ne yaptığımı biliyorum," diyorum. Bu hiç de doğru değil. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, tek bildiğim ayrılmaya çalıştığım ve yapamadığım ve bir hafta sonra gerçekten çok derinlerde olduğum. O benim kim olduğumu bilmiyor. Kimse bilmiyor. Bok sadece fana çarpmakla kalmayacak, tokatlayacak, vuracak, tekmeleyecek ve yumruklayacak. Brad'in devreye girip beni tepkilerden kurtarmasını ummak istiyorum. *Bir daha kimse bana dokunamayacak. O hariç.* Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor, çünkü muhtemelen öyle. Ama geçen hafta? Geçen hafta

İnanılmaz. Onun izinden gittim ve Brad'le birlikte vücudumu keşfettim. Ya yataktaki sarılmalar?

Güvenli.

Anya'nın telefonu sözümü kesiyor ve elini kaldırıyor. "Mason," diyor ve kalkıp uzaklaşıyor. İç çekerek onu izliyorum ve içkimi bitiriyorum. Gözlerim Anya'nın masanın üzerindeki el çantasına takılıyor - ya da fermuarın yanından çıkan bir şeye. Başımı eğip görmeye çalışıyorum. Bir ehliyet mi? Bilmiyorum. Kesinlikle Amerikan yapımı değil, yazılar yabancı, belki de Romence? Dudaklarımı bükerek Anya'ya bakıyorum. Kafenin arka tarafına yakın, sırtı bana dönük. Parmaklarımı masanın üzerinde gezdiriyorum ve bir parmağımın ucunu kartın içine sokup biraz dışarı çıkarıyorum. Anya'nın yüzü beni selamlıyor, şimdikinden biraz daha genç görünüyor. Kalp şeklinde bir yüzü var, saçları biraz daha kısa. O kadar eşsiz görünüyor ki, kaçırılmış olmasına şaşmamalı. Okuyabildiğim tek şey adı ve soyadını bilmememin ne kadar saçma olduğuna gülüyorum. "Anya Dimitri," diye geçiriyorum içimden, el çantasına geri koyarken. "Güzelmiş." Telefonuma geri dönüyorum ve Brad'e cevap yazıyorum.

Anya dün gece seninle olduğumu biliyor. Ve diğer her gece. Yalan söylemeye çalıştım. Görünüşe göre bu konuda pek iyi değilim ve Anya usta bir hafiye. Özür dilerim.

Öpücük mü? Öpücük yok mu?

Gözlerimi kendime çevirip bir öpücük ekliyorum. Çünkü ben buyum. Ve Brad profesyonel bir katil.

Ah canım.

Kaşlarımı çatıyorum, parmaklarım ekranda hızla ilerliyor.

Bu ne anlama geliyor?

Noktalar en üstte titreşiyor, dikkatim onlar ve Anya'nın telefonu arasında bölünüyor.

Bu da seni istediğim kadar uzun süre sır olarak saklayamayacağım anlamına geliyor.

Öyle mi?

Beni sır olarak saklamak mı istiyorsun?

Evet.

Alay ediyorum.

Büyüleyici.

Çünkü Beau ve Rose öğrendiklerinde, kesinlikle sikimi kesecekler. Siksiz olursam beni hâlâ ister misin?

Gülümsüyorum ve bunun aptalca ve saçma olduğunu biliyorum.

Sorun sen değilsin, benim.

Bunu ödeyeceksin. Kapatıyorum. Danny Rose'u öldürmek üzere.

Kaşlarımı çatıyorum, saate bakıyorum. Şimdiye kadar okula gitmiş, halletmek istediklerini halletmiş ve başka bir yere gitmiş olamazdı.

Rose okulda.

Danny de öyle. Silahıyla birlikte.

"Siktir," diye nefes alıyorum, Miami'nin her yerinde meşhur havai fişeklerin patladığını duyuyorum.

"Ne?" Fury içeri girip paket servis bardağından bir yudum alarak soruyor. "Ne?" Anya bize katılarak soruyor.

Söylemeli miyim? Eve gittiğimizde bütün evin duyacağından eminim. "Rose oraya vardığında Danny okuldaydı."

"Lanet olsun," diye nefes alan Fury, şüphesiz kardeşini aramak ve daha ince ayrıntıları öğrenmek için doğruca telefonuna gider. Bunu yapmasına gerek yok. Ona ben söyleyebilirim. Ama sonra aklıma geliyor.

Sikeyim.

Fury birkaç rahatsız an boyunca kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor, belli ki düşünüyor, sonra bana bakıyor. "Danny'nin okulda olduğunu nereden biliyordun?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Beau," diye ciyakladım. "Kontrol ediyordu. Gitmeliyiz." Ayağa kalktım ve çantamı aldım.

Anya ceketini silkerek, "Kulübe gitmem gerekiyor," dedi. "Mason'ın Nolan'ı yok ve Brad de orada değil."

"Fury beni eve götürmeden önce seni bırakabiliriz."

Hep birlikte çıktık, Rose için endişem gerçektir. Danny için endişelendiğim gibi. Bu ikisi birbirlerine kızdıklarında yarı yolda kalamazlar. Öğleden sonra güneşine çıkıyorum ve hemen gözlerimi parıltıdan koruyorum. Birlikte arabaya doğru yürürken, "Quinton iyi birine benziyordu," diyorum, Fury peşimizde, hâlâ telefonuyla konuşuyor, arkamızdan bitmek bilmeyen sikişler geliyor.

"Evet, gerçekten güzel."

"Şüpheliydim-" Sözlerimi yutuyorum, sarsılarak duruyorum, kalbim boğazıma doğru tırmanıyor ve beni boğuyor, o sırada caddede arabadan inen bir adamı izliyorum. Fury sırtıma çarparken, "Hayır," diye fısıldıyorum. Yakındaki bir kapı aralığına giriyorum, nefes almakta zorlanıyorum, tuğlalara bakıyorum, göz kırpyorum, başımı sallıyorum.

Bu o.

İri, tehditkar, dud a ğ ında sürekli bir alay, ağzından sarkan bir puro, gülünç bir kürk manto. *Korkunç.*

"Pearl?" Fury beliriyor ve ben ona geniş, boş gözlerle bakıyorum. "Ne oldu?"

"Kendimi baygın hissediyorum," diye fısıldıyorum, bakışlarım ayaklarıma düşüyor. "Birazdan iyi olacağım." *Nefes al, nefes al, nefes al.*

O burada.

Miami'de.

Nasıl yaptı?

Nefes alıyorum, düşünüyorum . . .

Olamaz. Brad'in öldürdüğü adam. Kokuyu takip etmiş olmalı. Ve şimdi beni almak için burada. Onun olanı talep etmek için burada.

Ve aniden, artık kendimi güvende hissetmiyorum.

BRAD

Bu ikisi birbirlerinin ellerinde nasıl ölmediler, bilmiyorum. Danny, Rose'u James'in Range Rover'ına bindirdi ve bizi Tank'in bizi almasını beklerken bırakıp gitti ve Tank, onu takip etmesi için tuttuğu uğursuz yaratıkla eve gelene kadar Lennox'tan ayrılamadı. Karmaşık bir velayet savaşıyla ilgili bir şey. Ben pek emin değilim. Daniel doğal olarak Lennox'a ne olduğunu sordu. Biz de doğal olarak ona merdivenden düştüğü gibi bir saçmalık anlattık. Bunun dışında, eve dönüş yolculuğumuz sessiz geçti. Çocuk aptal değil, Lennox'un merdivenden düşmediğini biliyor. Ama baskı yapmadı.

James evin kapısından içeri giriyor, kapıdan geçerken elini pencereden Len'e doğru kaldırıyor. Range Rover'ının genişgüzel park edilmiş, kapılarının açık olduğunu görüyorum. "Tanrım," diye içimden geçiriyorum, Tank ve çocuğun bulunduğu arka tarafa bakıyorum. "Doğruca televizyon odasına."

Daniel Tank'a bakarak başını sallıyor. "Sen git," diyor Tank, gözlerimdeki sessiz emri okuyarak. "İki dakikaya geliyorum. Brad Amca'ya bir konuda yardım etmem gerekiyor. Git Xbox'ı kur."

Çocuk gözlerini bana çevirdi. "Okula geri dönmeme izin var mı?"

"Evet, evlat."

"Evet!" Dışarı fırlayıp kapılara doğru koşuyor ve ben de Danny ile Rose'un tartışmalarını üst kata taşımış olmaları için dua ediyorum. Dikiz aynasından Tank'e bakıyorum, Daniel'ın boşalttığı küçük alan dışında arka koltuğun tamamını dolduruyor. "Aklından ne geçiyordu?"

"Bugünlerde Rose'un Danny'den daha korkunç olduğunu düşünüyordum." Sakalını ovuşturuyor, biraz sarsılmış görünüyor. "Kabul etsem de etmesem de o okula gidecekti."

Onun derisini yüzemem. Gerçekten dünyanın en zor işine sahip. "Git ve onlar bu işi çözene kadar çocuğun yollarından çekilmesini sağla." Tank dışarı çıkıyor ve ben dikkatli bakışlarımı sessiz James'e çeviriyorum. "Sessizsin."

"Otto az önce bana mesaj attı. Harbor Gölü'nde buldukları Escalade klonlanmış."

"Siktir git," diye nefes alıyorum, alnımı ovuşturarak. "Onlar -her kimlerse- emekli bir polisin aracını mı klonladılar?"

"Araçları klonlayan insanlar derinlere dalmazlar. Aynı marka, aynı model bir araba buluyorlar ve plakasını çalıyorlar."

"Büyük gaf. Yani büyük ihtimalle klon hâlâ Miami'de."

"Sanırım bir yere atılmış. Yanmış. Sen ve Tank ateş açtıktan sonra delik değişik oldu. Şimdiye kadar başka bir araç bulmuşlardır."

"Tanrı aşkına."

"Anlaştık." James kapıyı açar ve dışarı kayar.

"Nereye gidiyorsun?" Danny ortaya çıktığında desteğe ihtiyacım olacak. *Eğer ortaya çıkarsa.*

"Karımı görmeye gidiyorum. Sen nereye gidiyorsun?" Kapıyı çarpıyor ve arabanın ön tarafında adım atarak Range Rover'ının kapılarını kapatıyor. "Avukata mı?"

"Evet, avukat." İçimi çektim ve onu eve kadar takip ederek dışarı çıktım. "Onu arayacağım." Allison'ı aramak yerine Doktor'u arıyorum. Cevap vermedi.

Doktor ne zamandan beri cevap vermiyor? Bu test işinin çabuk olacağını söylemişti. Bir hafta oldu.

Giriş holünden mutfığa geçerken, cinayet seslerini dinliyorum. Hiçbir şey yok. Esther Maggie'yi adanın yanındaki seyahat karyolasına yatırmış. Başını kaldırıp bakıyor ama tek kelime etmiyor, kabak doğramaya devam ediyor. Bilmek istemiyor.

"Bugün yemek yedin mi?" James Beau'ya sorar.

"Geç saate kadar dönmeyeceğini sanıyordum," diyor bulaşık makinesinden birkaç tabak çıkarırken. "Yoksa beni kontrol etmek için mi eve uğradın?"

"Soruma cevap ver."

"Jambonlu ve peynirli kruvasan ve bir paket cips yedim." "Sebze yok mu? Meyve yok mu?"

Bir tabureye çöküp James'in buzdolabına gidişini izlerken gülümsüyorum. Yeşil şeyler için ihtiyacı olan her şeyi çıkarmaya başlıyor. "Yakında yeşile dönecek," diyorum ve adadaki çaydanlığı alıp Doktor'u tekrar arıyorum. O testlerin sonuçlarını istiyorum. Pearl'ü bu gece aramızda hiçbir şey olmadan götürmek istiyorum. Kimseye yaşlı çocuğu görüp görmediklerini soramam, bu çok fazla soru doğurur.

Beau tabakları dizmeye ara verdi ve yumuşak gözlerle bana baktı. "Ne?" Bakışlarım çayım ve Beau arasında gidip gelirken soruyorum. "Nasılsın?"

Fincanımı dudaklarıma götürerek "Travma geçirmiş," diye takılıyorum.

"Bu gece Allison'la görüşecek misin?" diye soruyor ve gözlerim doğal olarak James'e kayıyor.

"Evet, olabilir."

"Ne oldu böyle?" Esther bilmek istediğine karar vererek sorar. "Yüzü kanlar içindeydi."

"O Rose değildi," diyor James, malzemeleri adaya taşırken ve Esther'in az önce yerleştirdiği doğrama tahtasının üzerine bir bıçakla birlikte koyarken.

"Öyle değil miydi?" Beau şok olmuş bir halde sorar.

Gülüyorum. "Tanrım, Beau, onu birkaç kez patakladı, ama gördüğün şey bir kadının işi değildi."

Bana kaşlarını çatıyor.

"Saygısızlık etmek istemedim."

"O zaman büyük tuzağını açmadan önce bir düşün."

Jantımın üzerinden gülümsüyorum. "Benson'dı." Nefesler tutuldu ve James'le ben başımızı salladık. "Müdürle konuşmak için Rose'la birlikte okula gitti. Biz zaten oradaydık."

"Aman Tanrım." Esther dirseklerini adaya dayar ve başını ellerinin arasına gömer.

"İyi tarafından bakarsak, Daniel okula geri dönüyor." Beau bana karşı çıkınca ona sıırıyorum. "Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur." Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum, kalkıp bahçeye çıkıyorum, Doc'un beni geri aramasını bekliyorum. Aramadı. "Higham?"

"Danny'ye ulaşmaya çalışıyorum."

"Karısını öldürmekle meşgul."

Öfkelendi. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Bugün evde olacağımı sanıyordum. Meğer karım Florida'nın yarısını bu akşam barbekü yapmak için göl evine davet etmiş."

"Merak etmeyin, bizi meşgul edecek bir sürü başka şey var."

"Ve sanırım haneye tecavüz ve ardından Memur Richard Bean'e yapılan saldırı hakkında bir şey bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Memur Richard Bean de kim?" Yolda bir arabanın durduğunu duyunca soruyorum. Köşeye doğru yürüdüm ve Fury'nin Pearl'ü eve kadar takip ettiğini gördüm. "Higham?"

"Özür dilerim, bir an seni kaybettim," diyor, Pearl'ün yüzünü incelerken, gördüklerimden hoşlandığımdan emin değilim. Donuk görünüyor. "Döndüğümde seni ararım."

"Evet, gitmem gerek," diye mırıldanarak mutfaka geri dönüyorum. "Higham bu gece dönmeyecek," diyorum, gözlerim girişte. "Barbeküyle ilgili bir şey." Bir tabureye çöküp yavaşça ve körlemesine çayına uzanıyorum. Gözlerim hâlâ girişte. Fury giriyor. Pearl yok. "Wh-" Dilimi tutmak üzereydim. "İyi misin?" Onun yerine soruyorum.

Fury etrafına bakınır. "Tank nerede?"

Kaşlarımı çattım. Endişeli görünüyor. "Çocukla Xbox'ta oynuyorum." "Hâlâ hayatta mı?"

Başımı sallıyorum, Fury gidiyor ve James blender'ı çalıştırıyor ama ses düşüncelerimi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. Pearl'ün yüzü. Acaba bir şeyler mi okuyorum? Hiç mutlu görünmüyordu. Aslında, sarsılmış görünüyordu.

"Brad?"

Beau adımı söyleyince sıçradım. "Ne?"

"İyi misin?" diye soruyor, ellerini yeşil meyve suyuna sarmış. "Ben iyiyim." Onu rahatlatmaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum. "O zaman bir duşa ihtiyacım var.

Allison'la çıkıyorum." Dışarı çıkıyorum, koridordan geçerken merdivenlere bakıyorum, televizyon odasına doğru gidiyorum. Daniel'ı Vikinglerin arasına sıkışmış buluyorum, Fury izlerken Daniel ve Tank kumandalarını sallıyorlar. "İyi misiniz?" Üçüne de soruyorum, karşılığında üç farklı tonda homurtu alıyorum.

Tank ve Daniel televizyona dalmışlardı, ben de Fury'nin bana katılması için başımı salladım. Vücudunu alçak kanepeden kaldırmak için mücadele ediyor. "Her şey yolunda mı patron?" diye soruyor.

"Pearl'ü geri getirdin."

"Evet, onlar kafede takılırken onlara göz kulak oldum. Nolan'la kalmakla ilgili bir şey söylemedin, bu yüzden Tank onları izlemem için beni aradığında sorun olmadığını düşündüm."

"Evet, evet, sorun yok," diye onu temin ediyorum.

"Onları izlemek mi?" "Pearl ve Anya. Gidip Nolan'ı getirmemi ister misin?"

"Evet, lütfen." Kahretsin, soru sormadan bilmem gerekenlere nasıl ulaşabilirim? "Bugün her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Fury yanımdan geçip odadan çıkıyor. "Beau'yla konuşmam gerek.

Hâlâ mutfakta mı?"

"Evet." Kaşlarımı çatarak arkasına bakıyorum, merakla onu o yöne doğru takip ediyorum.

"Beau ile konuşabilir miyim?" Fury, karısını sıkıca kalçalarının arasına sıkıştırmış olan ve onu bırakmaya hiç niyeti olmayan James'e sorar.

"Elbette," der ve Beau'yu yüzünü ona çevirir. "Devam et."

Evet, onu bırakma şansımız yok. Fury bir an için rahatsız görünüyor ve merakım tavan yapıyor. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim," diyor ve oturuyor.

"Çay, Fury?" Esther beşikten Maggie'yi kontrol ederek soruyor.

"Hayır, teşekkürler." Doğruca Beau'nun yanına dönüyor ve ben de etrafı dinlemiyormuşum gibi görünmek için sigaramı çıkararak tekrar dışarı çıkıyorum. Duyulacak kadar yakın ama gözden uzak.

"Neyi gündeme getirdiğim için üzgünüm?" James soruyor.

"Panik atakların," diyor Fury. "Neye benziyorlardı?"

"Bunu neden soruyorsun ki?" James kızgın bir sesle sorar.

"Sorun değil," diyor Beau, onu yatıştırarak. "Neden soruyorsun, Fury?" Beau'nun sesindeki endişeyi duyabiliyorum. Fury için endişeleniyor. James onu Beau'nun baş muhafızı olarak atadığından beri ne kadar yakınlaştıklarını biliyorum.

"Sanırım Pearl daha önce bir tane içmişti."

Kıpırdamıyorum, duman yüzüme doğru yükseliyor, çakmağım Marlboro'mun ucunda asılı duruyor. Ne? Dudaklarımdan çekip nefes vererek kapıya yaklaşıyorum.

"Öyle mi?" Beau soruyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Pearl'ü eve getirmeden önce Anya'yı kulübe götürmek için Anya'yla birlikte arabaya doğru yürüyordum ve her şey yolundaydı, sohbet ediyorlardı ama Pearl sustu, dondu kaldı, sanki sersemlemiş gibiydi."

Kapıya yaklaşp içeri bakıyorum ve Fury'nin bir elini göğsünün önünde daire çizdiğini görüyorum.

"Ağır ağır nefes almaya başladı, titriyordu ve gözleri biraz Bilmiyorum. Vahşiydi."

"Evet," diyor Beau sessizce, düşünceli bir şekilde. "O iyi mi?" Geri çekiliyorum, aklım başımdan gidiyor.

"Biraz sessiz."

"Gidip onu kontrol edeceğim."

"Hayır," diyor Fury aceleyle. "Bir şey söyleyip ortalığı karıştırmamı istemedi." Taburenin ayaklarının yere sürtündüğünü duyuyorum, Fury ayağa kalkıyor. "Ona Doktor'u görmesini söyleyeceğim, ama sadece ona göz kulak olman gerektiğini bilmeni istedim."

"Teşekkürler,

Fury." "Önemli değil."

Marlboro'mdan nefes çekerek bahçede biraz daha ilerledim, düşüncelere dalmıştım. Eve geldiğinde iyi görünmediğini biliyordum. Panik atak mı? Ne hakkında? Doğal olarak aklıma kulüpte onu arayan adam geliyor. Görmek istemediği bir şey mi görmüştü? Bana bir şey söylemedi mi?

İçim çalkalanarak sigaramı atıyorum ve mutfığa geri dönüyorum, James, Beau ya da Esther'le konuşmadan, sadece geçerken, son zamanlardaki her zamanki konuşmayan halimle.

Bazı cevaplar istiyorum.

Merdivenlerden yukarı bir adım atıyorum ve Danny'nin merdivenlerden indiğini görünce duruyorum. Yüzünü, elmacık kemiğindeki yara izinin üzerindeki kırmızı sıyrığı, gölgeli gözlerini inceliyorum. Lennox'un daha kötü görüneceğini biliyorum. Cesur herif. İyi olup olmadığını sormuyorum, her şey ortada - gözleri buz gibi, dudakları dimdik. "Higham beklendiği gibi bu gece dönmedi," diyorum. "Temasa geçeceğini söyledi."

"Tamam." Beni geçip ofise doğru gidiyor. İçmeye gidiyor.

Onu bırakıp üst kata çıkıyorum, Pearl ve Anya'nın odasına yaklaşırken omzumun üzerinden sürekli misafir var mı diye kontrol ediyorum. Kapıyı çaldım.

hafifçe, bir cevap almayı beklemeden. Ve almadım da. "Pearl?" Tahtaların arasından seslenip kapıyı deniyorum. Kilitli. Onu eve girerken görmemiş olsaydım, burada olup olmadığını bile sorgulayabilirdim. Ama gördüm. Pearl'ün bildiği kadarıyla değil. Yani beni görmek istemiyor mu? Ya da kimseyi? Cep telefonumu çıkarıp onu arıyorum, kulağıma götürmek yerine onun odasında çalmasını dinliyorum. Çaldığında tahtaya tekrar vuruyorum. "Hadi," diyorum. "Bulundun." Aramayı kesiyorum ve avucumu kapı pervazına dayıyorum. Kapı kolunun kaydığını duyuyorum ve biraz açılıyor, içeri davet edilmediğimi anlamama yetecek kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak.

"Ne yapıyorsun?" Dikkatli bir şekilde içeri girmeye zorluyorum ve daldırıyorum.

omzumda.

"Brad!"

Arkamı dönüp odama doğru yürüyorum, içeri girip onu ayağa kaldırıyorum. Nereden başlasam ki? "Ne oldu?" Fury'yi bu pisliğin içine atamam. Pearl'ün ona güvenemeyeceğini düşünmesini istemiyorum. "Eve geldiğinde endişeli görünüyordun."

"Ben iyiyim."

Duvarlarının demir gibi yükseldiğini görebiliyorum, kurşun geçirmez panjurlar, gözleri benden kaçıyor. Siktir et, ondan bir şey öğrenemeyeceğim. Yani evet, Fury'yi boka bulayabilirim. "Kafenin dışında panik atak geçirdin," diyorum.

Ağzı açık kaldı.

"Pearl, siz kızları bütün gün takip eden o koca kıllı herifler iyi olduğunuzdan emin olmak için oradalar. Eğer iyi değilseniz, bunu rapor etmekle yükümlüler."

"Anlaşmalı mı?"

"Tehdit altında" dedim. Ama bize anlatmasının nedeni bu değildi. "Önemsediği için paylaştı Pearl. Onu endişelendirdin ve şimdi ben de gerçekten endişeliyim. Ne oldu güzelim?" Dudağında kesin bir titreme, gözlerinde bir parıltı seziyorum.

"Önemli bir şey değil."

Oh, hadi ama. Çileden çıkarıyor. Ona doğru ilerliyorum, avuç içlerim üst kollarına dayanıyor, vücudum göz teması kurmak için çömeliyor. "Anlat bana."

Yüzünü buruşturur, sertçe yutkunur. Lanet olsun. Ne gördü böyle? Sandalyeye doğru ilerledim ve onu kucağıma çekerek aşağı indirdim ve korkmuş, kırılgan bir hayvan gibi vücuduma kıvrıldı, saklandı, kolları boynuma yapıştı. Buna ihtiyacım vardı. Sadece fiziksel olarak bile olsa bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

"Anlat bana," diye yumuşak bir şekilde cesaretlendiriyorum saçlarını okşayarak.

"Bir adam gördüm," diye fısıldıyor, kendini daha da içime iterek. "Ne adamı?"

Bir süre sessiz kaldı. Paylaşacak cesareti buluyor. "Sedyede bir adam."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Sokakta mı?"

"Ambulansa götürülüyordu. Kolunda bir kablo vardı, bir torba sıvı tutuyorlardı ve bu bir şeyi tetikledi. Hangardan. Kolumdaki kablo, ilaçlar damarlarıma girmeye çok yakındı."

"Aşkım," diye fısıldıyorum, ona daha sıkı sarılarak.

"Ya beni bulurlarsa?" diye soruyor, sesi düzensiz. Korkusu çok gerçek.

Tahta gibi kaskatı kesildim, ısırığının şiddetinden dişlerim kırılmak üzere. "Bitti," diye homurdanıyorum, bedenimin gevşemesini istiyorum.

"Biliyorum." Kendini göğsümden kurtarıyor ve yüzümü buluyor, gözleri benimkileri tarıyor. Kıpırdamadan duruyorum, bana bakan ihtiyaç karşısında felç olmuş durumdayım.

Amacımız.

Onsuz bir insan sadece kalp atışı olan ama ruhu olmayan bir kabuktur.

Onu kucaklamak için kendime çekiyorum, sıkıca sarılıyorum, güvenliğini pekiştiriyorum. Ve o bu kadar yakinken, beni ondan uzak tutan tüm aptalca şeyler önemsiz görünüyor. Tüm bu durum beni kış üstü yere serdi. Gel

Sol alandan. Olanlar yanlış olamaz, çünkü çok doğru geliyor.

Ben de onu bekliyordum.

"Sorun ne?" diye soruyor, geri çekiliyor, endişeli.

Yanağına uzanıyorum ve parmağımın tersiyle okşuyorum. "Bu gece bir şeyler yapacağımızı söylemiştim."

"Bu yapamayacağın anlamına mı geliyor?" "Hayır, değil."

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Seninle banyo yapmak istiyorum." Nefes veriyor, emin değil. "Ne?"

"Banyo." Ayağa kalkıp onu yere bırakıyorum. "Seninle birlikte."

"Düşündüm ki..." Duraksıyor. "Şey, yapacağımızı düşünmüştüm-"

"Bütün gece tavşanlar gibi sevişelim mi?" Siktir et, yapamayız çünkü aptal ben, prezervatif almayı unuttum ve Doc hiçbir yerde yok.

"Banyo," diyor banyo kapısına bakarak. "Banyo yapmak istiyorsun."

"Evet."

"Benimle mi?"

"Seninle." Neler oluyor? Bu öneri karşısında afallamış görünüyor.

"Yapabileceğimden emin değilim."

Bakışlarında gördüğüm belirsizlik beni derinden etkiliyor. Emin değil mi? Bu sadece bir banyo. "Pearl, dünyada her şeyi yapabilirsin," diye fısıldıyorum, geri geri adımlarla banyoya girmesini sağlıyorum, yüzüm ona yakın. Onu makyaj masasının üzerine yerleştiriyorum. "Sen varsın." Ağzının köşesini öpüyorum, dudak halkasını yalıyorum ve lavantasını içime çekiyorum.

"Beni yakaladın," diye cevap veriyor, küvete bakarken bu ifadeyi kafasında evirip çeviriyor gibi görünüyor. Onu makyaj masasında bırakıp muslukları açıyorum, köpükler ve lavanta ekliyorum, en sevdiğim kokunun güçlü etkisini içime çekiyorum. Beau ile konuşup bu durum hakkındaki düşüncelerini alacağım. I

Beni duyacağını biliyorum. Ve beni tehdit edecek. Pearl'e zarar vermeyi planlamıyorum. Ama bu olmayacağı anlamına gelmez.

Onunla tekrar yüzleştüğimde transa geçmiş gibi görünüyor. "Bana bak," diye emrediyorum, kaşlarımı çatarak. Kahretsin, sokakta gördüğü o adam onu fena çarptı.

Bakışlarını küvetten ayırıyor.

"Yanımdayım," diyorum tekrar, içeri girip onu sıkıştırarak. "Her zaman." Gözlerim yüzünde geziniyor, ağır ağır nefes almaya başladığında aletime kan damlıyor. *Lanet olsun. . . beni.* Küçük altın yüzüğe uzanıyorum ve sadece metale dokunduğumdan emin olmak için dilimin ucuyla daire çiziyorum.

Dudaklarımı yakalamak için hızla hareket ediyor. "Seni istiyorum," diye mırıldanıyor aceleyle, sertliğimin üzerinden beni kavrayarak. Açıkçası ben de onu istiyorum. Ama Doktor'dan onay alana kadar korunmadan kendimi onun içine sokmayacağım. Nokta.

Elini tutup kaldırıyorum. "Hiç prezervatifim yok." "Yedi gün oldu."

Hay sikeyim. "Bence bir gün daha beklemeliyiz." Dikkatini dağıtmam lazım. "Emin olmak için." Soyunmaya başlıyorum, çıplak olana kadar yanımda bir yığın kıyafet biriktirirken dikkati keskinleşiyor, hayranlığının tadını çıkarıyorum. "Sıra sende." Gözleri soru sorarcasına benimkilere kayarken küvetin kenarına doğru alçalıyorum. "Kıyafetlerini çıkar." Kalçalarımı aralıyorum, aletimin şişkin, nabız gibi atan başının ihtiyaçla damladığını hissediyorum. İçime çekerek kökünde daire çiziyorum. Pearl'ün gözleri kucağıma düşüyor, nefesi duyulabilir, keskin bir aksaklıkla kayboluyor. Çok fazla sürtünmeye ihtiyacım olmayacak, aletim zaten kilitli ve dolu. Yumruğumu şaftıma doğru çekiyorum, destek için boştaki elimi banyonun kenarına götürüyorum ve o da dalmış bir şekilde beni izliyor. "Pearl." Geri çekilmeden önce dişlerimi sıkarak onun adını zorluyorum. Elbisesinin alt kısmına uzanıyor ve onu başının üzerine çekiyor. Kıvrımlarını görünce gözlerim doluyor, göğüsleri sutyeninin dantelli kumaşına çarpıyor. Tekrar yukarı çekiyorum. Nefes alıyorum. Arkasına uzanıp mandalını çözerken gözlerim göğsünde sabitleniyor.

Sütyeni kollarının arasına düşüyor ve yüzündeki bir tutam saçı savururken ona bakıyorum. Dudağını ısıırıyor.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?" Beni nazikçe öldürüyor. "Bırak onu." Yumruğumu yavaşça itmeye başladım, yukarı ve aşağı, hızı kontrol edilebilirdi. Ama uzun sürmedi. Sütyeni yere düştü. "Tanrım." Kendimi sıkıyorum, serbest kalmamı engelliyorum ve ayağa kalkıyorum, kontrolümü tekrar bulmak için birkaç nefes alıyorum. Terliyordum. Ensesine uzanarak onu kendime yaklaştırıyorum ve elimi onunkiyle değiştirerek ona bakıyorum. "Yavaş ol," diye emrediyorum, külotunun kenarını izlerken elini yukarı ve aşağı doğru yönlendirmeye başlıyorum. Yeşil gözleri beklentiyle patlıyor. Sikimin üzerinde ritmini bulduğunda, onu yalnız çalışmaya bırakıyorum, başının arkasını tutuyorum, eğiyorum, yüzünün her tarafına yayılmış şehveti özüksüyorum. Bir parmağımı külotunun dikişinden geçiriyorum ve ritmi tekrar bulmadan önce bir saniyeliğine duraksıyor. "Konsantre ol," diye fısıldıyorum, gözlerini kapatmadan önce hızla kırıştırmasını sağlıyorum. Bir parmağımı seksine sokarken yüzünü hayranlıkla izliyorum, yumuşak, sıcak, süngerimsi damar etrafımda zonkluyor. Dudakları aralanıyor, azgın aletimi okşarken eli titremeye başlıyor. Başparmağımı klitorisine götürüyorum ve çaresizliğini haykırarak önümde titremeye başlıyor.

"Brad, dur."

Duruyorum.

"Hayır, durma" diye bağılıyor, sikimi biraz fazla agresif bir şekilde sıkıyor.

Gülüksüyorum, saçlarını yumruklayarak bir parmak daha sokuyorum. Gözleri açılıyor ve onları bende tutmak için savaşmasını izliyorum, masaj yapan başparmağım çığlık atan sinirlerin şişmiş yumrularının etrafında güzelce kayıyor. "Sakin ol," diye fısıldıyorum yüzü bükülürken, bana ve kendine konsantre olmaya çalışırken eli beceriksizleşiyor. Tırnakları göğsümde geziniyor, dişlerim acıya dayanmak için gıcırıyor, yüzü bunu durduramayacak kadar güzel. "Geliyor musun aşkım?"

"Oh Tanrım." Öne doğru yığıldı ve beni onu saçlarından tutup geri çekmeye zorladı. Kendinden geçmiş gibi görünüyor, başı geriye düşmüş, şaftımdaki eli zevkten çok acı vermeye başlamıştı. Elini çekip, ona doğru yürüdüm.

Onu ayakta tutmak için bir duvar ve kendimi ele geçirdim. Gözleri birden açıldı, elleri pazularımı kavradı. Tıslıyorum ve yaramın etrafındaki sıkışıklığını hızla serbest bırakıyor. İkimizi de bitiş çizgisine doğru götürürken boncuk boncuk terin şakağımdan aşağı süzölmeye başladığını hissediyorum, çenem ağrımaya başlıyor. Bir İnci ikiye çıkıyor ve saf bir coşku anında sadece onun pantolonunu duyuyorum, sadece yeşil gözlerindeki parıltıyı görüyorum, sadece vücudumda dalgalanan yoğun hisleri hissediyorum.

Diğer her şey kaybolur.

O elime boşalırken ben de karnına boşalıyorum, ikimiz de haykırıyoruz ve öne doğru yığılıyorum, kendimi sıkıyorum, o parmaklarımı kavrayıp bırakırken yoğunluğundan tıslıyorum, nefes nefese kalıyorum. *Hay sikeyim.* "Tamam mı?" Gözlerim yerde, hırıltıyla konuşuyorum. Parmaklarımı yavaşça amından ve külotundan çıkarıyorum ve ona bakmak için başımı geri çekiyorum. Pearl'ün bu bakışı? İnanılmazdı.

"Bacaklarım titriyor."

Kalbinin benimkiyle birlikte çarptığını hissedebiliyorum. "Benim için dizlerinin bağı çözüldü mü?"

Gülümsemesini gizleyemeyerek yukarı bakıyor. Ve onu öpmek zorundayım.

Yavaşça. Yavaşça.

"Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldadım, sonunda sikimi bıraktım.

Pearl önünden aşağıya, yaptığım pisliğe bakıyor, benim bacağından aşağıya damlıyor. Bir bez alıp diz çöküyorum, izleri yakalıyorum ve karnına kadar, etrafını ve göğüslerini siliyorum. "Göğsümün yakınına bile gelmedi," diyor bana şakacı ve pis bir bakış atarak.

"Olmadı mı?" Suratımı asıyorum, bir tanesine uzanıp onu avuçluyorum. "Ben de iyi bir nişancı olduğumu sanıyordum."

Kahkahalara boğuluyor, kendini ayakta tutmak için göğsüme uzanmak zorunda kalıyor ve ben o dağılırken gülümseyerek ona destek olmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çünkü onun kahkahaları, gülümsemeleri bana ölçülemez bir memnuniyet veriyor. "Bitirdin mi?" Başına bakıp vücudunun sarsıldığını hissederek soruyorum.

"Evet," diyor iddialı bir şekilde, göğsünden uzaklaşarak. Saçları ıslak yanaklarına yapışmış, burnu kızarmış, kirpikleri ıslak ve yapış yapış olmuş yüzünün güzelliğine hayran kalıyorum. Muhteşem.

"Emin misin?"

Tekrar öne doğru yığılıyor, önüme tutunurken kahkahalarla gülüyor. Bir kolumu beline doladım ve aynada kendimize baktım. Ben onu tutuyorum. Ona destek oluyorum.

Artık yalnız değilim.

"Özür dilerim," diye hırıldıyor, nefes nefese, bir kez daha benimle yüzleşmeye çalışıyor, garip bir kıkırdama kaçıyor. Üzgün mü? "Şimdi iyiyim." Dudaklarını birbirine bastırıyor, kahkahasının tekrarını engellemeye çalışıyor.

"Banyo yapalım mı?"

Başını sarsakça sallıyor, dudakları beyazlaşıyor, yanakları kızarıyor. Yakında lanet olası bir damarı patlayacak.

"Dök içini," diye emrediyorum ve o da yeniden, tamamen, kontrol edilemez bir kahkaha patlatıyor. Bu bayıldığım bir görüntü, bir ses ama aynı zamanda en son ne zaman bu kadar özgürce güldüğünü merak etmeme neden oluyor. Onu tutuyorum, küvete uzanıp suya dokunuyorum, dondurucu soğuk su sıcak tenime çarptığında irkiliyorum. Musluğa bakıyorum ve lanet şeyi yanlış yöne çevirdiğimi görüyorum. "Kahretsin." Pearl kollarımda bir sırtlan gibi gülerken suyu boşaltmak için fişe uzanıyorum ama durup başının arkasına bakarak düşünüyorum. Gülümsüyorum. Fişi olduğu yerde bırak.

Pearl'ü kaldırın ve suya indirin.

Nefes alış verişi kulak tırmalayıcıdır. "Aman Tanrım, Brad!" Onu bırakıp çırpınan kol ve bacaklarının önünden çekildiğimde her yere su sıçırıyor. "Siktir!" Ayağa fırlıyor ve üzerime buz gibi soğuk su sıçramadan önce meme uçlarının buruşmasına kısa bir süre hayran kalıyorum.

Kollarım yukarı kalkıyor, sanki beni onun saldırısından koruyabileceklermiş gibi. "Pearl," diye bağıriyorum kahkahalarımın arasında. Kahretsin, bu gerçekten soğuk. "Pearl, kes şunu."

"Seni pislik!"

İçeri girip onu belinden yakalıyorum ve omzumun üzerinden düşerken çığlık atıyor, her yere daha fazla su gönderiyor.

"Brad! Aman Tanrım!"

Kıçıma tokat attığında sarsıldım. "Sakin ol."

Kıkırdıyorum. "Çok üşüyorum!"

Yüzümü aynaya dönüp onu ayağa kaldırıyorum ve onu da aynaya doğru çeviriyorum. Arkasına çömelip ıslak külotunu aşağı çekerken gözleri benimkileri buluyor. Bir ayağını kaldırıyor. Sonra diğerini. Avuç içimi kalçasına doğru kaydırıp göğsünün genişlemesini izliyorum. İki parmağımı seksine sokarak şakacı bir şekilde gülümsüyorum. "Burası o kadar da soğuk değil." Ayağa kalkıp onu dokunuşumdan kurtarıırken, onun sıcaklığı beni bir anlığına içine çekiyor.

Dudakları yuvarlanıyor, gözleri muzip. "Bu çok kabaydı."

Göğsüne uzandım ve meme ucunu sıktım. "Özür dilerim."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Öyle mi?"

"Evet."

"Kanıtla."

"Nasıl?"

Onu memnun etmek, ona dokunmak ya da onu öpmek için bir talep bekliyorum. Banyoya bakıyor ve ben gülümsüyorum, onu sıkıştırıp öpüyorum, çıplak bedenini kendime sabitliyorum, onu ısıtıyorum. "Soğuk küvete girmemi ister misin, güzelim?"

"Evet."

"Tamam." Onu bırakıyorum ve suya giriyorum. Önemli bir şey değil. Yılın her ayında sabahın köründe suya girmişliğim var. Suratını asıyor. "Gel," diyorum, elimi uzatarak. "Aklın yolu birdir."

Şüpheli görünüyor ama elimi tutması çok şey anlatıyor. Bana duyduğu güveni seviyorum. İçeri giriyor, nefes alıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Acele et," diye yalvarıyorum. "Taşaklarım her saniye küçülüyor." Dışarıya doğru verdiği nefesle birlikte keskin bir kahkaha atıyor ve kıçının yarısına kadar ayağını kaybediyor. "Brad!" Bir kez daha gülüyor ve

Bir gümbürtü ve su sıramasıyla kının üzerine düşer ve kısa süre sonra histeri nöbetinden kurtulur. "Kahretsin."

"Akıl maddeden üstündür." Bacaklarını benimkilerin üzerine yerleştiriyorum, böylece o da benim karşımdaki pozisyonumu taklit ediyor. "Arkana yaslan," diye fısıldıyorum, sırtıma doğru kayarak. Beni izliyor. Sadece beni. "Aferin kızıma." Avuçlarını ayak bileklerine doluyorum. "Tamam mı?"

Başını sallıyor, yerleşiyor, rahatlıyor. Taş gibi soğuk banyonun tadını çıkartıyor. Beni izliyor. "Danny ve Rose iyi mi?"

"Olacaklar," diyorum, baldırlarını aşağı yukarı okşamaya başlayarak. "Her zaman aynı oldular. Kavgı. Sikiş. Tapmak. Tekrarla."

Gülümsüyor, hafifçe başını sallıyor ve iki eliyle ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itiyor.

"İngiltere'de nerede yaşıyordunuz?" Sıradan görünmeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum. Ailesinin ölümünü anlattığından beri merak içindeyim. Ailesini araştırmak istiyorum. Belki onları uyarırım. Her kimlerse.

Pearl bana dikkatli bir gözle bakıyor.

"Ne?" Suçlu bir şekilde soruyorum.

"Hayır," diyor, kararlı ve ciddi bir şekilde. "Her ne düşünüyorsan, hayır." "Sadece geri ekilmen için kibarca bir rica olacak." *Ya da ölürsün.*

"Hayır," diye onaylıyor. "Yapmamalısn. Bu işe bulaşmayacağına söz ver Brad."

Geri çekiliyorum, aniden yükselen paniği beni şaşırtıyor. "Bana söz ver," diyor.

"Söz ver," diye fısıldıyorum, tam bir panik atağın eşiğinde onu izlerken. Tekrar. *Bana söylemediği şey ne?* Musluğa uzanıp suyu ısıtmak için açıyorum, ama Pearl elini uzatıp musluğu geri kapatıyor.

"Suyu ısıtacıktım."

"Sorun değil," diyor, bakışları muslukta.

"Hava buz gibi," diyorum başka bir saldırının eşiğinde onu izlerken. Onu böyle görmek mi? Acı verici. "Buraya gel." Elimi uzattım ve o da bir an için elimi inceledikten sonra belli belirsiz elimi tuttu. Onu vücuduma çekiyorum, göğsüme yaslayıp sıkıca sarılıyorum. "Söz veriyorum," diye onu tekrar temin ediyorum ve bana doğru başını salladığını hissediyorum.

"Tamam."

"Tamam," diye nefes alıyorum,
yerleşiyorum. Hissediyorum.

Taparcasına.

DANNY

Üç içki içtim ve hala her yerim ağrıyor. Yüzüm. *Tanrım*, yüzüm. Uzanıp şişmiş dudağıma hafifçe bastırıyorum, havayı geri çekiyorum. Bu dokunuş orada pıhtılaşan kanı bozuyor ve tekrar kanamaya başlıyor. "Şerefsiz." Yalayarak uzaklaştırıyorum, sandalyeden kalkıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Uyumam lazım. Dinlenmeliyim. Ama böyle bir şansım yok. Ya da içebilirim. Bardağıma bakıyorum ve geri deviriyorum. İçerek kendimi komaya sokabilirim. Bacaklarımı esnetmek için ofisten çıkmadan önce bir tane daha dolduruyorum, orada oturmaktan, Rose ve benim birbirimiz için kötü olduğumuzu düşünmekten yoruludum. Zehirli. Zarar verici. Tehlikeli.

Ama mükemmel.

Gece havasına adım atıyorum ve bahçedeki patikayı takip ederek aydınlanıyorum. Verandayı, havuzu geçip arka tarafa kadar gidiyorum. "Cindy, Barbie," diye sesleniyorum, bir topu almak için eğilirken Marlboro'mu dudaklarımdan arasına koyuyorum. "Aman Tanrım," diye inliyorum, kaslarım çığlık atıyor. Ben çömeldiğim yerden gıcırdayarak kalkarken, kızlar yazlık evin arkasından bana doğru koşarak geliyorlar. "Topuk." İki de ayaklarımdan dibine oturdu. "Getir?" Tekrar ayağa kalktılar, bu tek kelime onlara biraz rahatlama zamanının geldiğini söylüyor.

Yarım saat boyunca arazide dolaşıyorum, viskimi yudumluyorum, sigara içiyorum, köpekler etrafımı sarmış, onlara top atmamı bekliyorlar. Her attığımda havlayarak kaçıyorlar. Cindy her zaman topla geri döner.

Evin arkasından dolanıyorum ve güllerle dolu bir yatağın önünde duruyorum. Her türden - tırmanan, kırmızılar, beyazlar, sarılar. "Güzel," diye mırıldanıyorum, ilk kez bu güzel, köklü gül tarhını fark ediyorum. Babam gurur duyardı. Bahçelerini çok severdi.

Bir sigara daha yakıyorum ve dumanı güllerden uzaklaştırmak için başımı çeviriyorum, Brad'in odasından gelen tiz, tiz bir kadın çığlığı duyduğumda kaşlarımı çatıyorum. Terasına bakıyorum. Işıklar yanıyordu.

"Brad!" diye bağırıyor.

O sefil herif için mutlu olacak enerjiyi ancak toplayabiliyorum. Seçtiği çıkış noktası lanet bir *avukat* olsa bile.

"Seni pislik," diye mırıldanıyorum yoluma devam ederken, oyalanıyorum, sigara içiyorum, şimdi kızlar için topa vuruyorum, böylece durup dalmak zorunda kalmıyorum, kendimi biraz rahatsızlıktan kurtarıyorum. Bir masaj iyi gelirdi. "Evet, olmaz," diyorum, gülerek ama değil. Yatak odamızın terasının altında duruyorum, Maggie'nin ağladığını duyuyorum ve iç çekerek kendimi uykusuz bir geceye daha hazırlıyorum. Rose'a yardım etmek için yatak odasına koşmuyorum. Evlilik yatağında istenmediğimi açıkça belirtti. *Ben* de aynı yatakta uyumadığımız günün öldüğüm gün olacağını açıkça *belirttim*. Elimi yüzüme sürüp sigaramı bitirdim ve eve doğru yola çıktım. "Bu gecelik bu kadar yeter kızlar," dedim. "Serbest bırakın." Bahçeye fırlıyorlar, toplarını bırakıp görevlerinin başına dönüyorlar.

Oraya vardığımda annem mutfaktaydı, adada oturmuş dergi okuyordu. Kapı aralığında durduğumda bana bakıyor. Ona iyi olduğumu söyleyecek gücü bile toplayamıyorum. Endişelenmemesini söyleyecek.

"Şu haline bak," diye nefes alıyor, dergiyi kapatıyor ve yanıma geliyor. Beni hareketsiz tutuyor, bir eli boynumun iki yanında, dönüyor

Hasarı kontrol etmek için yüzümü yavaşça her yöne çeviriyorum. "Neden temizlenmedin?"

Ellerinden birini tutup çekiyorum ve diğerini otomatik olarak bırakmasını sağlıyorum. "Karım benimle ilgilenecek durumda değil ve Doktor'un nerede olduğunu bilmiyorum."

"Otur." Dolaba gidiyor ve ben de söyleneni yapıp adadaki tabureye ağır ağır çöküyorum. "Doktor bir bayan arkadaşıyla içki içmeye gitti."

"Ne?"

Bir kutuyu geri taşıırken kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Eskiden birlikte çalıştığı bir hemşire." Kutuyu çevirerek açtı. "Ondan yirmi yaş daha genç."

"Azgın ihtiyar."

"Dışarıdayken ona çarptı." Bir pedi biraz sıvıya batırıyor ve yaklaşıp beni silmeye başlıyor.

Çekiniyorum. "Doktor nereye *gidip geliyor*?"

"Sanırım bir klinikteydi." Annem kullanılmış pedi atıp yeni bir tane alıyor. "Belki de ek iş yapıyordur."

"Ona çok fazla para ödüyoruz," diye mırıldanıyorum. "Ah!"

"Şşşt," diye mırıldanıyor, kesik dudağımı silerken çenemi tutuyor.

"Geçen hafta etrafta çiş taşıyordu," diyorum.

"Ne?"

"Brad'in çiş. Doktor bir örnek aldı. Brad su enfeksiyonu hakkında bir şeyler söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Belli ki yalan söylüyordu."

"Peki Doktor neden Brad'in sidiğini aldı?"

Buna ayıracak hiç beyin alanım yok. "Siktir." Pedden uzaklaşıyorum. "Kahretsin, bu acıtıyor."

"Özür dilerim, küçük oğlum." Burnunu kırıstırıp benimkinin ucuna bir öpücük konduruyor ve eliyle çenemi sıkıyor. Dudağımı kıvırıyorum ve homurdanıyorum.

ve o gülüyor. "Beni korkutmuyorsun, evlat."

Sırıttıyorum, elini aşağı çekiyorum, sevdiği gibi uğraşmasını izliyorum. "Ne?" diye soruyor, kutudan bir tüp bir şey alıyor.

"Seni seviyorum anne."

Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor, parmağının ucuyla biraz sıkıyor ve yanıma geçip dudağımı okşuyor. "Neyin var senin?"

"Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Tamam," diyor yavaşça. "Mutluyum."

"Olabileceğin en mutlu halinle."

"Danny, neden böyle konuşuyorsun?" diye sorar, geri çekilerek. "Hoşuma gitmiyor. Bir şey mi olmak üzere?"

Gülümsüyorum, dışarıda birkaç arabanın durduğunu duyuyorum. Otto ona teklif etmedi. Bunu biliyorum çünkü kesinlikle evet diyecektir. Onu seviyor. Bunu yavaş yavaş kabulleniyorum. Ayağa kalkıp yanağından öpüyorum. "Her zaman bir şeyler olmak üzere, anne. İyi geceler."

"İyi geceler," diye fısıldıyor, emin olmadan, yarı temizlenmiş bir şekilde uzaklaşmama izin veriyor. Giriş salonuna ulaşıyorum ve Otto, Ringo ve Goldie ile karşılaşıyorum. "İyi akşamlar," diye takılıyorum, çünkü durum hiç de iyi değil. Gülümsemeye çalışıyorum ve dudağımın çekildiğini, yaranın tekrar açıldığını hissediyorum. *Sikerim böyle işi.* Tuttum ve emerek temizledim.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Otto, savaş yaralarına bakarken.

"Benimki seninkinden daha iyi." Oldukça acınası şiş burnunu gösteriyorum ve o da başını sallıyor. "Sen nasılsın?" Birinin aklımı başımdan almasını isteyerek soruyorum.

"James ya da Brad ile konuşmadın mı?"

"Hayır, kanamakla meşguldüm." *Yüz ve kalp.*

"Kontrol ettiğimiz Escalade klonlanmış. Eski polis seksen yaşında bir hayır kurumu çalışanı, sağlıklı bir eşi, iki buçuk çocuğu, beş torunu, bir av köpeği ve bir göl evi var."

"Mükemmel."

"Ve dikkat," diyor Otto.

"Ne?"

"James, Brad'in Higham'dan aldığı bir telefona baktı." "Brad'i ne için arıyor?"

"Meşguldün."

Brad'in Higham'ın seyahatinin uzadığından bahsettiğini hayal meyal hatırlayarak ofluyorum. "Şehre ne zaman dönüyor?" Amber'ın cesedine ne olduğunu öğrenmem gerek.

"Bilmiyorum. Ama endişelenmeniz gereken şey bu değil." "Değil mi?" Amber'ın vücudu büyük bir olaymış gibi hissediyor.

"Hayır. Higham, Brad'e Richard Bean'den bahsetti."

Kahretsin. "Higham Bean'i nereden biliyor? O tatilde." "Brad'e sor derdim ama henüz oraya gitmek istediğinden emin değilim."

Kahretsin, bilmiyorum. Lanet kafam çınlıyor. İç çekiyorum, Otto'nun yanına gidip elimi omzuna koyuyorum, sıkıyorum, ona bakmıyorum. "Onu mutlu et," diye fısıldıyorum ki diğerleri duymasın.

"Bana hakaret etme."

Göz ucuyla bakıp gülümsüyorum. Ve aşırı büyümüş, piercingli, acımasız orospu çocuğu da bana gülümsüyor. "İyi geceler."

"İyi geceler," diyor sessizce.

Merdivenleri ağır ayaklarımla çıkıyorum ve yorgun kemiklerimi koridorda sürüklüyorum, odamıza yaklaştıkça umutsuzluğum artıyor. Ve Maggie'nin çığlıkları daha da yükseliyor.

Kapıya ulaştığımda kolu tutuyorum, alnımı tahtaya dayayıp bir an duruyorum. *Nefes alıyorum. Sadece bir gece daha. Her şey daha iyi olacak.* Kapıyı açıyorum ve Rose'u yatağın ucunda dikilirken buluyorum.

Gözyaşları sel olup yanaklarından aşağı akıyordu.

Maggie çarşafların ortasında çığlık atıyor.

-Tiz, sıkıntılı bir çığlık.

Rose beni görüyor, kırmızı, lekeli yüzü eşit derecede sıkıntının bir resmi. "Durmayacak," diye hıçkırıyor, yenilmiş bir halde. "Ağlamayı kesmiyor." Beni işaret ediyor

Bebeğimizi suçlarcasına, sanki ... ona bak. "Onun nesi var?" diye ağlıyor, elleriyle yüzünü kapatıyor. "Onu besledim, altını değiştirdim, gazını çıkardım. Nesi var bilmiyorum."

Karımdan nefret ettiğim zamanlarda bile onu ağlarken görmeye dayanamıyorum.

Kapıyı itip banyoya gidiyorum, hızlıca ellerimi ovuyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve gömleğimin düğmelerini yarıya kadar açıp başımın üzerine çekip bir kenara atıyorum, çığlıklar devam ediyor, daha hızlı, daha acil çalışmamı sağlıyor, zihnim dönüyor, başım çınıyor. Yatak odasına geri dönerken cebimden telefonumu çıkarıyorum, Sonos uygulamasını açıyorum, çılgınca bir parçayı, herhangi bir parçayı seçiyorum, bana sadece müzik ver. Michael Kiwanuka'dan *Love & Hate* odayı dolduruyor, çok yüksek değil ama yeterince yüksek ve Maggie'yi yataktan kaldırıyorum, küçük kırmızı yüzüne bakıyorum, çığlık atarken dili titriyor, nefes nefese kalıyor. "Shhhh." Onu susturuyorum, hafifçe sallıyorum, Rose'un yanına gidip boştaki kolumu boynuna doluyorum, onu kendime çekiyorum, Maggie ciyaklarken ve Rose hıçkırıklarının üzerine sarsılırken şakağını tekrar tekrar öpüyorum. Gözlerimi kapatıp tavana bakıyorum ve çok acı çekiyorum. Yaralarımın değil, ama Çünkü kızlarım perişan halde. İkisi de.

Rose'un sıcak gözyaşlarını göğsümde hissederek yutkunuyorum ve derin nefes alıyorum, hepimizi sallamaya başlıyorum, daireler çizerek yavaşça hareket ediyorum, susuyorum, yumuşak teselli sözcükleri fısıldıyorum. *Onları tutuyorum*. Maggie ısrar ediyor. Rose hıçkırmaya ve bana karşı titremeye devam ediyor.

Ama pes etmiyorum. *Asla vazgeçmeyeceğim*. Her şeyi yoluna koyana kadar.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum Rose'un kulağına, acıyan yüzümü onunkine bastırarak. Başını sallıyor, mırıldanıyor, kollarını bana tutunmak için kaydırıyor, hareketlerimi takip ediyor, sürekli, sonsuz daireler çiziyor. "Bunu başaracağız, bebeğim." Daha sıkı sarılıyor, sakinleşiyor, ama Maggie hala ağlıyor, o kadar şiddetli olmasa da, parça çaldıkça ve biz yatak odasının ortasındaki noktada dönmeye devam ettikçe kulak tırmalayan ses yavaş yavaş daha yorgun bir ağlamaya dönüşüyor. "Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Biz iyiyiz." Rose'un şakağını bir kez daha öpüyorum.

Gözyaşlarının tuzu saçlarına bulaşıyor, hıçkırıklarının etkisini hissediyor. Nefes alış veriş daha düzenli hale geliyor. Vücudu sakinleşiyor.

Maggie'ye bakıyorum. Ağlamayı bırakmış, arada bir titreyerek nefes alıyor. Bana bakıyor. Küçük dudağının titreyişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Baban burada," diye fısıldıyorum, onu alnından öpmek için kaldırıyorum. "Her zaman burada." Gözlerimi kapatarak onu kollarımda tutuyorum, huzur nihayet bizi buluyor ve kaosu kovalıyor. Rose'a daha sıkı sarılıyorum, sıcak avuçlarıyla çıplak sırtımı okşadığını, ayaklarını benimkilerin arasına sıkıştırdığını, vücudunun benim yavaş hareketlerimle yönlendirildiğini hissediyorum.

Ve onları tutmayı, hareket ettirmeyi, yakın ve güvende tutmayı bırakmıyorum, ta ki parça bitene ve durmaktan korkarak mutlak sessizliğe dönene kadar. Tekrar üzülmelerinden korkuyorum.

Sonunda nefes aldım ve aşağı baktım. Maggie uyuyor. Sakin. Rose'u bırakıyorum, bebeğimizi göğsüme yakın tutuyorum ve onu beşiğine götürüyorum, tutulmuş bir nefesle nazıkçe indiriyorum, dikkatlice serbest bırakıyorum ve onu yatırıyorum.

Sadece ayağa kalktığımda ve o kıpırdamadığında nefes alıyorum. Oh Tanrım. Ve şimdi ona bak. Huzurlu. Etrafındaki kargaşadan habersiz.

Rose'a dönüyorum. O da nefesini tutuyor. En kötü günümdü. Soyunmasına yardım ediyorum, pantolonumu çıkarıyorum ve onu yatağa yatırıyorum, bana sırtını dönüyor ve arkasına sürünüyor, vücudum onunkinin etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılıyor. Onu sırtından öptüm. Parmaklarımı elinin karnına dayandığı yerde onunkilerin arasından geçirdim. "Sen benimsin Rose Lillian Black," diye fısıldıyorum, ona kim olduğumuzu hatırlatmak için geçmişimizden yola çıkıyorum. "Sen korkusuzsun, ben korkusuzum." Başının arkasını öpüyorum. "Ağlama bebeğim, sana yakışmıyor." Ona daha sıkı sarılıyorum, son hıçkırıklarının da bedenini terk ettiğini hissediyorum. "Korktuğumuz tek şey birbirimiz." Gülümsüyorum ama bu üzücü, çünkü bu artık doğru değil. İkimiz de o beşikteki küçük şeyden ve koridorun sonundaki ağabeyinden korkuyoruz. Çocuklarınız için hissettiğiniz sevgi sakatlayıcıdır. Bu farklı bir sevgi türü.

Rose da ben de onlar yüzünden acı çekiyoruz.

BRAD

Sikimi içine sokmamak için kendimi nasıl tuttum bilmiyorum. Gece boyunca ara sıra uyukladım. Yarım saat burada, yarım saat orada. Sonra aklım beni uyandırıyor ve durduramadığım şeyler oluyordu. Ona doyamıyorum. Başımı bacaklarının arasına sokarak, parmaklarımı içine sokarak ya da elini yalvaran sikime götürerek onu sonsuz kez uyandırdım. Onun için bir oburdum ve gece boyunca defalarca ona sahip olmama rağmen doymamıştım. Tatmin olmadım. Çünkü onun içinde olamıyordum. "Tanrım," diye fısıldıyorum, sikimin de uyandığını hissediyorum. Çıplak ve yakın olduğunda acı çekeceğimi kabul etmek zorundayım.

Göğsümde dağılmış kızıl saçlarına bakıyorum, kolum onu yanımda tutuyor. Çiziklerle kaplı. Mırıldanıyorum, ellerinden birini buluyorum ve tırnaklarını görmek için kaldırıyorum. Kısa, düz tırnaklar. Belli ki zararsız olacak kadar kısa değil. Onu uyumaya bırakmalıyım. Aletim zonklamaya başlarken yüzüm acıyla buruşuyor.

Saat kaç ki? Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Altı. Başımı arkaya atarak inledim. Odasına geri dönmedi. Eğer iki saatim varsa

Gece boyunca saatlerce, şaşırdım. Eğer onu şımartmıyorsam, bana söylememiş olabileceği şeyleri düşünüyordum.

Ama konumuza dönelim. Aşırı kullanılmış, açgözlü sikime.

Bırak uyusun. Sen de biraz daha göz kırp.

Gözlerimi kapatıyorum.

Ve karnımda gezinen bir el hissettiğimde onları tekrar açıyorum. Uyandı mı? Başının arkasına baktım. Şimdi kendimi o kadar da suçlu hissetmiyorum. "Günaydın," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Cevap vermiyor ama onun yerine küçük, narin avucunun içinde sikimin etrafında dönüyor. Yavaşça beni çalıştırmaya başladığında başımı geriye atarak inliyorum, tembel ve sabit hızı günün bu saati için mükemmel. Övgülerimi mırıldanıyorum, kalçalarım yukarı doğru itilmeye başlıyor, gözlerim kapanıyor. Bu çok iyi hissettiriyor. Karanlığıma gülümsüyorum, ama beni serbest bıraktığında gülümsemem düşüyor. İtiraz edecek bir anım bile yok. Bir saniye içinde bana sarılıyor, cömert, harika göğüsleri mükemmel bir şekilde görünüyor, güzel, vahşi, kızıl saçları yüzüne dağılıyor. Kalkıp aramıza uzanıyor, ben de öksürüp elini tutuyorum. Sarktı, hayal kırıklığı taze yüzünü istila etti. Kız arkadaşımın hayal kırıklığına uğramasından hoşlandığımı söyleyemem.

"Neden?" diye soruyor, somurtmuyor ama yaklaşıyor. "Bütün gece seks yapmadık." Zavallı şey çok şaşırmış görünüyor. "Bir sorun mu var?"

Sert, kara kalbim eriyor. Ona neden kendimi onun içine sokmayı reddettiğimi söyleyemiyorum. "Yanlış bir şey yapmadın," diye onu temin ediyorum, ellerimle belini çevreliyorum. "Sana zaten söyledim, prezervatifim kalmadı."

Yarı somurtması tam bir somurtmaya dönüşüyor. "Geçen hafta duşta sorun olmamıştı," diye fısıldıyor, göğsünü benimkine yaklaştırıyor, içime bastırdığında nefes almaya zorluyor beni. *Kahretsin*. Kollarıyla yüzümü çerçeveliyor, gözleri benimkinden çok az uzakta, sıcak nefesi beni daha da çılgına çeviriyor. Daha sert.

"Bu benim açımdan bir anlık odak kaybı oldu."

Burnu bükülüyor. "Bir anlık odak kaybı yaşaman hoşuma gidiyor."
Gıcırdatıyor ve ben de lanet ediyorum. "Şimdi bir tane al."

"Pearl," I Uyar, sıkma benim gözler Kapalı,
Direnmek. *Direnmek, direnmek, direnmek.*

Kulağıma sokuluyor. "Lütfen," diye fısıldıyor ve doğrudan kasıklarına
zevk şimşekleri gönderiyor. "Sekiz gün oldu, eminim her şey yoluna girecek."

"Oh Tanrım."

Başka bir eziyet.

"Pearl, hadi," diye yalvarıyorum, onu durdurmak için hiçbir
girişimde bulunmuyorum. "Seni istiyorum."

Sikeyim.

Onu sırt üstü çeviriyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum, içine
girmiyorum ama ikimiz için de doğru yere sürüyorum. Kuru sikiş. Bu kadar
güzel olmasaydı utanırdım. "Beni istiyorsun, değil mi?" Eğilip bir yanağını
öperek soruyorum. Öğütüyorum. Diğer yanağını öpüyorum. İnliyor, o lanet
tırnakları sırtımı buluyor. "Aramızda hiçbir şey olmadan beni içinde istiyor
musun?" Neden onu kışkırtıyorum ki? Olmuyor ki.

Kalçalarımı yuvarlıyorum ve o da yankılanan bir *evet diye* bağılıyor!

"Oh, muhteşem." Dişlerimi sıkıyorum, ivme kazanıyorum, geldiğini
hissediyorum. Yüzüne bakıyorum, benimle birlikte olduğunu görüyorum. Bir
ön kolumu kaldırıyorum ve ağzımı meme ucuna indiriyorum, kalçalarımı ona
doğru döndürürken emiyorum, fiske atıyorum, öpüyorum.

"Kahretsin, Brad." Benimle birlikte hareket ediyor, inşa ediyor,
inşa ediyor, inşa ediyor. Tırnaklarını sırtımda hissettiğimde
homurdanıyorum.

"Aman Tanrım. Geliyor."

"Şşşt," diye homurdanıyorum meme ucunun etrafında. Bütün evi
uyandıracak.

"Oh Tanrım!"

Elimi uzatıp susturmak için ağzını kapatıyorum, baskı beni terk etmek üzere. Nefesimi tutuyorum, göğüs ucunu ısıyorum, ona bakıyorum, boşalmak üzere olduğunu görüyorum-

Yatak odamın kapısı uçarak açıldı.

"Siktir." Pearl çılgılık atarken ve ben anlık acıyı dindirmek için bir elimi aletimin üzerine koyarken uçuyorum, yorganı yıldırım hızıyla üzerimizden çekiyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, doruk öncesi halimle biraz odaklanmaya çalışıyorum. Danny'yi kapı aralığında boxer'ıyla buluyorum. "Ne oluyor lan?" İçgüdüsel olarak omzumun üzerinden yatağa bakıyorum, Pearl'ün çarşaflarla örtülü olduğunu görüyorum, ama çarşaflar onun ağır nefes alış verişleriyle yükselip alçalıyor.

Tanrı aşkına. "Buralarda kimse kapı çalmaz mı?" Danny'ye ölümcül bakışlar fırlattım. Suçüstü yakalandım. İtiraf etme zamanı. "I-" "Giyin," diyor gizli kadına aldırış etmeden.

yanımda.

"Ne?"

"Gidiyoruz-" Beni geçip yatağa bakıyor. Kaşlarını çattı. Sonra banyoyu işaret edip oraya gidiyor, belli ki benim de onu takip etmemi istiyor. İçimi çekiyorum, yorganın altından Pearl'e bakıyorum. Yanakları orgazm öncesinin güzel bir tonuna bürünmüştü.

"Beni gördü mü?" diye fısıldıyor. "Tanrım, onunla yüzleşmem." Gözlerini kapatıp yorganı yüzüne doğru çekiyor.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve banyoya gidiyorum, elim kasıklarımın üzerinde, kapıyı kapatıyorum, kendimi hesaplaşmaya hazırlıyorum. Yüzü berbat görünüyordu. "Az önce Benson'dan bir telefon aldım," diyor.

"Ne?"

"Dün gece biri evine girmiş." "Ne?"

"Sid denen herifi

öldürdüm." "Ne?"

Ağzımdan kaçırdım.

Danny ellerini havaya kaldırır. "Bu sabah Çince mi konuşuyorum?"

"Siktir."

Başını eğiyor, evet, beni doğru duydun der gibi. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm." Kapıyı çekip açıyor ve çıkıyor. "Giyin." Yatak odasının kapısında durup yataktaki yumruya bakıyor. "Günaydın Allison," diyor alaycı bir sesle, kapıyı arkasından çarpmadan önce.

Ne?

Pearl gibi örtüler de havaya uçar, yüzü öfkenin bir resmidir.

"Oraya gidip ona Allison olmadığını söylememi ister misin?" diye soruyorum. "Evet," diyor, kapıyı işaret ederek.

Gülüyorum, soyunma odasına gidip boxer giyiyorum. "Tamam," diye sesleniyor. "Yapacağım."

Kaşlarımı çatıyorum, yatak odasını görebilmek için arkama yaslanıyorum, boxer'ım bacaklarımın yarısına kadar inmiş. Yatak odasına doğru yürüyor. Çırlıçılak. Ne oluyor lan? "Pearl," diye bağıriyorum, arkasından koşarken boxer'ımı yolun sonuna kadar çekiyorum. Onu kapıda yakaladım ve yatağa geri çekip üzerine fırlattım. "Ciddi misin?"

"Ben Allison değilim."

"Sen de doğru düşünemiyorsun." Yatağın kenarına diz çöküp eğildim. "Bu konuya yaklaşmanın en iyi yolunu bulmama izin vermen gerektiğini söyledim." Ve işte tam o anda Danny içeri dalıyor, tam da bu yüzden işleri hızlandırmam gerekiyor.

"Biliyorum," diye yumuşuyor Pearl, öne doğru kayıyor ve omuzlarımın etrafında dönerek beni iffetli bir şekilde öpüyor. Sonra bir an bana bakıyor ve gözlerindeki düşünce girdabını görüyorum. "Emin misin-" Dudağını çiğniyor. "Yani, Allison"-gözlerini deviriyor-"deneyimli."

Kıkırdıyorum, büyülenmiş gibi. "O da sen değilsin." Kapıya sert bir yumrukla vurulduğunda ona sert bir öpücük konduruyorum.

"Acele edin," diye bağıriyor Danny odunların arasından.

"Geliyorum." Bir öpücük daha. "Seni sonra ararım." Ayaklarımı kahverengi deri botların içine sokup bağcıklarını çözerek üzerime bir kot pantolon ve tişört geçiriyorum. Yatağımda yan yatmış ona bakıyorum,

Çarşaf lar toplanmış ve önüne doğru tutulmuş, kızıl saçları yastığa yayılmış. Zihinsel arşivler için bir manzara. "Muhteşem görünüyorsun."

"Vurulma."

Gülümsüyorum ve onu terk ediyorum.

Oraya vardığımda Danny antrede volta atıyor, James ise kapının yanında hareketsiz duruyor. "Sadece üçümüz mü?"

Danny bana kaşlarını çattı. "Allison Edward Scissorhands kılık mı değiştirdi?" "Ne?"

Kollarımı işaret ediyor ve ben de bronz tenimdeki taze kırmızı çizgilere bakıyorum.

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Sinirli bir şekilde soruyorum, aralarından geçip arabama doğru ilerliyorum. "Seni takip edeceğim." Yapmam gereken birkaç arama var. Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırıyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Yolcu kapısı açılıyor ve James biniyor, bana bakarken yüzü bomboş. Danny arkaya bindi. "Oh, hayır." Gülüyorum, iniyorum ve arka kapıyı açıyorum, tişörtüne uzanıyorum ve onu dışarı sürüklüyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağılıyor.

"Eğer benimle gelmekte ısrar edersen, yumruk menziline gireceksin." Danny gülerek sürücü koltuğuna otururken ben de kendimi arka koltuğun ortasına bırakıyorum. Başının arkasından dudağımı kıvırıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ve Pearl'den gelen mesajı görünce gülümsüyorum.

Bağcıklarını bağla yoksa ayağın takılıp düşersin.

Botlarıma bakıyorum.

Evet, patron.

Nolan'a nasıl olduğunu sormak için hemen mesaj atıyorum ve telefonumu koltuğa bırakıp bağcıklarımı bağlamak için uzanıyorum. Otto'yu daha sonra aramam gerekecek. İstediğim bilgiyi ona sormadan nasıl alacağımı düşünmem gerekiyor.

bilmek istiyorum. Çünkü Pearl'ün ailesinin onu araması neden umurumda olsun ki?

"Peki durum nedir?" James güneşliği indirip beni görebilmek için aynanın kapağını kaldırırken soruyorum. "Yüzümü mü özledin?"

Danny otoyola dönerken gözleri tekrar yola kayar. "Lennox Danny'yi aradı. Saat iki civarında dışarıda bir şey duymuş. Güvenlik kameralarını kontrol etmiş. Bir şey görmemiş. Yatmaya gitmiş. Yatak odasında bir adamla uyanmış."

"Peki ya çocuk?"

"Bilmiyorum," diyor Danny sessizce, belli ki o da merak ediyor. Ve endişeleniyor. "Tek bildiğim onları koruması için tuttuğu adamın öldüğü ve bizden yardım istediği."

"Yani daha fazlası var."

"Kesinlikle. Doc'un dün gece biriyle çıktığını biliyor muydunuz?" Danny konuyla ilgili tam bir tek seksen yaparak sorar.

"Oh, uslu dur," diyorum gülerek. "Doktor randevuda mı?"

"Sana söylüyorum," diyor Danny, gözlerini dikiz aynasından bana ve yola dikerek. "*Dışarıdayken* eski bir iş arkadaşıyla karşılaşmış ve yeniden bağlantı kurmuşlar."

Harika. Yani yaşlı çocuk kendisi biraz alıyor diye ben hiç nüfuz edemedim mi?

Danny kaşlarını kaldırarak aynadan bana bakıyor. "Annem onunla bir klinikte buluştuğunu söyledi. Sanırım test için idrar örneğini de oradan almıştır."

Ağzım ona defolup gitmesini söylemek için açılıyor ve yumruğum onu yumruklamaya hazırlanıyor. James güneşliğin aynasından bana bakıyor. "Çişinin nesi var?"

Yüce Tanrım. "Doktor su enfeksiyonum olduğunu düşünüyor." İkisinin de kaşları yukarı kalktı. *Tanrı aşkına.* "Bazı testler yaptırdım, tamam mı?"

"Neden?" diye soruyorlar ikisi de.

"Sırf bu yüzden." Sırtımı koltuğa yasladım ve sessizce ikisinden birinin gülmesine meydan okudum.

"Üstünü örtüyorsun, değil mi?" Danny soruyor.

"Tabii ki biliyorum." Yüzümü buruşturuyorum. Alkolün ya da şehvetin prezervatifin önüne geçtiği tek tük durumlar oldu, ama ben her zaman doğum kontrolünün yerinde olduğundan emin oldum. *Her zaman.*

"Gerçekten mi?"

"Bakın, ben otuz beş yaşında bir adamım ve ..." Bunu nasıl söylesem?

"Kadın fahişelerin arkalarında bir şey bırakıp bırakmadıklarını kontrol etmesi gereken bir erkek fahişesi mi?"

İşte bu kadar. Danny'nin pazusuna yumruğumu indiriyorum ve o da bir kamyonun kornasına basarak yan şeride geçiyor.

"Seni pislik," diye bağıyor, direksiyonu bırakıp kendini arka koltukların arasına atıyor. Beni deriye yapıştırdı, psikopat yüzü bana dönük, dişlerini gösteriyordu. "Ölü bir kolum var." Kafasını geri çekip bana kafa attı.

"Siktir!" Bağıyorum, gözlerimden su fışkırıyor, burnumdan kan geliyor. "Yüce Tanrım." Kollarından tutup kapıya doğru çekiyorum, bacağımı hızla uzatıp karnına tekme atıyorum.

Anında midesini tutarak kusuyor. "Seni otuzbirci," diyor öksürerek. "Buna hiç gerek yoktu."

"Beni kızdırmayı bırak," diye mırıldanıyorum, nefesim daralıyor, elimin tersiyle kanlı burnumu yokluyorum. Başımı kaldırıp baktığımda James'in koca gövdesini bir şekilde orta konsolun üzerinden sürücü koltuğuna geçirmeyi başardığını görüyorum. "Hepimizi öldürebilirdin."

Danny oflayıp pufluyor ve arabanın kendi tarafına yerleşiyor. "Zaten uykusuzluktan ölmüş gibiyim."

"Yine mi kötü bir gece?" James dikiz aynasından ikimize bakarak soruyor.

"Aslında daha iyiydi," diyor Danny. "Onu on beş dakika salladıktan sonra. Michael Kiwanuka hayranı olduğu ortaya çıktı. Beş saat boyunca aralıksız uyudu."

"Ya Rose?" Oraya gitmeye cesaret ederek soruyorum.

"Rose, Rose'dur." Kendi kendine gülümsüyor, pencereden vızır vızır geçen otoyola bakıyor. "Yürek parçalayacak kadar kırılgan olsa da zekice güçlü."

Gülümsüyorum. Tanıdık geliyor.

"Yani avukat için temiz olduğundan emin olmak için cinsel bir revizyon mu yaptırıyorsun?" Danny karısıyla ilgili hüzünlü düşüncelerinden sıyrılıp dikkatini tekrar bana çevirerek soruyor.

"Kulağa mantıklı geliyor," diye araya giriyor James.

Tamam. Kendimden ve yattığım kadına karşı yeni doğan düşüncemden bu kadar bahsettiğimiz yeter. "Otto soruyu ne zaman soracak?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlar Danny çabucak. "Öyleyse, şuna cevap ver." "Neye?"

"Avukat bu testler için baskı yaptı mı?"

"Ne?"

"Yine mi Çince konuşuyorum?"

Bana yardım edebilirmiş gibi James'e bakıyorum ama o da ilgileniyor gibi görünüyor. "Hayır, yapmadı. Avukatı neden bu kadar büyüttüğünüzü anlamıyorum. Onu beceriyorum."

"Peki ona Amerika'nın En Çok Arananlar listesinden bir adım ötede yaşadığını ne zaman söylemeyi planlıyorsun?"

"Beni sırf kızdırmak için mi davet ettin?"

Sırıttıyor. "Her zaman."

"Sadece onu beceriyorum." Ne diyorum lan ben? Bazı gerçekleri söylemeliyim. Onlara bu sabah yatağımdakinin Allison olmadığını söylemeliyim.

"Ve Pearl'e olan küçük aşkın artık bir şey değil mi?"

Ona dehşet içinde bakıyorum. *Konuş!* "Öyle bir şey olmadı," diye homurdanıyorum, öfkeyle.

Hoşlanmak mı? Kahretsin, bunun sadece bir hoşlanma olmasını isterdim. "Yani artık onu becermek istemiyor musun?"

Kahretsin, evet, onu her gün her dakika becermek istiyorum. "O lanet suratını yine dağıtacağım Danny," diye uyarıyorum ve ellerini kaldırıyor.

"Sadece kontrol ediyorum." James'e geri döner. "Sence Beau'yu St. Lucia'ya gitmeye ikna edebilir misin?"

Nefes veriyorum, ateşim sönüyor. Onlara ne söyleyeceğim? Onu sadece becerdiğimi mi? Hayır. Bu düzüşmekten daha fazlası. *Düşünüyorum.* Öyle mi? Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, elim otomatik olarak kalbime gidiyor ve ovuşturuyor. Sanki doğuştan gelen bir şey bana kendimi ona adamamı emrediyor. Bu-

Hay sikeyim.

"Muhtemelen," diyor James ve ben göz kırpıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?" Danny şaşırarak soruyor.

"Evet, sanırım. Hamilelik onun mantıklı bir yönünü ortaya çıkardı." Aynaya bakıp gülümsüyor ve ben de içimden gülüyorum.

"Yine de kendini Lara Croft sanıyor." Danny,

"Bütün kızlar gitmeli," diyor.

"Bence Otto da aynı fikirde olurdu," diyor James. "Zinne'a'yı ikna etmek daha zor olabilir."

"Neden?"

"Beau, Quinton'la dün kahve içerken tanıştıklarını söyledi. Aşık oldu."

Danny, "Quinton'ın da uçağa binmesini engelleyen bir şey yok," diyor.

"Herkesin o uçağa bineceğini biliyorum Danny." James otobanı kapatır.

"Ama Rose binmezse Beau iki kez düşünebilir."

Bunun yüzde yüz doğru olduğunu bildiğim için utanıyorum. Beau'nun Rose'u geride bırakmasına imkan yok.

Danny emin değilmiş gibi, "Rose gidecek," diyor. Olması gerektiği gibi.

"Bu yüzden bu iş  z l ne kadar tüm kadın ve çocukları St. Lucia'ya gönderiyoruz." Pearl yaralansaydı ben ne yapardım? Kalbimde rahatsız edici bir sızı beni ele geçiriyor. "İkiniz birbirinize aşık olduğunuzu nereden biliyordunuz?" Kendimi ve çocukları şaşıtarak ağzımdan kaçırıyorum. İki de bana dişlerimi göstermişim gibi bakıyor.

James birkaç kez göz kırpar. "Umm . . ."

"Lanet olası avukat mı?" Danny iğrenmiş görünüyor.

"Avukata aşık değilim," diye cevap veriyorum yorgunca. "O zaman neden soruyorsun?"

"      ikinizin de dikkatinizi dağıtan bir şeyi nasıl sevebildiğiniz her gün aklımı başımdan alıyor."

Gülüyorlar. "Biz de."

Sonra bir süre sessizlik çöküyor ve zihnimde dönen sorulara kafa yoruyorum. Yeni hisler. Kontrol edemediğim içgüdüler.

"Bunu asla anlayamazsın," diyor James sessizce, bakışlarını aynadaki gözlerine doğru çekerek. Bana bakmıyor. "Hissetmediğin sürece. Bu"-dudakları kıvrılıyor, gözleri kısılıyor, düşünüyor-"göğsünde patlayan bir bomba gibi. Ama sessiz. İçinde olduğunu bilmediğin bir şeyin değişmesi gibi. Karanlık aydınlığa dönüşür."

"Amaç," diye ekliyor Danny sessizce.

"Evet, amaç," diyor James. "Amaç ve mutluluklarını ve güvenliklerini tehdit eden her şeyi öldürmek için kontrol edilemez bir içgüdü."

İleriye bakıyorum, biraz şaşkın, çokça endişeli.

"Sonra bir şeyler içelim," diyor Danny. "Sadece      . Belki birkaç saatliğine denize gideriz."

Bana uyar.

Bir yarışa katılabilirim. Ve yirmi viski.

*Göğsünüzde patlayan bir bomba gibi. Ama sessizdir. İçinde olduğunu
bilmediğin bir şeyin değişmesi gibi.*

Göğsümü ovuyorum.

Lanet olsun.

DANNY

Planımız bu sabah Brad'e Nolan'dan bahsetmekti. Benson planımın içine etti. Bir yanım kızgın. Diğer yanım rahatladı. Ona Nolan'ın kim olduğunu nasıl söyleyeceğiz? Ve olayların boktan bir şekilde gelişmesiyle, birdenbire olası ihlal edilmiş prezervatifler hakkında endişelendiğini mi öğreneceğim?

Tanrım.

Bunun da ötesinde, Higham Brad'e söylememesi gereken şeyler söylüyor ama Higham'ın Nolan'la olan durumdan haberi olmadığı için bunu ona karşı kullanabileceğimi sanmıyorum. Higham'ın kışına tekmeyi basacak durumda da değilim, zira karımı hapisten kurtarmak için bana borçlu olduğu ve olması muhtemel tüm iyilikleri talep ediyorum. Yine de bilmek istediğim şey, Higham'ın Bean'i nereden bildiği? Bean ne dedi? Higham neden Brad'e bunu sordu? Eminim Bean isimlerimizi ortaya atacak kadar aptal değildir. Yine de Brad, Higham'ın aramasından bahsetmedi ya da Bean'in kim olduğunu sormadı. Bunu saate bağlıyorum. Muhtemelen henüz uyanmamıştır. Bu da demek oluyor ki Brad bana sorularını yöneltmeden önce bu işi hızlıca çözmeliyim.

Ama önce şu karmaşayı halledelim.

şehrin batı yakasında, ağaçlarla çevrili bir caddede, gösterişli, modern bir evin önünde durduk. Benson'ın evine bakıp dudak bkyorum. "Benimki seninkinden daha büyük," diye mırıldanıyorum, arkadan kayıyorum, omzumu döndürüyorum, kolum hala uyuşmuş durumda. İnerken Brad'e kaşlarımı çatarak bakıyorum, burnunu ovuşturuyor. Onu asla öldürmeyeceğim için şanslı.

James bana katılırken silahını kontrol ediyor. "şuradaki yolda lastik izleri var," diyor kayıtsızca ve arkama bakmamı sağlıyor.

"Burası bir sakinin hız sınırlarını aşacağı türden bir caddeye benzemiyor." Ortalamadan büyük araba yollarına bir göz attım. "Ya da yola park eder." Pencerelele bakarak kapıya doğru ilerliyorum, Brad ve James de peşinden geliyor.

Ben daha kapıyı alamadan Benson kapıyı açıyor ve rahatlamış bir şekilde bize bakıyor. Yüzünün hali kendi yüzüm hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. "Başka kimi arayacağımı bilemedim." Kapıyı ardına kadar açtı.

"ok duygulandım," diyorum, içeri girip merdivenlerden yukarı bakarken. "Barney nerede?"

"Hâlâ yatakta. Gece yarısına kadar Xbox'ında Daniel ile kullandıkları kulaklıklar üzerinden oynadı. Ben onu okula gtrene kadar yerinden kıpırdamayacak." Merdivenlerin arka tarafını işaret ediyor. "şuradan."

Brad, James'le birlikte beni geçip odaya giriyor. "Tanrım," diye nefes alıyor, ben arkamdan gelirken Lennox da beni takip ediyor.

İçeri girdiğimde Brad'i Lennox'un yeni elemanın ceşedinin yanında çömelmiş buluyorum. "Kovulduğunu söyleyebilirim," diye düşünerek James'in yanında duruyorum. Boynundan çıkan bıçağa bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Doğru."

"Pek sayılmaz," diyor James. "ılgınca ve şanslı." "Neden böyle söyledin?"

"nk bu işi düzgün yapmak için eğitildiysen bıçağı ıkarırsın." Bıçağı eğip çeker ve bıçaktan sıçrayan kan neredeyse Brad'in kot pantolonunu yakalayacaktır.

"Tanrı aşkına James," diye bağıyor, ayağa kalkıp geri çekiliyor.
"Dürtülerini kontrol et."

Benson kusuyor ve arkasını dönüyor, ben de gülümsüyorum. Ondan daha iyi bir midem var, gerçi Brad beni tekmeledikten sonra benimki kesinlikle ağrıyor.

"Dahası da var," diyor Lennox, eliyle ağzını kapattığı için sesi boğuk çıkıyor.

"Daha fazla ne?" James sorar.

"Yatak odam."

James gitti, Brad de onu takip ediyor, her ikisinin de silahları ateş etmeye hazır. Merakla onları merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, yolumun üzerindeki birkaç kapıya kafamı sokuyorum. Barney'nin yüzüstü yattığını görüyorum, ağzı açık, ölü gibi. Tanrıya şükür.

Yatak odasına ulaştım. "Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, içeri giriyorum.

Brad, köşede karnını tutarak yatan adamın botunu tekmeleyerek, "Canlı bir adamımız var," der. Kanaması var. Terliyor. Brad çömeliyor. "Şimdi, sen kim oluyorsun?"

Ağzından salyalar akıyor, göğsü hızla çarpıyor, kalbi vücudunda kalan kanı pompalamak için çok uğraşıyor. İstese de konuşamazdı. Yatağın üzerindeki tabancaya bakıyorum. Halıdaki ayak izlerine. Her yerde kan var, çarşaflarda, yerde, kapı çerçevelerinde. Tam bir adli tıp rüyası. "Kim bunlar, Benson?" Kapı aralığında durmuş ortalığa bakarken ona dönerek soruyorum.

Keskin bir vınlama ve klik sesi duyulur.

Lennox irkiliyor ve arkama dönüp baktığımda Brad'in ayağa kalktığını, silahının susturucusunu söktüğünü görüyorum; bilinmeyen adamın kafasında da bir delik var ama muhtemelen karnındaki kadar büyük değil.

"Borcum var," diye nefes alıyor Lennox, sesi yenilmiş gibi çıkıyor. James iç çeker, Brad küfreder. "Çok fazla."

"Ne kadar çok?"

Tereddüt ediyor, ben de sabırsızlıkla başımı eğiyorum. "Beş milyon."

Şaşkınlığımı kontrol edemiyorum. "Beş milyon borcun ne için?"

Yutkunuyor ve bana bakıyor. "Aşağı inip bu konuyu konuşabilir miyiz?"

Tanrı onu korusun. Ölü adam onu hasta ediyor. "Tamam." Sinirimi dışa vuruyorum ve silahımla ona yolu göstermesini işaret ediyorum. Açıkçası, mutfağa gitmiyoruz. Salona giriyoruz. Benson kanepeye çöktü, başı ellerinin arasında. James kapının yanında kaldı. Brad pencereye gidiyor.

"Barney'nin annesi," diyor Lennox. "Barney'nin velayetini istedi. Ya da para."

"Peki." Gülüyorum, durdurulamaz bir şekilde sinirleniyorum. Garip bir şekilde Lennox'a değil, eski sevgilisine. "Çocuğunu ve parayı, birini ya da diğerini istediği şeylerle aynı cümleye mi koyuyor?"

"Evet, para istiyor." Sandalyede geriye doğru çöktü. "Boşanmamız sırasında bana zaten maddi olarak tecavüz etti."

"Kaltak," diye

mırıldandım. "Bir

alışkanlığı var."

"Uyuşturucu mu?"

"Kumar. Şu anda birlikte olduğu adam da aynı."

"Yani tüm parayı harcadılar ve daha fazlasını istiyorlar, yoksa Barney'i alacak." Barney'i almayacak. Barney'i istemiyor.

"Özetle."

"Yani ona borcunu ödemek için beş milyon borç

aldın." "Hayır, iki milyon borç aldım."

Oh. Faiz. Geç ödeme ücretleri. Kısa sürede birikiyor. Ve şimdi borç tahsildarları arıyor. "İki milyonunuz yok muydu?"

"Nakit değil, hayır. Buraya ve St. Lucia'ya bağlı."

Salonda etrafa bakınarak mırıldanıyorum. "Bana gelmeliydin. Sana daha iyi bir faiz oranı verirdim."

Başını ovuşturarak gülüyor. "Öngörü, ha?"

"Sorum şu ki, kimden ödünç aldınız?"

Lennox başını kaldırıp tereddütle bakıyor ve cevaptan nefret edeceğimi biliyorum. "Ruslar," diyor James.

Telefonunu havaya kaldırmış, ekranda üst kattaki ölü adamın görüntüsü var. "Otto."

Sabırmla nefes alıyorum. "Ruslardan iki milyon borç mu aldın?" Lennox'un o ahlaksız amcıklarla bağlantımızı bilmesi mümkün değil. "İki milyonu nereden bulacağını nereden bildin?"

"Özel bir banka için çalışıyorum Danny. Miami'de kime soracağımı bulmak zor olmadı."

Bu sik kafalıya inanamıyorum- "Bekle." Omurgam dikleşiyor ve Brad'e bakıyorum. Onun yüzünde de benimkine benzer bir ifade var. Dikkatli bir ilgi. James de öyle. Bu kasabada sadece bir tane büyük Rus var. "Bana sistemde bir müşteriye baktığını, adını ve adresini aldığını ve iki milyon borç isteyip isteyemeyeceğini sormak için uğradığını mı söylüyorsun?"

Başını tekrar ellerinin arasına alarak iç geçirdi: "Hayır, o müşteri bankamızın yasal bilgileri alacağı türden bir müşteri değil."

"Yani banka yolsuzluğa bulaşmış."

"Sahibi Estonyalı bir işadamı, Danny." "Oh." Bu kitaplara geçecek bir sonuç.

"Belirli bir listede yer alan ve belirli kişiler tarafından bakılan belirli müşteriler var."

"Ve sen o insanlardan biri değil misin?" Burada olanlara inanamıyorum. Lennox Benson'dan nefret ederdim. Sanırım şimdi onu seviyor olabilirim.

"Hayır. Ben o insanlardan biri değilim. Ben yasal, yüksek varlıklı müşterilerle çalışıyorum.

Yatırım yapacak çok parası olanlar."

"Belli ki işin bu tarafı yeterince para kazandırmıyor."

"Ahlak yoksunu ve kumar alışkanlığı olan eski bir karın varken olmaz."

"Peki bu meşru olmayan tarafı nereden biliyorsunuz?"

"Ben aptal değilim."

"Ama zihin okuyucu da değilsin. Nereye gideceğini nasıl bildin?"

"Şirketin sistemini hackledim."

Geri çekiliyorum. "Yaptın, değil mi?" Otto oyununu daha iyi oynuyor. "Ve ...?"

"Ve çeşitli Rus müşterilerin sahte bilgilerini buldum. Sahte isimler, sahte adresler. Ama irtibat numarası hep aynıydı."

"O numara sizde var mı?"

"Cep telefonumda." Salon pantolonunu karıştırıp telefonunu çıkardı. "Ara onu."

"Ne?"

"Ara onu." Ayağa kalkıp volta atmaya başladım, kafam allak bullak olmuştu. Yanlarından geçerken Brad ve James'e "*Buna inanabiliyor musunuz?*" der gibi bakıyorum. Benson'ın telefonunun çaldığını duyuyorum ve yaklaşıp dinliyorum. Biri cevap verdiği anda kalp atışlarım hızlanıyor.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye soruyor Rus aksanı. "Adamlarımı mı öldürdün?"

Zavallı Benson bembeyaz görünüyor. "Evimi savunuyordum. Ailemi."

"Ödemezseniz, *ödersiniz*. İki günün var. Daha çok adamım var. Gelmeye devam edecekler." Telefonu kapatıyor ve ben yavaşça James'in yüzüne dönüyorum. Enigma bugünlerde iş yerinde fazla duygu göstermiyor. Öfkesi yatışmış... evcilleşmiş. Peki ya şimdi yüzü?

Tam bir şok. "Sikeyim . . . beni," diye fısıldıyor.

"Sandy?" Brad nefes nefese, en iyi yaptığı şeyi yapıyor. Bariz olanı söylemek.

Kendi kendime gülerek, "Peki, Adem ve Havva olur musunuz?" diyorum.

"Bekle, onu tanıyor musun?" Benson ayağa kalkıp gözlerini odanın içinde gezdirerek sorar.

"Eski düşmanlar." Gülümsüyorum, telefonunu elinden alıyorum. O aramayı kesmeyi ne kadar çok *isterdim*. Numarayı kontrol ettim. Hayır.

Şaşırtıcı bir şekilde, bendekinden farklı.

"Tabii ki." Benson başını ellerinin arasına alarak kanepeye uzandı. "Yüce Tanrım."

"Dinle dostum," diyorum yanına eğilip gülümseyerek. Çünkü artık *kesinlikle* Benson'ın arkadaşıyım. "Bu karmaşayı düzelteceğim."

"Nasıl? Borcumu mu ödeyeceksin?"

Brad kıkırdıyor, James gülümsüyor ve ben etkilenmemiş bir şekilde ofluyorum. "Hayır, Benson, onları öldüreceğim."

"Oh lanet olsun."

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Yıllardır bunu bekliyorlar." Ayağa kalktım, etrafa bakındım. "Artık burada kalamazsın."

"Evet, biliyorum Danny." Gözlerini deviriyor, bana kızgın.

"Sanırım bir kahveye ihtiyacım var," diye düşünerek mutfığa doğru ilerliyorum. "Makinen var mı?"

"Baş edemiyorum," diye mırıldandığını duyuyorum, beni takip ediyor.

"İşte." Cesedin üzerinden geçip birkaç fincan indiriyor. "Başka kimse var mı?"

"Lütfen," diye sesleniyor Brad salondan. "Şeker yok." "Şeker yok," diye homurdanıyor James.

Lennox bana baktığında sırtıyıyorum. "Siyah." Benson'ı birkaç dakikalığına barista oynayarak içinde bulunduğu durumdan uzaklaşması için yalnız bırakarak uzaklaşıyorum. Döndüğümde James ve Brad pencerenin yanındaydı. "Kamera şakası her an şömineden fırlayacak ve bize bunun acımasız bir şaka olduğunu söyleyecekmiş gibi hissediyorum."

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Brad soruyor.

"Bilmiyorum Brad, çünkü bugünlerde ne düşündüğünü asla bilemiyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyor kendi kendine, hem James'in hem de benim dikkatimi çekerek.

"Sanırım ne düşündüğünü biliyorum," diyor James, gözlerinde kesin bir neşe ve heyecan belirtisi var.

"Kahve," diyor Benson, iki elinin arasında dört fincanla içeri girerken. Onları dolaştırıyor ve ben de James ve Brad gibi tekrar yerime oturuyorum. James telefonunu kaldırarak, "Dün gece silah sesi duyulduğuna dair bir rapor yok," diyor.

Nasıl, bilmiyorum. Tüfeği gördüm. Ama polis gelmedi ve işte buradayız. Benson'ın Miami'deki güzel mülküne baktım. "Burayı yakıp yıkmalıyız." Kahvesini yudumlarken öksürüyor. "Ne?"

"Merak etme," diyor Brad, doğruca telefonuna gidiyor. "Dostumuz Ringo uzman bir kundakçıdır. İşinin ehlidir."

"Peki ya cesetler?"

"Sorun değil," diye düşünüyor James. "Köpekbalıklarının nerede oynadığını biliyoruz."

Zavallı adam kahve içerken sersemlemiş görünüyor. "Sigara içmemin sakıncası var mı?" diye soruyorum, o da gülüyor.

"Danny, ne sikim istersen onu yap."

"Teşekkürler." Sigaramı yakıp paketimi ve çakmağımı Brad'e atıyorum, o da aynı şeyi yapıyor. James bu kez reddediyor. "Senin için bu karmaşayı çözmenin karşılığında benim için yapabileceğin bir şey var."

Benson birkaç derin nefes alıyor ve talep edebileceğim şeylere karşı kendini hazırlıyor. "Devam et."

O sik kafalıyı sevdiğimi söyleyemem. Doğru, kavgada iyidir. İyi bir çocuk yetiştirmiş. Eşler konusunda kısa çözümler çekti. Onu Rose'un yakınında istemiyorum ama Daniel sorununu çözebilir. Evet, müdür kabul etti -bir nevi- ve Daniel'ın okula dönmesine izin verdi, ama ne amaçla? Hangi tehditleri savursam da bu çocuk için kolay olmayacak ve Daniel'ı bu şekilde ifşa etmek *ya da* onu babasının altın mektup açacağıyla insanları tehdit etmek zorunda kalacağı bir konuma sokmak istemiyorum. Biraz uzaklaşırsa Rose daha az endişelenir mi? Brad'in profilime odaklandığını hissederek, "St. Lucia'ya geri dönebilirsin," diyorum. "Bu çok fazla sorun yaratmaz."

Miami'deki eviniz yandığı için sorular soruyorsunuz." Gülümsedim. Benson güvensizliğini dışa vuruyor. "Daniel'ı da yanına al."

Ben yavaşça kahvemi yudumlarken kuşkuyla beni izliyor. "Bu kadar mı?"

"Benim özel jetimi kullanabilirsiniz. Bir ya da iki gün içinde kalkmaya hazır olur. Barney'i kaldırmalısın." Şömineye gidip küllerimi oraya savuruyorum. "Bizimle kalmaya geliyorsun."

"Ne?" Benson geri çekilerek ağzından kaçırır.

Brad'e baktım, bıkkın bir halde. "Hayır, ciddi, ben Çince mi konuşuyorum?" Tanrı aşkına. "Sen. Geliyorsun. Geliyorsun. Kalmaya. Kalmaya. Bizimle." Sigaramdan son bir nefes çekip şömineye atıyorum. "Ama yemin ederim Benson, eğer karıma hoşlanmadığım bir şekilde *bakarsan*, ben-"

"Anladım." Elini kaldırarak tehdidimi bitirmemi engelledi. "Saygısızlık etmek istemem ama Danny, karın çok güzel bir kadın-"

"Dur."

"Çok çekici, B-" "Kapa

çeneni, Benson." "O

benim tipim değil."

Geri çekildim, hakarete uğradım. "Senin tipin değil de ne demek?"

"Ben kızıkları tercih ederim."

Odanın öbür ucundan bir boğulma sesi geliyor ve dönüp baktığımda Brad'in kahve fincanıyla hokkabazlık yaptığını, sıcak sıvının eline bulaştığını görüyorum. "Kahretsin, bu çok sıcak."

Gözlerimi devirip Benson'a geri dönüyorum.

"Dediğim gibi, o çok güzel, b-" Sonunda gözlerimdeki çılgınlığı fark etti. "Çenemi kapatacağım."

"Şiddetle tavsiye ederim," diye fısıldıyor Brad arkasından tehditkâr bir şekilde. "Artık eve gidebilir miyiz?"

"Acelen mi var?" James sorar.

"Evet," diye homurdanarak dışarı çıktı.

James omuz silkiyor. Brad'in kötü bir ruh halinde olması muhtemelen en iyisi. İyi bir ruh halindeyken ona vereceğim haberle bunu mahvetmesini istemem.

GÜL

Kollarımda Maggie ile merdivenlerden inerken kendimi günlerdir hissetmediğim kadar zinde hissediyorum. Bebek sonrası yüksek adrenalin kesinlikle beni bir süreliğine akli başında ve insani tuttu. Adrenalinin etkisi geçti. Ben yoruldum. Danny bitkin. Yine de dün gece kızımız birkaç saat uyudu. . . *üst üste*. Birkaç saatlik uykunun yapabilecekleri delilik.

Aşağıya indiğimde ön kapı açılıyor ve Leon elinde bir çantayla içeri giriyor. "Bayan B," diye sesleniyor, çantayı bırakıp doğruca bana geliyor. "Ayy, tombullaşılıyor."

"Burada ne yapıyorsun?"

Geri adım atıyor. Çenesi yükseliyor. "Patronlardan birinin isteğini yerine getiriyorum."

"Hangisi?"

"Yapma Rose, bunu bana yapma." Çantayı kaptığı gibi mutfığa yöneldi. "Kahvaltı var mı?"

Onu takip ediyorum, Maggie'yi beşiğine yerleştiriyorum, Leon'un adaya yığılmış kreplere dalışını izliyorum. Esther gülümseyerek ona şurup ve pastırma da ikram ediyor. "Bunlar çok güzel," diyor ağzı doluyken.

"Acıktın mı?" Beau adada ona katıldığım da soruyor.

Kıkırdıyor, krepleri güçlkle mideye indiriyor. Leon hayatının yarısını kafası güzel geçiriyor. Ama o iyi bir çocuk.

"Hey," diyor. "Fury dün onları kafede bıraktıktan sonra Pearl'ün panik atak geçirmiş olabileceğinden bahsetti."

"Öyle mi? İyi görünüyordu."

"Yaptı," diye düşünüyor Beau. "Ama Fury tüm işaretleri anlattı ve ... şey, biliyorum." Omuz silkiyor ve ben de onun eline uzanıyorum. Beau bir saldırı tarafından ele geçirilmeyeli uzun zaman olmuştu. Umarım o günler onun için çoktan geride kalmıştır. "Fury'nin bize söylemesini istemedi, o yüzden"-parmakları dudağıyla buluşuyor-"ona göz kulak olalım."

"Tamam." Leon'a kaşlarımı çatıyorum ve Beau'nun da kaşlarını çatmasını istiyorum.

"Tanrım, Leon," diyor. "Kimse krepleri çalmıyor."

Birden doğruldu ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Günaydın," diye mırıldanıyor yutkunarak.

Pearl içeri giriyor ve adanın diğer tarafındaki tabureye oturuyor. "Günaydın," diyor sessizce.

"Selam." Leon ona aptalca bir gülümseme veriyor. "Bugün çok hoş görünüyorsun."

Pearl kızarmış ekmeğ i kızartırken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor, sonra ön tarafına bakıyor. "Teşekkürler. . . Sanırım." Çok değil ama biraz gülümsüyor, dişlerini tostuna batırıyor, sonra perilerle birlikte dalgın dalgın uzaklaşıyor. Beau'ya bakıyorum. O da başını sallıyor. Ona *kesinlikle* göz kulak olmamız gerekiyor.

Leon mazeretini bildirir ve dışarı çıkar. Elinde çantayla. Gözlerimi kısarak gidişini izliyorum. "Kocamı gören oldu mu?"

"O-" Pearl göğsünü sıvazlayarak öksürüyor. "Özür dilerim." "O mu?"

"Spor salonu olabilir mi?"

"Belki," diye düşünüyorum, Leon gözden kaybolduğ unda kapıya dönüp bakıyorum. Beau'nun eli beni geri çekiyor. Başını sallıyor, sanki ... bırak. İsteksiz bir şekilde başımı sallıyorum ve o da gözlerinin bir hareketiyle Pearl'ü işaret ediyor.

yön. Kahve fincanımla oynuyorum, daireler çiziyorum. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Pearl bir lokmanın etrafında yarı gülümseyerek başını sallar. İkna etmek için topal bir girişim

Bi

Z. "Çay?" Esther demliği kaldırarak soruyor, yüzü umut dolu.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Pearl. "Ben sadece Anya'nın ne zaman Bugünden itibaren."

"Ara onu," diyorum, yeni cep telefonunu göstererek.

"Duş almam lazım." Koşarak uzaklaşıyor ve ben de onun gidişini izleyen Beau'ya bakıyorum.

"Affedersiniz," diyor Esther, tezgahın bir sepet çamaşır indirirken. "Yapmam gereken teslimatlar var." Ortadan kayboluyor ve kaybolduğu anda Otto odanın diğer tarafında beliriyor. Kaşlarımı çattım. "Az önce onu kaçırdın."

"Nereye gitti?"

"Teslimat yapıyorum," diye şarkı söylüyor Beau, buzdolabına gidip yeşil meyve suyu malzemelerini topluyor. Gülümsüyorum. Bugünlerde çok uyumlu ve makul. "Tüm detayları bilmek istiyorum," diyor.

"Ne hakkında?" Otto dizüstü bilgisayarını tezgâhın üzerine koyar. "Dur." Eğildim. "Biliyoruz," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki biliyorsun," diye homurdanıyor.

"Öyleyse neden ona hâlâ sormadın?"

"Doğru anı bekliyorum."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Peki, plan nedir?"

"Plan mı?"

"Ona nasıl soracaksın?"

"Ben soracağım."

Beau gülüyor ve sonra bağıyor. "Kahretsin!" Parmağını korumacı bir şekilde içeri çekiyor, yüzü allak bullak oluyor.

"Dikkatli ol amına koyayım." Otto parmağını tutup bakar ve Beau suratını asar. "Belki de dilimleme ve doğrama işini kocana bırakmalısın," diye öneriyor.

"Bayılacak mısın?" Ben soruyorum.

"Hayır, bir şey yok." Dolaba gidip ilk yardım kutusunu ve bir yara bandı çıkarır.

"Güzel." Dikkatimi Otto'ya geri veriyorum. "Plan."

"Sana söyledim, ona soracağım."

"Ama ona *nasıl* soracaksın?"

"Kelimelerle, Rose. Nasıl düşünüyorsun?" Zavallı adam tamamen çileden çıktı.

Ben de öyle. "Otto, sana yardım edeyim."

Beau parmağının ucunu sarmaya konsantre olarak, "Bırakın yapsın," diyor.

"Romantik olmalısın."

"Ben mi?" Ben onun kıllı, piercingli yüzünü incelerken o önündeki siyah kot pantolona ve siyah tişörtlere bakarak itiraz ediyor. "Romantik olamam."

"Evet, yapabilirsin, *Boo*," diye takılıyor Beau.

Otto giderek rahatsız olurken ben de içimden mırıldanıyorum. "Yardım edebilirim. Bu öğleden sonra ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kanıtlardan kurtulmak," diye mırıldanıyor, dizüstü bilgisayarını kapıp gidiyor, belli ki herhangi bir öneri tavsiyesiyle ilgilenmiyor. Daniel'ı kapıda karşılıyor, oğlum okula gitmek için hazır.

"Günaydın," diyor Otto yanından geçerken ve başını okşuyor.

"Hey, büyükbaba."

"Benimle taşak geçme, evlat."

Daniel gülümserken ben de gülüyorum ve bu görülmeye değer bir manzara. Geri döneceği için mutlu. Geri döndüğü için mutluyum. Müdür Tucker konusunda o kadar emin değilim. Zavallı adam. *Dün gece kabus mu gördü?* Üç mafya adamının alanını işgal edip onu silah zoruyla tehdit etmesi beklenmezdi. Ya Danny'nin Lennox'a verdiği çılgınca ve mantıksız tepki? Onun nesi vardı? Gerçi benim de onun restorandaki "haberine" verdiğim tepki aynı derecede berbattı. Gerçekten birbirimize güvenmiyor muyuz? "Bak.

sana." Gülümsüyorum ve Daniel'ın polo tişörtünün yakasını düzeltiyorum. "Çok yakışıklısın." Yüzünü buruşturuyor ama ona sarılmama izin veriyor. "Seni okula götüreceğim."

"Okula gideceğimi sanmıyorum." Döndü ve uzaklaştı. "Ne?"

"Barney ile tenis oynayacağım. O duş alıyor." "Barney burada mı?"

"Evet anne, ben de öyle dedim. Barney burada."

"Barney burada mı?" Yüzümü Beau'ya döndüm. "Barney'nin burada ne işi var ve oğlum okula gitmeme konusunda neden bu kadar rahat? Neler oluyor?"

"Hepsi de çok güzel sorular," diyor Beau, yara bandı kaplı parmağını kaldırarak. "Ve ben hiçbirinin cevabını bilmiyorum."

Kalkıp mutfaktan çıkıyorum ve ayaklarımı takip ederek ofise gidiyorum. İçeri daldım. Danny, Brad, James ve Otto'yu buldum.

Ve Lennox. Yüzü . . . İrkildim. "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyorum. Tabii ki cevap vermiyor.

"Günaydın hayatım," diyor Danny, sinir bozucu bir soğukkanlılıkla.

Ona ölüm bakışları atıyorum. Lütfen bana Daniel'ın en iyi arkadaşının babasını tehdit ettiğini söylemeyin. Sonra Leon'un getirdiği çantayı masanın üzerinde görüyorum. Açın. Bir adım öne çıkıp içine bakıyorum. "Bu da ne?" James'e bakarak soruyorum. Sessiz, cevap vermeye isteksiz. Ben de Brad'i deniyorum. O da başını sallıyor. Lennox bana hiç bakmıyor.

Kocama ters ters baktım.

"Bu beş milyon dolar, bebeğim." Gülümsüyor ve yanıma gelip burnumu öpüyor, sanki beni yatıştırmaya hazırlanıyor. "Lennox çocukları St. Lucia'ya götürüyor."

"Ne?"

"Ve sen de gidiyorsun. Kızıl saçlılardan hoşlanıyor."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Onu doğru mu duyuyorum? "Ne?"

Danny, Brad'e bıkkınlıkla bakar. "Sanırım Çince öğreneceğim."

İNİ

Merdivenlerden odamıza çıkıyorum, kimsenin yanında olamıyorum, yürüyen bir kırmızı bayrak olmaktan korkuyorum. Paylaşma fırsatım vardı. Ama kullanmadım. Fury'nin yaşadığım olayı birine anlatacağını bilmeliydim. Brad'in dediği gibi endişeden. Ve belki biraz da her şeyi ifşa etmek zorunda olduğu için. İtirafım dilimde asılı kaldı, ağzımdan düşmeye çok yakındı. Ama onun yerine yalan söyledim. İçime attım. Ve sonra Brad -acımasız, soğukkanlı, sözde bağlantısız bir lanet makine- beni rahatlattığında, bana sarıldığında, bu güvenlik duygusuna direnmek için sahip olmadığım bir güç gerekiyordu. Ait olma duygusu. Ama ona söylemek zorundayım. Ona her şeyi anlatmalıyım. Onu ve buradaki herkesi tehlikeye atıyorum. Umuda tutunuyormuşum gibi hissediyorum. Beni terk etmemesi için Brad'e yeterince değer verdiğime dua ediyorum. Ya da beni öldürmemesi için.

Anya banyodan çıktığında odaya giriyorum, elleri saçlarında, onları bağlıyor. Kıpırdamadan duruyor, beni içine çekiyor. "Evet," diye nefes alıyorum. "Evet, Brad'in odasıdaydım."

Bana sanki benim için üzülüyormuş gibi bakıyor. "Pearl, ben iyi bir dinleyiciyim."

Öyle olduğunu biliyorum. Sorun şu ki, içinde bulunduğum durum hakkında birilerinin ne söyleyeceğini duymak istediğimden emin değilim. "Ben duş alacağım." Kapıyı kapatıp açıyorum, soyunurken zihnim aşırı hızda çalışıyor. O burada, Miami'de. Beni bulması an meselesi. Zaten çok yakınımda. *Çok* yakın.

Ama burada tek başıma olmaktan daha güvendeyim. Yoksa . . . öyle miyim? Çünkü kalbim şu anda büyük bir risk altında. Bunun sonsuza dek süreceğini umacak kadar saf mıyım? Kuşkusuz. Ama Brad hep doğru şeyleri söylüyor. Bana şefkatle ama emin davranıyor. Ben ... içinde miyim? "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, dönen başımla hüsrana uğruyorum. Suyun altına girip saçlarımı yıkıyorum, Brad'i tenimden uzaklaştırıyorum.

İşim bitip kurulandıktan sonra aynanın karşısına geçiyorum ve yansıma ile zihinsel bir moral konuşması yapıyorum. *Söyle ona*. Havluyu göğsümün etrafına sıkıştırıp sabitlerken kalbim daha hızlı atıyor ve ellerimi saçlarımın arasından geçirip yüzümden geriye doğru çekiyorum. "Söyle ona," diyorum yansıma. Cep telefonumu alıp banyonun kapısını açıyorum.

Ve bir sandıkla tanış.

"Oh." Geri çekildim, telefonum elimden kaydı. "Lanet olsun." Brad başını eğiyor, yüz ifadesi onaylamıyor.

"Beni korkuttun," diye nefes alıyorum o eğilip telefonumu alırken.

Yavaş, seksi bir gülümseme belirliyor. "Oh, yani benden korkuyorsun?"

Hiçbir fikri yok. "Danny seni sabahın köründe nereye sürükledi?"

"Sana söyledim, bilmen gereken şeyler var, bilmemen gereken şeyler var."

"Doğru." Havlumu çekerek başımı eğip onun arkasından bakıyorum. "Sen burada olmamalı." "Kim demiş?"

Gözlerimi onunkilere diktim. "Sen ve ben hariç herkes."

"Ama önemli olan tek şey biziz." Rahatça kapının pervazına yaslanmış, cep telefonumu elinde döndürüyor, kot pantolonlu bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamış. *Çarpıcı bir adam*. Vahşi kalp atışlarım hafifliyor ve eriyorum. Ona baktığımda, yıllardır olmayan bir sıcaklık hissediyorum. Ona bakıyorum ve içinde olmak istiyorum.

bu dünyada benimle olduğu sürece. Ona bakıyorum ve elbiselerini yırtıp atmak istiyorum.

Ona bakıyorum ve bir süreliğine her Şeyi unutuyorum.

Kaçış.

Her Şeyin yoluna girebileceğine inanmak zorundayım.

O zaman söyle ona!

Kalçalarım titriyor, kendimi ona doğru fırlatıyorum, onu çılgınca öpüyorum, canlı canlı yiyorum, kollarımı boynuna ve bacaklarımı beline doluyorum. *Açgözlü.*

"Yavaş ol," diyor, pcğmzn etrafında gülerek yatak odasına doğru geri geri yürüyor. pcğme sert ve aç bir Şekilde karşılık vererek kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı açıyor, ağzımı bırakıyor ve dışarı bakıyor, sonra beni omzuna atıyor ve neredeyse odasına koşuyor. Birden sırtüstü yatıyorum, ellerim kendi başına hareket ediyor, kot pantolonuna uzanıyor ve fermuarını açıyor. Onu hissediyorum, sıcak ve hazır, boğazında uzun, alçak bir hırıltı gürlüyor.

"Tanrım, sana doyacağımı hiç sanmıyorum." Havlumu çekip elimi sikinden uzaklaştırıyor, ağzı göğsüme düşüyor, etin etrafını öpüyor, sonra emiyor ve ısırarak kalçalarımın doğru ilerliyor.

Dili içimi yaladığı anda bedenim kavisleniyor, coşku anlık oluyor. "Brad." Ellerimi yatak başlığına doğru kaldırıyorum. Doruk noktamın Şimdiden yaklaştığını hissedebiliyorum. Çok yakında. "Brad, dur."

Hemen geri çekiliyor, bana bakıyor, gözleri sarhoş, ağzı ıslak.

"İçeri." Onu bedenimden yukarı çekmek için uzanıyorum. "Seni içimde istiyorum," diye fısıldıyorum, aramızda onun sertliğini hissediyorum, umutsuzca yanığımı soğutmasını ve belirsizliklerimi hafifletmesini istiyorum.

Başını sallıyor, dudaklarını boynuma bastırıp yalıyor. "Prezervatifim yok."

"Sen hiç almadın mı?"

"Biraz meşguldüm, güzelim."

"Çekil."

"Hayır."

"Geçen hafta duşta yapmıştın." "Ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Lütfen." Altında kıvranıyorum, kalçama doğru itildiğini hissediyorum.

Yalvarışlarımı duymazdan geliyor, tekrar vücuduma doğru ilerliyor ve beni bacaklarımın arasından öptüğünde, dilinin ucuyla klitorisimin ucunu gıdıkladığında, dişlediğinde, açıklığım boyunca beni önden arkaya yaladığında, neredeyse aklımı kaybediyorum. "Brad!"

Bana karşı inliyor, etimle ziyafet çekiyor. Yumruğumu yatağa vuruyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Altında geriliyorum.

Hayır.

Cazibeden uzaklaşıyorum ve aşağı uzanarak onu vücuduma geri çekiyorum.

"Hayır, Pearl," diye homurdanıyor.

Ellerimi çıplak kışının üzerine kaydırarak onu içime doğru itiyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum, ağzının kenarını öperek. Nefesinin altında homurdanıyor, başı öne eğik.

"Bana yalvarma. Yalvardığını duymak istemiyorum."

"O zaman bana istediğimi ver."

"Hayır."

Kafam çok karıştı. "Neden?" diye soruyorum. Beni istemiyor mu diye sormayacağım, çünkü arzusunu hissedebiliyorum. Son zamanlardaki cinsel durumumla mücadele edip etmediğini sormayacağım. O benim için bu sorunu çözene kadar. Bütün hafta bunu yaptık. "Brad, anlamıyorum." Göğsüne bastırıyorum, iç çektiğini duyuyorum. "Bana bak." Ağır başını kaldırıp kollarını şiltenin üzerine koyuyor ve gözlerini bana diyor, bıyık altından gülüyor, tembelce göz kırpmıyor, kirpikleri bir katil için fazla güzel.

"Sana bakıyorum Pearl," diyor sessizce ve dudaklarıma bir öpücük bırakıyor.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Oh, Tanrı aşkına." Derin nefes alışıyla göğsü genişliyor. "Kendimi kontrol ettirmek istedim."

"Çıkış mı yaptın?" Soruyorum, zihnim açıkça sürükleniyor.

Bana bakıyor. "Bir sürü kadınla birlikte oldum, güzelim." "Ohhh," diye nefes alıyorum, tıklayarak.

"Ve sen kimseyle birlikte olmadın. Seni şımartma riskini almak istemedim." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çok şaşkınım ama bir o kadar da mutluyum. O önemsiyor.

"Duşta çok iyi hissettim," diye fısıldıyor, yüzümü tarıyor, saçımdan bir tutam alıp döndürüyor. "Daha önce hiç o tavşan deliğine girecek kadar önemsememiştim."

"Umurunda mı?" Fısıldıyorum.

"Evet, umurumda." Saçımı bırakıyor ve parmağını alt dudağımda gezdirip öpüyor. "Gerçekten umurumda, Pearl."

İçime çektiğim nefes titrektir. "Ben de gerçekten umursuyorum."

Gülümsüyor, yüzünü boynuma gömüyor ve ben her uzvumu ona sarıyorum, sıkıyorum, kendimi sonsuza dek ona yapıştırmayı umuyorum. Çünkü o önemsiyor.

Daha önce bu tavşan deliğine girecek kadar önemsememiştim.

Birkaç hafta önce bu kadar kaba ve kırıncı olan biri şimdi düşünceli ve şefkatli. Benim için. *Benimle birlikte.* Bu da beni duraksatıyor ve hissettiğim bu mutluluk verici duygunun ne olduğunu düşünmeme neden oluyor.

Bu sadece önemsemekten daha fazlası. Daha önce hiç aşık olmamıştım.

Ama eminim böyle hissediyor olmalısınız.

BRAD

Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Ama iyi hissettiriyor. Gitmek istemiyorum ama Danny Rose'u sakinleştirir sakinleştirmez halletmem gereken işler var. Bu günlerde tam zamanlı bir iş.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum boynuna, başını sallıyor ama beni bırakmıyor. "Gitmeliyim," diye tekrarlıyorum usulca. Bir baş daha sallıyor. "Pearl, aşkım, gitmeliyim." Daha sert sıkıyor ve tenine karşı gülümsüyorum, etini ağzıma alıyorum, muhtemelen onu işaretliyorum. Umurumda değil. Beni yakınında tutmak için gösterdiği dirence karşı koyuyorum, geri çekiliyorum. "Bugün ne yapıyorsun?" Yüzünün her ayrıntısına bakıyorum.

"Bunu hiç düşünmedim," diyor. "Güzel.

Düşünme."

"Neden?"

"Çünkü evden çıkmıyorsun," diyorum, yara bandını yırtıp yataktan kalkarken. Ona St. Lucia'ya gideceğini söylemeli miyim? Onun çıplaklığına dudak bükerek kot pantolonumu bağlıyorum. Önce Danny ve Rose'la aramızın nasıl olduğunu görelim. Eğer Rose'un isteğiyle giderse Pearl'e gideceğini söylemek daha kolay olur. Yumruklarımı şilteye yerleştiriyorum ve öpmek için eğiliyorum.

"Neden evden çıkamıyorum?" diye soruyor. Kızgınlık yok, sadece ilgi var.
"ünkü ben öyle dedim."

İç çekerek emekliyor ve diz çöküyor, kışını topuklarına dayıyor, yüzümü
avuçlarının arasına alıyor ve beni nazikçe öpüyor. "Tamam."

Bu iyi bir şey. Uyumluluk. Şu an ihtiyacım olan şey bu.

"Duşunu kullanabilir miyim?"

"Daha yeni içtin." "Bana
katılmak ister misin?"

Onun taktiklerine kaşlarını çatıyorum ve günaha yenik düşmeden önce
oradan ayrılıp Nolan'ın odasına gidiyorum. Kapıyı çalıyorum, kafamı kapıdan
uzatıyorum. Yatakta doğruluyor ve doktor bacağını kontrol ediyor. Beni
gördüğünde gözleri büyüdü. Buraya onu tekrar parçalamaya geldiğimi
sanıyor. Doktor arkasına baktı. "Günaydın Brad."

"O nasıl?" Yatağa doğru ilerleyerek soruyorum.

"Oraya varıyorum." Komodinin üzerine birkaç ağı kesici attı. "Seni o
koltuk değnekleri olmadan görmek istemiyorum."

Nolan başını sallıyor. Gözleri üzerimde.

"Bugün yine tersaneye mi gidiyorsun?" diye
sordum. Başını salladı.

"Ella'ya bu gece izin verdim."

Gözleri yine kocaman.

"Bu kendini fazla yorman için bir yeşil ışık değil," diye ekliyorum, Doc'un
Çantasını onun için toplarken. Ella'nın endişesini gördüm. Nolan'ın
umutsuzluğunu gördüm. Ben kim oluyorum da iki insanın birlikte olmasını
engelleyebiliyorum? Onu böyle görmekten hoşlanmıyorum ve Ella bunu
düzeltebilirse, öyle olsun. Çünkü ben düzeltemem. "Tersanede sana yardım
edebilir."

Hafifçe başını sallayan Nolan'ın yüzü şaşkınlığın resmidir. Onun nesi var?
Ezildiğinde kafasını mı çarptı? Ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

Doktor'un omzunu tutup onu dışarı çıkarırken minnettarlığının nerede olduğunu merak ederek bakıyorum.

"Ben de seni arayacaktım," diyor kapıyı arkamızdan kapatırken ve çantasını alırken.

"Meşgul olduğumu duydum," diyerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Dikkatli ol Doktor, kalbin eskisi kadar güçlü değil."

"Sen korkunç bir adamsın, Brad Black." Kendi kendime gülüyorum.

"Biliyorum."

"Her neyse"- koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor-"sonuçlar."

Yutkunuyorum, kendimi destekliyorum, karnım dönüyor. Kahretsin, gergin miyim? "Peki ya onlar?"

"Her yer temiz." Yürüyüp gitti ve ben de dönüp gözlerimle onu takip ettim.

"Tamamen mi?" İnanmaya cesaret edemeyerek soruyorum.

"Düdük gibi."

Olduğum yere çöktüm. Sonra doğruluyorum, dudaklarım birbirine yapışıyor, adımlarım koridora geri dönüyor, aletim mutluluk şarkıları söylüyor. Odama doğru ilerliyorum ve akan suyun sesini takip ediyorum. Spreyin altında.

Islak.

Çıplak.

Sikim ağlıyor. Onu kabinden çıkardım ve omzuma attım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

"Brad'im olmak üzere." Onu yatağa atıyorum ve üzerime geçirmeden önce tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarıyorum.

Gülüyor. Yüzümü tutuyor. "Tekrar merhaba."

"Merhaba," diye fısıldıyorum. "Az önce doktoru gördüm."

"Oh?" Dudağını ısırtıyor. "Ve?"

"Ve ..." Vücudunu yukarı kaydırıyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum. "Tamamen seninim, aşkım." İleriye doğru itiyorum ve yavaşça içine batıyorum. Ve

Hissetmek mi? Bu açıklanamaz bir şey. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum, zevk ayak parmaklarımdan başlayıp vücuduma yayılıyor. Kıpırdamadan durmak zorundayım. Etrafımı saran sıkı kaslarının hissini özümsemeliyim. "Aman Tanrım, Pearl." Kendimi uçurumun kenarından geri çekmek için harcadığım efordan titriyorum, nefesim kontrollü ve kendimi karanlığımdan kurtardığımda onu daha önce hiç görmediğim kadar net görüyorum.

Kırmızı.

Benimkini.

"Ne?" diye soruyor sessizce, beni incelerken bakışları emin değil. "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, vücudumun üst kısmını kaldırıyorum, derinlere inerken, yavaşça pompalarken, sıkıca öğütürken onun her yerini görmek istiyorum. Biliyorum. *Gerçekten biliyorum.*

Sikeyim.

İnanılmaz görünüyor, vücudu beni kabul ediyor, içine çekiyor.

Öp onu.

Ön kollarımın üzerine düşüyorum, dudaklarına yapışıyorum, onu derinden öpüyorum, bir kadını öptüğümden daha fazla his ve tutkuyla.

"Brad," diye mırıldanıyor.

Geliyorum.

"Yanımdayım," diye fısıldıyorum. "Her zaman yanımdayım."

Ama beni yakaladı mı? Çünkü hayatımda hiçbir şeyden bu kadar korkmamıştım. O, var olmak ve yaşamak arasındaki fark. Sevmek ve nefret etmek. Öldürmek ve diriltmek.

Onunla sevişirken ona bakıyorum, o beni izlerken ben de onu izliyorum, ikimiz de birbirimizi dikkatle inceliyoruz. Ne düşünüyor acaba? "Aşkım," diye fısıldıyorum, bedenim tekrar tekrar onunkine gömülüyor, kalbim her sürüşte daha fazla tekmeliyor. Yorgunluktan değil. Hayır. Onu seviyorum ve bu gerçekten aklımı başımdan alıyor.

"Aşkım," diyor sessizce cevap olarak, aramızda sessiz, karşılıklı bir anlayış geçiyor.

O an çok yoğun. Çok güzel.

İnliyor, sarsılıyor ve salıverilmesi benimkini tetikliyor, sahip olduğum her şey uzun dalgalar halinde ona akıyor, titremelerim artık kontrolden çıkıyor.

Kalbim patlıyor.

Ağzı benimkinde daha da sertleşiyor, öpüşmemiz daha da derinleşiyor, ben kendimi onun içinde tutuyorum, nabız atıyor, serbest bırakıyor, titreyen duvarlarını emiyor, etrafımda daralması, beni sağması hissinin tadını çıkarıyorum.

Hareket etmeyi bırakana kadar hassasiyete katlanıyorum, sonrasında sikim seğiriyor. "Titriyorsun," diyorum, sesim sert çıkıyor. Yüzünü boynumun kıvrımına doğru itiyor, nefes nefese kalıyor, tutunuyor. Konuşmuyor. Bana kendini göstermiyor.

O da benim hissettiklerimi hissediyor mu? "Pearl?"

"Brad?"

"İyi misin?"

"Sanırım iyiyim."

Yüzünü boynumdan iterek üzerine yerleşiyorum ve gözleri alev alev yanarak bana bakıyor. *Kesinlikle* benim hissettiklerimi hissediyor. Yüzünü avuçlarımla sarıyorum. "*Biliyorum*," diyorum ve o da yutkunarak sarsakça da olsa başını sallıyor. "Ben gerçekten iyiyim." Üzerini örtüyorum ve kollarının sırtımı okşadığını hissediyorum, o an sakın. Sessiz.

Ta ki telefonum çalana kadar. Alnımı onunkinin üzerine koyarak inledim. "Gitmem gerekiyor."

"Sakın vurulma," diyor sessizce ve beni bırakmadan önce bir kez daha sıkıyor.

Karın kaslarımı çalıştırarak ayağa kalkıyorum ve kotumun cebinden cep telefonumu çıkarıyorum. "Geliyorum," diyorum.

"Hangi cehennemdesin sen?" Danny tersledi.

"Geliyorum dedim." Telefonu kapattım ve kot pantolonumu giydim.

"Bu akşam yemeğe çıkabilir miyiz?" diye soruyor. "Sadece sen ve ben mi?"

Akşam yemeği. Bir çift gibi mi? "Benden ne istersen yaparım." Onun için dünyanın öbür ucuna kadar yürürüm, yemin ederim ve muhtemelen dünyanın öbür ucundan da atlarım. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Bekleyebilirim." Omuz silkiyor. "Bu hayatın öngörülemez olduğunu biliyorum. Öldürülmesi gereken biri çıkabilir."

Hafifçe gülüyorum. "Evet." Şu anda her lanet saatte bir. "Elimden geleni yapacağım," diyorum. Gerçekten, çünkü yakında umarım St. Lucia'ya giden jette olacak ve onun gidişini izlemek çok acı verici olacak.

"Tamam." Ayağa kalkıyor ve yüzünü buruşturuyor, vücuduna bakıyor ve kalçasının iç kısmının serbest bırakılmamla kayganlaştığını görüyorum. "Bir duşa daha ihtiyacım var."

"Seni sonra ararım." Avucumu ensesine koyuyorum ve alnını dudaklarıma doğru çekiyorum.

Sonra giderim.

Ve acıtıyor. Çünkü bu yaşadığım en güzel şeydi. Bağlantı.

"Lanet olsun." Adamlarla buluşmak için aşağı inerken ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Danny dışarı çıktığımda beni yumruklamak ister gibi bakıyor.

Range Rover'a doğru giderken yanından geçerken "Bugün ne zaman istersen" diye mırıldandı. "Ben buradayım."

"Nerelerdeydin?"

"Nolan'ı kontrol ediyorum." Ona sinirli bir şekilde bakıyorum. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hem de hiç."

"Güzel, hadi gidip şu işi halledelim." Ben James'in yanındaki yolcu koltuğuna oturdum, Danny de arkaya bindi. Ringo, Otto ve Goldie, Lennox'la birlikte arkadaki arabadalar. "Rose nasıl?"

Danny huffs. "Pissy."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Ve hala gitmiyor mu?"

"Hayır, burnum dayanabildiğinde tekrar denerim," diye düşünerek köprüyü yokluyor. "Beau'ya bir şey söyledin mi?" diye soruyor James.

"Henüz değil. Muhtemelen şimdi de gerek yok, değil mi?" Danny alaycı bir şekilde gülüyor. "Muhtemelen hayır."

Pearl'e St. Lucia'ya gideceğini söylemek konusunda endişelenmiyorum. Ne zaman olursa olsun. Er ya da geç, tabii ki, ama ... bu Danny'nin burnuna bağlı. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi herkese söyleme konusundaki endişem mi? Evet, tepkileri *hiç de dört gözle* beklemiyorum. Ya da bana yapılacak hakaretleri. Ne diyeceklerini biliyorum. "Lennox nasıl?" Bu ikilemi başka bir güne erteleyerek soruyorum.

"Altına sıçıyor," diyor James.

"Aramayı o mu yaptı?"

"Henüz değil. Herhangi bir sürprizle karşılaşma ihtimaline karşı en iyisi onun evinden." "Almak için hemen gelmek gibi mi?"

"Aynen öyle."

Danny arkadan, "Yine bariz olanı söylüyorum," diye mırıldanıyor. "Higham neden telefonlarıma cevap vermiyor?"

Bu da bana şunu hatırlatıyor. Koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Richard Bean kim?"

Danny telefonunun ekranına vurarak, "Bilmiyorum amına koyayım," diye tersliyor. "Cevap verirse, ona sorarım."

Higham'ın telefonu tekrar telesekretere düşer ve Danny küfrederek koltuğuna gömülür, düşüncelidir. James kapıların dışında durmak için yavaşlarken dikiz aynasına bakıyor. O da benim düşündüğümü düşünüyor.

Bir suçlu ile bir polis arasındaki kırılgan ilişkinin başlangıcı, polisin suçludan kaçmasıdır.

Garaj kapısı yükselmeye başladığında Lennox'un araba yoluna çekiyoruz. James Range Rover'ını sola çekip Goldie'ye yanına park etmesi için yer bırakıyor. Kapılar tekrar aşağı kayana kadar kimse dışarı çıkmıyor. Sonra Ringo evin kapısına gidip kilidi açıyor ve hepimiz silahlarımızı kontrol ederken o da pantolonunun arkasından silahını çıkarıyor. Kapıda belirip her şeyin yolunda olduğunu işaret edene kadar birkaç dakika gergin geçiyor, ardından her arabanın bagajından benzin bidonlarını çıkarmaya başlıyor.

Danny inip önden giderek, "Gidelim," dedi. Lennox da onu takip ediyor ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde endişeli görünüyor. Danny para çantasını salondaki sehpanın üzerine bırakır ve Lennox'un telefonuyla bir fotoğraf çeker. "Resmi sadece isterlerse gönder," der ve telefonu ona uzatır. Lennox başını sallayıp bir mesaj gönderiyor ve bir saniye sonra telefon çalıyor. Başını kaldırıp bakar. "Kanıt istiyor. Fotoğrafi göndereyim mi?"

"Resmi gönder." Danny kanepeye uzanıyor ve Lennox kendisine söyleneni yaparken ben de koluna tünüyorum. Telefonu tekrar çalıyor. "Alması için birini gönderiyor."

"*Birinden* daha fazlası olacak," diye düşünüyorum. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum." Lennox başını sallar ve bir sandalyeye doğru eğilir. "Onları içeri davet edeyim mi?"

"Hayır, o piçlere ön bahçenizde işkence edeceğiz." Ayağa kalktım, huzursuz hissediyordum. "Tabii ki onları içeri davet et." Adım atmaya başladım. *Sakın vurulma*. Kendi kendime gülüyorum. Kendi payıma düşenden çok daha fazla kurşun yedim. "Yelek getiren var mı?"

"Ne zamandan beri yelek istiyorsun?" Danny

soruyor. "Şu andan beri."

"İşte." Goldie ortaya çıkıyor ve elinde bir demet tutuyor. Onları dağıtıyor ve Ringo ile bitiriyor. "Benimle tartışmayın," diyor ve Ringo da tartışmıyor, geri kalanımızla birlikte üst bedenini soymaya başlıyor.

"Bunlardan yedek bir tane var mı?" Lennox soruyor.

"Bence kapıyı yelekle açarsan şüphe uyandırabilirsin." Ama hepimizin isteyeceği son şey eve gidip genç bir delikanlıya tek düzgün ebeveyninin öldüğünü açıklamak zorunda kalmaktır. Bu yüzden Goldie'ye başımı salladım, o da ona bir tane fırlattı. "Düzgün kapandığından emin ol," diyorum.

Yarım saat geçti. Bir

saat.

İki.

Herkes huzursuz, James pencerenin gerisinde duruyor ve sürekli perdenin arkasını kontrol ediyor. "Kart oyunu mu?" Ringo soruyor. "Poker mi?"

Danny kendi kendine gülümserken ben de içimden gülüyorum. "Bu kadar komik olan ne?" Lennox soruyor.

"En son poker oynadığımda karımı kazanmıştım."

"Ne?" Lennox ağzından kaçırır. "Ciddisin, değil mi?"

"Ölümcül." Danny volta atmaya başlar.

"Hadi," diye sızlanıyor Ringo. "Burada sıkıntıdan ölüyorum."

Herkes para dolu çantaya bakarken Danny, "Üzerimde hiç para yok," diye düşünür.

"İşte başlıyoruz," diyor James pencereden, silahı havaya kalkıyor. Odadaki herkes ayağa kalkıyor, tetikte, her yerden silahlar çekiliyor. "İki araba."

"İki mi?" Lennox soruyor, gözleri hepimizin arasında gidip geliyor. "Neden iki araba göndermişler ki?"

Yanına gidip elini tutuyorum ve silahımı ona doğrultuyorum. "Tereddüt etme," diyorum kotumun arkasından bir tane daha çıkararak. "Sadece kurşunun hiçbirimize isabet etmediğinden emin ol." Pencerenin yanındaki James ve Danny'nin yanına gidiyorum.

"Her arabada iki kişi var," diyor James. "İlk arabadaki iki adam içeri girecek. Diğer ikisi dışarıda kalacak." İlk araba yavaşlayarak garaj yolunun hemen yanında, ikincisi ise tam karşısında durur. "Lennox kapıyı açacak. Ben arkasında olacağım, siz burada bekleyin."

James, Lennox'a bakarken Danny kanepeye rahat bir şekilde oturuyor. "Silah nerede?" diye soruyor. Lennox pantolonunun arkasına vuruyor. "Kapıyı bana doğru aç, geride dur, kapıyı bırakma ve onları içeri al. Kapıyı kapat ve aynı anda silahını çek." James, Lennox'un şaşkın bakışları arasında ön kapıya doğru ilerler. "Ve bunu uzatma," diye geri sesleniyor. Sanırım Danny ve benimle konuşuyor. "Burası güzel bir mahalle. Birinin sokaktaki iki X5'i fark etmesi an meselesi."

"Evet, efendim," diyor Danny, soğukkanlı bir şekilde, silahı gevşek tutuşuyla kolunun üzerinde duruyor. Bana bakıyor. "Uzatmayın," diyor ve bayrağı bana devrediyor. Mutlu günler.

"Kan dökme havasında değil misin?"

"Karım son zamanlarda yeterince kan döktü." Soğuk bakışlarını Lennox'a çevirir.

"Dediğim gibi," diye mırıldanıyor Lennox, James'in az önce kaybolduğu yere doğru bakarak. "Kızıkları tercih ederim."

Danny'nin gözlerini üzerimde hissediyorum ama onu eğlendirmiyorum. "Hazır," diyor Goldie pencereden.

"Silahlı mı?" Ben soruyorum.

"Evet." Tabii ki öyleler. Ve Lennox'un James gibi davranıp Sandy'nin ulaklarına Rambo gibi saldırmasından sonra daha da tetikteler. Goldie üç parmağını kaldırıyor. Sonra iki. Sonra bir. Herkes sessizliğe bürünür ve kapı zili çalar.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Lennox, odadan çıkarken.

"Sakin ol," diye emrediyorum o giderken, dinliyorum, kapının açıldığını duyuyorum. Konuşma yok. Ahşap zeminde botların sesi. Sonra kapı kapanıyor ve aceleyle söylenen yabancı sözcükler. Rusça küfürler. Hepimiz salonun girişini izliyoruz, ta ki iki geniş, siyah örtülü sırt görünene kadar, eller havada. "Seni aptal adam," diye bağıyor biri. "On iki saat içinde ölmüş olacaksın."

"Hoş geldiniz," diye şarkı söylüyorum ve etrafımda dönüyorlar. Sayıca ne kadar az olduklarını fark ettiklerindeki yüz ifadeleri oldukça eğlenceli. Ringo içeri girip onları yere yatırıyor ve pantolonlarından yedek silahlarını çıkarıyor. "Oturun." Silahımı karşıdaki kanepeye doğrultuyorum. "Misafirperverliğimizin tadını çıkarın."

James arkalarında beliriyor, Lennox yanında, şaşırtıcı derecede rahat görünüyor, her iki Rus da odanın öbür ucuna doğru sürünüyor ve sanki kışları yumuşak, lüks kumaşla buluştuğu anda patlayabileceğinden endişe ediyormuş gibi kanepeye doğru çekingen bir şekilde alçalıyor.

Kendimi önlerindeki sehpaye koyuyorum, kollarımı dizlerime dayıyorum, rahatım ve yakıyorum. Bazı sigaralardan diğerlerinden daha çok keyif alırsınız. Günün ilk viskisinin yanında içtiğin gibi. Ya da akşam yemeğinden hemen sonra. Bu sigaranın tadını çıkaracağım.

Ruslardan biri Lennox'a bakıyor, dudağı kıvrılıyor. "Bu adamları nereden tanıyorsun?"

"Özür dilerim, ne kadar kabayım." Gülümseyerek Danny'ye bakıyorum ve o da karanlık bir şekilde gülümsüyor. "İşte o İngiliz." Değerli vaktimi boşa harcıyorum, bunu biliyorum. James'e baktığımda bana yorgun gözlerle bakıyor ve sabırsızlığını ifade ediyor. Ama bizim işimiz bu. Performansımızı sergiliyoruz. "İşte Enigma orada." Silahımı pencereye doğrultuyorum. "Bu Ringo."

Büyük, çirkin herif sırtıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Bu güzellik Goldie."

"Memnun oldum." Başını sallıyor.

"Ve bu da Otto." Otto onları selamlamıyor. "Sanırım Lennox'u tanıyorsunuz." Marlboromu çekiyorum ve ayağa kalkıyorum, silahımın başına susturucuyu takarken en iyi menzile sahip olduğumdan emin oluyorum. "Ve sanırım bugünlerde sevgiyle Amerikalı olarak tanınıyorum." Nişan alıyorum. "Peki ya sen?"

Uzattığım koluma bakıyorlar. "Konuşsak da konuşmasak da bizi öldüreceksiniz."

"Doğru. Ancak bunun ne kadar acı verici olduğuna yalnızca siz karar verebilirsiniz."

"Siktir git."

Gölümsüyorum. "Acıdan bahsetmişken, vücutta vurulmanın en çok acı verdiği yerin neresi olduğunu biliyor musunuz?" Bana bakıyorlar, göğüsleri daha hızlı pompalanmaya başlıyor. "Geçti mi?" Odaya göz gezdiriyorum. "Teklif var mı?" Herkes sessiz kalıyor. James'in buna bir cevabı olacağını biliyorum. Yine de eğlencemi bozmayacak. "Leğen kemiği," diyorum silahımla kalçama vurarak. "Tam burası." Eğiliyorum ve yüzüne doğru kalkıyorum. "Şimdi, ikinizin de kemiklerinde benden biraz daha fazla et var, bu yüzden vur ya da ıskala olabilir." Silahı iki puştan en irisinin bel bölgesine dayıyorum ve o da kendini kanepeye geri itiyor. "Konuşmak ister misin?" Arkama daha fazla ağırlık verdim. "Hayır mı?" Surat astım. "Tamam." Ve tetiği çekiyorum.

Gözleri o kadar şişiyor ki, bir an için kafasından fırlayacaklarından emin oluyorum.

"Ah," diyor Danny arkamdan.

Acı başlamadan hemen önce Ringo çığlığını bastırmak için kurbanımın yüzüne bir yastık kapatıyor.

Dehşet içinde ona bakan arkadaşına dönüyorum. "Konuşmak ister misin?" Boğuk acı çığlıkları odayı doldururken soruyorum. Silahı kalçasına dayadım. "Sandy hangi cehennemde?"

"Bilmiyorum."

Sabrı tükenen James içeri girer ve silahıyla kafasına vurur. "Konuşsana lan."

"Bilmiyorum!"

"Peki parayı nereye götürüyordun?" diye sordum. "Çünkü eğer parayı bırakmayacaksanız sizin gibi iki şişko amcığın onun için para toplaması çok anlamsız geliyor." Yani yalan söylüyor. Onlardan hiçbir şey alamıyoruz. Bu çok açık. Alnına nişan alıyorum. "Seni tanımak güzeldi." Ringo diğer adamın yastığını kaldırıp onun da kafasına erişmemi sağlarken kafatasına bir kurşun sıkıyorum. Tetiği çekiyorum ve iç çekiyorum.

"Tam bir zaman kaybıydı." Pencereyi işaret ediyorum. "Dışarıda neler oluyor?"

"Sanırım sabırsızlanmaya başladılar," diyor Goldie pencereden. "Biri dışarı çıktı."

Danny kot pantolonundan bir av bıçağı çıkarırken gülümseyerek, "Yani bu konuda bir şansımız daha var," diyor.

"Nereden buldun lan bunu?" "Bir arkadaşımdan."

"Chaka," diyorum gözlerimi devirerek. "Yılanlarla ve kaplanlarla güreşmek için ormana mı taşıyorsun?"

Yumruklarını göğsüne vuruyor. "Ben Tarzan. Sen-"

Ringo kıkırdarken James pencereye giderek, "Lanet olası amcık," diye mırıldanıyor. "Diğeri dışarıda."

"Güzel." Danny de pencereden dışarı bakar. "Sıra bende." Yüzünü odaya dönüp koltuğuna doğru ilerliyor.

Ve ayağını sehpanın ayağına kaptırıyor. "Siktir!" Bir gümbürtüyle halıya çarptı ve bu sırada silahını ateşlemeyi başardı. "Oops."

"Tanrı aşkına," diye tersliyor James, hemen dirseğini geri çekip pencereye doğru gönderiyor ve kırıyor. Nişan alıp ateş ediyor ve eve doğru gelen iki adam kısa süre sonra evden kaçmaya başlıyor. Ölü adamların yanına koşup ceplerini karıştırıyorum ve araba yolunu kapatan, dolayısıyla bizim arabalarımızı da engelleyen X5'in anahtarlarını çıkarıyorum.

"İyi plan," der Danny, James pencereden atlarken ayağa fırlar. Danny onun gözden kayboluşunu izler. "Siktir et." Kapıya doğru koşar ve kapıyı çekerek açar.

Ben de geleneksel çıkışı tercih ettim, onu takip ettim.

Ve işte gidiyoruz.

Sakın vurulma.

DANNY

James çimenlerin üzerinde hareketsiz bir şekilde, ciyaklayarak uzaklaşan ilk X5'e nişan alıyor. "Lanet olsun." Silahını indiriyor ve diğerine doğru adım atıyor.

"Kim sürüyor?" Brad soruyor.

"Ben." James sürücü koltuğuna oturur. "Bugün direksiyonda o beceriksiz herife güvenmiyorum ve sen daha iyi bir nişancısın."

"Ben mi?" diye bağırdım, öfkeyle. "Beceriksiz mi? Lanet masayı görmedim." Ben arkaya tırmandım, Brad de gülerek diğer tarafa bindi. "Siktir git." James çekip ikimizi de koltuğa geri atarken arka camı indirmek için düğmeye basıyorum.

"İyi haber, onları ileride görebiliyorum," diyor James.

"Kötü haber ise sadece üç mermim var," diye ekliyor Brad.

"Beş," diye mırıldandım. "Altı olacaktı ama bir sehpa beni mahvetti."

James omzunun üzerinden bir şey atıyor. İki dergi. "Bakalım dokuz ve on birle neler yapabiliyorsun."

"Onların önüne geçmelisin." Brad yarısı boş olan dergisini dolu olanla değiştiriyor. Şimdilik beş taneyle idare edeceğim.

"Bu araçta benim bilmediğim bir jet paketi var mı?" James soruyor.

"Alaycı olma," diye mırıldandım. "Bu sana yakışmıyor." James dikiz aynasından bana bakıyor ve ben de ona gösterişli bir gülümseme veriyorum. "Arka tekerlekleri vurmaya çalışacağız."

"Lütfen yap." Sert bir sol yaptı ve Brad bana doğru uçarken ben de kapıya doğru uçtum, başımı çerçeveye çarptım.

"Tanrı aşkına James," diye bağıryorum, başımı ovuşturarak. "Yüzüm yeterince berbat durumda."

"Özür dilerim."

"Belki de düzlüğe çıktığında bize söylersin."

"Tamam." Sert bir sağ ve tekrar arabanın üzerinde uçuyoruz. Brad çarpışmada homurdanıyor ve ben kucağına düştüğümde tekrar homurdanıyor.

Ayaklarımı sürüyerek arabanın kendi tarafına geçtim ve kapının üstündeki tutamağa uzandım. "Daha önce hiç araba kovalamacasına girdiğimi sanmıyorum. Ya sen?"

"Evet," diye homurdanıyor James. Gıcırdayan lastiklerin sesi çınılıyor ve lastik yanığı kokusu burnumu istila ediyor.

"Tabii ki var." Kolu sıkıca kavıyor ve kaslarımı gererek kendimi arabanın sağ tarafında tutuyorum.

"Düz."

"Harika." Brad kafasını camdan dışarı uzattı.

"Ama otobüse dikkat et."

"Siktir!" İçeri dalıyor, otobüs geçerken saçları dalgalanıyor. Zavallı herif sersemlemiş gibi görünüyor, kocaman gözleri ileriye bakıyor ve ben durdurulamaz bir kahkahayla uluyorum. "Otobüs var mı lan?" diye homurdanıyor.

"İyisin."

İki kez kontrol ediyor, vücudunu yukarı çekip gövdesinin tamamını pencereden dışarı çıkarmadan önce başını belli belirsiz dışarı çıkarıyor. "Düşündüğümde daha esnekmişsin," diye bağıryorum, onu diğer tarafa yansıtarak. "Tanrım!"

Tanrım," diye nefes alıyorum, yüzüme doğru esen yüksek hızlı rüzgârda nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Önce sen," diye bağıyorum arabanın içinden ona, nişan alırken, çenesi gergin, düz kolu iyi bir atış yapmak için çok fazla sarsılıyor.

"Siktir," diye tıslıyor.

Silahımın kabzasıyla arabanın tavanına vurdum. "Yavaşla," diye bağırdım. "Ne?"

"Yavaşla lan!" Denge mesafeye üstün gelir. Her zaman. Ve Brad usta bir atıcı. Birkaç metre daha onu korkutmaz.

James ayağını gazdan çeker ve Brad'in sallanan kolu, ateş edebilmesi için yeterince sakinleşir. Tetiğe basıyor, ateş ederken sarsılıyor ve X5 savruluyor.

"Bullseye," diye fısıldıyorum, aracın bir kaldırıma çarpıp takla atmasını, havada sayısız kez dönmesini, tekerleklerin uçmasını, ekranın paramparça olmasını, sonra da tavanına inmesini izliyorum. James frene basıyor, Brad ve beni can havliyle tutunmaya zorluyor. Biz duruyoruz ama X5 tavanı üzerinde yolda süzölmeye devam ediyor, her yerde kıvılcımlar uçuşuyor.

Arabanın karşısındaki Brad'e bakıyorum.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diye itiraf ediyor. "Siktir."

Artık bilgi almak için işkence yapmak yok. Arabaya geri dönüyorum, Brad'le arka koltukta buluşuyorum ve X5'in yavaşça, gıcırdayarak durmasını izliyorum. "Ölmüş olmalılar, değil mi?" Parçalanmış arabaya bakıyorum.

Tam patlayacakken.

Lanet olsun! Hepimiz kollarımızı koruyucu bir şekilde başımızın üzerine koyuyoruz, yolun ortasında kükreyen alevler, havaya yükselen dumanlar, uzaklara uçuşan metal parçaları bizi kör ediyor. "Bence de," diyor Brad sessizce.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum.

"Misafirimiz var." James söylüyor ve arka camdan dışarı baktığımızda mavi ışıkların bu tarafa doğru geldiğini görüyoruz. "Kemerlerinizi takın."

James ciyak ciyak bağıırken doğal olarak itaat ediyorum.

"İyi haber şu ki, üzerimize kayıtlı bir arabada değiliz," diyor omzunun üzerinden, direksiyonu sağa doğru kırıyor ve arabayı yolda savurduktan sonra bir yan sokağa doğru hızlanıyor.

"Kötü haber ne?" diye sordum.

"Kötü haber yok."

"Birisi *iyi haber olduğunu* söylediğinde her zaman kötü *haber vardır*-"

"Herkes senin kötü haber istediğini düşünür." Brad kıkırdıyor, camı açıyor.

"Otto'yu ara," diye emretti James. "Polisler onu takip ederken Beau'nun Nathan Butler'ın arabasını götürdüğü yerde bizimle buluşmasını söyle."

Cep telefonunu ilk çıkaran Brad oluyor ve James'in talimatlarını hızla iletiyor.

"Ona iki ölü Rus'u getirmesini söyle."

"Ne?" Brad telefonu kulağında gevşek bir şekilde soruyor. "Ve bir takip cihazı."

"Bunu anladın mı?" Brad Otto'ya, James direksiyonu kıldığında öndeki koltuk başlığını tuttuğunu söylüyor. Kapıyı kapatır ve iki eliyle koltuk başlığını tutarak arkasına bakar. "İki tane daha."

Nefesimin altında gülüyorum, sinirden terlemeye çok yakınım. "Kahretsin, sirenler kafamı çınlatıyor." Öne atlayıp müzik setini açıyorum. Sonra geri çekiliyorum. Dinliyorum. Gülümsüyorum. "Mükemmel."

Hoparlörlerden Bloc Party *Flux* çalmaya başlıyor ve araba sürekli olarak yolun bir tarafından diğer tarafına uçarken gülüyorum, yanan lastik kokusu burnumu rahatsız etmeye başlıyor. Bir polis arabası yan sokaktan kayarak konvoyla katılıyor ve ben de koltuğuma geri dönüp gözden kayboluyorum. "Soldaki şirket," diye bağıriyorum müzikten, James'in çok hızlı ve çok etkili bir şekilde direksiyonu kırıp onlara çarpmasını ve onları kaldırımdan bir sokak lambasına göndermesini sağliyorum.

"İyi hamle."

"Sağa," diye bağıyor Brad ve James'i şeridin karşısına gönderiyor. Araba sarsılıyor ve James bizi tekrar kontrol altına almak için direksiyonla savaşıyor. Polis arabasının yavaşladığını, kaputun altından duman çıktığını görmek için arkama bakıyorum.

Hay sikeyim. Peşimizde beş tane şerefsiz var. Boynumu eğip sunroof'tan gökyüzüne bakıyorum, helikopterleri kuvvetle görmeyi bekliyorum. Fazla uzun sürmeyecek. "Onları atlatmalısın James," diye bağıyorum müziğin sesini bastırarak, ileri uzanıp omzuna bir tokat atıyorum ama gaza basınca geri uçuyor. "Görünüşe göre bir jetpack'imiz var."

Brad'in yanakları patladı, sanki, lanet olsun, bu çok yakın. Daha fazla katılamazdım. Keskin bir sol.

Birini
kaybediyoru
z.

Doğru.

Bir tane daha.

Üç kişi kaldı, ayak uyduruyorlar.

"Siktir et." Kemerimi çözüp camı indirmek için düğmeye basıyorum ve arkamı dönerek sırtımı ön koltuğa dayıyorum.

Brad, "Yüzünü görmelerine izin verme Danny," diye bağıır.

"Hayır, sadece lanet silahımın ucu." Kolumu camdan dışarı çıkardım ve rastgele ateş ettim.

Brad bana katılarak "Bir tane daha" dedi, ikimiz de pencereden dışarıya doğru nişan almadan ateş ediyorduk.

"Dönüyorum," diye uyarıyor James ve o frene basıp arabayı yandan kaymaya gönderirken ikimiz de ellerimizi koltuklara sıkıştırıyoruz; bu, arabalarda hâlâ eski moda el frenleri olsaydı, eski moda bir el freni dönüşüne eşdeğer olurdu. "Tamamdır."

Kolumu geri çekip arka camdan dışarı bakıyorum ve polis arabası sokağa doğru kayarken ateş ediyorum. Bir çöp kutusuna çarpıyor, kaput havaya kalkıyor. "Bom," diye fısıldıyorum, bir sonraki arabayı bekliyorum. Sokağın sonuna kadar geldik. Hiçbir polis arabası görünmüyor. Onları kaybettik mi?

James müziği kapatıyor ve hepimiz dinliyoruz. Siren yok.

"Lanet olsun." Brad döner ve koltuğuna yığılır, başı geriye düşer.

James yavaşlamıyor.

Ta ki marinayı geçip ıssız bir yola girene kadar.

Otların arasından geçip motoru kapatıyor ve kollarını direksiyona dayıyor.

"İyi sürüştü dostum," diye nefes alıyorum, taşların arasından gelen tekerlek seslerini duyunca omzumun üzerinden bakıyorum ve Otto'nun James'in Range Rover'ıyla geldiğini görüyorum. "Bakın, Otto iki ölü Rus'la birlikte burada." İniyor ve arabanın ön tarafına geçiyor, X5'in yan tekerlek kemerinin altına uzanıyor ve başını sallıyor. Bir takip cihazı.

Kaslarımı gererek arkadan çıkıyorum ve başımı ovuşturuyorum. Çarpmaya başlıyor. James'in arabasının bagajını açıp iki iri Rus'u görünce iç geçirerek, "Ve şimdi de çatışmadan sonra bir antrenman yapalım," diyorum. Hepimiz cesetleri X5'e sürüklüyoruz, birini direksiyona diğerini yolcu koltuğuna oturtuyoruz. "Ya polis onları Sandy'den önce bulursa?"

"O zaman onları önce polis bulur," diyor James.

Telefonum çalıyor ve yüksek sesle gülerek ekrana bakıyorum. "Higham, zamanlaman kusursuz."

"Neden? Ne oldu?"

"Hiç sorma." İçimi çekerek diğerlerinden uzaklaşıyorum. Sebep olduğumuzu bilmiyormuş gibi davranması için bir karmaşa daha. "Hangi cehennemdeydin?"

"Hiç sorma."

"Cesedin durumu nedir?" "Hâlâ resmi olarak teşhis edilmedi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Peki resmi olarak tanımlanamayan cesedin ölüm nedeni?"

"Silahla vurulmuş. Kimliği tespit edilir edilmez cinayet soruşturması başlatacağız."

"Siktir."

"Neler oluyor Danny?"

"Açıklamak için çok fazla şey var, özellikle de telefonda. Seni ne zaman görebilirim?" "Ah, şey ..."

"Ne var, Higham?"

"Eşim bana tatil sonrası bir tatil sürprizi yaptı. MIA'dayım." "O zaman MIA'dan siktir git."

"Beni rahat bırak, Danny. Evliliğimi düzeltmeye çalışıyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ağrıyan dudağımı ovuştururken yüzümü buruşturuyorum, diğerlerinin yanına dönüyorum ve sorgulayan bakışlarla karşılaşıyorum. Onlara umursamazca bir el sallıyorum.

"Memur Richard Bean hakkında ne biliyorsunuz?" Higham soruyor.

"Memur Richard Bean hakkında ne biliyorsun?"

"Karısının zorla girildiğini ihbar ettiğini biliyorum."

"İçeri zorla girmedim. Kapılar ardına kadar açıktı."

"Ne oluyor Danny?"

"Neden benim bununla bir ilgim olduğunu düşündünüz?"

"Çünkü karım yataktayken bir viski içip biraz araştırma yaptım ve ne buldum biliyor musunuz?"

"Ne buldun?"

"Oğlunun senin oğlunla aynı okula gittiğini öğrendim." "Ne tesadüf."

"Bir apartman sakini tarafından gönderilen Ring kapı zilinden alınan görüntülerde James'le birlikte eve yaklaştığımız görülüyor."

"Görüntüler mi? Emin misin?"

İç çekiyor. "Tanrım, Danny."

"Kapa çeneni, Higham. Kulağımın dibinde dırdır etmene ihtiyacım yok. Ne zaman dönüyorsun? Seninle kimliği belirsiz ceset hakkında konuşmam gerek."

"Dinle, bu işler zaman alır, bu yüzden birkaç günlük ekstra tatil için zamanım var ve Memur Richard Bean'e ne olduğunu bana anlatmak isteyip istemediğini düşünmek için zamanın var."

"Bunun için zamana ihtiyacım yok. Onu ben bıçaklamadım ve James de onu masa lambasıyla bayıltmadı."

"Tanrı aşkına."

"Sana bir iyilik yaptım. Richard Bean ahlaksız bir sik kafalı." Ne yaptığımı fark ettiğimde hâlâ yerimde oturuyorum ve James'in gözleri bugün gerçekten de beceriksiz bir amcık olduğumu doğruluyor. Brad'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Döndüğünde beni ara." Telefonu kapatıyorum ve her yanıma geriliyor, bekliyorum.

"Bean," diyor Brad, aramıza bakarak. "Kim bu Bean denen herif?"

Kahretsin. "Önemli bir şey değil." Kayıtsızca bir el sallıyorum.

"Danny, Bean de kim ve neden onu bıçaklıyorsun ve James onu masa lambasıyla bayıltıyor?"

"Daniel'ı okuldan attıran o küçük pıslığın babası." "Peki neden onunla dostça sohbet etmeye gittiğini bilmiyordum?"

"Çünkü son zamanlarda sefil bir herif oldun ve ben de seni aile politikalarım ile meşgul etmek istemedim."

"Ben senin ailenin bir parçasıyım." Surat astım.

"Bira ister misin?"

"Evet." Kaşlarını çatıyor. "Görünüşe göre ikimizin de paylaşmak istediği şeyler var." "Var mı?"

"Evet." Brad Range Rover'a biner ve koltuğuna geri yaslanır. "Ama önce bir içkiye ihtiyacım var."

Üzgünüm, kuzen. Sana atacağım bombayla bir içkiden daha fazlasına ihtiyacın olacak.

BRAD

Tersaneye giderken acı verici bir sessizlik vardı. Danny ona kızgın olduğumu düşünüyor. Aklım onlara Pearl'den nasıl bahsedeceğimle meşgul olmasaydı kızardım. Bu gece onu dışarı çıkaracağım. Gizlice değil. Onu dışarı çıkaracağım. Ve herkes beni izleyecek. Kabullenecekler. Ve eve döndüğümüzde, odama gelip yatağıma girecek.

Dışarı çıkıyorum ve gözlerim suyun üzerindeki iki jet ski'yi takip ederek hemen yanıyor. "Bira?" Danny soruyor.

"Evet."

O ve James yan yana sessizce konuşarak uzaklaşıyorlar ve ben de peşlerinden gidip bu sessiz fısıltıların ne anlama geldiğini öğrenmek üzereyken telefonum çalıyor. Telefonu dairemde çalışan müteahhide açıyorum. "Brad," diyor, Teksas aksanı kalın. "Senin için hızlı bir güncelleme. Birkaç hafta içinde her şeyi bitirmiş ve seni rahat bırakmış oluruz."

"Teşekkürler, Barry." Tank arabayı yanaştırırken telefonu kapatıyorum ve yolcu koltuğundaki kırmızı ışık midemi bulandırıyor. Ona lanet evden çıkmamasını söylemiştim.

Pearl iniyor ve bana kısa bir süre, belki biraz da temkinli bir şekilde bakıyor. Ona beklenti dolu bir bakış attım. Omuz silkti. Rose arkadan iniyor ve Pearl Maggie'yi bebek koltuğundan kaldırırken Tank de onun bebek arabasını bagajdan çıkarmasına yardım ediyor. Fury de arabayı çekip Beau ve Esther inince kaşlarımı çatıyorum. Ve Anya. Ve Zinne. Ne bu, aile toplantısı mı?

Ne oluyor lan?

Beau yanıma gelirken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Kan var mı diye kontrol ediyor. "Nasıl geçti?"

"Ne nasıl gitti?"

Yorgun bir şekilde bana bakıyor. "Hadi, Brad."

O bir cevher. "Beau, bebeğim, birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?" Sigaramı yere bırakıyorum ve o yaklaştıkça dumanı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"O kadar da uzun değil aslında."

"Yüzyıllar gibi geliyor," diye mırıldanıyorum, koluma vurduğunda kıkırdıyorum. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Güldü."

"Eğer hamile olmasaydın-"

"Bunun seni durdurmasına izin verme." İçeri giriyor, yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

Hırlıyorum, sonra burnumu kırıştırıp yanağından öpüyorum. "Hepinizin burada ne işi var?"

Benimle kollarını birleştiriyor ve beni kulübeye doğru götürmeye başlıyor. "Sadece takılıyoruz."

Bana doğru bakarken ona şüpheyile bakıyorum. "Sadece takılıyor musun?"

"Güneşi yüzümde hissetmek istedim." Gözlerini kapatarak onu gökyüzüne doğru yönlendiriyor.

Tank Maggie'nin bebek arabasını taşıyarak geçiyor, Rose da diğerleriyle birlikte onu takip ediyor. "Bugün ailece plaja gideceğimizi bilseydim kova ve kürek alırdım, belki birkaç da oyun."

"Aman Tanrım," diye geveliyor Beau. "Kesinlikle birkaç oyun almalıyız.

Voleybol, plaj bowlingi." Bir nefes. "Su topu!"

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Evet, işkence seansından ve bir araba kovalamacasından sonra mükemmel bir sakinleşme gibi geliyor. "Daniel nerede?"

"Evde Xbox'ta Barney ile oynuyor. Lennox'un yapması gereken işler vardı." "Beau, neler oluyor?"

"Hiçbir şey." Bana gülümsüyor -tamamen sahte- ve aceleyle kulübeye giden merdivenleri çıkıyor. Peşinden yürüyorum, içeri girdiğimde kafeyi tarıyorum. Rose ve Danny bira dolabının yanındalar ve birbirlerine öfkeyle fısıldaşıyorlar. "Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdanıyor Rose'a, birasını yudumlarken.

"Moral desteği."

Aralarına giriyorum ve ikisi de kısa süreliğine kavgayı bırakıp biramı almam için bana yeterli zamanı veriyor. "Bölmeme izin verme," diye geçiriyorum içimden, Nolan'ı güvertede görüyorum, kötü bacağı bir sandalyenin üzerinde, iyi bacağı Ella'nın kışını destekliyor. İki bira daha alıp dışarı çıkıyorum ve beni görür görmez onu hareket ettirmeye çalışıyor. "Bırak onu," diyorum, bir sandalyeye çöküp biraları yere koyuyorum ve kapaklarını açıyorum. Bir tanesini Nolan'a uzatıyorum. Bir tane de Ella'ya. Şaşırmış görünüyor. Ella'nın da gözlüklerinin arkasında olduğunu tahmin ediyorum. Kendi şişemi onlarınkine vuruyorum ve arkama yaslanıyorum. "Erkek arkadaşınla ilişkini bitirdin mi?" Ella'ya soruyorum.

Yutkunuyor, başını sallıyor ve birasından bir yudum alıyor.

"Evet, ona söyledi." Nolan gözlüğüne uzanır ve onu yüzünden çekmeye çalışır, ama kadın ona karşı koyar.

"Nolan, lütfen."

Nolan küçük güreşlerini kazanıyor ve morarmış gözünü gösterdiğinde irkiliyorum. Ella hemen avucuyla kapattı.

"Bunu o mu yaptı?"

Ben sordum.

"Önemli bir şey değil."

Nolan'a bakıyorum. Saklamaya çalıştığı öfkeyi görüyorum. Kendim de hissedebiliyorum. Adam Ella'ya gözlüğünü verir ve Ella hemen gözlüğünü takar. Nasıl?

İnsanlara kaç kez bir şey olmadığını söyledi? "Kalacak yeri yok," diyor Nolan, garip bir şekilde. Gülüyorum ama Pearl'ün mağaza bölümünden geçip kadınların soyunma odalarına ve tuvaletlere doğru gittiğini görünce gülmem kuruyor.

"Danny'yle konuşsan iyi olur," diyorum ona, Pearl kapıdan çıkıp gözden kaybolurken gözlerim onun arkasındaydı. "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerek." Ayağa kalkıyorum, şişemi masaya bırakıyorum ve Nolan kafeye geri dönüyor.

"Neden herkes burada?" diye soruyor.

"Sahilde ailece eğlenceli bir gün," diye mırıldanıyorum, muhabbet kuşlarını birbirlerini emzirmeleri için bırakıp dükkândan geçmeden önce etrafa bakıyorum. Pearl'e mesaj atıyorum.

Neredesin?

İşiyor.

Bayanlar tuvaletinin dışında durup etrafın temiz olduğundan emin oluyorum, sapık bir aylak gibi görünmemeye çalışarak içeri girmeden önce tezgahların arasında dolaşıyorum. Tek kapalı kapıyı çaldım.

"Bir dakikaya geliyorum," diye sesleniyor. "Tamam," diye cevap veriyorum.

"Brad?"

Yüzü kızarıyor ve kapıyı açıyor, diğer tarafta beni görünce irkiliyor. "Ne yapıyorsun?"

Onu tekrar kabine itiyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum, onu kaldırıp önüme doğru eziyorum. "Sana evden çıkmamanı söylemiştim."

"Rose da bana tersaneye geleceğimizi söyledi. Ona gelemeyeceğimi çünkü Brad'in bu sabah yataktayken evden çıkmamamı özellikle söylediğini söylememi ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni özledim."

Nefes alıyor, dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini gizliyor. "Bu çok tatlı."

Şakacı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum, ağzının kenarını nazikçe öpüyorum ve onun iyiliğini içime çekiyorum. "Artık seni bir sır olarak saklamak istemiyorum."

"Tamam," diye mırıldanıyor, dilini ağzımın içine sokup döndürüyor.

"Tamam." Kıçını hissediyorum ve sıkıyorum. "Şimdi yapıyorum."

Geri çekildi, sersemlemişti. "Şimdi

mi?" "Evet, şimdi."

"Herkesin önünde mi?"

"Evet." Gülüyorum. Bir taş, bir düzine kuş. Büyük, romantik bir duyuru olmayacak. Danny ve James'i oturtup durumu anlatacağım ve haberi sindirmeleri için onları yalnız bırakacağım. Saçımdan bir tutam alıp döndürüyorum. "Sonra seni ilk dersine götüreceğim."

"Ne dersi?"

Ensesinden tutuyorum, arsız yarı gülümsemesini seviyorum. "Ah, güzelim, benden öğreneceğin şeyler."

"Sabırsızlanıyorum."

"Ben-"

Kadınların kapısı açılıyor ve Pearl havayı geri çekiyor. Hemen avucumla ağzını kapatıyorum, bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Pearl?" Beau sesleniyor.

Yüzüm buruştu. *Hay sikeyim.* Pearl'ün ağzını serbest bırakıyorum ve konuşması için başımı sallıyorum. "Evet?" diye seslendi.

"Oh, buradasın." Beau'nun sesi yaklaşıyor ve ben yere bakınca onun gölgesini görüyorum. "Brad'i gördün mü?"

Pearl'ün yeşil gözleri fincan tabağı gibi. "Hayır, neden?" "James onu arıyor."

"Ah." Pearl suratını asıyor, yeşil gözlerini muziplik kaplıyor.

"Muhtemelen bir yerlerde birilerine bir şeylerden yakınıyordur."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Pearl de kendi kaşlarını kaldırıyor.

Beau kıkırdıyor. "Geçen hafta daha neşeli görünüyordu."

"Bilemem. O sefil piçten ne pahasına olursa olsun uzak duruyorum."

O gerçek mi? Küçümseyerek göğüs ucuna hafifçe vurdum ve ona uyarıcı bir bakış attım.

"Atölyeyi kontrol et!" diye neredeyse bağılıyor, göğsünü ovuşturuyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Onu o tarafa doğru giderken gördüğümü sandım."

"Tamam." Tuvaletin kapısı açılıp kapanıyor ve ben Pearl'ün yanaklarını ellerimin arasına alıp sıkıyorum.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" Ben soruyorum. "Öp beni."

Bu kadar yeter. Ağzımı onunkine yapıştırıp sertçe öpüyorum, o da vücudumda sürünüyor, yapışıyor ve bana tüm sesleri veriyor. Ona bir süre daha devam etmemizi sağlayacak kadar veriyorum. Bunu saklamak zorunda kalmayana kadar.

Bu da ne?

Uzaklaşıp yüzümü boynuna koyuyorum ve onun muhteşem kokusunu içime çekiyorum. "Git dalgıç kıyafetini giy," diye emrediyorum, onu kabinin kenarından bırakarak. "Bu sefer doğru yoldan."

Hafifçe gülüyor. "Tamam."

Kapıyı çekip açıyorum.

Dondur.

"Merhaba," diyor Beau, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Siktir." Sola doğru bir adım atıyorum, sanki arkamdakini saklayabilirmişim gibi. "Bana öyle bakma," diye uyarıyorum.

Beau'nun kaşları

kalktı. "Ya da

bunun gibi."

Başını eğiyor.

"Beau, kes şunu."

"Biliyordum!" diye tıslıyor.

Pearl'ün ellerini arkamdan kalçalarımnda hissediyorum, beni kabinden dışarı yönlendiriyor ve isteksizce ona izin veriyorum. Arkamdan çıktı. Garip bir şekilde gülümsüyor. Bu tam olarak istemediğim şeydi. Etrafta gizlice dolaşan yetişkin bir adamım ve şimdi burada ders bekleyen yaramaz bir okul çocuğu gibi dikilen yetişkin bir adamım.

Hayır.

Beau Pearl'e bakar, suratı asıktır. "Bunu benden sakladığına inanamıyorum."

"Ben ... bir hataydı."

İnançsızlığım yüzünden öksürüyorum ve Pearl özür dileyerek bana bakıyor. "*Öyleydi* dedim," diye belirtiyor.

"Peki şimdi değil mi?" Beau sorar, inançsızlığı artmıştır.

"Şey . . . Ben ..." Pearl'ün kendini açıklamaya çalışırken kelimelere takılmasını dinliyorum.

Kesinlikle olmaz. Arkasına geçtim ve elimle ağzını kapattım. Bu böyle olmayacak. Beau soru sorarcasına bana bakıyor. Gözlerinde görebiliyorum. Suçlamaları. Varsayımlar. Pearl'ün kulağına eğildim. "Git dalgıç kıyafetini giy," diye nazıkçe emrediyorum, ağzını bırakıp omuzlarından tutarak onu kapıya doğru götürüyorum. Burada, sanki büyük bir suç işlemiş gibi spot ışıklarının altında durmasına izin vermeyeceğim. "Git." Kapıyı açıyorum ve bana dönüyor, endişeli ve suçlu görünüyor. "Git," diye yineliyorum usulca ve o da yumuşuyor, dönüp sessizce uzaklaşıyor. Kapıyı kapattım ve Beau'ya döndüm.

Sinirli görünüyor. İşte geliyor. "Oldukça itaatkâr, değil mi?" diye tersliyor.

Ama tabii ki doğrudan oraya gidecekti. "Her şeyi yanlış anladın."

"Yani onu becermiyor musun?" diye soruyor, yüz ifadesi kızgın. "Brad!"

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim." Hakkımdaki son derece düşük düşünceleri yüzünden öfkelenerek yanından geçip gidiyorum. Adil olsa bile. Kapıyı çekip açıyorum, Beau peşimden geliyor.

"Kendini açıklamak zorundasın Brad. Gerçekten zorundasın." "Gerçekten yok, Beau."

"O daha genç."

"Kaç yaşında olduğunu biliyorum." "Ona ne önerebilirsin?"

"Kimsin sen, annesi mi?"

"Sahip olduğu en yakın kişi benim." Omzuma uzanıp beni durduruyor ve Beau olduğu için, sadece Beau olduğu için ona izin veriyorum. Sakinleştirici nefesler alarak onunla yüzleştim. Kızgın, iğrenmiş ve endişeli görünüyor. "Olmak için yeterince büyüksün-"

"Sakın öyle söyleme," diye uyarıyorum. "Çünkü onun babası olacak yaşıta değılim, Tanrı aşkına."

Ağızını kapattı ve geri çekildi. "O genç ve saf, Brad." "Ona daha fazla kredi vermelisin." Bunu ben yönlendirdim. Ben zorladım. Ya da aptalca çılgın bir kimyası vardı. Pearl tartışmasız benden daha olgun ve ben itiraf etmekte sakınca görmüyorum.

"Yani onu sadece becerdiğini biliyor, öyle mi?" diye soruyor. "Bunu açıkça belirttin mi?"

Patlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Evet, sadece düzüşebileceğimi biliyor Beau," diye tıslıyorum. "James ve Danny ile konuşacağım." Onlara söylemek için. Daha fazla nasihat olmayacak. Uyarı olmayacak. "Düşüncelerini benim yanımda kendine saklarsan memnun olurum." Öfkeyle oradan ayrıldım ve Danny ile James'i Nolan'la birlikte güvertede buldum.

Ella yok.

Nolan ayağı kalkmaya çalışıyor. Danny onu nazikçe sandalyeye geri itiyor. Ve onlara söylemem gereken bir şey daha var.

Masaya geldiğimde "Bir kelime," dedim. "Yalnız." Nolan dehşete düşmüş görünüyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor.

Danny ve James bana bakıp başlarını salladıktan sonra Danny dikkatini Nolan'a verdi. "Olduğun yerde kal." Sonra verandanın köşesindeki bir masayı işaret ediyor. Oraya doğru ilerliyorum ve hepimiz sandalyelerimize oturur oturmaz içimi dökmeye başlıyorum. "Nolan'la uğraştım." İkisi de birbirine baktı. "Ella'yı görmek istiyorsa, bu onun kararı. İkisi de yetişkin." Ne itiraz ediyorlar ne de dansçıların her zaman yasak olduğunu belirtiyorlar.

"Tamam," diyor Danny, birkaç bira için el sallıyor. Cebinde Marlboro'larını bulmadan önce masaya geliyorlar. Paketi masanın karşısında tutuyor, ben de bir tane alıyorum, çakmağını ateşlediğinde eğiliyorum. James pas geçiyor.

Tamam. Şimdi elimde bir bira ve sigara var, hadi şu işi masaya yatıralım. "I-"

"Sana söylemediğim bir şey var," diyor Danny, rahatsız bir tavırla, sandalyesinde kayarak ve şişesiyle oynayarak. The Brit'te pek sık gördüğüm bir bakış değil bu. Eğer hiç görmediysem. Gözlerimi James'e çeviriyorum. Ciddi görünüyordu. Çok tanıdık bir bakış.

"Neler oluyor?" İşaretleri okuyarak ve onlardan hoşlanmadığım sonucuna çabucak vararak soruyorum.

"Higham'ın telefonda bahsettiği polis. Bean." "Ne olmuş ona?"

"Biriyle konuşuyordu" -boğazını temizliyor, tekrar yer değiştiriyor- "biriyle konuşuyordu.

Hakkımızda bilgi almaya çalışıyorlar. Tanıdığımız biri." Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum.

"Kim?"

"Onlara şantaj yapmak."

"Kim?" Elim şişemin etrafında sıkılaşıyor homurdanıyorum. "Onunla başa çıktım."

"Kim?" Gittikçe daha da sinirlenerek soruyorum. James, gerçekten garip olanın alışılmadık bir tonuna bürünüyor ve sabrımı taşıyor. Sandalyemden kalkıyorum, nefes alışım kontrolden çıkıyor. "Bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Nolan."

Ağzım gevşiyor, kelimeler ağzımdan kaçıyor. Nolan mı? Terastan ona doğru bakıyorum. Hâlâ altına sığıyor. *Pislik herif*. Son zamanlarda bu kadar sessiz olmasına şaşmamalı. O çocuk için yaptığım onca şeyden sonra mı? Biramı ve sigaramı bırakıyorum ve bir adım atıyorum, öfkeyle, yumruklarım esniyor.

"Bekle." James kolumu tutarak yukarı daldı.

"Çekil üstümden." Onu silkeliyorum ve ikisi de hızla üzerime çullanıp beni sandalyeye geri yatırıyorlar.

"Neden onunla ilgilenmedin?" Aralarına bakarak gülüyorum. "Ne? Bu konuda söyleyecek bir şeyim olacağını mı düşünüyorsun?" Yumruğumu masaya vuruyorum. Evet, çocuğa her zaman göz kulak oldum, işleri batırdığında onu Danny ve James'in gazabından korudum ama tüm batırırları birer öğrenme eğrisiydi. Ya bu? Bu farklı. Bu düpedüz ihanet.

"Dahası da var," diyor James, ellerini kaldırarak, sakın olması için sessiz bir işaret veriyor.

Daha fazla mı? Tanrım, onu zaten öldürmek istiyorum. Yavaş yavaş yapmak istememe neden olma. "Ne?" Danny'nin sigarasını alıp tekrar yakıyorum, aceleyle üflüyorum, sakinleşmeye ihtiyacım var. Ve aklıma bir şey geliyor. "Ona şantaj yapmak için ne kullanıyorlardı?"

Sessizlik.

Aralarına bakıyorum. Ciddi. Çok ciddi. Kanım donuyor, tüm duyularım bana bundan sonra duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı söylüyor. "Ne?" Sessizce soruyorum.

Danny alnını ovuşturarak, "Nolan hakkında ellerinde olan bilgileri ona karşı kullanıyorlardı," diye nefes alıyor.

Ben sigaramı yavaşça dudaklarıma götürüp sertçe çekerken, sahip olduğum her kas gerilirken o nefes veriyor. "Tükür onu, Danny."

"Bizimle ilgili hiçbir şey paylaşmadı." Danny gözlerimin içine baktı. "Ve paylaşmamasının bir nedeni var."

En iyi arkadaşşıma bakıyorum. Kuzenime. "Neden?"

"Çünkü o senin oğlun, Brad."

İnançsız bir kahkaha atarak öksürüyorum. "Ne?"

"Nolan senin oğlun."

"Bu retorik bir soruydu." "Seninle taşak geçmiyorum."

Gülüyorum, biramı alıp yudumluyorum. "Kapa şu lanet çeneni." Nolan bu tarafa bakıyor. İfadesiz. Ve kahkahalarım kuruyor. "O benim

oğlum." Kanımın soğukluğu kayboluyor. Isınmaya başladı. Yirmi bir yaşında amına koyayım. O benim oğlum *olamaz*. "Sana böyle mi söyledi?" Gözlerimi James ve Danny'ye çeviriyorum. "Sizi aptal pislikler." Aniden ayağa kalkıyorum, sandalyem geriye fırlıyor ve terasa baktığımda herkesin burada olduğunu hatırlıyorum. "Bu da ne böyle?" Her birine bir an gözlerimi dikerek soruyorum. "Hepiniz bu yalan paketini biliyor muydunuz?" Gülüyorum ve bu çok çılgınca. "Hepiniz bu saçmalığa inanıyor musunuz? Aptal mısınız siz? Adamın foyası ortaya çıktı ve onu kurtaracağını düşündüğü bazı saçmalıklar saçtı ve siz aptallar hepimiz ona inandınız öyle mi?" Bekle. Nefes alıyorum, aklıma bir şey geliyor. "Bunu benden ne zamandır saklıyorsun?"

"Geçen hafta öğrendik." Danny sandalyesinde kıpırdanıyor, rahatsız.

"Bir hafta mı?" Kükredim. "Lanet olası bir *hafta* mı?" Kendimi kaybediyorum, şişemi ve sigaramı bırakıyorum, Nolan'a doğru yürüyorum ve tişörtünü kapıp onu sandalyesinden kaldırıyorum. Elimde titrediğini hissedebiliyorum. İyi oldu. Öyle olmalı. "Seni yalancı pislik," diye yüzüne karşı hırlıyorum, kafam patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Yalan söylemiyorum, Brad."

"Siktir git." Onu geri ittim ve herkesin yüzüne baktım. "Hepinizin canı cehenneme." Odadaki bir sandalyeyi tekmeliyorum, tüm gözler üzerimde, kendimi kaybetmemi izliyorlar. Yargılamaya dayanamıyorum. Acınmaya. Bir elimi saçlarımda gezdirerek dışarı çıkıyorum, öfkemden görüşüm bulanıklaşıyor ve gözden kaybolur kaybolmaz kükreyerek yumruğumu duvara vuruyorum. "Lanet olsun!"

Kadınların soyunma odalarının kapısı açılır. Pearl belirir, eli sırtındadır ve mayosunun fermuarını yukarı çekmektedir.

Gülümseyerek.

Benim durumumu fark ettiğinde düşüyor.

Yirmi bir.

Dişlerimi sıkıp geri çekiliyorum, gözlerimi ondan ayırıyorum ve dönüyorum.

Gidiyorum.

Giderken bir telefon görüşmesi yaparım.

İNCİ

Kadınlar tuvaletinden bu yana neler olduğunu merak ederek sessizce uzaklaşmasını izliyorum. Bilmiyorum ama yüz ifadesi, kişiliği, benden nefret ediyormuş gibi bana bakışı bana her şeyin bittiğini söylüyor. Gerçekten başlamadığını biliyorum, sadece günler oldu, ama ...

Benim aşkım.

Yüreğim daralıyor. Umudum kırıldı. Beau ne dedi?

Öğrenmeye kararlı bir şekilde ayağa kalkıyorum ama verandaya çıktığım anda tedirginliği hissediyorum ve buradaki herkesin yüzünü taradığımda hoşuma gitmeyen bir ciddiyet fark ediyorum.

"Sana söylemiştim," diye bağıyor Nolan, ayağa kalkmaya çalışırken sesi titriyor. Ella temkinli bir şekilde geri çekiliyor, yardım ellerini geri çekiyor. Ama Nolan ona bağırıyor. Danny ve James'e bağıyor. "Sana ona söylememeni söylemiştim." Yalpalıyor, destek almak için masaya tutunuyor, yan tarafına yaslanmış koltuk değneğine uzanıyor. Şaşkınlıkla izliyorum, kimse ona yardım etmek için harekete geçmiyor. Sadece bakıyorlar, sessiz. Üzücü.

Hemen yanına gidip ona yardım ediyorum. "Ben iyiyim," diye tersliyor, beni ürkütüyor, koltuk değneğini bırakıp topallayarak uzaklaşıyor ve sürekli küfrediyor.

Ella elini koluma koyarak dikkatimi çekiyor. Gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerindeki yaşları siliyor. "Gözüne ne oldu böyle?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

Etrafımdaki tüm adamlara baktım. "Ne oldu?"

Hepsi dağılıyor ve ben dalgıç kıyafetimle verandada aptal gibi duruyorum. Beau beni topladı ve bir masaya götürüp oturttu. "Bilmen gereken bir şey var."

"Ne?" Soruyorum, dikkatim onunla diğerleri arasında bölünmüş, yüzlerine bakıyorum, tedirginliğim ikiye katlanıyor. "Ne oldu?"

"Ben Brad."

Gözlerim onunkilere kayıyor, endişem çok gerçek ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. "Peki ya o?"

Cesaretle aldığı nefesten nefret ediyorum. Korkunun yutkunmasından. "Bu Nolan. Brad'in oğlu."

"Ne?" Brad'in az önce kaçtığı kapıya doğru bakıyorum. "Hiç söylemedi. Asla-" Tanrım. *Hiç bilmiyordu.* "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Bilmiyor muydu?" Başını sallıyor, gözleri üzgün. "Yeni mi öğrendi?" Başını sallıyor. Yutkundu. "Ve herkes biliyor muydu?" Gözlerimi terasta gezdirerek soruyorum. Görünüşe göre ben ve Brad dışında herkes. "Ne kadar zamandır? Hepiniz ne zamandır biliyordunuz?"

"Bir hafta. Çocuklar ona en iyi ne zaman söyleyeceklerini bilemediler." Kararsız olduğunu görebiliyorum. Brad'e gitmek istiyor ama gitmeyecek. Bunu sindirmesi için ona zaman tanıyacak. O da öyle yapacak. Başka seçeneği yok.

"Nolan 21 yaşında, Pearl." Bana bakıyor, sanki birleştirilmesi mümkün görünmeyen noktaları birleştirmemi istermiş gibi. Ama Brad otuz beş yaşındaysa ... *oh.* "Nolan benimle aynı yaşta," diye fısıldıyorum, kalbim parçalanıyor. Bu muhtemelen az önce bana atılan küçümseme bakışını açıklıyor. Oğluyla aynı yaştayım. Beau sadece başını sallıyor, çünkü başka ne diyebilir ki? Peki ya o küçümseyen bakış? Benim için değildi. Kendisi içindi. Umarım beni öyle düşünmemiştir,

herkesle birlikte Nolan'ın kim olduğunu biliyordu. "Oğlu mu?" Fısıldadım. *Yirmi bir yaşındaki oğlu.*

Bu da Brad'in sorununu daha da derinleştirdi.

Ve hayatımda olan tek iyi şey sona erdi. İhtiyacım olan gücü içime çekiyorum ve Beau'yla yüzleşiyorum. "Kimseye söyledin mi?" diye sordum. Başını sallıyor. Güzel. "Brad'in şu anda yeterince derdi var. Senin ya da diğerlerinin başını ağrıtmamasına ihtiyacı yok" -yutkunuyorum, acının siktir olup gitmesi için yalvarıyorum- "benim hakkımda..."

Gülümsüyor, başını sallıyor ve saklamak için çok uğraştığım incinmişliği ve hayal kırıklığımı görebilmesinden nefret ediyorum. Haklı olduğu sonucuna sessizce varmasından nefret ediyorum. Duygusal olarak kopuk, sikiş makinesi Brad Black'ten daha fazlasını beklemekle aptallık etmişim. Çünkü ben genç, saf ve aptalım. Onu düzeltmeyeceğim. Brad'den hiçbir şey beklemiyordum. Başta beklemiyordum. Sadece beni hazırlıksız yakalayan kimyaya cevap veriyordum. Geri gelen oydu. Bana bir daha hiçbir erkeğin dokunamayacağını söyleyen oydu. Beni sahiplenen oydu. Ve ben bununla çok iyiydim.

Benim aşkımda.

Yani ben bir aptalım.

Çünkü o piç beni yasak, tehlikeli, soğuk ama tutkulu bir canavara aşık etti. Kadınları kaşıntılarını kaşımak için kullanan sığ, soğukkanlı pisliğin ötesini görmemi sağladı. Ve bana istendiğimi hissettirdiği için ona kızamıyorum bile. Çünkü beni istemesini istedim. Beni o kadar çok istemesini istedim ki, gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde beni bir kenara atmak için iki kez düşünsün ya da daha kötüsü.

"Eminim kendine gelecektir," diyorum, cesur bir yüz ifadesi takınıp ayağa kalkarak. Çünkü gerçekten de bu geçici kalp ağrısından daha kötülerıyla karşılaşmıştım. "Muhtemelen kafasını toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardır."

"Umarım öyledir."

"O iyi olacak," diye onu temin ediyorum. Yakın olduklarını biliyorum. Beau'nun onun için endişelendiğini biliyorum. "Geri dönmeliyim. Şu işi bitirmek istiyorum-" Ne yapmam gerekiyor? "Mimar Winstable'daki çizimler için son detayları istiyor."

"Görünüşe göre işler doğru yönde ilerliyor."

"Evet, sonra da izin başvurusundan falan geçmemiz gerekiyor, yani ..." Yanaklarımı şişiriyorum. "Meşgul, meşgul, meşgul." Yüzüm bana ihanet etmeden ya da sesim titremeye başlamadan önce dönüyorum. "Evde görüşürüz."

Home.

Bırakacağım şey bu. Burada bulduğum ev, berbat ama güzel insanlarla dolu. Yanlış ama doğru.

Brad'in benim olduğu yerde. Bir süreliğine.

Bacaklarım beni giyinmek için soyunma odalarına götürüyor ve sonra konağa geri götürülmeyi istemek için kelimeler kullanmayı başarıyorum. Tüm bu süre boyunca gözyaşlarımın geride kalması için yalvarıyorum. Kalbimin biraz daha dayanması için. Çünkü seyircim olmadığı an her şey yıkılacak.

Yüzüm.

Gözyaşla

rım.

Kalbim.

BRAD

Yanından geçerken Jeeves'in eline bir tomar para sıkıştırıyorum, o da karşılığında bana bir anahtar kartı veriyor. "Süit uygun şekilde dolduruldu, Bay Black."

"İyi adam," diye homurdanıyorum, asansörün çağrı düğmesine agresif bir şekilde basıyorum. Cep telefonumu çıkarıp bu geceki yatağın gelip gelmediğini kontrol ediyorum. Kaçmama yardım edecek isimsiz, yüzsüz biri. Önümüzdeki üç gün boyunca her gün bir sipariş.

Kapılar açıldığında asansöre bindim ve yirmi dokuzuncu katın düğmesine bastım, bir avuç dolusu banknotu gizlice üst cebine sokarken Jeeves'e başımı salladım. Kapılar ortada buluşur buluşmaz başımı öne eğiyorum.

Ve nefes al.

Çok sıcak. Boğuluyorum. Kadranın katları saymasını izleyerek küçük kutunun içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Çok yavaş.

Kalp atış hızım artıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, arka duvara yaslanıyorum. Carlo Amca'nın beni bir otel odasından sürükleyerek çıkardığını görüyorum. Kafama silah dayadığını görüyorum. Görüyorum.

Korkarak kaçtığım kız. Yirmi bir yaşındaydım.

Çok genç.

Çok cahilsin.

Kadınlar kararlarını etkiliyor.

Carlo Amca sadece benim iyiliğimi düşünürdü. Annemi severdi. Onu kurtardığını sanıyordu. Onu kurtaramadı. Ama beni kurtardı. Her zaman söylediği her kelimeye bağlı kaldım. Danny de öyle.

Rose'a kadar.

Ding!

Kapılar açılırken göz kırpyorum ama hareket etmiyorum. *Yirmi bir.* Arka dişlerimi ısırp duvarı itiyorum, koridorda volta atıp süite giriyorum. Kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum, koltukların önündeki cam sehpanın üzerinde beyaz bir toz yığını görüyorum. Yanında da bir şişe viski. Ve, hayatımı sikeyim, bir yığın prezervatif.

İçimden gülüyorum ve dikkatle yaklaşıp yakıyorum. Prezervatifler. Bir içki dolduruyorum ve hemen dolduruyorum. Kokain dağına dokunmadan bırakıyorum ve kanepeye uzanıyorum.

Benim oğlum.

İğrenerek homurdanıyorum ve bardağımın kenarından biraz daha viski alarak hırlıyorum.

Anılarla savaşmak. Kızla.

Kahretsin.

On dört yaşındaydık.

Özgürce veren bir kızdı ve on dört yaşındaki her çocuk bir parça istiyordu. Mantıklı davrandığımı sanıyordum. Nefesimin altında gülerken, beceriksiz ilişkiimi hatırlıyorum. Etkileyici olmaktan uzak aletim prezervatifin içinde tüneldeki kürdan gibi kayıyordu.

Kız birkaç ay sonra ortadan kayboldu.

Kimse nedenini sormadı.

Kimsenin umurunda değildi.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi görüyorum. Bir çocuk. Sonra işkence dolu, berbat bir kabus gibi yüzüm Nolan'inkine karışıyor. Ondan biraz daha esmerim. Annesi sarışındı.

O benim.

Kabul etmek istemiyorum ama onun benim olduğunu biliyorum.

Bağırıyorum ve bardağımı odanın öbür ucuna fırlatıyorum, sakın ve dengesiz bir duygu arasında sıkışıp kalıyorum.

Sakinim çünkü o benim ve bunu kabul ediyorum. Bunu telafi edeceğim.

Çünkü oğlum hayatıma girerken, bir başkasının da çıkması gerekiyordu. Kanepeye yaslanıp gözümü tavana dikeyorum. Neden bana söylemedi? Neden bana söylemedi?

Bundan korkmuştum. Benim tepkim.

Cep telefonum çalıyor. Allison'ın aramasını görmezden geliyorum. Tekrar çalıyor. Beau'nun aramasını görmezden geliyorum. Süitin kapısı çalıyor.

Ayağa
kalkıyor
um.

Cevap
ver.

Beni karşılayan gülümsemesi yüzünü tokatlamak istememe neden oluyor. Uzun, sarı saçlar. Mavi gözleri.

Pearl değil.

Açıkta kalan göğsüne beş yüz dolar fırlatıp kapıyı çarpıyorum.

Pearl'e sahip olamam. Bunu *asla* kabul edemem.

Bu amcık olmak zorunda olduğum anlamına gelmez.

İNÇİ

Kendimi yatak odama kilitleyip saklanamam. Garip görünür. Bu yüzden herkes gelip giderken mutfakta oturup çalışıyormuş gibi yaparak insanlara katlanmak zorundayım. İki gecedir yok. Herkes nerede olduğunu biliyor ama kimse onu kendinden kurtarmayacak. Kimse müdahale etmiyor. Belki de bu bomba haberle başa çıkması için ihtiyaç duyduğunu düşündükleri boşluğu ona veriyorlar. Kokain, kadınlar ve alkolle. Çünkü Brad Black böyle yapar. Brad sadece Brad olduğunda bile bunlara yöneliyor. Ama krizdeyken? İçki alemlerinden biri daha ne kadar kötü olabilir?

Biliyorum ki ben onun hayatındaki bu tam ve mutlak karmaşaya eklenen bir katmanım. Beni ortadan kaldırmak kolay. Oğlunu o kadar değil.

Dizüstü bilgisayarımın klavyesine bakıyorum. Çizimlerin ve mobilya mağazalarının olduğu ekrana.

"Orada ne yapıyorsun Pearl?" Esther sorar.

Kafamı kaldırdım, bomboş. Ne yapıyorum ben? "Ben ..." Vücudunu kaydediyorum. Yüzü. "Vay canına," diye nefes alıyorum, parlayan tenini ve vücudunu

Kenarlarında ve eteklerinde altın rengi biyeler olan, kiraz kırmızısı güzel bir elbisenin içindeydi. "Çok güzel görünüyorsun, Esther."

Gülümüyor, neredeyse utangaç bir şekilde, elini kulağına götürüp bir küpe takıyor. "Otto beni dışarı çıkarıyor."

"Umarım beğenirsiniz."

"Eminim gelecektir," diyor Rose, kucağında Maggie'yle adada yanıma oturup bana göz kırpmıyor ve bunun gizli kalması gerektiğinden eminim. "Brad'den haber alan var mı?" Esther saçlarını geriye doğru tarayarak soruyor. omuzlar.

Rose başını sallar. "Kimsenin telefonlarına cevap vermiyor."

"Ona zaman vermeliyiz." Esther el çantasını kendine doğru çeker ve bir ruj bulur. "Nolan'ı kontrol eden oldu mu?"

"Odasında. Sessiz olun."

Esther başını sallar ve uygular. "Ona biraz krep ve domuz pastırması yaptım. Hazır olduğunda buzdolabında olacak." Rose'un yanına gelir ve birkaç dakika Maggie'yle ilgilenir. "Sence ben yokken oğlumla birbirinizin boğazını kesmekten kaçınabilir misiniz?"

"Deneyeceğiz," diye takılıyor Rose, gülümsemesi arsızca. "Ben onu affettim zaten." "Hangi kısmı için?"

"Hepsi. Jet hazır. Daniel St. Lucia'ya gitmek için hazırlanıyor."

"Peki sen değil misin?" Esther kaşlarını kaldırarak soruyor. Rose başını sallıyor ve Esther nefes veriyor.

"Çok güzel görünüyorsun anne," diyor Danny, elinde bir viskiyle içeri girerken. "Keyfini çıkar." Adamın burnu kırılıyor ve Rose belli ki sırtmamak için kendini zor tutuyor.

"Yapacağım." Yanağına bir öpücük konduruyor. "Biraz erken değil mi?" diye soruyor, elindeki içkiyi göstererek.

"Öğlen oldu." İçkisinden biraz alıyor, gözleri Rose'da.

"Hazır mısınız?" Otto kapıda belirerek soruyor. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıyorum. Pantolon ve ceket giymişti.

"Hazır," diyor Esther, ona katılarak. Esther ona doğru yaklaşıırken gözleri parlıyor ama ona ne kadar büyüleyici göründüğünü söylemiyor. Söylemesine de gerek yok. Bir kolunu Esther'in omuzlarına dolayıp onu dışarı çıkarırken yüzü her şeyi anlatıyor.

Rose hemen bana döndü. "Otto evlenme teklif ediyor."

"Oh, bu harika," diye gülümseyerek sözlerime biraz coşku katmaya çalışıyorum.

Danny kuru bir sesle, "Çok memnun oldum," der ve içkisini bırakıp Maggie'yi Rose'un kollarından alarak kendi omzuna koyar.

"Anlayabiliyorum." Cep telefonuma baktım. Arasam Brad cevap verir miydi?

"Bunlar revize edilmiş çizimler mi?" Rose dizüstü bilgisayarını ona doğru sürükler ve ekrana bakar.

"Evet. Sanırım hâlâ birkaç ince ayar gerekiyor," diyorum dalgınca. Onu aramalı mıyım? "Belki de plaj barı için şezlong alanından birkaç metre daha kısımalıyız diye düşünüyorum." Buna dayanamıyorum. Oturup onun yasak olan her şey için yaptığı savurganlıktan çıkmasını bekliyorum. Bittiğini biliyorum. Bunu kabul ediyorum.

Ama öyle mi?

Birinin bana kaderimi söylemesine muhtaçmışım gibi hissediyorum. Bu beni deli ediyor.

"Affedersiniz," diye geveleyerek ayağa kalktım. "Tuvalete gitmem gerek." Dizüstü bilgisayarını tamamen Rose'a doğru çeviriyorum. "Bar alanında harika görünecek çok hoş şezlonglar var. Bir göz atın." Herkes normal bir şekilde devam ediyor, Brad'in ortadan kaybolmasından endişelenmemiş gibi davranıyorlar.

"Elbette."

Mutfaktan çıkıyorum ve aceleyle merdivenleri çıkıyorum, koridordan aşağı koşuyorum ve bir kapıyı çalıyorum. Fury kapıyı açıyor, beline bir havlu sarmış. Gözlerimi yukarı çeviriyorum. Kesin bir ret cevabı almadan nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. "Kulübe gitmem gerekiyor," diyorum. "Mason'ın görevi devralması gerekti."

Brad, Nolan ve Anya açılış için her şeyi yetiştirmeye çalışıyorlar."

"Bana beş dakika ver."

Başımı sallayıp odama gidiyorum ve aşağı inmeden önce hızlıca kot şortumu ve beyaz keten gömleğimi giyiyorum. "Anya'nın Hiatus'ta biraz yardıma ihtiyacı var," diyorum.

Danny mikrodalgadan bir sterilizasyon torbası çıkarırken bana bakıyor. Başını salladı. İtirazı yok. Hiçbir şey yok. "Vikinglerden biri seni götürsün."

"Tamam." Mutfaktan çıkıyorum ve merdivenlerin dibinde Fury'yi bekliyorum, volta atıyor, seğiriyor.

Söz verdiği gibi, beş dakika içinde takım elbiseli ve çizmeli olarak ortaya çıkar. "Hadi gidelim." Evden çıkıyorum ve çantamı kucağıma koyarak arabasının önüne geçiyorum. O da bindi.

Konuşmadan önce ana yola çıkana kadar bekliyorum. "Fury," diyorum yüzümü ona dönerek.

"Pearl."

"Four Seasons'a gitmek istiyorum."

"Bunun olacağını hissediyordum." Kırmızı ışıktaki yavaşlıyor, bir eliyle direksiyona dokunuyor, diğer eliyle sakalını sıvazlıyor. Düşünüyor. Artıları ve eksileri tartıyor.

"Endişeliyim," diye devam ediyorum.

"Ben de." Bana bakıyor. "Ama benim gözetimim altındayken sana bir şey olursa, kendimi çok kötü hissederim."

"Ne olabilir, Fury?" Ben soruyorum. "Sen beni otele götürürsün, ben Brad'i kontrol ederim, sonra da gideriz."

"Ne olabilir ki?" Gülüyor. "Pearl, seni tatlı şey. Artık normal dünyada değilsin."

Hiç normal bir dünyada bulunmadım. "Bunu biliyorum, Fury." Bana meraklı gözlerle bakıyor ve ben sandalyemde büzülüyorum.

"Endişeliyim," diye tekrarlıyorum. "Başka bir şey değil."

"O iyi olacak." Işıkları kapatıyor ve ben de itiraz etmemek için kendimi zor tutuyorum. "Brad, Brad ne yaparsa onu yapar. Ve şu anda bunu yapıyor. Hazır olduğunda bundan kurtulacaktır." *Her şeyi* bilmemeleri dışında. Fury'nin hibirimizi bilerek tehlikeye atmayacağını biliyorum.

Dudağımı ısıırıyorum, Fury'nin arabanın anahtarlarını dışırdığu aramızdaki bardak tutucularına bakıyorum. Onu ekersem bu onun suçu olmazdı.

Zamanımı bekliyorum, yola bakıyorum, taksileri izliyorum. Uzakta bir tane görüyorum ve sanki ihtiyacım olduğunu biliyorlarmış gibi ilerideki işıklar kırmızıya dönüyor. Fury yavaşlıyor ve araba durduğu anda, motoru kapatmak için gösterge panelindeki düğmeye uzanıyorum, sonra anahtarları kapıp dışarı atlıyorum.

"Pearl!"

"zr dilerim," diye fısıldıyorum yolun karşısına geçerken, taksinin durması için bir kolumu sallayarak boş olması için dua ediyorum. Sinyal lambasının yandığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kenara çekti ve ben de atladım. "The Four Seasons," diye bağırıp kapıyı çarpıyorum. Taksi uzaklaşırken arkama bakıyorum, yolun ortasında Fury'yi görüyorum, kolları havada, yüzü öfke dolu. Ve bugün Fury'nin neden Fury olarak bilindiğini öğrendim. Katil. "Olabildiğince abuk," diyorum, arkama yaslanıp telefonumun ekranına bakarken Fury'nin adı öfkeyle bana doğru yanıp sönüyor. Onu görmezden gelmiyorum. Cevap verdiğimde "İyi olacağım," diyorum.

"ok kızgınım."

"Bunu görebiliyorum."

"Pearl, arabam işıklarda, terk edilmiş durumda ve hareket etmemin hiçbir yolu yok.

o."

Benim amacım da buydu zaten. Kendime biraz zaman kazandırmak. Fury bunu biliyor. "Silah dolu bir bagajla."

"Oh," diye nefes alıyorum, rpererek.

"O anahtarlara ihtiyacım var Pearl ve benim gözetimim altında kışını buraya geri getirmeni istiyorum."

"Tamam," diyorum, sadece onu yatıştırmak için. Telefonu kapatıyorum ve anahtarları ona geri vermeden önce polisin Fury'ye rastlamaması için gökyüzüne zihinsel bir dua gönderiyorum.

On dakika sonra taksi durdu ve öne doğru eğilerek şoföre üç katını ve Fury'nin anahtarlarını uzattım. "Bu anahtarları beni aldığınız yere geri götürmenizi istiyorum."

Taksici parayı ve anahtarları kabul ederken kaşlarını çatıyor. "Ve onları kime vereceksin?"

"Terk edilmiş bir Mercedes'in yanında büyük, kızgın görünümlü bir Viking var. Onu kaçırmayacaksın." Atladım ve kuleye baktım. Kalbim hızlanıyor. Merdivenlerden çıkıp geniş lobiye giriyorum ve etrafıma göz gezdiriyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Sese doğru dönüyorum ve karşımda gri takım elbiseli olgun bir adam buluyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Buraya ait olmadığım sonucuna varıyor. "Bay Black'i görmeye geldim," diyorum sesimi güçlü ve sırtımı dikleştirerek. Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptırıyor ve beni baştan ayağa tekrar süzüyor. Bay Black'in her zamanki tipi olmadığımı düşünüyor. "Oh, anlıyorum, Bay Black'in bir misafiri."

Boğazını temizliyor ve lobiye bakıyor, sonra da gülümseyerek kolunu uzatıyor. "Bu taraftan, bayan."

"Teşekkür ederim." Beni asansörlere yönlendirmesine izin veriyorum, benim için bir tane çağırıyor ve ben içeri girerken kapıyı tutuyor. Yirmi dokuzuncu katın düğmesine basıyor. "İyi eğlenceler hanımefendi."

Ona bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Ben de sürecin bir parçasıyım. Son kırk sekiz yılda yirmi dokuzuncu kata kaç kadın geldi?

Saatlerdir mi? Duvara yaslanıyorum ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

Sürecin bir parçası . . .

Annem hırkamın düğmelerini iliklerken, "Güzel görün, canım kızım," diyor. "Güzel görün ve gülümse." Soluk mavi çizgili elbisemin yakasını üstünden çekip aşağı indiriyor. "Her zaman böyle yapmalıyız."

"Mutsuz olduğumuzda gülümser miyiz?" Şaşkınlıkla soruyorum. Annemin elleri, bir saat önce tutturduğundan bu yana yüzüncü kez saç spreyi sıkıldığı avucuyla düzelttiği süpürme topuzunun üzerinde bocalıyor.

Sonra hafifçe güler. "Sevgilim, çok mutluyum." Bana doğru geliyor, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirmek için çömeliyor. Parmak ucuyla burnumun ucuna dokunuyor, kırmızı dudakları geriliyor. "Küçük bir kız için fazla meraklısın. Bunu kontrol etmeliyiz."

"Evet, anne." Kolyesine gülümsüyorum, ileri uzanıp krem rengi taş dokunuyorum. Küçük yakutlarla çevrili dev bir inci.

"Bir gün senin olacak, sevgilim. Şimdi, o zaman. Git ve babanla misafirlerine merhaba de. Sonra yatak odana git ve sessizce oyna. Babanın poker gecesini bölmemeliyiz."

"Tamam," diyorum, annemin ne yapacağını sormadan. Babamın yanında sessizce oturacak, musluğa gülümseyecek. İstendiğinde gülecek. Mükemmel, sessiz bir eş olacak.

Omuzlarımdan tutup beni misafir odasına götürüyor. İçinde hiçbir zaman çizim yapmama izin verilmediği halde oraya neden resim odası dediğimiz hep kafamı karıştırmıştır.

Büyük, özenle hazırlanmış mekâna giriyorum ve hemen tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. "Ah, işte buradalar." Babam tombul purosunu ağzına götürüyor ve bize gülümsüyor. "Gelin, gelin, arkadaşlarıma merhaba deyin."

Babamın arkadaşlarına bakıyorum. Hepsi erkek. Hepsinin yanında dilsiz gibi görünen kadınlar var. Ve genç. Hepsi çok genç. Babamın annemden büyük olduğunu biliyorum ama ne zaman sorsam, annem bana her zaman merak etmememi, merakın baş belası olduğunu söylerdi. Özellikle de kadınlarda.

Erkekler kağıt oynayacak. Kadınlar bir meydanda oturup şampanya yudumlayacak. "Merhaba," diyorum onlara takdim edilirken. Hepsi beni bir aşağı bir yukarı süzerken üzerime sonsuz miktarda kokuşmuş puro dumanı üfleniyor.

"Annesi gibi güzel," diyor biri.

Annemin ellerinin omuzlarımda sıkılaştığını hissediyorum ve ona bakıyorum. Başını sallıyor. Talimat. "Teşekkür ederim," diyorum babam beni annemin elinden alıp büyük kollarından birini omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekerken.

Başımın üstüne bir öpücük kondurup kokluyor ve beni dizine çekerek oturuyor; annem de bunu salonun diğer tarafındaki hanımlara katılmak için bir işaret olarak alıyor. "Bana anlaşımdan bahset," diyor bir arkadaşına, kalın purosunu çekerek.

Arkadaşı bana bakıyor.

"O on yaşında Frazer," diye hatırlatıyor babası. "Rahatça konuş."

Başını salladı, öne doğru oturdu ve burnunu ovuşturdu. "Karşılıklı olarak kabul edilebilir şartlara ulaştık."

"Mükemmel."

Babam arkadaşlarıyla kulağa hiç de ilginç gelmeyen şeyler hakkında sohbet ederken odaya göz gezdiriyorum. Masanın üzerinde beyaz bir şey görüyorum. Bir pipet. Altın rengi küçük bir kart. "Eğer burada resim yapamayacaksam neden buraya resim odası deniyor baba?" Sorumu ağzımdan geçiriyorum ve odadaki herkes sessizliğe gömülüyor. Bana bakıyorlar. Babam sonunda gülerek anneme baktı. "Onun merakını kontrol etmelisin Ruby. Kimse söyleyecek çok şeyi olan bir eş istemez." Beni ayağa kaldırıyor ve annem kısa süre sonra beni almaya geliyor.

"Özür dilerim canım," diyerek beni hızla uzaklaştırıyor ve ben odadan çıkar çıkmaz eğilip ağzını kulağıma götürüyor. "Pearl, benim

Sevgilim, çocuklar görülmeli ama duyulmamalı." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ve kadınlar zarif ve sessiz olmalı." Yakamı tekrar düzeltiyor. "Odana git."

Bana söyleneni yapıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bebek evimin yanındaki halıya yerleşiyorum. Bir saat boyunca onunla oynuyorum, mobilyaları yeniden düzenliyorum, sandalyenin yanında bir masa olduğundan emin oluyorum ... bu odaya ne isim vereceğim? "Misafir odası," diyorum kendi kendime. Kütüphaneyi topladıktan sonra kalkıp yapbozuma birkaç parça daha koyuyorum ve İngiliz kırsalının bina resmine bakıyorum.

Bir araba kapısının kapandığını duyduğumda pencereye gidip garaj yoluna bakıyorum. Babam misafirlerini uğurluyor, el sıkışıyor, tüm hanımlar sessiz, gülümseyerek vedalaşıyor. Tüm süslü arabaların uzaklaşmasını izliyorum, sonra annemin koridordan gelen adımlarını duyuyorum. O içeri girerken bir kitap alıp köşedeki sandalyeye oturuyorum. Kitap okuduğum için mutlu bir şekilde gülümsüyor ve pencereye gidip perdeleri kapatıyor. "Akşam yemeği ve yatak."

"Tamam anne." Kitabımı kapatıp yatağımın başucundaki komodinin üzerine düzgünce koyuyorum, o da kapalı perdeleri kadife kumaşını fırçalayarak düzeltiyor.

Çakıl yoldan gelen bir arabanın sesi pencereden içeri süzülürken duraksıyor. Yüzü. İfadelerini nasıl çözeceğimi hiç bilmiyorum. Perdeleri tekrar açıyor. "Oh, hayır."

"Ruby!" Babam kapıdan içeri daldı, purosunu ağzından sarkıyordu. "Onu dolaba götür. Hemen."

Ding!

Kapılar açılırken kendimi şimdiki zamana geri döndürüyorum ve bir yutkunmayla dışarı çıkıyorum. Tamam, anne. Hiç duymadım. Neredeyse hiç görmedim.

Köşeyi dönüyorum ve bana doğru yürüyen bir kadın gördüğümde aniden duruyorum. Uzun, siyah saçları var. Kısa, dar, küçük siyah bir

Elbise. Göğsü açıkta. Topukları çok yüksek. Yüzünde bir gülümsemeyle para sayıyor. Bay Black'in misafiri mi? Günün bu erken saatinde mi? Kalbim acıyor.

Asansöre kadar onun çalımlarını takip ediyorum ve içeri adım atışını izliyorum. Kapılar kapanırken bana gülümsüyor. Bir şekilde bacaklarımı yürümeye ikna ediyorum, beni kapıya kadar götürüyor. Kapıyı çalıyorum. Güçle nefes alıyorum. Zihinsel olarak kendime güçlü olmamı söylüyorum. Duyulmak. Görülmek.

Kapı açıldı. Brad bana bir bakış attı ve geri çekildi, yüzü ifadesizdi. Elinde bir viski var, üzerinde sadece bir çift boxer var. Gözlerini kaçırmadığımdan eminim.

Binadan çıkarken son sevişmesini geçeceğimi biliyor. Ama bunun olduğunu bilmek için gerçekleştiğini görmeme gerek yoktu. Hayal etmek zordu. Kanıtın gittiğini görmek?

"Neden buradasın Pearl?" diye soruyor, bir eliyle kapıya yaslanarak. Sarhoş değil, kelimelerinde hiç bozukluk yok. Şaşırdım.

"Senin için endişelendim," diyorum ona. Nedense Brad'in beni kafasından sikerken ayık olması, kör kütük sarhoş olmasından çok daha kötü. Yerime başkasını koymak çok kolay. Geçmişe bakmak. Hiçbir şey değişmedi. Sonsuza dek sözlerinin hiçbir anlamı yoktu. "Misafirin var mı?"

Kaşlarını çatıyor ve süite geri dönüyor.

"Hayır." "O zaman içeri girebilir miyim?"

Bana tekrar hızlıca bakıyor. Belki kafası karıştı. Belki de meraklı. Bilemiyorum. Beni içeri alıp almamak konusunda gerçekten çok düşünüyor. Sonunda kapıyı bırakıp geri çekiliyor ve ben de odaya giriyorum. İlk gördüğüm şey koltukların önündeki masanın üzerinde duran beyaz toz yığını. Sarhoş değil ama kokain mi almış? Doğal olarak burnunun etrafında kalıntı arıyor, kokusunu duymak için dinliyorum. Hiçbir şey yok. Ve aslında, yığın sürüklenip götürülemeyecek kadar mükemmel görünüyor. Çizgi yok. Masada kart yok. Sarılmış not yok.

Brad bana bakıyor, onu ölçmemi izliyor. "Otur," diyor soğuk bir şekilde. Oturma seçeneklerini değerlendiriyorum. Kanepe mi? Çok rahat. Uzak duvarın yanındaki ara sıra kullanılan sandalyeler? Fazla resmi.

Koltuklardan birine gidip mindere uzanıyorum ve onu arkamda hissediyorum. Geçiyor ve karşımdaki kanepeye gidip yavaşça alçalırken gözlerim kalçalarının arkasına düşüyor. Arkasına yaslanmıyor, onun yerine kollarını çıplak dizlerinin üzerine koyarak kenara oturuyor.

Gözler üzerimde.

Ben doğru kelimeleri ararken ve Brad beklerken oluşan sessizlik acı verici. Söyleyecek bir şeyi yok mu? "Nolan'ı biliyorum," diyorum.

"Herkes Nolan'ı biliyordu. Ben hariç."

"Senden önce bilmiyordum." Böyle bir bilgiyi sakladığımı düşünmesini istemezdim. Artık bir önemi yok. "Beau sen tersaneden ayrıldıktan sonra söyledi." Açıklamaya çalışırken kendimi kaybedişimi izliyor. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Ama ona ihanet edeceğime inanmasını önemsiyorum ki içinde bulunduğum durum düşünüldüğünde bu çok saçma. Ama yine de. İki yanlış bir doğru etmez.

Bana inandığını söylemiyor, belki de inanmadığı içindir. Tekrar ediyorum, artık ne önemi var ki? Yapmamasını umduğum şeyi çoktan yaptı. Peki yapmasaydı, onu durdurmayı mı umuyordum? Onu kendinden kurtarmayı mı? Yarı çıplak bedenini ve önümdeki uyuşturucu yığınının göstererek, "Bunda benim de payım var mı bilmiyorum," diyorum. "Ya da sadece Nolan'ın oğlun olduğunu öğrendiğin için mi?"

"İkisinden de biraz," diyor açıkça.

Başımı salladım. "Bunun neden kafanı karıştırdığını anlıyorum. Benim. Benim yaşımda." Kapıya dönüp bakıyorum. Az önce çıkan kadın benden o kadar da büyük olamaz. Ama kesinlikle onun kızı olacak kadar genç değil ve şimdi Nolan'ın ortaya çıkmasıyla Brad'in gerçekten babam olacak kadar yaşlı olduğu doğrulandı. Ve bu berbat bir şey.

"Nolan'ı öğrenmeden önce kafamı karıştırdı," diyor, kesinlikle hiçbir duygu göstermeden ve bu *benim* kafamı karıştırıyor. Öfke yok, pişmanlık yok, hiçbir şey yok.

"Bittiğini kabul ediyorum," diye fısıldadım. "Aramızda her ne olduysa."

Başka tarafa bakar, yüzünde ilk ifade belirtisi belirir. Bükülmüş. "Önemli bir şey değildi."

"Tamam," dedim. "Önemli bir şey değildi." Bir an önce, burada olmasının önemli bir parçasıydım. Ve şimdi hiçbir şeyim. İyi. Kendine ne söylemek istiyorsa. "Ama sen bundan daha iyisin, Brad."

"Tanrım, çok safsın."

"Lanet bir çocuk olmaktan daha iyidir."

"Sen lanet olası bir çocuksun!" diye bağırıyor, gözleri vahşi. "Biraz eğlence, yapacak bir şey."

Ayağa kalkıyorum, aniden gitmem gerekiyor. Kendine yalan söylediğini bile bile onun etrafında olamam ve bir kez daha neden geldiğimi merak ediyorum. Eğer kendini yok edecekse, kimse onu durduramaz ve ben durdurabileceğimi düşünerek aptallık ettim. Ve küçük bir parçamın umuda tutunmasına izin vermem daha da aptalcaydı.

O bir korkak.

"Benden uzaklaşabilirsin, tamam, ama oğlundan değil." Kapıya doğru yöneldim. "İkimiz de ailelerimizi kaybettik Brad. İkimiz de o sevgiden yoksun kaldık. Kabul etsek de etmesek de bu bizi mahvetti. Beni ve kendini hayal kırıklığına uğrattığın gibi onu da hayal kırıklığına uğratma." Kapıyı çekip açıyorum ve gözlerini sırtımda hissederek kıpırdamadan duruyorum. "Peri masalını hiç istemedim," diyorum, ona son bir kez bakma ihtiyacına boyun eğmeyi reddederek. "Ama acınası ve zayıf olmayan bir erkek istedim." Gözyaşlarımı tutarak kapıyı arkamdan kapatıp çıkıyorum. Bana yumuşak tarafını gösterdiği için ondan nefret ediyorum. Korkak olduğu için ondan daha da çok nefret ediyorum. Beni Brad'in bütününe değil de sadece bir versiyonuna aşık ettiği için ondan nefret ediyorum. Çünkü genç ben Amerikalı gibi bir adamı değiştiremem.

Asansöre gidiyorum, çağrı düğmesine basıyorum ve hayatımda sadece kısa bir süre olan bir şey için derin bir kayıp hissederek keder içinde içeri adım atıyorum. Yani *ben* de acınacak *haldeyim*.

Kapılar kapanmaya başlar.

Ve bir el beliriyor, ortada buluşmalarını engelliyor. Brad kapıları tekrar açmaya zorlayıp açıklıktan içeri girdiğinde geri çekiliyorum, boxer'ıyla, bir eli kapıların her iki yanında. "Pek çok konuda haklısın," diyor, tembel gözleri kapüşonlu ve kısık, beni yerime mıhlıyor. Bana daha önce de böyle bakmıştı. Bunu yaptığında kendimi kontrol edemiyorum. Ama etmeliyim. "Ama bir konuda yanılıyorsun."

Çarpan kalbim nefes almayı zorlaştırıyor, bu yüzden kelimeler neredeyse imkansız. "Ne?" Hissettiğim kadar titrek bir sesle soruyorum.

"Senden uzaklaşabileceğimi söylemiştin." Kapıyı bırakır. "Ve yapamam. Yatak odasına gir."

"Ne?" diye nefes alıyorum, başımı sabit tutmak için mücadele ediyorum. Şaka mı yapıyor? "Beni fahişelerinden biri gibi becerebilesin diye mi?"

"Hayır Pearl," diye homurdanıyor, çenesi yuvarlanıyor. Kızgın. "Böylece seni *benimmişsin* gibi becerebilirim."

Nefesim kesiliyor, bir adım daha geri çekiliyorum. Ondan uzağa. "Ama ben senin değilim."

"Oh, sen benimsin." Kolumdan tutup beni göğsüne çekti.

"Brad, kes şunu." Bunun olmasına izin veremem. Aklını kaçırdığında başka bir kadına yönelen bir adamla birlikte olamam.

Çenemi kaldırıp yüzümü tarıyor. "Bana bak."

"Hayır." Yüzümü onun elinden kurtarıyorum. "Kendimi sana vermeyeceğim."

"Zaten yaptın Pearl," diye fısıldıyor, kalçalarını karnıma doğru yuvarlayarak bana durumunu gösteriyor. Dişlerimi sıkıyorum ve koku alma duyumu kapatıyorum. "Bu da artık bana ait olduğun anlamına geliyor."

Ağzım açık kaldı, şok oldum, tiksindim. "Ve kararsızlığınız arasında - seninim, değilim, beni istiyorsun, istemiyorsun-

Four Seasons'ın başkanlık süitinde kokain ve viskiyle kafayı bulmuşken birkaç fahişeyi becereceğini kabul ediyor musun?" Birden öfkelen dim. Birdenbire doğru düşünmeye başladım. Bu adamı istemiyorum. "Siktir git asansörden," diye bağı rıyorum. "Benden uzak dur! Babandan daha iyi değ ilsin!"

İrkildi, yaralanmış tı. "Allah belanı versin, kadın," diye tıslayarak beni yakaladı. "Bırak beni!" Onunla dövüşüyorum, tutuşuyla boğuşuyorum, ama ona denk değ ilim. O

beni omzunun üzerinden atıyor. "Brad!"

"Kapa ç eneni Pearl." Odaya geri dönüyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, beni sü itin iç inden yatak odasına taşıyor. Kendimi kurtarmaya çalışırken ç antamı yere düşürüyorum ve onun çıplak sırtına vuruyorum.

"Bırakın
beni!" "Kapa
ç eneni."

Ç arş aflar yatağ ın üzerine saç ılmış tı ve ben ö fkeyle baş ka tarafa bakıyordum. Brad baş ka bir kapıyı tekmeliyor ve arkasındaki duvara ç arparak ç ıkardığı gürültüyle sıç rıyorum. Beni ayaklarımın üzerine bırakıyor ve lavabodan bir şey alıyor, yanaklarımı sıkıyor, önümde bir şey tutuyor. Sabun. "Yemin ederim," diye bağı rıyor. "Ağ zındaki küfürleri temizleyeceğ im."

"Sikini temizlemek için biraz kaldığı ndan emin ol," diye tıslayarak geri çekilmesini sağ ladım. Göz kırptı. "Ve o zaman bile, bir daha asla bana yaklaş masına izin vermeyeceğ im."

"Hayır mı?" Sabunu bırakıyor ve önünü benimkine doğru itiyor. Aptal kalbim göğ sümde ç arpıyor. Bunu hissedebileceğini biliyorum.

"Hayır."

Parmak ucu açık yakamın ya da gömleğ imin arkasından açıkta kalan tenimle buluşuyor. Nefes alıyorum ve Brad dokunuşuyla duraklıyor, verdiğ im tepkiyi izliyor. "Hayır mı?"

Gözlerimi kapatıyorum ve iç imden gelen arzuyla savaşıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum.

Beni kalç aılarımın arasından kav rıyor ve amım elinin iç inde zonkluyor. Ağ zı kulağı ma gidiyor, diş leri lobumu sıyrıyor. Sızlanıyorum, pazu su nu kav rıyorum ve tırnaklarımı etine geçiriyorum. "Hayır mı?"

"Hayır," diye nefes alıyorum.

"Tamam." Beni bırakıp geri çekiliyor, ellerini havaya kaldırıyor ve ben de oksijeni yutarak olduğum yerde debeleniyorum. "Şimdi kim rol yapıyor?"

Yanından geçiyorum, ona dokunmadığımdan emin oluyorum ve aptalca bir şey yapmadan önce çantamı yerden alıp kaçıyorum. Kendimi ona tekrar vermek gibi. Ben onun değilim. *Kimsenin* değilim.

Bir daha asla.

"Ben kimseyi becermedim," diye sesleniyor arkamdan, sözleri aceleci ve acil.

Koşmayı bıraktım, çantamı göğsüme bastırdım ve ileriye baktım.

"Başka bir kadına dokunmadım, Pearl."

Gözlerim taş gibi halının üzerine düşüyor, fırlıyor. "Giderken gördüğüm kadın," diyorum sessizce.

"Onu ben gönderdim."

Çıplak ayakları gözümün önünde beliriyor ve gözlerimin çıplak bacaklarında ve göğsünde gezinmesine izin veriyorum. Çok pişman görünüyor. "Birkaç kadını aradım," diyor, sesi kalın. "Ama yapamadım. Y yapmak *istemedim*. Onları istemedim."

"Ama-" Ona inanmak istiyorum. Çaresizce. "Elleri parayla doluydu."

"Zamanını boşa harcadığı için ona tazminat ödemezsem pezevenğin söyleyecek bir şeyleri olur." Bana doğru uzanıyor, ama ben geri çekiliyorum ve o da teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Ayarlamaları ben yaptım. İlk kadını gönderdim. Diğerlerini iptal etmedim."

Neden? Fikrini değiştirirse diye mi?

Ellerini uzatıyor. "Bu eller. Bir daha asla başka bir kadına dokunmalarını istemiyorum."

Kafam karmakarışık. *Hiçbir şey değildi*. Bize böyle dedi. *Hiçbir şey*.

"Bir hiç olduğumuzu söylemiştin."

"Asla bir hiç olmayacaksın." Bana tekrar uzanıyor ama ben geriye yaslanıyorum. "Lütfen inan bana. Sadece seni istiyorum Pearl. Sonsuza kadar, sadece seni."

Sonsuza kadar mı?

"Sonsuzluk gerçekten çok uzun bir zaman."

Başını sallayıp yaklaşıyor ve bu sefer onu durdurmuyorum. Çantamı yavaşça göğsümden alıyor ve eğilerek yere bırakıyor. Yüzümün her bir zerresini incelerken nefesimi tutarak ona bakıyorum, saçlarımı geriye doğru tarayan parmaklarını izliyorum. Sonra bakışları ağzıma düşüyor ve dudaklarını yavaşça benimkilerle buluşturuyor. Dokundukları anda, sanki içime yeniden hayat enjekte edilmiş gibi sarsılıyorum, kalbim tekmeleniyor. Ona açılıyorum ve yumuşak dilini kabul ediyorum. Öpücüğü saygılı. Yavaş. Şefkatli.

Seviyor musun?

Ellerim başının arkasına gidiyor, parmaklarım saçlarında, beni kaldırıyor, banyodan çıkıp süitin diğerk ucuna götürüyor, dudaklarımız birbirine değerken bacaklarımın arasına tanıdık bir ağırlık öküyor. Zonklama. Beni yatırdığı yatak yeni yapılmıştı. arşafklar dağınık değil. Üzerimi örtüyor, uzun, yapılı vücudu beni kucaklıyor, uyarılmışlığı bacağımda zonkluyor. Ve beni öpüyor, dudağımı ısıyor, ben onunkini ısıyorum, o gagalıyor, ben gagalıyorum ve sonra derinlere dalıyor, elleri her yerde.

Ağzını kapatıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, beni de oturmam için yukarı çekiyor. Tişörtümü çıkarmasına yardım etmek için kollarımı kaldırıyorum ve hemen ardından şortumdan sıyrılıyorum. Onları bir kenara atıyor ve sütyenimin kancasını açmak için arkama uzanıyor, ağzı boynumda ve omzumda, karıncalanmalar çok fazla hale geliyor. Beni sütyenimden kurtardığı anda sırtüstü düşüyorum, külotumu indirmesine izin vermek için kıcıımı kaldırıyorum.

Yataktan kalkıp boxer'ını kalçalarından aşağı itmesini, ayak bileğimden tutup beni yatağın dibine çekmeden önce tekmelemesini nefesimi tutarak izliyorum. Dizlerinin üzerine çöküp ağzını seksimin üzerine koyuyor ve omurgam bir kavis çiziyor, parmaklarım arşafkları peneliyor ve

Bacaklarımın arasından beni öperken, az önce ağzımı öptüğü gibi. Derinden. Kalçalarım ona sürtünüyor, ön kolu karnımın üzerinde uzanarak kıpırdamamı engelliyor. Anında doruk noktasındayım ve sürekli zevk çığlıkları ona bunu söylüyor.

"Çok erken," diye gürleyerek beni ağzının hıncır yeteneklerinden kurtardı.

Haykırıyorum ve pazılarını kavıyorum, o n u vücuduma doğru çekiyorum, acilen ağzını alıyorum. Bizi yuvarlıyor, beni önünde tutuyor, parmakları kıcımlı tırmalıyor, sertliği bana karşı titreşiyor, beni kızdırıyor. Bizi tekrar yuvarlarken, beni altına hapsederken, göğüslerimi öperken, dilini her meme ucunun etrafında döndürürken, eli vücudumu okşarken ve ıslaklığımda sürüklenirken saçlarını hissediyorum ve çekiyorum. Başımı geriye atıyorum, zevkten çıldırıyorum. Kendimi sürekli olarak o akıl almaz düşüşün kıyısında geziniyormuş gibi hissediyorum.

Ve içimde bile değil. Sadece

öpüyor. Ağızlar ve vücut.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, göğsümü ağzına doğru yuvarlıyorum, gözlerimi kapatıp nefes veriyorum, bana kondurduğu her öpücükle tenimde huzurun gezindiğini hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor, onun altında kıvrılırken gülümsemem küçülüyor ve beni tatmin etmekten aldığı zevki dinliyorum.

Daha da yukarı tırmanıyor, boynuma doğru nefes alıyor ve kollarımı aşağı indirip kısa bir süre onu tuttuktan sonra geri çekiliyor ve topuklarının üzerine oturup kucağına çıkmama yardım ediyor. Beni ensemden tutuyor, öpüyor, sonra beni kaldırıyor, girişime yerleştiriyor ve yavaşça üzerine gömülürken beni tekrar öpüyor, ciğerlerimi onunla dolana kadar dolduruyor ve nefes veriyorum, bir dakika hareketsiz kalıyorum, içimde ona alışıyorum, yüzüm boynunda. Sabırlı, hareketsiz, elleri sırtımı usulca okşuyor, ağzı omzumu öpüyor.

Kulağının altına kısa bir öpücük kondurarak hazır olduğumu söyledim ve beni boynundan çıkararak cesaretlendirdi, bir kolunu belime doladı, diğer

uyluğumun dışını tutuyor. Ayak bileklerimi beline, kollarımı boynuna doluyorum ve kucağında hareket etmeye başlıyorum. Göğsü daralıyor, çenesi titriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Dönüyorum, geriliyorum, onu hiç hissetmediğim kadar derinden hissediyorum. Ama acıtmıyor. Sadece doğru hissettiriyor.

Onu öpmek için hamle yapıyorum ama o başını sallayarak geri dönüyor. Sonra gözlerini benimkilere dikeyor ve kalbim çarpıyor, birbirimizi izlerken aramızda güzel ve dokunaklı bir değişim hissediyorum, birbirimize çok derinden, çok yakından bağlıyız, onun hareketleri benimkilere yardım ediyor, benim zevkim onunkileri zorluyor. Daha önce hiç bu kadar yakından bakılmamıştım. Ben inlerken o bir iniltiyi bastırıyor, etrafındaki her kası kavırıyor ve bir an durup nefes alıyor, tıpkı benim gibi, beni yavaşça yukarı kaldırmadan ve tembelce dönüp derinlere dalmadan önce. Gözleri bana sabitlenmişti.

Zevkten aklım başımdan gitti, onun tarafından tamamen yutuldum. Onu öpmek istiyorum ama daha çok izlemek istiyorum. Şimdi bana nasıl bakıyor. Beni kucağında nasıl yönlendiriyor, zevkimizi nasıl kontrol ediyor, telaşsız bir şekilde içime girip çıkıyor, ikimizi de istikrarlı bir şekilde geliştiriyor.

Serbest kalmanın kıyısında sallanmaya başlıyorum, kendimi tutmaya çalışırken keskin hava patlamaları kaçıyor. Brad tempoyu koruyor ve ben bırakmama çabasıyla titremeye başlıyorum. Sonra dizlerinin üzerine kalkıp beni kırımın altından tutuyor ve bu coşkuya asla karşı koyamayacağımı biliyorum. Haykırıyorum, boynuna sarılıyorum, gözlerinin dumanını seyrediyorum. Sonra beni öpüyor ve ben de çekime teslim oluyorum, beni almasına izin veriyorum, dürtüleri ikimizi de bitiş çizgisine taşıyor.

Rahatlamış bir nefesle kenardan düşüyorum, onun etrafında titriyorum, kollarım ve bacaklarım ağrıyor ve o kamburlaşıyor, homurdanıyor ve öpüşmemizi kesiyor, kendini içime dökerken sessiz bir lanetle omzuma doğru nefes alıyor. Aletin zonklamalarını içime çekiyorum, başımı kollarımın üzerine koyup boynuna sarılıyorum ve odanın diğer ucuna bakıyorum.

Dazed.

"Aşkım," diye fısıldıyor, omzumu öperek. "Sonsuza kadar."

BRAD

Topuklarımın üzerine çöktüm, onu göğsüme bastırdım ve nefes almak için savaştım. Onun hayatımda olmamasını asla kabul edemezdim. Onu sevememeyi asla kabul edemem. Kalbime bir şey oldu ve bunu kabul etmem gerekiyor. Bana bakışını. Onunla sevişirken hissettiklerim.

"Bunun hakkında konuşalım mı?" Soruyorum, konuşulmayanların havada seksin güçlü kokusuyla asılı kalmasına izin veremiyorum. Omzuma doğru başını salladığını hissediyorum, bu yüzden geri çekiliyorum, ama kendimi onun içinde derin tutuyorum, çıplak duvarları çıplak horozuma karşı vazgeçilemeyecek kadar iyi hissediyor. Yüzünü tutuyorum, her mükemmel parçasını alıyorum. Hiçbir şeyi bu kadar net görmemiştim.

Söylediği sözleri duymak -benden uzaklaşmasını izlemek- ihtiyacım olmayan bir itişti. Neye ihtiyacım olduğunu zaten biliyordum. Pearl'ün neye ihtiyacı olduğunu zaten biliyordum. Ve Nolan'ın. Düzeltmem gereken o kadar çok yanlış var ki.

Bana bakarken saçlarını yüzünden çekiyorum. Gergin bir şekilde dudak halkasını kemiriyor. Çıplak teni güzelce kızarmış. "Bana aşık olmaman için seni uyarmama gerek var mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, çok yumuşak bir şekilde.

"Yapamam," diye itiraf ediyorum. Beni sevmesini istiyorum. Sevgisi üzerimde iyi hissettiriyor. Gergin olduğu için yüzüğünü ısırmadığını fark ediyorum. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. "Neden üzgünsün?"

"Çünkü korkuyorum."

Kalbim biraz sıkışıyor. "Korkma aşkım." Onun sıcaklığına teslim oluyorum, çekiliyorum ve yatağın kenarına geçip onu yanıma çekiyorum. Kucağıma tırmanıyor, önünü benimkine dayıyor ve ben de ona sarılıyorum. "Seni sevmemem için *beni* uyarabilir misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, ben de bana bakması için onu zorluyorum. Gözyaşlarını bıraktı, iri gözleri yeşil cam toplar gibi. "O zaman seni seveceğim."

Nefes alıyor, gözlerime bakıyor. Nutkun tutuldu mu? Benim de. Ama ben belli bir yaşa gelmiş bir adamım ve aptal değilim. Ve artık inkar etmiyorum. "Seni seviyorum." Tekrar söyledim, kelimeler kulağa yüce geliyordu. Sanırım ondan nefret ettiğim zamanlarda bile onu seviyordum. "Seni seviyorum." Islak yanağını öpüyorum. "Seni seviyorum." Diğer yanağını. "Seni seviyorum." Alnından. "Seni seviyorum." Burnu. "Seni seviyorum-" Dudaklarımızı mühürlüyor ve kelimeleri yutuyor, dillerimizin yumuşak girdabı arasında sızlanıyor. Onunla birlikte yatağa düşüyorum, kayboluyorum, süzülüyorum. Mola.

Danny ve James'in bunca zamandır sahip olduğu şey buydu ve şimdi bunun değerini anlayabiliyorum. Çünkü bende var.

Amacımız.

"Acıyor Pearl," diye fısıldıyorum dudaklarının arasından. "Ve bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum."

Üzerime oturuyor, avuç içleri karnımda düzleşiyor. "Onu nasıl kontrol edeceğimizi bilmemiz gerektiğini sanmıyorum."

Gülümsüyorum, ellerimi kalçalarına koyup kavriyorum, düşünüyorum. "Henüz söylemedin," diye fısıldıyorum. Muhtaç mı oluyorum?

Başını eğiyor, küçük bir gülümseme ağzının bir köşesini gıdıklıyor. Öyleyim. Muhtaç oluyorum. "Seni sevdiğimi söylememe ihtiyaç duyduğun gün, seni yeterince iyi göstermeyi bıraktığım gündür." Yüzümü ellerinin arasına alarak bana doğru eğiliyor. "Sana göstermekten asla vazgeçmeyeceğim." Ve beni derinden öpüyor. Ve benim

Tanrım, hissediyorum. Onun sevgisini. Ve sonra beni müthiş bir güçle kucaklıyor. Bu sarılmada ben de onun sevgisini hissediyorum. Ve bırakmıyoruz. Uzun, çok uzun bir süre.

Onu biraz daha sıkıyorum, uzaktan cep telefonumun çaldığını duyuyorum, ama cevap verme isteğim ya da eğilimim yok. Bu duygudan vazgeçmeye hazır değilim. Sonra kesiliyor. Ve başka bir telefon çalmaya başlıyor. Yatağın yanındaki sabit hat.

"Tanrı aşkına." Herkesi görmezden gelmeyi bırakmanın zamanı geldi. Telefona uzanıp kulağıma götürürken Pearl'ü önümde tutarak nefes veriyorum ve kalkıyorum.

"Bay Black," dedi Jeeves, sesi endişeli geliyordu. "Lobide sizi tanıdığını iddia eden bir adam var."

"Kim?" Otomatik olarak düşmanca bir tavırla soruyorum. Danny olamaz. Jeeves'in onayı, bir anahtar kartı ve bir Glock'la doğruca buraya gelirdi. Pearl göğsümün derinliklerine gömüldüğünde kaşlarımı çatıyorum, vücudu gergin. Ne halt etmişti? Buraya nasıl geldiğini hiç düşünmemiştim. Şu ana kadar.

"Fury adıyla tanınıyor. Soyadı yok efendim. İhtiyacınız olmayacağını söyledi."

Pearl'ü saklandığı yerden çıkarıp ona küçümseyen bir bakış atarak, "Yok," dedim. "Onu yukarı gönderseniz iyi olur." Telefonu beşiğe yerleştiriyorum. "Bilin bakalım kimdi?"

"Peri vaftiz annem mi?" diye soruyor, yarı gülümserken sevimli görünüyor. "Ne yaptın sen?" Kıçını kavriyorum ve tehditkâr bir şekilde sıkıyorum.

"Kaçtığımda peşimden gelemesin diye arabasının anahtarlarını çaldım." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve kucağımda büzüşüyor.

"Miami'nin ortasında silah dolu bir bagajla mı?" "Bu kısım o zaman aklıma gelmemişti."

"Kızgıyım," diyorum kıçını tokatlayarak ve onu kucağımdan kaldırarak. "Öfke kulağa daha da kızgın geliyor."

Ben boxerımı çekerken o inliyor ve sırt üstü düşüyor. Lanet olsun ona, silah dolu sandık endişelerimin en küçüğü. Dışarıda bize ulaşmak isteyen çok fazla adam var ve ben de Pearl'ü onların hedef listesine ekledim. "Giyinsen iyi olur." Külotunu kaptığım gibi uzanmış bedeninin üzerine eğilip yüzüne bırakıyorum. "Fury'yi içeri alacağım."

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor, külotunu olduğu yerde bırakarak.

"Giyin." Süitin içinden geçip bir çöp tenekesi aldım ve masaya koydum ve kola yığınının kenara sürükleyip içine attım, ellerimi hızlıca yıkamadan önce bardaktaki kalıntıların tozunu aldım. *Artık sana ihtiyacım yok.* Artık böyle bir düzeltmeye ihtiyacım yok.

Özgürlük.

Kapı çalıyor ve Fury'ye açıyorum. Yarı çıplak önüme bakıyor. Sonra benim arkamdan odaya giriyor. "Giyiniyor," diyorum ona yolu açarken. "İçeri gel."

Şaşırmış görünüyor. Ben ve Pearl yüzünden değil, bunu inkâr etmediğim için. "Diğerlerine daha sonra anlatacağım," diyorum ve o da başını sallıyor.

"İyi olduğunu görmek güzel." Ellerini önünde birleştiriyor.

"Teşekkürler." Kahve makinesine gidip altına bir fincan koyuyorum. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Geçirdiğim günden sonra sanırım daha sert bir şey istiyorum."

İçimden gülerek arkasındaki barı işaret ediyorum. "Buyurun."

"Ben isteyken olmaz. Hâlâ iş başında mıyım?"

Makine biraz kafein verirken, "Hâlâ iş başındasın," diye onaylıyorum. "Ve Pearl az önce Rose ve Beau statüsüne ulaştı."

"Daha önce değil miydi?" diye sorarak kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Yani sonunda ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmeden önce?"

Kahvemden bir yudum alırken fincanımın kenarından gülümsüyorum ve Fury bana bakıyor. Döndüğümde Pearl'ün kapı aralığında mahcup bir ifadeyle durduğunu görüyorum. "Özür dilerim," diyor sevimli görünmeye çalışarak.

"Kabul edilmedi," diye homurdanıyor Fury, temkinli bir bakışla beni süzüyor, küçümsemesini sorun edip etmediğimi kontrol ediyor. Kesinlikle sorun etmiyorum. Pervasızca davrandı ve bu ailede pervasızca davrandığı için onu çekiştiren herkes benim onayımı alır.

Kahvemle ince havaya tost yapıyorum. "Ona bak," diyorum, bir yudum daha alıyorum, bana öfkeyle soluğunu tuttuğunda içimden gülümsüyorum.

"Sakın bir daha beni atlatma," diye öfkelendi Fury, koca parmağını yüzüne doğru sallayarak. "Tanrım, Pearl, bunun ne kadar aptalca olduğuna inanamıyorum. Başka bir Beau ile başa çıkamam."

Kahvemi yudumlarken öksürüyorum. Hayır, kesinlikle başka bir Beau'nun şehrin dört bir yanına kaçmasını istemiyoruz.

"Biliyorum," diye nefes alıyor Pearl, gerçekten pişman görünüyor. "I-"

"Ve hepsi senin istediğin için-" Durakladı, bana doğru baktı. "Brad'i gör."

"Aslında Brad'e götün teki olduğunu söylemek istemiştım." Gülümseyerek Ben.

"Ama onun yerine kendini onunla yatakta buldun?" Fury bir kahkaha atıyor.

"Ona söylediğine eminim."

"Oh, siktir git," diye tükürüyor ve ben eğlenerek kıkırdıyorum.

"Onu eve götür," dedim. "İlgilenmem gereken bazı işler var." Pearl'e gidiyorum ve onu Fury'ye götürüyorum. "Onu gözünün önünden ayırma."

"Evet, patron."

Eğilip yanağına arkadan bir öpücük konduruyorum, hızla bana dönüyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Akşam yemeğini birlikte yiyebilir miyiz?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum, onu Fury'ye teslim ediyorum ve işimi yapacağına güveniyorum. Sadece şimdilik.

O gider gitmez Otto'yu aradım. "Benim için birini bulmanı istiyorum."

"Ve?"

"Ve onu tersanedeki yeşil konteynıra koyun."

İNÇİ

Fury bana sessiz davranıyor ve asansörü beklerken çığlık atıyor. "Özür dilerim," diyorum yüzüncü kez. "Düşüncesizce ve aptalcaydı, kendimi kötü hissediyorum." Eminim Brad, Danny ve James Fury'yi hapisten nasıl çıkaracaklarını bulurlardı -şantaj, tehdit, cinayet- ama bu kimsenin ihtiyacı olmayan bir stres olurdu.

"Öyle mi?"

"Evet."

Asansör kapılarının açılmasını işaret ediyor ve ben arabaya doğru ilerliyorum, Fury de peşimden geliyor. "Tamam, seni affedebilirim."

"Olabilir mi?" Gözlerimi devirerek omzumla onu dürtüyorum. Bir santim bile kıpırdamıyor.

"Bunu düşüneceğim."

Lobi için düğmeye bastığında büyük canavara baktığımda onun gizli gülümsemesini görüyorum. Sonunda her şey yoluna girdi. Kapıya doğru gülümsüyorum, biraz başım dönüyor. Kalçalarımın arası çok ağrıyor. Beni seviyor. Brad'in birini sevdiğini itiraf edeceğini hiç düşünmemiştim. Sevmemeye şartlanmıştı.

Ama o benimsedi. Ve sadece bu da değil, bunu benimsedi.

Çok şaşırdım.

Ve çok mutluyum. Belki de safça.

Bu düşünce üzerine memnuniyetim sarsılıyor ve tekrar yeryüzüne iniyorum. Bu akşam yemekte. Açılacağım. Dürüst olacağım. O zamana kadar nasıl açıklayacağımı düşünmem gerek. En baştan başlayacağım. Anlamasını sağlayacağım.

"Pearl?"

Göz kırpıyorum ve Fury'ye bakıyorum. Açık kapıları işaret ediyor. "Özür dilerim, hayal kuruyordum." Gülümseyerek dışarı çıkıyorum. "Otto'nun Es -" Gülümsemem düşüyor, kelimelerim soluyor ve kalbim boğazıma kaçıyor. Tüm dünya etrafımda dönüyor, geçmiş dünyam ve şimdiki dünyam birbirine karışıyor, otel lobisinin sesleri diğer hayatımdan gelen çığlıkların dayanılmaz beyaz gürültüsüne karışıyor.

O.

İşte.

O burada ve bir sandalyede oturuyor, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, asansör kapılarını izliyor.

Dışarı çıkarken beni izliyor.

Sıradan.

Düşünceli.

Burada olduğumu biliyordu. Nasıl biliyordu? Beni takip mi etti? İzimi mi sürdü? Yüzümü buruşturuyorum, eski bir acı geri geliyor ve enseme uzanıp yara izini ovuyorum.

Annem beni sahanlıkta aceleyle dolaştırırken babama dönüp bakıyorum. "Sessiz olmalısın," diyor, topukları ahşap zeminde tıkırdıyor, ben körlemesine onun arkasında tökezlerken, kolum elini tutmak için uzanıyor.

Tahta parmaklıkların arasından bakıyorum ve babamın ön kapıyı açtığını görüyorum. "Git buradan," diyor.

"Yoksa ne olur?" Koridora adım atıyor, babamı kenara itiyor ve etrafındaki lükse bakıyor. "Puro içtiğiniz, viski içtiğiniz ponpon partilerinizden birini mi bölüyorum?" Babamın elindeki Küba purosunu aldı ve kalın çubuğu emdi. "Neden ben hiç davet edilmiyorum?" diye sorar.

"Çünkü değilsin, seni ahlaksız pislik." Babam homurdanıyor.

"Tabii ki. Senden aşağı olduğumu düşünüyorsun. Pahalı sigaralara ve havalı içkilere layık olmadığımı düşünüyorsun." Babamın elinden kristal bardağı alıyor ve buz küpleri de dahil olmak üzere içkisinin geri kalanını deviriyor. Sonra sertçe çıtırdatıyor ve bardağı mermer zemine düşürüyor. Bardak paramparça oluyor ve annem nefes nefese beni sürüklerken irkilmeme neden oluyor. "Oops." Sonra koridorda yürüyor, kolunu uzatmış, annemin antika Fransız dolabındaki tüm Royal Dalton heykelciklerini aşırıyor.

"Evimden defol!" Babam kükreyerek ona doğru yürüyor. Öfkeli yüzü, annem beni kapı aralığından çekiştirmeden önce gördüğüm son şey oluyor.

Ve duyduğum son şey, beni dolaba kapatırken çıkardığı sıkıntılı iniltiydi.

Dengemi kaybedip yalpalıyorum ve Fury'nin koluna uzanıyorum. Canavar sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsüyor, göğsü genişliyor - bir memnuniyet soluğu.

"Pearl?"

Öksürüyorum, gözlerimi sandalyedeki adamdan ayırıyorum. "Ayağım takıldı."

Fury pürüzsüz, düz zemine bakıyor ve ben de gözlerinin beni takip ettiğini hissederek yürümeye devam ediyorum. Dışarı çıktığımızda rahat nefes alamıyorum. Arabadayken de rahat nefes alamıyorum. Fury beni götürürken bile. "İyi olduğuna emin misin?" Arabanın diğer tarafından bana bakıyor. "İyi görünüyorsun.

gerçekten

solgun."

"Ben

iyiyim."

"Bu da başka bir panik atak mı?"

Yutkunuyorum, tekrar boynumu hissediyorum, nefes borum kapanıyor. "Gerçekten, Fury, lütfen, endişelenme." Nemli ellerimi büküyorum. "Bugün henüz yemek yemedim."

Fury başını sallayarak hayal kırıklığını ifade ediyor, dikkati hala benimle yol arasında bölünmüş durumda. Benim üzerimde çok fazla. "Sanırım Brad'in bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir. Kahvaltı, Pearl. Kahvaltını her zaman yap."

Uysalca gülümseyip yan aynaya bakıyorum. Otelden çıkmış ve siyah bir Audi'ye biniyor. Beni takip ediyor.

Bu da bildiğim her şeyi doğruluyor. O sadece beni istiyor.

Brad, Danny, James ya da başka biri değil. O sadece *beni* istiyor.

"Döndüğümüzde sana yiyecek bir şeyler hazırlarım," diyor Fury, iç cebinden telefonunu çıkarıp kontrol ederken. "Esther Otto'yla dışarıda olduğu için."

"Yani biliyorsun," diyorum, gözlerimi sürekli aynadan ayırmamaya çalışarak.

"Esther dışında herkes biliyor. Sence kabul edecek mi?"

Bir avucumu göğsüme sürüyorum. "Tabii ki kabul edecek." Aynaya tekrar bakıyorum, birkaç araba gerideki siyah Audi'yi görüyorum.

Nefes al.

Sürekli hava almaya odaklanıyorum, sürekli aynaları kontrol ediyorum, Fury'yi iyi olduğuma ikna etmek için küçük konuşmalar yapıyorum.

Audi eve giden yol boyunca iki araba geride kaldı. Kapılar açılıyor ve bize makineli tüfek doğrultmuş Danny, James, Ringo, Goldie, Tank ve Len ile yüz yüze geldiğimde neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

"Ne oluyor be?" Fury kapıdan geçip motoru durdurduğunda nefesimi verip koltuğumda geriye doğru itiliyorum.

"Arabada kal."

Dışarı atlıyor, Tank'ın ona doğru fırlattığı bir başka büyük silahı yakalıyor ve hepsi kapıya doğru ilerliyor. "Siyah bir Audi," diyor Fury. "Yaklaşık iki mil geride gördüm."

"Aman Tanrım." Koltuğumda dönüp ölümcül katillerin yola çıkışını izliyorum ve kıyamet kopuyor. Kulaklarımı kapatarak Audi'ye ateş etmelerini, hızlanmasını, ciyaklamasını, savrulmasını, lastiklerin çıgık atıp yanmasını izliyorum.

Öne dönüp eve bakıyorum. Ne yaptım ben? Neden onu malikaneye götürdüm? Fury'ye söylemeliydim. Onu evlerinden uzaklaştırmalıydim.

Fury sürücü koltuğuna geri döndüğünde irkildim. Tek kelime etmedi. Sadece arabayı çalıştırdı ve beni sakince eve doğru götürdü. "Yiyecek bir şeyler al," diye emrediyor inerken.

Kapıyı açıyorum ve yavaşça arabadan inip garaj yoluna bakıyorum. Kapılar artık kapalıydı. Herkes eve doğru yürüyor.

Danny yanıma gelip omzumu ovuyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Suçluluk duygusu alevleniyor. "Evet," diye nefes alıyorum. *Yalan.*

"Plakayı aldım." James telefonla konuşuyor. "Otto'ya yolluyorum."

Eve giriyorum, durup mutfaktan gelen sesleri dinliyorum. Rose. Kapıya doğru yürüyorum ve onu Daniel'ın başında telaşla beklerken görüyorum. Daniel gözlerini devirirken, "İndiğinde beni ara," diyor. "Ve jet ski ya da Xbox'tan önce okul ödevlerini yap."

"Evet, anne."

Geri çekilip merdivenlere doğru ilerliyorum, Danny ve James'i Barney'nin babasıyla görüyorum, sessizce konuşuluyor, eller sıkılıyor. "Artık ikinizi de yalnız bırakacak," diyor Danny.

"Ne yaptığını sorabilir miyim?" Lennox sorar.

Danny gülümsüyor ve bu çok kötü. "Evinin yandığını duydum."

"Tanrım," diye nefes alıyor Lennox. "Ona komplo mu kurdun?"

"Bir Şey değil." Danny merdivenlerin dibinde beni fark edince gülümsemesi bozuldu. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı sallayıp odama gidiyorum ve en büyük çantayı bulup, taşıyabileceği ve benim idare edebileceğim kadar çok Şeyle dolduruyorum.

Dudağım sürekli titriyor. Bitti.

Beni buldu.

BRAD

Yeni takım elbisemin önünü fırçalıyorum. "Bir takım elbise için beş bin dolar ödedim ve üstü tiftik tiftik mi oldu?" Otel lobisinde yürürken yakama kaşlarımı çatarak mırıldanıyorum.

"Bay Black, yardımcı olabilir miyim?" Jeeves elinde tiftik silindiri ile bana doğru gelerek sordu.

Ona bıkkınlıkla bakıyorum. "Ne oluyor lan böyle?" diye soruyorum. Havadaki her toz zerresi için bir mıknaş gibi hissediyorum.

"Malzeme yüzünden efendim," diye açıklıyor kolumu aşağı yukarı yuvarlayarak. "Statik." Geri çekiliyor ve ince giysili halime gülümsüyor. "Çok zekice, efendim. Özel bir durum mu?"

"Evet, oğlumla buluşacağım," diyorum sessizce, bir elimi pantolonumun cebine sokup uzaklaşıyorum. *Ve herkese Pearl'e aşık olduğumu söylüyorum.* Birini de öldürebilirim. "Teşekkürler, Jeeves."

"Ne zaman isterseniz, Bay Black." *Ama belki de bir daha asla.*

Kulübe gittiğimi haber vermek için Danny'ye mesaj attım.

Oh, güzel. Acıma partisini bıraktın. Bir çatışmayı kaçırdın ve eminim Maggie ilk kez kıkırdadı.

Neye gülüyordu?

Babamın makineli tüfeği

Buna inanıyorum.

Peki ya çatışma?

Fury bir Audi'ye onu eve kadar takip ettirmiş.

Elbise ayakkabılarımın üzerinde kayarak durdum. Pearl arabadayken mi? "Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, başparmaklarım ekranın üzerinde geziniyor, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kimi?

Bu olumsuz. Neredesin sen?

"Siktir," diye tıslıyorum, hücremi sıkıyorum, dudaklarıma götürüyorum ve köşesinden ısırıyorum.

Hiatus'a gidiyoruz.

Benson ve çocukları havaalanına bıraktım. Kulüpte buluşuruz.

Otto'yu aradım. Cevap vermedi. Ben de onu tekrar aradım. Cevap vermedi. Ve yine. "Hadi," diye çıkışıyorum, mesaj atıyorum, cevap vermesini ya da ölmesini söylüyorum. Onu tekrar arama şansım olmadı. O beni aradı.

"Burada bir şeyin tam ortasındayım," diye fısıldayarak homurdanıyor.

"Ne?" Telefonumu açmayacak kadar önemli ne olabilir ki?

Onu tuşluyor muyum? Bekle. . . "Oohhh," diye nefes alıyorum. "Evet mi dedi?"

"Bilmiyorum çünkü ona henüz sormadım, çünkü dünyadaki her piç kurusu sözümü kesip duruyor, bu sefer de sen. Danny ile

şımarık protestolar, Rose'un çamaşır tozunun nerede olduğunu bilmek istemesi, garsonun ne yemek ve içmek istediğimizi bilmek istemesi."

"Romantik randevuna dönmeden önce bana bir şey söyle."

"Ne?"

"Onu buldun mu?"

"Evet, işim bitince seni ararım." Telefonu kapattı ve ben Fury'yi kimin takip ettiğini düşündüm.

"Brad Black?" diyor biri, dikkatimi soluma çekerek. Adama yukarıdan aşağıya bakıyorum, gördüklerimden hoşlandığımdan emin değilim. Uzun boylu. Zeki ve belli ki öyle olmaya çalışıyor. "Yoksa sana Amerikalı mı demeliyim?"

"Kim soruyor?"

Burnunu çekiyor ve elinin tersiyle burnunu siliyor. "Bir tedarikçi aradığınızı duydum."

"Kimden?"

"Fark eder mi?"

Ona doğru adım atıyorum, ciddiym. "Bu gerçekten önemli." Silahımı sırtımda hissediyorum, elim onu çekmek için seğiriyor. Jeeves sağ olsun, burada pek çok şeyden paçayı sıyırdım. Lobide silah sallamak mı? Sanırım bunu görmezden gelmek onun kapıcı yeteneklerinin ötesinde. "Sana tedarikçi bulacağımı kim söyledi?"

Tereddüt ediyor ve bu benim endişemi artırıp öfkemi alevlendirmiyor mu?

"Beni dinle," diye fısıldıyorum, yüzüne yaklaşıp beyaz kalıntıları görerek burnunun etrafında. "Konuşmak için diline ihtiyacın var ve konuşmamayı tercih ettiğine göre, sanırım o pisliği kesip atabilirim."

"Bay Black!" Jeeves şarkı söylüyor, aramıza giriyor. Gülüyor, ç o k gergin. "Şimdi, şimdi, lobide bir sahneye gerek yok."

Sürüngene bir el salladım. "Bu sik kafalıyı tanıyor musun?" Sabrım tükenmiş bir halde soruyorum.

"Evet, Bay Black, misafirlerimizin bazı isteklerine yardımcı oluyor."

Benim gibi misafirler.

"Bu bir arkadaş. Horris."

"Peki. Peki arkadaşın kimin için çalışıyor?" Silahımı gizlice çekip kollarımı kavuşturarak soruyorum.

"Oh, Bay Black." Jeeves başını sallar ve endişeyle etrafına bakınır. "Sorun yok, Jeeves. Onu sadece sorularıma cevap vermezse öldüreceğim."

Adamın elleri hızla havaya kalktı. "Bela istemiyorum." Ve ucuz takım elbise ceketinin kolları neredeyse dirseklerine kadar uzanıyor. Tanrı aşkına. En azından iki parçalı ceketinde tüy yok.

Jeeves'e baktım. "Bu pisliği nereden buldun?" "I-"

Horris aniden önümüzden kayboldu ve doğal olarak çılgınca kaçmaya çalışırken silahımı hızla arkasına doğrultuyorum. Jeeves, cesur piç, kolumu aşağı itiyor. "Hayır, Bay Black, lütfen."

"Siktir," diye homurdanıyorum, kaygan küçük pisliğin ucuz takım elbisesiyle kaçışını izliyorum. Silahımı tekrar pantolonumun içine sokuyorum. "Jeeves," diyorum yakalarımı düzelterek ve daha fazla tüyü fırçalayarak. "O herifi bir daha göreceğini sanmıyorum."

"Merak etme, başka birini bulacağım."

"Zahmet etmeyin." Gitmeye başladım. "Bir daha burada kalmayacağım." Arkama bakıyorum. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun."

Jeeves başını sallıyor ve ben güneş ışığına çıkıyorum, güneş gözlüklerimi takıyorum, kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. Mercedes'imın kapalı otoparktan çıkarılmasını beklerken Pearl'e mesaj atıyorum.

Buradan dönerken ne oldu?

Bakalım ne diyecek, çünkü içimde korkunç bir his var. Bir çatışma. Eğer ailesiyse, araziyi almak için görevlerini bırakacaklarını umuyorum. Ona inanmak istiyorum ama bir şeyler yolunda gitmiyor. İngiltere'de bir parça arazi için Miami'de izini sürmek mi?

Mesajıma cevap alamıyorum, aradığımda da cevap vermiyor. Vale sayesinde arabam yanaşıyor ve ona bir yirmilik verip biniyorum ve Bluetooth'umun bağlanmasını bekliyorum. Fury'yi arıyorum. "İyi misin?" Cevap verdiğinde soruyorum.

"Evet, güzel."

"Ya Pearl?"

"Biraz sarsıldım."

"Ama orada mı? Yani evde mi?" "Evet, burada."

"Peki Audi?"

"Otto'da plaka numarası var."

Otto da romantik randevusuyla meşgul. "Teşekkürler, Fury." "Tek başına dışarı çıkmamalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben kulübe gidiyorum." Direksiyona vurarak telefonu kapatıyorum, zihnim bir süredir olmadığı kadar çok çalışıyor, bu yüzden muhtemelen başım ağrıyor.

Bu akşam yemeğe çıkıyoruz. Belki o zaman açılır. Ya açılmazsa?

Bir elimi saçlarımda gezdirerek nefes veriyorum.

Kendimi Hiatus'un arka tarafına bırakıyorum ve ana kulübe girdiğimde bazı kızları sahnede pratik yaparken buluyorum. Ella da onlardan biri. Sahnenin dibine gidiyorum ve beni yakaladığında direğe doğru salınımını yavaşlatıyor. Neyse ki yarı giyinik olduğu için ona örtünmesini söylememe gerek kalmıyor. Gözünü kontrol ediyorum. Kalın bir makyaj tabakasıyla gizlenmiş.

"Nolan burada olduğunu biliyor mu?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Halletmesi gereken bazı hesapları olduğunu söyledi."

Başımı sallayarak ofise doğru bakıyorum. "Artık dans edemeyeceğini biliyorsun, değil mi Ella?" Gözlerimi tekrar ona dikerek söylüyorum.

Yüzü düştü. "Nolan yapamayacağımı söylemedi."

"Yapmayacak. Çünkü eski sevgilin öyle yaptı. Sana ne yapacağımı söyledi. Yapmazsan da elinin tersiyle iterim."

İrkildi. "Tek iyi olduğum şey bu. Para kazanabilmemin tek yolu bu."

Kabul eder gibi başımı sallıyorum ve Danny'den gelen bir telefonla uzaklaşıyorum. "Yukarıdayız," diyor telefonu kapatmadan önce. Kulübü boydan boya kaplayan uçsuz bucaksız camlara bakıp başımı sallıyorum.

Barı geçerken Mason, "Zeki görünüyorsun patron," diyor.

"Bugün önemli bir gün." Ofise doğru ilerliyorum ve Nolan masasındaki yerinden başını kaldırıp bakıyor. Endişeliydi. Gözleri düşüyor. Sanki bana bakarsa taş dönuşecekmiş gibi. Ya da ben ona saldırabilirim.

Ve sanırım hayatımda hissettiğim en büyük tekmeyi yedim. Bilmemi istemedi. Onu kabul etmeyeceğimi düşündü.

İkimizi de hayal kırıklığına uğrattım.

Masaya gidip kenarına tünüyorum ve o da sandalyeden zorlukla kalkıyor. "Bu sandalyeyi mi istiyorsun?"

"Otur."

Kendini tutamayarak neredeyse koltuğa düşüyor, bakışlarını başka yöne çevirmeden önce kısa bir süre bana bakıyor. Ve sonra garip bir sessizlik çöküyor. Tuhaf olmasını istemiyorum.

"Belli ki baban olacak yaşta değilim," diyorum kesin bir dille. Bana bakıyor, gözlerindeki belirsizlik beni öldürüyor. "Ama ben öyle olduğumu biliyorum," diye ekliyorum.

Vücudu sandalyede yumuşuyor. Ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Verdiğim tepki için özür dilerim," diyorum usulca.

Yutkunuyor, gözleri parlıyor. "Bilmeni istemedim." Sesi hiç olmadığı kadar kısık. "Endişelendim-"

"Bir şeyler değişecek mi?"

Başını sallıyor.

"Her şey değişecek, Nolan. Bu hiçbirimizin kontrol edemeyeceği bir gerçek." "Bana farklı gözle bakmanı istemiyorum."

"Sen farklısın," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Sen benim oğlumsun." Sanki bunu duymak tuhafmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Tuhaf. "Onu hatırlıyor musun?" diye soruyor.

I yapamam Yalan, o yakalar Ben kapalı
Gardiyan. Ben değil hazırlandı için Bu konuşmayı. Ona ne söyleyeceğim?

"Onu hatırlıyorum," diyorum. "Ama on dört yaşındaydım, yani muhtemelen daha iyi anılarınız vardır."

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyor, sanki hiçbir şey değilmiş gibi, ama ben bunun kesinlikle her şey olduğunu biliyorum. "Pek ortalıkta yoktu."

"Çalışıyor musun?" Neden sorduğumu bilmiyorum. On dört yaşındayken bile annesinin hayatta fazla ileri gidemeyeceği belliydi.

Nolan bana gülümsüyor. "Eğer böyle adlandırıcaksak."

Nefes alıyorum, başımı sallıyorum, şu anda kendimden nefret ediyorum.

"Beni nasıl buldun?" Düzinelerce olasılık olmalı.

"Birçok şeyden bahsetti ..." Dudakları bükülür. "Erkeklerden."

Huff. Evet, ben bir çocuktum. Aptaldım. Tecrübesiz.

Ukala. "Yine de en çok senden bahsetti," diye ekliyor.

"Öyle mi?"

"Ellerimiz aynı."

"Ne?" Ellerimi ters çevirip kaşlarımı çatarak yere bakıyorum. Ellerime hiç dikkat etmemiştim. Büyükler. Yetenekliler. Bir silahı ustalıklarla ateşleyebilirler. Ve sertçe yumruk atabilirler.

Nolan ellerini masanın üzerine koyarak uzatıyor. "Belli ki özelliklerimiz birbirine benziyor," diyor. "Ama ellerini gördüğümde anladım."

Masanın üzerindeki ellerine bakıyorum, sonra benimkilere, ileri geri. Avuçlarımızın genişliğine, parmaklarımızın uzunluğuna, başparmaklarımızın şekline. "Vay canına," diye fısıldıyorum, şaşırmış bir halde. Ona bakıyorum ve o da gülümsüyor. Nasıl

Bunu daha önce görmemiş miydim? Dişleri bile benimkilerle aynı. Gülümsemesi. Gözlerindeki arsız parıltı. "Senin yaşındayken bana çok benziyordun."

"Ben mi?"

"Evet." Ayağa kalkıyorum. "Lanet olası aptal." Bir kalem alıp kafasına fırlatıyorum ve o çok geç eğiliyor. Kalem alınandan sekip masaya çarpıyor. "Gizlilik becerilerin üzerinde çalışmalıyız."

"İş göremez durumdayım," diye itiraz ediyor öfkeyle, masadan çok fazla çaba sarf ederek kalkıyor. Ben de ona yardım ediyorum ve önümde tek ayak üzerinde duruyor, bakışları gözlerimi görene kadar göğsümden yukarı kalkıyor. Onun gözlerinde yaşlar görüyorum. Benimkinde de hissediyorum.

Lanet olsun.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve yanağına uzanıp onu avuçlayarak hafifçe başımı sallıyorum. "Selam evlat," diyorum sessizce. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken küçük bir mırıltı kaçar.

"Hey . . . Baba?" Baba mı? Lanet olsun, bu kelimeyi duyacağım hiç aklıma gelmezdi.

Onu göğsüme çekip sarılıyorum, istendiğini bildiğinden emin oluyorum, onu korumak için inanılmaz yoğun bir içgüdü hissediyorum. Ve kederle karışık delice bir huzur hissi. Hayatının ilk yirmi yılını kaçırmıştım. Bunu nasıl telafi edeceğim? Çocuğa karşı her zaman açıklanamaz bir zaafım vardı. Şimdi, bunun evrenin benimle konuşması olduğunu düşünmeden edemiyorum. "İyi misin?" Onu tutmaya devam ederek soruyorum.

"Evet, ben iyiyim." Benden uzaklaşıyor ve ben de kabaca yanaklarını siliyorum.

"Otur lan yerine," diyorum omzunu iterek ve tek ayağının üzerinde durmaya çalışmasını izliyorum. O koltuğa düşüyor, ben de kendimi masanın üzerine bırakıyorum ve Otto'dan gelen bir çağrıya cevap verirken ışığımı yakıyorum.

"Nasıl gitti?" Ben sordum.

"Bir şapka almalısın."

Gülümsüyorum. "Tebrikler. Benim için neyin var?"

"Tersaneye gidiyorum. Onu bırakıp gidiyorum, tamam mı?"

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve Nolan'ın yanına döndüm. "Ella hakkında konuşmamız gerek," diyorum dumanı başının üzerinden üfleyerek. "Sahneде çalışmaya devam edemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Onu bıraktıramam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

Telaşla bana bakıyor. "Tek bildiği bu."

"Tek *bildiği* buydu. Şimdi seni tanıyor ve sen benim oğlumsun. Oğlumun kız arkadaşına ağzının suyu akan müşterilerim olamaz." Ayağa kalkıyorum. "Pearl barı bıraktı, Ella onun yerini doldurabilir."

"Ne? Onun için bunu yapar mısın?"

Bir an onu inceledim, düşündüm. Sonra tekrar masaya doğru eğildim. "Onun hakkında ciddi misin?" diye soruyorum. "Çünkü bu dünyada, Nolan, bir kadını ancak onun hakkında ciddiysen alırsın. Ve ciddi derken, bir ömür boyu demek istiyorum. Sonsuza kadar. Onun için ölürsün. Onun için öldürürsün. Bir kadını bizim dünyamıza çekersen, onu bu dünyadan korumaya yemin edersin."

Başını sallıyor, yüzü düz ve ciddi, ben de karşılık veriyorum ve tekrar masadan kalkıyorum. "Uzağa gitme. Gitmemiz gereken bir yer var." Gizli ofise açılan kapıya doğru yürüyorum.

"Nerede?"

"Bu bir sürpriz. Şimdi git Ella'yı o sahneden indir." Şifreyi giriyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum, küçük alan duman bulutlarımla doluyor. Bundan zevk alıp kapıyı iterek açıyorum. Danny kanepede, elinde bir viski, James pencerede votkayla kulübe bakıyor ve Ringo ile Goldie satranç oynuyorlar. Lanet olası satranç. İkisi de yukarı bakıyor, tahtaya eğilmişler.

Danny hafifçe başını sallıyor, halimden etkilenmiş gibi. Ona doğru gidiyorum. "Ayağa kalk."

Yavaşça ayağa kalkmadan önce kaşlarını çatıyor, sorgulayan gözlerini James'e çeviriyor. Elindeki viski bardağını alıp uzatıyorum ve James hemen alıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Danny soruyor. "Bundan zevk alıyordum."

Ona doğru savruluyorum, çenesini kırıyorum, yüzünün hasar görmemiş bir kısmını hedef almaya çalışıyorum, ancak yüzünün son zamanlarda yaşadığı şey göz önüne alındığında bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Çıkan ses delici. Geriye doğru uçup koltuğa düşüyor, kolları iki yana açılmış, yüzü şokun bir resmi. "Bir daha oğluma elini sürersen," diyorum sakince. "Seni gebertirim."

Bana bakıyor, yavaşça elini ağzına götürüp siliyor, dudağını yalıyor, kanın tadına bakıyor. Eski bir yarayı deştim. Nefesinin altında inanamayarak gülüyor, sonra bana bakıyor ve şeytani yüzünde yavaşça oluşan bir gülümseme yayılıyor. Elimi uzatıyorum, tutuyor, onu ayağa kaldırmama izin veriyor ve sonra beni erkeksi bir kucaklaşma için sürüklüyor.

"Bunu sineye çekeceğim," diyor. "Gerçekten."

Danny'den ayrılıp oturduğumda James hafif bir gülümsemeyle nadir görülen bir mutluluk göstererek başını sallıyor. James'in telefonu çaldı. "Otto." Cevap veriyor ve ofisi dolaşmaya başlıyor. "Tamamdır." Aramayı kesiyor. "X5 alındı."

Dik oturuyorum. "Lütfen polis tarafından deme."

Başını sallıyor. "Ruslar. Otto takip ediyor."

Danny masadan viskisini alıp ağzına götürürken, "Siktir, evet," diye bağırır. Sonra telefonu çalar. "Higham," diyor neşeyle, hoparlöre geçerek. "Bana döndüğünü söyle."

"Geri döndüm."

"Mükemmel. Gerçekten iyi bir ruh halindeyim. Bunu bozma."

"Denerim. Tersanedeyim. Az önce Otto'nun kafası karışmış zavallı bir piçi yeşil bir konteynere sokmasını izledim."

"Kim?" Danny sorar, sonra dikkatini odaya çevirir. "Otto'nun yeşil konteynere kimi koyduğunu bilen var mı?"

Elimi kaldırıyorum. "Tersaneye gitsek iyi olur."

Higham'ı arabasının kaputunda otururken bulduk. Yorgun görünüyordu. Gerçekten çok yorgun. "Pek tatil yapmışa benzemiyorsun," diyorum yanından geçerken.

"Konteynerin içinde kim var Brad?"

"Evet, konteynırda kim var Brad?" Danny soruyor.

"Hiç kimse. Bir şeyler görüyorsun, Higham." Kafeyi gösteriyorum. "Bir dakika içinde orada olacağım." Nolan'ın boşa kalan kolunu tutup yeşil konteynere doğru gitmesine yardım ediyorum, arkama dönüp baktığımda Danny'nin sorgulayan yüzünün bizi takip ettiğini görüyorum. Ama bir cevap talep etmiyor.

"Neler oluyor?" Nolan yanımda topallayarak ve destek için kolumu kullanarak soruyor.

"Sana bir hediyem var." "Ne?"

Konteynerin kapısını açıp onu içeri sokuyorum, arkamdan kapıyı kapatmadan önce ampulü yakıyorum. Pisliği bir sandalyeye oturmuş, el ve ayak bilekleri bantla bağlanmış, ağzı tıkanmış halde görüyorum. Aramıza baktı. Kafası karışmıştı. Yanına gidip ağzındaki bandı indirdim.

"Kimsin lan sen?" diye soluk soluğa bağıyor.

"Kim olduğum konusunda endişelenme." Silahımı çektim ve Nolan'a doğrulttum. "Endişelenmeniz gereken kişi şuradaki sakat."

Nolan bana bakıyor ve ben de anlıyorum. "Oh," diye nefes alıyor.

Başımı sallayıp geri çekiliyorum ve ben susturucuyu silahıma takarken sahneyi onun almasına izin veriyorum. "İyi eğlenceler," diye espri yapıyorum.

Sandalyedeki zavallı herif gözlerini aramızda bir ileri bir geri sallıyor.

"Neler oluyor? Kimsin sen?"

Nolan koltuk değneğini kaldırır ve ucunu adamın boğazına bastırarak onu sandalyeye geri oturmaya zorlar. "Eski sevgilini tanıyorum."

Kişiliği bir anda değişiyor, yüzünde alaycı bir ifade belirliyor. "O benim eski sevgilim değil."

"Öyle olmak zorunda," diyor Nolan gülümseyerek. "Kız arkadaşım olduğu için." "Ne?"

"Duydunuz."

"Siktir git. O benim. Buna cesaret edemez."

Kendime engel olamayarak gülümsüyorum ve cebimden telefonumu çıkarıp Nolan'ın Ella'yı becerdiği videoyu açıyorum. Kendim izleyemiyorum, hatta dinleyemiyorum bile, bu yüzden sesi kısıyorum - Nolan'ın benim olduğunu bilmeden önce bile yanlış hissediyordum - ve Ella'nın eski sevgilisinin önünde tutuyorum, sadece puşta işkence etmek için, sadece Ella'nın aslında onun olmadığını aptal lanet aklındaki tüm şüphelerin ötesinde kanıtlamak için. Nolan'ın gözleri fal taşı gibi açıldığında eğlenerek, "Sende iş var evlat," diyorum. Başını hafifçe salladı. Silahı ona uzatıyorum. "Bu işi uzatmayalım."

Kabul ediyor, sümük topunun diz kapağına sokuyor ve üflüyor. Zavallı şey çığlık çığlığa bağıyor, bağlanmış vücudu acıyla başa çıkmaya çalışırken sandalyede kriz geçiriyor gibi görünüyor. "Ona bir daha yaklaşırsan seni öldürürüm," diye haykırıyor Nolan.

"Bundan sonra yürüyebileceğinden emin değilim, evlat."

Nolan diğer dizini de patlatır ve ağırlığını koltuk değneğine vererek geriye zıplar. Tatmin oldu. Ella'nın eski sevgilisi salya akıtıyor, ağlıyor, bağıyor ve çığlık atıyor. Biri gürültüyü araştırmaya gelmeden önce ağzını tekrar tıkıyorum -yani dışarıdaki FBI ajanı.

Eğilip ona bakıyorum. Bayılmak üzereydi, başı sarkıyordu, ben de saçlarından bir avuç tutup başını yukarı çektim. "Eminim şimdi pişmanlıklarla dolusundur, değil mi?" *Siktiğimin kabadayısı.*

Cevap veremiyor.

Geri çekiliyorum. "Bitir işini."

"Ne?" Nolan bana baktı, şok olmuştu.

"Kadınına elini sürdü mü?"

"Evet."

"O zaman öldür onu," diye emrediyorum, Nolan'ın yüzünde çelik gibi bir ifade beliriyor. Anlıyorum. Omzuna bir tokat atıp uzaklaşıyorum, işi bitirmesi için onu yalnız bırakıyorum ve gün ışığına çıkıyorum.

Baba.

Sikeyim.

Ben.

Telefonumdan videoyu silerken Leon'a el sallıyorum ve kafamdan silmeye çalışıyorum. "İşi bitince temizle."

"Evet, B-Boss."

Kafeye gidip buzdolabından bir bira alıyorum, köşede oturan Ella'yı görünce duraksıyorum. Yanına gidiyorum, artık makyajla gizlenmemiş gözlerine dikkat ediyorum. Oturmak için alçalıyorum. "Şu anda biraz meşgul."

"Gideyim mi?"

"Hayır, kal." Tezgahı gösteriyorum. "Bir içki al, uzun sürmez." "Nerede o?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Yeşil konteynırda biriyle uğraşıyor." "Biriyle mi anlaşıyor? Kiminle?"

Başımı eğiyorum ve o da nefes alıyor. "Cody'ydi, değil mi?" "Evet."

"Oğluma ne söylediysem sana da aynısını söyleyeceğim," diyorum. "Bu dünyaya bir kez girdin mi, bir daha çıkamazsın."

Arkasına yaslanır, gözleri kararlıdır. "Onu seviyorum."

Başımı salladım. "Ona on beş ver." Ayağa kalkıp biramı höpürdeterek diğerlerinin yanına gidiyorum. "Ne kaçırdım?"

"Ne kaçırdık?" James ilgilenererek sorar.

Danny, "Görünüşe bakılırsa küçük bir baba oğul bağı var," diyor. Belli ki Otto'yu aramış.

"Onun gibi bir şey."

Danny'nin telefonu çalar ve Danny aramayı reddeder. "Ee, Higham, bırak-" Tekrar çalar. Yine reddediyor. "Hadi gidelim-" *Ring, ring.* "Lanet olası aşkına

Tanrım. Merhaba, sevgilim," diyor alaycı bir tavırla, ayağa kalkıp dolaşmaya başlarken yüzünde gergin, dişlerini sıkmış bir gülümseme var. Yüzü düşüyor. "Ne?" Sonra gözleri dalıyor ve damarlarımda korkunç bir ürperti hissediyorum. "Tamam." Danny telefonu kapatıyor ve hepimiz birbirimize bakıp bekliyoruz. "Pearl kayıp," diyor sessizce. Ama Tanrım, sanki biri doğrudan kulağıma bağırıyor.

"Kayıp mı?" Zorlukla nefes alarak söylüyorum. "Ne demek kayıp? Evindeydi. Fury onu eve götürdü."

"Toplandı ve gitti."

Vücudum hareket etmiyor, beynim bu haberi hesaplamakta zorlanıyor. Gitti. Toplandı ve gitti.

Neden?

Kalktım, tekrar oturdum. *Audi*. Siyah Audi.

Dengesiz bacaklarımın üzerinde durarak uzaklaşıyorum ve cep telefonunu arıyorum. Açmadı.

"Bunu görmen gerek," diyor Higham, dikkatimi tekrar masaya çekerek. Yere bir şey atıyor ve James onu alıyor, yüzü ölümcül. Bir zarf. İçinden bir şey çıkarıp inceliyor.

Ne olduğunu bilmiyorum ve şu anda gerçekten umurumda değil. Pearl'ü aramak için bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Cevap yok. Cevap yok. *Lanet olsun*. Rose'u arıyorum, sigarayı yakıyorum, endişeyle üflüyorum. "Bütün eşyaları gitti mi?" Cevap verdiğinde soruyorum. "Her şeyi mi?"

"Hayır, her şey değil."

"Yani aşırı tepki veriyor olabilir misin? Boş yere mi endişeleniyorsun?" "O zaman nerede o?"

Bilmiyorum ama şehirde tek başına kalırsa vahşileşirim.

"Brad," diyor Danny, dikkati masanın üzerinde.

"Dur bir dakika," diye çıkışıyorum, Rose'la yaptığım görüşmeye geri dönüyorum. "Gidebilir misin-"

"Brad," diye bağıır James.

"Bekle dedim! Rose-" Telefonum aniden kulağımdan kayboldu ve öfkeyle etrafımda dönmeye başladım. "Tanrı aşkına-" Herkesin yüz ifadesini yavaşça kaydediyorum.

James nefes alıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri masanın üzerindeki bir resimde. "Bernard King," diyor sessizce.

Telefonumu Danny'nin elinden kaptığım gibi masaya doğru yürüyorum ve Londra'nın meşhur gangsterinin resmine bakıyorum. Kalbim yavaşlıyor. "Ne oluyor lan?" Sigaram ağzımdan sarkıyor, dumanı yüzüme doğru yükseliyor. Görüşümü engellemiyor.

Kırmızı.

Adamlara bakıyorum. Sonra hayal görüp görmediğimi kontrol etmek için görüntüye geri dönüyorum. Bernard King. Pearl ile birlikte.

Nasıl olur- O ne-

Ama . . .

Beni sevdiğini söyledi. Düşünebileceğim onca şey varken neden bunu düşünüyorum ki? *Çünkü bu bir yalandı.* Ama aslında o kelimeleri hiç söylemedi.

Hayır, bana hareketleriyle göstereceğini söyledi. Hiçbir şey *söylemedi.*

Yalanlar.

Hepsi yalan. Her şey yerine oturmaya başladı. Audi o y d u . Onu malikaneye o getirdi. Çatışma.

Ondan kaçtı.

Buradan defolup gitmesi için bir işaret mi? Ve gitti de. Onu neyle besliyordu?

Başka düşünceler beynime hücum etti. Arabayla geçenler. Kulübün arkasında Nolan'ı kaybettiğimi sandığım olay. *Kurşunlardan hiçbiri ona isabet etmemişti.*

Kanım tehlikeli bir şekilde kaynıyor. Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Erkeklerden ayrılıp soyunma odasına giriyorum, gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. *Nefes al, Brad.* "Siktir!" Dolabı defalarca yumrukluyorum ve ancak parmak eklemlerim kırılıp kan metale bulaşmaya başladığında duruyorum. "Siktir, siktir, siktir!" Benimle oynadı.

Beni tam bir enayi gibi gösterdi.

Gitti.

Ve o benim lanet olası kalbimi ve kalan tüm akıl sağlığımı aldı.
Onu.

DANNY

Metal kapılara çarpan bir yumruğun sesini tekrar tekrar duyuyorum ve sonunda her yeri yok etmeden önce onu durdurmak için ayağa kalkıyorum.

James beni durdurmak için koluma uzandığında hâlâ başını hafifçe sallıyorum. Çok fazla insanı dinlemem. James dinlediğim birkaç kişiden biri. Bu yüzden tekrar oturdum, gözlerim soyunma odasının kapısında.

"Bu resimleri nasıl aldın?" James, Higham'a sorar.

"İngiliz istihbaratı. Gözleri King'in üzerinde ve Miami'de ne yaptığını bilmek istiyorlar."

Soyunma odasından bir başka patlama sesi yükselirken mırıldanıyorum. "Teşekkürler Higham," diyorum sessizce, ona bakarak. Bir sonraki konuşma için burada olmak istemiyor. "Fazla uzağa gitme." Başını sallıyor ve masadan kalkıyor.

James elini kaldırıp kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor. "X5, Meksikalılar tarafından satın alınan depoya götürüldü."

Ona bir bakış attım. "Bu, kafamdaki soru işaretini giderdi. Ruslar ve Meksikalılar işbirliği yapıyor."

"Bizi alaşağı etmek için," diyor James, gözleri masanın üzerinde lazer gibi. "Ve stoklarını King'den alıyorlar."

"Ve Pearl, lanet Pearl, burada oturmuş onlara ... ne hakkında bilgi veriyor?" Soyunma odasından daha fazla patlama sesi gelirken gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. "Düşünemiyorum." Ayağa fırlayıp soyunma odalarına daldım ve onu gördüğüm anda, dolu ve ateş etmeye hazır olan küfür yağmurunu geri çektim. Bankta, başı ellerinin arasında. "Bu da ne böyle?" diye soruyorum. "Aşırı tepki mi?"

Brad dehşet içinde bana baktı. "O lanet bir köstebek."

"Ya da bir bal tuzağı," diye düşünüyorum, ona bakarak. "Balı arı mı aldı?"

Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Siktir, hayır." Ayağa kalkıyor, elleri saçlarında, soyunma odasının etrafında daireler çizerek yürüyor, ara sıra küfrediyor ve dolaplara vuruyor. James içeri giriyor, belli ki ben onun bir şeylere vurmasını *engellemek* için içeri girdiğimde Brad'in neden hâlâ bir şeylere vurduğunu merak ediyor.

Başımı sallıyorum. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Brad çok kızgın ve onu hiç böyle görmemiştim. Hiç. Pearl'ü becermek istediğini biliyorum. Dürtüsüyle savaştı. Belki de bu yüzden başı dönüyor. Neredeyse yemi yutacaktı. "Bak Brad, şu anda çözmemiz gereken birkaç önemli sorun var ve bunların hiçbirisi senin zedelenmiş egonu düzeltmeyi içermiyor." Bir mil öteden geldiğini gördüm.

Yumruğu.

Yüzüme doğru.

Arkama yaslanıyorum, savuruyorum ve beline dalarak onu yere düşürüyorum. "Ne oluyor lan?" Kükrüyorum, üzerine biniyorum ve birkaç sağ kroşe savuruyorum. Bunlar onu bayıltmalı. Brad'i değil. Gözleri çılgına dönmüştü, kendini yukarı fırlattı ve burnumun tam ortasına bir yumruk indirdi. Tanrım, yine mi? Acı başıma yayılıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor, ben de kanayan yüzümü avuçlayarak geriye düşüyorum. "Lanet olsun."

"Tamam, ben giriyorum," der James, sabrı tükenmiştir. Brad'i sürükler ve parmağı yüzünde, onu ezik dolaplara yaslar. "Beni kışına Enigma gibi davranmak zorunda bırakma, Brad. Ruh halim her geçen dakika daha da kötüleşiyor." Onu metale çarptı ve dikkatini bana çevirdi. O

aynı uyarıyı yapma şansı yok. Teslim olmak için elimi kaldırıyorum, diğer elimi yere bastırıp ayağa kalkmak için kullanıyorum, burnumdan kan akıyor. "Kendinize gelin lan," diye bağılıyor James. "Ruslar, Meksikalılar ve şimdi de güç delisi bir İngiliz psikopat ölümümüzü planlıyor, bu yüzden odaklanmanız çok makbule geçer." Hışımla dışarı çıkar ve kapıyı çarpar.

Sessizlik.

Ağır nefes alış verişlerimiz dışında. Havlu dolabına gidip bir tane alıyorum, burnuma tutuyorum ve kıcımlı bankın üzerine koyuyorum. "Özür dilerim," diye homurdanıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Brad, kıcımlı benimkinin yanına bırakarak. Sigaraları gözümün önünde beliriyor -barış teklifi- ve bir tanesini dişlerimin arasına sıkıştırarak kabul ediyorum. Yüzümü buruşturuyorum, kesik çok acıtıyor. Brad ikimizi de yakıyor ve birlikte orada oturup sessiz bir şekilde sigara içerek sakinleşiyoruz.

Ona bakıyorum. Yanağı şişmiş, gözü çoktan siyaha dönmüş. "Onlarla ne paylaştığına dair bir fikrin var mı?" diye soruyorum.

"Neden bileceğimi düşündün ki?"

Omuz silkiyorum. "Sadece sordum." Banktan kalkıp sigaramı yakındaki bir lavaboda söndürüyor ve çöpe atıyorum. "Amber'ın cesedinin ortaya çıkmasıyla ilgili küçük bir sorunum var."

Brad dikkati dağılmış bir şekilde başını sallar. Sonra o da ayağa kalkar. "Yapmam gereken bir şey var." Dışarı çıktı ve ben de kaşlarımı çatarak onu takip ettim.

"Şimdi mi?" Yüzüme kapanmadan önce kapıyı yakalayarak soruyorum. "Şimdi neyle uğraşman gerekebilir ki?" Beni görmezden geliyor, hızını kesmiyor. "Brad! Burada bir tür ölüm kalım durumumuz var." Kafeden çıkarken peşinden koşuyorum ve arabasına binip uzaklaşmasını hayretle izliyorum. "Ne haltlar karıştırıyor bu?" Kafeye geri döndüm ve kıcımlı bir sandalyeye attım. "Amber," diye bağııyorum Higham'a.

İç çekiyor. "Danny, beni dinle."

"Dinliyorum, Higham." *O zaman duymak istediğim bir şey yap.*

"Kurşun yarasını bir cesetten yok edemem."

Hırlıyorum, kafasını tutup yüzünü masaya çarpmak istiyorum. Ama ben bile bir polisin kurşun yarasını yok edemeyeceğini biliyorum. "O zaman ne öneriyorsun?" Parmak uçlarımla masaya vurarak soruyorum.

"Adli tıbbın bir şey bulamaması için çok dua etmenizi öneririm."

"Higham. O ceset polisi bu tarafa yönlendirecek.

herhangi bir kanıt bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Kendine bir nişanlı bulmadan önce adamlarımın becerdiği ev fahişesiydi."

"Mafya adamlarının fahişeliğinden, belediye başkanı adayının nişanlısına mı? Bu statü skalasında bir sıçrama."

Ona ters ters bakıyorum, gözlerim kesinlikle kararmış. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Tom Hayley, Beau'nun babası, Jaz Hayley ile evliydi, bildiğiniz gibi üzerine Meksikalıların, Rusların, Polonyalıların ve Rumenlerin toplamından daha fazla cinayet yıkıldı." Bir nefes alıyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama Beau Hayley, kısa süre önce onunla evlendiğinden beri Enigma'ya götürüyor ve polis onu, beni ve Brad'i gerçekten istiyor. Yani Higham, eminim bu durum karşısında neden gergin hissettiğimi anlayabiliyordur."

"Peki onu kim öldürdü?" diye soruyor açıkça. Sadece uyarımı homurdanarak yapabiliyorum. Bunu asla öğrenemeyecek. Tabii adli tıp bunu kanıtlayamazsa.

"Fark etmez. Her şeyi yapmaya çalışacaklar."

Gülüyor. "Danny, senin hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da şu-"

Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum. "Sen teflonsun."

Olabilir. Ama karım değil.

"Alabilir miyim?" Ringo elini kaldırarak soruyor. Başımı salladım, o da devam etti. "Cesede erişiminiz var mı?"

Higham'a bakıyorum, cevap verme konusundaki isteksizliğini görüyorum. Nefes alıyor. "Biliyorum."

"O zaman sorununuza bir cevabım var. İki kuş vurabiliriz."

Ringo'ya sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ve James ilgilenererek yaklaşıyor.

"Devam et."

Dinliyorum, başımı sallıyorum. Parçaları birleştiriyorum. Brad'in nereye gittiğini de merak ediyorum.

İNÇİ

İstasyondaki ekranları tararken ağrıyan omzumu yuvarlayarak çantamı yere bırakıyorum. Birinci peron. Yirmi dakika içinde kalkıyor. Ayaklarımın dibinde duran ve neredeyse tüm hayatımı içinde barındıran çantaya bakıyorum. Kalbimin hissettiği kadar ağır.

Uçağa binmeden önce bir sigara içmek için dışarı çıktım.

Gidiyorum.

Gidecek yerim yok, bu gece nerede uyuyacağımı bilmiyorum. Ama en azından hâlâ hayatta olacağım. Brad, erkekler, kızlar ve çocuklar da beni aylarca bilmeden barındırmanın sonuçlarından kurtulmuş olacaklar.

Dua ediyorum.

Binanın sonuna kadar yürüyorum ve çantamı tekrar bırakıyorum, ışığımı yakıp duvara yaslanıyorum, çömelene kadar betondan aşağı kayıyorum. Arkamdaki taştan yayılan ısı çok yoğun. O kadar yoğun ki, tekrar ayağa kalkıp uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

Şortumun cebinden telefonumu çıkarıp ona mesaj atmayı düşündüm. Onu kandırdığım için özür dileyerek. Yalan söylediğim için. Ama ne anlamı var ki? Ben olamam

Brad ile ve hiçbir özür ya da söz bunu değiştirmeyecek. Bu bir rüyaydı. Hayatımın hikayesi.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ama aklıma bir şey gelince donup kalıyorum. "Aptal," diye fısıldıyorum kendi kendime, telefonu geri çekip ışıklı ekrana bakıyorum. "Aptal, *aptal* salak." Önümdeki alanı tarıyorum, pikap alanının yanında bekleyen, arka camı açık bir Chevy görüyorum. Uzun, sarı kıvrırcık saçlı ve yeşil çerçeveleli gözlüklü, dost canlısı bir bayan olan sürücüye gülümseyerek yaklaşıp eğildim. "Merhaba. MIA'nın ne kadar uzakta olduğunu biliyor musunuz?"

"Oh, belki otobüste yarım saat. Trenle biraz daha hızlı." Bana gülümsüyor. "Elise!"

"Anne!"

Arkamı döndüğümde genç bir kızın arabaya doğru koştuğunu gördüm. Bir sırt çantası sürüklüyordu. Elimi arkama koyuyorum, taktiksel olarak arkamı arabaya dönük tutarken, kadın sürücü tarafından atılıyor ve ön tarafa koşup kızı kucaklıyor. Anne ve kızı.

"Ah, seni ne kadar özledim," diye hıçkırarak kızının boynuna sarılıyor. Sadece gözlemleyerek bile sarılışının gücünü hissedebiliyorum. Ve aynı zamanda kalp ağrımı da hissediyorum. Annemi kaybettiğimde yas tutma şansım hiç olmadı. Çok korkmuştum, hayatta kalmaya odaklanmuştım. Elimden geldiğince acıdan kaçmaya.

Sonra Brad Black beni buldu ve o öldüğünden beri ilk kez kendimi güvende hissettim. El üstünde tutulduğumu. Anne ve kızı gözümün önünde bulanıklaşıyor. Ama hala sarıldıklarını görebiliyorum.

Kapı kolunu çevirip banyoya doğru ilerliyorum, akan suyun sesi artık kulakları sağır ediyor. İçeri girdim, kaşlarımla çatarak çıplak ayaklarıma baktım. Su. Tüm zemin bir santim derinliğinde su içinde. "Anne?" Sessizce söylüyorum, midemde garip bir huzursuzluk hissi dönüyor. Cumbalı penceredeki ayaklı küveti buldum. Kenarından su akıyor, musluk

hala akıyor. Suyu doğru adım atıyorum, geceliğimi ayak bileklerimden yukarı kaldırıyorum, yavaşça küvete yaklaşıyorum. Ama içimden bir ses, kenarı görmek için son adımı atmamı engelliyor. Kalbim o kadar çok çarpıyor ki öksürebileceğimden eminim.

Cesaretimi içime çekerek ilerliyorum. Küvetin içi yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Yüzü asla unutamayacağım bir yüz. Gözleri açık. Tavana bakıyor. Tamamen suya batırılmış.

"Anne," diye fısıldıyorum. O çıplak.

Suyun altındaki elinde ise kolyesi var.

Bitmemiş sigaramı tutarak göz kırpıyorum, sonra omzumun üzerinden bakıyorum. Kadın ve kızı hâlâ sarılıyorlardı. Telefonumu arabanın arkasına bırakıyorum ve yakındaki bir banka gidip alçalıyorum. Sigaramı bitiriyorum.

"Banyo yapmak ister misin?" diye sordum, anında rahatsız oldum.

"Yapabileceğimden emin değilim." "Pearl, dünyada istediğin her şeyi yapabilirsin," diyor Brad nazikçe, beni lavabonun yanına oturttu. Daralmış gözlerle banyoya bakıyorum, kenarından dökülen suyun sesini duyuyorum. "Seni yakaladım."

Beni yakaladı.

Sekiz yıl sonra ilk kez banyo yaptım. Musluktan akan suyun sesini dinledim ve kendimi buna zorladım. Çünkü o oradaydı.

Hıçkırıklarımdan sonra sigaramdan son bir nefes çekecek gücü kendimde zor buluyorum. Ama deniyorum. Brad Black, Scotch ve onun teninin tadına bakıyorum. İzmariti fırlatıp atıyorum, hıçkırıklarımı bastırma çabasından omuzlarım zıplıyor, gözlerim

acı. Tanıdığım ve sevdiğim her bir yüz, birbiri ardına zihnimde yanıp sönüyor.
Lanet köpekler bile.

Hüznümü içime çekiyorum, hatırlatmalar makaram en net yüzümde bitiyor.

Benim aşkım.

BRAD

"Ne oldu?" Ben tersaneden hızla uzaklaşırken Otto hatta soruyor. "Tanrım, birkaç saat izin aldım ve kıyamet koptu."

"Seni yakında bilgilendireceğim." Son derece yavaş bir hızla ilerleyen bir kamyonu solluyorum. "Dizüstü bilgisayarını çıkarmanı ve Pearl'ün telefonundaki takip cihazını kontrol etmeni istiyorum."

"Tanrı aşkına Brad, Esther için romantik, unutulmaz bir gün yaratmaya çalışıyorum ve tek yaptığım senin kaltağın olarak hizmet etmek. Son isteğini tersaneye bırakmaktan yeni döndüm."

"Lütfen, Otto," diye yalvarıyorum. "Bu çok önemli." Cevaplar istiyorum ve bunları Pearl'den istiyorum. Onun sözlerini, onun ağzından. Mırıldandığını ve küfrettiğini duyuyorum, birkaç gümbürtü, bir kapının kapanması, bir kilidin devreye girmesi. Banyodaydı. Muhtemelen çıplak.

"Miami İstasyonu'nda. Pearl neden Miami İstasyonu'nda Brad?"

"Sana bilgi vereceğimi söyledim."

"Hayır, bekle. Miami istasyonundan taşınıyor."

Siktir! "Hangi tren olduğunu bul."

"Trende olduğunu sanmıyorum. Sanırım bir arabada. Ya da otobüste."

"Neden Miami İstasyonuna gidip sonra da Miami İstasyonundan uzaklaşsın ki?"

"Bilmiyorum, Brad. Telefonunda takip cihazı var, casus kamera değil." "Telefonuna bir casus kamera koydurmalıydım. "Seni sonra ararım."

Telefonu kapatıp Pearl'ü aradım ve trafiğin içinden sıyrıldım.

"Alo?" diyor biri, tanımadığım biri. Kaşlarımı çattım.

"Kim o?"

"Bu Geraldine."

"Arkadaşımın telefonu neden sende?"

"Bilmiyorum!" Gülüyor. "Tren istasyonunun dışında benzin almak için durduğumda arka koltukta buldum."

Ön cama bakıyorum.

Küçük pislik.

İNÇİ

Çantamla boğuşuyor, onu baş üstü rafına itmeye çalışıyor, nefes nefese kalıyorum.

"Yardım ister misin?"

Arkama bakıyorum, kollarım hâlâ havada, çantam hâlâ rafın *kenarına* sıkışmış, rafta durmaya birkaç santim kalmış. Spor pantolonlu ve beyzbol tişörtlü uzun boylu bir adam bana gülümsüyor, elini uzatıyor ve çantamı adeta yerine fırlatıyor.

"Teşekkürler," diyorum, beceriksizce gülümseyerek ve ayaklarını sürüyerek bir masaya oturuyorum. "Sakıncası var mı?" diye soruyor, karşıdaki sandalyelerden birini işaret ederek.

Tekrar gülümsüyorum, ilgilenmiyorum. Konuşmak ya da gülümsemek istemiyorum. Karşıdaki çift kişilik koltuklara bakıyorum. Onlardan birini seçmeliydim, böylece geveze yabancıların beni rahatsız etmesi için en az alanı bırakmış olurum. Şimdi ayağa kalkıp hareket edersem gerçekten kaba görüneceğim. Umurumda mı? Hayır. Ama adam bir iPad ve kulaklıklar çıkarıp kendini hazırlıyor ve bir kutu Pepsi Max açtığında tekrar yerleşiyorum. Tıslama trenin kapılarının kapanma sesiyle birleşiyor. Önce onlara, sonra da makinist kalkışımızı anons ederken hoparlörlere bakıyorum.

Tren uzaklaşmaya başladığında bakışlarımı pencerenin dışındaki platforma çevirerek koltuğuma geri dönüyorum.

Elveda, Miami.

Güle güle,

özgürlük. Güle

güle Brad.

Burnumu çekiyorum ve siliyorum, vücudum koltukta ağırlaşıyor. En iyisi bu. Kendime sürekli bunu söylemek zorundayım. Git ki Brad'i ya da diğerlerini rahatsız etmek için bir nedeni olmasın. Çok bağlandığım tüm insanları. Sevgi. Duygularımı bastırıyorum.

"Affedersiniz," diyor bir adam.

Gözlerimi sese doğru çeviriyorum, kalbim gırtlığıma kadar çarpıyor.

Brad koridorda duruyor, takım elbiseli, elinde benim telefonum. Hafif bir ter tabakası alnını kaplıyor. Yüzü yara bere içinde. Ne olmuş böyle? Ve o neden burada? "Bunu düşürmüşsün." Gülümsüyor. Hoşuma giden bir gülümseme değil. "İstasyonun dışındaki eski bir Chevy'nin arka camından." Masanın üzerine dikkatlice yerleştirdi. "Oops."

Telefonuma bakıyorum, zihnim karmakarışık.

"Yerinize oturmamın bir sakıncası yok, değil mi?" Bu bir soru değildi ve karşımdaki adama baktım. Brad'e bakıyor, kaşlarını kaldırmış.

Dört kişilik gruptaki iki boş koltuğu işaret ederek, "Bize katılabilirsiniz," diyor.

Brad biraz sabırlı görünüyor ve ben de yabancının akıllıca davranıp hareket etmesini istiyorum. "Beni doğru duyduğunu sanmıyorum." Brad pantolonunun arkasına uzanıyor ve ben endişeli, kaygılı ve stresli bir şekilde koltuğa büzülüyorum. Silahını çekiyor ve ucuyla şakağını kaşıyor. "Çekil."

"Hop, ahbap, ben gidiyorum." Adam sözlerine gülerek ayağa kalkar ve sadece koltuğundan değil, vagondan da ayrılır.

Brad'in dışarıdaki koltuğa inişini, takım elbise ceketinin kuyruklarını kışının altından çıkarışını ve küçük alanda ayaklarını sürüyerek karşımdaki pencere kenarındaki koltuğa oturuşunu izliyorum. İçinde tutmaya çalıştığı dizginlenemez öfkeyi görebiliyorum.

Kapak açık. "Güzel bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor, silahını masanın üzerine koyarak. Bu çok pasif agresif.

"Beni öldürecek misin?" Açıkça soruyorum, ona bakarken çenem geriliyor. İfadem çelik gibi. Sesimde güç. Daha birkaç saat önce beni sevdiğini söyledi, oysa bu sabah onunla yatağa girmemin üzerinden haftalar geçmiş gibi geliyor. Ve şimdi beni öldürecek mi?

Elindeki silahla masanın üzerinden uçuyor ve silahı alnıma dayayıp yüzüme doğru nefes alıyor. Kontrolden çıktı. Tamamen.

"Seni öldüreceğim Pearl."

"Ne için?" Sakince sordum. "Sana yalan söylediğim için mi? Ya da seninle yattığım için mi? Ya da," diye mırıldanıyorum, gözlerim onunkileri arıyor, "beni sevdiğin için mi vuracaksın?"

Alay ediyor, silahının tenime yaptığı baskıyı hafifletiyor. "Seni sevmiyorum amına koyayım."

Çocuk. "Tabii ki. Çünkü büyük, kötü Brad Black kimseyi sevemez, hele de yirmi bir yaşındaki bir bakireyi."

Yumruğunu masaya vuruyor ve öfkesini beklememe rağmen yerimden sıçıyorum. "Bana yalan söyledin!"

"Bırak gideyim Brad," diyorum sessizce. "Güven bana." Brad'le aramızdakileri kimse bilmediği sürece bunu düzeltebilirim.

"Sana güveniyor muyum?" Silahını öne doğru itti ve ben de koltuğumda geriye yaslanıp silahın ucuna baktım. "Az önce Bernard King ile çekilmiş bir fotoğrafını gördüm ve sana güvenmemi mi istiyorsun?"

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Neden biri Brad'e onunla çekilmiş bir fotoğrafımı gösterebilir? Ve Brad onun kim olduğunu nereden biliyor? Zihnim dönüyor.

Ama ağzım kapalı kalacak. Brad benden asla gerçeği öğrenemeyecek. Onun için asla o kadar zavallı olmayacağım.

"Demek sen bir köstebeksin," diyor sesinde saf zehirden başka bir şey yokken. "Ne? Hayır!"

"Bana yalan söyleme!" diye başırarak beni koltuğumda daha da geriye gönderdi, şok olmuştum.

En huysuz, en acımasız anlarında bile bana hiç şu an baktığı gibi bakmamıştı. Sanki beni küçümsüyormuş gibi.

"Ben köstebek değılim Brad." Dışarı çıkmak için koltuğı karıştırıyorum ve tam olarak hiçbir yere varamıyorum.

Brad masanın üzerine atladı ve beni yerimde tuttu. "Olduğun yerde kal."

Son zamanlarda karşılaştığım yumuşak, nazik, sabırlı adamdan çok farklı bir adamla karşılaşmış olmanın şaşkınlığıyla gözlerimi kırpıştırıyorum. Kısa süreli utanç bakışı acımı azaltmıyor.

"Kulüpte seni arayan adamı gönderen o muydu?" diye soruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü söyleyeceğim hiçbir şey bir şeyi değıştirmeyecek. "Bırak gideyim," diye yalvarıyorum. "Seni, Danny'yi ya da James'i istemiyor. Sadece beni istiyor."

Brad gözlerini kırpıştırıyor, milyonlarca soru bana bakıyor. "Bana söylemediğın şey ne?" diye soruyor. Yutkunuyorum, başka tarafa bakıyorum. "Pearl, cevap ver bana."

Ona cevap vermiyorum. Hayatımın bu kısmını asla paylaşmak istemiyorum. Gerçekten, ölmeyi tercih ederim, bu yüzden beni vurup vurmamasının benim için bir önemi yok. Brad öğrenirse, hiç şüphesiz zararını kesip beni geri gönderecektir.

"Lanet olsun, konuş! King'le ne halt ediyordun?" "Bırak gideyim," diye fısıldadım.

"Pearl, bana bak lan." Masanın öbür ucuna uzanıp çenemi tutuyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor. Gözyaşlarımı tutuyorum ve dilimi ısırıyorum. "Senin derdin ne lan?" diye fısıldıyor, ben ona boş boş bakarken. Bağılantıyı koparıyorum. Başka seçeneğim yok.

"Affedersiniz efendim," diyor bir adam sessizce, sanki Brad'in gürültü seviyesine dikkat çekiyormuş gibi.

"Ne?" Brad silahını masanın üzerinden kaydırır ve nişan alır. Zavallı adam geri çekilir, ellerini kaldırır ve birkaç sıra aşağıdaki koltuğuna düşer, sonra da ayağa fırlayıp bir sonraki vagona doğru koşmaya başlar. "Tanrı yardımcım olsun, Pearl."

"Bırak beni," diye
fısıldadım. "Hayır."

"Evet," diye mırıldanıyorum. "I-" Cep telefonum masanın üzerinde çalıyor ve gözlerim ekrana kayıyor. Özel bir numara.

"Cevap ver." Brad bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve Brad homurdanıyor, telefonu kapıyor ve aramayı kabul ediyor, hoparlöre geçiyor ve sessiz kalıyor.

"Merhaba, balkabağım." Ses omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor, gözlerimi kapatmamı ve yutkunmamı sağlıyor. Titremelerimi durduramıyorum. Gözlerimi açtığımda Brad benim sessiz eriyişimi izliyor.

Aramayı kesiyor. "King?"

Ona öylece bakıyorum, gelişmek üzere olan olaylar zinciri gerçekten dehşet verici.

Ben.

"Konuş benimle!" Brad'in ifadesi bir anda kızgınlıktan psikopatlığa dönüşür. kalp atışı. Ayağa kalkıp koridora doğru ilerliyor ve çantamı yukarıdaki raftan alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Elimi tutup beni dışarı çekerken soruyorum. "Brad, dur, bırak gideyim."

Hiç konuşmuyor. Sadece beni vagonların arasından öne doğru çekiyor.

"Brad, lütfen."

Kavrayışı sıkılaşıyor.

"Brad!"

Beni de peşinden sürükleyerek yürüyor ve trenin yavaşlamaya başladığını hissediyorum. Sendeleyerek ilerliyorum ve Brad beni yanından yakalıyor, en yakın kapıdan tutuyor ve tren durduğu anda kapıyı açmak için düğmeye basıyor. Kapılar tıslayarak açılıyor, dışarı çıkıyor, beni de dışarı çekiyor ve sonra bana bakıyor.

"Bana bir şey söyleyen de söylemeyen de onu öldüreceğim Pearl. Seni de öldürmek zorunda bırakma beni."

"O zaman öldür beni." Çünkü ölüm, cehennemime dönmekten kesinlikle daha iyidir. Brad ve diğerleri gerçeği öğrendiğinde olacak olan da tam olarak bu.

Geri gönderileceğim.

Benim sakın emrim onun öfkesini artırıyor gibi görünüyor. "Belki de yaparım." Zamanım doldu.

DANNY

Higham masanın üzerine küçük, şeffaf bir torba bırakır ve herkes içindekileri incelemek için öne doğru eğilir. "Bu bir saç yumağı mı?" Goldie yüzünü buruşturarak soruyor.

Ringo, tellerin ucundaki küçük et parçasını işaret ederek, "Biraz kafa derisi de eklenmiş," diyor.

"Doğal bir sarışın değildi," diye ekliyor Goldie.

"Yok artık," diye düşündü Ringo, gerçekten şaşırılmış bir halde. "Hep öyle olduğunu düşünmüştüm." Yorgun bir ifadeyle ikiliye bakıyorum.

"İkinizin işi bitti mi?"

İkisi de arkalarına yaslanır ve Higham ayrılır. "Kanıtların nerede olacağını bana bildirin," diye seslenir.

Çantayı Ringo'ya doğru kaydırıyorum. "Onu kirletmediğinden ve kendini çerçevenin içine koymadığından emin ol."

"Merak etmeyin." Goldie bir çift lastik eldiven çıkardı. "Onun arkasını kollarım."

James gülümseyerek telefonunu kulağına götürür. Homurdanır, aramayı keser ve tekrar arar. "Allah kahretsin."

"Ne?" Ben soruyorum.

"Tek istediğim onu aradığımda cevap vermesi." Bir mesaj atmaya başladı.
"Rose hamileyken telefonuna cevap verme yetisini mi kaybetti?"

Kıkırdıyorum, James'i Beau'ya ulaşmaya çalışması için bırakıp Brad'i tekrar arıyorum ve güneş ışığına çıkıyorum. Cevap vermiyor. "Nerede lan bu?" Kıçımı bir sandalyeye atıp sigaramı yakıyorum.

"Al."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve *onu* verandanın eşiğinde buluyorum.

Pearl'le birlikte.

Ve o yaşıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, gözlerim aralarında gidip geliyor, nefes verirken ağzımdan duman çıkıyor. İkisinden biri konuşacak mı? Görünüşe göre hayır, ama Brad başını sallayarak içeri girmemi emretti. Ben de girdim. Merak ettim. "Goldie," diyor Brad, Pearl'e bakarak, onu izlemem için sessiz bir emir. Kaçacağını mı düşünüyor? Masadaki bir sandalyeye çöküp James ve Ringo'ya katılıyor, onu tanıdığım en gergin haliyle.

"Onu nerede buldun?" James alışılmadık bir şekilde endişeli görünerek sorar. "Miami'den yola çıkan bir trende." Brad elindeki paketten Marlboros'u masaya bırakıp yakıyor. "Pek bir şey söylemiyor."

"Ve bilgi almak için ona işkence etmediniz mi?" diye sordum.

Dumanın ucundaki alevi tutarken gözlerini kaldırıyor, emiyor. Beni uyarıyor. Kabul ediyorum. "King onu cep telefonundan aradı."

"Otto'nun sağladığı hücre mi?" James soruyor. "Evet."

"Takip cihazı taktırdığın mı?" Kayıtsızca sordum. Çünkü onu başka nasıl bulabilirdi ki?

"Evet, şu."

"Peki Pearl'ün telefonuna neden bir takip cihazı yerleştirdin?" Hırlıyor. "Çünkü şüphelenmiştim."

"Neden?"

"Çünkü kulübe onu arayan bir adam geldi." "Kim?"

"Onu ailesinin gönderdiğini söyledi. Babasının mirasıyla ilgili bir şey. Ailesi bir soygunda öldürülmemiş. Babası alkollü araba kazasında ölmüş."

"Yani yalan mı söyledi?"

"Evet," diye homurdanıyor, kendisine yöneltilen her soruya sıkı bir çeneyle cevap veriyor.

James'in eli havada önümüzde beliriyor ve ikimizin de dikkatini dağıtıyor. Dikkatimizi çekerek. "Otto ona yeni telefonu verdiyse King'in Pearl'ün cep telefonu numarasını nasıl aldığını sorabilir miyiz?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Brad sabit bakışını koruyor. "Eski telefonuna ne oldu?" diye soruyorum.

"Düşürdüğünü söyledi."

Geriye yaslandım, merak ettim, düşündüm. "Neden konuşmuyor?" "Korkuyor mu?" James soruyor.

"Kimden?" Ben soruyorum. "Kralın mı?" Bu beni çileden çıkarıyor. "*Bizden* korkuyor olmalı." Masadan yavaşça kalkıyorum ve Brad'in gözleri beni takip ediyor. "Eğer bize tuzak kurduysa, ölmek zorunda. Bu kadar basit. Bunu sen mi düzelteceksin yoksa ben mi?"

Brad sigarasını masanın üzerinde söndürüyor ve ayağa kalkıyor. Bunu cevabı olarak kabul ediyorum ve Pearl'e doğru yürümeye başlıyor.

"Bize söylemediği şey ne?" Düşünüyorum, konuşmamasından ya da duygusuzluğundan hoşlanmıyorum.

"Ne kaçırdım?" Otto kafeye girerken gülümseyerek soruyor. Yüzüne vurasım geliyor.

"Pearl kaçtı," diyor James. "Ama sen bunu zaten biliyordun, çünkü Brad *seni* onu takip etmen için çağırdı." İkimiz de Otto'yu suçlayan gözlerle yerimizde tutuyoruz. Bu onu korkutmuyor. "Brad onu trende bulduktan sonra King onu cep telefonundan aradı. Konuşmayacak." O anda bir patlama sesi duyuldu ve hepimiz

Brad ve Pearl'e doğru, adamın yumruğunu masaya vurduğunu ve kadının sırtını sandalyenin arkasına dayadığını görüyor. Kahretsin, çok öfkeli görünüyor.

Güzel. Ben de öyle.

"King onun numarasını nereden buldu?" Otto dizüstü bilgisayarını açarak soruyor. "Biz de bunu bilmek istiyoruz." Pearl'ün vermesi kadar basit olabilir.

ona. Bu onun için oldukça aptalca olurdu ama başka bir şeyim yok.

"Benimkiindeki böceklerle ilgili bir şey var mı?"

"Hiçbir şey."

Masanın karşısında ona surat asıyorum. "Sana üvey baba diyebilecek miyim?" "Siktir git."

James gülümser, ayağa kalkıp buzdolabına gider ve birkaç bira toplar. Biralar ve beyin fırtınası. Ne haltlar dönüyor burada? "Onu Winstable'daki bir hangardan çıkardık, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, başım ağrıyor.

Ringo, "Polonyalıları yakalamak için yerleştirilmiş olabilir," diye düşünüyor. "Ama neden?" Güverteye doğru kaşlarımı çatıyorum.

"Ya da belki de *bizi* ele geçirmek için plan yapmıştır," diye ekliyor. "King bizden ne istiyor?"

"Eğer Ruslar ve Meksikalılarla çalışıyorsa, belki de Pearl onun adamıydı. İçeriden biri King'e bilgi aktarıyor, o da Sandy ve Luis'e aktarıyor."

"Onları *içeriden* tedarik ediyor. Pearl'ün bizi gözetlemesine ihtiyacı yok. Konuşmaya başlaması gerekiyor."

"Yoksa?" James beklentiyle bana bakarak soruyor. "Tanrı aşkına Danny." Birasını yere çarpıp telefonunu çıkardı ve zili çaldı. "Ah. Hayatta olduğumu biliyor." Kaşlarını çatı. "Kuafördeler."

Homurdanıyorum. "Lanet olası evden çıkma dediğimde karım neyi anlamıyor?" St. Lucia konusunda ayak dirediğimde benimle tartışmasa iyi olur. Verandaya çıkıyorum. "Onlara ne kadar süre vereceğiz?" Kalkıp kapıya doğru giderken soruyorum. Brad Pearl'ün karşısında oturuyor, kollarını masaya dayamış, benim hoşuma gitmeyecek kadar sabırlı görünüyor. Ona bir el hareketi yapıyorum,

Yani? Başını sallar. "Tanrı aşkına." Masaya geri dönüp oturuyorum. Sabırlı ol, sabırlı ol.

"Merhaba, merhaba," diyor Ringo. "Geri dönmüş ne yapıyor?" Hepimiz omzumuzun üzerinden bakıyoruz. Higham kafeye doğru yürüyor. Yüzündeki ifadeden hoşlanmadım.

"Bizi özledin mi?" Brad kapıda belirdiğinde soruyorum, Higham'ın beklenmedik gelişiyile de ilgileniyor.

Higham cevap vermiyor, masada duruyor. Bir bira kaldırıyorum. İhtiyacı varmış gibi görünüyor. "Bir sorunun var."

James'e bakıyorum. James bana bakıyor. Brad gözlerini Higham'dan ayırmıyor. "Bu cümlede *sen* kelimesinin kullanılmasından hoşlandığımdan emin değilim," diyorum. Neden bir sorunumuz olmasın?

"Peki sorun nedir?" Brad soruyor.

"Resimdeki kıvıl saçlı," Higham aramıza bakıyor. "King'le olan fotoğrafına verdiğiniz tepkiye bakılırsa, onu tanıdığınızı varsayıyorum."

Masanın etrafındaki gerilim artarken James, "Winstable'dan aldığımız kızlardan biriydi," der. Pearl'ün oturduğu yeri işaret eder ve Higham bakar.

"Tanrım," diye nefes alıyor. "O hâlâ sende mi?" Gülüyor. Sonra yanaklarını üflüyor. "Lanet olsun."

"Konus, Higham," diyor Brad, vücudu zoraki derin nefesleriyle yuvarlanıyor. "Yoksa gırtlakını koparırım, yemin ederim."

"King onu Polonyalılara sattı," diyor bir elini saçlarında gezdirerek. Brad'e bakıyorum. Gözleri simsiyahtı. *Satmış* mı? "Yüz milyon dolara."

"Ne oluyor lan?" Ağzımdan kaçırđım.

"Yüz milyon mu?" James sorar ve Higham çılgınca başını sallar.

İnançsız bir nefes verip sandalyemde geriye doğru düşünüyorum. "Tanrım. Bu da bir fiyat etiketi."

"Bakın, Miami'de bu saçmalığa ihtiyacım yok çocuklar," diye devam ediyor Higham. "O yüzden kızı King'e geri verin ve İngiltere'nin yeşil çayırlarına doğru neşeli yoluna devam etmesine izin verin."

"Onu sattı," diye düşünüyorum. Şimdi nerede olduğu neden umurunda olsun ki? Bu hiç mantıklı değil. "King'in Sandy ya da Luis ile herhangi bir teması olup olmadığını biliyor muyuz?" Varsaydık. Yanılıyor olabiliriz.

James başını sallar, herkes birbirine bakar ve birinin somut bir kanıt olup olmadığını teyit etmesini bekler. Yanlış ağaca mı havlıyorduk?

"Ne fark eder ki?" Higham gülüyor, sesi panik dolu. "Herkes kazanır. Ruslar ve Meksikalılar sizi silahsız yakalayamazlar, değil mi? King olmadan da silah alamazlar. Böylece Miami barış içinde kalır." Alkışlar. "Son."

Pearl'ü King'e geri gönder. Son, savunduğum her şeye ters düşmesi dışında. Karıma sor. James gözlerini deviriyor. Brad kapının yanında bir heykel gibi duruyor. "Tamam," diyor Higham, hepimize bakarak. "Tamam. Harika. Ayarlamaları yapmanız için sizi yalnız bırakayım. Ben gidiyorum."

Higham kulübeden çıkar çıkmaz James'in telefonu çalmaya başlar. Bilinmeyen bir numara. Kabul düğmesine basmadan önce hepimiz birkaç dakika ona bakıyoruz. Sessizlik.

Sonra alçak, gürleyen bir İngiliz aksanı. "İyi akşamlar, bana yardımcı olabilir misiniz acaba?"

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum.

"Deneyeceğim," diyor James. "Amerikalı olanı arıyorum." Hepimiz Brad'e bakıyoruz.

"Ve Brit."

Tüm dikkatler bana çevrildi. "Ve Enigma."

Sonra James'e.

"Kim soruyor?" Telefona doğru eğildim, Otto'nun dizüstü bilgisayarının tuşları üzerinde hararetle çalıştığını fark ettim. Arayanın yerini bulmaya çalışıyordu.

"Ben. Ben soruyorum," diyor hafifçe gülerek. Hafifçe ama psikopatça. "Çünkü anladığım kadarıyla sende bana ait olan bir şey var."

"Peki bu ne olabilir?" Ben soruyorum.

"Güzel küçük kızıl. Biriyle bir anlaşma yaptım ve senin müdahalen yüzünden anlaşma bozuldu." *Karışma*. Kızları hangardan aldık. "Paramı alamadım. Alıcı gelinini bekliyor."

Siktir, parasını alamamış. *Bu* yüzden burada ve bahse girerim Sandy ve Luis, King'e Pearl'ü nerede bulabileceğini söylemekten büyük zevk almışlardır. Onunla bir anlaşma yapıp hem bizi indirmeleri için gereken silahları alacaklar hem de King'e küçük kızıl saçlı güzelini geri verecekler.

"Gelin mi?" James öksürür.

"Evet, gelinim. Onu geri verirsen Rus ve Meksikalı dostlarına bir dünya savaşı başlatmaya yetecek kadar mühimmat sağlamayabilirim."

Ve işte bulduk. O onların tedarikçisi.

"Numaramı oradan mı aldın?" James soruyor. "*Arkadaşlarımızdan* mı?"

King gülmeye başlar. Bilmiş bir gülüş. Hoşuma gittiğini söyleyemem.

"Onu geri ver."

"Merak ediyorum," diyorum Brad'i tekrar değerlendirirken, sınırda bir adam görüyorum. "Yüz milyon mu?"

"Çok parası olan zengin, ahlaksız adamlar bir bakire için iki yüze kadar para ödeyeceklerdir," diyor.

Ne oluyor lan? Odadaki sıcaklık sıfırın altına düşer, tüm gözler kamaşır.

"King sözlerine şöyle devam ediyor: "Önde olmayı seviyorlar. "Onları gençken eğitin. Efendilerinin kim olduğunu bildiklerinden emin olun. Onları doğru şekilde alıştırın."

Konuşamıyorum. Zor yutkunuyorum.

"Benimle uğraşmak istemezsin," diyor King içtenlikle. "Senin gibi adamları kahvaltı niyetine yerim. Bakiremi geri ver." Telefonu kapatıyor ve ben hayretler içinde arkama yaslanıyorum.

"O bir bakire," diye nefes alıyorum, Brad'e bakarak. *Hay sikeyim. Bunu görmemiştim.*

Geliyorum.

Brad şaşkınlığını üzerinden atar gibi oldu, hepimize baktı ve sonra yürüyerek erkeklerin soyunma odasına gitti.

James ayağa kalkıp onu takip ediyor ve tabii ki ben de öyle yapıyorum. James'in arkasından yürüyorum ve Brad'i bankta buluyoruz. Aklından neler geçtiğini biliyorum. "Bahse girerim günaha karşı direndiğin için şanslı yıldızlarına şükrediyorsundur dostum, çünkü King yüz milyon dolarlık bakiresini geri alamazsa sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum." Ruslarla, hatta Ruslarla ve Meksikalılarla birlikte başa çıkabiliriz ama King'i, cephaneliğini ve patlayıcı sevgisini de işin içine katarsak? Evet. Çiğneyebileceğimizden daha fazlasını ısırmış olacağımızı kabul etmekte sakınca görmüyorum. "Bu çok boktan," diyorum gülerek. "İnandığımız her şey, benim kişisel bütünlüğüm sorgulanıyor, ama başka ne seçeneğimiz olduğunu göremiyorum." Brad'e bakıyorum. Gözlerini hiç bu kadar vahşi görmemiştim. "Ya Pearl ya da hepimiz."

BRAD

James ve Danny beni izliyorlar. Beni değerlendiriyorlar. Kafamda neler döndüğünü anlamaya çalışıyorlar. Asla tahmin edemezler.

Seni, Danny'yi ya da James'i istemiyor. Sadece beni istiyor.

Git.

Pearl' alıp gitmeliyim. Ama bunu yaparsam, tüm ailenin hâlâ açıkta kalacağını biliyorum. Tehlikede. Hayatımızda ilk kez, derinliklerimizden çıktık. Ve ben zgn bile olamam. şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim bir şeyleri değiştirir miydim?

Hayır.

Bir şey yok.

Danny neredeyse gülerek, "Daha kötüsü de olabilir," diye takılıyor. Bu gergin bir gülüş.

The Brit'te hiç duymadığım bir şey.

"Nasıl?" Ona bakarak soruyorum. "Bu nasıl daha kötü olabilir, Danny?"

"Onu becerebilirdin." Daha yüksek sesle, huzursuzca gülüyor ve James'e bakıyor. O gülmüyor. Ben gülmüyorum. Danny bunu fark ettiğinde, yüzündeki ifade yavaşça kaybolana kadar eğlencesi azalıyor.

endişeli. "Brad," diyor sessizce. "Bana onu becermediğini söyle." Sesinde yalvaran bir ton var. "*Lütfen*, Pearl'ü becermediğini söyle."

Nefes alıyorum ve gözlerimi ayaklarıma indiriyorum. "Yapamam."

"Siktir," diye nefes alıyor ve kışını yakındaki bankın üzerine bırakıyor.

"Kahretsin." James dolaplara doğru dönerek başını metale dayadı. "Bir bakireyi mi becerdin?" Danny soruyor, ses tonundaki inançsızlık kesiliyor. "Bilmiyordum amına koyayım." Yumruklarımı sıkarak kelimeleri gıcırdatıyorum.

"Sana söylemedi mi?" Nefes nefese kaldı. "Bu bilinmesi gereken bir bilgi. Seni kandırdı." Ayağa kalktı. "Seni kandırdı ve King'in onu geri istememesi için bekaretiyle ilgili küçük meseleyi aradan çıkardı ve sen, seni aptal herif, buna kandın!"

Bir roket gibi ayağa kalktım ve yüzüne hırlayarak onu dolaplara çarptım, ama ben ona saldıramadan James aramızda, kollarını uzatmış, bizi birbirimizden güvenli bir mesafede tutuyor. "Yeter," diye bağırıyor.

"Sanki bakire olmasaydı bir şey fark edecekmiş gibi konuşuyorsun," diye öfkelenim. Karısıyla nasıl tanıştığını unuttu mu? "Her iki durumda da, onu ona geri göndermeyeceğiz." Cesedimi çiğnemedim. Ve bu mümkün.

"Evet, öyleyiz amına koyayım," diye

bağırır Danny. "Hayır, Danny. Değiliz."

"Tanrı aşkına," diye kükrer James. "Kesin şunu!"

"Neden, Brad?" Danny bana ulaşmak için James'in tutuşuna karşı koyarak bağırıyor. Yarası çok derin, öfkesi kaybolmuş. "Neden onu geri göndermiyoruz?"

"Çünkü" diye

kükrüyorum. "Çünkü ne?"

"Çünkü onu seviyorum!" James'i iterek ve birkaç adım geriye sendeleyerek bağırıyorum. "Çünkü onu seviyorum ve bu berbat bir durum ve başım dönüyor ama onu seviyorum." Birkaç nefes aldım, patlamamdan dolayı bitkin düşmüştüm, bir elimi saçlarımda gezdirdim, stresliydim. Bana köstebek olmadığını söylemişti. Ona inanmadım. *İnanamadım* çünkü

Öfkeyle doluydu. Ama bu öfkeyle karışık, yakıcı bir aşk vardı. Bir açıklama yapmadan benden kaçmasına izin vermeyecektim. Aptal yerine *konmayacaktım*. Manipüle edilmeyecektim. Ama şimdi? Hasta hissediyorum. Hem de çok hasta. "Onu seviyorum," diye nefes alıyorum. "Ve bunu değiştiremem. Yani, hayır, onu geri göndermeyeceğiz." Birkaç derin nefes alıyorum, bu mutlak katliamın ortasında sakın görünmeye çalışıyorum. "Başka bir yol bulmalıyız."

James terlediğimi ve titrediğimi görünce Danny kendini düzeltti. Dudağını bana doğru kıvırdı. "Tabii ki başka bir yol bulacağız, seni aptal herif." James'i kenara itiyor ve beni göğsüne çekip sarılıyor. "Tanrı aşkına. Nasıl oluyor da yirmi bir yaşında bakire olabiliyor?" diye soruyor kendi kendine. Bilmek bile istemiyorum. Ama alabileceğim her türlü bilgiye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Danny beni itiyor ve adım atmaya başlıyor. "Bilgin olsun, bir daha böyle şeyleri benden saklamaya kalkma."

Bu olmayacak çünkü başka birine aşık olmayı planlamıyorum. Ne boktan bir durum. Ama rahatladım mı? Danny ve James'e güvenmeliydim. Beni duyacaklarına güvenmeliydim. Ve o *biliyordu*. "Onunla konuşmam gerek," dedim soyunma odalarından çıkarken.

"Onu konuşturmalısın," diyor James.

Şu an dilsiz olması dışında. Kafamı toplamam ve bazı şeyleri çözmeye başlamam gerekiyor. Onları bırakıp Pearl'ün yanına dönüyorum, karşısına oturuyorum ve iki elimi masanın üzerine koyuyorum. Bana bakmadan önce bir süre onları inceliyor, gözleri yaşlarla dolu. Ve gözyaşlarının ötesinde, korku. Peki ya korkunun ötesinde? Boyun eğme. Burada oturmuş benden şüphe ediyor. Ve ben bunu hak ediyorum. Yine de acımı azaltmıyor. "Bernard King'in seni Polonyalılara sattığını biliyorum," diyorum. "Bakirelerin daha yüksek fiyatlara satıldığını biliyorum ve seni Winstable'dan aldığımız için ona ödeme yapılmadığını da biliyorum." Bana öylece bakıyor. "Pearl, lütfen boşlukları benim için doldur."

"Beni geri mi göndereceksin?"

"Tanrım, hayır. Hayır, asla. Yapacağımı mı sanıyorsun? Bu yüzden mi kaçtın?"

"Bu ailede sadece senin olmadığının farkındayım Brad. Ben sadece küçük bir çocuğum ve beni geri gönderirseniz tüm sorunlarınız çözülecek."

"Çözülemezler Pearl, çünkü seni geri gönderirsem, seni kaybederim. Ve bu bir seçenek *değil*."

Dudakları titriyor. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Aylar önce kirli yatağın üzerinde bulduğum genç kadın bu. Ama daha korkmuş. Daha savunmasız. Ayağa kalkıyorum, masanın etrafında dolaşıyorum ve onu sandalyeden kaldırıp kollarımın arasına alıyorum. Kalbi göğsümde çarpıyordu. "Buradan gitmem gerektiğini biliyordum," diyor gömleğimin içine. "Ama seni bırakmak istemedim."

"Bana güvenmeliydin. Benimle konuşmalıydın." Saçlarını öpüyorum, gözlerimi kapatıyorum, başa çıkabileceğimden emin olmadığım şeyler duyacağımı biliyorum.

"Sana yemekte anlatacaktım. Ama sonra beni ve Fury'yi takip etti ve ben çok korktum. Sadece beni, parasını, anlaşmasını istediğini biliyorum, o yüzden ben-"

"Şşşt," diyorum.

"Ayrılırsam sorunun çözüleceğini düşündüm."

Onu kendimden uzaklaştırıp kollarının üstünden tutuyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ama ..." diye fısıldıyor.

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye homurdanıyorum, yüzünde dayanılmaz bir endişe ifadesiyle bana bakarken. "Benimle konuşmalısın Pearl. Bana her şeyi anlat." Şu anda pek bir şey bilmiyorum. Ama Bernard King'in uzun, çirkin ve acı dolu bir ölümle öleceğini biliyorum.

DANNY

"Bu gerçekten berbattı," diyor James.

"Şikayet etmeyi bırak." Brad'i tanırım. Kendisinin en büyük düşmanıdır. İhtiyacımız olan bilgiyi aldım. Tanrım, ama bu gün? "Bir biraya daha ihtiyacım var. Ve bir sigara." Ve eve gittiğimde, gerçekten büyük bir kucaklaşma. Telefonum çaldı ve karımın evde beni beklemediğini hatırlattı. Tabii ki evde beni beklemiyor. "Alan?" Soru sorarak cevap veriyorum.

"Evet, merhaba Danny." Sesi kararsızdı. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi neyin peşinde?" Tanrım, bu kadına bayılıyorum, tam bir çilekeş.

"Spa az önce patladı."

Sigaram ağzımın yarısında duruyor ve yüzümdeki kanın fiziksel olarak çekildiğini hissediyorum. "Ne?"

"Daha yeni geldim. Arabadan bir adım bile atamadım. Size söylüyorum, patlama beni bir metre geriye attı."

"Alan." Marlboro'm parmaklarımdan düşüyor, yakam boynumu sıkıca sarıyor. "Otoparkta Tank'in arabasını görebiliyor musun?"

"Bakmadım."

"Bak o zaman!" Elimi saçlarımla arasında gezdirerek bağıyorum.

James bir anda yüzüme bakıyor, psikopat gözleri cevap bekliyor. "Salon az önce havaya uçtu."

"Kahretsin, hayır," diye nefes alıyor. "Hayır!" Kafeden çıkıp merdivenlerden aşağı koşuyor ve ben de peşinden gidiyorum, kalbim çılgınca atıyor.

"Bebeğim?"

Kayarak
durdum.

Dön.

Sahilde Rose'u görüyorum, Maggie önünde duruyor. Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Kürek çekiyoruz," diyor sessizce.

Ötede Beau'yu görüyorum, dizlerine kadar suyun içinde, yüzü endişeli. "Neler oluyor?" diye soruyor.

"Aman Tanrım." Telefonum elimden kayıyor, bacaklarım beni bırakıyor ve James suya girip Beau'yu sertçe kucağına alırken rahatlamış bir şekilde yere yığılıyorum. Başım öne eğik. Tenim soğuk. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, sarsıntılarımı yatıştırmaya çalışıyorum. Onu lanet olası jetin üzerine atmalıydım.

Sonunda Rose'a baktım. Karımda nefret ettiğim bir ifadeyle bana bakıyor. Bilmek. Hazırlık. Maggie'yi kendine yaklaştırıp başını öpüyor, gözlerini benden ayırmıyor. Sessiz bir mesaj.

Özgürlüğüne kavuştu. Geleceğini bildiği şey için benimle kavga etmese iyi olur.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum, koluma girip onu kafeye götürüyorum.

"Neler oluyor?" Brad, Pearl'ü yanına sıkıştırmış halde belirerek soruyor.

"Spa az önce havaya uçtu," diyorum ve Rose'un şok olmuş gözlerinin kolumun altındaki yerinden bana çarptığını hissediyorum.

Ve telefonum çaldığında, iyileşmekte olan kalbim tekrar düştü. Bilinmeyen numara. Pearl'ü aramış. James'i. Şimdi de beni. Ama cevap veremeden telefonum kapanıyor ve bir tane daha çalıyor. Brad'inki. Sonra bu kesiliyor ve bir tane daha çalıyor. Ekranına bakarken gözlerimi Beau'ya çeviriyorum.

"Bilinmeyen numara," diyor.

Rose'un telefonu çantasından çalmaya başlar. "Kim o?"

Otto dizüstü bilgisayarından "Yüce Tanrım," diye mırıldanıyor. O da benim düşündüğümü düşünüyor. Benim numaram, James'in, Brad'in, evet. Ama eşlerimizin? Bu numaraları nereden bulmuş?

Ringo'nun telefonu çalışır ve Brad içeri girer, Ringo'nun telefonu uzatması için ellerini kaldırır. Ringo telefonu fırlatıyor ve Brad telefonu yakalayıp bağlıyor. "Demek istediğini anladım," diyor cevap olarak ve telefonu hepimizin duyması için uzatıyor.

"Öyle mi?" King sorar. "Yani salon ve müzikal zil sesleri işe yaradı mı?"

"İşe yaradı."

"Oh, o zaman sanırım oğlunuzu yalnız bırakmalıydım."

Bütün yüzler çeşitli yönlerle dönüyor.

Nolan'ı arıyorum. Nerede

lan o?

"Dediğim gibi. Onu geri istiyorum. Bekareti bozulmadan. O zaman oğlunu alabilirsin." Telefonu kapattı.

İNÇİ

Ellerim ağzıma gidiyor, nefes almak için harcadığım ani çabayla ciğerlerim yanıyor. "Beni geri gönderin," diyorum. "Beni geri gönderin, beni geri gönderin." Gözyaşlarımın geldiğini hissediyorum ve etrafımda bana nezaketten başka bir şey göstermeyen insanlara bakıyorum. Kadınlara, annelere ve Beau'nun hamilesine. Buna izin veremem. "Beni geri gönderin!" Brad'e dönüyorum, ellerimle takım elbise ceketinin önünü yumrukluyorum. O bir heykel. Bana bakarken bomboştu. Hepsi benim suçum. Kalmamalıydım. Daha önce gitmeliydim. Onların sığınağını, güvenliğini asla kabul etmemeliydim.

Brad göz kırpmıyor, uzun kirpikleri dalgalanıyor. Ve sanki bedenine geri dönüyor. Yumuşak, boş bakışları kaybolur ve yerine dehşet verici bir ifade gelir. Korkunç. Apoplectic. Yumruklarımı elleriyle örtüp takım elbisesinden ayırıyor ve Beau içeri girip beni ondan alıyor, adamlar harekete geçiyor. Brad telefonunu kulağına götürdü, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Nolan kaçırıldı. Herkesi hemen kulüpten çıkarın ve tüm malları eve götürün. Silahları ve parayı." Telefonu kapattı. "Ella nerede lan?" diye bağırarak verandaya doğru yürüyor. Karşı tarafa bakmasını izliyorum.

konteynerler. "Lanet olsun," diye küfrederek kafeye doğru koşmaya başladı, James de onu takip ediyordu.

Danny sersemlemiş Rose'un yanına gider. Rose'un asla meydan okuyamayacağı bir ses tonuyla "Eve," diye emrediyor. Rose başını sallıyor ve Danny diğerlerinin peşinden giderken Beau beni merdivenlerden arabalara doğru götürüyor.

"Siktir!" Brad kükrer ve yeşil konteynerin içinde kaybolur. Birkaç saniye sonra Ella'yı kollarının arasına almış bir şekilde görünür.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, Beau'nun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Hayır Pearl, gitmeliyiz," diyerek beni çekiştiriyor, gücü benimkinden çok daha fazla, hamile bile olsa. Ve tabii ki bu yüzden ona karşı koymuyorum. "O iyi olacak."

Brad onu arabaya taşıırken, "Nefes alıyor," dedi. "Biri doktoru hazırlasın." Fury bir Mercedes'in arka kapısını açıyor ve Rose Maggie'yi diğer arabaya bindirirken Brad'in Ella'yı arkaya yerleştirmesine yardım ediyor. Beau telefonunu çıkarıp bir arama yapıyor ve benim işe yaramaz, sersemlemiş bedenimi başka bir arabaya doğru yürütüyor.

"Doktor," diyor acilen. "Sana evde ihtiyacımız var." Arabanın arkasına binmeme yardım ediyor ve kapıyı kapatıyor, koşarak James'in yanına gidiyor ve kollarından tutup ona bakıyor. Ne söylediğini bilmiyorum. Ama ona nasıl bakıyordu? Öfke. Sevgi. Nefret. Eğilip kızın yanağını öpmesine izin verdikten sonra onu bana doğru geri gönderiyor. Danny sessiz. Gözlemliyor. Dudaklarının arasında tuttuğu sigarasıyla silahının şarjörüne mermi doldururken yüzünde dehşet verici bir ifade var. Hepsi. Robotlar gibi. Bir düğmeye basılmış. Artık kocalar, arkadaşlar ve babalar değiller.

Onlar katil.

Kanunsuz

adamlar. Ve ben

korkuyorum.

Brad diğerlerine katılıyor ve James hafifçe sırtına vurarak konuşuyor. Arabada oturan bana bakıyor, sert bakıyor. Ama yine de yumuşak. "Seni seviyorum," diyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, elim kendi başına hareket edip kapıyı açıyor. Arabadan inip ona doğru gidiyorum, o da dönüp bana

göğsüne erişmeme, vücuduna girmeme ve yüzümü çenesinin altına gömmeme izin verdi, seyirciler tarafından umursanmadı.

"Bunu istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Beni istemiyor musun?"

"Evet, seni istiyorum," diyorum boynunda kalarak, kokusu, sıcaklığı beni rahatlatıyor. "Benim yüzümden kimsenin riske girmesini istemiyorum. Hepinizi çok seviyorum. Beni ona geri verin." Brad'in vücudunun katılaştığını hissediyorum. Göğsü genişliyor.

"Onu duymadın mı Pearl? Bekareti *bozulmamış*. Yani bu bir seçenek olsa bile, ki çok açık konuşmak gerekirse, gerçekten de değil, böyle bir şey olmayacak." Gözlerimi kapatıyorum. "Bekaretini ben aldım, Pearl." Yüzünü saçlarıma bastırıyor ve arkamda bir dizi sessiz soluk sesi duyuyorum.

"Onu sana ben verdim," diye homurdanıyorum. "Asla bilmeyecek."

Brad beni bedeninden kurtarıyor ve yanaklarımı okşayarak yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Sana ne demiştin?"

"Beni sevdiğini mi?" Gözlerimin içine bakarken soruyorum, başparmakları yanaklarımı okşuyor.

"Seni seviyorum, ama bu değil." Ağzını alnıma dayıyor ve tenime doğru nefes alıyor. "Sana bir daha kimsenin dokunamayacağını söylemiştim." Ne muhteşem sözler. Onlara inanmak istiyorum. Büyük bir parçam, bu dünyada beni o canavardan koruyabilecek biri varsa, onun Brad olduğunu biliyor. Bu adamlar. Ama ne p a h a s ı n a ? Nolan'ı kaçırdı. Kaplıcayı havaya uçurdu. "Eğer kaçarsan," diyor Brad. "Seni geri getireceğim Pearl." Başımın üzerinden yukarı bakıyor ve ben onun sert boynuna bakıyorum. "Onu geri götür. ev."

"Peki ya sen? Sen ne yapıyorsun?" "Onu al."

Kanıma aciliyet pompalanıyor. "Hayır." Bundan hoşlanmadım. "Ne yapacaksın?" Brad beni bırakıyor ve o beni tutmadan kendimi çok acınası hissediyorum. Beni hiç tutmuyor.

"Pearl, hadi," diyor Beau, beni cesaretlendirerek. Brad'in takım elbisesine yapışıp ona yalvarmaktan başka çarem yok. "Her şey yoluna girecek."

Bunu nasıl söyleyebilir? Nasıl mı? Arabaya geri götürülürken Brad'in yüzüne bakıyorum. Artık yumuşak değil. Sevgi yok.

Sadece nefret.

Ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Arabanın arkasına geçtim ve baş desteğine baktım.

Balkabağı.

Annemin tabutunun toprağa indirilişine bakarken, sert elinin enseme durduğunu ve beni tuttuğunu hissediyorum. Kuşlar cıvıltıyor. Ağaçlardaki yapraklar esintiyle hışırdıyor. Güneşli bir gün, oysa yağmur yağacakmış gibi geliyor. Karanlık. Issız.

Benim hissettiğim gibi.

Bunu neden yaptı? Beni nasıl terk edebildi?

"Üzülme balkabağım," diyor, purosunun dumanı önümde bulutlar oluştururken. "O artık babanla birlikte."

"Peki ya ben?" Bilmekten neredeyse korkarak soruyorum. Üç yıl boyunca annem beni ondan korudu. Onunla aramdaki bariyer oydu.

Ve şimdi o gitti.

"Şimdi," diyor, ensemden tutup beni mezarından uzaklaştırarak, "ben sana bakarım."

Boynuma uzanıyorum, annemin kolyesine dokunuyorum ve ondan bana kalan tek şeyin bu olmasından nefret ediyorum.

GÜL

Kapıdan içeri girdiğimizde Esther merdivenlerde bekliyor, Doc da yanında. Dışarı çıkıyorum ve Maggie'nin koltuğunun klipsini açıp Tank'a veriyorum. Esther onu merdivenlerin dibinde karşılıyor ve görevi devralıyor, Tank da Fury'ye Ella konusunda yardım etmek için geri dönüyor.

Sersemledim. Elimdeki bilgiler yarım yamalak ama tamamen sersemlemiş durumdayım. Bakire. Bakireydi. *Bakirdi* diyorum çünkü Brad onun bekaretini aldı. Ama bundan daha şaşırtıcı olanı, onu seviyor. Ve bunu kimin söylediğini umursamıyordu.

Bu ciddi bir durum. Sadece Brad ve Pearl'ün durumu değil, *tüm* durum. Benim sorum şu, o kime ait? Çünkü mesele bu. Sahiplik. Birisi, tüm hücrelerimizi arayan adam, ona sahip. Onu kontrol ediyor. Ve onu geri istiyor. Ve eğer benim yok edilen spam ve Nolan'ın kaçırılması bir şey ifade ediyorsa, her şeyi yapacaktır. Ürperiyorum. Altı aydan fazladır burada. Asla bulunmamak için dua ediyor. Ya da öğrenilmemek için. Saflığı hepimizi tehlikeye mi attı?

Pearl arabanın diğer tarafından iniyor, yüzü donuk, hareketleri robotik, sanki bir şey yapıyormuş gibi. Beau'ya baktım,

tam o bana bakarken. İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü görebiliyorum ve açıkçası bunu düşünecek cesaretimiz de var. Ama Pearl kendini toparlamak *zorunda*. Bir endişe yumağına dönüşmek bizim dünyamızda bir seçenek değil.

Yanına gidip kolumu omuzlarına doluyorum. "Sana bunu söylediğimde muhtemelen bana inanmayacağını biliyorum," diyorum nazıkçe, "ama her şey yoluna girecek."

Bana bakıyor ve haklı olduğumu açıkça görebiliyorum. O buna inanmıyor. "Ya Nolan'ı bulamazlarsa?" diye soruyor. Buna verecek bir cevabım yok. Sadece herkesin iyiliği için bulmalarını umuyorum çünkü Brad'in yoluna çıkmak istemem. "Benim yüzümden olacak."

"Onu bulacaklar," diyorum içimdeki korkunç duyguya rağmen. Tüm bunlar beklenmedikti ve adamlar hazırlıklı değildi. Bundan sonra neyin patlayacağını Tanrı bilir. Ev ve arazisi. Daha önce de hedef alınmıştı. Bir ürperti daha. "Hadi, yapacak işlerimiz var." Dikkatini dağıt. Kimi kandırmaya çalıştığımı bilmiyorum. Pearl'ün yerinde birden fazla kez bulundum. Ve şimdi yine buradayım. Dikkat dağıtmak işe yaramıyor. Ama güç ve inanç işe yarar.

"Onunla hiç konuşmadım," diye mırıldandı Pearl. "Buradaki hiç kimse hakkında hiçbir şey paylaşmadım." Vikingleri merdivenlerden yukarı doğru takip ederken ona inanarak susturuyorum. Çantamı kapının yanına bırakıyorum.

"Nolan'ın odası mı?" Tank omzunun üzerinden sorar, Ella kollarında cansızdır.

"Evet." Beau önden koşup kapıyı açıyor, geride duruyor ve hepimiz onları takip ediyoruz. Onu yatağa yatırıyor ve ben Beau'yla birlikte bir tarafa geçiyorum, Doktor da neyle karşı karşıya olduğumuzu belirlemek için diğer tarafta onu değerlendiriyor. Doktor nabzını ölçüyor. Ben de başını kontrol ettim. Beau'nun telefonu ötüyor ve başparmakları ekranda geziniyor, sonra komodinin üzerine koyup Ella'nın vücudunu taramaya başlıyor. "Brad. Döndüğümüzü kontrol ediyordu."

Pearl köşedeki bir sandalyeye oturmuş, izliyor. "Nabızı iyi," diyor Doktor, başına doğru ilerleyerek. Ona yer açıyorum. "Her ne ile vurulduysa küntmüş. Kan yok."

"Yumruğu," diyor Pearl sessizce. Beau ve ben ona doğru dönüyoruz. "Kafasının yan tarafına yumruk atmış olmalı. Birini etkisiz hale getirmenin en hızlı, en etkili yolu budur."

Pearl'e dehşet içinde bakıyorum. Bu konuda ne kadar da umursamazdı. Ve kollarıma baktığımda aynı uyuşukluğu hatırlıyorum. Yara izleri.

"Hayır, Rose," diyor Beau sessizce. "Hayır."

Kendimi o anılardan uzaklaştırıyorum. Bağırsaklarıma attığı yumruklardan, beni sürekli zorlamasından. Nox Dimitri saf kötüydü. Ama o öldü. Ve ben ölmedim. Yaşıyorum. Bazen hayatım psikolojik bir gerilim filmi gibi geliyor ama yaşıyorum.

Ella kıpırdanıyor, gözleri zaten kapalı olmasına rağmen kenetleniyor. Rahatladım. "Ella," diyor Beau, yaklaşıyor, elini tutuyor. "Ella, ben Beau, beni duyabiliyor musun?"

Doktor değerlendirmesine devam ederken Pearl yatağa gelip bize katılıyor ve Ella'nın diğer elini tutuyor. "Ella," diyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki kafamın yan tarafına bir kaya parçası çarptı." Uzanıp başının yan tarafına dokunarak yüzünü buruşturuyor ve Pearl bana bir bakış fırlatıyor. Sonra Ella nerede ve kiminle olduğunu fark eder gibi oluyor ve gözlerini açıp etrafına bakıyor. "Nolan," diyor. "Nolan nerede?"

"Onu arıyorlar," diyor Pearl. "Herkes onu arıyor." "Neden? Nerede o?"

Doğrulamaya çalışıyor. "Aman Tanrım."

"Sakin ol," diyor Doktor nazıkçe, onu yatağa geri dönmesi için cesaretlendirerek. "Başka bir yeriniz acırsa bana söyleyin."

"Nerede o?" diye mırıldanıyor, gözleri doluyor.

"Ne hatırlıyorsun?" Pearl bilgi almak için sabırsızlanarak sorar. "Anlat bana."

Ella kaşlarını çatarak önündeki ince havaya bakıyor, hatırlamak için zorlanıyor. "Brad, Nolan'ın yeşil konteynırda olduğunu ve ona on beş dakika vermemi söyledi." Muhtemelen sisi dağıtmak için başını salladı. "Otuz dakika bekledim ve endişelenmeye başlamıştım. Karanlıktı ve ona seslendim ama cevap vermedi." Sulu bir yüz ifadesiyle

Pearl'e baktı, dudakları titriyordu. "Ben de görmek için cep telefonumu kullandım. Eski sevgilim oradaydı. Vurulmuştu. Nolan da yerde yatıyordu. Son hatırladığım bu."

Eski sevgilisi mi? Ne? Beau'ya baktım, o da omuz silkti. Kendimi toparlamam lazım. Burada olmak için çok genç olan bu kızlar bize güveniyor. Boğazımı temizleyip içeri giriyorum ama Ella'ya ulaşmadan, onu rahatlatmaya çalışmadan Beau önümü kesiyor ve başını kapıya doğru sallıyor. Onunla birlikte gidiyorum, kapıyı arkasından kapatmasına izin veriyorum. Avucumu alnıma koyarak nefes veriyorum. "Bu kabus da neyin nesi?" Fısıldıyorum. "Pearl'ün yüzünü gördün mü? O adamdan nasıl da dehşete düşmüş, her kimse artık." Volta atmaya, nefes almaya, gerçekten kontrolüm altında olduğunu düşündüğüm berbat anıları geri itmeye başlıyorum.

Beau başımı göstererek, "Rose, orada neler olduğunu biliyorum," diyor. "Bunun kafanı karıştırmasına izin vermeyi bırakmalısın." Gülüyorum ama yüzüme doğru kalkıp sert ve kararlı bir ifade takınca duruyorum. "Nox Dimitri ölmüş olabilir ama aklını ona verdiği her saniye kazanıyor." Ellerimi sıkıyor. "Duygularını bir hayalete teslim etme. Odaklanmana ihtiyacım var."

Beau'yu dinleyip odaklanmaya çalışma şansım yok. İkimiz de zil sesini duyduk. İkimiz de kapıya baktık. İçeri daldım ve Pearl'ün bir hücreye baktığını gördüm. Onun değil. O Brad'de. Beau'nun.

"Bu o mu?" Ben soruyorum.

Hiç bu kadar titreyen bir kadın görmemiştim. Dudak halkasına yapıştı ve titremesinin şiddeti o lanet şeyi yerinden sökebilirdi. Buğulu gözleri bize dönüyor, başını sarsakça sallıyor. "Gizli numara."

"Kim?" Ella sorar ve Beau'yu yanına gidip onu sakinleştirmeye zorlar.

"Cevap verme." Pearl'den telefonu alıp Beau'ya geri veriyorum, ona sarılıyorum ve titremelerini bastırmaya çalışıyorum. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Tüm canlılığı kaybolmuş. Mutluluk dibe vurmuş. "Benim sözüme inanmalısın Pearl," diye fısıldıyorum. "Her şey yoluna girecek." Gözyaşlarını silerek onu serbest bırakıyorum.

"Brad'le konuşmam gerek." Sözcükleri ağzında geveliyor. "Ona her şeyi anlat."

"Her şeyi bilmiyor mu?"

"Konuşmaya başladık ama kaplıcanın patladığı ve Nolan'ın kaçırıldığı haberi

-"Başını sallar. "Beni geri alsa bile Nolan'ı serbest bırakacağını sanmıyorum."

Tanrım, bunu düşünemiyorum bile. "Brad'e her şeyi anlatmalısın. Her küçük detayı, ne kadar önemsiz olduğunu düşünürsen düşün." *Lanet olsun.* Kasvetli geçmişimi paylaştığımda Danny'nin yüzünü hatırlıyorum. Öldürücü. Brad'in farklı hissedeceğini düşünemiyorum. Onu seviyor. Onun adına çok mutluyum ama aynı zamanda dehşete düştüm. Hepimiz berbat durumdayız. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla. Pearl'ün başına gelen korkunç şeyleri kabul etmekte zorlanacak ve bu ilişkilerini etkileyecek. Ama bunu atlatmak zorunda kalacak. Ya da geçmişte kalmış gibi davranacak.

"Bu çok çirkin Rose," diye fısıldıyor Pearl.

"Bunu kabul edecektir," diye onu temin ederim. "Ama ona karşı sabırlı olmalısın." Brad daha önce hiç bir kadını sevmemişti. Ve bekâret meselesinin kafasını karıştıracığını biliyorum. Benim sorum şu: Kızın bakire olduğunu biliyor muydu? Ve bu yüzden mi bu kadar uzun süre asık suratlıydı? Ahlaki pusulası dönüyor olmalıydı. "Danny'ye Dimitri'den bahsettiğim zamanı hatırlıyorum," diyorum, adı dilimde katran gibi. "İçindeki canavarların kıpırdadığını, zihninin onu öldürmek için her yolu düşündüğünü gördüm. Brad de aynı olacak çünkü o ve Danny birbirlerine çok benziyorlar." Yumuşakça gülümsüyorum ama Pearl göz kırıp alnını kırıştırınca gülümsemem kesiliyor. "Pearl?"

"Dimitri?" diye fısıldıyor.

"Evet," diye onaylıyorum, vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Hikâyeyi biliyor. Ona anlatmıştım. "Beni satın alan adam oydu."

Gözleri halıya düşüyor ve dalıp gidiyor, Beau da kısa süre sonra y a n ı m ı z a geliyor, belli ki benim derin tedirginliğimi paylaşıyor. "Bana onun adını hiç söylemedin."

Ben yapmadım mı? "Pearl?" Bastırıyorum. "Ne oldu?"

"Anya," diye nefes alıyor, bize bakarak. "Anya'nın soyadı Dimitri."
Nefesim kesilince sendeleyerek geri çekildim ve Beau beni yakalamak zorunda kaldı.

"Hayır."

"Gördüm. Bir kimlik kartında ya da yabancı ehliyetinde. Anya Dimitri."

"Siktir," diye fısıldar Beau.

Hayır.

Bana bunun doğru olmadığını söyle.

"Anya Dimitri," diyorum sessizce ve tamamen sersemlemiş bir halde odadan çıkıyorum.

"Rose!"

Zihnim bilgileri hesapladıkça hızım giderek artıyor, ta ki koridorda tam gaz koşmaya başlayana kadar.

"Rose, dur!" Beau arkamdan bağıyor. "Rose, lütfen!"

Pearl ve Anya'nın yatak odasının kapısından içeri dalıp etrafı tarayarak banyoya doğru ilerliyorum. Boştu. Gözlerim lavabonun altındaki dolaba takıldı. Ön taraftaki panele. Bir tarafı aşağı sarkıyor. Aceleyle yerine konmuş. İnançsızlık öfkeye dönüşüyor. Çok fazla öfkeye. Geri çekiliyorum, aceleyle teras kapısına gidiyorum ve aşağıdaki bahçeyi tarayarak dışarı çıkıyorum. Ve onu görüyorum, bahçede aceleyle ilerliyor.

Bir şey taşıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum, kanım donuyor.

Benim bebeğim.

"Hayır!" Çığlık atarak onu durdurdum. "Anya, hayır!"

"Rose," diye nefes alıyor Beau, benim gördüğümü görünce. "Aman Tanrım."

Arkamı dönüp odadan hızla çıkarken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor, neredeyse Pearl'ün ayaklarını yerden kesiyordum. Merdivenlerden inerken kapının yanında çantamı görüyorum. Sandaletlerimi tekmeleyerek çıkardım ve aceleyle karıştırdım, Danny'nin bana verdiği silahı çıkardım, sonra ön kapıdan uçarak çıktım, evin yan tarafına doğru koştum, bacaklarım piston gibiydi, adrenalin onları besliyordu.

"Rose!" Beau çığlık atıyor.

Anya'yı garaj yolunun kenarında arabalara doğru giderken görüyorum. O da beni gördü.

Hızı artırıyor.

"Anya, kaçma!" Bağırıyorum. "Anya, lütfen!"

Bir Mercedes'in farlarının yanıp söndüğünü görüyorum. "Anya, dur!"

Koşmaya devam ediyorum. Sadece koşmaya devam. Ama mesafeyi değerlendiriyorum.

Başaramayacağım.

"Anya, lütfen, dur!" Ciğerlerim yanıyor ama devam ediyorum. Asla durmayacağım.

Dünyanın sonuna kadar koşacağım. "Anya!"

Ve bir anda Pearl beliriyor, ona benden çok daha yakın. Kalbim küt küt atarken yavaşlayarak duruyorum ve Pearl'ün ona yaklaşmasını izliyorum. Anya onun yaklaştığının farkında değil, dikkati benim üzerimde. Göklere milyonlarca sessiz dua gönderiyor, Pearl'ün ilerlemesini istiyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Cindy, Barbie!" Pearl nefes nefese bağırıyor.

Anya'yı yakaladığında, Maggie'nin araba koltuğunun sapını kavradığında ve tutuşuyla boğuştuğunda boğuk bir hıçkırıkla nefes alıyorum. Anya pes etmiyor, Pearl de öyle. Ama Anya'yı Maggie'yi bırakmaya zorlayan köpekler oluyor. Köşeden koşarak geliyorlar, koşarken havlıyorlar.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Beau, bana tutunarak - beni tutarak. Anya'nın Pearl'e attığı alaycı bakış bana Anya hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Düşmanımız o.

Bunu nasıl göremedik?

Pearl, Maggie'yle birlikte sakince geri çekiliyor ve ben silahımı kaldırıyorum, Anya Mercedes'e doğru koşup atlıyor, Cindy ve Barbie arabaya ulaşmadan hemen önce kapıyı kapatıyor. Anya motoru çalıştırırken onlar da yan tarafa atlıyor, havlıyor, hırılıyorlar. Tekrar hareket etmeye başladım. Koşuyorum. Hayır. Bebeğimi almaya çalıştıktan sonra kaçamaz. Köpeklerle bağırıyorum ve onlar da geri çekilip bana doğru geliyorlar.

"Rose!" Beau bağırıyor. "Oh, Tanrım, Rose, lütfen yapma!"

Hızımı artırıyorum, ayaklarım ona ulaşmak için betona çarpıyor, Cindy ve Barbie şimdi beni kuşatıyor.

Anya çekiliyor ve kapalı kapılara doğru ilerliyor. "Hayır Len," diye fısıldıyorum, gün ışığının iki ahşap panelin ortasından kırıldığını görüyorum. Kapılar açılıyor. "Lanet olsun," diye bağıyorum, yavaşlıyorum, ona asla ulaşamayacağımı biliyorum. Arkama baktığımda Pearl'ün Maggie'yi Beau'ya teslim ettiğini görüyorum. Duruyorum. *O güvende.*

Fury ve Tank kapıdan çıkarken köpekleri Maggie'yi korumaları için geri gönderiyorum, her ikisinin de devasa, kaslı vücutları nabız gibi atıyor. Endişe. Öfke. İnançsızlık.

"Olduğun yerde kal Rose," diye uyarıyor Tank.

Bakışlarımı yavaşça kaçan arabaya çeviriyorum ve Anya'yı bulacağıma dair zihnimde bir yemin ediyorum. Onu bulup evime adım attığına pişman edeceğim. Ama araba yavaşlamaya başlayıp sonunda açık kapıların hemen yakınında durduğunda kaşlarımı çatıyorum. *Neden durdu?* Akli başına geldi mi? Teslim mi oldu? Ona doğru yürümeye başladım, Tank'ın bana seslendiğini duyunca arkama baktım.

"Olduğun yerde kal!" Silahını çekti, adımlarını vücudunun izin verdiğinden daha hızlı atıyordu, kardeşi yanındaydı. "Tanrı yardımcım olsun, Rose."

Ona iyi olduğumu söyleyen bir el kaldırıyorum ve dikkatimi ileriye veriyorum. "Hayır, Rose!"

Geri vites lambaları yandı. Tekerlekler gıcırıyor ve araba bana doğru hızla geliyor.

"Çekil, Rose!"

Donup kaldım, beynim bana ne yapacağımı söyleyecek kadar hızlı çalışmıyordu. "Rose!" Tank bağıyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, lastiklerden çıkan duman havaya yükseliyor. "Rose, çekil!"

Ne yapıyor? Neden yapıyor? "Rose!"

Hava ciğerlerime doluyor ve beni transımdan uyandırıyor. Araba çok yakınımda. Şoktan donup kaldım. Ve aniden bir bez bebek gibi havada uçarak araba yolunun kenarındaki çimlerin üzerine bir yığın halinde düşüyorum.

Haykırıyorum, sersemlemiş, kafam karışmış, doğrulmaya çalışıyorum.

Ve bana çarpanın araba olmadığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Pearl'dü.

"Pearl!" Yerdeki cansız bedenine bakarken Beau çığlık atıyor, gözleri kapalı, betondaki kılcal çatlaklardan kan sızıyor, kolları ve bacakları doğal olmayan bir şekilde yayılmış.

"Hayır," diye boğuluyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum, baş dönmesi beni ele geçiriyor ve Pearl'ün cansız bedenine giden yolumu beceriksizce bir zikzak haline getiriyor. Yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim tereddütle bedenini okşuyor. "Doktoru çağırın!" Beau'ya bakıp Esther'in Maggie'yi aldığını görerek bağıyorum. "Hemen Doktor'u çağırın!"

Şaşkınlıkla Pearl'e ve tekrar uzaklaşan Mercedes'in arkasına bakıyorum. Ayağa kalkıp gidişini izliyorum. Ve yine otomatik pilotta, silahımı alıyorum ve kapanmakta olan kapılara doğru giderken arkasından yürümeye başlıyorum.

"Rose," diye bağıyor Tank. "Tanrı aşkına Rose, ne halt ediyorsun?"

Ben

durmam.

Ödeyecek.

DANNY

Otoyoldan çıkıyoruz ve Phil Collins hoparlörlerden *In the Air Tonight*'ı çalarken arkamızı kontrol ediyorum. Sigaramın üzerinden öksürerek James'e alaycı bir bakış fırlatıyorum. Başını hafifçe sallıyor, dikiz aynasından bana kısa bir süre baktıktan sonra dikkatini yola veriyor, kendi sigarasını dudaklarına götürüp çekiyor. Yine rahatlatıcı bir sigaranın cazibesine kapılmış. Onu suçlayamam.

Brad yolcu koltuğunda sessizliğini koruyor, dikkatini geçen dünyaya vermiş, açık pencereden gelen hava içeri giriyor ve pisti rüzgârla karıştırıyor. Etrafımı saran silahlara bakıyorum. Koltukta, bagajda, yerde, kucağымda. Yüklüyüz. Kelimenin tam anlamıyla. Dört kişilik bir konvoy halinde tersaneden geri dönerken tüm lanet sığınak arabalar arasında bölünmüş durumda. Eminim hiçbirimiz stresli bir şekilde terlemiyoruzdur. Brad tek kelime mırıldanmadı. James dalgın. Goldie ve Ringo arabaları yüklerken her zamanki rahatsız edici şakalaşmalarını yapmıyorlardı ve Otto belli ki bize yardımcı olabilecek bir şey bulamamıştı çünkü o da ısrarla sessizdi. Leon bile odayı okudu ve sessiz kaldı.

ve Jerry yardım etti. Bernard King ya da onunla bağlantılı biri tersanedeydi. Rahat edemeyecek kadar yakın. O kadar yakındı ki, bizden birini yakaladılar.

Hepimizin bir içkiye ihtiyacı var. Hepimizin bir ana ihtiyacı var. Lanet bir plana. Tanrım, babam mezarında ters dönecek. Eğer bir tane varsa.

James, Ringo, Otto ve Leon'un hâlâ geride olduklarından emin olmak için aynalarını kontrol ederek malikâneye giden yola giriyor. Arkama bakıyorum ve onları görüyorum. James evin kapısına doğru yavaşlarken, "Yükü boşalttıktan sonra ofiste buluşuruz," diyorum.

"Önce Pearl'le konuşacağım," diye mırıldanıyor Brad, sesi düz, duygusuz ama tüm kişiliği tehdit saçıyor. Ona meydan okumayacağım. Onun yerinde ben de vardım. Şimdiye kadar durduğum en kötü ayakkabılar.

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Eğer-"

"Lanet olsun!" James frene basıyor ve ben aniden öne doğru uçuyorum, kollarım beni ön tarafa fırlamaktan kurtarmak için havaya kalkıyor. "Siktir, siktir, siktir!"

James ona çarpmamak için direksiyonu sola kırmadan önce kapılara çarpan bir Mercedes görüyorum ve caddeye doğru yanlamasına savruluyoruz.

Arka koltukta savruluyorum, bacaklarım havada, silahlar uçuşuyor ve yayılmış bedenimi düzeltmek için mücadele ediyorum. *Ne haltlar dönüyor burada?* "Kahretsin," diye bağıriyorum, başım cama çarptığında ve Range Rover sarsılarak durduğunda.

"Ne oluyor be?" Brad mırıldanıyor, kemerini çözüyor ve arabadan iniyor. Ben de James gibi aceleyle onu takip ediyorum, hepimiz Range Rover'ın diğer tarafına doğru yürüyoruz. Mercedes'in kaputu yolun karşı tarafındaki bir çalılığa gömülmüş, motoru hâlâ çalışıyor.

"Bu Tank'in arabası." James arabaya doğru yürümeye başlar, silahını çeker ve öne doğru eğilerek sürücü koltuğunu görmeye çalışır.

"Dikkatli ol," diyorum silahımı çekerek. "Bu-" Yıkılmış kapılardan sakince geçen karım dikkatimi çekiyor. *Ne oluyor lan?*

"Neler oluyor Danny?" Rose Mercedes'e doğru adımlarını hızlandırırken Brad tedirgin bir şekilde silahını da çekerek sorar.

"Rose," diye bağıyorum, damarlarımda bir parça korku dolaşüyor. Beni duymuyor. Ama yüzündeki ifadeyi ölçtüğümde, Rose'un şu anda hiçbir şey duymayacağını anlıyorum. Çok aşına olduğum o boş, kararlı, perili ifadeye sahip. Ve endişem katlanıyor.

"Rose!" Ona doğru koşarak bağıyorum.

"Danny, neler oluyor?" Ringo bağıyor, peşimden geliyor.

"Bilmiyorum lan!" Rose şimdi koşuyor, arabaya hepimizden önce ulaşmaya hazırlanıyor. "Rose!" Sürücü kapısına ulaşp kapıyı açarken Brad'i geçiyorum.

"Çık dışarı!" diye bağıyor.

Sürücü koltuğundaki her kimse onunla boğuşmaya başladığında sesine yüklenen ses ve nefretle sığıyorum. "Hemen defol git!"

Anya arabadan düştüğünde yavaşlayarak duruyorum, vücudu bir gümbürtüyle yola iniyor. Rose karnına bir tekme attı.

"Ne oluyor lan?" Brad nefes nefese yanımda durdu.

"Tanrım." James diğer tarafıma geçiyor ve karım Anya'nın canına okurken, onu defalarca tekmeleyip yumruklarken, çığlıklar atarken hepimiz işe yaramaz amcıklar gibi dururken arkamdan diğerlerinin şok olmuş soluklarını duyuyorum. Kesinlikle delirmişti. Bunu içinde taşıdığını biliyorum, ama ...

Sikeyim. . . beni.

Rose silahını Anya'nın çenesinin altına dayadığında kendime geliyorum. "Tanrım, Rose," diye soluk soluğa koşuyorum, ama silahı bana doğrulttuğunda duruyorum, kollarım havada, gözleri vahşi. Beni uyarıyor.

Geri çekiliyorum. "Tamam," diyorum, sakın görünüyorum ama aslında öyle hissetmiyorum. "Rose, bebeğim, neler oluyor?"

"Söyle ona!" diye bağıyor. "Ona adını söyle!"

Anya beni Rose'un bana silah doğrultmasından daha çok şok eden bir şey yapıyor. Rose'un suratına tükürdü. "Ne oluyor lan?" Sesimi yükselterek bağıyorum. Ve ne

Anya'nın adı ne lan?

Bilmiyorum ama polis gelip de tüm cephaneliğimizi arabada bulmadan önce bu lanet olası şeyi bir an önce etkisiz hale getirmem gerekiyor. "Rose, bebeğim, bunu içeri götürebilir miyiz?" Ona doğru bir adım atıyorum ve Brad'in küfrettiğini duyunca duruyorum.

Arkama baktım, dikkatinin caddeye yöneldiğini gördüm. Bir minibüse baktığını görmek için döndüm. Lastikler gıcırdamaya başladı ve Brad tekerleklerle ateş ederek peşinden koşmaya başladı. Arkadakini dışarı çıkarıp kaldırıma fırlattı. Minibüs sekip sallanmaya başlıyor ve iki teker üzerinde yükselişini izlerken irkiliyorum. "Gidiyor," diye fısıldıyorum, minibüs tehlikeli bir şekilde eğiliyor, sonunda sağır edici bir gürültüyle yan yatana kadar eğiliyor.

"Hayır!" Rose bağırır ve Anya fırlarken kış üstü düşer.

Bang!

Kolumu başımın üzerine kaldırdım, irkildim, tüm bu sahne beynimin algılayamayacağı kadar fazlaydı. Karım silahlı, Anya kaçmaya çalışıyor, Brad minibüse doğru ilerliyor.

"İsa Mesih," diyor James, belli ki aynı düzeyde
Neler oluyor? Benim gibi.

Doğruca Rose'a gidip onu etkisiz hale getirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor, yüzüme doğru kalkıyor.

"Bu lanet çılgınlığı kontrol altına almak." James Anya'yı yakalayıp bir kolunu sırtına geçirerek hareketsiz hale getirirken ve Brad minibüsün şoför koltuğundan bir adam çıkarırken dirseğini tutup sıkıyorum, bana karşı koymasına karşı koyuyorum. "Arabaları içeri alın," diye bağırıyorum. "Ve biri lanet kapıyı arasın.

onarmak için şirket." *Tekrar.*

Tank, parçalanmış ve kırılmış ahşap enkazının arasından yürüyor, silahını doğrultmuş, gözleri çıldırmış. O kadar çılgın ki, ben bile temkinliyim. "Seni aptal kadın," diye bağırıyor, öfkeyle Rose'un üzerine yürüyor.

"Neler oluyor Tank?" Nefes nefese sordum.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye bağıyor. "Ama ona yerinde kalması için açık talimatlar verdiğimi ve onun bunu yapmadığını biliyorum!"

Rose'a öfkeli bir bakış fırlattım. "Ne oluyor lan?"

"Anya," diyor, nefes alıp verirken zorlanıyor. "Adı Anya Dimitri." Biri vücuduma yüksek voltaj vermiş gibi hissediyorum. "Ne?" "Ne?" Brad soluk soluğa.

Rose'un içindeki bir şey değişiyor, adrenalin yerini duyguya bırakıyor. "Pearl," diye fısıldıyor, eve doğru dönüp bakıyor.

Brad adamı da yanında sürükleyerek yaklaşıyor. "Rose?" diyor yavaşça, temkinli bir şekilde. "Peki ya Pearl?"

"Anya onu ezdi."

Brad'in silahı yere düştü. "Hayır." Çok uzun süre hareketsiz durdu ve Ringo'yu içeri dalıp adamı kaçmadan yakalamaya zorladı. "Hayır!" Yıkılmış kapılardan geçip uzun araba yolundan eve doğru koşuyor, ben de peşinden gidiyorum ve Fury ile Beau'nun bir şeyin etrafında toplandıklarını görüyorum. "Tanrım, hayır," diye nefes alıyorum.

"Pearl!" Brad onları yarıyor ve onu yerde görünce neredeyse öksürecek.

Kıpırdamadan.

Brad yavaşça onun yanında dizlerinin üzerine çöküp onu içine çekerken elimle ağzımı kapatıyorum. Solgun. Çok solgun.

Sonra kan gölünü gördüm.

Sikeyim.

Köpekler yakınlarda oturuyor, inliyor, patileri yere basıyor ve Brad'in Pearl'ün kırık bedeninin etrafında toplanmasını izliyorlar. "Pearl?" diye yalvarıyor. "Pearl, uyan." Taşların üzerinde çıtırdayan ayakkabı seslerini duyunca başını kaldırır. Gözleri buğuluydu. Yüzünde Brad hakkında bilmediğim her şey var. *Acı.* "Bir şeyler yap," diye fısıldıyor Doktor evden koşarak çıktığında. "Lütfen Doktor, bir şeyler yapmalısın."

Genellikle sadece karım ya da çocuklarım için yumuşayan kalbim ikiye bölündü.

GÜL

Doğruca Maggie'ye gidiyorum, onu Esther'in kollarından alıp her santimetrekaresini kontrol ediyorum. Ağlıyordu. Ama zarar görmemiş görünüyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, onu susturuyorum, sallıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. Öfkemden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Sonunda sakinleşiyor ve mutfak penceresinde durup adamların Tank'ın parçalanmış Mercedes'i ve kaçmaya çalışan minibüs de dahil olmak üzere tüm arabaları içeri sokmalarını izliyorum. Goldie Anya'yı ve adamı Danny'nin ofisine götürdü. Oraya gitmek için can atıyorum. Onu parçalara ayırmak için. Ama önce bilgiye ihtiyaçları var. Benim de buna ihtiyacım var.

Masaya oturuyorum ve bir fincan çay önüme kayıyor. Esther'in parmağındaki yüzüğü fark ettim. "Tebrikler. . ." Kelimeyi çıkaramıyorum, yıkılıyorum, adrenalinim tükeniyor.

"Oh, Rose." Çömeliyor ikimize de sarılmaya çalışıyor. "O iyi."

"Ama Pearl değil," diye fısıldıyorum Maggie'ye bakarak. Şimdi sakin, önünde çırpınan kollarına odaklanmaya çalışıyor, hareketten büyülenmiş gibi. Ama tek gördüğüm Pearl'ün yüzü. Kapalı gözleri.

"Anne, Maggie'yi al." Danny mutfağın girişinde durmuş, patlayacakmış gibi görünüyordu.

İtiraz etmiyorum, kızımızı büyükannesine teslim ediyorum. "Muhtemelen bezinin değiştirilmesi gerekiyordur," diyorum ayağa kalkarak.

"Ben hallederim." Esther ortadan kayboluyor ve ben kocamın karşısına geçip kendimi gösteriye hazırlıyorum. Destansı olacağından hiç şüphem yok.

Mutfağa doğru yürür ve bir dolabı açarak bir şişe viski çıkarır. İki bardak doldurdu. Biri benim için mi? Hayır. İkisini de içiyor. Yüzünü bana döndü. "O kadar kızgınım ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"O zaman oturacağım," diyorum. "Ella iyi görünüyor ama tersaneden pek bir şey hatırlamıyor. Karanlık olduğu için konteynırın içini görmek için cep telefonunu kullanmış. Nolan'ı yerde görmüş. Ve eski sevgilisini. Eski sevgilisi neden konteynırdaydı?"

"Ella'ya vurdu. Brad onu tersaneye getirdi." Burun delikleri alevlendi. "Oğluna bir hediye."

"Doğru," diyorum, daha fazla hava alarak, tekrar gitmeye hazır olarak. "Ella'nın vurulmadan önce hatırladığı son şey bu. Pearl bunun bir yumruk olduğunu söyledi. Sanırım kendisi de birkaç kez o yumruğun kurbanı olmuştu. Ona defalarca her şeyin yoluna gireceğini söyledim ama bana inanmış gibi görünmüyordu, ben de kendi geçmişimi en karanlık, en kötü zamanlarda bile ışığa giden yolu bulabileceğinize dair bir kanıt olarak kullandım." Ayağa kalkıp tezgâha gidiyorum ve kocam terbiyesini kaybettiği için kendime bir bardak dolduruyorum. Yuttum, nefes nefese kaldım ve bardağı yere çarparak masaya döndüm. "Dimitri'den bahsettim. Pearl'ün yüzü kızardı. Onu sıkıştırdım ve bana Anya'nın soyadının Dimitri olduğunu söyledi." Tavana avuç içlerimi gösteriyorum. "Görünüşe göre yabancı bir kimlik var ve Anya'yı sorgulamak için bulmaya gittiğimde çoktan gitmişti. Onu Tank'ın arabasına doğru koşarken buldum. Bizimkiyle birlikte. Bebeğimizle. Bebeğimizle. Eğer kızdıysan, tamam. Öfkenin yükünü seve seve taşıyım." Sesimi dengelemeye çalışarak nefes alıyorum. "Pearl Maggie'yi geri aldı." Gözleri büyüdü. "Anya arabaya bindi ve beni ezmeye çalıştı. Pearl beni yoldan çıkardı ve arabanın gücünü arkasına aldı."

Bir nefes, uzun ve derin. Sakinleştirici. "Bilgilendirme konusunda oldukça iyisin."

"En iyisinden öğrendim." Ona bakıyorum, yüzüm onunki kadar düz. "Peki Anya'nın Dimitri'yi sikmesi konusunda ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey yapmayacağım." Danny'nin telefonu çalıyor ve o da kaldırıp ekrana bakıyor, okuduğu her neyse kaşları yavaşça kalkıyor. Ne okuyor *lan* bu?

"Hiçbir şey yapmıyor musun?"

Danny tezgahtan uzaklaşıp dışarı çıkıyor ve beni mutfakta yalnız bırakmasını hayretle izliyorum. "Hayır." Peşinden gidip onu ofisine kadar takip ediyorum. Tank ve Fury girişin iki yanında duruyor. Engellenmeyi bekliyordum ama geçmeme izin verdiler. Danny de girmem için kapıyı açık bırakıyor.

Anya bir sandalyenin üzerinde, Goldie onu koruyor ve diğer adam halının üzerinde önden yatmış, Ringo başında duruyor. Brad'in olmadığını fark ettim. Pearl'ün yanında olmalı. Boğazıma takılan tenis topunu yutuyorum. *Lütfen iyi ol.*

Danny masasının kenarına oturuyor ve tahtadan bir silah çıkarıyor. "Hiçbir şey yapmayacağım," diye tekrarlıyor, silahı uzatarak bana bakıyor. "Yapacaksın."

Danny kollarını kavuştururken yarı şok, yarı Anya'nın kanına susamış bir halde silahı kabul ediyorum. "Bu Stefan Dalca." Halının üzerindeki adamı başıyla işaret ediyor. "Bu tatlı şeyin aptal sevgilisi," diyor sessizce, Anya'ya bakarak. "Nox Dimitri'nin küçük kız kardeşi."

Anya'ya bakarken ağzım açık kalıyor. Yüzünde hâlâ alaycı bir ifade var. Burada olmaya zorlandığı için burada *değil*. Burada olmak istediği için burada.

Danny, Anya'nın sırt çantasından bir cep telefonu çıkarır. "Şifre." "Du-te dracului," diye tıslar.

"Kulağa hayır gibi geliyor." İç çekerek hücreyi Otto'ya fırlattı. "King bakiresini *bozulmadan* istediğine göre, Pearl'ün artık bakire olmadığına dair haberin henüz ona ulaşmadığını varsayıyorum."

"Polonyalılarla birlikte olmaya nasıl başladınız?" Bariz soruyu soruyorum. Cevap vermiyor.

Ama Danny biliyor. Ayağa kalkıyor ve Anya'ya gülümsüyor. "Karıma biraz bilgi vermemin sakıncası var mı?" diye soruyor, ben Otto'ya bakarken. Dizüstü bilgisayarının başında. Sürekli, gerçek zamanlı bir bilgi akışı.

"Karın kardeşime ihanet etti!" Anya ılık atıyor. "O bir fahie!"

Danny hafifçe gülüyor, içinde endişe verici bir psikopatlık var. Onu terslese suçlamazdım. Ama yapmayacak. İngiliz'in bile sınırları vardır. Bana döndü. "Senin hakkında böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

Araya girip Anya'nın suratına bir yumruk indiriyorum, bağlantı acıtıyor ve kulakları sağır ediyor, yanağındaki iz anında oluşuyor.

Sonra kendimi kaptırmadan önce geri adım atıyorum.

"Aylar önce bir zamanlar," diye söze başlıyor Danny, "Ruslar ve Polonyalılar, hepimizin bildiğı gibi kızı, bizim küçük ninjamız ya da polis arkadaşlarının bildiğı adıyla Lara Croft'un ellerinde oldukça görkemli bir ölümle karşılaşan Ayı, nam-ı diğer Beau'nun annesi altında oldukça iyi bir şekilde birlikte çalışıyorlardı." Gülümsüyor. Karanlık. Sonra Anya'ya çeviriyor. "Polonyalılar ve Ruslar. Bir zamanlar dosttular. Egolar, güç ve para araya girince bu kısa sürede boka sardı. Ve biz. *Biz* araya girdik." Suratını asıyor. "Konuşmuyorsun, ama Brad onu ve Pearl'ü bildiğini *doğruladı* ve dediğim gibi, King bilmiyor, bu yüzden bir şey bana Sandy'ye vurabileceğini söylüyor. Sadece sen ve şuradaki amcık varsınız." Halının üzerinde yüzüstü yatan adama baktı. "Bizi tek başına alt edemezdin, bu yüzden kardeşinin intikamını almak ve King'e *seçtiğı bilgileri* aktaran Sandy'ye bilgi vermek için tamamen hafife aldığı yerlere gittin, değil mi seni hasta küçük orospu? Kendini kanıtlamak, belki biraz para kazanmak ve ailenin adını ve itibarını geri kazanmak için." Eğildi. Gülümsüyor. "Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?"

Danny'nin yüzüne tükürür ve o yavaşça yanağını silerken bir sürü Romence bağırır.

"Sandy'nin bu durumdan sağ salim kurtulmanızı sağlayacağını gerçekten düşündünüz mü?"

"Kardeşime yaptıklarından dolayı hak ettiğini almanı sağlamak için herkese yardım edeceğim."

Danny ellerini sandalyenin kollarına dayar ve alaycı yüzünü onunkine yaklaştırır. "Onun ahlaksız, kel, çirkin kafasını kestiğim zamanı mı kastediyorsun?" diye sorar. Anya şaşkınlığını gizleyemez. "Biliyor musun, yere çarptığında çıkardığı ses, bir rugby topunun ıslak çamura düşmesi gibiydi. Ve biraz da yuvarlandı."

Şu anda kocama bakmıyorum. İngiliz'e bakıyorum. "Tek vuruş. Bir vuruş. Bir . . . *pirzola*."

"Siktir git!" diye bağırıyor yüzüne. Peki ya kocam? Gülümsüyor, sigarasını yakıyor ve dumanını Anya'nın yüzüne üflüyor. Kadın öksürüyor. Bir nefes daha çekiyor. Onu da yüzüne üflüyor.

"Bu dünyada beni en çok üzen şey ne biliyor musun, Anya?" diye sorar. "Pas mı? Tamam, sana söyleyeyim." Eğilip boğazını temizliyor. "Karım üzgün olduğunda. Ve şu anda üzgün çünkü *sen* onu üzdün." Sırıttırıyor. Ölümcül. "Ve karımın en çok neyini seviyorum biliyor musun? Tekrar geçmek mi? Tamam, söyleyeceğim. O bir dişi aslan ve sen, seni aptal, kandırılmış pislik, çocuklarımızı aptal karmaşana sokmaya cüret ettin. Bir simge mi? Sırtını sıvazlamayı sağlayacak bir piyon mu? Hayır. Kötü hamle." Dik durur. "Yani şimdi karım seni öldürecek." Sonra masaya geri döndü. Bana baktı. Başını salladı. Ve hiç düşünmeden - çünkü İngiliz'in bir kadını öldürmeyeceğini biliyorum - nişan alıp ateş ediyorum, onun yerine işi yapıyorum. Ve onu tam gözlerinin ortasından vurdum.

Başı geriye düşer, ağzı açık kalır ve havaya kan püskürür. Bitti.

Danny memnun bir ifadeyle, "Nişancılığın geliyor, bebeğim," diyor.

Yanına gidiyorum, silahı uzatıyorum, o da ucundan tutuyor, beni kendine çekmek için kullanıyor, yüzümü yüzüne yaklaştırıyor. Gözlerimi tarıyor. "Gelecekte sana atlamayı söylediğimde, bana ne kadar yükseğe atlayacağını soracaksın." Bakışlarındaki öfke girdabı çok gerçek. Tehdit.

"Asla," diye sakince karşılık verdim, silahı elimden çektim ve kızımı bulmak, oğlumu aramak ve anne olmaya geri dönmek için ofisinden çıktım.

BRAD

Doktor sessizce yatağın ve makinelerin etrafında dolanırken ben kapalı gözlerine bakıyor ve açılmalarını istiyorum. Kalp atışları sabit. İyi. Doktorun bana söyleyip durduğu şey bu. Kan basıncı tatmin edici, kan kaybı endişe verici değil. Ama beyni? Bunu göremiyor, bu yüzden doktor bir uzmanın gelip onu değerlendirmesine izin vermemizi tavsiye etti. Eve döndüğümüzden beri sadece bir saat geçti ve kıyametin koptuğunu gördük, ama Doktor işi şansa bırakmıyor. Ve benim için sorun yok. Ne olursa olsun. Onu kaybetmek bir seçenek değil.

Pearl'ün kıyafetlerini parçalanmış bedeninden keserken Doktor bir beyefendiydi, böylece arkasını dönerek neyle uğraştığını tam olarak görebiliyordu. Açıkçası ne gördüğü umurumda bile değildi. Çok endişeliydim. Sonsuz sıyrıklar. Birkaç kesik, özellikle kalçasında kötü bir kesik. Bütün güzel noktaları biliyorum. Ana arterden çok uzakta değil. Kolu kırılmış. Belki birkaç kaburgası.

Orada oturdum ve hasarı detaylandırmasını dinledim ve narin vücudunda sıraladığı her yaralanmada kanımın biraz daha kaynadığını hissettim. Henüz ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Öğrenmekten neredeyse korkuyorum.

Boynumu esnetiyorum ve klik sesi kafatasıma bir şok dalgası gönderiyor. Rahat nefes almak, sürekli nefesim kesiliyormuş gibi hissetmemek için çaba sarf ediyorum. Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor ve o baygın kaldığı sürece daha da kötüleşiyor. Öfke de öyle.

Gevşek, narin ellerinden birini iki elimin arasına alıp başımı ellerinin üzerine koyuyorum ve bir an gözlerimi dinlendiriyorum. "Uyanmalısın," diye fısıldıyorum. "Bu bir emirdir."

Kırmızı.

Seni sevdiğimi söylememe ihtiyaç duyduğun gün, seni yeterince iyi göstermeyi bıraktığım gündür.

Kırmızı.

Ve sonra sanki evren şu anın mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyormuş gibi, kırmızı Nolan'a dönüşüyor. Oğluma. Hayatımın aşklarından biri yatakta cansız yatarken, diğeri ... nerede?

Doğrulup telefonumu tekrar kontrol ettim. Otto'dan haber yok. Nefesimin altından küfredip Pearl'e geri dönüyorum, kendimi işe yaramaz hissediyorum. Oğlumu geri almak için dışarıda olmalıydım. Pearl'ü satan piçi lime lime etmeliydim. Ama bu dengesiz halimle bile, tüm gerçekleri öğrenmeden hiçbir şey yapılmaması gerektiğinin farkındayım. Tüm bilgiler. Her şey yerli yerinde. Tersaneyi temizledik. Kulüp. Hepimizin bulunmasına izin verilen tek yer burası, ev ve bunun tek nedeni de Otto'nun bomba ve böcek olup olmadığını kontrol etmek için her yeri didik didik araması. Güvenli sığınağımız. Sızıldı.

Anya

mı?

"Brad?"

Doktor'un durduğu yatağın ucuna doğru ağır bir bakış fırlatıyorum. "Öyle mi?" Sesim çatallaştı. Kırık. Tıpkı bedenim ve kalbim gibi.

"Sizi birkaç dakikalığına yalnız bırakayım. Ella'yı tekrar kontrol etmeliyim ve Danny de Maggie'yi kontrol etmemi istiyor."

"Maggie'nin nesi var?"

Doktor başını sallıyor, sıkıntılı görünüyor. "Anya onu almaya çalıştı."

"Ne?" Nefes alıyorum. *Yüce Tanrım*. O ölü bir kadın. Ve bu onuru bana verecek kadar uzun yaşamayacak.

Başımı sallıyorum ve yaşlı çocuk beni Pearl'le yalnız bırakarak sessizce dışarı çıkıyor. Ona bakıyorum. Sessizce uyanması için yalvarıyorum.

Omzumda bir el hissettiğimde irkildim. *Beau*. Kendi duygularımın üstüne bir de onun hamile kadın duygularını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Kırılmaya çok yakınlım. Patlamaya ve yoluma çıkan her şeyi yok etmeye.

"Cep telefonum," diyor, uzatarak. "Pearl bize Anya'nın soyadını söylemeden önce aramıştı."

"Anya'nın Dimitri olduğunu nereden biliyordu?" "Çantasında yabancı bir kart gördü."

"Kimlik mi taşıyordu? Nasıl yani? Onları hangardan hiçbir şey olmadan çıkardık."

Beau omuz silkiyor. "Buraya geldiğinden beri nerelerde olduğunu ve kimleri gördüğünü düşünmekten korkuyorum. Rose, Pearl'e Nox Dimitri'den bahsetti. Olaylar oradan gelişti."

"Maggie'yi Anya mı aldı?"

Başını sallıyor. "Pearl onu geri aldı. Sonra Rose'u Anya'nın kullandığı arabanın önünden itti."

Başımı eğiyorum. Lanet olsun ona. Ama Pearl değilse, Maggie ya da Rose. Ya Danny ya da ben burada oturmuş dua ediyor olurduk. "Otto'ya telefonunu kontrol ettir." Emrediyorum. "Oturabilirsin."

Beau bir sandalyeyi yaklaştırır. "Durumu nasıl?" "Hırpalanmış."

"Ya sen?"

Yine Pearl'e bakıyorum. "Şimdi anlıyorum," diye fısıldıyorum. "Anlıyorum." Beau'ya bakıyorum. Benim ateşli küçük ninja delime. "James'in senin hakkında ne hissettiğini. Danny'nin Rose hakkında hissettiklerini. Bunu tamamen anlıyorum. Aşklarının seviyesini." Gözlerimi Pearl'ün hareketsiz formuna çevirerek gülümsüyorum. "Dizginlenemeyen

Nefret." Boğazımı temizliyorum, gözlerimde su biriktiğini hissediyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve kabaca gözyaşlarımı siliyorum. "Anlıyorum. Umarım onu ne kadar sevdiğimi göstermek için çok geç değildir."

Beau ellerimden birini tutuyor ve yaklaşıyor. "Uyanacak," diyor. "Ve uyandığında, ona göstereceksin."

Onu sıkıca tutuyorum, uzaktan bir patlama sesi gelince irkiliyorum. Ne olduğunu görmek için dışarı koşturmuyoruz. Sandalyelerimizde oturup Pearl'ü izlemeye devam ediyoruz, çünkü ikimiz de o patlamanın Anya'nın sonu olduğunu biliyoruz. Ve ikimiz de Danny'nin tetiği çekmeyeceğini biliyoruz. Ama ikinci silah sesi? Bu onun silahı.

"Sen . . ." Başlıyorum. "Ona göz kulak olabilir misin? Tuvalete gitmem lazım." "Tabii ki."

Beau'nun elini bırakıyorum, Pearl'ün elini öpüp hafifçe karnının üzerine koyuyorum ve banyoya gidip kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Kendimi ayakta tutmak için avucumu tuvaletin arkasındaki duvara bastırmam gerekiyor ve işerken gözlerimi kısa bir süreliğine kapatma fırsatına karşı koymak çok zor. Ben de başımı sarkıtıyorum.

Kırmızı.

"Brad!" Kapıya vurulunca irkildim ve Beau içeri daldı.

Sarsılıyorum, tuvaletin arkasına işiyorum. "Siktir." Tuvalet kâğıdı kaptım ve pisliğimi silmeye başladım. "Tanrım, Beau, ödümü kopardın."

"O uyandı!"

Yüzümü ona döndüm. "Ne?" Elini gözlerine götürdüğünde kaşlarımı çatıyorum.

"Brad, çekil kenara."

Kasık bölgeme bakıyorum ve aletimin dışarıda olduğunu görüyorum. "Kahretsin." Kendimi çabucak toparladım ve banyodan çıktım. Gözlerini açtığında orada değildim, lanet olsun.

"Ellerini yıka," diye tersliyor Beau, beni hemen geri çevirip lavaboya götürüyor. Musluğu açtı ve ellerimi lavabonun altına soktu.

Yatak odasını görebilmek için boynumu geriye doğru uzatırken sabunu cildime sürüyor. Pearl'ü görmeye çalışıyorum.

"İşim bitti mi?" Cevap vermesine fırsat vermeden ellerimi sallayarak yatak odasına koşuyorum. Pearl gözlerini kısarak bana bakıyor. "Tanrım," diye soluyorum, yatağın üzerine eğilip cesaret edebildiğim kadar yaklaşıyorum, acıtabilecek yerlere baskı uygulamamak için kendimi zor tutuyorum. Aslında her yerine. Alnını, sağ yanağını öpüyorum, sol yanağından kaçınıyorum çünkü ... hasar.

"Kahretsin," diye fısıldar, sesi serttir. "Lanet olsun."

Geri çekilip onu tarıyorum. Rahatlamam tarif edilemez. Gözlerini açık görmek, sesini duymak. "Ne acıyor? Neresi acıyor? Bana neyin acıdığını söyle aşkım." Aptal, işe yaramaz ellerim vücudunun üzerinde geziniyor, havada bir aşağı bir yukarı süzülüyor.

"Onu havaya mı kaldırmaya çalışıyorsun?" Beau yatağın yanında bize katılırken biraz gülerek soruyor. Büyük ellerime kaşlarımı çatarak bakıyorum ve onları bir kenara koyuyorum. "Nasıl hissediyorsun Pearl?" Beau soruyor.

"Evet, nasıl hissediyorsun?" Biraz eğilip gözlerimi kısarak cevap vermesini bekliyorum.

Alnı kırışmış bir halde başını yastığa gömüp düşünüyor. "Oh," diye fısıldıyor sonunda, bana bakarak. "Maggie? Rose?"

"İyiyim." Lanet olsun, kendini böyle tehlikeye attığı için ona kızamıyorum bile. "Peki ya sen?"

"Daha iyi hissettim," diye mırıldanıyor, kolunu kaldırıp Doktor'un taktığı korseye bakıyor. Sonra nefes alıyor ve gövdesini hissederek tıslıyor. "Ahh."

"Doktor birkaç kaburganda kırık olduğunu düşünüyor," diyorum ve kırık koluna uzanıp yatağa indiriyorum.

"Ağrı için bir şeye ihtiyacın var mı?" Beau soruyor. "Ya da biraz su, belki?"

"Evet, Advil?" Ben soruyorum. "Su?" Beau neden tüm önemli şeyleri düşünüyor? Beynim kısa devre yaptı. "Doktor nerede? Biri Doktor'u çağırmalı. Beau, git Doktor'u getir."

"Brad," diye nefes alıyor Pearl, yüzünü buruşturarak yatağa daha da gömülüyor.

Sikeyim. "Acı çekiyor. Git doktoru çağır."

"Brad, dur!" Pearl tersledi. "Tanrım, nefes almama izin ver. Beni biraz rahat bırak."

Dik duruyorum, yaralıyım, yüzüm, Beau'nun yarım gülümsemesi bir ölçüyse, eminim öfkeli. "Açık olmak gerekirse," diyorum, sesimdeki küçümsemeyi zorlamaya çalışarak ve başaramayarak. "Bir daha asla yer bulamayacaksın." Pearl'ün kaşları havaya kalkıyor ve ben de ona doğru yaklaşarak ne demek istediğimi anlatıyorum. "Seni neredeyse kaybediyordum." Kollarımla başını çerçeveleyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Bu da demek oluyor ki bir daha *yer* bulma şansımız gerçekten çok az, anlıyor musun beni?"

Başını sallıyor, oldukça şaşkın görünüyor, ben de dudaklarımı koyabildiğim her yere öpücükler kondurarak şaşkınlığını gideriyorum. Ve o itiraz etmiyor. Boşluk talep etmiyor. Çok daha iyi. Sonunda geri çekiliyorum ve Beau'nun yumuşak, bilmiş gülümsemesini yakalıyorum. Ona kaşlarımı çatıyorum. İsteddiği kadar yargılayabilir. Sikimde bile değil. Sikimde değil.

"Oh, uyandı." Doktor içeri girer, hastasının kendine geldiğini görmekten mutludur. "Nasıl hissediyorsun Pearl?"

"Sanki bir Mercedes tarafından ezilmiş gibiyim."

Beau kıkırdayarak homurdanıyor. Ben gülmüyorum. Bu hiç komik değil. Dikkatimi bunu ciddiye alacak birine vermeden önce Beau'ya uyarıcı bir bakış attım. "Sanırım biraz ağrı kesiciye ihtiyacı var. Ve biraz suya."

"Bir de çiş," diye ekliyor Pearl, sağlam elini yatağa bastırıp hareket etmeye çalışarak.

Üzerine çullanıp onu engelledim. "Ne halt ediyorsun sen?"

Nefes veriyor, tekrar yatağa uzanıyor ve uykulu gözlerini Doktor'a çeviriyor. "Sanırım ziyaretçiler için çok erken, Doktor."

Beau yine itici bir şekilde homurdanıyor ve Doc da ona katılıyor. Etrafım lanet olası palyaçolarla çevrili, öyle mi? "Zor," diye homurdandım. "Ve ben ziyaretçi değilim."

"O zaman nesin sen?" Beau soruyor.

"Yürüyen kötü bir ruh hali, bu yüzden benimle dalga *geçmemenizi* tavsiye ederim." Yatağın etrafında dönüp tansiyon aletini öne doğru çekiyorum, bandı alıp Pearl'ün koluna uzanıyorum. "İdeal olan nedir, Doktor?" diye sordum. "Yetmiş bir on mu?"

"Oralarda, evet." Kontrolleri devralıyor ve Pearl'ün tansiyonunu tekrar kontrol ediyor, ben rakamları izlerken makinenin sürekli vınlaması ve pompalaması birkaç dakika boyunca sessizliği dolduruyor. Altmış sekizin on beşte birini gösterdiğinde memnun bir şekilde başımı sallıyorum. Doktor Pearl'ün kolundaki bandı çıkarırken cırt cırtın çıkardığı yırtılma sesi onu irkiliyor.

"Acıdı mı?" Yaklaşıp kolunu kontrol ederek soruyorum. "Acıdı. Ağrı kesiciye ihtiyacı var."

"Ya da Brad'in rahatlaması," diye homurdanıyor Pearl, benim duyamayacağım kadar sessiz değil. Beau yine gülüyor.

Ağzımı açıyorum, kabul edilebilir mizah seviyeleri ve uygun zamanlar üzerine bir nutuk atmaya hazırım, ama Pearl'ün gözünde bir ışıltı yakaladığımda, küçümsemem kayboluyor ve şu anda bunun dışındaki her şey önemsiz geliyor. Gülümsüyor. Bu sadece şaşkınlığımı artırıyor. "Sakin ol," diye nefes alıyor, muhtemelen benim telaşımdan bıkmış.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, yatağın yanındaki sandalyeye çöküyorum ve onu başını yastığa koyup beni görmeye zorluyorum. Ne kadar genççe bir söz. "Pearl." Elini tutarak ona yaklaşıyorum. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Ben iyiyim."

İçimden gülüyorum. Tamam mı? Ona bir bak. Vücudunun bir santiminde bile çizik ya da iz yok. "Olacaksın."

"Lütfen stres yapmayı bırak."

"Asla. Ölebilirdin."

Gözlerini devirmek istediğini görebiliyorum ama yapmıyor. Onun yerine elimi sıkıyor. "En azından bakire olarak ölmezdim."

"Mizah anlayışın hakkında konuşmamız gerek."

"Tamam. Ama önce işeyebilir miyim?"

Doktora bakıyorum. "Şu çanta şeylerinden yok mu?"

"Kateter taktırmaya fırsatım olmadı." Doktor çantasını karıştırıyor. "Ve şimdi uyandı, ihtiyacımız yok."

Başım boynumda geri çekiliyor. "Banyoya yürüyerek gitmesini önermiyorsun herhalde."

"Ben de tam olarak bunu öneriyorum, Brad."

"Sen deli misin?"

Beau gibi o da gülüyor. Tanrı aşkına. Ona dönüyorum. "Hamilelik içindeki sırtlanı mı ortaya çıkarıyor?"

"Sakin ol," diyor, dili yanağında. "Yardım ister misin?"

"Lütfen," diye cevap veriyor Pearl, elimden kurtulup yatağın üzerinde kaymaya başlıyor.

"Ne? Hayır." Ayağa kalktım, ona doğru yaklaştım. "Bu delilik." Doktor'a ters ters bakıyorum. "Buna izin veremezsin."

"Hareket etmesini öneriyorum Brad, yoksa kasları tutulur. Kıçının üzerinde ne kadar uzun süre kalırsa, iyileşmesi de o kadar uzun sürer."

"Onun bir *kıç*ı var," diye *çıkıştım*. "*Benim bir kıçım* var ve sen onu öpebilirsin." Bütün oda kahkahalara boğuluyor. Ben katılmıyorum.

"Sizi biraz yalnız bırakayım," diyor Doktor ve odadan çıkıyor. Aval aval ona bakıyorum. "Gidiyor musun?"

"Bence o emin ellerde, Brad." Başını eğip gözlüklerinin üzerinden bakıyor. Yapabilir mi? Cinayet işleyebileceğimi hissediyorum.

Başka bir şey değil. "Rose'u kontrol etmeye gidiyorum." Beau da ortadan kayboldu.

Tanrı aşkına. Nereden başlayacağımı düşünerek Pearl'ün vücudunu bir aşağı bir yukarı tarıyorum. "Gel," diye emrediyorum, kollarımı beline doluyor ve doğrulmasına yardım ediyorum. Bunu yaparken onun lavanta kokusundan çok ihtiyaç duyduğum bir esinti alıyorum ve bu muhteşem. "İyi misin?"

"Evet." Yatağın kenarına oturup bacaklarını sarkıtana kadar birçok kez dişlerinin arasından havayı geri çekiyor. Tişörtlerimden birine uzandım.

Yakındaki bir sandalyenin arkasına oturtup boynunu geriyorum, başının üzerine koyuyorum, sonra kolunu aşağı çekiyorum, böylece destekli kolunu delikten geçirebiliyor. Diğer kolunu da geçirdikten sonra, onu örtecek şekilde vücudundan aşağıya doğru çekiyorum. Onu taşımam gerekirdi ama sanırım bu amacımı boşa çıkarırdı ve çok fazla acı çekmeden bunu nasıl yapabileceğimi göremiyorum. Kesikler ve çürüklerle kaplı. Tamamen. Kırık kaburgalar, kırık bir kol. Dişlerimi sıkıyorum. Anya hafifçe indi. "Ayağa kalkmaya hazır mısın?" Dirseklerini tutarak soruyorum, o da benimkilerin içini kavırıyor ve kışımı yatağın kenarına doğru sürüyerek ilerliyor. "Yavaş ol," diye fısıldıyorum, ayaklarını yere koyuşunu ve halıya birkaç kez vuruşunu izliyorum. "Yavaş ol. Başın dönebilir." Vücudunu yavaşça ayağa kaldırıyor ve beni daha sıkı kavırıyor.

"Evet. Başım dönüyor." Göğsüme gömülüyor, alnı boynumun altında. Kırpiklerinin açık yakamdan geçerek boğazımı sıktığını hissediyorum. "Otur yerine."

"Hayır, hayır, hayır.

Ben iyiyim." İyi mi?

Ayrılıyor ve bana bakıyor. Biraz gülümsüyor. Bu onu içime çekmek için bir fırsat ve ben de bunu kaçırmıyorum. "Saçını bağlaman lazım," diyorum kızıl dalgalarını geriye doğru tutarak.

"Tıraş olman lazım." Gözleri kıllarımı tarıyor. "Ya da belki de değil. Seni biraz fazla büyümüş seviyorum. Ve aşırı korumacı. Ve aşırı. Her şeyin ötesinde."

Hafifçe gülüyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum, omuzlarından tutup banyoya götürüyorum. Kapıyı kapattım ve külotunu kalçalarından aşağı çekip onu koltuğa doğru hizalarken bana tutunmasına izin verdim. "İyisin," diyorum onu aşağı indirirken, onunla aynı hizada olmak için çömeliyorum. Gözlerini kapatıyor, burnu kırışıyor ve nefes veriyor, mesanesini bıraktığında sarkıyor. Utangaç değil. O tuvaleti kullanırken benim burada olmamla ilgili bir drama yok. Standartları ben belirliyorum ve o da benim standartlarıma itiraz etmiyor. En iyi başlangıcı yapıyoruz. Pearl gözlerini açıyor, dudağındaki halkayı çiğniyor ve yüzüme uzanıp yanağımı hissediyor.

Elini kendi elimle kapatıyorum. "Hiç olmak istemedim," diye mırıldanıyorum. "Ne olmak?"

"Senin kahramanın."

Parıltı patlamaları yeşil gözlerini aydınlatıyor.

"Ama şimdi var," diye ekliyorum, elini yanağımdan çekip öpüyorum. "Eğer hala bana sahip olacaksan."

"Sen benim kahramanım mısın?" diye soruyor.

"Ya da bana ne demek istersen." Buruşuk burnumu onunla ovuyorum. "Sadece *baba* değil."

Kıkırdıyor ve kalkmasına yardım etmeden önce o silerken ben de ayakta duruyorum. "Eller," diyorum, onu lavaboya götürüp ellerini yıkıyorum. "Kurulayın." Ellerini bir havluya sarıyorum ve kırık koluna dikkat ederek ıslaklığı siliyorum. "Ne oldu?" Beni incelediğini hissederek soruyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmadığını düşünürsek, bu işte oldukça iyisin."

"El yıkamak mı?" Gülümseyerek soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor ama özellikle bunu kastetmediğini biliyorum.

Ona göz kulak olmak. Nazik olmak. Sevmek.

Onu yatağa götürmeme ve tekrar çarşafların altına sokmama izin veriyor, ben de onu yatırıyorum ve hâlâ beni izlediğini hissediyorum. "Su ister misin?"

Evet diye mırıldanıyor ve pipeti dudaklarına götürmeme izin veriyor, ben de pipeti bırakmadan önce bardağın yarısını içmesini izliyorum. "İyi misin?" diye soruyor ve ben içimden gülüyorum.

"Ben iyiyim." Bardağı komodinin üzerine koydum ve yatağın kenarına tündüm.

"İçeri girmek ister misin?" diyor, sağlam eliyle çarşafı kaldırarak.

Kaşlarımı kaldırıyorum. İlgiyle değil, uyarmak için. Bir süreliğine herhangi bir yaklaşma olmayacak. Ama sorun değil. Bekleyebilirim. Bu arada, onu takdir etmeliyim.

Onu seviyorum.

Bu. Onunla ilgilenmek. Yapmayı beklediğim şey gibi hissettiriyor. Bu ve baba olmak. Yutkunuyorum ve öfkemi açığa çıkarana kadar geri itiyorum. Şu anda sakın bir kafaya ve biraz bilgiye ihtiyacım var. "Bu boşlukları doldurmaya hazır mısınız?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor. Gülümsemesi titriyor. Elini tutuyorum ve tutuyorum. "Nasıl oldu da Bernard King'in eline düştün Pearl?"

Yutkunuyor, gözleri dalıyor. "Çünkü-" Sesi fark edilir derecede gergin. "Çünkü o babamı öldürdü."

Geri çekiliyorum. Babası alkollü araba kullanırken ölmedi mi? "Seni istediği için mi?" diye sordum.

"Hayır. Onu öldürdü çünkü ondan nefret ediyordu." "Baban kimdi, Pearl?"

Bakışları kucağında kalıyor ve ben de buna izin veriyorum. Bunu kolaylaştırmak için her şeye ihtiyacı var. "Bernard King'in kardeşiymiş."

Kolunu sarsarak sarsıyorum. Kırık olan kolu değil ama yine de irkildi. "Siktir, özür dilerim. O senin amcan mı?" Şaşırmış bir halde soruyorum.

Kafasını kaldırıyor ve dehşete kapılmış gözlerini görüyorum. Ona ne yapmış olabilir? "Bernard babamdan nefret ederdi çünkü babam onun olmadığı her şeydi. Başarılı, saygın, kendi kendini yetiştirmiş. Zaman zaman zorba da olurdu ama öfkesini kontrol edebilirdi. Bernard edemezdi. O bir zorbaydı. Babamın bizim için yaptıklarını kıskanırdı. Annem ve ben babamın ödülleriydik. Başarılarının bir başka yönü ve Bernard babamın başardığı her şeyi elinden almak istiyordu." Omuz silkiyor, dudağını ısırtıyor.

"Aman Tanrım." Alnımı ovuyorum. "O senin amcan mı?"

"O her zaman hayatımızın bir köşesindeydi." Elini serbest bırakmak için değil ama biraz daha sıkı sarılmak için elimi sıkıyor. "Her şeyi altüst etmeye çalışıyordu. Annemi korkutmaya, babamı öfkelenmeye zorlamaya. Onun etrafta olmadığı bir zaman vardı." Gülümsüyor. "Birliklere katıldı. Babamın anneme, bunun insanları incitme ihtiyacını karşıladığını söylediğini duydum. Ama sonra ben on yaşımdayken geri geldi ve annem yine endişeli olmaya başladı. Babam

kızgınlığa geri döndüm." Gözlerini kırptırıyor ve ben daha da yaklaşıarak yanağından süzülen gözyaşlarını yakalıyorum, hikâyesinin geri kalanını duymaktan gerçekten korkuyor. Ama her şeyi bilmem gerekiyor.

"Devam et," diye fısıldıyorum.

"Eve geldi," diye devam ediyor derin bir nefes aldıktan sonra. "Ve annem beni dolaba sakladı. Bir süre oradaydım. Bilmiyorum. Saatlerce. Korkarak dışarı çıktım, çünkü bana söyleneni yapmazsam babam sinirlenecekti. Amcamı babamı arabasına bindirirken gördüm. Vücudu sarkıktı."

"Bernard'ın
arabası mı?"

"Babamın
arabası."

"Sarhoş araba kullanmak," diye nefes alıyorum.

"Evet." Gözleri çarşafıara kayıyor. "Ondan sonra bizim eve taşındı. Kardeşinin ailesine bakması gerektiğini söyledi." Kucağında güler. "Bize bakmadı. Bize terör estirdi. Anneme bir köle gibi davrandı, yanlış bir şey yaptığında onu dövdü, zorladı ..." Yutkunuyor.

"Aşkım," diye fısıldıyorum dişlerimi sıkarak, kendimi tutmaya çalışarak.

"Bir kere koşmaya çalıştı. Bacaklarını kırdığı için bir daha koşamadı."

Lanet olsun.

"Yine de bana hiç dokunmadı," diye devam ediyor. "Sanırım annem buna takılıp kaldı. Bu yüzden o da bu dünyayı terk etmeye karar verdi." Cam gibi gözleri benimkileri buluyor. "Beni onunla bıraktı."

"Ve kum torbası gitmişti." "Yani ben
onun ... oldum."

Şokumu atlatmak için öksürüyorum, terim daha da
yoğunlaşıyor. "Ah Pearl." "O asla... şey, bilirsin işte."

Bakire. Ağzına uzandım ve parmağımı dudaklarına götürüp ona baktım. Bugünden önce benimle paylaştığı hikâyesinin doğru olan kısmı da buydu. Annesi kızı yerine ölümü seçti. Carlo Amca ahlaksız bir adamdı, kabul, ama arkamı kolladı. Bana yol gösterdi. Bana göz kulak oldu.

Beni kendi boktan yöntemiyle sevdi. Pearl'ün ona kızan bir adamı vardı. Onu küçümseyen. *Siktir et beni*. Ailesini kaybettiğinden beri nelere katlandı? "On üç yaşındaydın," diyorum. "Annen öldüğünde."

"On üç ve üç ay." "Kaçmaya çalışmadın mı?"

"Bir kere. Bir daha koşamayacağımdan emin oldu ama anneme yaptığı gibi bacaklarımı kırmadı." Ensesindeki yara izini gösteriyor, ben de sandalyeme geri dönüyorum.

"Hayır," diye nefes alıyorum. "Sana bir takip cihazı mı yerleştirdi?" "Onu çıkarmaya çalıştım."

Geri çekiliyorum. "Bekle-"

"Polonyalı adamlar onu çıkardı. Amcam onlara bundan bahsetmedi. Ama ben söyledim."

Tanrım, yani yüz milyonluk bir ödeme için bile onu bırakamıyor muydu? Söyleyecek söz bulamıyorum. Ayrıca zihnimde oynayan korku filmine bir ara vermem gerekiyor. Bu yüzden elimi kaldırıyorum ve kendimi mola isteyen bir pislik gibi hissediyorum. Ayağa kalktım ve odanın içinde dolaşmaya başladım, yükselen öfkeden uzaklaşmaya çalışıyordum. Çarpık zihnimi böyle bir zalimliğe alıştıramıyorum. Pearl tamamen yabancı biri olsaydı yapamazdım. Ama o kusursuz bir yabancı değil. O benim ve ben onu bulmadan önce nasıl bir hayatı olduğunu bilmek beni öldürüyor.

"Yani on üç ile yirmi yaşları arasında onun tek gözetimi altındaydınız?" Soruyorum. *Bakım*. Yanlış kelime. "Sen-"

"Onun mu?"

Çenem seğiriyor. "Seni o tuttu." Başını salladı.

"Ve ..."

Soru sormakta zorlandığımı görmüş olmalı ki, ben özel bir şey sormadan konuşmaya başladı. "Babam varlıklı bir adamdı Brad. Evimiz etkileyiciydi. Şimdi anlıyorum ki onun işleri

Meşru ama ben çocukken onun dünyanın en güçlü adamı olduğunu düşünürdüm." Gülümsüyor. "Anneme baktı. Bana tapardı. Annemi bulduğumda-"

"Onu buldun mu?"

Başını sallıyor. Lanet olsun, Carlo annemi ölü bulma merhametsizliğinden beni kurtardı.

"Onu bütün bir gün boyunca görmemiştim," diyor. "Ben de onu aramaya çıktım.

Banyodaydı."

Gözlerim büyüdü. "Banyo."

Biraz gülümsüyor. Bilerek. "Banyo," diye onaylıyor.

Lanet olsun. "Başka ailen yok muydu? Seni kontrol edecek kimse yok muydu?"

"Annemin ailesi ölmüştü. Babamın ailesi Bernard'dan çok korkuyordu. Çok yaşlıydılar. Annemle babamın mirası bana kaldı ama yirmi beş yaşına kadar bana emanet. Bernard, mirası kendisine devretmem için o zamana kadar beklemek zorunda kaldı."

"Ya da seni de öldürebilirdi."

"Biraz şüpheli görünürdü, değil mi?" diyor, çok samimi bir şekilde ve muhtemelen ölümü daha çekici bulduğunu biliyorum. Tıpkı annesi gibi. "Babamı öldürerek paçayı kurtardı. Annem kendini öldürdü ve onu bu dertten kurtardı. Beni de mi? Balkabağı mı? Zaten babamın yirmi milyon sterlinlik malikanesinde krallar gibi yaşayıp yirmi beş yaşına geldiğimde beni satmaya zorlayabilecekken neden riske atsın ki?"

Tanrım. Bir molaya daha ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. "Balkabağım?" Soruyorum, kararsız.

Canlı kırmızı havasından bir tutama uzanıyor ve ben tüm bilgileri sindirmek için tekrar bir elimi kaldırarak başka tarafa bakıyorum. Bu delilik de ne böyle? Onu yirmi beş yaşına kadar yanında tutacaktı. Ona işkence edecekti. Ve içimden bir ses, yirmi milyon poundluk mirası alsa bile Pearl'ü serbest bırakmayacağını söylüyor. *Öldür beni şimdi.* Daha ne kadar

Buna katlanabilirim, ama o bir rulo üzerinde, paylaştığı her kelimeyle garip bir şekilde daha hafif görünüyor, ama aynı zamanda daha ağır.

"Onun yolundan uzak durmayı öğrendim." Sanki daha fazla korku gösterisi için kendini hazırlıyormuş gibi kalçalarının etrafındaki yorganı okşuyor. "Onu sadece kızdırdım. Bir keresinde onu görmeden bütün bir hafta geçirdim. Ama onu duydum. Partileri, sarhoş adamları, silahları, patlamaları. Babamın gölünde balık tutmayı da severdi. Balıkları sudan çıkarırdı." Dudak halkasını ısırtıyor, çekiştiriyor.

Sikeyim. Ben.

Lütfen, Tanrım, kesinlikle yapmamıştır ... dudağını ... *hayır*. Bana bakıyor ve beni piercinge bakarken buluyor. "Gerisini duymana gerek yok."

"Söyle bana," diyorum ona gözlerimi dikerek. Kesinlikle ölümcül bir niyetle doluydular. "Bilmek istiyorum."

"Brad-"

"Söyle bana," diye çıkıştım.

"O ... bir kanca ... koyardı." Pearl çarşafı sağlam yumruğuyla sıkıyor ve ben yutkunuyorum. "Bilmene gerek yok-"

"Bilmem gerek." Sandalyeye çöktüm ve kendimi destekledim. Buna katlandı.

Sadece *duymam yeterli*.

"Eğer ona gitmezsem, dudağıma bir kanca takar ve beni oltaya getirirdi. Kafamın yan tarafına yumruk atardı." Sanki şu anda o yumruklardan birini hissediyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ve sağ şakağına uzanıyor. "Bana bir tasma takın ve bir köpek gibi süründürün. Beni dışarıda bir kafese koyun. Çırlıçıplak."

Yüzümü avuçlarıma gömüyorum, parmaklarım yanaklarımı tırmalıyor. Tüm bunları geride bırakmasına nasıl yardım edebilirim? *Bu yüzden bu kadar güçlü*. Neden benim düşmanlığımı tolere etti, görünüşte etkilenmedi. Ben onu kalkan olarak kullanırken o Allison'ı nasıl "kabul etti". *Sikerler beni*. Ona karşı fiziksel olarak amcası kadar acımasız değildim ama kesinlikle ona hiç zarafet göstermedim. Yine de beni affetti. Beni sevdi.

"Beni sattığını söylediğinde," diyor neredeyse hüzünle. "Mutlu olmuştum."

Karanlığıma göz kırpyorum. Mutlu mu? Tanrım, daha kötüsüne doğru gittiğinin farkında bile değildi. Çünkü sadece dövülmekle kalmayacak, her gün tecavüze de uğrayacaktı. Ve bunu ona söyleyecek yüreğim yok.

"O zaman beni
buldun." Ben hala.

Onu buldum.

"Senin için ona para ödenmedi Pearl," diye hatırlatıyorum ona bakmaya cesaret ederek. Ben lanet olası bir korkağım. O tüm bunları sürdürüyor ve ben o bana sefil hikâyesini anlatırken göz teması kurmakta bile zorlanıyorum. "Çünkü yeni sahibine hiç ulaşamadın. Çünkü seni biz aldık."

Bana bakıyor. "Beni kaçırdığını nereden bildi?"

"Polonyalıların işini üstlenecek çok fazla insan yok. Biz yaptık. Amcan düşmanlarımızla dost olmaya özen gösterdi." Pearl'ün Sandy hakkında pek çok şey bildiğinden eminim, kızlar konuşur ama ben ayrıntılara girmiyorum. "King onların silahlarını tedarik etmek için bir anlaşma yaptı. Eğer-"

"Gerisini duydum," diyor başka tarafa bakarak. "Sağlam."

Anlayamadığım şey, eğer King Pearl'ün nerede olduğunu biliyorsa, özel bir dedektifin neden onu aramak için kulübe geldiği. Pearl'ün burada bizimle olduğunu ne zaman öğrendi? Birkaç ay önce Miami'ye geldiğini biliyoruz, Otto da bunu doğruladı. Ama Pearl altı aydır bizimle. Bir şey daha var. "Kennedy mi?" Ben soruyorum.

"Bu annemin kızlık soyadı. Babam soyadımızı değiştirdi. Bunun daha uygun olduğunu söyledi."

Ve psikopat kardeşininkiyle aynı değil.

Pearl kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Any a seninle yattığımı biliyordu," diyor panik içinde. "Eğer bu bilgiyi amcama bildirdiyse, o da benim-"

"Önemli değil." Elimi kaldırıyorum.

"Beni otelde gördü. Seninle birlikte." Kaşlarını çattı. "Seninle birlikte olduğumu biliyor mu bilmiyorum. Belki de-"

"Önemli değil." King, Pearl'ün bozulmamış halini istedi. Bu bana benim hakkımda bir şey bilemeyeceğini söylüyor. Ayrıca Anya'nın King için çalışmadığını da söylüyor, yoksa bu önemli bilgiye sahip olurdu. Danny de bu kadarını anladı. Sandy için çalışıyordu. Ama biliyor mu ve biliyorsa neden King'e söylemedi? Pearl'e gidiyorum, dalıyorum, yaklaşıyorum. "Gidip adamlarla konuşmalıyım."

Ben başımı sallarken o da hafifçe başını sallıyor. King yıllar boyunca ona akla hayale gelmeyecek zulümler yapmış. O kadar kötü ki, şimdi burada benimle güvende olsa bile hâlâ dehşet içinde. Ve King'in şanssızlığı, bu benim dizginlenemez nefretimi ve öfkemi daha da artırıyor.

Ağzımı onunkine bastırıyorum. "Sakın korkma. Bu bir emirdir." "Onun Nolan'ı var."

"Kafasında bir hedef var, Pearl. Sahip olduğu şey bu." O hedefi vurmaya planlıyorum.

İlk kez.

Nokta atışı.

DANNY

Goldie halıyı yuvarlarken, "O halıyı severdim," diye mırıldandım. "Kesinlikle kurtarılamaz mı?"

Yuvarlanmayı durduruyor, bana doğru pis bir bakış atıyor.

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırıp teslim oluyorum. "Halı gidiyor."

"Bende yedek var," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" Şaşıarak sordum. Neden bilmiyorum. Bu ofiste çok fazla dağınıklık yaptım. Şöminenin üzerinde asılı duran Picasso tablosunun yanına gidip bir an hayranlıkla bakıyorum. Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Hâlâ o lanet şeyin gerçek olup olmadığını bilmiyorum. "Öyle mi, babalık?"

"Sanırım öyle."

Omzumun üzerinden bakıyorum. James kapı aralığında. "Bilmiyorum." Sigaramla imzayı işaret ediyorum. "Kapalı görünüyor." Başımı eğip suratımı asıyorum. "Babam bunu kötü bir borçludan ödeme olarak aldı." Yine de onu öldürdü. *İkinci bir şans yok.*

"Bunu mutlaka onaylatırdı."

Mırıldanıyorum, masama gidiyorum. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var ve onlarla ilgilenmek için can atıyorum. "Brad ortaya çıktı mı?"

"Hayır. Biraz zaman ver." James dolaba gidip ikimize de birer içki koyuyor, bir tane de Brad için. Yani yakında onu bekliyor. Güzel. James karşıdaki sandalyeye çöküyor ve içkimi deri koltuğun üzerinde kaydırıyor. "Benim merak ettiğim şeyi sen de merak ediyor musun?"

Gülüyorum, viskiden bir yudum alıyorum. "Şu anda kafam biraz meşgul. Neyi merak ediyorsun?"

"Hâlâ iki Rus ve Meksikalıyı kimin öldürdüğünü ve göğüslerine aile ambleminizi kimin kazıdığını merak ediyorum. Çünkü iki baş şüpheli, King ve Anya Dimitri, Sandy ile birlikte çalışıyorlar ya da çalışıyorlardı."

"Ve Sandy kendisinden iki kişinin ölüm emrini vermez," diye düşünüyorum. "Ve Sandy ve Luis oldukça arkadaş canlısıdırlar."

Mırıldanıyorum, bardağımı çeviriyorum, düşünüyorum. "Neyi merak ettiğimi biliyor musun?"

"Neyi merak ediyorsun?"

"Bu karmaşadan nasıl kurtulacağımızı ve Nolan'ı nasıl geri alacağımızı merak ediyorum, çünkü bana öyle geliyor ki King Pearl'ü sadece *sağlam bir şekilde* alacak" - ürperiyorum - "ve Brad sayesinde artık öyle değil."

"Brad kulüpte onu arayan birinden bahsetti." "Evet," diyorum sessizce, kafam daha da meşgulleşiyor.

"King onu aramak için kulübümüze birini gönderecek kadar aptal olamaz."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Peki kim yaptı?"

Gözlerim masamda kısıldı. Ne kadar çok soru var. Kapı çalıyor ve Beau kafasını çeviriyor. "Uyandı." Sonra koridordan tiz bir *cik cik* sesi geliyor. "Ve Zinnea Teyze az önce geldi."

"Harika, şu anda hayatımda biraz renge ihtiyacım var." James Beau'yu alıp ofisten koridora çıkarırken sandalyemden kalkıyorum.

"Canlarım." Zinnea ellerini çırpıyor ama odadakileri okuduğu belli olan boyalı dudakları büzülüyor. "Şimdi kötü bir zaman mı?" diye soruyor, arkasına uzanıp bir adamı öne doğru sürükleyerek. Phileas Fogg'un sıcak hava balonundan fırlamış gibi görünüyor. Demek duyduğum kiő buydu.

"Hayır, şimdi tam zamanı." Bir adım  ne çıkıp elimi uzattım ve deli gibi gülümsedim. "Danny Black. Cehenneme hoş geldin."

"Umm . . . Quinton," diyor ve kabul ederken gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Eviniz çok güzelmiş."

"Evet, çok güzel, değil mi?" Goldie omzunda yeni bir halı taşıyarak geçerken cevap veriyorum.

"Cehenneme pek benzemiyor."

Gülüyorum, başımı geriye atıyorum. "Buraya daha yeni geldin Quinton. Biraz zaman tanı." "Sadece oynuyor," diyor Beau, beni yolumdan çekerek.

" yle miyim?"

Zinnea hâlâ odayı okuyup bir fırtınanın kopmakta olduğu sonucuna vararak Quinton'ın koluna girip onu buradan çıkarmaya hazırlanırken gözlerini deviriyor.

"Quinton, bu benim kocam James." Beau James'i işaret ediyor. Sorun şu ki, o şu anda James değil. O bir Enigma. Beau James'in kaburgalarına vurduğunda kıkırdıyorum ve o da gülümsemeye zorluyor. "Diğerleri mutfakta. Sizi oraya götürüp tanıştırayım."

"Hayır, hayır, hayır." Zinnea, Quinton'ın koluna tutunarak  n kapiya doğru ilerlemeye başlar. "Belli ki kötü bir zaman. Seni rahat bırakacağız. Sadece erkeklerle tanışma zamanının geldiğini düşündüm."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Zinnea," diyorum, merdivenin tırabzanını tutup ona yaslanarak bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum. "Kilit altındayız."

"Lanet olsun," dedi, hemen Quinton'a bakıp mavi dili için özür dileyerek. "Ne oldu?"

Beau aceleyle "Bir şey yok," der. "Her şey yolunda."

"Evet, ama biri kızımı kaçırmaya çalıştı, karımı öldürdü, biri Brad'in oğlunu kaçırdı, Pearl yukarıda sayısız kırık kemikle yatıyor, spa havaya uçuruldu ve Brad yüz milyon dolar değerinde bir bakireyi becerdi, bu da Rusların, Meksikalıların ve İngiltere'den psikopat bir amcığın yakında bize saldırabileceği anlamına gelebilir." Sigaramdan bir nefes çekiyorum ve viskimi bitiriyorum. "Ama bunun dışında her şey tıkır tıkır işliyor."

Quinton tekrar tekrar göz kırparken ve Beau bana kaşlarını çatarken Zinne, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

Ona dişlerimi gösteriyorum ve o da bana toparlanmamı öneren bir bakış fırlatıyor. Sorun değil. Benden bu kadar.

"Brad'in oğlu mu?" Zinne soruyor. "Bakire mi?"

"Açıklayacağım." Beau, teyzesini ve erkek arkadaşını mutfağa götürmeden önce bana son bir kez kaşlarını çatıyor.

"Brad hangi cehennemde?" Merdivenlerden yukarı bakarak sordum.

"Esther pişirdi. Yemelisin." James, Beau'yu takip ediyor ve ben de peşlerinden yürüyorum, odaya vardığımda etrafı tarıyorum. Karısı yok. Kızı da yok. Annemi bir kâseye güveç koyup Vikinglere uzatırken buluyorum. İçlerindeki suçluluk duygusunun hâlâ devam ettiğini görebiliyorum. Annem bahçeye doğru başını salladı, ben de oraya yöneldim. Rose'u arka tarafta, yazlık evin yanında Maggie'yi bebek arabasında iterken buluyorum, her iki yanında bir Doberman. Onu koruyorlardı. Yaklaşan tehlikeyi hissediyorlar.

Bir süre onu izliyorum, köpeklerimle ilk karşılaştığı zamanı hatırlıyorum. Benim *misafirim* olduğu zamanı. Elini sıcak bir tost makinesine tuttuktan sonra. O zamanlar acı hissetmiyordu.

Artık biliyor.

Ben de öyle.

Dayanılmaz, sakatlayıcı, güçten düşürücü bir acı.

Yolun sonuna ulaşır ve döner, köpekler de onunla birlikte mükemmel bir daire çizer, bir an dururlar ve o başladığında yürümeye devam ederler

bebek arabasını tekrar itiyorum. Rose beni görüp durduğunda köpekler de durup oturuyor. Karıma ve kızıma doğru bir adım atıyorum.

Ve dişlerini göstererek hırlıyorlar.

"Topuk," der Rose sakince. Uzanırlar. "Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

"Biraz sevgiye ihtiyacım vardı." Dikkatli yaklaşıyorum. Cindy ve Barbie tarafından hırpalanmaktan biraz çekindiğimi itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Herkesten önce kadınları ve çocukları korumayı öğrenmişler.

Rose yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Uzaklara," der ve hızla uzaklaşırlar.

Bir kolumu boynuna doluyor ve yüzümü saçlarına bastırarak onu kendime çekiyorum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemiyorum. Endişelenmemesini söylemiyorum. Ve kesinlikle ona benim için güçlü olmasını söylemiyorum. Hepsi anlamsız, boş sözler. Ne yapacağımı bilecek kadar uzun süredir benimle birlikte. Maggie uykulu uykulu homurdanıp battaniyeyi yüzüne çekerken ona bakıyorum. Neredeyse kaçırılıyordu. Midem bulanıyor ama öfkemi bastırıyorum. Düzgün bir kafaya ihtiyacım var. Bilgiye ihtiyacım var.

"Ne planladığınızı sormayacağım," diyor Rose, kelimeleri boğuklaşarak.

"Eğer bilseydin, sana söyledim."

Çekildi ve bana baktı. "Endişelenmekten yoruldum."

Yanağına dokunuyorum. "Ve öldürmekten yoruldum." Eğilip onu nazikçe öpüyorum, dilimle giriş arıyorum. Daha da yaklaşıyor, önünü benimkine bastırıyor ve öpüşmemiz kısa sürede durdurulamayacak kadar sertleşiyor, daha çaresiz bir hal alıyor, elleri saçlarımda, avuçlarım yüzünü tutuyor. Aletim kabarıyor, ona sürtünüyor ve inliyorum, bir elimi kıkına götürüp onu daha da içime itiyorum. Rose ve ben her zaman birbirimize benzedik. Bizi ilk etapta bir araya getiren şey buydu. Tehlikeli şehvet. Akla hayale gelmeyen geçmişler. İkimizin de kontrol edemediği berbat bir bağ. Bugün, ailesine bulaştığı için bir kadını öldürdü. Ve boktan ilişkimize sadık kalarak, bu beni tahrik etti. *İkinci bir şans yok.* Keskin bir hatırlatma oldu. Kimseye güvenme.

Siktir, ona ihtiyacım var.

Şimdi.

Ağzımı açıp yüzüne doğru soluyorum ve o da hemen gözlerimi okuyor. İkimiz de bebek arabasındaki Maggie'ye bakıyoruz. Mışıl mışıl uyuyor. "Yani," diye nefes nefese kaldım. "Yatak odasında uyuyor olmasıyla aynı şey." Rose'u yazlık eve doğru yürütmeye başlıyorum, onu yan tarafa götürüp tahtaya yaslıyorum. "En son sırtını bu duvara dayadığında seni orada tutan köpeklerdi."

Gülümsüyor, ben elbisesinin eteğini kaldırıp külotunu sıyrırken o da kemerimi çekerek açıyor. Nefes nefese kalıyor, beni boxer'ımdan çekip çıkarıyor ve dudaklarımı yalayarak okşuyor. Gözlerimi kapatıp nefes alışıma yavaşlatıyorum, yumuşak elinin beni birkaç dakikalığına okşadığını hissedip sakinleşiyorum, sonra ağzını kapatıp elini çekiyorum ve bacağını kalçamı kavrayacak şekilde yukarı kaldırıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. İleri doğru itiyorum. İçine kayarken nefes alıyorum. "Siktir, bu iyi hissettiriyor." Maggie'yi kontrol etmek için omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım. Bunun ne kadar aşağılık bir şey olduğunu söyleyen vicdanımı görmezden geliyorum. Üzerimdeki baskının kalkması için çok çaresizim. Kafam dolu, taşaklarım dolu. Biri vermek zorunda.

"Tanrım, bu çok yanlış," diye fısıldıyor Rose, sözlerinin arasında beni öperek.

Benimle birlikte hareket ediyor, her sürüşü alıyor. "Durmaliyız."

"Gelirsem daha net düşüneceğim." Boşta kalan elimle saçlarını avuçlayıp bacağını sıkıyorum.

"Tamam. Eğer hayatını kurtaracaksa." "Kurtarabilir."

"O zaman sik beni."

"Zevkle."

Ona sertçe çarpıyorum, çığlığını bastırmak için elimi ağzına götürüyorum. Baskı artıyor. "Siktir." Terlemeye başladım.

"Danny."

"Siktir, siktir, siktir."

"Danny!"

Daha sert itiyorum, gözlerinin buğulanmasını, arzuyla bulutlanmasını izliyorum. Boyun kaslarım geriliyor, ısırığının şiddetinden dişlerim ağrıyor. Ona daha fazla vuruyorum, kafasını tahtaya çarpıyor, avucumu ısırıyor. "Kahretsin!" Elimi çekip yerine ağzımı koyuyorum ve kuvvetle saldırıyorum. Geliyor. Duvarları kasılıyor. Hareketleri daha az kontrollü, daha beceriksiz, yaklaştığının açık bir işareti. Geri çekiliyorum, onu değerlendiriyorum ve tekrar saldırıyorum.

Daha
yakın.

Daha
hızlı.

Daha
yakın.

"Danny!"

Daha
hızlı.

Daha yakın.

"Aman Tanrım." Kelimelerin üzerine nefes veriyor ve bana karşı seğirmeye başlıyor ve aletim patlıyor, dizlerim zayıflıyor, veriyor ve onu tahtaya sabitleyerek öne doğru yığılıyorum.

"Lanet olsun."

Nefes nefese kalıyor, kollarıyla omuzlarımı tutuyor, başı geriye düşmüş, gökyüzüne bakıyor. Çenesini tutup yüzünü tekrar aşağı indiriyorum. Onu az önce becerdiğimden çok daha nazikçe öpüyorum.

Yüzümü okşuyor, parmak ucu gözümünden dudağıma, yara izimin üzerinden geçiyor. "Bana geri dön," diye fısıldıyor, hala biraz nefes darlığı var.

"Başka nereye gidebilirim ki?" Yüzümü hafifçe dışarı çevirip parmağına yapışıyorum ve onu ağzıma alıyorum. Maggie kıpırdanıyor ve ben de içimden gülüyorum. "Sert ve hızlı olmanın bugünlerde yepyeni bir anlamı var," diye fısıldıyorum, bastırılmış bir homurtuyla ağzımdan kaçıyor. Rose'un göğsüne bakıyorum. "Seni ıslatmak da öyle."

Ben kotumu yukarı çekip fermuarını iliklerken o da akan göğüslerine bakıp somurtuyor.

"Ağrıyor mu?" Soruyorum, elbisesinin üzerindeki gerginlik onun yerine

benim irkilmeme neden oluyor.

"O kadar da değil." Elbisesini tekrar yerine oturtuyor ve Maggie'nin yanına gidiyor, ben de peşinden kemerimi bağlıyorum. "Hey," diye cıvıldıyor, bebek arabasının üzerine eğilerek. "Biri acıktı mı?"

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanıyorum, bir elim arabanın kolunu tutup Maggie'yi eve doğru iterken diğer elim Rose'un elini tutuyor.

Koridordan geçerken Brad merdivenlerden iniyor ve ben durup onun kişiliğini değerlendiriyorum. Çıkardığım sonuçtan nefret ediyorum. Bembeyaz bir öfke. "Ofis," diyor yanımdan geçerken, başparmakları telefonunun ekranında çalışıyor. "Herkes."

"Pearl nasıl?" Rose arıyor.

"Yaşıyor."

"Ona teşekkür etmem gerek," diyor sessizce, küçük kızımıza bakarak. Aklımın oraya gitmesine bile izin veremem. Bu kıyamet olur.

"Annem Maggie'ye bakacak."

"Göğüslerim patlamadan önce onu beslemem gerekiyor."

"Ya da patlar," diyorum kuru bir sesle, ofise doğru bakarken, öğrenmek üzere olduğum şey hakkında biraz endişeliyim. Rose'un geçmişini benimle paylaştığı gün içimi kaplayan duyguları çok net hatırlıyorum. Beni baştan çıkarmak için gönderilmişti. Bilgi almak, bana tuzak kurmak için gönderilmişti. Beni öldürtmek için. Pearl'ün de düşman için benzer bir amaca hizmet ettiğini ve Brad'in yemi yuttuğunu iddia edemeyiz. Kimse lanet olası bir bakireyi baştan çıkarma gücüyle bir adamın dudaklarını gevşetmesi için göndermez, lanet olası nedenlerden dolayı. Pearl buradaydı çünkü alternatiften korkuyordu. Brad sadece bu karışık duruma ek bir katman. İyi bir yerde olmayacak.

Rose'u mutfaka götürüyorum ve diğerlerine başımla selam veriyorum, onlar da kalkıp beni ofise kadar takip ediyorlar. Brad kollarını içki dolabına dayamış, James'in onun için doldurduğu bardak boş.

"Otursanız iyi olur" diyor, yüzünü odaya dönerek. Herkes sessiz ve endişeli, oturacak bir yer bulduğumuzda birbirimize bakıyoruz. "Şimdi size

Çünkü hepsini tekrar yüksek sesle dinleyebileceğimi sanmıyorum."

Kalbim kt küt atıyor ve James dikkatli gözlerini bana doğru çevirirken rahatlamaya çalışarak sandalyemde kayıyorum.

"Pearl'n babası Bernard King'in kardeşiydi."

"Onun amcası mı?" James nefes alır.

"Babasının adı neydi?" Otto soruyor.

"Arnold Kennedy olarak biliniyordu. Ondan nce Arnold King'di. Soyadını değiştirdi."

"Neden?" diye sordum.

"Kendini kardeşinden ayırmaya çalışmak için."

"Neden?"

"nk kardeşi ona ve ailesine terör estiren sadist, psikopat bir pislik. Bir zorba. Bir haydut. Pearl'n babası yasal bir iş adamı değildi ama akıllıydı. Zengindi. Bernard King serseri mayın. Kimse onunla iş yapmak istemez. Onunla ilişkili olmak istemez."

Başımı eğip Brad'in öfkesini dizginlemeye çalışmasını ve başaramamasını izliyorum. "Ruslar ve Meksikalılar yapıyor. Ve bu kendi adına konuşuyor."

Brad bana kısa bir süre baktı. O da kabul etti. "King, Pearl on yaşındayken bir öfke anında babasını öldürdü. Olayı alkollü araba kullanma kazası gibi göstermiş. Annesi ki-" Boğazını temizlerken kafasından bir şeyler silkeliyor gibi görünüyor. *Tanrım, lütfen söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme.* "Annesi intihar etti ve Pearl' on üç yaşındayken King'in tek başına bakımına bıraktı."

Herkes hem dalmış hem de gerçekten endişeli görünüyor ve Brad'in annesinin intihar ettiğini bile bilmiyorlar. *Aman Tanrım.*

"Babasının yirmi milyon poundluk mirası Pearl yirmi beş yaşına gelene kadar bir vakıf fonunda bırakılmıştı, bu yüzden King'in satışı zorlamak için o zamana kadar beklemesi gerekiyordu."

"Ya da ldr-"

"Bir cinayet ve bir intihardan paçayı kurtarmıştı. Çok riskliydi." Brad'in başı öne eğilir. "Bir şeyler yaptı."

"Ne gibi?" Herkesin şaşkın bakışlarını üzerimde hissederek soruyorum. Brad'inki de dahil. "Söyletmeyin bana."

"Bunu söylemene ihtiyacım var. Buradaki herkesin şu anda için için yanan öfkenin ciddiyetini bilmesine ve anlamasına ihtiyacım var." Ayağa kalkıyorum. "Herkesin neyle karşı karşıya olduğumuzu ve King'in ölümünün ne kadar korkunç olacağını bilmesini istiyorum."

Brad'in nefes alış veriş i ağırlaşır. "Kaçamasın diye boynuna bir izleme çipi yerleştirdi. Onu kendine çekebilmek için dudağına bir olta kancası taktı." Alnında boncuk boncuk ter oluşmaya başladı. Pearl'ün piercingi. *Lanet bir olta kancası mı?* "Kafasının yan tarafına yumruk attı çünkü canı öyle istedi. Onu bayılttı. Onu bir sandığa koydu ve bir köpek gibi bir kaptan besledi. Sıradan, günlük çocuk istismarı. Tabii ki ruh haline bağlı olarak. İyi bir gününde onu kışın ortasında kıyafetsiz bir şekilde müstemilata kapatırdı."

Aman Tanrım.

Goldie'nin başı ellerinin arasına girer, Ringo'nun yanakları şişer ve Otto dudakları dimdik, sakalını sıvazlar. James ifadesiz. Ama tamamen iğrenmiştir.

"Arnold Kennedy'nin malikanesinde bir lord gibi yaşadı. Partiler, çatışmalar, bir şeyleri havaya uçurmalar. Pearl'ü evcil hayvan olarak besledi. Sonra, sanırım, karanlık ağla tanıştı ve yüz milyon dolarlık ikramiyeyi vurdu." Brad gülüyor, biraz manik, çokça acı içinde. "Ve en berbat olan ne biliyor musunuz?" diye soruyor odadakilere. "Pearl gitmek istedi. O şeytani heriften uzaklaşacağını düşündü. Yeni sahibiyle her şeyin daha iyi olacağını düşündü." Daha sert gülüyor, yumrukları sıkılıyor. Patlayacak gibi. "Ama öyle olmazdı, değil mi? Aynısı olacaktı ama her gün tecavüze uğrama bonusu da eklenecekti." Etrafında dönüyor ve duvarı yumrukluyor. "Siktir!"

Ona gitmiyorum. Uzak duruyorum. Nasıl hala burada olduğunu ve insan avında olmadığını merak ediyorum.

"Şimdi de parasını alamadı, hayvanını geri istiyor, hem de *sağlam bir şekilde* ve oğlum da o şerefsizin elinde." Duvara yaslanıp tavana bakıyor. Terliyor. Ama öfkesine ve acısına uzun süre odaklanmasına izin veremem. Bu onu içten içe yiyip bitirir - bu konuda bana güvenmesi gerekiyor. Eminim James de aynı şeyi düşünüyordur.

"Onu aramak için kulübe gelen adam," diyorum, planım işe yarıyor, Brad'in dikkati anında çekiliyor. "Üzerinde hiçbir şey yok muydu?"

"Bir telefon. Boştu."

"Tuhaf."

"Otto'ya verdim." Brad ona baktı. Ben de öyle. "Bunu biliyor muydun?"

"Bana bir telefon verdiler," diyor Otto. "Araştırdım. Hiçbir şey bulamadım. Her şeyi sana sormam gerektiğini bilmiyordum."

Dudağımın kıvrılmak üzere seğirdiğini hissediyorum. Şimdi Otto'yla kavga etmenin sırası değil. Yoksa o mu benimle kavga ediyor? Öyle hissediyorum. "Ceset nerede?" Gözlerimi yavaşça Otto'dan Brad'e çevirerek soruyorum.

"Nolan ondan kurtuldu."

"Yani Nolan da mı biliyordu?" Ben soruyorum. "Ne oluyor Brad?" "Ne yapmamı istiyorsun Danny?"

"Konuş benimle!"

"Rose kafana girdiğinde benimle konuştuğun gibi mi? Romenlerle buluşmak için Winstable'a tek başına gittiğinde benimle konuştuğun gibi mi?"

Hemen geri çekildim. *Hay sikeyim*. Rose'u koruyordum. *Onu* koruyordum. Tanrım, neredeyse dört yıl önce nasıl oldu bu? Arabayla uzaklaşırken Brad'in garaj yolunda kriz geçiriyormuş gibi baktığını hatırlıyorum. Suratımı asarak dudaklarımı dışarı ittim. "Rose yerleştirilmişti. Sana tüm kirli detayları anlatırsam onu öldürmenden korkuyordum."

"Pearl yerleştirilmemişti. Lanet olası bir sığınma arıyordu. Güvenlik."

"O zaman bunu bilmiyordun."

"Hayır, ama bir şeyler uyuşmuyordu. Ayrıca onun yirmi bir yaşında olduğunu da biliyordum ve ben yirmi bir yaşından çok daha büyüğüm."

"Ve onun bakire olduğunu bilmiyor muydun?"

Burnuna uzanıyor, köprüyü çimdikliyor, nefes alıyor. "Hayır, bunu sana zaten söyledim. İlk kez söylemiyorum."

"Ama-"

"İkinci, üçüncü, dördüncü, beşinci kez mi?" Kollarını havaya kaldırır.

"Evet. İlk seferden sonra öğrendim. Yargılanıyor muyum?"

"Sadece anlamaya çalışıyorum-"

"Bir şey buldum." Otto koltuktan kalkıp dizüstü bilgisayarını açarak ofise doğru yürür ve onu Brad'e götürür. "Pearl'ü aramak için kulübe gelen adam. Bu o mu?"

Brad kaşlarını çatarak ekrana bakar. "Evet, bu o."

Otto şaşkın görünüyor. "Bu Hector Gillingham. Adam kaçırın ve kiralık katil."

"Affedersiniz?" Brad bana bakıyor, sanki Otto'nun söylediklerini doğrulayabilirmişim gibi.

"Yüzünü patates püresi yaptıktan sonra bana gönderdiğin görüntü pek iyi değildi, ben de sistemdeki yüz şekillerini taramaya başladım."

"Ne oluyor lan?"

Daha fazla katılamazdım. "Bu bilgiyi nereden aldın?"

"Benim de kendi yöntemlerim var." Otto dizüstü bilgisayarına geri döner ve tuşlara öfkeyle vurmaya başlar.

"şaka mı yapıyorsun?" Ringo gülüyor. "Bir katil ararken göz attığın bir tür online mağaza mı var?"

"Katil bir nokta com işe alın," diyorum kuru bir sesle, James'in gülümsemesini tuttuğunu görüyorum. Çünkü o biliyor. Tabii ki biliyor. "Doğrulandın mı James? Senin gibi davranan biri değil de gerçek bir Enigma olduğunu doğrulamak için mavi tik aldın mı?"

"Katiller garanti veriyor mu?" Ringo hayretler içinde devam eder. "Bu bir şaka, değil mi?"

Goldie de gülümsemesini tutuyor. Çünkü o da biliyor. "Şaka değil," diyor.

"Biri onu Pearl'ü öldürmesi için mi tuttu?" Brad soruyor. "O zaman neden kulüpte onun peşine düşsün ki? Birini öldürmeyi planlıyorsanız, bunu yapmak oldukça aptalca bir şey gibi görünüyor."

"Umurunda değilse değil," diye mırıldanıyorum, beynim patlamak üzere. "Neden umursasın ki? O bir hayalet. Kim olduğunu öğrenmemizin tek nedeni James'in Kiralık Katil nokta com'un eski bir üyesi olması."

"Aslında üye değildim." "Çok mu pahalıydın?"

"Ben şarj etmedim."

Hayır, çünkü görevi kişiseldi.

"Sikerim böyle işi." Brad kapıya yönelirken sözlerine gülüyor.

Hemen yanına gidip başımı sallayarak engelliyorum ve dudakları bükülüyor. "Başını dik tut," diye emrediyorum.

"Siktir!" Etrafında dönüyor ve tavana bağırıyor.

James'e endişeli bir bakış attım. O da aynı fikirde. Fazla duygusallaşıyor. "Bunu halledeceğiz," diyorum, avucumu omzuna koyup sıkarak. "Otur." Onu sandalyeye yönlendiriyorum ve aşağı itiyorum, ona bir içki doldurup eline tutuşturuyorum.

"King bir tetikçi tutmazdı," diye nefes alıyor Brad içkisini yudumlarken. "Pearl'e canlı ihtiyacı var."

Doğru. Tanrım, başım. "Cevaplamamız gereken sorular," diyorum kendime bir kontör alarak.

"Meksikalıları ve Rusları kim öldürdü ve göğüslerine Siyah aile amblemini kim kazıdı?" James başlıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum.

"Brad'e arabayla kim saldırdı?" diye devam ediyor.

"Belki King." İçkimden bir yudum alıyorum.

"Neden?" Brad sorar. "Hiç mantıklı değil. Bizi kendisi indirmeye çalışacaksa neden Ruslar ve Meksikalılarla uğraşsın ki?"

"Pearl'ü öldürmesi için Gillingham'ı kim tuttu?" James devam ediyor.

"Ya da onu kaçırdı," diye ekliyorum. "Bu durumda, *kesinlikle* King olabilirdi. Kaçırmak öldürmek değildir."

Brad, "Yine mantıklı gelmiyor," diye mırıldandı. "King, Sandy ve Luis'e gitti. Onlara destek karşılığında silah sözü verdi. Bizi tek başına alt edemeyeceğini biliyor, o zaman neden birdenbire denemeye başladı?"

"Nolan elindeyse bizi yenebilir," diyorum, bunu ortaya atarak. Brad bana baktı.

"Sandy ve Luis, King'in Nolan'ı kaçırdığını biliyor mu?" James soruyor. "Ve eğer Anya Pearl'ün bakire olmadığını biliyorsa, King neden bilmiyor? Eminim Sandy'ye söylemiştir." Dikkatini Otto'ya verir. "Telefonunda bir şey var mı?"

Otto başını kaldırmadan, "Üzerinde çalışıyorum," diye yanıtıyor.

"Sokakta Pearl'ü soyan adam mı?" Sanki yeterince cevaplanmamış soru yokmuş gibi soruyorum.

Brad homurdanıyor. "Bu cevabı bende olan bir soru."

"Güzel," diye takıldım. "Bana da vur. Aptal olduğumuzu düşünmeye başlamıştım."

"O bir hiçti. Bir dolandırıcı." Brad tekrar Otto'ya bakarak söyledi.

Geri çekiliyorum. "Onu da mı kontrol ettirdin?"

"Başlama, Danny."

Biraz sabırlı nefes alıyorum. Haklısın. Kendimi kaybetmekle bir yere varamayız.

Düşün. "King, Pearl'ün Miami'de olduğunu nereden biliyordu?"

Brad ensesini okşuyor. "King'in Pearl'ün boynuna taktığı iz sürücü. Polonyalılara bundan bahsetmedi. Pearl söyledi. Onlar da çıkarmışlar."

Lanet olsun. "Bu, King'in Pearl'ün son altı aydır bizim gözetimimizde olduğunu bildiği anlamına mı geliyor?"

James düşünceli bir şekilde gözlerini kısar. "Miami'ye geleli sadece birkaç ay oldu."

Yani bu bir hayır mı? Çok fazla soru var. Çok fazla cevap gerekiyor. Lanet olsun, bu tam bir beyin jimnastiği gibi. Viskimi devirip kendime bir tane daha dolduruyorum ama telefon çalınca donup kalıyorum. Herkes odaya bakıyor, kimin aradığını bekliyor.

Brad kışını kaldırır ve arka cebini yoklar. Bir cep telefonu çıkarır. "Pearl'ün" diyor, ekrana bakarak.

James ona doğru giderek, "Sakin ol," diye uyarır.

İçinden güler ve aramayı bağlar. Konuşmuyor. Konuşabileceğini sanmıyorum. Nefes almakta zorlanıyor.

"İçgüdülerim bana sevgili yeğenime ulaşamadığımı söylüyor."

Brad sandalyesinde kıpırdanıyor, hepimiz diken üstünde izliyoruz, hepimiz onun bu işi nazıkçe halletmesini umuyor ve dua ediyoruz. Akıllıca. "Sen akıllı bir adamsın."

"Onu geri istiyorum."

Ortam gerginleşir, aniden ayağa kalkıp volta atmaya başladığında tüm gözler Brad'in üzerindedir. "Eminim duymuşsundur, seni ahlaksız pislik, kadınları taciz eden, tecavüz eden ve trafiğe çıkaran erkeklerle yaşadığımız sorunlarla ünlüüz."

"Ah, evet. Duymuştum. İngiliz'in karısıyla ilgili bir şey, değil mi? Rus dostum bana ait olanı geri vermek istemeyebileceğinden bahsetti. Bu yüzden oğlunu aldım." Duraklıyor ve ben de kışını masaya dayayıp olduğum yerde kalmaya razı oluyorum. "Sandy ayrıca İngiliz'in karısına olan düşkünlüğünden de bahsetti."

Oh, yapmadı. Bir ok gibi ofisi geçip telefonu Brad'in elinden kaptım. "Beni dinle, sen-" Çabucak çıkarılıyor ve Brad beni kol mesafesinde tutmak için avucunu göğsüme bastırıyor.

King'in acı dolu kahkahası odayı dolduruyor. "Bugün sağlı sollu sinirlerime vuruyorum. Enigma nerede? O da orada mı? Kendini dışlanmış hissetmesini istemiyorum. Rus arkadaşım selamlarını yolladı. Bilmeni istiyor ki

eski polisle bire bir zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Ona oltu takımımı ödünç vereceğimi söyledim."

Sikeyim. Ben.

James sandalyesine daha da gömölüp sessizleşirken yanaklarımı üflüyorum. Ama yüzüne sıçrayan kötülük? Bu pislik ne yaptığını biliyor mu? Kiminle uğraştığını? James ve ben öfkelerimizi dizginlerken Brad ilk kez birlikte görünüyor. Pearl'ünkini kulağında tutarken telefonunu cebinden çıkardı. Ekrana baktı.

Masama doğru yürüdü ve çekmecedan bir bloknot çıkarıp bir şeyler yazdı ve havaya kaldırdı.

Richard Bean ile konuşmamız gerek.

Alnımın şiştiğini hissediyorum ama yine de Ringo'ya elimi uzatıyorum, o da Goldie'yi de yanına alarak hızla oradan ayrılıyor.

"Ne istiyorsun, Kral?" Brad kanepeye gidip James'in yanına çökerek sorar.

"Sağır mısın? Ben yeğenimi

istiyorum." "Bence sen parayı daha çok istiyorsun."

Hafifçe gülerek mırıldanıyor. "Ben bir dolar ya da iki yüz milyon dolardan yanayım."

Brad'den çekiniyorum. O ise kayıtsız kalıyor. "İki ... yüz milyon mu?" diye tekrarlıyor.

"Bu doğru."

"Polonyalılarla yapılan anlaşmanın yüz milyonluk olduğunu sanıyordum."

"Bu bana bu rahatsızlığı vermeden önceydi. Şimdi de oğlun benim elimde ve sen düşmana malzeme vermemi istemiyorsun."

"İki yüz milyon," diyor Brad sakince. "Kız için, oğlum için ve malzeme yok."

"İki yüz milyon," diye onaylıyor King.

İki yüz milyon mu? Yanaklarımı şişiriyorum. Terlemeye başladım.

"Yaşam kanıtı istiyorum," diyor Brad.

King boktan bir Amerikan aksanıyla "Tamamdır," diye cevap verir.

"Balkabağımı görmek istiyorum."

"Kesinlikle anlaşma yok."

"Tamam, anlaşma yok." Birkaç hışırtı var. Kapatıyor mu?

"Bekle," diye bağırır Brad, her santimi kaskatı kesilmiştir. "Neden? Neden onu görmek istiyorsun?"

"Onun için bir şeyim var. Bir veda hediyesi."

"Ne?"

"O bilir. Ayrıca, onu son bir kez görmek istiyorum. Vedalaşmak. Ailesi öldüğünden beri oldukça yakınlaştık."

"Sana ayarlamaları gönderirim." Hepimiz beklerken Brad telefonu kapatıyor ve Pearl'ün cep telefonunun kenarını birkaç dakika çiğniyor, düşünüyor. Sabırsız.

"Brad?" Avuç içlerim tavana bakacak şekilde bağırıyorum. "Ne oluyor lan? İki yüz milyon mu?"

"Evet, iki yüz milyon."

Gülüyorum ve pantolonumun ceplerini çıkarıyorum. "Herkes ceplerini boşaltsın. Bakalım ne kadar toplayabileceğiz."

James ayağa kalkarak, "Pearl yatıyor," dedi. "O gidemez."

"Biliyorum," diye homurdanır Brad. Brad'in yatağında hırpalanmış ve yara bere içinde yatıyor olmasaydı bile gitmeyecekti. "Düşünüyorum." Kaşlarını çatarak haliya bakıyor.

"Ona artık bakire olmadığını söyleyelim. Onun için bir bok ifade etmiyor, o zaman neden ona para verelim ki?"

"Ve onu kızdırma riskini mi alayım?" Brad havlıyor. "Oğlum elinde, Danny!"

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım ve Brad nefes aldı. Evet, King sinirli olabilir ama bence iki yüz milyon acıyı hafifletir. *Hay sikeyim.*

"Ve ihtiyacımız olan son şey King'in Sandy ve Luis'in bizi alt etmek için ihtiyaç duydukları silahları teslim etmesi." James bana bu küçük sorunu da hatırlatarak ekliyor. "King'in en başta neden onlara gittiğini hatırlamamız gerekiyor." *Çünkü bizi tek başına alt edemez.* Ama şimdi deniyor. Neden deniyor?

Neden bizden parasını alıp Sandy'ye silahları vermiyor ve Londra'ya geri dönüp siktirip gitmiyor? "Tek istediği paraysa, silahlar için Sandy'den alabilir," diyorum. Brad haklı. Bu hiç mantıklı değil. Şimdi bizimle bir anlaşma yapmaya çalışıyor, Sandy ya da Luis işin içinde değil.

Pearl'ün telefonu çalar ve Brad mesajı açar, çenesi gergindir. "Pislik herif," diye nefes alıyor, arkasını dönüp telefonu uzatıyor. Elinden alıyorum ve ekrana bakıyorum. Nolan. Bağlanmış. Dövülmüş. Allah belasını versin, mücadele etmiş. Telefonu Otto'ya veriyorum, o da hemen işe koyuluyor. "Leon'u çağır," dedi Brad. "Parayı toplamaya başlamasını söyle."

Omzum düştü. Lanet olsun. "Brad, elimizde o kadar var mı bilmiyorum."

"Fark etmez. İki yüz milyonu yerinde saymıyor, değil mi?" Elini kaldırıp bir aşağı bir yukarı yürüyor.

"Peki ya Bean?" James soruyor. "Olay nedir?"

"Carlo Amca bir keresinde balık tutma çılgınlığı yaşamıştı, değil mi?" Brad, James'in sorusunu geçiştirerek ofis kapısına gider ve oradan ayrılır.

James ve ben birbirimize *ne oluyor* der gibi baktık. "Öyle mi yaptı?" James sordu.

"Evet, yaklaşık on beş yıl önce." Ayağa kalkıp Brad'in peşinden gidiyorum, James de yanımda. "İki hafta sürdü. Hiçbir şey yakalayamadı ve kendisine vaat edilen huzurdan mahrum kaldı."

Fuayeye vardığımızda ön kapı açıktı ve öğleden sonra güneşinin altında Brad'in evin yanından garajlara doğru gittiğini gördük. "Ne yapıyor lan bu?"

Peşinden gidiyoruz ve onu garajın arkasında yığılı eşyaları karıştırırken buluyoruz. Babamın barış dönemlerinden birinde aldığı tüm eşyalar.

arama görevleri. Brad birkaç kovayı ve bir jet yıkayıcıyı devirerek, "Buldum," dedi. Elinde bir olta ve bir çanta tutarak aramıza geri döndü. "Hadi balığa gidelim."

BRAD

James ve Danny'nin şaşkın ifadeleri beni eve kadar takip ettiklerinde anlaşılabilirdi. Bir saat sonra, ben zamanımı oltalarım ve viskim arasında paylaştırırken, Otto kanepede oturmuş King'in gönderdiği görüntüleri incelerken hâlâ beni izliyorlar. Bir oltaya tutuyorum. "Rusty," diye düşünüp masanın üzerine bırakıyorum.

"Sanırım bir içki daha alacağım," diyor Danny.

"Ben de sana katılacağım." James bir sandalye çekip oturuyor ve oltaya kancalarını özenle yerleştirmemi izliyor.

"Brad, ne halt ediyorsun sen?" Danny sonunda sandalyesine çöküp James'e içkisini uzatarak sorar.

"Leon'a parayı ayarladın mı?" "Evet," diye kısaca yanıtlıyor.

"Bir şey var mı?" Otto'ya bakmadan sordum. "Hiçbir şey yok."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, işime bakıyorum. Sonra koltuğuma geri yaslanıp her şeyi düşündüm, her şeyi çözdüm. James ve Danny de bana izin verdi.

Bekliyorum. Sabır gösteriyorum ama açıkça hissetmiyorum. Şükürler olsun ki bana güveniyorlar.

Kapı açılır ve gözleri bağlı, ağzı kalın bir koli bandıyla kapatılmış bir adam sendeleyerek ofise girer, Ringo kışına sağlam bir tekme atarak ona yardım eder. Goldie öne çıkar ve bandı yırtar. "Kahretsin," diye küfrederek yüzüne uzandı ve bir zamanlar kaşlarının olduğu yeri hissetti. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun-" Beni, Danny'yi ve James'i masanın etrafında görünce ağzı bir anda kapandı.

"Uğraşmak mı?" Gülümseyerek söylüyorum, psikopatlığın bir ucunun beni ele geçirdiğini hissediyorum. "Oh, seni zavallı, hayalperest sık kafalı." Ringo ve Goldie giderken ayağa kalkıp omzundan tutarak onu bir sandalyeye itiyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Ben bir polisim! İdam cezası alacaksın!"

Suratına kapandım. "Bir suç işlendiğini tespit etmeleri gerekiyor ve bir suç işlendiğini tespit etmek için de bir cesede ihtiyaçları var." Gülümsüyorum. "Kanıt bırakmayı planlamıyorum."

Bean arkasına yaslanıyor, panik içindeki gözleri üçümüzün arasında gidip geliyor ve Danny gülümsüyor. "Amerikalı olan, geçen sabah kahve içmeye çağırdığımızda bizim olduğumuzdan çok daha kötü bir ruh hali içinde," diyor.

"Korkunç," diye ekliyor James. "Bacağın nasıl?"

Bean'in kalçalarına bakıyorum - Danny Black'i tanıyorum - sonra avuçlarımı her ikisinin üzerine koyup sıkıyorum. Çığlık atıyor. "Hâlâ ağrıyor diyebilirim." Danny'nin kıkırdamasına neden olacak şekilde düşündüm. "Şimdi işimize dönelim." Ellerimi çırpıyorum ama yine de suyun tıslama sesini duyuyorum. Kaşlarımı çatarak Bean'in yığıldığı sandalyenin altına bakıyorum ve bacaklarından aşağıya sidik damladığını görüyorum.

"Bunu başka duyan var mı?" Danny sessizce söylüyor. "Yeni halımın her yerine sızıyor." Bir kâğıt ağırlığı alıp Bean'in dizine kuvvetle fırlatıyor ve Bean acı içinde inliyor.

Masadan bir kanca kaydırıyorum. "Sakıncası var mı?" James doğruldu ve Bean'in etrafında dönerek kollarını tutup geriye doğru çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor, ben eğilirken gözlerini paslı kancaya dikmiş dehşet içinde. "Hayır, dur!" Başını sallayarak beni engelliyor.

Dik duruyorum ve iç çekiyorum. "Daha fazla el."

"Ellerimi iyi kullanırım." Danny çok geçmeden Bean'in başını tutarak kancayı diline sokmama izin verdi.

"Arhhhhh!"

"Mükemmel," diye düşünüyorum, oltayı geçirip masaya geri getiriyorum. Oturuyorum, oltayı biraz çekiştiriyorum ve Bean'in kafasını sarsıyorum. Pearl'ün bu durumdaki zihinsel görüntülerinin beni uçuruma sürüklemesini engellemek için bir çaba. Bean uçurumun kenarına gelmemi istemiyor. En azından şimdilik. "Şimdi hepimiz rahatız." Viskimi boştaki elime alıyorum. "Gösteriye devam edelim." Çocuklara bakıyorum. "Şu lanet soruların *bazılarını* cevaplayın."

"Ne-ne istiyorsun?" Bean kekeliyor, konuşmaya çabalıyor. "Oğlunuza şantaj yaptığım için özür dilerim."

İpi uyarıcı bir şekilde çekiyorum ve acıdan çok korkuyla bağırmasına neden oluyorum. "Öyle misin, Bean?" diye soruyorum. "Gerçekten öyle misin?"

"Evet, evet öyleyim!"

Hırlıyorum ve ipi çekiyorum, etini biraz yırtacak kadar çekiyorum. Bir damla kan çenesinden aşağı damlıyor. "Bükülmüş polisler hakkında beni en çok kızdıran şey ne biliyor musun?"

"Ne?" James sorar.

"Açgözlüler mi?" Danny gönüllü olur.

"Aynen öyle." İçkimi yudumluyorum ve bardağı yere çarpıyorum, Bean'in zıplamasına ve ipin tekrar çekilmesine neden oluyorum. "İşte *bu* senin hatandı," diyorum ve kalkıp Picasso'ya doğru yürüyorum. Halat gerildiğinde duruyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, Bean'in kafasının öne doğru çıktığını, James'in onu hâlâ koltukta tuttuğunu görüyorum. Gülümsüyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Bernard King'i nereden tanıyorsun, Bean?"

"Bilmiyorum."

Yalancı.

Başımı eğerek durduğum yere çöküyorum. "Hayal kırıklığına uğradım." Şömineye doğru bir adım daha atıyorum, başımı kaldırıp tabloya hayranlıkla bakarken çizginin çekildiğini hissediyorum. "Black ailesinin amblemini nereden bildiğini açıklar mısın? Çünkü bunu sadece bizden ya da polislerden öğrenebilir." Yüzümü ona dönüyorum. James bırakırsa aptal herif yüzüstü düşecek. "Ve bunu kesinlikle bizden öğrenmedi." Danny'nin ilgisini üzerimde hissediyorum. "Sendin, değil mi Bean?" Gülümseyerek ve heyecanlı bir ses tonuyla soruyorum. "Ona arşivden bazı fotoğraflar gösterdin mi?"

Çekilmekten kaçınmak için hafifçe de olsa başını sallıyor. Ben de bunu düzeltip resme yaklaşıyorum. Burnundan o kadar ağır nefes alıyor ki, sümüğü dışarı fişkırıyor.

"Bunlardan herhangi biri hafızanı canlandırdı mı?"

"Herhangi bir şey var mı?" Danny soruyor. "Yani, gösterinin tadını çıkarıyorum, ama gerçekten çok açım ve annem kendine özgü yahnisini yaptı." Danny karnını ovuşturuyor ve James gözlerini deviriyor. "Bu ailede doyurmamız gereken bir sürü boğaz var. Ben mutfığa gidene kadar hepsi mideye indirilirse çok fena olur."

"Kimse akşamdan kalma bir İngiliz'i sevmez," diyorum sessizce.

Çek, çek.

"Siktir, tamam, evet, bendim." Bean neredeyse inliyor. "Ona gösterdim."

"Tabii ki sendin Bean, nereden bildiğimi biliyor musun?"

Gözleri giderek daha da büyüyor. "Nasıl?"

Danny ve James'in beni dikkatle, sessizce merakla izlediklerini hissediyorum. "Çünkü oğlum King'in elinde ve Miami'de ailem dışında Nolan'ın oğlum olduğunu bilen tek kişi sensin."

"Siktir," diye nefes alıyor Danny, avucunun içini alnına vurarak. "Tabii ki."

"Aman Tanrım." Bean salyalarını akıtıyor ve titriyor, farkındalık ona sertçe çarpıyor. "Anlamalısınız, beni tehdit etti. Ailemi."

"Oh . . ." Alt dudağımı çıkardım. "Köşeye sıkışmıştın."

"Evet, evet, köşeye sıkışmıştım."

"Ve oğluma şantaj yapmak," diye soruyorum, "King sana bunu da mı yaptırdı?" "Ne?" Yüzünde fazladan bir panik ifadesi beliriyor.

"Yeterince yüksek sesle konuşmuyor muyum?" Bean'in yanına gidip gömleğini yumruklarken ve onu hırlayan yüzüme doğru çekerken James'e soruyorum. "Rusların ve Meksikalıların cinayetlerini üzerimize yıkma planın boka sardığında, King sana oğluma şantaj yaptırdı mı?" Kükredim.

Başı sallanıyor, daha fazla sümük uçuşuyor, daha fazla salya çenesindeki kan damlalarına karışıyor. "Hayır."

"Hayır, yapmadı. Sen yaptın. Çünkü sen açgözlü bir pislisin, değil mi? Kendini FBI'a fark ettirmek istiyorsun, değil mi?"

Danny yüzünü buruşturarak, "Ajan olmaktan nefret edersin," diyor. "Onları daha da korkunç bir şekilde öldürüyoruz."

"Yani King'e bizi suçlaması için gereken şeyi verdiniz -sebebi ne olursa olsun- ve iki Rus ve iki Meksikalının cinayetlerini çözdüğünüzü iddia ettiniz. Ama işe yaramadı, değil mi? Çünkü dostumuz Ajan Higham amblemlerin *solak* biri tarafından oyulduğu gerçeğini gündeme getirdi." Danny ve James'in anlama çabalarını duyarak *sağ* elimle ipi tekrar çekiyorum. "Ve Higham az önce bu suçları soruşturanın *sen* olduğunu doğruladı. King'in işlediği cinayetlerden bizi sorumlu tutmaya çalışıyorsun. Planın suya düşünce de - çünkü King'i tutuklayamazdın, değil mi- Danny hakkında bilgi almak için oğluma şantaj yaptın. Çünkü yasadışı bir adam hiç yoktan iyidir, değil mi?"

"Kendimi hedef alınmış
hissediyorum," diye
homurdanıyor Danny. "Kendimi
aşağılanmış hissediyorum," diye
ekliyor James.

"Sorun şu ki Bean, seni aptal bok parçası, FBI'a girmek için kendi gündeminin ötesini görmeyi ihmal ettin ve şimdi Miami'de büyük bir bok fırtınasına katkıda bulundun. Bizi oyaladın, boşa kürek çekmemize neden oldun." Yüzümü ona doğru ittim. "Ve oğlum King'in elinde ve onu bize şantaj yapmak için kullanıyor!"

"Ben yapmadım. Ben asla-"

"King'in yeğenine ne yaptığını biliyor musun?" Birden sakinleşerek soruyorum.

"Yeğeni mi?"

"Evet, yeğeni. Onu yıllarca taciz etti. Onu zengin, ahlaksız bir tecavüzcüye sattı. Artık benim kadınıam oldu."

"Oh, Tanrım, lütfen." Arkasına yaslandı ve ben de hattı çektim. "Arhhhhh!"

"Bu. Eskiden böyle yapardı." Başka bir keskin çekiş. "Hoş değıl, değıl mi?"

Çek, çek. Yelp, yelp. Şömineye doğru yürüyorum. Halat çekilince arkama bakıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Görünüşe göre ipin sonuna geldik."

"Hayır, lütfen!"

Onu kuvvetle çekiyorum ve kancayı dilinden koparıyorum, James onu sandalyesinde tutarken kan dondurucu bir çığılık atmasına neden oluyorum.

"Ewww." Danny, Bean'in çırpınan dilini görünce yüzünü buruşturdu. "Bu çok iğrenç."

Ofis kapısı açılır. "Ah." James Bean'i serbest bırakır. "Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın."

Higham, Bean'in yere düşmesini izler. "Oh, Tanrı aşkına." Ve doğruca dışarı çıkar, Tank de onu takip eder.

Higham içeri girip Bean'i tekrar yere yatırdığında Danny, sanki yanlış odaya girdiğini ve tamamen farklı bir sahne bulacağını umuyormuş gibi, "Uçan bir ziyaretçi," diye düşünür.

"Neler oluyor?" diye soruyor, sırayla her birimize bakarak, bir grup çocuğa cezalarını vermeden önce açıklama fırsatı veren bir müdür gibi.

Bean'i gösteriyorum. "Şu anda bir işin ortasındayım, mutfakta beklemenin bir sakıncası var mı?"

"Lanet olsun, siz üçünüz benim ölümüm olacaksınız." Geri çekilir ve kapıyı çarparak çıkar.

"Bütün yahniyi yeme!" Danny kapıya doğru bağırır.

Bean sırt üstü yuvarlanıyor, kan tükürüyor, duyulmayan dualar mırıldanıyor. Yanına gidip tek dizimin üzerine çöküyorum ve elimi uzatıyorum. Elime hızla bir silah düştü. "Bernard King ile çalışan, ona yardım eden, onunla ilişkisi olan herkesin dilini koparacağım." Glock'un ucunu kasıklarına dayayıp ateş ediyorum. "Ve taşaklarını da patlatacağım." Gevşedi ve silahı bir kenara atıp kendime yeni bir içki aldım.

Ben tadını çıkarırken sessizlik oluyor, Danny ve James bana bir an veriyor. Sonra onlarla yüzleşiyorum.

"Yani Rusları ve Meksikalıları King mi öldürdü?" James soruyor.

"Evet. Dediğim gibi. Dediğim gibi, Nolan'ın benim için kim olduğunu sadece Bean biliyor. King, Nolan'ın benim olduğunu bu şekilde biliyor. Black ailesinin amblemini bu şekilde aldı. Bean'le konuşuyordu."

"Lanet olsun." Danny halının üzerindeki pislik parçasına bakarak küfrediyor.

"Ve Nolan'ın yüzü bunu doğruladı." Hâlâ köşede mutlu bir şekilde çalışmakta olan Otto'yu işaret ediyorum. "Yüzünün sağ tarafında daha fazla hasar var."

"Sol kroşe," diye nefes alıyor Danny.

Bir sandalyeye çöküp nefes alıyorum. "Ve Pearl bana adamın ona neler yaptığını anlatırken başının sağ tarafını gösterdi."

"Sikik herif." Danny sigarasını yakar ve birkaç nefes çeker.

"King, Pearl'ün yeni sahibine güvenli bir şekilde teslim edilmesinin ardından Polonya'dan para sözü aldı. Bildiğimiz gibi, Pearl yeni sahibine ulaşamadı." Yapbozun tüm parçaları yerli yerine oturmaya başladığında yanaklarımı şişiriyorum. Ya da o kadar da güzel değil. "Polis Pearl'ün boynundaki izleyiciyi çıkardı. Winstable'da olmalı, yani bilinen son yeri orasıydı ve

King'i Miami'ye getirdi. King golf oynarken Bean ile yakınlaştı, birkaç tehdit savurdu. Söylentiye göre Polonyalıları ortadan kaldırmıştık, bu yüzden bakiresini bulmak bizimle başladı. King bizi tek başına alt edemeyeceğini biliyordu ve Ruslarla Meksikalıların silah piyasasında olduğunu duymuştu, bu yüzden onlara gitti."

"Tanrım," diye nefes alıyor Danny. "Parasını gerçekten istiyor."

Mırıldanıyorum. "Bakiresini geri almak için Rusların ve Meksikalıların bizim ölmemizi istemesine ihtiyacı vardı, bu yüzden onların adamlarını öldürdü ve suçu bize attı."

"Zaman kaybı," diye mırıldandı Danny. "Sandy ve Luis bu ek teşvik olmadan da ölmemizi istiyorlar."

"Belki, ama bu etkili bir teşvik, değil mi? Nefreti yenilemek için iyi bir yol."

"Sanırım. Peki ya kulüpteki tetikçi?" James soruyor. "King mi?"

"Hayır, sanırım onu Sandy gönderdi. Ama Pearl'ü öldürmesi için değil. Pearl öldükten sonra King'in ne işine yarar ki?"

James'in kaşlarını çatması etkileyiciydi. "Ne? Sandy Sandy *kaçırmak* için birini gönderdi

Pearl? Neden?"

"Sandy'nin King'in silahlarına ihtiyacı var ama ona güvenmiyor. Kimse güvenmiyor. Bence cephaneliğini almak için Pearl'ü pazarlık kozu olarak kullanacaktı."

"Siktir," diye nefes alıyor Danny.

"Anya'nın Sandy'y e Brad ve Pearl'den bahsedip bahsetmediğini biliyor muyuz?" James Otto'ya sorar.

"Ona söylemiş," diyor Anya'nın telefonunu kaldırarak.

"Mesajla." "Ne yazıyor?" Ayağa kalkıp kalbim çarparak soruyorum. "Amerikalı'yla yattığını."

"Peki Sandy neden King'e söylemedi?" James sorar.

"Çünkü Pearl yüz milyon etmezse King için değersizdir. Sandy'nin King'e ihtiyacı var."

"T a n r ı m , " diye nefes alıyor Danny. "Ve şimdi King'in oyunda *iki* yüz milyon dolar değeri var ve Nolan'a sahip, *ayrıca*

Ruslar ve Meksikalılarla iş yapmasına gerek yok." İleriye bakıp düşünüyorum. Ne kadar çok düşman edinmişim.

"Ama yine de," diye devam eder Danny. "Pearl'ün artık bakire olmamasının King için ne önemi var? İki yüz milyonu cebe indiriyor."

King için neden önemli olduğunu bilmiyorum ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor. Danny'nin dediği gibi, King'in ilgilendiği tek şey silahlarsa neden Sandy'den para almadı? *Çünkü 200 milyon olmazdı.* Sandalyeme gömüldüm, tedirgindim. "Pearl'ü borsaya götürme şansım yok," diyorum sessizce ama herkesin beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Sandy gibi ben de o şerefsiz King'e güvenmiyorum. "Sandy Anya'ya ulaşmaya çalıştı mı?"

"Evet, denedi." Otto cevaplıyor. "Mesajlar ve aramalar." "Cevap vermeli miyiz?" Danny soruyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Anya ürkmüştü, bu yüzden kaçtı. Sandy'yi arayıp gideceğini söyleyebilirdi. Zamanı olmayabilirdi. Sandy'nin bildiği kadarıyla, öylece çekip gidebilirdi. Onu ifşa ettiğimizi bilmesini istemiyorum."

"Lanet olsun, yemek yemem lazım," diye inliyor Danny, ofisten çıkarken ağrıyan başını tutuyor, James de çok geride değil, yahnilerini almaya gidiyor. Ve uğrayan FBI ajanını yatıştırmak için.

Ama Otto kanepede kalıyor. Bana bakıyor, başını sallayarak yanına gitmemi istiyor. "Benim görebildiğimi sen de görebiliyor musun?" diye soruyor, onunla birlikte Nolan'ın görüntülerini incelerken.

"Anlıyorum."

"Ve bu," diyor ekranı değiştirerek.

Kahretsin, evet, görüyorum. "Teşekkürler. Leon'a söyle ortalığı temizlesin." Telefonumu çıkardım ve bir arama yaptım. Açacağını bildiğim gibi hemen cevap verdi. "Yolda mısınız?" Diğerlerini takip ederek soruyorum.

"Sadece Amerikan pasaportumu arıyordum."

Gülümsüyorum. "Senin için bir hoş geldin partisi düzenliyorum."

"Bir şişe getireyim mi?"

"Bir sandık getir."

İNÇİ

Bırakana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum, sandalyeyi bırakıyorum ve terasın kenarına doğru temkinli adımlar atıyorum, destek yok, beni tutacak kimse yok. Sanki biri sürekli ciğerime bir çatal saplıyormuş gibi hissediyorum, acı kesiyor. Camın yaklaştığını ve aynı zamanda uzaklaştığını izliyorum, her adım bir öncekinden daha acı verici. "Hadi," diyorum dişlerimi sıkarak, acıyı geri itiyorum çünkü gerçekten de geçmişte katlandıklarımla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Hem de hiç. Arka dişlerimi daha sert ısıriyorum, yan tarafımı tutuyorum, yüzüm berbat oluyor. Bu hiçbir şey değil. Her şeydi. Acım artık daha keskin, daha gerçek. Şimdi, rahatlamak için savaşmak için her türlü sebebim var. Top gibi kıvrılıp pes etmemek için. Kendimi uyuşturmak için. Saklanmak için. Yeniden uğruna yaşayacağım bir şey var. Zayıf olamam. "Yapabilirim." Elimi uzatıp küpeşteye ulaşmaya çalışıyorum.

Neredeyse geldik.

Sadece birkaç adım
daha. "Ne oluyor
lan?"

Zıplıyorum, acıyla tışliyorum ve öne doğru düşüyorum, korkuluğu ıskalıyorum. Brad beni yakalıyor, tam bardağı yüzüstü düşürmeden önce. "Ow," diye fısıldadım, onun elini sıkarak

Beni ayağa kaldırırken ön kollarımı tutuyor.

"Sana lanet olası bir ah vereceğim," diye mırıldanıyor huysuzca, kolunu dizlerimin altından geçirip beni kucaklıyor. Kolumu boynuna dolamak da acıtıyor ve yeni alçıya alınmış kolum göğsümün üzerinde kurşun gibi duruyor. Ama manzaram?

Beni yatağa taşırken profilini inceliyor, güzelliğine hayran kalıyorum. Şimdi bile, stresli ve kaşları çatıkken. Çok güzel. Beni yavaşça indiriyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye çıkışıyor.

"Doktor hareket etmem gerektiğini söyledi," diye itiraz ediyorum. "Ve uzun süre üzerinde durmaktan kığım ağrımaya başlamıştı."

"Ben de sana acıyan bir kış vereceğim."

"Bu akşam kesinlikle verici bir ruh hali içindesiniz."

Uyarı dolu bakışı beni gülümsetiyor. "Aç mısın?"

"Rose bana biraz güveç getirmiş." Yatağın başucundaki kaseyi gösteriyorum ve Brad bakıyor.

"Ona dokunmadın."

Omuz silkip yastığa yaslandım. Gerçek şu ki, acıkmıştım. Sonra Rose'a aptalca bazı sorular sordum. Cevaplar hoşuma gitmedi. "Endişeleniyor."

"Rose her zaman endişelidir." Kaseyi eline alıyor ve yahniyi karıştırıyor, bir bacağı kaldırıp yatağın kenarına oturuyor. Beni besleyecek.

"Endişeleniyorum," diye ekliyorum, tepkisini bekliyorum. Bana bir tepki vermiyor, sadece işine odaklanıyor ve kaşığa biraz sebze koyup ağzıma götürüyor. Huysuzluğuna huysuzluk katmak istemediğim için de alıyorum. Bundan hoşlanmadım. Güveçten değil, durumdan. Brad kaşığa daha fazla koyarken çiğniyor ve yutkunuyorum. "Ne yapacaksın Brad?"

"Ne yapacağımı biliyorsun." Yukarı bakıyor, gözleri dudağımda. Artık küçük, zarif bir yüzük görmüyor. Bir olta görüyor. Bir kanca görüyor.

Kurban. Gözlerini kırpıştırıp başka tarafa bakıyor ve kaşığı ağzıma doğru tutuyor. "Aç."

"Hayır."

"Yahniyi ye, Pearl."

"Lanet yahniyi istemiyorum!"

Kaşık kâseye vuruyor, yüzü öfkeyle doluyor. *Kahretsin*, huysuzluğuna bir şey eklemiyor. Tekrar ağzıma baktı. Ve hızla başka tarafa bakıyor.

"Kes şunu," diye emrediyorum. "Beni yine o kız yapma."

Kâseye bakarken çenesi kasılıyor. "Özür dilerim. Ben sadece-" Vücudu nefes alışıyla birlikte kalkıyor. "Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var." Uysalca gülümsüyor.

Boğazımın tıklandığını, paniğimin arttığını hissediyorum. Ya kafasını toparlayamazsa? Ya beni o kızdaki başka bir şey olarak göremezse? Ya ... ya beni istemiyorsa? "Senin için o olamam." Sesim çatlıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmamı izliyor. "Dur," diye emrediyor, kaseyi yere bırakıyor ve yatağın üzerine çıkıyor, dört ayak üzerinde, dizleri ve yumrukları vücudumun her iki yanındaki şilteye gömülü. Beni içine hapsetti. Ama bana dokunmuyor. Başımı kaldırıp benimkinin üzerinde duran yüzüne bakıyorum, saçları gözlerine doğru dökülüyor. "Benim için asla bir kahramandan başka bir şey olmayacaksın Pearl. Bir savaşçı."

"O zaman dokun bana," diye fısıldıyorum, beni duyması için yalvarıyorum. "Çok narinsin."

"Dokun bana," diye homurdanıyorum ve o başını sallıyor, gözleri kırık bedenimde geziniyor.

"Asla acının sebebi olmayacağım. Seni asla incitmeyeceğim."

"Canımı yakıyorsun," diyorum ona, yüzüne uzanıp kirli sakalını okşarken irkilmesine neden oluyorum. Gözleri kapanıyor, yüzü dokunuşuma dönüyor, nefes alıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, "ama sana dokunamam." Avucuma bir öpücük konduruyor ve yataktan kalkıp sadist bir göt deliği gibi tişörtünü çıkarıyor. Göğsü şişmiş görünüyor. Pürüzsüz. Kurşun yarası parılıyor. Banyoya doğru yürürken oturmak için mücadele ediyorum, giderken kolundaki bandajı çıkarıyor ve kapıyı kapatıyor. Bana dokunamaz. Şimdi mi, asla mı?

Gözlerim çıplak dizlerimin üzerinde geziniyor. Hayır. Hayır, beni kurban yapmıyor. Bastırılmış, acı dolu bir homurtuyla bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkıyorum, kolumu göğsüme bastırarak yavaşça banyoya doğru yürüyorum, her adımda vücudumdan kaburgalarım doğru şok dalgaları yayılıyor. Oraya vardığımda nefes nefese kalmıştım ve kapıyı iterek açtığımda Brad duştaydı. Arkamdaki duvara çarpıp onu varlığımdan haberdar edecek kadar sallandığından emin oluyorum. Elleri başının üzerinde, ıslak saçlarını yarıya kadar geriye çekmiş, vücudu çıplak ve sırlıklam.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağıyor.

"Değilim," diye onaylıyorum, destek için kapı çerçevesini tutarak.

"Kıçını yatağa geri sok." Bir havlu kaptı ve üzerini örtüp bağladı.

"Benim bir kıçım var, Brad. Ve onu öpebilirsin." Kaşlarımı çattım ve Brad vurulmuş gibi sarsıldı. Sonra ayakları fayans zemini tokatlayarak bana doğru geliyor. "Babam gibi davranıyorsun," diye bağıyorum, onu olduğu yerde durduruyorum, yüz ifadesi yaralı. Nefes almak için bir an duruyorum, beni kıçımın üstüne koymadan önce öfkemi toplamak için. Kıçımı değil ama *kıçımı*. Sakinleşecek bir şey yok. "Ben patronluk taslamak ve ... ve ... ve ... ebeveynlik yapmak için kaydoldum!" Bağıyorum. "Sana sahip olmak için kaydoldum. Dokunulmak ve acıtmamak için kaydoldum. Sevmek ve aşkımın beni terk edeceğinden korkmadan karşılık vermek için. Terk edilmemek, yalnız bırakılmamak, korkmamak ve yalnız olmamak için kaydoldum." Öfkem sendeleyerek ilerlememe neden oluyor ve Brad birkaç dakika içinde ikinci kez beni yakalıyor. Acı içimi yakıyor ama kalbimdeki acıyla kıyaslanamaz bile. Göğsüne bakıyorum, başım eğik, gözlerim düşük. Ta ki

Brad boğazımı tutuyor ve yüzümü onunkine yaklaştırıyor. Tembel bakışlarında hemen kayboldum. Ona duyduğum sevginin seviyesiyle sarsılıyorum. Tüm kalbimi verdiğim tek kişi o. Tüm güvenimi ve *umudumu*... Onu kaybedersem mahvolurum.

"Düştüğünde kaldırılmak için," diye mırıldanıyor, ağzını nazikçe dudaklarıma bastırıyor, dudağımın titremesini durduruyor ve bana yeniden hayat veriyor. Dudaklarının şefkati, dilinin nazik girdabı, ağzının sıcaklığı içinde eriyorum. Ve dünyam bir kez daha kendini düzeltiyor. Uzun, yavaş bir öpücük. En iyisinden. Beni her gün böyle öpmesini istiyorum. Sonsuza dek sürüyor, ama yavaş yavaş durduğunda, dudaklarımı nazikçe gagaladığında ve yüzünün boynumun kıvrımına düşmesine izin verdiğinde hala çok erken gibi geliyor. "Seni yakaladım," diye fısıldıyor, boğazıma hafif öpücükler konduruyor. "Sana sahibim."

İç çekiyorum, ona yaslanıyorum. Her yönden. "Bağırmak istememiştim."

"Seni istemediğimi hissettirmek istemedim," diye cevap veriyor, sesi titreyerek. "Bu-"

"Çok fazla."

Başını salladığını hissediyorum. Birkaç nefes alıyorum. "Seni görmek istiyor."

Vücudum sertleşiyor ve yine acıyor. Sanırım bunu bekliyordum, çünkü o insanlarda gördüğü korkudan beslenen hasta bir piç. Uzun zamandır bende bu korkuyu görmedi. Çünkü beni hiç görmedi. Oteldeki an kısaydı ve tekmelerini beslemek için yeterli değildi. Ama bir kez daha demek bir daha asla demek. Ve aslında, eğer bunu talep ediyorsa, tek bir doğru cevap var. Özellikle de Nolan'ı geri almak istiyorsak. "Yapacağım. Onu göreceğim."

Brad hızla boynumdan çıktı, yüzü inanmazlığın bir resmiydi. "Ne?"

"Yapacağımı söyledim."

Şakayla karışık gülüyor, beni bırakıyor ve sendelediğimde hızla geri alıyor. Yüzü düzeliyor. "Bu zor bir hayır."

"Nolan'ı geri getirmeyecek."

"İki yüz milyona verecek."

Ondan çekiniyorum. "Ona para mı ödüyorsun?" *İki yüz milyon mu?* "Bir dakika.

Benim ... olmadığımı biliyor mu?" Anya kimseye söyledi mi?

Brad başını sallar. "Bilmiyor ve Nolan var, Pearl. Onu kızdırma riskini göze alamam."

"Ama Anya biliyordu."

Brad parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Bilmem gerek," diyor sessizce.

"Aman Tanrım, Brad." Gözlerimi kırıştıyorum, hayretler içindeyim, kendimi yine inanılmaz derecede sarsılmış hissediyorum. "Ona bunu ödeyemezsin." Ama ne olacağını sanıyordum ki? Amcam Nolan'ı geri getirecek, beni alamayacağını kabul edecek ve hepsi bu kadar mı olacaktı? Tabii ki düşünmedim. Ama bu çılgınca bir para.

Brad yüzüme dokunarak, "Şşt," diye beni susturuyor. "Bir daha asla sana yaklaşmayacak."

"Amcam pazarlık yapmaz, Brad. Taleplerini dile getirir ve insanlar da bu talepleri yerine getirir ya da-"

"Ya da ne?" diye sorar. "Onları öldürür mü? Pearl, aşkım, artık İngiliz kırsalında değilsin. Miami'desin. İngiliz'in malikanesindesin." Boynumu tutuyor ve nazıkçe masaj yapıyor. "Sen benim kalbimdesin." Bayılmak için hiç uygun bir zaman olmayabilir ama yine de oluyor. "Bana güvenmek zorundasın."

Ona güven. *Tanrım*. Gönülsüzce başımı sallıyorum - çünkü başka ne yapabilirim ki? - ve sözlerime güvenmesi gerektiğinden korkarak beni öpücüklere boğmasına izin veriyorum. Bernard King'i tanıyorum. Hafife alınmamalı.

"Senin için bir hediyesi olduğunu söyledi," diyor Brad sessizce. "Ne olduğunu biliyor musun?"

Hava alıyorum. Sadece tek bir şey olabilir. Benim için çok değerli bir şey. "Annemin kolyesi."

"Kolye mi?"

"Ben doğduğumda babam bunu ona getirmiş. Etrafı yakutlarla çevrili bir inci." Yutkunuyorum. "İnciler benim için, yakutlar annem için."

"Adı Ruby miydi?"

Başımı salladım. "Bir gün benim olacağını söylemişti. Ben onu gömdükten sonra aldı." "Onu geri alacağız," diyor Brad, sesi emin ve kesinlikle kızgın geliyor.

"Hadi, yatağa dön."

Yatakta mı? Yatakta olmaktan bıktım. "Bir süreliğine aşağı inemez miyim?" Şu anda bir çay ve sigara kulağa rüya gibi geliyor.

"Sen de-" Ona yorgun bir bakış attığımda vücudu sönüyor. "Peki," diye yumuşuyor. "*Sadece* kısa bir süre için."

"Tamam baba," diye nefes alıyorum ve beni yatağa oturtup kot pantolonumu giydirmeden önce kıcımlı sıklığında ırkiliyorum. Beni kucağına alıp kollarının arasında aşağıya taşıırken şaşkınlığımı göz kırparak atıyorum. "Biraz yürümeme izin ver," diye yalvarıyorum aşağıya yaklaşırken. Gücümü toplamam gerekiyor ve Brad'in beni her yere taşıması iyi hissettirse bile yardımcı olmayacak.

Dibe ulaştığında eğiliyor ve beni nazikçe ayağa kaldırıyor, rahatsız olup olmadığını anlamak için yüzüme bakıyor, ben de belli etmemeye çalışıyorum.

"Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes alıyorum, kolunun sırtıma dolandığını hissediyorum. Beni mutfığa götürüyor ve herkes beni gördüğünde tüm konuşmalar kesiliyor. "Tanrım, herkes burada," diyorum garip bir kahkahanın ardından, tüm dikkatler bana çevrilmişken. Yüzler sempati dolu. Bundan hoşlanmadım. Bu bir hataydı. Hepsi bana ne olduğunu biliyor. Hepsi benim kim olduğumu biliyor. Brad'in direncini hissederek geri çekilmeye başladım. Ona baktım. "Bir gün için bu kadar yeter," diye fısıldadım.

"Seni yakaladım," diyor sessizce ve beni masaya doğru götürüyor. Fury ayağa fırlıyor ve bir sandalye çekiyor. Sonra odaya bakıyor, kaşlarını çatıyor, hızla uzaklaşıyor ve herkes onun gidişini izliyor, koca canavar adam hızla ilerliyor. Birkaç dakika sonra elinde televizyon odasından aldığı bir yastıkla görünür. Sandalyenin üzerine koyar. Vurur.

"Benim kazıklarım yok, Fury," diyorum ve kalabalıktan atmosferi bir nebze olsun yumuşatan birkaç homurtu yükseliyor. Brad, Beau'nun yanındaki sandalyeye oturmama yardım ediyor. Elime uzanıyor ve sıkıyor. Ella zayıfça gülümsüyor. Rose arkamdan geliyor ve omuzlarımdan nazikçe sarılıyor. Esther elime bir fincan çay tutuşturuyor ve ocağa dönüp bir kâse çay hazırlayıp Tank'e vermeden önce başımı öpüyor. Danny bana göz kırpmıyor. James hafifçe başını sallıyor. Goldie, Ringo ve Otto sert yüzlerinin izin verdiğinden daha nazik bir şekilde gülümsüyorlar. Zinnea ve Quinton bile burada.

"İyi misin, piliç?" Mason sorar.

Odanın köşesine, Mason'ın elinde birayla tezgâha yaslandığı yere bakıyorum. "Pekâlâ." Gülümsüyorum.

Sonra Leon ve Jerry mutfığa girerler. "Hepsi bitti," diyor Leon. "Ama halı kurtarılamaz. Pearl, kızım." Gelip bana arkamdan nazikçe sarılıyor, ben de Brad'e bakıyorum. Gözlerini deviriyor.

Tanrım. Kelimenin tam anlamıyla *herkes*.

"Sevgilim," diyor Zinnea, Leon'u kenara itip yüzümü okşuyor ve gülümsüyor. "Meditasyon yapmalıyız."

"Zinnea," diye iç geçirdi Quinton. "Bırak kız nefes alsın."

"İşimiz bitti mi?" Brad odadakilere sorar, yüzü serttir. Ve işte bu kadar. Herkes kendi işine dönüyor, yiyor, içiyor ve konuşuyor. Pek gülüşme olmaz. Nolan yok. Anya yok. Bu bir tecrit. Benim yüzümden.

Brad şu anda dalgın görünüyor, düşüncelere dalmış ve ben bu düşüncelerin nerede olduğundan emin değilim. "Hey," diyorum nazikçe, onu rahatsız ederek. Gözlerini kırpmıyor ve dikkatini bana veriyor. "Neredeydin?"

"Sadece birkaç şeyi bir araya getiriyorum." "Mesela?"

"Seni endişelendirecek bir şey yok gibi." Eğilip alnımdan öpüyor ve Danny ile James'e bakıyor. Bu, onların komplo kurmak için ortadan kayboldukları kısım.

"Geri döneceğim," diyor ve beni masada bırakıyor. Rose beşiğindeki Maggie'yi kontrol ediyor -belli ki onu gözünün önünden ayırmak istemiyor- ve sonra yanımdaki sandalyeye çöküyor ve Beau tekrar elimi sıkıyor. Bunu kaç kez yaptılar? Adamlarının savaş planlarını yapmak için ayrılmalarını mı izlediler? Adamlarının gidişini izlediler ve onları bir daha görüp göremeyeceklerini merak ettiler.

"Davetli miyim?" diye soruyor bir adam. Onu tanıdım. Tersanedeydi. Brad gülüyor, cevap vermiyor ve gidiyor.

"Sanırım ben hiç burada değildim," diye sesleniyor.

Brad omzunun üzerinden, "Doğru tahmin ettin," diyor. "Kendine iyi bak, Higham." "Kim o?" Takım elbiseli adamı izlerken düşünerek soruyorum erkekler ve Goldie dışarı çıkar. Vikingler, Mason, Leon ve Jerry bile gider. "Bu Ajan Higham," diyor Beau, çok rahat bir şekilde.

"Ne?" Gıcırđıyorum. "Polis mi?"

"FBI." Rose ayağa kalkar. "Seninle dışarıda görüşürüz, Harold." Onunla kol kola girer ve mutfaktan dışarı çıkar. "Seni görmek her zaman çok güzel."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum ve çayımı kaldırıp yudumlarırken masanın karşısındaki Ella'yı kontrol ediyorum. Onu çok iyi tanımıyorum ama bu kadar endişeli görünmesinden nefret ediyorum. "Affedersiniz," diyor Beau, ayağa kalkıp gidiyor, polis ve Rose'u takip ediyor.

Masanın üzerindeki sigara paketine bakıyorum, bir tane içmeyi çok istiyorum. Kirli hava olsa bile normal nefes almak için. Uzun nefesler. Kısa, keskin, panikli değil.

Doktor odaya giriyor, beni görünce gür kaşlarını kaldırıyor. "İyi misin Pearl?"

"Brad beni aşağı taşıdı," diyorum, bunu bildiğinden emin olmak için.

"Tabii ki öyle. Al, bunları dene. Çok daha güçlü." Bana iki hap uzatıyor ve hiç vakit kaybetmeden onları suyla karıştırıyorum. "Her dört saatte bir iki tane," diyor masaya bir kap koyarak. "Ağrının üstesinden gelecektir."

"Teşekkür ederim, Doktor."

"Yahni, Doktor?" Esther soruyor.

"Evet, lütfen." Karnını ovuşturup Ella'nın yanına yerleşiyor ve onu kontrol ediyor.

"İşte." Esther bir kâse koyuyor ve Doc soluk soluğa onun elini tutuyor.

"Şuna bakar mısınız?"

Korkunç bir şekilde kızarıyor ve telaşlanıyor. "Hâlâ biraz tuhaf hissediyorum." "Tebrikler canım."

"Teşekkürler, Doktor. Yanında biraz ekmek ister misin?" diye sorar ve coşkuyla başını sallar. "Ben getiririm."

"Tebrikler Esther," diyorum gülümseyerek. "Teşekkür ederim Pearl."

"Sanırım biraz temiz hava alacağım," diyorum kendimi ayağa kaldırarak. "Çok uzak değil." Mutfaktan bahçeye açılan kapıyı gösteriyorum.

"Yardım ister misin?" Zinnea, Quinton'ı öne doğru iterek gönüllü olup olmadığını soruyor.

"Hayır, hayır, ben iyiyim." Sağlam elimi kaldırdım.

"Kısa adımlarla yürüyebiliyor," diyor Doktor, bana kefil olarak.

"Bunu Brad'e söyle," diye mırıldandım.

"Aldım." Güveçten koca bir lokma alıp mutluluğunu mırıldanıyor ve ben de gözleri kapalı olduğu bir anda Marlboro paketini alıp, yüzüme acımı göstermemek için kendimi zorlayarak kapıya doğru küçük adımlarla ilerliyorum. Dışarı çıkıyorum ve alçak bir duvarın üzerine oturup sigaramı yakıyorum.

Ve bekle.

Çünkü benim gaddar, insanlık dışı amcam her zaman istediğini alır.

BRAD

Bu ofiste hiç bu kadar çok insan olduğunu sanmıyorum. Tüm dikkatler üzerimde. *Herkesi* bilgilendirmenin zamanı geldi. "Higham gitti mi?" Ben soruyorum.

"Rose onu uğurluyordu." Goldie sinirli bir şekilde halıya bakıyor. "Nolan bir motelde tutuluyor," diyorum Otto dizüstü bilgisayarını ve odaya bakacak şekilde çevirir. Nolan'ın sandalyeye bağlı görüntüsü ekranı doldurur. Yaşam kanıtı. Ama o siyah ve lanet olası mavi. Dişlerim gıcırıyor. "Otto'nun takip cihazı taktığı X5, MIA yakınlarındaki otoyolda boktan bir motelde durdu."

Otto, "Target'ın otoparkındaki kamera görüntülerini aldım," diyor ve hepimiz eğilip X5'in otoparktan geçişini ve hemen ardından jet ski çeken bir kamyonu görüyoruz. Onu işaret ediyorum. "Bu King. Sanırım Nolan'ı tersaneden aldığı anda jet ski'yi çeken *bu* kamyoneti kullanıyordu."

"Çünkü kimse tekne iskelesinde jet ski çeken bir kamyonu sorgulamaz," diye homurdanıyor James.

"Doğru." İşaret parmağımı X5'e doğru sürüklüyorum. "Bu Sandy." Sonra bir Lexus beliriyor. "Ve şuradaki de Luis."

"Becer beni," diye nefes alıyor Danny.

Otto ekranı değiştiriyor ve hepimiz iki adamın bilinçsiz bir cesedi X5'in bagajından bir kapıya doğru sürüklediğini izliyoruz. "King Nolan'ı konteynırdan aldı. şimdi Sandy'nin elinde." Otto için Tanrı'ya şükürler olsun. Dürüst olmak gerekirse, Danny ve ben onun teknoloji dehası beyni olmadan aşağılık, suçlu hayatlarımızı nasıl sürdürdük emin değilim. "Nolan bir sigorta poliçesi. Anya'nın Sandy için çalıştığını biliyoruz. Anya Pearl'le birlikte olduğumuzu biliyordu ve Sandy'ye söyledi, ama King Pearl'ün bozulmamış olmasını istedi, bu yüzden Sandy'nin King'e bu bilgiyi vermediğini biliyoruz."

"Bekle," diyor Ringo, duraksayan elini kaldırarak. "Bırak da bitireyim," diyorum ve o da geri çekiliyor.

"Ayrıca King'in golf oynamaya başladığını ve Pearl'ün izini sürmek için Bean ile arkadaş olduğunu da biliyoruz."

"Ya da iki yüz milyon dolar," diye homurdanıyor Danny.

"Anya'nın Danny'nin telefonunu dinlediğini ve Sandy'ye kadınlarımızın cep telefonu numaralarını verdiğini biliyoruz. Sandy de bu numaraları King'e verdi. Sandy'nin Pearl'ü kaçırmaya çalıştığını ve böylece King'den istediğini alabilmek için onu yem olarak kullanabileceğini *düşünüyoruz*. Silahlar. Çünkü ona güvenmiyor."

"şimdi bekleyebilir misin?" Ringo'nun eli tekrar havaya kalkar. "Ve sakın bana bitirmediğini söyleme."

"Daha bitirmedim."

"Zor. Bilmek istiyorum. Sandy neden King'e Pearl'ün artık bakire olmadığını söylemesin ki? King'i bize karşı kışkırtmak için mükemmel bir yol."

"ünkü o zaman King için değersiz olur," diye söze karışıyor Danny.

"Sandy'nin King'in oyunda biraz payı olmasını istiyor," diye devam ediyorum. "Sahip olmaya değer bir şey. Pearl yok, para yok, deri yok. King'in silahlarına ihtiyacı var ve onları temin etmeden kasabadan ayrılmasını göze alamaz. Para King'in ödülü, biz de Sandy'nin." Lanet olsun, kafam o kadar dolu ki düşebilir.

"Eğer King'in ödülü paraysa, neden silahlar için Sandy'nin parasını almıyor?" Ringo soruyor.

Ve cevaplanmamış soru da bu. "Sandy'nin King'in istediği şeyi alamaması kadar basit olabilir." *İki yüz milyon.*

"Olabilir," diye düşünüyor James düşünceli bir şekilde. Bundan şüphe eden tek kişi ben değilim.

"Demek plan bu," diyorum.

"Harika," diye şarkı söylüyor Danny. "Bir planımız var. Ben de körlemesine gideceğiz diye endişeleniyordum." Gidip bir düzine bardağı sıraya diziyor ve bir şişenin ucunu bardakların üzerinde birkaç kez gezdirip gelişigüzel dolduruyor. "Bir tane isteyen var mı?"

Mırıldanan bir *dizi evet sesi* odayı doldurur ve bir sürü insan içeri girip içki talep eder.

"Anlaşma Nolan ve Pearl için 200 milyon dolar, Sandy ve Luis içinse silah yok." Birçok kişinin yanakları inançsızlıkla genişler ama James ve Danny'ninkiler öyle değildir. Düşünceli kaldılar. "King'in Nolan'ı geri vereceğine güvenmiyorum. Nolan Sandy'nin elinde ve Sandy silahlarını ya da bizi almadan Nolan'ı serbest bırakmayacaktır. King bizden parasını alana kadar silahları vermeyecektir. Tabii silahları temin ederse. İstedikini aldıktan sonra siktirip gitmeyeceğini söyleyecek bir şey yok. Kısacası, kimse kimseye güvenmiyor ve ikisi de kışını kolluyor."

"King Sandy'ye silahları vermeden istediğini elde etmeye mi çalışıyor?" Goldie soruyor.

"Öyle görünüyor, evet." "Bu

bizim için iyi, değil mi?"

Sen de öyle düşünebilirsin. "İşimi şansa bırakmayacağım. King'e güvenmiyorum." Sessizce söyledim. "Chaka, Nolan'ın tutulduğu motele taşınacak, aynı zamanda ben de King'le henüz kararlaştırılmamış bir yerde buluşacağım." Çünkü kararları onun vermek isteyeceğinden hiç şüphem yok. "İhtiyacım *olduğunda* hepinizin arkamı kollamasına ihtiyacım olacak. King'in kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesine izin vermeliyiz. Nerede buluşmak isterse, onunla buluşacağım. Ne zaman derse, ben ayarlarım. Talep ettiği her şeyi kabul edeceğim." İki yüz milyon uğruna riske girmeyecek.

Pearl'ü *görmek*. "Parayı belirlenen bir yere nakledeceğim. Yine, Kral'ın seçimi."

Danny başıyla Pearl'ün masanın üzerindeki telefonunu işaret eder.
"Yapılacak tek bir şey daha var."

Başımı sallıyorum, birkaç saniye telefona bakıyorum ve kontrolün bende olmasını istiyorum. Telefonu açtım ve onu aradım. "Para bizde."

"Heyecan verici," diyor. "Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde nerede ve ne zaman olacağına dair ayrıntılar için sizi arayacağım."

"Tamam. Peki ya Sandy ve Luis?"

"Bu bizim küçük sırrımız, Amerikalı dostum."

Danny'ye bakıyorum. O da inanmıyor. "Ve oğlum sende mi?" "Evet, var."

"Güzel," diyorum sessizce. *Siktiğimin yalancısı*.

"Peki ya yeğenim?" diye soruyor.

Yapamam. *Yapamam* işte. "Sana daha önce de söyledim, o bu planlara dahil değil.

İki yüz milyon alıyorsun. Kızı da göremeyeceksin." "Yani balkabağım *sende* mi kalacak?"

"Hayır. Ben sadece genç bir kadını bir tecavüzcünün ahlaksız pençelerinden kurtaracağım."

"Bu çok cesurca." "Ben buna ilkeli derim."

"İki yüz milyon için mi?" Gülüyor ve sanki derimi jiletliyor. "Bu pahalı bir prensip."

"Prensiplerimin bedeli konusunda endişelenmenize gerek yok." "Ama geri vermem gereken bir kolye var."

"O gelmiyor," diye homurdanıyorum.

"O zaman korkarım anlaşmamızın şartlarını değiştirmeli, birkaç silah tedarik etmeli ve oğlunuzu öldürmeliyim." Telefonu kapatıyor, odada bir dizi soluk sesi çınıyor ve kalbim mideme iniyor. Bir nefes alıyorum

Uzun bir nefes aldım, tüm odağın üzerimde olduğunu hissettim. Yavaşça köşeye sıkıştırılmamı izliyordum.

King'in sadece Pearl'ü görmek istemediğine dair korkunç bir his var içimde. Onu *istiyor*. Bu Sandy'nin parasını neden almadığını açıklıyor. Hayvanını ve parayı geri istiyor. Mutlu günler. Her iki dünyanın da en iyisini elde ediyor, ayrıca dört yıl sonra Pearl yirmi beş yaşına girdiğinde, babasının yirmi milyon sterlinlik mirasını da alıyor. *Hay sikeyim*. Ölümü gerçekten çok yavaş olacak. "Siktir, siktir, siktir," diye tıslayarak ona sesleniyorum, sırtımı duvara dayamış bir şekilde. Sessizlikle cevap veriyor. "Aramanı bekleyeceğim." Telefonu kapatıyorum ve sıcak ve terli bir şekilde sandalyeye yığılmadan önce tavana doğru böğürüyorum. Sessizlik dayanılmaz.

"Bize beş dakika müsaade edin," diyor James, ofisin kapısını açıp herkesi dışarı çıkarırken.

Yakıyorum, aceleyle üflüyorum, başımı arkaya yaslıyorum. Yapmamızı istediği şeyi yapacağımızı söyleyen bendim. Ama bu? *Hay sikeyim!*

"Tek motivasyonu para gibi görünmüyor Brad," diyor Danny sessizce.

"Başka bir yolu olmalı." Bir nefes daha çekiyorum ve dumanı gökyüzüne doğru üflüyorum. "Chaka'nın Nolan'ı *hemen* çıkarması gerekiyor, sonra harekete geçeceğiz. Pearl'e gerek yok."

Danny'nin yanakları şişer. "Bu riskli. Sandy'nin moteli izleyen adamları olacaktır."

"Ama başka seçeneğimiz yok." James telefonunu çıkarır. "Chaka'yı ben mi arayacağım?"

Başımı sallıyorum ve James arıyor. Telefonu kapatmadan önce basitçe

"İçeri girin," dedi. Ve sonraki on dakika on yıl gibi geliyor, hepimiz sigara içip bekliyoruz,

içiyorum ve volta atıyorum. Sürekli saatimi, cep telefonumu kontrol ediyorum.

James'in telefonu çaldığında, kalbim boğazıma kadar tırmanıyor. Bağlanıyor. "Nolan burada değil," diyor Chaka. "Onu taşımışlar."

"Siktir!" Bağıyorum, sandalyeyi odanın öbür ucuna tekmeliyorum ve elimdeki bardağı duvara fırlatıyorum. Bardak gürültüyle kırılıyor ama hepimiz hâlâ aşağıdan gelen silah seslerini duyuyoruz.

"Chaka?" Mermiler, patlamalar ve bağırışlar devam ederken James "Chaka" diyor. "Chaka, beni duyabiliyor musun?"

Hat kesiliyor. Sessizlik.

Uzun, kalıcı, gergin bir sessizlik.

Pearl'ün telefonu çaldığında bozuldu. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve aramayı bağıyorum. "Rus arkadaşımızın oğlunuzu kaçırdığını mı sandınız? Senin için ne büyük hayal kırıklığı. Benimle taşak geçme." Kıkırdıyor. "Ben de senin gibi adamları öğle yemeği niyetine yerim. Talimatları bekle. Yeğenimi de getireceksin. Sadece sen, Pearl ve benim param."

Telefonu kapattıktan sonraki sessizlik işkence gibi. "Siktir!" Telefonu bırakıp ofisten çıkıyorum ve mutfağa doğru yürüyorum. "Nerede o?" Odadakilere soruyorum. Herkes kapıya bakıyor. Dışarı çıktım ve onu bir duvarın üzerinde otururken buldum. Sigara içiyor. Beni bekliyordu.

Gözlerini bana doğru çevirdi.

Kelimeleri söylemek istemiyorum.

Ama gerek yok. Başını sallıyor, sigarasına bakıp düşünüyor. Bunun olacağını bilmesinden nefret ediyorum.

GÜL

Ertesi akşam Maggie ile televizyon odasına girdiğimde Vikingler, Leon ve Jerry'yi sehpanın üzerine para desteleri yığarken buluyorum. Yığınlara bakıyorum ve hepsi başını kaldırmış, elleri bir deste parayı yerleştiriyor. "Daha büyük bir masaya ihtiyacınız olacak," diyorum umursamazca, onları bırakıp giderken Tank'ın kıkırdadığını duyuyorum. Eşikte Beau'yla karşılaşıyorum. "Oda dolu," diyorum.

Kaşlarını çatıyor ve içeri bakıyor. Gözünü bile kırpmıyor. Ve bu bizim için üzücü bir durum değil mi? Bombalar, fidyeler, adam kaçırmalar. Hepsi bu ailenin hayatında sadece bir gün. Yine de bir içkiye ihtiyacım var. Sadece küçük bir tane.

Beau mutfığa gidiyor, ben de ön kapının yanındaki pencereden dışarı bakıyorum ve işçilerin yeni kapılar taktığını görüyorum. Bunların da yıkılması ne kadar sürer? İçimi çekiyorum, Maggie'yi bezini değiştirmek için yukarı çıkarmak üzere geri geri gidiyorum ama daha ilk adımda durup ofisteki adamları dinliyorum. Bütün gün oraya girip çıktılar. Sonra kapının açıldığını duyuyorum ve hızla arkamı dönüp merdivenleri çıkıyorum.

"Rose?" Danny sesleniyor ve ben omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Onu yatırıyor musun?"

"Evet, yorgun. Biraz sessizliğe ihtiyacı var."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldanıyor, merdivenlerden çıkıp yanımıza geliyor. Onda o bakış var. Fırtına öncesi sakın bakış. *Benim için güçlü olmana ihtiyacım var* Rose sözlerini yakın zamanda duyacağımı söyleyen bakış. Bu bakış bana kıyametin çok yakında kopacağını söylüyor. "Terasta bir şeyler içelim mi?"

"Terasta içki?" Ben papağan. "Şaka mı yapıyorsun?"

Yüzü hiç değişmiyor, gözleri lazer gibi üzerimde. "Karıma zaman ayırmaktan bahsederken şaka yaptığımı ne zaman gördün?" Maggie'nin kışından güçlü bir esinti yakalıyor. "Tanrı aşkına."

"İhmal edilmiş hissetmiyorum, eğer endişelendiğin buysa." Her an toplu bir suç işlemeyi planlamıyormuş gibi konuşuyor. "Peki senin yapacak işlerin yok mu?" Fidyeye ödeyip Nolan'ı geri almak gibi mi? "Bildiklerimi bilerek oturup kocamla birkaç güzel içki içemem."

"Ne biliyorsun?" diye soruyor, ilgilenerek.

"Bundan hoşlanmadığımı bilecek kadar."

"Yani pek bir şey değil."

Öfkeyle homurdandım. "Aslında evet, ama seninle evli olduğum için buna alışkınım."

Koluma girip bizi yatak odasına götürürken, "Ne kadar da zehirli ve *sana* vurgu yapıyor," diye düşündü. "Küçük kızımızı yatıralım, sonra da soğuk bir içki içerken sahip olamadığın için kızgın olduğun bilgiler konusunda sana yardımcı olacağım."

Öyle mi? "Bana her şeyi anlatacak mısın?"

Omuz silkiyor. "Çoğunu. Mideni bulandıracak şeyleri dışarıda bırakacağım." İrkildim. Pearl'den bahsediyor. Nelere katlandığını. Danny Maggie'yi kollarımdan alıp beşiğine yatırıyorum. "Bezinin değiştirilmesi gerekiyor," diyorum.

"Yok artık."

"Evet, kahretsin," diye karşı çıkıyorum, dolabın üstünü değiştirirken. "Bir sürü var aslında." Onları Danny'ye uzatıyorum ve tatlı tatlı gülümsüyorum. "Ben hızlıca bir duş alacağım."

"Senin için ne kadar harika," diye mırıldanıyor, kızımıza surat asarak. Onu kendi haline bırakıyorum ama banyoya gittiğimde duşu açmıyorum. Kapıda durup onu izliyorum. Onu dinliyorum. "Çok adam öldürdüm bebeğim," diyor sessizce, kızın bezinin bağlarını çekerek. "Birçoğu oldukça iğrenç ölümlerdi." Başını geri çekiyor, kolunun kıvrımı burnunu kapatıyor. "Ama hiçbirisi senin gibi midemi bulandırmadı. Yüce *Tanrım*." Başını çeviriyor ve içeri girmeden önce bir nefes alıyor, büyük elleri hızla çalışıyor. "Bu büyük bir başarı."

Gülümsüyorum, kapının pervazına yaslanıyorum.

"Ama o adamı asla tanıyamayacaksın," diye devam ediyor, poposunu siliyor ve ayak bileklerinden tutup kaldırıyor ve altına hızla temiz bir bez geçiriyor. "Kardeşinin bunu yapmasından nefret ediyorum." Gülümsemem duraksıyor. Ben de bundan nefret ediyorum. "Bunların hepsi yakında bitecek." Danny onun şeftali gibi tenini inceliyor. "Acımış görünüyor." Sonra kremi aldı. "Bunu düzeltebilirim." Büyük parmağını tencereye daldırıyor ve fazlasıyla alıp kızın poposuna sürüyor. "Her şeyi düzeltebilirim," diyor ve kız kabul ettiğini söylerken bezini bağlıyor. "Evet." Onu kucağına alıp önünde tutuyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilirsin," diye fısıldıyor. "Annene söyleme."

"Benim için sorun değil," diye sesleniyorum kapıdan usulca ve dönmesini sağlıyorum.

Gözlerini deviriyor ve Maggie'ye geri dönüyor. "Aldırmayacağını söylüyor ama annenin söylediği ile kastettiği farklı şeyler. Biz erkeklerin mücadele etmesi gereken şey de bu."

"Sen paha biçilemezsin, Danny Black." "Kapa çeneni. Git bir duş al."

Sırıttıyorum ve ağırlığımı kapıya verip duşa giriyorum ve açıyorum. Soyunuyorum, saçımı arkadan bağlıyorum ve içeri giriyorum. Çok geçmeden o da bana katıldı. Terasta romantik içkilerimizin başlangıcı. İçeri girdi.

Arkama geçip ellerini karnıma koydu ve omzumu öptü. "Konuşacak çok şeyimiz var Bayan Black."

"O zaman eve canlı gelsen iyi olur." Kıçımı onun sert aletine doğru itiyorum, sertliğin yumuşak popoma verdiği hissi içime çekiyorum.

"Ölemem," diye fısıldıyor, dudakları ıslak sırtımda yavaşça geziniyor. "Cehennem bile bana sahip olamaz."

Avucunu amıma doğru kaydırıp kalın bir parmağını sokarken başım geriye düşüyor. Yukarı doğru itiyor, sonra geri çekiliyor ve bir tane daha ekliyor. "Yelek giyeceksin," diyorum. Sormuyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama silahlar içerdini biliyorum.

İnliyorum, parmaklarıyla beni sikerken fayanslara uzanıyorum. "Ne istersen bebeğim. Arkanı dön." Parmaklarını serbest bırakıyor, Beni döndürüyor ve kalçalarımın altından tutup vücuduna doğru kaldırıyor. Islak saçlarını geriye iterek yavaşça aşağı iniyorum. Titriyor. Yüzü geriliyor. Fırtına öncesi sakinliği.

Monitörü masanın üzerine koyuyorum ve Beau gülümseyerek ona doğru çeviriyor. "İçki içmek için gelmediğini biliyorum, o halde bilgi almak için gelmiş olmalısın," diye espri yaparak sandalyeme öküyorum.

Kaşlarını atıyor. "Bundan ne kadar nefret ediyorsun?"

Omzumun üzerinden bakıyorum, Danny ve James'in ellerinde içkilerle bu tarafa doğru geldiklerini görüyorum. Konuşuyorlar. Sessizce. "Gerçeği duymak üzere miyiz?"

"Ekonomik olacağını umuyorum."

Adamlar masaya ulaşılıyor ve Beau ile ben koltuklarımıza oturup bekliyoruz. Bardakları yere koydular. Sandalyelerini aldılar. Rahatlarına baksınlar.

"Nolan'ı bulduğumuzu sanıyorduk." James işleri başlatıyor, belli ki bu işi uzatmak istemiyor. Danny'ye baktım, yüzündeki soğukkanlı ifadeden hoşlanmamıştım.

James'i izliyor. "Chaka taşındı. Nolan'ın orada olmadığını bildirdi. Silah sesleri duyduk. Chaka izini kaybettirdi."

"Ölü mü demek istiyorsun?"

Beau öyle diyor. "Ona ulaşamıyoruz."

"Çocukları var," diye geveledim. *Yüzlerce!* "Ve bir karısı."

Danny bardağını masanın üzerinde yavaşça çeviriyor. Bu hareketi bile hoşumuza gitmeyecek bir şey söylemek üzere olduğunu gösteriyor. "King Pearl'ü görmek istiyor."

Beau gülmeye başlıyor ama adamlar masanın karşısından bize bakıp yüzlerindeki ifadeyi ciddileştirince duruyor. "Bu talebi ciddi ciddi düşünmüyorsunuz değil mi?" diyor.

"Başka seçeneğimiz yok Beau," diye yanıtlıyor Danny. "Bu hassas bir konu."

"O onun amcası," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Ne tür bir hayvan o?" En kötü türden. Kocamın ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Pearl'ün artık bakire olmadığını bilmiyor." James devam ediyor. "Nolan elinde. İki yüz milyon istiyor ve Pearl'ü görmek istiyor. Yoksa Nolan da yok, Ruslar ve Meksikalılar da bizi saf dışı bırakmak için gerekenleri alacaklar."

Aman Tanrım.

"Brad nerede?" Beau sandalyesinden fırlayarak sorar.

"Pearl'le birlikte. O iyi."

Tamam mı? Hepimiz Brad'in iyi olmayacağını biliyoruz.

Brit ve Enigma'ya bakıyorum. Bu işin nasıl gideceğinden emin olmadıklarını söyleyebilirim. İçimi kötü bir his kaplıyor ve Beau'nun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum çünkü koltuğuna geri dönerken sırtı dikleşiyor.

Sonra Tank ve Fury'nin evden çıktığını görüyorum ve bu kötü his daha da artıyor. "Neler oluyor?" Beau onları da fark ederek sakince soruyor.

"Jet sizi bekliyor," diyor Danny, yüzü ifadesiz. "Sessizce gidebilirsin ya da gürültü yapabilirsin. Birincisini tercih ederim."

O bana bakarken ben de kocama bakıyorum. Sayıların güvenliği. Destek. Belki de en azından birimizin mantıklı düşüneceğini umuyorum. O kişinin Beau olacağı kesin. "Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum iddialı bir şekilde.

"Yanlış," diyor Danny. "Gitmeden önce içkini bitirip terasta geçirdiğin zamanın tadını çıkarmak ister misin, istemez misin?"

"Daha içkime bile başlamadım," diye çıkışıyorum.

Danny öne doğru eğildi, yara izi parlıyordu. "O zaman başla."

Bardağı kaldırıp ayağa kalkıyorum ve içkiyi yüzüne fırlatıyorum. Gözlerini kapatıyor, hava alıyor, arkasına yaslanıyor ve masadan bir peçete alıp yüzünü siliyor. "Hâlâ gidiyorsun," diye düşünüyor.

James'in gözleri Beau'nun karnındaki elindedir. Karşı koymayacak.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum Danny'ye, dönüp öfkeyle uzaklaşıyorum, Tank topuklarımın üzerinde. "Ben giderim," diye bağıriyorum ona. "Kavga için kendini hazırlamana gerek yok." Evin içinden geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve odamıza giriyorum. Halının üzerine iki bavul yerleştirilmişti. Maggie araba koltuğunda. Esther onların yanında oldukça utangaç görünüyor.

"Bunun en iyisi olduğunu biliyorsun" dedi, kollarını açmış bana doğru gelirken. Ve ben gözyaşlarına boğuldum. "Oh, Rose." Beni kucakladı. "O sadece seni ve çocukları korumak istiyor. Her şeyden önce bir anne olduğunu söyledin. Buna Brit'in karısı da dahil."

"Onun yanından asla ayrılmak zorunda kalmamalıyım."

"Hepimiz onun tam odaklanmaya ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Sen ve çocuklar etraftayken bunu yapamaz. Hadi, şimdi."

O. İhtiyaçlar. Tam. Odaklanmaya. Onun da çocukları var, tıpkı Chaka gibi. *Yaptı.* Eğer Chaka gönderildiyse ve öldürüldüyse, King bir adım önde demektir.

Bundan nefret ediyorum.

Danny'den nefret ediyorum.

İçinde yaşadığımız bu boktan dünyadan nefret ediyorum.

"Anne." Danny'nin sesi odaya süzülüyor ve Esther bana bakıyor.

"Geri kalan eşyalarımı hazırlayayım," diyor ve Maggie'yi toplayıp gidiyor, muhtemelen sesin yükselmek üzere olduğunu biliyor.

"Kötü sözlerle ayrılmak istemiyorum," diyor sessizce.

"Neden? Birbirimizi bir daha göremezsek diye mi?" Bir çekmeceye gidip açıyorum ve birkaç kıyafet daha çıkarıyorum. Bir kazağı kabaca katlayıp yatağın üzerine bırakıyorum.

"Birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Villadaki tüm jiletleri kaldırttınız mı?" Bir kazak daha çıkarıp diğerinin yanına atarak soruyorum. "Bir sallantı geçirirsem diye mi? Kendimi çaresiz ve dengesiz hissedersen diye mi?"

"Yapma, Rose."

"Peki ya Doc? O kiminle gidiyor?" Bir kazak daha çıkardım. Ona bak. Union Jack kazağıma. Ve gözyaşlarına boğuldum.

"Bebeğim, ağlama." İç çekiyor ve yanıma geliyor, saçlarımı tutup sertçe çekiyor. Bana kim olduğumu hatırlatıyor. Karısı. "Benimle St. Lucia sahilinde buluşacaksın."

Buraya daha önce de gelmişim. Birçok kez. Bu dehşet hissini yaşadım, *güçlü olmana ihtiyacım* var sözlerinin gelmesini bekledim, ama daha kolay olmuyor ve bununla savaşmak için dizlerimin tepkisini kontrol edemiyorum. Çünkü benim korkum Danny beni aldığından beri farklı bir korku. Onu kaybetmekten korkuyorum. Dehşete düştüm. Ölümsüz olduğunu söyleyebilir. Bir dereceye kadar öyle. Ama bu sefer farklı hissediyorum. Ve bir adam ölümcül olmadan önce kaç kez vurulabilir? Onu altı ay önce kaybettiğimi sanmışım. Ben de onu dört yıl önce kaybettiğimi sanmışım. Olasılıklar kanununu zorluyor gibi hissediyorum. "Ya gelmezsen?" Fısıldıyorum.

"Dünyada beni öldürebilecek tek bir kişi var ve o da şehir dışına çıkıyor, böylece Ölüm'ün pençelerinden kurtulmuş olacağım." Göz kapaklarımı öpüyor. "Hadi gel." Eğilip kazağı alıyor ve yüzümü siliyor. "Jet havaalanında bekliyor." Çantaları alıp yanımdan ayrılıyor ve ben onun uzun boylu, becerikli bedeninin gidişini izliyorum. Benim kocam. İngiliz. *Dikkatli ol.*

Yutkunarak ve koklayarak odanın etrafında tam bir tur atıyorum. İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum ama geldi. Bu yüzden yapmam gerekeni yapmalıyım. Banyoya yürüyorum ve kendimi toparlayarak yüzümü yıkıyorum. Kimi kandırdığımı bilmiyorum. Perişan görünüyorum. Rahatsız. Endişeli.

İçimi çektim ve aşağıya indim. James bagajı yüklüyordu ve Otto Esther'e sarılmıştı.

Pearl yok. Çünkü onlarla kalmalı.

"Maggie'nin sütünü almam lazım," diyerek mutfığa yöneldim. Ve Pearl'e veda ediyorum. Dışarıdaki kapının açıldığını görüyorum ve onu bir duvarın üzerinde oturmuş sigara içerken buluyorum. Yanına gidiyorum, alçalıyor ve çabayla gülümsüyor. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemiyorum. İkiyüzlü davranmış olurum. "Al." Cep telefonumu uzattım. "Böylece birbirimize ulaşabiliriz. Beau'yu ara, tamam mı?" Başını sallıyor, saçlarına bir öpücük konduruyorum ve mutfığa gidip bir soğutucu çanta bularak yanından ayrılıyorum. Dondurucuyu açıyorum ve süt malzemelerimi içine doldurmaya başlıyorum, diğer uca ulaşana kadar dayanmasını umuyorum.

Umarım ihtiyacım olduğu kadar uzun ömürlü olur.

İNÇİ

Ev kocaman bir gerilim kutusu gibi, herkes sessiz. Rose ve Beau'nun Maggie ile birlikte Range Rover'a bindirilişini pencereden izliyorum. James direksiyona geçiyor, Danny yolcu koltuğunda. Ringo ve Goldie önde bir Mercedes'te. Otto, Esther ve Vikingler başka bir Mercedes'le arkada. Hepsi silahlı. Kızlar St. Lucia'ya gönderiliyor. Tehlikeden uzağa gönderiliyorlar. Beni onlarla birlikte Danny'nin özel jetine bindirememesinin Brad'e hem acı verdiğini hem de öfkелendirdiğini biliyorum.

Bir arabanın beklediğı kapıdan çıkana kadar arabaları izliyorum. Mavi ışıklar bir kez yanıp sönüyor. İşaretsiz bir polis arabası. Bir eskort. FBI ajanı mı? Higham mı? Birkaç hap daha alıp suyla birlikte yutuyorum. Şimdi ev sessiz. Mutfak boş ama lavabonun yanında bir fincan var. Esther bunu almazdı. Doktor o harika ağrı kesicileri yazdığından beri ağrım çok daha az kesildiğı için yavaşça hareket ederek, bulaşık makinesini çekip açmadan ve üst rafa yerleştirmeden önce bardağı suyun altında çalkalıyorum. Kapatıp çalışma yüzeyine bakıyorum. Birkaç leke parlak yüzeyi bozuyor, bu yüzden bir bez alıp ıslatarak onları siliyorum. Sonra lavaboyu duruluyorum. Ocağın sapında asılı duran çay havlusunu düzeltiyorum.

Dikkatimi dağıtıyorum.

Adamlar bekledikleri çağrışı alana kadar zaman öldürüyorlar. Plan yapacak zamanları olmayacak. Amaç da bu zaten. Arka cebime uzanıp Rose'un bana verdiği cep telefonunu çıkarıyorum. Benim için endişelendiğini, herkes için endişelendiğini biliyorum ama aynı zamanda onun ve Beau'nun burada neler olduğunu bilmeleri gerektiğini, yoksa çıldıracaklarını da biliyorum. Beau'ya bir mesaj gönderiyorum.

Suçlular için polis eskortu kiralanabildiğini bilmiyordum.

Kocalarımız olduğunuzda, her şeyi elde edebilirsiniz. İletişimde kalalım xxx

Telefonu cebime geri koyuyorum ve giriş holüne doğru ilerliyorum. Sessiz olun. Ofise gidiyorum. Hiç erkek yok. Televizyon odasından gelen birkaç ses dikkatimi çekiyor, oraya gidiyorum ve Mason, Leon ve Jerry'yi buluyorum.

Para sayıyorum.

Müstehcen miktarda dolar. Fidyeye. Fiyat etiketim. "Bütün gece ve gündüz burada mıydın?" Hafif bir irkilmeye yumuşak bir sandalyeye çökerek soruyorum.

Mason bir bohça bırakarak ofladı. "Biraz göz kırpmak için birkaç saat izin aldık. Patron iki kez kontrol edilmesini istiyor."

"On sekiz milyon eksikimiz var," diye nefes alıyor Leon, kanepede arkasına yaslanarak. "Kesinlikle on sekiz."

"Ortalıkta öylece yüz sekiz-iki milyon dolarları mı var?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hepsi temizlenmeyi bekliyor."

Kaşlarımı çattım. "Aklanmış demek istiyorsun. Para temizlenmedi mi?" Ben soruyorum ve Mason başını sallıyor. "Amcamın kendi başına nasıl temizlemeyi planladığı hakkında hiçbir fikrim yok. İş yok, Amerika'da İngiliz ve o parayla eve dönmek zorunda." O bir zorba, bir haydut, bir canavardı. Bir iş adamı mı? Hayır.

Babam saygın bir iş adamıydı ve bu da nefrete bir katman daha ekledi.

Leon kıkırdar. "Pearl, bebeğim, amcanın bu parayı nasıl temizleyeceği konusunda endişelenmesi gerektiğini sanmıyorum."

Mason'ın ona uyarıcı bir bakış attığını yakalıyorum. "Varsayımsal olarak konuşuyorum," diye devam ediyorum. "Ne hakkında daha fazla endişelenmesi gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Burada çok fazla konuşma oluyor gibi görünüyor." Brad antrenman şortu ve boynunda tişörtüyle kapıda beliriyor. Suçlayıcı gözleri üzerimde.

"Sadece yardım ediyordum," diyorum, Mason paraya bakıp gülümseyince kaşlarımı çatıyorum.

"Yardıma ihtiyaçları yok."

"Onlara eşlik ediyordum."

"Şirket için iki yüz milyon dolarları var."

"Aslında on sekiz milyon eksisiniz var," diyorum ve hemen ayağımı soktuğumu fark ediyorum. Leon'a özür dileyen bir gülümseme veriyorum, o da gözlerini deviriyor. Brad, "Sanırım bu iş sana bir gün için yeter," diyor. ve elini uzatıyor. Takdir dolu bakışlarım kaslı, ıslak göğsünden terli yüzüne doğru ilerliyor.

Sağlam elimi onunkine koyuyorum ve beni yavaşça kaldırmasına izin veriyorum. "Leon orada ne kadar para olduğunun önemli olmadığını, çünkü saymaya fırsat bulamadan onu öldüreceklerini mi söylüyor?"

"Beni neden otobüsün altına atmıyorsun?" Leon mırıldanıyor.

Brad bir kolunu belime dolayarak beni telaşsızca televizyon odasından dışarı çıkarıyor. "Yeter dedim."

"Doğru," diye mırıldanıyorum, azarlanmış bir halde. Onu görmekle nasıl başa çıkacağım? Bu muhtemelen içimdeki rahatsız edici sızıyı açıklıyor. Ona artık beni korkutmadığını göstermek isterdim ama bu onu dürtmek olurdu. Ayrıca, bu doğru değil. Dehşete kapıldım. Ve Bernard King kışkırtılmayı ve korkutulmayı *sever*. Şimdi mi? Seçme şansım elimden alındı çünkü

onu. Garip bir şekilde, beni görmek istediğine inanıyorum. Ayrıca Brad ve diğerlerinin ona ihanet etme planlarını engellemek istediğine de inanıyorum. Adamlar beni bir çatışmanın ortasına atmayacak ve amcam da beni öldürmeyecek. *Çünkü yaşamak daha acı verici.* Özellikle de onunla yaşamak. Ölüyken acı çekemezsin. "O bir iş adamı değil, ama zeki Brad. Her şeyi göze alacaktır. Güven bana, biliyorum." Cevap ya da onay alamayınca başımı kaldırıp ona bakıyorum. Yüzü sürekli sinirli ve rahat arasında gidip geliyor, sanki sürekli duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi. Ki öyle olduğunu biliyorum. Brad yetenekliden de öte. İğrenç derecede ölümcül. Tanrım, hepsi öyle. Endişelenmekten gerçekten nefret ediyorum ama içimdeki bu huzursuzluk çok tanıdık. Sürekli bir korku hissi, Bernard King'in patlamasını bekliyorum. Vereceği zarar için kendimi hazırlıyorum. "Bir şey söyle," diye zorluyorum, sessizliği dayanılmaz.

Ağzı kapalı kalıyor ve merdivenlere ulaştığımızda beni yukarı taşımasını ve dinlenmem için yatağa geri koymasını bekliyorum ama yapmıyor. Mutfığa yöneliyor ve beni bahçeye çıkarıyor. Bir an duruyor, beni tek başıma ayakta bırakıyor ve ışıkları yakıyor. "Yürüyebilir misin?" diye soruyor.

"Evet, yürüyebiliyorum," diye nefes alıyorum bıkkınlıkla. Hiçbir şey hakkında konuşmayacak.

"O zaman yürüyelim." Bana elini uzattı, ben de biraz tereddütle elini tuttum. "Yavaş yavaş gideceğim." Bir elinde ben, diğerinde Marlboro'su, rahat adımlarla ana bahçeye giden patikadan aşağı inmeye başladı. Sessiz. Buna dayanamıyorum.

"Ne yapıyoruz biz?" Cindy ve Barbie'yi uzaktan görerek soruyorum. Duruyorlar, bu tarafa bakıyorlar ve devriyelerine devam ediyorlar. Sanki burada eğlenecek bir şey olmadığını hissediyorlar. Toplarını atamıyorum. Tehlike kol geziyor, bu yüzden tetikte olmalılar. Hazır.

"Yürüyoruz."

"Neden?"

Bana baktı. "Seni yatağa götürecek durumda değilsin, bu yüzden seni yürüyüşe çıkarmalıyım." Sigarasından bir nefes çekip başımın üzerinden üflüyor, ağzının köşesi bir parça eğiliyor.

Başımı dehşet ve hayal kırıklığı içinde sallıyorum, çakıllı yolda her adımımı atarken ayaklarımı izliyorum. "Belki de artık kusurlu olduğum için on sekiz milyondan kurtulmana izin verir."

Eli benimkinin etrafında sıklaşıyor.

"Pearl." "Ve artık bakire değilsin."

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldanıyor.

"Özür dilerim." Ağır bir şekilde iç çekiyorum, alçımı göğsüme doğru kaldırıyorum, ağırlık ve kan akışı rahatsız edici.

"Sapanın nerede?" diye soruyor, rahatsızlığımı fark ederek. "Banyoda bıraktım."

"Al." Bizi durduruyor ve sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıyor, tişörtünü boynundan çıkarıp ortadan ikiye yırtıyor. Birkaç düğüm, birkaç ilmek atıp tişörtü başımın üzerinden geçirirken, kolumu tutup derme çatma askısına yerleştirirken büyülenmiş bir halde onu izliyorum, aramızda bir duman bulutu oluşuyor. Memnun bir şekilde başını sallıyor ve ben de ağzına uzanıp sigarayı dudaklarının arasından alıyorum. Kaşlarını çatıyor ama bir nefes almama izin veriyor. Sadece bir tane. Sigarayı geri alıyor ve ben de başımı çevirip dumanı yüzünden uzaklaştırıyorum. Eli boynuma kayıyor ve dudaklarımız buluşana, ağzı açılana, dili içeri girmek isteyene kadar beni kendisine doğru çekiyor.

Bana sahip olamayacağını söylüyor ama yine de bunu mu yapıyor?

Sağlam kolum boynuna dolanırken vücudumdan korku akıp gidiyor. Çok nazik. Ama çok derin. Nikotin ve saf, erkeksi Brad'in tadını alıyorum. Ve onun temiz ter kokusunu alıyorum. Beni öperken gözlerini açıp bana baktığını görüyorum. Sertliğini alt karnımda hissediyorum ve yeni, sıcak hisler damarlarımda süzülüyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor ağzımın etrafında. "Keşke seni yatağa götürebilseydim."

"Yapabilirsin." Kendimi ona yaklaştırıyorum, onu baştan çıkartıyorum ve boğazının arkasında derin, muhtaç bir gümbürtü titreşiyor. Sırtıma. Hâlâ. Bunu yapabilirim. Buna ihtiyaım var. Yakınlık. Gerekliğimize yüzleşmeden önce kısa bir süreliğine kaçış. "Lütfen," diye fısıldıyorum, çenesini kemiriyorum.

Geri çekilip yüzümü tarıyor, gözleri a. Eminim benimkiler de ona uyuyordur. Yaşadığı zihinsel tartışmayı görebiliyorum. İhtiyaç, direnç, istek, hepsi birbirine karşı savaşıyor.

Kazanmaya ihtiyaım var.

Sigarasını söndürüyor ve beni nazikçe kucağına alıp eve, merdivenlerden yukarı ve odasına taşıyor. Beni yatağı yatırdı ve tepeden tırnağı taradı. "Seni incitmeden bunu nasıl yapacağım?"

Yaralarımın dolayı sinirlenerek dirseğimle yatağı vurdum. "Siktir!" Kolumda korkunç, aşırı bir acı hissederek bağırdım. Midem anında bulanıyor, bulantı beni ele geçiriyor.

"Pearl." Kaşlarını çatarak bana bakarken ismim kmsemi dolu. "Bu biraz aptalcaydı, değıl mi?" İ geçiriyor ve yanıma uzanıyor, dirseğıyle yan tarafını destekliyor, başını elinin üzerine koyuyor. "Tamam mı?"

"Hayır," diye nefes alıyorum, onu görmek için başımı yana eğıyorum. "Söyle bana."

"Nasıl hissediyorum?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Hayal kırıklığına uğramış. Belirsiz. Korkmuş."

Hafifçe başını sallıyor ve bir elini bol şortumun kemerinden geçiriyor. "Kafanı dağıtmak için ne yapabilirim?"

Vücudum aydınlanıyor, tüm acılar unutuluyor. Göğsüm pompalanmaya başlıyor ve o bunu kaçırmıyor. Beklentiyi. "Peki ya sen?"

"oklu görev yapabilirim," diye fısıldıyor. "Kaldır."

Kıçımı yataktan kaldırıyorum ve şortumu kalçalarıma kadar indirmesine izin veriyorum, sonra başparmağını seksimde gezdiriyor, derin nefes aldığında gülümsüyor.

Ve sertçe irkildim, ciğerkime saplanan bıçak başımı döndürdü.

"Hayır, bu olmayacak" diyor, dokunuşunu geri çekiyor ve ben üzgün bile olamıyorum. Acı dayanılmaz boyutlarda. "En son ne zaman ağrı kesici aldın?"

"Daha yeni," diye homurdandım. "Muhtemelen henüz devreye girmemişlerdir. Yarım saat sonra tekrar deneyebiliriz."

Gülümsemesi çok hoş. Yarım saat içinde tekrar denemeyeceğimizi biliyorum. Şortumu yukarı kaldırıyor ve karnımı okşamaya başlıyor. Sessizdi. Düşünceli. Ben onu rahatsız etmiyorum ama telefonu ediyor. Elini cebine atıp çıkardı ama bu onun telefonu değildi. Benim telefonum. Mesajı okurken ekranın bana dönük olduğundan emin oluyor. Yüzünü görmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Ne oldu?" diye sordum. Amcamdan beklediği mesaj bu muydu?

"Seninle birkaç şey konuşmam gerekiyor," diyor, bana dönerek ve bir eliyle yanağını okşayarak.

"Tamam," diye cevap veriyorum tereddütle.

"Düzenlemeler hakkında."

Çırpındığını görünce başımı salladım. Kimin düzenlemeleri? Amcamın mı yoksa Brad'in mi? "Onunla muhatap olmayacaksın," diyor sertçe. "Sakın ona bakma bile.

ona. Annenin kolyesini kabul edecek ve bana yakın kalacaksın." "Peki onu hangi noktada öldüreceksin?"

Göz kırpıyor. "Seni riske atmıyorum."

Bu onu öldürmeyeceği anlamına mı geliyor? "Brad, o adil oynamıyor."

"Yelek giyiyor olacaksın." Eğilip beni görmezden gelerek nazıkçe öpüyor.

"Ve unutmayın, ne olursa olsun sakın olun."

BRAD

Ön kapının yanındaki merdivenlerin başında durup Mason, Leon ve Jerry'nin para dolu çantaları Mercedes'imın arkasına yüklemelerini izliyorum. Yer ve zaman belli olmadan elimizden geldiğince hazırlanıyoruz. "Chaka'dan haber var mı?" Özellikle kimseye sormuyorum.

"Haber yok," diyor James geçerken, Range'inin sürücü ayak boşluğuna bir makineli tüfek sıkıştırarak. "King'den başka bir haber var mı?"

"Hayır." Pearl'ün telefonu çaldığında sigaramı bir saksıya daldırıp söndürüyorum. Herkes işini gücünü bırakıp bu tarafa bakıyor. "Benimle tersanede buluşmak istiyor," diyorum. "Şimdi." Orayı terk ettiğimizi biliyor. Tüm malzemelerden temizledik.

Danny merdivenlerde bana katılarak, "Bir tekne bekliyordur," diye düşünüyor. "Temiz bir kaçış."

"Ve gitmesine izin vereceğim."

Danny kabul ederek başını sallar. Pearl'ün gelişi her şeyi değiştirir. Şerefsiz bizi köşeye sıkıştırdı ve desteğimiz -Şaka- kayıp. James Range Rover'ının bagajına gidip bir yelek çıkarıyor, yaklaşıp yeleği havaya kaldırıyor ve başıyla arkamdaki bir şeyi işaret ediyor. Dönüyorum ve Pearl'ü

Merdivenlerin dibinde spor kıyafetleri içindeydi - tayt ve atlet, beline bağladığı kapüşonlu bir tişört.

"Vakit geldi mi?" diye soruyor, atmosferi içine çekerek.

"Vakit geldi." Yeleği James'ten kaptığım gibi yanına gidip onu kontrol ediyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam," diyor, yeterince yaklaştığımda hemen ön kolumu tutuyor ve bana aksini söylüyor. "Bacaklarımı esnetmem gerekiyordu." Benim yanımdan dışarıdaki Danny ve James'e bakıyor. İkisi de tabancalarını dolduruyor.

"Bu bir önlem," diyorum. "Gel." Onu ön kapının yanındaki pencerenin yanındaki sandalyeye götürüp oturtuyorum.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde elimdeki yeleğe bakıyor ve yeleğin yan kayışlarını koparmadan önce askısını çıkarırken sessiz kalıyor. "Başının üzerinden geçireceğiz," diyorum ve yeleği kaldırıp omuzlarına indirerek bir kolunu geçirmesini engelliyorum. Beni incelediğini hissediyorum, kalbinin sert attığını görüyorum. Yeleği yerine yerleştirirken, "Bana ne yapmayacağını söyle," diye emrediyorum.

"Ona bakmayacağım."

Başımı sallıyorum, yan tuzaklardan birini çekip sabitliyorum.

"Yoksa?" Kaburgalarındaki baskıdan dolayı nefes alıyor. "Konuş onunla."

Diğer kayışı alıp bağlarken bakışlarımı ona çevirip rahatsızlığının seviyesini kontrol ediyorum. "Gözlerini aşağıda tut." Yeleği yavaşça çekip bedenine oturup oturmadığını kontrol ediyorum. Vücudunu yeterince örtmüyor, yakınından bile geçmiyor.

Başını sallıyor, gözleri benimkilerde. "Düşündüğümde daha hafifmiş."

Zırhı hakkında gevezelik ederek saklamaya çalışsa da endişesini, korkusunu görüyorum. "Bana bak," diyorum. Gözlerini kaldırdı. Büyük, yeşil, etkileyici gözler. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi?"

"Evet."

Başını sallıyor, yutkunuyor ve eğilip onu öptüğümde hareketsiz kalıyor, kabul etmiyor ama reddetmiyor da. Dizlerimden kalkıp onu yukarı çekiyorum,

Kapüşonunu belinden çözüyorum. Bununla kolunu kurtaramam, bu yüzden malzemeyi elimden geldiğince geriyorum. Bu da yeterli değil. Bu yüzden onu bir kenara atıp kendiminkini çıkarıyorum ve beyzbol şapkamı da alıyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor başının üzerinden geçirip kol deliğini vücudundan uzaklaştırırken. Nefesini tutarak kolunu içeri sokuyor.

"Üşüteceğimden mi
endişeleniyorsun?"

Gülümsemek istiyor.

Gülümseyemiyor.

"Ben seninkini giyerim," diyorum sessizce, askısını yerine yerleştirip kolunu askının içine koyarken.

Şimdi gülümsüyor ve bu tam da ihtiyacım olan şey. "Saçmalama."

Eğilip beyzbol şapkamı alıyorum ve başına geçiriyorum, bunu yaparken saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyorum. Gözlerini aşağıda tutmasına yardımcı olacak. Onu tekrar öpüyorum. Bu kez o da bana katılıyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde tutuyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve o yine başını sallıyor, yüzü birkaç değerli an için boynumda kayboluyor. Ona sarılıyorum, sessizce göklere dualar gönderiyorum, duyulmalarını umuyorum. Onu kaybedemem. *Aşkımı*. "Gel." Hadi şu işi bitirelim. Beyzbol şapkasını düzeltiyorum, elini tutuyorum ve onu Mercedes'ime götürüp yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum.

Kapıyı kapatıp Danny ve James'in yanına gidiyorum.

"Doğudan gireceğiz." James beni izliyor. En az benim kadar tedirgin. "Sadece sen işaret verirsen harekete geçeceğiz."

Ona işaret vermeyi planlamıyorum. İstedikimi alacağım, ona istediğini vereceğim ve oradan siktir olup gideceğim. King'in anlaşmanın gereğini yerine getirmesi, bana Nolan'ı vermesi ve Pearl'ü almaya çalışmaması için dua ediyorum çünkü sinyal, Pearl'ün ortasında kalmasını gerçekten istemediğim bir çatışma anlamına gelecek.

James Mercedes'i göstererek, "Yükünüz var," diye devam eder. "Onların kokusunu alacaktır."

Beni silahsız, kolay hedef olarak bırakıyor, bu yüzden Danny, James ve diğerleri işarete başvurursam en iyi oyunlarını oynasalar iyi olur.

James'in fırlattığı anahtarları alıp arabaya gidiyorum, Pearl'ün telefonu çaldığında kapıda duruyorum. Telefonu çıkarıp ekrana bakıyorum. Diğerlerinin yüzüne çevirip kimin aradığını gösterdim. *Bilinmeyen numara*. Önümdeki her adam benim gibi kaskatı kesilmiş, şimdi ne olacak diye merak ediyor. Cevap veriyorum, duyabilmeleri için diğerlerine yaklaşıyorum.

"Fikrimi değiştirdim," diyor King. "Arkadaşlarını getir. Muhtemelen en iyisi onları göz önünde tutmam." Hat kesildi, telefonum gevşek elimde kaldı.

"Siktir," diye nefes alıyor Ringo, hepimizin aklından geçen o tek kelimeyi söyleyerek. "Şimdi ne olacak?"

Başıma doğru tırmanan kızgın kanı, içimden patlamadan önce bastırıyorum. "King neden böyle sayıca üstün olsun ki?" Danny ve James'in de öfkesinin yükseldiğini görerek düşüncelere dalıyorum. "Parayı Leon'un cipine taşıyın," diye emrediyorum ve hepsi harekete geçiyor. "Hadi gidelim." Pearl'ün Mercedes'ten inmesine yardım ettim ve onu James'in Range Rover'ına taşıdım.

"Ne oldu?" diye soruyor, korkusu giderek artıyor. "Ne oldu?"

"Planda ufak bir değişiklik oldu."

Amerikalı, İngiliz ve Enigma, hepsi arka arkaya. Hepimiz silahsızdık, *hepimiz* kolay hedeftik.

Bunun arkasında sadece bir adam olabilir.

Sandy.

Yolculuk beklediğiniz gibi sessiz ve gergindi. Pearl'e bakamıyorum. Her baktığımda, içime biraz daha çılgınlık sızıyor. Yine de elini tutuyorum. Aramızdaki koltuğun üzerinde. Sıkıca.

Ana yoldan ayrılıp Byron's Reach'e giden taş patikaya girdiğimizde anılar zihnimi işgal ediyor. Danny, Rose ve Winstable Kayıkhanesi.

Rose'la birlikte geldiğimde yüzündeki ifade. Nasıl hissetmiş olmalı. Midem bulanıyor.

Anladım.

"Her yerdeler," diyor James, biz yavaşça ilerlerken gözleri pistte.

"Görüyorum," diye onaylıyor Danny, ben gözlerimi sık çalılıkların arasında gezdirirken, eşit aralıklarla dizilmiş, her yeri kaplamış adamları izliyordum. Haklıydık.

"Desteği var," diye düşünüyorum sessizce, telefonum çalarken Pearl'ün elinin elimde kaydığını hissediyorum. Mesaja bakıyorum. Gülümsüyorum.

"Kim o?" Danny dikiz aynasında beni görünce soruyor. Cevap vermiyorum. O da zorlamıyor. *Güven bana.*

Yolun sonuna ulaştığımızda ve çekek yeri görüldüğünde, kamaranın etrafında toplanan ve hepsi de silahlı olan adamlara bakıyorum.

Ve King, Sandy ve Luis.

Arkadaş gibi sohbet ediyorlardı.

Şerefsizler.

Basit bir değiş tokuş olmasını umduğum şeye iyi bir başlangıç olmadı.

Bu bizim küçük sırrımız, Amerikalı dostum.

King, amcık. Ama ona güvendim mi? Hayır. İleriye dönük standartları belirledi.

Kıyı şeridinde bir tekne var. Bir jet ski. Kaçış seçenekleri?

"Rahat," diye mırıldanıyorum, Pearl'ün elini bırakıyorum ve kıcımlı koltuktan kaldırıyorum. Glock'umu çekiyorum, Pearl'ün dikkatli bakışları altında şarjörü ve emniyeti kontrol ediyorum.

James arabayı durdurur ve motoru kapatır, elleri görülebilecek şekilde direksiyonun üzerindedir. Danny de onu takip ediyor ve ellerini havaya kaldırıyor. Sandy makineli tüfeğini yavaşça kaldırıp başını sallayarak adamlarının içeri girmesini işaret ederken ikisinden de yayılan öfkeyi hissedebiliyorum.

Kapısı açıldığında Danny, "Demek silahları varmış," diye mırıldanıyor. Adamın kel kulesine gülümseyerek bakar. "İyi akşamlar."

Pearl'e dönüyorum. "Hatırladın mı?"

Kapısı başka bir serseri tarafından açıldığında sarsakça başını sallıyor. Koltuğunda dönerek bana sırtını veriyor ve ben de eğilerek kapüşonunu yeleşinin üzerinden çekiyorum. "Ona dokunma," diye uyarıyorum Rus'u, o da akıllıca geri çekiliyor. Arka koltuğa geçip aynı taraftan iniyorum, ellerimi kaldırıp Pearl'e yakın duruyorum. Arkamızdaki Leon'un cipine daha fazla adam yanaşıyor, hepsini arabadan indiriyor ve daha fazlası arkadaki Mercedes'e gidiyor. Goldie dışarı çıktı, ellerini kaldırdı, Ringo, sonra Otto.

King, "Araçlardan uzaklaşın," diye bağırıyor ve sadece sesi bile Pearl'ün omuzlarının yükselmesine neden oluyor. Yüzünde hınzır bir alay var, ağzı sol tarafta daha ağır, gülümsemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. Kel kafası yara izleriyle delik deşik. Takım elbisesi ucuz. Önemli görünme çabasına içimden gülüyorum. Seçkin. Büyük bir oyuncu. *Şaka* gibi.

Pearl'le aralarındaki mesafeyi kapatan Danny'ye bir bakış fırlatıyorum. Sonsuz sayıda adam içeri giriyor ve arabalarımızı silahlardan arındırarak bir X5'e taşıyor. Pearl'e bakıyorum, başı öne eğik, gözleri tenis ayakkabılarında. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum.

"Para," diye bağırıyor King.

Sarsıldığında Pearl'ün yüzü biraz kalkıyor. "Yüzüstü yat," diyorum sessizce.

Başını eğiyor.

Danny, James, ben ve diğerlerinin üstleri arandı. Üzerimizde hiçbir şey bulamadılar ve bir düzine adam silahlarını kaldırıp Leon, Jerry ve Mason'a nişan alarak paraları tekneye aktarmaya başlamalarını istedi. Her çanta kontrol edildi. Sayılmadı. Sadece kontrol edildi.

"Kellan James," diyor King. "Yolun bu tarafına nasıl düştün?"

James ona cevap vermiyor.

"Ailenizin başına gelen şey trajik. Trajik. Ve Otto! Karnın nasıl, dostum?"
Lanet olsun.

Danny, Sandy ve Luis'e "Yeni bir arkadaş edindiniz," diyor ve James uzuvları kesmeye başlayıp ortalığı daha da karıştırmadan önce araya giriyor. "Ne kadar tatlı."

"Siktir git, Black," diye tükürür Luis. "Beni mahvettin. Senin yüzünden onlarca adamımı kaybettim."

Danny sakince, "Biraz meşguldüm," diye karşılık vererek dikkatini Sandy'ye çevirdi. "Bozulan arkadaşlıkların sonuçlarıyla uğraşmakla." Kirli ve kötü niyetli bir gülümseme. "Not al, King. Sandy, düşmanların seyrek olduğu zamanlarda ihtiyacın olan türden bir arkadaş."

Sandy, "Karını becerdiğim için kızgınsın," diyor. Danny'nin yerine ben gerildim. Tanrım, eğer silahlı olsaydı, Sandy oracıkta ölmüş olurdu, sonuçlarını siktir et.

"Ona tecavüz ettin, seni hasta pislik." İngiliz geldi. "On dört yaşındayken."

Sandy umursamaz bir el sallıyor, Luis gerçekten iğrenmiş görünüyor ve King kahkahalara boğuluyor. "On dört mü? Lanet olsun." Kıkırdıyor. "İnsanlar *benim* bir sapık *olduğumu* iddia ediyor." James'e bakar. "Ve kız arkadaşını öldürmeye çalıştı."

"Karım." James homurdanıyor.

Danny öldürmek için kaşınıyor. James seğiriyor. İşler çok çabuk kötüye gidebilir.

Sonra King dikkatini Pearl'e çeviriyor ve kanım kaynamaya başlıyor. "Koluna ne oldu?" diye tıslıyor, sesi yaralı olduğu için garip bir şekilde öfkeli çıkıyor. Bu hiç hoş değil. Kahretsin, kesinlikle onu almaya niyetli. Onu tekrar satmak mı? Parasını ikiye mi katlayacak?

"Düştü," diyorum, olduğum yerde kalmak için tüm kaslarımı kilitleyerek zamanımı bekliyorum.

"Düştü mü?" King eğilip Pearl'ün beyzbol şapkasının tepesinin altını görmeye çalışıyor. Nefes alıyorum. Ağzımı kapalı tutuyorum. "Kancadan sıkıldın mı balkabağım?" "Oğlum nerede?" Yan tarafa geçip Pearl'ü yarı gizleyerek soruyorum.

King'den.

King, "Onu dışarı çıkarın," diye bağıyor ve Luis'in adamlarından biri bir konteynerin arkasından beliriyor. Nolan'ın durumunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Ama o burada.*

"Lanet olsun," diyor James sessizce, Danny de onu tekrarlıyor, hepimiz Nolan'ın topallayarak ilerleyişini izliyoruz. Yüzü şişmiş, gözleri kararmış. Kesinlikle görüntüdekinden daha fazla hasar var. Oğlumun şeklini bozmuşlar. Nolan'ın yarı kapalı gözleri beni bulduğunda nefesimin altından "Sizi pislikler," diye tıslıyorum. Burun deliklerimin alevlendiğini hissediyorum. Ona bakamıyorum. Bu beni uçurur. "Kolye nerede?" King'e dönüyorum ve o da arka cebinden bir zarf çıkarıyor.

"Al." Onu toprağın üzerine atıyor ve Pearl'ün yukarı baktığını görüyorum. Nefes al.

içinde.

Bir adım öne çıktım ve zarfı alıp içine baktım. Bir şey bulamadım. Kolye. Onun yerine bir fotoğraf buluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü, King kahkahalar atarken yatakta kıvrılmış Pearl'ün görüntüsünden başka bir yöne çeviriyorum. Çırılçıplak. O bir kap. Bir kabuk. Yüzünde hiçbir duygu yok. Hiçbir şey yok.

Tanrı yardımcım olsun.

King'in adamlarından biri Pearl'e doğru ilerliyor ve ben onun önüne geçerek yolunu kesiyorum. Silahsızken oldukça işe yaramazdı ama yine de. "Hiç sanmıyorum."

King daha çok güler, eğlenir. "Tamam, tamam." Tekneyi kontrol eder. İçi para dolu. "Hadi devam edelim."

Evet, yapalım.

Nolan öne doğru itilir ve dizlerinin üzerine düşer. King makineli tüfeğini Pearl ve Nolan arasında sallayarak, "Seç," diye homurdanır.

Boğazım düğümleniyor. "Ne?"

"Dedim ki" -dudakları gerildi- "seç."

Bana düşündüğüm şeyi yapmamı mı söylüyor? "Aralarından birini seç" - ona *ismiyle hitap etme-*". . . o ve oğlum?"

"Evet."

"Onu seç," diye mırıldanıyor Nolan.

"Ne?" Öfkeyle ağızımdan kaçırdım, dönüp ona baktım. "Kapa şu lanet çeneni."

"Onu seç," diye tekrarlıyor, robotik, tüm hayatı tekmelenmiş ve yumruklanmış. Pearl'ün başı hâlâ aşağıda.

"Haydi, Bay Amerika," diyor King. "Seçin." "Siktir git," diye tıslıyorum, kalbim küt küt atıyor.

James'in elleri gizlice ince havaya doğru bastırmaya başlar. *Sakin ol.* Ama sonra Pearl önümde belirdi. King'e mi yürüyorsun? *Ne oluyor lan?* "Pearl," diye bağırıp ona doğru uzandım. Ve yüzüme sayısız silah dayanıp beni geri çekilmeye zorluyor. "Pearl, ne halt ediyorsun?"

King sırtıyor. "Ah, ahlaki pusula nasıl da sınanıyor. Uzun zamandır kayıp olan oğlun mu yoksa çaresiz küçük bir bakire mi?"

Bakire.

Sandy'ye doğru bir bakış fırlattım. Gözlüyorum. Hala pis ağzını kapalı tutuyor. O biliyor. Ama King bilmiyor. King'e dönerek, "Senin için birkaç gerçek," diyorum. Alaycı gülümsemesindeki bocalamayı gizleyemiyor. "Rus arkadaşın senin değerli bakireni kaçırmaya çalıştı."

"Yalan konuşuyorsun," diye tısladı Sandy. "Bunu neden yapayım ki?"

"Onu King'e karşı bir piyon olarak kullanmak için." Gülümsüyorum. Bu lanet bir çaba. "Neden? Ona güvenmediğin için mi? Güvenmemelisin. O lanet olası yalancı, ahlaksız bir amcık."

King öfkeli gözlerini Sandy'ye çevirmeden önce bana "Siktir git," diye bağırıyor. "Onu kaçırmaya mı çalıştın? Onu kullanmaya mı?"

"Ve onun güzel beni de onu öldürmeye çalıştı," diye ekliyorum. "*Bu* yüzden kolu kırık ve her tarafı kesiklerle dolu."

"Ne?" King havlar.

İşte başlıyoruz. *Kontrol edilemeyen öfke.*

"Ve King senin adamlarını öldürdü." Sandy'nin kaşlarını çatmasından zevk alarak devam ettim. "Çünkü değerli yeğenini bizden geri almak için yardıma ihtiyacı vardı. Onu desteklemek için bir nedeniniz olması gerekiyordu." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu yüzden sana silahları teklif etti."

"Tanrım," diye dramatik bir şekilde nefes verdi Danny. "Burada günah keçisi olmaktan çok yoruldum."

Luis kaşlarını çatarak King'e bakar. "Adamlarımı mı öldürdün? Kardeşimi mi?" King kayıtsızca geçiştirir. "Daha büyük bir amaç içindi." Sandy'ye bakar.

"Yeğenimi kaçırmaya çalıştın! Ona bir bak! Kırıldı! Nasıl olur da Onu şimdi satacağımı mı sanıyorsun?"

Sikeyim. Ben.

Danny hınzırca gülüyor. "Tanrım, sizin gibi üç arkadaş varken kimin düşmana ihtiyacı var ki?"

"Ve son bir şey daha," diyorum James ve Danny'nin bana baktığını hissederek. "King'in size söz verdiği silahlar."

"Peki ya onlar?" Sandy tedirginliğini gizleyemeyerek sorar. "Hiç yoklar."

"Ne?" Sandy havlıyor.

"Ne?" Danny fısıldar.

"O. Var. Silahı yok." Heceliyorum. "Çünkü hepsini altı ay önce İrlandalılara sattı."

Ve aniden üçü bir üçgen oluşturuyor, silahlar birbirleri arasında sallanıyor ve etrafımızı saran adamları bir karmaşanın içine düşüyor. Kimi öldüreceklerini. Silahlarını kime doğrultacaklarını. Kime güveneceklerini. Eğlenerek yavaşça nefes alıyorum. "Ne lanet bir sirk."

"Hayvanat bahçesinden sonra değişiklik olur," diyor James, hepimiz kıpırdamadan duruyoruz ve hâlâ silahsızız. Diğerlerine dönüp bakıyorum. Yüzleri bir resim gibiydi. Pearl'ü geri getirene kadar oldukları yerde kalmalarını söyleyerek başımı sallıyorum. Ama King onun bileğini tutuyor.

"Patlamış mısırı olan var mı?" Danny soruyor. "Sosisli sandviç?" Ben ekliyorum.

"Haribos'u tercih ederim," diyor James hafifçe, ama onun, Danny'nin ve arkamızdaki adamlarımızın her birinin tedirginliğini seziyorum. Bunun nasıl sonuçlanacağına dair en ufak bir fikrim bile yok ve Pearl kendini benim erişimimden uzaklaştırdı, Allah belasını versin.

Ama sonra . . .

Hemen Nolan'ı tekrar kontrol ediyorum. O da benimle. Fırsatı görüyor. *Babasının oğlu*. Gözlerimi yakındaki konteynere çeviriyorum. Başını sallıyor.

King gülerek, "Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk," diyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Sandy."

Sandy silahını Pearl'e doğru sallayarak, "Yeğenin ağzına sıçıldı," diye tısladı.

Hay sikeyim.

James ve Danny'nin benimle birlikte gerildiğini hissediyorum.

"Senin bakirenin bir boka yaradığı yok." Gülüyor.

Ben görüyorum. King'e çarpan, vücudunu sarsan tam, yıkıcı öfke.

"Hadi gürelemeye hazır olalım," diye mırıldanıyor James.

"Bu doğru mu?" King'in silahı aniden bize doğrultuldu. "Becerildi mi?"

Becerildim. Pearl'ü hiç becermedim.

"Sende kalsın." Danny olduğu yerde kalabilmek için fiziksel olarak titriyor.

"Evet, o konuda."

Boğazımı temizliyorum, tüm dikkatler üzerimde.

Hay sikeyim.

İNÇİ

Onun kokusunu alabiliyorum. Ucuz, ağır kolonyanın kokusu malikânede dolaşırdı. O koku bana yakınlarda olup olmadığını söylerdi. Eğer yakınlarda bir yerdeyse.

Beyzbol şapkasının altından yukarı bakıyorum. Brad, Danny ve James çok sakın görünüyorlar ama ben öfkelerini hissedebiliyorum. Brad'in yere attığı zarfta ne gördüğünü bilmiyorum. Amcamı tanıyorum, iğrenç bir şeydi. Kaba, tıpkı onun gibi.

"Senin bakirenin bir boka yaradığı yok," diye tıslıyor uzun boylu, yabancı adam ve silahını bana doğrulttuğunda irkiliyorum.

Amcam silahını Brad'e doğru salladı. "Bu doğru mu? Sikilmiş mi?"

Keskin bir nefes alıyorum, dehşete kapılıyorum, zihnim daireler çiziyor.

"Evet, o konuda," diyor Brad. "İyi haberi mi istersin, kötü haberi mi?"

Amcamın çenesi kalktı.

"Kötü haber şu ki, artık bakire değil." Brad gözlerini bana çeviriyor ve ben de amcamı kışkırtmaması için ona yalvarıyorum. "İyi haber ise, onun için güzel bir deneyim oldu." Gülümsüyor. Brad'in gülüşünü bilirim. Hafiftirler, onun tembel

parıltılı bakışlar. Öyle bir şey yok. "Yoksa bu senin için kötü haber mi? Ve benim için iyi haber mi?"

Amcamı göremiyorum, bakmıyorum. Gözlerimi Brad'den ayırmıyorum. "Sen?" diye bağılıyor.

"Ben," diye onaylıyor Brad.

"Bu her şeyi açıklıyor." Amcam gülüyor, manik, kontrol edilemez kahkahası kanımı buza çeviriyor. "Yoksa neden onun için iki yüz milyon ödeyesin ki? Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Satın almadan önce denemek mi?"

"Ne fark eder ki? Paranı alacaksın."

"Ne fark eder ki?" diye soruyor. Duyuyorum. Çılgınlık yükseliyor. "Beni aptal yerine koydun, önemli olan bu!" Brad'i izliyorum, arabadan inerken taytımın içine sıkıştırdığı silahın sırtıma baskı yaptığını hissediyorum. Ondan uzaklaşmamam gerekiyordu. Onun ulaşamayacağı bir yere gitmemeliydim. Nolan ya da ben. Brad asla seçim yapmazdı. Bu yüzden yapmak zorundaydım. Çünkü amcam benim için burada. Bakire ya da değil.

Ve şimdi bitti.

DANNY

Pearl'ün yüzündeki ifadeyi sevmedim. Yenilgiyi sevmiyorum. Düşünürken gözlerini kaçırmamasından hoşlanmıyorum. *Yapma Pearl. Silahı olduğu yerde bırak.* "Bana bak," diye fısıldıyor Brad nefesinin altından, onun kendisini görmesi için çırpınıyor. Pearl başını kaldırıp bakmıyor. Elleri seğiriyor. King, dikkati başka yerde olsa bile onu yakınında tuttuğundan emin.

"Sen. Becerdin. Yeğenimi. Yeğenimi!"

"Bunun bir sürpriz olmasına şaşırdım," diyor Brad, rahat bir şekilde. *Tanrım, ne yapıyor bu?* "Arkadaşın bildiğine göre."

"Biliyordun!" King silahını tekrar Sandy'ye doğrultarak bağırır.

"Balkabağımın sikildiğini biliyordun!"

Brad'e baktım, gergindim. Boyumuzdan büyük işlere kalkıştık ve bunu kabul etmekte bir sakınca görmüyorum. O zaman neden bu kadar sakın görünüyor?

"Lanet olsun," diye fısıldıyor James.

"Pekala," diye bağırıyor King ve sonra yine durup dururken gülmeye başlıyor. *Psikotik. Tahmin edilemez.* "Sanırım artık değersiz olduğuna göre, onu kendi zevkim için saklayacağım."

Siktir, hayır.

Brad sertçe nefes alır, James de öyle. *Kahretsin*. King, Pearl'ün kolunu tutuyor -kırık kolunu- ve onu daha yakına çekiyor ve onun inleme sesi neredeyse King'in üzerine atlamama neden oluyor, yani Brad'in nasıl hissettiğini biliyor. İlerlemesini engellemek için bir önkol atmam gerekiyor.

"Danny, bana bir şeyler sakladığını söyle," diyor sessizce.

"Lütfen," diye ekliyor James.

"Lanet olası kolları takmıyorum," diye mırıldandım. "Peki ya *senin* kollu mu?"

"Chaka bir kolunu kaldırmıştı," diye mırıldanıyor Brad. "Ve şimdi ortadan kayboldu. Pearl'ün pantolonunun arkasına sıkıştırdığım silah diğer kolundaydı ve şimdi ona ulaşamıyorum."

"Lanet olsun." Terlemeye başladım.

"Eğer eve canlı dönmezsem, Rose seni öldürecek-" Uzakta bir şeyin tatlı sesini duyuyorum. "Bekle," diyorum sessizce, dinleyerek.

"Bu ses de ne?" James sorar.

"Helikopter sesine benziyor." Brad gökyüzüne bakmıyor, gözlerini Pearl'den ayırmıyor. "Bu lanet bir helikopter mi?"

"Polis mi?" King ve diğerlerinin de gökyüzüne baktığını görerek soruyorum, tam o sırada ağaçların üzerinden bir helikopter beliriyor ve mermiler suya çarpmaya başlıyor. "Lanet olsun!" Adamlar karınca gibi dağılıyor, biz de dahil, herkes siper almaya çalışıyor ama Brad öyle değil. Doğruca Pearl'e gidiyor ve pantolonundan silahı çıkarıp ateş etmeden önce onu Nolan'a teslim ediyor ve bir ağacın yanındaki bir Rus'u vuruyor. Sonra jet skiye doğru suya koşuyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Bağıriyorum, koşmaya başlamadan önce sahilin temiz olup olmadığını kontrol ediyorum, peşinden gidiyorum, James peşimde, hepimiz kurşunlardan kaçıyoruz. Brad jet skinin koltuğunu kaldırdı.

Silahları çıkarıp bize doğru fırlatmaya başladı. "Dışarı çıktığımızda çocuklara tüm sahte jet skileri yüklettim ve onları arabanın önüne koydurdum.

Dükkân," diye bağıyor silah sesleri arasında. "Birini kaçış desteği olarak kullanacak olsaydı, en kolayını çekerdi."

"Seni kurnaz pislik," diye nefes alıyorum.

Ve sonra güler, çılgın bir kükreme ile ateş eder.

BRAD

Danny sağı sola mermi yağdırırken gülüşü alışılmışın dışındadır.

Nolan'ı konteynırın kapısının arkasında görüyorum ve Pearl'ün arkasında olduğunu gördüğümde neredeyse inleyerek rahatlıyorum. "İyi çocuk. Siktir!" Ayağımın dibindeki suya bir kurşun isabet edince sıçırıyorum ve hızla kafenin yanındaki alçak duvarın arkasına geçip etrafı gözetliyorum. "Seni görüyorum, sikik herif," diye fısıldıyorum, Sandy'nin saklanmak için kaçışını izlerken.

"O helikopterde kim var lan?" James tepemde dikiliyor, neredeyse düşmanı kışkırtıyor, indirip yeniden doldurmadan önce birkaç el ateş ediyor. "Dost mu düşman mı?"

"Hiçbir fikrim yok, J-"

"Arkadaşlarım!"

Mutlu bir şekilde bağırarak beni selamlamasına kaşlarımı çatıyorum, gökyüzüne bakıyorum, alçaktan gelen helikopterden sarkan merdiveni görüyorum, neredeyse suyun üzerinden sıyrılarak geçiyor.

Kabile kıyafetleri içindeki Chaka, bir eliyle merdiveni sıkarken diğer eliyle makineli tüfeğini sallayarak merdivenden sarkarken Danny, "Siktir git," diye gülüyor.

"Tekneye ve jet skilere ne oldu, Chaka?" James bağırıyor.

"Onları da getirdim!" Başını arkaya atarak derin ve gırtlaktan bir kahkaha atar, sonra tekne iskelesinde birkaç el daha ateş ederek daha fazla adamı öldürür. Merdiveni bırakıp sığ suya düşüyor ve çok geçmeden biri onun yerine merdivene çıkıp partiye katılıyor. Kana susamış Chaka'nın bu işin içinde olması gerekiyor.

"Ormanın ortasındaki köy hayatı sıkıcı olmaya mı başladı, Chaka?" Ben soruyorum, o da kıkırdıyor ve her yere ateş ediyor. Ne kahraman ama.

Kaldırıyorum, dönüyorum ve ateş ediyorum, iki adam daha indiriyorum ama daha yolumuz var. Luis ve Sandy'nin arasında bir ordu var. Bizimse bir köy kabilemiz var. Herkesin pozisyonunu kontrol ederek hızlı bir keşif yapıyorum. "Fazla cephaneleri olmayacak," diyorum, yeniden doldururken.

"Araçlarımızdan aldıkları şeyler ellerinde," dedi Danny pantolonunun altından. "Şerefsizler.

Sandy'yi ben alırım," diyor nefesini toplayarak.

James ona meydan okumaz. "Luis'i ben alırım," diye sakince karşı çıkıyor.

"Ve King'i anladım." Otto'ya baktım. Goldie'ye. Ringo'ya. Sessizce herkesin güvende olmasını diliyorum. "Zamanlaman kusursuz, Chaka," diye sesleniyorum, birkaç Meksikalı daha patlatırken.

"Akşam yemeği için evde olmalıyım yoksa Bayan Chaka beynimi uçuracak." "Motelde ne oldu lan?" Bağırdım.

"O görev için yeni askerler tuttum." Ateş ediyor. *Bam, bam, bam.*

"Kim?"

"Kendilerini kötü gangster sanan küçük yaramaz uyuşturucu satıcısı çocuklar." *Bang, bang, bang.* "Kariyer seçeneklerini değiştirdiklerini söylemek yeterli." *Bang, bang, bang.* "Peki, çekip gidenler." *Bang.*

Gülümsüyorum ve dışarı çıkıyorum, hedefim King'in kaçtığını gördüğüm kafe. Sağımda tetik meraklısı bir Rus'u, solumda birkaç Meksikalı'yı indiriyorum ve kulaklarım ateşlenen mermilerin sesiyle çınlarken ilerlemeye devam ediyorum. Kafeye varıyorum, kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve etrafı tarıyorum, ateş edildiğinde pervazın arkasına geçiyorum. "Köşeye sıkıştın, King," diye sesleniyorum.

"Kimse kapana kısılmış bir hayvan gibi dövüşemez." Gülüyor ve tekrar ateş ediyor, kapı pervazından bir parça odun koparıyor.

İrkiliyorum ve verandada sessizce dolaşmadan önce birkaç dakika bekliyorum, içerideki hareketleri dinliyorum, izliyorum. Birkaç metre ötede topyekûn bir savaş yaşanırken bunu yapmak zor.

Bu da pencereden atlayıp beni belimden yakaladığında ikimizi de ahşap korkuluklardan yere çakılırken neden görmediğimi açıklıyor. Taşlara kuvvetle çarpıp öksürüyorum ve King yanıma sırt üstü düşerek bana avantaj sağlıyor. Hızlıca hareket edip üzerine çıktım ve yüzüne defalarca yumruk atarak onu sersemlettim, ardından kotumdan Glock'umu çıkarıp alnına dayadım. Tetiği çekmeyi düşünmek için bir saniyem bile yoktu. Silahı elimden alıp kırırdandı ve ben de karnıma on beş numara bir çizme yiyince öksürerek geriye düştüm. "Kahretsin," diye hırıldıyorum, sırtüstü yuvarlanıp gözlerimi kırıştıtırırken onu sıkıyorum. Bir makineli tüfeğin ucuyla yüz yüze geldim.

Bana dik dik bakınca gözlerim büyüdü. "Yeğenimi becerdin." Sonra sarsıldı ve kulağı kelimenin tam anlamıyla kafasından uçtu.

"Arhhhh!" diye bağıyor, şakağını sıkarak.

Başımı kaldırıyorum ve Danny'nin, alaycı herifin, silahının ucunu üflediğini görüyorum. "Hoş geldiniz."

Siktirip gidebilir. Hatırlamak istemediğim kadar çok kez onun hayatını kurtardım. Yerde silahımı arıyorum ve yakındaki bir kayanın yanında buluyorum. James bana doğru tekmeliyor, eğiliyor, yükseliyor, ateş ediyor, dönüyor, tekrar ateş ediyor.

"Siktiğimin robotu," diye mırıldanıyorum, silahımı kapıp ayağa fırlıyorum. King'i arıyorum. "Nerede lan o?" Kimseye bağırıyorum, olduğum yerde dönüyorum, gerektiğinde birkaç kez ateş ediyorum.

"Ormana doğru gitti," diye bağıyor James. "Ama başka bir sorunumuz var."

"Ne?" Etrafıma bakıyorum ve zihnimde hesap **v e r m e m** gereken erkekler listesinde herkesi sayıyorum. "Danny nerede?" dışında. Etrafı tekrar kontrol ediyorum,

onu arıyor, lastik gıcırtilarını duyuyor. Sandy kaçmaya çalışıyor ve Danny arabanın peşinden koşuyor, tehditler savuruyor, deli gibi ateş ediyor. "Tanrı aşkına," diye tıslıyorum, etrafını, ormanı, yolu, kulübeyi kontrol ediyorum. "Şu anda onun hayatını kurtaracak zamanım yok." Tabancamı nişan aldım, bir gözümü kapattım ve ateş ettim, en iyi arkadaşımı vurdum, baldırına bir kurşun sıkarak o aptal herifi yere serdim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Goldie tıslıyor, nefes nefese yanımda sırt üstü düşüyor.

"O aptal herifin kendini öldürmesini engelliyorum."

James duvarın arkasında bana katılıyor, ben de etrafıma bakıyorum ve Danny'nin bacağını tutarak bir ağaca yaslandığını görüyorum. "Luis kaçtı," diyor James. "Geriye bir şişman Kral ve birkaç başıboş kahraman kaldı." O başıboş kahramanlardan biri ağaçtaki Danny'ye doğru ilerliyor ve Danny'nin makineli tüfeğinden çıkan keskin bir mermiyle havaya uçuyor. "Goldie, git onu arabaya bindir. Ben seni korurum." Goldie kendisine verilen görevi yerine getiriyor ve James de söz verdiği gibi onu koruyarak oraya buraya ateş ediyor.

Danny, Goldie'nin onu kurtarmak için harekete geçtiğini görünce "Hayatımı sikeyim," diye bağırır.

"King'in peşinden gidiyorum." Ayağa kalkıp dolu jet ski'ye koşuyorum, yeniden dolduruyorum ve birkaç el bombası alıyorum. James'in arkamdan bağırıldığını, Danny'nin tehditler savurduğunu duyuyorum ama hepsini görmezden geliyorum, dikkatim hiç dağılmıyor.

Ta ki daha fazla lastik sesi duyana kadar, çok yakından. Döndüm.

Tam o sırada bir araba bana çarptı.

Beni takip eden küfürlerin sesiyle üç metre havaya fırlatıldım ve yere düştüğümde homurdanarak sırt üstü yuvarlandım, bağırsaklarımı öksürdüm, acı beni yakıyordu. *Tanrım*. "Brad, çekil!" diye bağırıyor biri.

Taşınmak mı? *Hiç sanmıyorum*.

"Çekil!"

Göz kırpıyorum, tekrar tekerlek sesleri duyuyorum.

"Çekil!"

Başımın üstüne baktım. Arabanın tekrar bana doğru geldiğini görüyorum. King'i direksiyonun arkasında görüyorum.

"Lanet olası hareket!"

Yoldan çekilmeye çalışıyorum. Yapamadım.

Bang, bang, bang!

Sesten irkiliyorum ve arabanın kulağımın dibinden geçip bir ağaç gövdesine çarpmasını, kaputun havaya fırlamasını ve gökyüzüne doğru dumanların yükselmesini izliyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, her iki yanımdan tutulup ayağa kaldırıldığımda kulaklarım çınlıyor. "Ah." Onlardan kurtulmaya, kendi başıma ayakta durmaya çalışıyorum ve dengemi bulduğumda, James'in silahını alıyorum, az önce hayatımı kurtaran silahı ve sürücü kapısına doğru topallıyorum.

Açık. Koltuk boş. "Hayır." Geri çekiliyorum, konteynere doğru ilerliyorum, içgüdülerim, kalbim beni oraya götürüyor. "Kahretsin, hayır!" Olabildiğince hızlı gidiyorum, yaklaştıkça korku hissi daha da ağırlaşıyor. Topallayarak varıyorum. Nefes nefese. Pearl yok. Ve Nolan metal zeminde yüzüstü yatıyor, gövdesinde kan birikiyor. "Hayır!" Kükreyerek yanına dizlerimin üzerine çöktüm ve topal, kırık bedenini ters çevirdim. "Hayır, hayır, hayır." Beni duyabilirmiş gibi kelimeleri tekrar tekrar bağıriyorum. Beni dinle. "Beni duyuyor musun evlat?" diye bağıriyorum. "Duy beni!" Omuzlarını dizlerimin üzerine çekip yüzünü tarıyorum. "Nolan!" Bağıriyorum ama ondan bir şey duyamıyorum, gözleri kapalı. "Nolan, duy beni!" Sesim çatlıyor. Kalbim parçalanıyor. "Duy beni," diye mırıldanıyorum, nabzını hissederek. Zayıf. Çok zayıf. Kemiklerim çatırdayarak ayağa kalkıyorum ve onu omzuma alıp en yakındaki arabaya taşıyorum, arka koltuğa oturtuyorum. "Hastaneye," diye emrediyorum, herkesi arkamda hissederek. "Şimdi!" Silahımı buldum.

"Brad, hayır." Danny önüme geçti.

Onu yolumdan çekiyorum. "Onu lanet olası hastaneye götürün." Yıkıntı, korku ve öfke sarmalında uzaklaşıyorum, topallığım sert, vücudumdan ter damlıyor.

Cinayet.

"Brad!"

Pearl?

Sesi kör edici öfkeme karışarak görüşümü açıyor ve olduğum yerde dönerek onu aramaya başlıyorum. Onu King tarafından tekneye sürüklenirken buldum. "Hayır."

"Teknemi kullan!" Chaka bağılıyor ve yüzü toprağa gömülmüş bir adamın daha işini bitiriyor.

Danny beni geçip Chaka'nın teknesine doğru koşuyor, kendi topallığı onu engelliyor, ben de peşinden gidip yetişiyorum, ikimiz de zorlanıyoruz. Ama kararlıydık. James yanımıza düşüyor, hızımıza ayak uyduruyor, gözleri King'in Pearl'ün içinde olduğu ve kıyıdan uzaklaşan teknesine kayıyor.

"Brad!" Pearl çığlık atıyor, sesindeki dehşet kesiliyor.

Danny de duyarak "Siktir," diye fısıldıyor. Ve sonra King onun yüzüne vurarak kıcının üstüne yatırıyor. Öfkeyi daha önce hiç bu kadar derinden hissettiğimi sanmıyorum. Yaralarımı unuttum, Danny ve James'inki gibi benim de hızım arttı, hepimiz Chaka'nın teknesine doğru koşuyoruz.

Ve patladığında yirmi adım geriye savruluyoruz.

Isı tenimi yalıyor, ateş beni kör ediyor. Gözlerimi kırıştırp sersemliğimi üzerimden atıyorum ve King'in kıyıdan hızla uzaklaşmasını izliyorum.

Pearl ile.

İNÇİ

Başım çınılıyor, elmacık kemiğimin zonklaması zaten kırık olan bedenime bir kat daha acı ekliyor. Titriyorum -soğuk ve tamamen dehşete düşmüş bir halde- dizlerimi tek kolumla göğsümde kenetlemişken teknenin dalgalara çarpmasıyla sürekli sarsılıyorum. Kıyı giderek uzaklaşıyor. Özgürlüğüm.

Brad.

Etrafımdaki para torbalarına bakarken boğuk bir hıçkırık kaçıyor. Beni mahvettiği için tazminatını aldı. Ve şimdi her iki dünyanın da en iyisine sahip. Milyonlarca dolar ve sonsuza dek işkence edip kızdıracağı oyuncağı.

Hayır.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken teknenin kenarından suyun bulanık karanlığına bakıyorum ve sonra çalışan kolumla kendimi daha yakına çekmek için yan tarafa uzanıp omzumun üzerinden bakıyorum. Ufka doğru gülüyor. Manik. Kenara doğru sürünüyorum ve suyun teknenin kenarına vuruşunu izliyorum. Bir nefes alıyorum.

İçeri gir.

Suya düştüğümde hissettiğim acı dayanılmazdı ve batmamak için bacaklarımı çılgınca tekmelerken bu acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Yüzeye çıkıyorum ve nefes nefese etrafıma bakıyorum. Teknesi yavaşlıyor. "Hayır," diye nefes alıyorum. "Devam et." Ama yapmayacak. Kaybedemez. Tekne daireler çiziyor ve ben suyun içinde dönüyorum, sanki o bana ulaşmadan önce yüzüp kaçabileceğim yakınlarda bir yer bulabilirmişim gibi.

Hiçbir yere gitmiyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, şimdiden bitkin düşmüşüm, yaklaştığını, yavaşladığını, suda beni aradığını duyuyorum. Derin bir nefes alıyorum ve suyun altına giriyorum, içimden sayıyorum, batmak için birazcık nefes bırakıyorum. Ciğerlerim çığlık atmaya başlıyor, kaburgalarımda sürekli bir bıçak saplanıyor. Kalbim kulaklarımda zonkluyor. *Biraz daha, biraz daha.* Göğsüm yanıyor. Nefes almaya yönelik doğal içgüdüm neredeyse beni alt edecek. *Birkaç saniye daha.*

Elli dört.

Elli beş.

Elli altı.

Başım dönüyor. Nefes almam lazım.

Karanlıkta annemin yüzünü görüyorum. Suya batmış. Gözleri açık. *Nefes almıyor.*

Ayaklarımı tekmeliyorum ve olabildiğince sessiz nefes alarak yüzeyi kırıyorum. Sıçrama yok.

Uzakta sahili görüyorum. Dön.

"Bu eğlenceli olabilir," diye düşünüyor, elinde bir olta tutuyor, kanca dudağımdan çok uzakta değil.

DANNY

Onu bu kadar çok istiyor. Kız suya atladıktan sonra geri dönüp onu sudan çıkarmak için her şeyi -hayatını ve parasını- riske atabilir. Siktir, bu hasta herifi hafife almışız.

Brad önde, James yanımda, jet ski'm suyun üzerinde bombalanırken vücudum çığlık atıyor. King geldiğimizi gördü, bu yüzden kurşunlar hızla geçiyor

-Bizi özlemeleri tamamen şans. Ama bizi özlüyorlar.

Sonra önümdeki suya bir şeyin düştüğünü görüyorum. Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor. "Oh lanet olsun." Dümeni sola kırıyorum ve kayağımdan fırlıyorum, tam el bombası patlarken bir tokatla suya iniyorum.

"Danny!"

İyi olduğumu göstermek için bir kolumu havaya kaldırıyorum ve James'in yakınında suya bir tane daha düştüğünü görüyorum. O da bunu fark ediyor ve jet ski'sini doğrudan tehlike bölgesine göndererek dalışa geçiyor. Bir patlama daha oluyor ve James'in jet ski'si paramparça oluyor, şarapnel parçaları etrafa saçılıyor ve etrafımıza düşüyor.

"Aman Tanrım."

Brad hâlâ tekneye doğru koşuyor, arkasına bakıyor. Motoru yavaşlamıyor ve el bombaları gelmeye devam ediyor, biz tamamen savunmasız bir şekilde suyun içinde sallanırken etrafımızda patlamalar oluyor. Ve lanet bacağım çok fena acıyor. James yüzerek yanımıza gelip biraz baskı uygulamak için uzandığında tıslıyorum. "Eğer onu bulursam Tanrı beni vuran herifin yardımcısı olsun," diye mırıldanıyorum, gözlerim Brad'in üzerinde, onun akıllı olmasını diliyorum.

Aceleci davranmayın.

Bunu iyice düşün.

King yaklaştıkça daha iyi nişan alacaktır.

"İyi misin?" James dikkati benimle Brad arasında bölünmüş bir halde soruyor. "İyiyim."

"Siktir!" Avucuyla suya vuruyor. "Şimdi ne olacak?"

"Kim bilir." Hayatımda ilk kez, kendimi tamamen boktan bir derede hissediyorum.

BRAD

Hiçbir şey beni durduramazdı. Üzerime gelen sonsuz el bombaları bile.

Ama olabilirler. Eğer hedeflerini vururlarsa.

Teknenin arkasına doğru ilerliyorum, suyun içinde zikzaklar çizerek tekneye ulaşıyorum ve Pearl'ü kontrol etmekle King'in silahını ateşlemesini, el bombası atmasını ve sürekli değişmesini izlemek arasında kalarak teknenin etrafında dönmeye başlıyorum. Üzerime gelen tüm bu mermiler ve el bombaları yüzünden düşünemiyorum.

Geri çekiliyorum, biraz mesafe kazanıyorum ve Pearl'ü teknenin arkasında sırlıklam, dehşet içinde buluyorum. *Kendini toparla, aşkım. Hayatta kal.*

"Brad!" diye bağılıyor.

Önümdeki suya bir şey düşüyor. Ve gökyüzü aydınlanıyor.

Bedenim ağırlıksız hale geliyor.

Siyahlık.

DANNY

"Siktir, hayır," diyor James, kelimeleri ağızından alarak.

Kollarıma ve bacaklarıma hareket etmelerini söylemiyorum ama hızlı hareket ediyorlar. Tekneye doğru yüzüyorum, kalbim hızla çarpıyor, tüm acılar unutulmuş, oraya vardığımda ne yapacağımdan emin değilim ama oraya varmam gerekiyor. *Ona ulaşmalıyım.* Pearl'ün çığlıklarını duyabiliyorum. King'in güldüğünü de duyabiliyorum, psikopat herif.

"Biraz bekle Danny," diye pufluyor James yanımdan. "Suyun içinde öldüğümüzü düşünüyor."

"Brad'i bulduğumda düşüneceğim." Hızımı artırıyorum ve teknenin arkasından elli ya da daha fazla metre uzaklaştığımızda, sudaki hareketi en aza indirerek kurbağalamaya başlıyorum. Ama nefes alışım gürültülü ve kontrolden çıkmış durumda. "Onu görebiliyor musun?" Suyu tarayarak soruyorum, arıyorum.

"Hiçbir şey," diyor James ve teknenin motorunun çalıştığını duyarak sessizce küfrediyorum. "Kahretsin," diye tıslıyor James.

Sonra Brad'i görüyorum; teknenin kenarından sarkıyor, yüzü kanlar içinde. Kalbim aynı anda hem kalkıyor hem de batıyor. "James," diye fısıldıyorum, tekneye doğru yüzmeye başlarken kış tarafa doğru başımı sallıyorum, King gaza basmadan önce başarabileceğimi umuyorum, ancak hepimiz bir teknenin arkasından sarkarak ne yapabiliriz ki?

tekne, bilmiyorum. Dikkatimi dümendeki King ve yan taraftaki Brad arasında bölüştürdüm, içeri girip onunla birlikte kenara tutundum, James diğer tarafta. "Bizi gördüğüne biraz daha memnun görünebilirsin."

Brad nefes verir. "Peki şimdi ne bok yiyeceğiz?" "Hiçbir fikrim yok." İtiraf etmekte sakınca görmüyorum.

James kıyıya doğru bakıyor, muhtemelen peşimizden gelen biri olup olmadığını görmek istiyor. Jet skileri aldık. Botlardan biri patladı, diğerine tutunmaya çalışıyoruz. Boku yediğimizi itiraf etmekte sakınca görmüyorum. Nerede şu lanet helikopter?

Düşün! Bir gölge üzerimizden geçerken kaşlarımı çatıyorum. Yavaşça yukarı bak.

Alnım bir silahın ucuyla buluşuyor, iki elinde birer Glock'la kenardan eğilirken iri, etli yüzü gülümsüyor. "Tanrım, siz üçünüz ölmeyecek misiniz?"

Yalan söylemeyeceğim; silahının namlusuna bakarken hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Harika kısımlar. Boktan kısımlar. Her şey.

Bu gerçekten benim zamanım.

Aptalca şeyler düşünmeye başladım. Başka biriyle ölmek istemediğimi. Bu iki deliyi tanımanın nasıl bir zevk olduğunu. *Cehennemde görüşürüz*, diye düşünüp gözlerimi kapatıyorum.

Bang!

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, Brad ve James'i arıyorum. Önce hangisini aldı? Ama ikisi de hâlâ teknenin kenarına tutunmuş, bana bakıyorlar. Dikkatli bir şekilde yukarı bakıyorum. King yok. "Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum, tüm gücümü kullanarak kendimi diğerleriyle birlikte yukarı çekiyorum. King dümene doğru sendeledi, eli gaz kolundaydı. *Kahretsin*. "Kendinizi yukarı çekin," diye tıslıyorum, acı ve yorgunlukla savaşıyor kendimi teknenin yanına çekiyorum.

"Siktir," diye küfrediyor Brad, debelenerek.

Pearl'ü köşede, elleri titreyerek, tamamen travma geçirmiş bir halde görüyorum. Silah yok, çünkü Brad onu taytının arkasından almış. Öyleyse kim

King'e ateş mi ettin?

Motorlar gürliyor. "Oha!" Kaydettiğim tüm ilerleme boka sardı ve parmak uçlarımla zar zor tutunarak teknenin kenarından aşağı kaydım.

"Lanet olsun!" James bir eliyle tutunuyor, sallanıyor, Brad de, tekne hız kazandıkça üzerimize gelen su püskürtülerinden yüzünü temizlemeye çalışıyor.

Bang!

"Kim kovuyor lan?" Tuzlu su tükürerek bağıriyorum.

"Sadece bekle," diye bağıriyor Brad.

"Evet, mücadele ediyorum." James'in yüzü gerginliğin resmidir. "Lanet olsun!"

Bang!

Gaz aniden kesiliyor, tekne yavaşlıyor ve Brad ile James iki elleriyle teknenin yan tarafını tutmayı başarıyor. Brad tekrar yukarı tırmanmak için acele ediyor, biz de onu takip ediyoruz ve teknenin içine bakıyoruz. Pearl hâlâ köşede donmuş durumda, King ise teknenin kenarında duruyor, gözleri çılgınca etrafını tarıyor. Uzaktan yaklaşan bir teknenin sesini duyuyorum.

Brad, Pearl'e "Kıpırdama," diyor ve kendini yukarı çekmek için vücudunun üst kısmını kullanıyor. King onu fark ediyor ve silahını bize doğru çeviriyor.

"Hayır!" Pearl bir bacağını uzatır, zorlar ve ona tekme atar. Bunun bedelini de ödüyor. Adam dönüyor ve bir feryatla Pearl'ün yüzüne vuruyor, sonra da yan tarafına tekme atıyor. Kendi kanım yanıyor, bu yüzden Brad'inkinin ne yaptığını ancak hayal edebilirim. İçinde bir volkan gibi hissediyor olmalı.

"Seni lanet olası amcık," diye kükrüyor Brad, tekrar aşağı kayıyor, kendini tekrar yukarı çekmeye başlamadan önce tutunuyor.

Yaklaşan teknenin sesi daha da yükseliyor ve arkamızdan dolanırken su kabarmaya başlıyor. Pruvada biri beliriyor. Nişan alıyorlar, ateş ediyorlar ve King güverteye çarpıyor, ancak büyük, çelik piç tekrar ayağa kalkıyor, kendi silahına nişan alıyor, ancak ateş etmek için çok fazla seçenekle birkaç saniye kaybediyor. Gizemli nişancının bir atış daha yapması için yeterli bir süre.

Bang!

Omzu sarsılır ve teknenin kenarına doğru sendeleyerek geri çekilir. Ama sonra tekrar öne çıkar. "Sikeyim," diye nefes alıyor James. "Kurşun geçirmez mi lan bu? Ve o teknede kim var?"

Daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Bang!

King, Pearl'e doğru sendeliyor. Onu kalkan olarak kullanacak. *Hay sikeyim. Bam!*

Sırtından vuruluyor ve sonunda yere düşüyor ama bu sefer ayağa kalkmıyor. Üçümüzü de terk eden hava bir kasırgayı kamçılayabilirdi. Brad tekneye düşüyor ve Pearl'ün yanına koşup yüzünü tutarak King'in verdiği hasarı kontrol etmeden önce beni yukarı çekiyor. Hızla nefes alan James'in kalkmasına yardım ederken onun öfkesini göz kırparak bastırdığını görüyorum.

"Buraya gel," diyor Brad, oturuyor ve Pearl'ü kucağına oturtuyor. "Neyin acıyor? Bana neyin acıdığını söyle."

"Seni havaya uçurdu," diyor kadın, yüzündeki kanı silerek. "Denedi."

"Bu da kim lan?" Nefes nefese kendimi ayağa sürüklüyorum. Tekne yanımızda sallanıyor, tetikçi artık görünürde yok ve ben James ve Brad'e bakıyorum, bunun onların kollarından biri olduğunu açıklamalarını bekliyorum. İkisi de en az benim kadar şaşkın görünüyor. Bunun bizimle bir ilgisi yok. Peki, tekrar soruyorum, kim bu lanet olası?

"Orada kal." Brad Pearl'ü kucağından indirip King'den uzaklaştırır ve hızla silahları toplayıp onu kontrol ederek karnına bir tekme daha indirir. Hareket etmiyor. Her yerinden kan fişkırıyor. Brad bize katılıyor, her birimize birer silah veriyor ve hepimiz silahlı adamı ararken içimi huzursuz bir his kaplıyor. "Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum," diyor James sessizce, gözleri teknenin boyunda bir aşağı bir yukarı gezinirken, silahı hazır.

Sonra tetikçi ortaya çıkıyor, kenara geliyor ve hepimiz nişan alıyoruz. Başındaki şapkaya uzandı ve onu çıkardı.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor, nişan alıyorum.

"Lanet olsun," diye kekeliyor James, silahı okyanusa düşüyor.

Elimde değil - sanırım şokun coşkulu bir yerinde olabilirim - ama Beau uzun sarı saçlarını silkeleyip bir elini dalgaların arasında gezdirdikten sonra gözlerini kocasına diktiğinde kahkaha krizlerine giriyorum. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyor tüm rahatlığıyla, botun yan tarafına doğru bir ayağını kaldırarak.

James'in yüzü. Bunu asla tarif edemem. Ama onu bir kutuya koymak ve gülmeye ihtiyacım olduğunda çıkarmak istiyorum. "Bu bir tür şaka mı?" Göz kırıyor. Kaşlarını çatıyor. "Hamilesin lan sen!"

"Ve eğer annesi devreye girmeseydi çocuğumun şu anda bir babası olmayabilirdi."

Kahkahalarım kontrolden çıktı.

James, "Siktir git Danny," diye tıslayarak teknenin kenarına doğru ilerliyor. "Buraya gel," diye emrediyor Beau'ya. "Şimdi."

"Şoföründen beni daha yakına getirmesini istemeniz gerekecek."

"Şoförünüz kim?" diye soruyor, dümene doğru bakarak. "Kimi öldürmem gerekiyor?"

Rose'un kafası açılır. "Ben." Ve dişlerini göstererek sırıtıyor, çok gergin. Brad, kahkahalarım yavaşça kururken, "Ah, oğlum," diye nefes alıyor, gözlerim

Tabaklar.

"Rose?"

"Selam, sevgilim." Çekingen bir şekilde el sallıyor ama kesinlikle kendini beğenmiş. "St. Lucia'dasın."

"Evet, Tank işi bırakıyor olabilir." Teknesinin kenarına geliyor ve eğilerek bizimkini görmeye çalışıyor. "Nerede o? O iyi mi?"

Arkama baktım. Pearl suçlu görünüyor. "Bir dakika. Senin bununla bir ilgini var mı?"

Brad ona inanmaz gözlerle bakarken Rose dudağını ısırır ve sessiz kalır. Rose, "Bizi birkaç ayrıntı konusunda aydınlatmış olabilir," der.

Buna inanamıyorum. "Çok öfkeliyim!"

"Evet, öyle olacağını düşünmüştüm." Rose bir adım geri çekilir.

"Nolan?" Brad mırıldanıyor, yaşadığı şok ve öfke bir anlığına yatışıyor.

Beau cep telefonunu kaldırarak, "Bilinci yerinde," diyor. "Goldie sürüyor acil servise götürün."

Rahatlama. Çok yaygın. Hepimizde. Ama ben hâlâ vahşiyim.

"Başın çok büyük belada," diye homurdanıyor James, tekneye uzanıp onu kenara çekiyor. "Başım o kadar büyük belada ki Beau Kelly, konuşamıyorum bile."

"Sesin gayet iyi konuşuyormuşsun gibi geliyor." "Hamile!"

"Ben iyiyim," diye nefes alıyor. "Ve sen de öylesin."

Yüce Tanrım. Tamam, o haklı. Ama yine de. "Ben de sana kızgıyım," diyorum.

İçindeki eski polis asla gitmeyecek. Lara Croft'umuz.

"Seni bırakmamı istiyor musun, istemiyor musun?" Rose sorar. "Kıyıya dönmek için gerçekten uzun bir yol var."

Dudağım çok kıvrılmış, deforme olmuş gibi görünüyor olmalı.

"Siktir et, ben yüzüyorum," diye mırıldanıyor James, suya atlayarak.

Suyun içinde ona bakıyorum. Yorgunluğumu hissediyorum. Acımı. Ama *kardeşlerim*. Peşinden suya dalıyorum ve Brad Pearl'ün kızın teknesine binmesine yardım ettikten sonra -bu tekneyi nereden bulmuşlar?

"Hepsi cezalı," diye ilan ediyorum.

"Sonsuza dek," diye homurdanıyor James. "Ve bunun ötesinde."

"Bu sefer çok ileri gittiler," diyor Brad, biz kıyıya doğru yavaşça yüzmeye başlarken, kızlar da yanımızda ilerlerken tekneye pis bir bakış fırlatarak. "Rose ve Beau Pearl'e sürtünüyorlar. Bu kabul edilemez. Kadınlarınıza çeki düzen verin."

"Gemiye tırmanmak isterseniz bize haber verin," diye şarkı söylüyor Rose. Oh, onlar halledilecek. "Siktir git Rose," diye soluyorum.

"Böyle davranmana gerek yok."

"Biz hallettik." Biraz su tükürdüm. "Elbette yaptınız."

"Her şeyi hallettik!"

"Ben olsam enerjimden tasarruf ederdim. Kıyıya hala epey yol var." "Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyorum. "Yavaş olacak. Acı verici."

Kıyıya kadar yol boyunca yaptığım şey de bu. Onun cezasını planlıyorum. Aklından ne geçiyordu?

BRAD

Neredeyse kumda sürünerek kıyıya ulaştık ve diğerlerinin çeşitli yaralarla oldukça üzgün göründüklerini gördük. "Ölen var mı?" James etrafta yatan cesetlere bakarak soruyor. "Bizimkilerden var mı?"

"Bizimkilerden değil."

Leon elinde bir tepsi bira ve bir paket sigarayla belirir -Tanrı bu çocuğu sevsin-. Topallıyor. "İyi misin?" diye sordum.

"Sadece bir sıyrık, B-Boss," diyor başını sallayarak. "Kızlar Pearl'ü temizlemek için kadınlara götürdüler."

Dene. Başımı sallıyorum. Muhtemelen onu almaları akıllıca. Öfkemin baskısıyla patlayacakmışım gibi hissediyorum. *Daha fazla* yaralı almadan önce sakinleşmem gerek. "Teşekkürler." Bir şişe alıp kuma bırakıyorum, yakıp yudumluyorum. Bu sigara. Tanrım, muhteşem. Ya bira? Ağzımdaki tuz her yudumda yıkanıyor.

James yanıma çöküyor, yüzü hala çarpık, Danny ise diğer tarafta, yarası derin. Onlara sakın olmalarını söylemeyeceğim. Pearl tek başına ATM'ye gittiğinde kendimi kaybetmişim. Bu benim anlayışımın ötesinde.

Uzakta sallanan King'in teknesine bakıyoruz.

"Kesinlikle ölmüştü, değil mi?" Danny nefes vererek söylüyor.

"Bu benim de aklımdan geçti," diye düşünüyor James.

"Kontrol ettim," dedim.

"Nabzını mı kontrol
ettin?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır." Nabzını kontrol edecek zamanım olmadı.

"Bir numaralı kural," diyor James. "Her zaman ölü adamın nabzını kontrol et." James'in tuttuğu bir şey önümüzde beliriyor.

"O da ne?" Danny sorar.

Küçük bir klik sesi duyulur.

Ve tekne uzakta patlıyor, gökyüzünü aydınlatıyor ve beni gözlerimi siper etmeye zorluyor. "Artık nabzını kontrol etmeye kesinlikle gerek yok," diye düşünüyorum, bir yudum alıp bir nefes çekerek.

"Parayı tekneden indirmeyi düşünen oldu mu?" James, uzaktaki teknenin etrafında bir kelebek sürüsü gibi görünen şey havada uçuşurken soruyor. Dolar banknotları. *Güzelmiş.*

"Evet," diyor Danny kuru bir sesle. "Vurulurken, havaya uçurulurken ve karımın ek iş olarak kaçış şoförlüğü yaptığını keşfederken parayı hatırladım."

"Ne boktan bir şey," diye düşünüyorum.

Danny bacağına uzatarak ve yüzünü buruşturarak, "Tam bir bok çukuru," diye onaylıyor. "King'in tüm silahlarını sattığını nereden biliyordun?"

"Higham. İngiliz İstihbaratı. King'in silahlar için Sandy'den neden para almadığı hiç mantıklı gelmiyordu. Satacak silahı olmadığı ortaya çıktı. Bir bakireyi yüz milyona nakde çevirdiğini düşündüğü zaman elindeki malzemeleri boşaltmış."

"Higham sağ olsun," diye kıkırdıyor Danny. "Ona bir içki ısmarlamalıyız. Sandy ve Luis'in iki yüz milyon toplayabileceğini sanmıyorum zaten."

"Biz de yapamadık," diye kıkırdıyorum. "Ve o amcık Pearl'ü geri istedi zaten." *Tekrar satmak için.* Ürperiyorum. "Peki ne durumdayız?"

"Luis de Sandy gibi kaçtı," diyor James. "Üçte bir fena değil."

"Sandy vardı," diye yakınıyor Danny. "Ta ki şerefsizin biri beni vurana kadar."

"Tabii ki vardı," diye homurdandı James. "Ne zamandan beri en yüksek hızın saatte yüz mil oldu?"

"Sevişirken."

James kıkırdıyor. "Her neyse, Brad'le konuşmalısın," diyor ve beni işaret ediyor. "Sanırım seni kimin vurduğunu biliyor."

Lanet olası hain.

Danny yüzünü bana doğru çevirdi. "Kim?"

Sigarasının içinden gülümserken James'e kaşlarımı çatıyorum. "O bendim. Seni ben vurdum."

"Ne?" diye ağzından geçirir. "Neden?"

"Çünkü James'in dediği gibi, bir BMW kadar hızlı koşamazsın ve kendini öldürtürsün. Sandy'nin peşinden tek başına gittiğin son zamanı hatırlıyor musun?" Ben mi sordum? "Hepimiz seni kovalamak zorunda kaldığımızda? Üç kez vurulmuştun Danny."

Surat asıyor. "Kötü şans."

"Evet, bugünlerde şansla çalıştığımızı hissediyorum." Ve şans işe yaramaz. "Ve şimdi kadınlarımız günü kurtarmak için devreye giriyor. Bence silahları asmanın zamanı geldi."

"Sandy ve Luis'i öldürmeden olmaz," diye mırıldanıyor Danny, ayağa kalkmaya çalışırken. "Ve karımı." Beau ve Pearl yaklaşırken yalpalayarak uzaklaşır, ikisi de utangaçtır, özellikle de Beau.

"Beni affediyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Hayır," diye tersliyor James. "Bu kadar pervasızlığa tahammül edemem."

"Peki ne yapacaksın?" diye soruyor. "Benden boşanacak mısın? Tamam, avukatım sizinle temasa geçecek." Dönüp uzaklaşıyor ve James de tabii ki hemen peşine düşüyor.

"Önce balayımı istiyorum." Onu kucağına alıp kafeye götürüyor, bu sırada Rose yüksek sesle gülüyor. Gözlerimi Danny ve Rose'a çevirip kıkırdıyorum.

Rose'u sertçe öpüp beni susturmak için parmağını havaya kaldırırken, "Ona gerçekten gösteriyorsun," diye sesleniyorum.

Pearl'e baktım. Onu temizlemeye *çalışmışlar*. Yüzündeki çiziklerin geçmesi biraz zaman alacak. Ve benim öfkem de. İç çekip bacaklarımı açıyorum, o da nazikçe bacaklarımın arasına eğilip Marlboro'mu parmaklarımın arasından alıyor. Ona meydan okumuyorum. Bir daha asla. Ne isterse, ne zaman isterse alabilir. Mantık çerçevesinde.

Nefes veriyor. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Yüzümü boynunun arkasına bastırıyorum. "Ne zaman istersen." Sigaramı geri alıyorum ve söndürmeden önce son bir nefes çekiyorum. "Canın acıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Şu anda tek hissedebildiğim rahatlama."

Gülümsüyorum. *Sadece* rahatlama hissetmek isterdim. "Hadi, seni eve götürelim." Ayağa kalkıp onu yukarı çekiyorum, yüzünü bana dönmesini sağlıyorum ve kollarını ıslak kapüşondan kurtarıp başının üzerine kaldırıyorum. Yere atacaktım ki, hafifçe gülümseyerek kapüşonumu aldı. Kapüşonumu saklamak mı istiyor? "Sana karışık bir kaset yapmamı da ister misin?" Diye soruyorum, gözlerini deviriyor. Yan kayışları çözüyorum ve yeleği kaldırıyorum. Onu bir kenara atıyorum, onu döndürüp önüme çekiyorum ve nazikçe sarılıyorum, okyanusa bakıyorum, çenem omzunda. "Her şey bitti," diye fısıldıyorum, yanağından öperek. Bu tam olarak doğru değil, Sandy ve Luis hâlâ dışarıdalar ama Pearl için her şey bitti. Elimi cebine atıp kolyeyi çıkarıyorum ve havada tutuyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor. "Nasıl ... ne zaman?"

"Bunu takıyordu," diye fısıldadım, boynuna götürerek. "Seni diğer tekneye bindirdiğimde cebine koymuştum." İri parmaklarım narin mandalla boğuşarak onu tutturuyor. "İşte," diyorum sessizce. "Olması gereken yerde."

Elini kaldırıp taşa dokunuyor, sessiz. "Seni seviyorum Brad," diyor, ben başımı sallayıp yüzümü boynuna koyarken, onu arkadan tutarken. "Ve hoşuna gitse de gitmese de, sen her zaman benim kahramanım olacaksın."

Onun tenine gülümsüyorum. "Ne olmamı istiyorsan o olacağım aşkım."

Gülüyor. "Şey, bu-"

"Siktir!" Danny kükrer.

James kamaradan koşarak çıkarken Pearl'ün boynundan hızla çekiliyorum ve kafam allak bullak olmuş bir halde silahını çekerek manzarayı incelemesini izliyorum. Gözlerim yavaşça tekne iskelesinde gezinirken kalbim çarpmaya başlıyor, adamlarımızın her birinin toprakta diz çökmüş, yarı ölü gibi görünen bir adama silah doğrulttuğunu görüyorum. *Rus*. Adam silahlı.

Ve silahını bana doğrulttu.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, Danny ve James diğer herkesle birlikte ona ateş etmeye başlayıp yüzlerce kurşunu vücuduna saplarken Pearl'ü uzaklaştırıyorum, vücudumu bir kalkan gibi kullanıyorum, gözlerim kapalı, kollarım onu sıkıca sarıyor.

Bang, bang, bang!

Vücudum sarsılıyor.

Sikeyim.

Ama acı yok.

Silah sesleri kesilir, sessizlik çöker.

Ve sonra Pearl birden kollarımda ağırlaştı. Onu çeviriyorum, yüzünü tarıyorum, gözlerinin genişlemesini ve doğrudan benimkilere bakmasını izliyorum. Buz damarlarımda dolaşıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum, tankında kan görüyorum. Soluk soluğa bana doğru yığılıyor. "Hayır," diyorum, onu yakalayıp ağırlığını tutarak. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" Yüzünü bulup başını yukarı kaldırıyorum. "Pearl?"

Gözleri yavaşça

kapanıyor. "Hayır!"

BRAD

Hiç tırnağım kalmadı. Oğlum bir odada, aşkım başka bir odada. Biri bilinçli. Biri değil. Biri canlı, biri-

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken dişlerimi sıkıyorum, doğal olarak vuracak bir şey bulmak için odayı tarıyorum. Şişmiş elimin bir duvar yumruğuna daha dayanıp dayanamayacağını bilmiyorum. "Beni ne zaman içeri alacaklar?" Homurdanıyorum, oturuyorum, tekrar ayağa kalkıyorum, sonra biraz daha volta atıyorum.

"Brad, başımı döndürüyorsun," diye mırıldanıyor Beau sessizce, isteksizce. Çocuklardan biri böyle bir yorumda bulunsaydı, onu hasarlı yumruğumla uzaya fırlatırdım. Ama Beau? Beau mu? Hayır.

Bir duvarın önünde duruyorum ve öne doğru eğilerek başımı sıvaya yaslıyorum. "Delirecekmişim gibi hissediyorum." Saatlerdir ameliyatta. Kan kaybı hakkında ayrıntılı bilgim yok ama onunla birlikte dışarı çıktığımda araba koltuklarını gördüm. Ve şimdi kendimi görebiliyorum. Pantolonum kan lekeli. Pearl'ün kanlı gövdesi, solgun yüzü, mavi dudakları aklımdan çıkmıyor.

"Cerrah hemen gelip seninle konuşacağını söyledi," diyor Beau, tam elini omzumda hissetmeden önce. "O iyi olacak."

Gözlerimi kapatıyorum ve bunu diliyorum. *İyi ol, iyi ol, iyi ol.* "Ya iyi değilse?" Onu işkencecısından kurtardım ama yarım saatten fazla koruyamadım. *Acınası.* İçimdeki bu his, göğsümdeki ezici acı, nefes almayı zorlaştırıyor. Onu kaybedersem hiç nefes alamayacağım. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor, nabzım kulaklarımda zonkluyor ve nefeslerim kısa ve hızlı hale geliyor. Sanki onsuz hayatın nasıl olacağını gösterircesine, nefes almak için bir mücadele.

Dönüyorum, stresliyim, panikliyorum ve Beau bunu görüyor, tüm işaretleri okuyor. Beni bir sandalyeye çekiyor ve iterek oturtuyor, kalçalarımı ayırıyor ve başımı kalçalarımın arasına sokuyor. Önümde çömeliyor, ben nefesime konsantre olurken ellerimi tutuyor. Hiçbir şey söylemeden. Sadece orada olmak. Sabırlı. Kendimi yeniden hizalamamı bekliyor. Bu tam beş dakika sürüyor ve daha az hızlı nefes almaya başladığımda ciğerlerim acıyor ve kuruyan kıyafetlerim tekrar nemleniyor.

Beau elimi ters çevirip hasarı inceliyor. "Bunu görmek gerek için

."

"Sorun değil."

"İki katı büyüklükte." İç geçiriyor ve ayağa kalkıp yanımdaki koltuğa oturuyor,

başımın yanındaki kesiği kontrol ediyordu. "Doktor çağıracağım." "Doktor istemiyorum."

Sabırsızlığını dışa vuruyor. "O zaman seni temizlememe izin ver." "Madem öyle."

"Geri döneceğim." Kapıya doğru gider ve eşikte Rose ile karşılaşır. Bir gece çantası taşıyor.

O iğrenç sempatik gülümsemelerinden birini ve birkaç sessiz kelimeyi değiş tokuş ediyorlar. "Sana temiz giysiler getirdim," diyor Rose, çantayı bir sandalyenin üzerine koyup yeni bir kot pantolon ve bir tişört çıkararak. "Hemşire koridorun sonunda kullanabileceğin bir duş odası olduğunu söyledi."

"Duş almak istemiyorum." Ayağa kalkıp tişörtümü başımdan çekiyorum ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyorum. "Cerrah gelebilir."

Rose itiraz etmiyor, ben boxerımı çıkarırken yüzünü tişörtümle kapatıyor. "Elinin bakıma ihtiyacı var."

"Yani Beau'yla kapıda fısıldadığınız onca lafın arasında beni temizlemek için malzeme almaya gittiğini söylemedi mi?"

Tişörtünü hafifçe indiriyor, böylece gözlerini görebiliyorum. "Senin için endişeleniyoruz."

"Benim için endişelenme. Pearl için endişelen. Temiz boxerlarım nerede?"

"Oh." Rose döner, diz çöker ve çantayı karıştırmaya başlar. "İçine biraz koyduğumu biliyorum."

"Bugün herhangi bir saatte," diye mırıldanıyorum, bir elimi aletimin üzerine koyarak. "Kahretsin, neredeler?"

"Rose, bebeğim, burada kendimi biraz savunmasız hissediyorum."

Arkasına bakıyor, kendini hatırlıyor, sonra hızla tekrar başka tarafa bakıyor. "Kot pantolonun içinde olmadıklarına emin misin?"

Kaşlarımı çatıyorum ve sandalyeden kot pantolonumu alıp silkeliyorum.

Tam Danny kapıdan girerken. Gözleri yavaşça benimle -Çırılçıplak, elimde bir kot pantolon, önümde diz çökmüş olan karısına bakıyorum. Kaşları kalktı. "Karın boxerımı unutmuş, görünüşe göre komando olacağım." Kot pantolonun içine girip yukarı çekiyorum ve Rose'un gevşek elinden tişörtü alıyorum.

"Onları unutmadım," diyor ayağa kalkarak. "Onları Nolan'a vermiş olabilirim."

"Neden onları Nolan'a verdin?" Ben soruyorum.

"Kasıtlı olarak değil. Belki de pijama pantolonuna takılmışlardır." Garip bir şekilde gülümsüyor, Danny ona o şekilde bakınca dudaklarını düzeltiyor. Sanki onu aynı anda hem öpmek hem de boğmak istiyormuş gibi. "Ben gidip içecek bir şeyler getireyim. Bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim." Rose kirli giysilerimi toplarken ben de ayaklarımı ıslak botlarımın içine sokuyorum. "Teşekkürler."

Danny kapıya doğru yürürken "Tank'ı al," diyor. "Oh, bekle, alamazsın. Çünkü o St. Lucia'da. *Senin* olman gereken yerde."

"Tamam, demek istediğini anladım," diye iç geçirdi Rose.

"Annemin tepkisine de hazırlıklı olun. Beni sürekli arıyor. Zinnea da Beau'ya kızgın, onu da uyarsan iyi olur."

"Evet, patron."

"Beni zorlama Rose. O tekneyi nereden buldun?"

"Biz kiraladık. Merak etmeyin, sahte bir isim kullandım ve ödemeyi sizin kirli paranızla yaptım."

Danny homurdanır ve Rose kaçır.

İçimi çekiyorum ve sandalyeye çöküyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum. "Biraz ara ver," diye mırıldanıyorum. Burada oturmuş Pearl'ün yaşaması için dua ederken bu ikisinin kulağımın dibinde didişmesine ihtiyacım yok. Elim zonkluyor ve morarmış dağınıklığa bakarken onu esnetiyorum.

Danny yanımdaki sandalyeye çökerek, "Özür dilerim," diyor. "Nasıl gidiyor?"

Yorgun gözlerimi ona çevirdim. "Öldürmek istiyorum." *Gerçek.* "Haber var mı?"

"Hâlâ ameliyatta. Bacağın nasıl?"

"Yani beni vurduktan sonra mı?" Kaşlarını çatıyor ve baldırını ovuşturuyor. "Bir parça eksik."

"Daha kötülerini de yaşadın. James nerede?" "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Sanırım burası," diyor etrafına bakarak. "Kötü anılar."

Başımı sallayarak yutkunuyorum. Pearl'ün yaraları Doktor'un üstesinden gelemeyeceği kadar ciddiydi. Bunu hepimiz biliyorduk. Bacağına bir kurşun, tamam. Kol, Doktor kurtarır. Ya mide? Saatile baktım. Bir saat daha geçti. Bir ameliyat saati daha. Ayağa kalkıyorum. "Nolan'ı kontrol etmem gerek."

"Ben de geliyorum." Danny beni Nolan'ın odasına kadar takip ediyor ve içeri girdiğimde Ella'yı onunla birlikte yatakta buluyorum. Ayağa kalkmak için çabalıyor. "Kal," diye emredip yatağın yanındaki sandalyeye çöküyorum.

"Hayır, sorun değil, tuvalete gitmem gerek," diyor ve Nolan'ın alnına bir öpücük bırakıyor.

"Rose içecek bir şeyler almaya gitti, eğer ona yardım etmek istersen," diyor Danny ve bir sandalye daha çekip üzerine çöküyor.

"Elbette." O gider.

"Bu, bir süre Scram'e ince bir ipucu gibi geldi." Ona sorgulayan gözlerle bakıyorum ve o da omuz silkiyor. Şu anda Danny Black'in satır aralarını okuyacak enerjim yok, bu yüzden Nolan'a dönüp onu kontrol ediyorum. Siyah gözler, şişmiş yanaklar, çenesi biraz eğri büğrü görünüyor. "Nasıl-"

"Nasıl-"

Biraz güldüm. "Nasıl hissediyorsun?" "Çok iyiyim." Yüzünü buruşturarak kayıyor. "Pearl nasıl?"

"Hâlâ ameliyatta." Su sürahisine uzanıp bir fincan dolduruyorum. "Biraz ister misin?"

"Ben iyiyim."

Keşke viski olsaydı diye düşünerek bütün bardağı içtim. Tanrı biliyor ya, sert bir içkiye ihtiyacım var. Ama . . . hayır. Temiz kafa. *Ne lanet bir şaka.*

"Ne yaptın sen?" Nolan, Danny'nin uzattığı bacağına başını sallıyor ve ben de sabrımı içime çekerek onun yine söylenmeye başlamasını bekliyorum.

"Görev sırasında yaralandı," diye mırıldandı. "King hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

"Ne?" Nolan zar zor açtığı gözlerini kısarak soruyor.

"Seni tersaneden aldığında yalnız mıydı?" "Ben-"

"Başka birini gördün mü?"

"Ben-"

"Hatırlayabiliyor musun-"

"Kapa çeneni," diye bağıryorum, kafam çınıyor, öfkeli bakışlarım Danny'nin üzerinde. "Çocuğa nefes alması için bir saniye ver, olur mu? Bu da ne böyle?"

Danny sandalyesine çöktü, suratını astı, geri çekildi. "Sadece soruyorum."

"Oğlum ve Pearl'ün lanet olası ormandan çıktığını öğrendiğimde bu bokla ilgileneceğiz, tamam mı?" Kana susamışlığım şu anda Danny'ninki kadar güçlü. Ama benim başka önceliklerim var. Anladım. King öldü. Aşkımı yıllarca istismar eden adam öldü. Rose'a tecavüz eden ve Beau'yu öldürmeye çalışan adam hala dışarıda. Danny ve James Sandy'yi silahlarının ucunda ya da seçtikleri işkence aletinde isteyeceklerdir. Luis'ten bahsetmiyorum bile. Ama beklemek zorundalar, özellikle de iki yerine üç katil istiyorlarsa.

"Tamam," diyor, yumuşayarak. "Seni duyuyorum." "Güzel."

Kapı açılır ve içeri bir adam girer. "Bay Black?"

Bir saniye içinde sandalyemden kalktım. "Doktor." Kalp atışlarım hızlandı. Tenim nemli. "Bu-" Sormam gereken şeyi soramıyorum.

"Ben koridorun sonundaki aile odasında olacağım." Nolan ve Danny'ye bakıyor, sonra tekrar dışarı çıkıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Bacaklarım beni oraya götürmeyi reddediyor.

Bir elin elimi sıktığını hissedince aşağıya, sonra da yataktaki Nolan'a bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Ben de onunkini sıkıyorum ve alıp kalçasının yanındaki şiltenin üzerine koyuyorum. "Geri geleceğim," diyorum Danny'ye başımı sallayarak ve sonunda bacaklarımı hareket etmeye ikna ediyorum.

Gözlerim önde, aile odasına doğru yürüyorum ve kapıyı açık bırakarak içeri giriyorum. Danny beni takip ediyor, topallayarak bir sandalyeye oturuyor ve eğiliyor.

Ben oturamam. Doktor oturuyor ama. Hâlâ önlüğünü giyiyor. Şimdi ağzım da çalışmıyor.

"Bayan Kennedy'den bir kurşun çıkardım," diyor, sesi ciddi, yüzü ciddi, tüm kişiliği ciddi. "Mesanesini sıyırmış ve karnının alt kısmına yakın bir dokuya saplanmış."

Bacaklarım sallanıyor, beni bir sandalyeye çökmeye zorluyor ve sonra gelecekleri bekliyorum. "Kolu ve bazı kaburgaları kırık ama bana bunların daha önceki bir kazada oluştuğu söylendi."

Başımı salladım.

"Çok kan kaybetti ama durumu stabil." "Stabil."

"Onu yakından izliyoruz. Çok yakında kendine geleceğini umuyoruz." "Ve iyi olacak mı?" Nefes nefese sordum.

"Her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Kalp atışları düzensizdi ve ameliyata devam edebilmek için şok vererek kalp atışlarını tekrar dengeli bir ritme sokmak zorunda kaldık."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, titreyen ellerime bakarak. "Kalbi mi durdu?"

"Ondan önce müdahale ettik Bay Black. Dediğim gibi, her şey yolunda gitti.

Bir süre iyileşme sürecinde olacak. Tamamen iyileşeceğine eminim ama

rehabilitasyon olacak olmak Yoğun. Sinir bozucu.

Özellikle de verilen onu

durum."

Yukarı baktım. "Durum?"

"Bebek."

Öksürüyorum, başım dönüyor ve beni arkama yaslanıp sandalyenin kenarına tutunmaya zorluyor. "Ne oldu?"

"O hamile, Bay Black. Bilmiyor muydunuz?"

Ayağa kalkıyorum. Tekrar otur. Danny'ye bakıyorum. Yüzünün benimkiyle aynı olduğunu tahmin ediyorum. Şok geçirmenin bunu tam olarak karşıladığını sanmıyorum. "Hamile misin?" Başımı sallıyorum. "Nasıl?"

"Eminim size insan çiftleşme ritüeli hakkında bir ders vermeme gerek yoktur Bay Black." Doktor hafifçe gülerek ayağa kalkar. "Bayan Kennedy hamile olduğunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. Biliyor muydu? Bunu benden sakladı mı? İçgüdüsel olarak Danny'ye bakıyorum. Sigarasını uzatıyor. Aldım ve yaktım.

"Bay Black, bu-" Doktor aramıza bakıyor. İç çekti. "Boş v e r i n ."
Sertçe emiyorum, üflüyorum, bir aşağı bir yukarı yürüyorum. *Buna inanamıyorum.*

"Bilmiyor da olabilir," diye devam ediyor. "Belki birkaç haftalıktır.
Ve şükürler olsun." "Şükürler
olsun mu?"

"Hamileliğinin ilerleyen dönemlerinde bebeğin hayatta kalacağına söz veremem. Bebek büyüdükçe vücuttaki organlar yer değiştirmek için hareket eder ve kurşun muhtemelen bebeğin hayatta kalması için hayati önem taşıyan bir şeye isabet ederdi." Gülümsüyor. "Bu, babanın anneye hamile olduğunu bildirdiği nadir durumlardan biri olabilir."

Ona bakarken lanet bir akvaryum balığına benziyor olmalıyım, bana söylenenleri anlamaya çalışırken Marlboro'mdan nefes alıyorum.

"Bayan Kennedy çok şanslıydı," diye devam ediyor. "Ama dediğim gibi, iyileşmek için uzun ve yorucu bir yol olacak. Buna bir de hamileliği ekleyin ..."

"Tamam," diye mırıldanıyorum. Bir nefes daha.

"Başından sonuna kadar yakından izlenmesi
gerekecek." "Tamam."

"İşe dönmemesini tavsiye ederim." "Tamam."

"Ve özellikle ilk üç aylık dönemde düzenli taramalar." Başka bir sürükleme. "Tamam."

"Sanırım şimdilik sizi düşüncelerinizle baş başa
bırakacağım." "Tamam."

Elinde bir kart tutuyor, ben de bir süre uzun uzun bakıyorum ve onun yerine Danny'ye uzatmasını sağlıyorum. "Hastanede kaldığı sürece Bayan Kennedy'nin bakımını ben üstleneceğim. Taburcu olduktan sonra gece gündüz müsait olacağım. Herhangi bir endişeniz olursa, beni aramanız yeterli." Başını sallayıp gidiyor ve ben kapalı kapıya bakıyorum. Donmuş.

Hamile misin?

Geniş bakışlarımı Danny'ye çevirdim. Ve onu gördüm.

"Sakın gülmeye kalkma."

Sahip olduğu her delikten hava fışkırıyor gibi görünüyor, kolları karnını sıkıyor. Eğer içimde olsaydı, o amcığı yumruklardım. Ama yok, bu yüzden bir sandalyeye çöküp yere bakıyorum, Danny sandalyesinin üzerine düşerken diğerlerine meydan okuyacak bir zihin sikişi içindeyim. Nutkum tutuldu. Bir sigara daha yakıyorum, onu da hızla içiyorum, Danny'nin kahkahaları azalıyor ve tekrar odanın içinde daireler çizerek yürümemi izliyor. Hamile mi? Tanrım, doğum kontrol hapı kullanıyor! Bu nasıl oldu? Tanrım, duştaydım. *Zamanında çıktım sanıyordum.*

Bir nefes daha çekiyorum ve izmariti bir bardağa bırakıyorum, dışarı çıkarken çıkardığı cızırtıyı dinliyorum.

Sonra kapı açılır ve doktor tekrar görünür. "Kendine geleceğini haber aldım."

"Geliyorum." O geliyor ama ben orada değilim. Amaçsızca koşarak odadan çıktım.

"Bu taraftan, Bay Black," diye seslenerek beni durma noktasına getirdi ve diğer tarafa doğru koşturdu. "Solunuzdaki son kapı."

Çalışanların irkilmesine neden olarak içeri daldım ve onu yatakta, sırtüstü yatmış, etrafındaki makinelerden bip sesleri gelirken gördüğümde neredeyse kışımın üstüne düşüyordum. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, yatağın kenarına yürüyorum ve onun her santimini inceliyorum. Öfke ve rahatlamanın tuhaf karışımı çok fazla.

"İşte." Danny omzumu itiyor, ben de oturacak bir şey olup olmadığını kontrol etmeden eğiliyorum.

"Efendim, korkarım her seferinde bir kişi." Hemşire gözlüklerinin üzerinden Danny'ye bakarken bir yandan da Pearl'ün kolundaki iplerden biriyle oynuyor.

"Sorun değil Lyn," diyor doktor, yatağın diğer tarafında belirerek. "Yoluna çıkmadıkları sürece sorun yok."

"Kendine gelmeye başladığını söylediğini sanıyordum." Pearl'ün gözlerine bakıyorum, tam bir durgunluk görüyorum. Ve sonra, sanki beni duymuş gibi, gözleri açılıyor. Sevdiğim yeşillik doğrudan bana bakıyor ve odanın geri kalanına bakmadan önce gözlerini kırıştırıyor. "Tanrım, Pearl," diye fısıldıyorum, arkasındaki kanüle dikkat ederek yanına yaklaşıp elini tutuyorum. "Ödümü bokuma karıştırdın."

Yutkunduğunu, bunu yaparken irkildiğini, konuşmak için ağzını ıslatmaya çalıştığını görüyorum. Gösterdiği çabayı izlemek bile acı veriyor. Sonunda iç geçiriyor ve konuşacak gücü olmadan sakinleşiyor.

"Ona biraz zaman verin," diyor doktor, yatağın ve makinelerin etrafında dolaşıp her şeyi kontrol ederek. "Vurulmak çok yorucu bir iş." Sırayla bana ve Danny'ye bakıyor. "İçimden bir ses bunu bildiğinizi söylüyor."

"Oh?" Danny diyor ki. "Neymiş o şey?" "Bir arkadaş."

"Kim?" Danny'den düşmanlık kokusu geliyor.

"Fred Boot."

"Fred Boot diye birini tanımıyorum."

"Hayır," diyor etkilenmeden, hâlâ gülümseyerek. "Hepiniz onu *Doc* olarak tanıyorsunuz." Ona şok olmuş bir bakış fırlatıyorum. "Doc'u tanıyor musun?"

"Fred Boot?" Danny ağzından kaçırır.

"Kariyerimin başlarında bana akıl hocalığı yaptı. Seninle ilgilenildiğinden emin olmak için beni aradı."

"Oh." Danny sustu. "O çok iyi bir adam."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, tekrar Pearl'e bakarak. Beni izliyor. Dinliyor. Kesinlikle biraz gülümsüyor. Ona bilip bilmediğini sormak istiyorum. Ama bilmiyorsa, böyle bir şok için fazla kırılgan. Lanet olsun, birkaç hafta içinde kendime bir çocuk, bir kadın ve bir bebek buldum. "Aşkım," diye fısıldıyorum, içeri giriyorum.

Gözlerini tekrar kapatarak gülümsüyor. Dinleniyor. Buna ihtiyacı var.
Kapı açılır ve Beau'nun kafası döner. "İşte buradasın." Gözleri yataktaki Pearl'e kaydı. "O nasıl?"

Hamile!

"O iyi," diyorum, o anda bu haberin Beau ve James'i gerçekten çok etkileyebileceğini fark ediyorum ve Danny'ye hızlı bir bakış onun da aynı dalga boyunda olduğunu doğruluyor. Beau da geçmişte Pearl'ün durumundaydı. Vurulmuştu. Bebeğini kaybetti.

Beau elinde birkaç bez ve yara temizleyici tutuyor. "Seni temizleyebilir miyim?"

Doktora bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Elbette. Dediğim gibi, bırakın hemşireler çalışsın."

"Tabii ki."

Danny doktorun yanına gider ve göğüs cebindeki kalemi eline alarak elindeki kâğıtlara bir şeyler yazar. "İyi bir emeklilik planı arıyorsanız diye."

Doktor hafifçe güler. "Bunu aklımda tutacağım."

Danny'nin hareketi hala arananlar listesinde olduğumuzu hatırlatıyor. Ve Doktor'umuz hiç de gençleşmiyor.

Beau yanımdaki sandalyeye tüneyip yerleşiyor ve elimi işaret etmeden önce başımdaki kesiği kontrol ediyor. İç çekerek ona uzatıyorum. "Bütün bunlar da neydi?" diye soruyor, başıyla doktorun arkasını işaret ederek.

Danny ve ben hep bir ağızdan "Hiçbir şey," diyoruz.

"Sözünü kesmeme izin verme." Ses tonu alaycılıkla dolu.

"Siz kadınların yanında bir daha asla iş *konuşmayacağız*." Danny sandalyesinde öne doğru oturur ve yüzünü Beau'ya yaklaştırır. "*Asla*."

Etkilenmemiş bir şekilde başını eğiyor ve elime dönüyor, sonsuz kesikleri silerken elimi tutuyor. Ayıyı dürtmeyecek.

"James nasıl?" Danny karamsar bir şekilde arkasına yaslanırken sohbeti başka yöne çekerek soruyorum.

"İyi," diyor, kısa ve yüksek sesle.

Kaşlarımı çatıyorum, onun kişiliğini okuyorum. *Suçlu*. Burayı sevmiyor. Bunu anlıyorum. Ama şimdi aklıma geldi; Beau burada ve James karısıyla birlikte olmak için ateşten, cehennemden ve aradaki her şeyden geçirdi. O zaman neden burada değil? "Nerede o?" Ateş ediyorum ve geri çekiliyor, çalışan eli titriyor. Beau'yu tanıyorum. Pearl'den önce, içini dışını bildiğim iki kadından biriydi. "Kocan nerede?"

"O Sanırım ..." Homurdanıyor. "Hastanelerden nefret ediyor," diye tükürüyor ve elindeki çubuğu kabaca batırıyor.

"Evet, ama sen buradasın." "Ve?"

"Beau," diyorum yavaşça, elimi çekip Danny'nin düşünceli yüzüne bakarak. O da şimdi aynı şeyi merak ediyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor, yatağın üzerindeki eşyalarla oynuyor.

"Beau," diye bağıriyorum, yüzüne uzanıp onu kendime doğru çeviriyorum. "James nerede?"

Ters ters bakıyor. "O-"

Danny'nin telefonu çalar ve ekrana bakarken tüm dikkatler ona yönelir. Cevap verir. "Higham?" Yara izi her saniye derinleşiyor, göğsü uzun nefesiyle birlikte inip kalkıyor. "Ne?" Bana bakıyor. "Nereye?"

Dik oturup dinliyorum, Danny'nin yüz ifadelerini izliyorum ve her birinden nefret ediyorum. Sonunda telefonu kapatıyor, çenesini ovuşturuyor, rahatsız görünüyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum. "Sandy mi? Luis mi?"

"Hayır," diye nefes verdi, bana bakarak. "Ben King."

Sırtım dikleşiyor, gözlerim Pearl'e gidiyor. Uyuyor. "Kral mı?"

"O yaşıyor."

"Ne?" Nefes alıyorum, ayağa kalkıyorum, titriyorum. "Nasıl?" Onun batışını izledim. Teknenin havaya uçtuğunu gördüm.

"Sahil Güvenlik onu kıyıdan birkaç yüz metre açıktaki sudan çıkardı." Danny ayağa kalktı, seğiriyordu. "Buraya getirildi. Bilinci yerinde değildi."

"O burada mı?" Kapiya doğru ilerlerken sordum. Aman Tanrım. Pearl ameliyat masasında yatarken onunla aynı binada mıydı?

"Brad, bekle," diye sesleniyor Beau.

"Siktir et." Kapiyı açtım ve James'le yüz yüze geldim. "Neredeydin lan sen?" diye bağırdım. "King hâlâ hayatta amına koyayım. Çekil."

"Hayır."

James'i şiddetle duvara çarpıyorum, öfkem ve paniğim gücümü besliyor. Ama o karşılık vermiyor, yüzü sinir bozucu bir şekilde vurdumduymaz.

"Sakin ol," diyor Danny, ben James'i bırakana kadar omuzlarıma masaj yaparak.

"Sakinleşmek mi?" Ellerimle saçlarımı sıkıyorum. *Öldür onu.* "Nerede o?" Sinsice uzaklaşıyorum. "Pearl ve Nolan'la kal," diye bağıriyorum omzumun üzerinden, yürüyerek acil servise doğru ilerliyorum.

"Brad, bekle," diye sesleniyor Beau.

Kafede Rose ve Ella'nın yanından geçiyorum, ben geçerken vücutları dönüyor. "Neler oluyor?" Rose sesleniyor.

"Brad, bekle!" Beau topuklarıma vuruyor. "Acil serviste değil."

Yüzümü ona dönerek olduğum yerde duruyorum, midem dibe vuruyor. "Gitti mi?"

James içeri girer, telefonu kulağındadır. "Mükemmel. Teşekkür ederim." Telefonu kapatıp uzaklaşıyor ve o giderken kaşlarımı çatarak arkasından bakıyorum.

"Nereye gidiyor bu?" Danny soruyor. Güzel soru.

"Onunla git." Beau şaşkın yüzümü görmezden gelerek beni itiyor. "İkiniz de." Danny'yi de yönlendiriyor. "Şimdi." Sonra da şaşkın Rose ve Ella'yı yanına alıp onları yürütüyor.

James'i kilometrelerce takip ediyoruz ve o bir kez bile arkasına bakmıyor. Çünkü burada olduğumuzu biliyor. Biz uzaklaştıkça hastane daha da sessizleşiyor.

botlarımızın yankısı bize eşlik edene kadar. James sonunda durdu. Danny'ye bakıyorum, o da bana bakıyor.

Sonra ikimiz de kapının üstündeki tabelaya baktık.

MORGUE

James kapıyı iterek içeri giriyor ve ben de etrafımdaki sayısız buzdolabına bakarak çekingen adımlarla içeri giriyorum. Odanın uzak tarafındakine gidiyor ve birkaç mandalı çeviriyor. Kapıyı çekiyor ve levha yuvarlanarak dışarı çıkıyor, metalin metale çarpma sesi sağır edici.

Ağzım açık kaldı.

"Ne oluyor lan?" Danny fısıldayarak içeri giriyor, metale bir aşağı bir yukarı bakıyor, kanlı ve çıplak bedeni inceliyor.

Ölü olmaktan çok uzak bir beden. Bilinçsiz, evet, bağlı ve ağzı tıkalı, evet, ama ölü değil.

Geri çekiliyorum. Şokumun yerini öfke aldı. Üç yeni kurşun yarası ve sayısız eski yara izi vücudunu sarmış.

Arkamızdaki masayı ilk kez fark ederken, "Bu kitaplara geçecek bir sonuç," diye düşünüyorum. İnsanoğlunun bildiği tüm cerrahi aletlerle donatılmıştı.

James yandaki buzdolabına gider. Çekip çıkarıyor.

Luis derme çatma tıkaçın arkasından bağırmaya çalışırken, "Becer beni," diye fısıldıyorum.

"Ve son olarak," diye düşünüyor James, bir sonraki buzdolabına geçerken. Beklenti içimde dönüp duruyor. Danny için. James için. Benim için. Buzdolabını açıyor ve iki eliyle tutuyor, dizlerinin üzerinde eğiliyor ve çekiyor. Danny'ye bakarak nefes alıyorum.

"Heyecanlıyım," diyor karanlık bir sesle, Sandy'ye bakarak. "Çok heyecanlıyım." Masaya doğru yürüdü ve önlük yığınlarından birini aldı, sırtarak

bir aptal. "Bunları hep denemek istemişimdir." Birazını bana, birazını James'e atıyor ve hepimiz içine giriyoruz. Başörtüleri, yüz maskeleri, her şey. Ve eldivenler. Danny kendi eldivenini kıvırıyor, bilekleri kopararak yemek yapıyor.

Birini idare ediyorum. Şişmiş elimi diğerine sıkıştırmamın imkanı yok.

Üçgen şeklinde duruyoruz, her tarafımız temizlenmiş. "Bir selfie çekelim mi?" Danny bir kahkaha atıyor. "Aile fotoğraf albümünde buna ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve Beau'ya hızlıca mesaj atarak Pearl geri dönerse beni hemen aramasını söylüyorum. Ona nerede olduğumu söylemiyorum. O biliyor. Ve King parçalara ayrılana kadar bu odadan çıkmayacağım. Pearl'ün, onun hâlâ hayatta olduğu bir dünyada yeniden uyanmasına izin vermeyeceğim. "Hadi devam edelim." Elime geçen ilk şeyi alıyorum. Bir testere. King'e doğru ilerlerken ona bakıyorum. "Oh, uyandı," diye geçiriyorum içimden, kendine gelmesini, gözlerini kışmasını, sersemlemiş görünmesini izlerken. "Bahse girerim beni tekrar görmeyi beklemiyordun." Zavallı adam. Bir kâbusun içinde uyanmış gibi görünüyor. Hiçbir fikri yok. Danny neşterleri rahatça incelerken, onları eline alıp parmak ucuyla ucuna dokunurken ve bunu yaparken mırıldanırken ben ameliyat eldivenlerine uzanıp iğrenç ağzına tıkıyorum. "Sanki morgda Noel kutluyor gibiyiz," diyorum King'in sağlam gövdesine bir aşağı bir yukarı bakarak. Nereden başlasam ki? King'in gözleri büyürken suratımı asarak testereyi kaldırıyorum. "Enigma meşguldü."

James kollarını kavuşturarak, "Ben her zaman tek başıma daha etkili çalışmışımdır," diyor. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Otto kaos sırasında arabalara takip cihazı yerleştirdi."

Gülümsüyorum.

"Tam bir efsane," diye düşünüyor Danny. "Ve bunun için ona annemin elini vereceğim."

"Seni pislik," diye gülüyor James.

Danny karanlık bir şekilde sırtarak elindeki konuya geri döner. "Peki ilk kim?" Sandy'nin yanına gidip neşterine hayranlıkla bakıyor. Sonra aşağı bakar

Sandy'nin aletine.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, Sandy başını sallamaya başlayınca yüzüm buruşuyor, testerem King'in titreyen bacağıının üzerinde duruyor. Zavallı Luis sonuncu olacak. Ama en iyi şovu o yapacak.

Danny kaşlarını kaldırır. Sandy'nin ağzındaki bandı çeker. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Evet, evet,
lütfen!" "Ne?"

"Ona babanın nerede olduğunu söyledim," diyor, terliyor, titriyor.

Danny şok edici bir şekilde neşteri yere bırakır. "Oh?" diye nefes alır, James'e bakar, o da başını sallayarak onaylar.

Sandy'nin nefes alış verışı o kadar paniklemişti ki, heyecan vericiydi. "Winstable. Winstable'da."

"Winstable?"

"Evet, evet, Winstable."

Danny gülümsüyor. "Bu hoşuna giderdi," diyor, garip bir şekilde anımsayarak. "Gerçekten hoşuna giderdi. Ama bana doğruyu söylediğini nereden bileceğim?"

"Hangarın yirmi adım solunda," diyor aceleyle. "On beş adım geride."

"Yalan söylüyor," diyor James sessizce.

"Ne? Hayır!" Sandy öfkeyle bağırıyor.

"Askılığın yirmi adım solundaydı, aslında *on yedi* adım gerideydi."

James'e baktım, şaşırmıştım.

"Babamı mı çıkardın?" Danny soruyor. Omuz silkiyor. "Emin olmak istedim."

Danny Sandy'ye gülümsüyor ve Rus hıyarı rahatlıyor, gergin bir şekilde gülümsüyor. "*İşte bu* bir arkadaş," diyor mutlu bir şekilde, bandı Sandy'nin ağzına geri kapatmadan ve neşteri almadan önce. Sandy çılgına dönüşüyor

Ben kıkırdıyorum ve James başını sallıyor. "Ona dokunmaya cesaret edebileceğimi sanmıyorum." Danny, Sandy'nin sarkık sikine dudak büktü.

"Dur sana yardım edeyim." James birkaç pense alıp fırlatır ve Danny onları yakalar.

"Teşekkür ederim, James." Danny dikkatini gerçekten dehşete düşmüş Sandy'ye verir. "Enigma en etkili şekilde tek başına çalışırken, Brit en etkili şekilde bir asistanla çalışır." Pense ucunun etrafına koyar ve Sandy'nin gevşek horozunu tavana doğru çeker ve onu metal yataktan zorlar. "Dilimlenmiş mi yoksa doğranmış mı?" diye ciddi bir şekilde sorar.

"Kesinlikle dilimlenmiş," diyor James kesin bir ifadeyle.

Gülümsüyor ve içeri giriyor ve diğerleri Danny'nin Sandy'nin aletini her seferinde bir inç kesmesini dehşet içinde izliyorlar ... Sandy kamburlaşıp çığlık atarken sıralarını bekliyorlar, ses boğuk ama çok hoş bir şekilde kan dondurucu.

King'e bakıyorum.

Testereyi kalçasına doğru bir kez sürükleyin.

Gözlerinin şiştiğini görmekten ve bastırılmış ciyaklamasının sesinden haz duymak.

"Benimle uğraşmamalıydın," diye mırıldanıyorum. Bir nefes daha. "Senin gibi adamları kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yerim."

BRAD

Önlüklerimi bir yığının içine bırakıyorum, gözlerimi kan ve ceset parçalarıyla dolu dört çekmecedен ayırmıyorum. Kimsenin ölümden dönmeyeceğinden emin olmak için fazladan yol kat ettiğimizi söyleyebiliriz.

"Bu pisliği kim temizliyor?" Kapı açılıp da yaşlı bir adam gülümseyerek içeri girdiğinde sıçrayarak soruyorum. "Sen de kimsin lan?"

"O ne oğlum?" diye bağıyor, eli kulağında.

"Dedim ki-"

"O sağır." James yaşlı çocuğa gülümsüyor. "Seni tekrar görmek güzel Arnie," diye bağırarak beşinci buzdolabına gider, kapağını açar ve iki spor çantası çıkarıp birini ayaklarının dibine bırakır. "Ve teşekkürler."

"Hiçbir şey için endişelenme." Masalara gidiyor ve onları inceliyor. "Bağışlanacak organ var mı?"

"Hepsi," diye cevaplıyorum. "Bu onların cehennemden çıkış bileti olmadığı sürece."

"Bu da ne evlat?" Danny kıkırdarken ve James gülümserken Arnie elini yine kulağına götürerek bağıır.

"Belki maaşınla kendine yeni bir işitme cihazı alırsın, Arnie."

"Belki," diye düşündü, gülümseyerek. "Çıkarken kapıyı kapat."

Hep birlikte dışarı çıktık. "Arnie de kim lan?" Telefonumu kontrol ederek soruyorum. Hiçbir şey yok.

"Şehir merkezindeki cenaze evinin sahibi yaşlı çocuk. Bir de fırını var."

Danny, "Bilmek iyi oldu," diye düşünüyör. "O lanet şeyi nereden buldun?"

para?"

"Evden," diyor James, umursamaz bir tavrıla.

"Evden gelen tüm para, *her yerden* gelen tüm para

-King'in teknesindeydi."

"King'in teknesindeki para sahteydi."

Ona aval aval bakıyorum. "Yaklaşık iki yüz milyonluk sahte banknotu nereden buldun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Benson'dan." "Ciddi misin?"

Danny başını geriye atıp gülerek, "Siktir git," diyor. "O heriften hoşlanmaktan nefret ediyorum."

"Kahretsin, James, bu-"

"Riskli mi?" diyor. "Bizim işimiz bu Brad. Risk alırız. İşe yaramazlarsa da uyum sağlarız."

"Hey çocuklar."

Dönüyorum, biraz gülüyorum ama bizi kimin bulduğunu görünce gülmem kesiliyor. "Higham?"

Boynunu bükerek morg kapısına doğru bakıyor. "Bir sanatçının son eserinin en iyi eseri olduğunu söyleyen bir atasözü yok mu?"

"Bu bir ipucu mu?" Danny öldürücü ellerini fırçalayarak sorar.

"Büyük bir ipucu." Higham'ın kaşları kalktı. "Amber Kendrick davası."

Danny geri çekilir. "Ne olmuş ona?"

"Adli tıp Pink Flamingo'da bir giysi buldu. Üzerinde Kendrick'in kan izleri vardı. Kulübün sahibi Elsa Dove'u arıyorlar."

Lanet olsun, Ringo bu sorunu çözdü.

"Elsa Dove?" Danny hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Biliyorsun, Dove çok çapkındır. Pek hanımefendi bir kadın değil. Hiç şaşırmadım. Bahse girerim bir erkek içindi."

"Elbette," diye düşünüyor Higham. "Sen mi?"

Diğer spor çantası Higham'ın ayaklarının dibine düşerken Danny sırtıyor. James, "Emekliliğin kutlu olsun," der ve Higham hiç vakit kaybetmeden çantayı alıp omzuna atar.

"Nereye gideceksin?" Danny sorar.

"Siz üçünüzden çok çok uzaklara." Dönüyor ve etrafında belli bir hafiflikle ayrılıyor ve hepimiz sessiz bir şekilde ters yönde yürüyoruz. Düşünceli.

Tüm düşmanlarımız. Öldüler. Biz ... ne? Özgür mü? *Normal* yaşayabiliyoruz.

hayatlar? Huzurlu hayatlar mı?

"Bu çok tuhaf bir duygu, değil mi?" Danny biz yürürken söylüyor. "Öldürecek kimse kalmadı."

"Gerçekten tuhaf," diye itiraf ediyorum. Sanki hayatlarımızda bir şeyler eksikmiş gibi.

"Artık balayına çıkabilir miyim?" James soruyor ve Danny ile birlikte ben de gülüyorum. "Sen de gelebilirsin."

"Bir süre hiçbir yere gitmiyoruz," diye düşünüyorum, içimden gülümseyerek. "En az dokuz ay," diye ekliyor Danny.

"Ne?" James durdu, aramıza baktı. "Pearl hamile," diyorum kolayca.

Gülüyor. Durur. "Gerçekten mi?" "Evet."

James sessiz kalıyor, eğlencesini zar zor bastırıyor.

"Gülebilirsin," diyorum yorgunca, Danny'ye bakıyorum, onun da patlamaya hazır olduğunu görüyorum. Gözlerimi deviriyorum. "Ve sen."

Arkamda koridora düşen, histerik, kahkahalarla ağlayan iki İngiliz suikastçıyı bırakarak aşkıma geri dönüyorum.

Ve gülümsedim.

O kadar geniş ki, yüzüm acıyor.

İNÇİ

Onu burada mı hayal ettim? Hayal mi ettim? Gözlerimi hareket ettiriyorum ama başımı değil, bakabildiğim kadarına bakıyorum. Hâlâ gürültülü makinelerin ve puslu şerit aydınlatmanın olduğu odadayım. Köşede notlar yazan doktoru görüyorum.

"Aşkım."

Nefes alıyorum ve irkiliyorum, göğsümdeki baskı canımı acıtıyor.

"Sakin ol," diye fısıldıyor Brad, üstümde belirerek. Gülümsemesi, eğer yüzümde gülücük varsa, aklımı başımdan alırdı. Elimden geldiğince karşılık veriyorum ve yerleşiyorum, ona ulaşmak için bir kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Elimi tutuyor ve yatağın kenarına oturuyor. "Keşke sana sarılabilseydim."

Tekrar gülümsüyorum. Bunu ben de isterdim. Boğazımı temizlemek için mücadele ediyorum, sanki oraya bir tenis topu sıkışmış gibi hissediyorum.

"Susadın mı?"

Tekrar başımı sallıyorum ve Brad ağzıma bir pipet getiriyor, içmeye çalıştığımda yüzü buruşuyor. Gerçekten içimde hiçbir şey yok.

Acı çekerek biraz su emiyor, pipetin içinde tutuyor ve bana doğru geliyor. Kırpikleri titriyor, gözleri dans ediyor, kirli sakalı mükemmelin uzun tarafında. Ağzımı açıyorum, o da bırakıyor ve suyun damlamasına izin veriyor.

dudaklarımın arasından geçiyor. Keyifli, soğuk ve ferahlatıcı bir his. "Biraz daha?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum, o da tekrar başlıyor, bardak boşalana kadar emiyor, tutuyor, bırakıyor. Yüzünün her muhteşem parçasını inceleyebildiğim bu kadar yakinken onu kaybetmenin yasını tutuyorum.

"Neler yaptın?" -bir öksürük daha- "neler yaptın?" -ve bir tane daha -
-"Ben yokken mi?"

Hafifçe gülüyor. "Hiç sorma." Eğilip dudaklarımı öpüyor ve karşılık verememekten nefret ediyorum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Kaşlarını çatarak düşünürken geri çekiliyor ve yüzümü tarıyor.

"Sanmıyorum."

"Emin misin?" diye soruyor, başını eğerek.

Boğazımı tekrar temizliyorum, yumruyu ve kuruluğu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Şey, bir süredir bilincim yerinde değil-"

"Altı saat."

"Altı . . . yıl gibi geliyor."

"O hissi bilirim." Kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin?" "Ne hakkında?"

"Bana söyleyecek bir şeyin olmadığı hakkında."

"Neler oluyor?" Telaşlanıp yatakta kayarak ve pişmanlık duyarak soruyorum. "Tanrım... Lanet olsun..."

"Kıpırdamadan dur."

"Tamam." Nefesim tükenmeye başladı bile. İşe yaramaz. "Bana neler olduğunu anlat."

Dudakları kıvrılıyor, alını ağırlaştırıyor. Bu bakışı sevmedim. "Sen hamilesin."

Hâlâ ona bakıyorum, belli ki tepkimi bekliyor. "Pardon?" Komik olmaya mı çalışıyor? Çünkü gülme kapasitem yok.

"Sen hamilesin."

"Seni duydum. .. ilk seferinde..."

Gülüyor. "O zaman benden tekrar etmemi isteme."

"Hamile olamam," diye homurdanıyorum, kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu gerçekten aptalca bir"-*Nefes al*-"şaka."

"Şaka yapmıyorum." Elimi tutarak usulca gülümsüyor. "Anne olacaksın."

"Anne olmak için çok gencim." "Peki ben baba olmak için yeterince büyük müyüm?"

"Belki *de çok* ... yaşlı," diye mırıldanıyorum. "Teşekkürler."

"Hamile mi?"

Çok yavaş ve çok ciddi bir şekilde başını sallıyor. Gözlerimi kocaman açıp tavana bakıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. *Bekle*. "Ve bebek ... iyi mi?"

"Bebek iyi ama sıkı yatak istirahati ve gözetim altındasınız."

"Sesler eğlenceli,"	I	Mırıldan.	<i>Lanet olsun.</i>
<i>Hamile mi?</i>	"Yapamam"-Ben	wince	

-"Bekle."

"Eğer kışına erişebilseydim, onu tokatlardım."

"Oh . . . Brad," diyorum, nefes nefese. "Şu baba muhabbetini kes."

"Tanrım, Pearl."

Gülüyorum, acıyor, o yüzden duruyorum.

Aman

Tanrım.

Hamile

misin?

Brad çok birlikte görünüyor. Kabullenmiş. Bununla bir sorunu yok mu?

"Sen . . . görev için mi buradasın?"

Yüzü. Yüzü. "Kapa çeneni Pearl."

"Tamam." Dudağımı ısırıyorum, üzgünüm ve Brad iç çekiyor. Lanet olası hamileyim. Ve o iyi. Ama ben? Ben mi? Daha da bitkin bir halde, bu haberi tam olarak sindiremeden yatağa uzandım. Nasıl hissetmem gerektiğinden emin değilim. Şok mu? Mutlu mu? Korkmuş mu? "Nolan nasıl? Nolan nasıl?"

"Senden daha iyi bir durumda." "Yani, hamile değil misin?"

"Ha ha," diyor kuru bir sesle. "Tanrım." Yatağın kenarına çöküyor ve elimi tutuyor. "Bunu yapmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

"Hayır."

"Ben de öyle." Dudakları titriyor. "Ama biliyor musun aşkım?" Dikkatlice eğilip dudaklarımı nazikçe öpüyor. "Seni kaybettiğimi sanmıştım. Meğer daha da fazlasını kazanmışım." Dudağı titriyor ve onunla birlikte benimki de titriyor.

"Hâlâ Amerikalı olacak mısınız?" Bunun cevabını gerçekten bildiğim için fısıldıyorum.

"Her zaman," diyor burnunu çekerek. "Ama her şeyden önce, ben seninim." Hafif bir avuç içini karnıma koyuyor. "İkisi de senin."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, gülümseyerek. "Kahramanım benim."

Hafifçe gülüyor. "Bu bebek doğana kadar benden bıkmış olacaksın."

"Sabırsızlanıyorum." Gerçekten bekleyemem. Hayatımın her anını Brad ile mi geçireceğim? Beni de yaz. Amcam sahilden hızla uzaklaşırken onu gerçekten kaybettiğimi düşünmüştüm. Ve sonra patlama. O anlardaki kadar korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Ama Brad pes etmedi. Beni terk etmedi. Beni terk etmedi.

Ve şimdi . . .

Şimdi sonsuza dek alıyorum.

Nefes veriyorum, sakinleşiyorum ve rahatlamasını izliyorum; ilk kez gerçekten bunu yaptığını görüyorum. Rahatladığını. Elini cebine atıyor ve annemin kolyesini çıkarıyor. Tokasını kurcalarken omzunun üzerinden, "Doktor," diyor, "Pearl'ü iyileşmesi için götürme konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Güneş, deniz ve rahatlama?" diyor. "Bana kazanan bir kombinasyon gibi geliyor." Notlarından başını kaldırıyor. "Yanınıza profesyonel bir sağlık ekibi aldığınız sürece."

"Takım mı? Bir tane bile profesyonel doktor yok mu?"

"İki tane öneririm."

Brad gülümsüyor ve kaşlarımı çatarak öpüyor. "Bunu ait olduğu yere geri koyalım," diyor ve yavaşça boynuma geçirip bağlıyor.

Ve ne kadar tuhaf olsa da, Brad buradayken, bebeği - Tanrım, hamileyim - karnımda büyürken ve annemin kolyesi boynumdayken, bunun benim kaderim olduğunu biliyorum.

Kolyenin her zaman benim olması gerekiyordu.

Amerikalı gibi.

SONSÖZ - BİRİNCİ BÖLÜM

St Lucia - Birkaç Ay Sonra

BRAD

Ayak parmaklarımın arasında kum var, sırtımda güneş var ve etrafım deniz kokusuyla çevrili. İyi hissettiriyor. Ve ilk defa, kalıcı bir önsezi duygusu yok. Huzurumuzun çevresine sızmakla tehdit eden hiçbir şey yok.

Tabii ki bunun dışında.

Gülümsüyorum, kızımın uzaktan gelen çığlıklarını duyduğumda villamıza dönüp bakıyorum. Ruby Beatrice Black. Adını Pearl'ün annesi ve benden aldı. Sekiz hafta önce bugün sezaryenle doğdu. Uzun ve yorucu bir hamilelikti, Pearl hamileliğinin çoğunu yatak istirahatinde geçirdi. Ruby büyüyüp iyileşme bölgesine baskı uygulamadan önce yarasının iyileşmesi için yeterli zamanı olmadı, bu da ağrıya ve yırtılma riskine neden oldu. Pearl hepimizin yakın gözetimi altındaydı. Doktorlar, onu hastaneye yatırmadan ve Ruby'yi doğurtmadan önce güvenli olduğunu düşündükleri kadar uzun süre bıraktılar. Kurşun yarasının iyi olup olmadığını kontrol etmek için bir fırsattı. İyi değildi. Onu dikmeden önce bölgeyi onarmak için daha fazla ameliyat yapmak zorunda kaldılar. Hayatımda kendimi bu kadar çaresiz hissettiğim başka bir an daha oldu. Pearl vurulduğunda.

Ama Şimdi Ruby burada ve Pearl'ün yakında normale dönmesi için dua ediyorum. Ayağa kalktı. Yavaş ama ayakta. Devam eden suçluluk duygusu h     ağır basıyor. Onu bir tutsak olmaktan kurtardım ve o zamandan beri yaralarının tutsağı oldu. Ama k   muamele görmektense ona tapıyorum. Ona her zaman tapacağım. Hayatımın geri kalanında her g  n ona olan sevgimi ve minnettarlığımı ifade edeceğim.

Bir amacım var. Bir kadın, ocuklar.

Hayat.

Sahilden villaya doğru geri dönmeye başladım, Ruby'nin ağlama sesleri giderek yükseliyordu. İçeri girdiğimde Pearl'  okyanusa bakan pencerenin yanındaki köşede sallanan sandalyede buluyorum, Ruby artık yerleşmiş, biberonla besleniyor. Burası Pearl' n en sevdiği yer, uçsuz bucaksız boşluğa bakıyor. Şimdiye kadar bundan sıkılmış olmalıydı. Hiç sıkılmayacağını iddia ediyor. Bana göre hava hoş. Hiçbir yere gitmiyoruz.

Burada olduğumu biliyor -sahilde y  r  ken beni izlemiş olabilir- ama su almak için bir s  reliğine yanından ayrılıyorum.

Bardağımı alıp yanına gidiyorum ve arkasında durup neye baktığına bakıyorum. Suya. Durgun, sakın, huzurlu bir su. "AŞkım," diye fısıldıyorum.

"AŞkım," diyor i çekerek, başını geriye yatırıp bana bakıyor. G  l  msemeŐi k    k. Bu onun ne kadar mutlu olduğunu bilmeme engel değil. "Karnı açtı."

Pearl' n etrafında dönmeden önce eğilip alnına bir p  c  k konduruyorum, o da ayaklarını n  ndeki tabureden çekerek t  nememe izin veriyor, g  zleri çıplak g  ğs  mde geziniyor. En hafif tabiriyle, yakınlaşmamız biraz zor oldu. Doğal olarak penetrasyon yok. Kolay olmadığını s  ylerken ikimiz adına da konuştuğumu biliyorum. Zamanla, diyorum kendime, ne uzanıp parmağımı çenesinin altına koyuyorum, başını ve g  zlerini kaldırıyorum. Yeşil beni k  r ediyor. G  zlerimi Şakacı bir Şekilde kısıyorum. Dudağını ısıırıyor. "Uslu dur," diye fısıldıyorum.

"Tamam, baba." O sırtıyor ve ben g  zlerimi deviriyorum, bardağımı yere koyuyorum ve Pearl' n ayaklarını alıp kucağıma koyuyorum ve onlara masaj yapıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel," diyor ve bir dizi reçeteli ilacın bulunduğu yakındaki masayı başıyla işaret ediyor. "Doktorlar dozajımı düşürebileceğimi söylediler."

"Bu çok iyi." Ayaklarını ovuyorum, dikkatim sürekli Pearl ve Ruby arasında gidip geliyor. O da kızıl olacak, işaretleri şimdiden görülüyor. Ateş kırmızısı. Umarım o da annesi kadar cesur ve dirençli olur. Cesur olması gerekeceğinden değil. Ben onu ve annesini her şeyden korurken olmaz. Bu bir yemin. "Sonrası için ne hissediyorsun?"

Pearl başını sallayarak, "Gitmeyi çok isterim," dedi. "Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum ama herkesi bir arada görmek istiyorum, bizi kontrol etmek için uğradıklarında azar azar değil."

"Sen ne istersen." Ruby'yi kontrol ediyorum. Emmeyi bıraktı. "Bitti mi?"

"Az ve sık." Pearl şişeyi çekip mandalını kırarken düşüncelere dalıyor ve Ruby'den bu konuda hiçbir yaygara çıkmıyor.

"İşte." Ayağa kalkıp onu Pearl'ün kollarından alıyorum ve tabureye yerleşip küçük kızım olan bu harikaya bakıyorum. Lanet olsun, ona her baktığımda boğazımda bir yumru oluşuyor. Kimin ne dediği umurumda değil, bütün bebekler doğduklarında çirkindir. Benimki değil. Hayatım boyunca gözlerimin bu kadar mükemmel güzellikte bir şeyle kutsanacağını sanmıyorum. Annesi hariç tabii.

Ruby'yi kaldırıp dudaklarımı alnına bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Carlo Amca mezarında dönmüyor olurdu. Dönüyor olurdu.

Onu omzuma alıyorum ve düzeltmek için avucumu sırtına bastırıyorum, nefesimi tutup bekliyorum. Geçiriyor ve ben de daha fazlasını umarak onu okşamaya başlarken gülümseyerek nefes veriyorum.

Pearl gülümseyerek, "Sen bir profesyonelsin," diyor. Kıkırdıyorum.

"Geğirme konusunda profesyonel mi?"

Omuz silkiyor, sadece çok hafifçe. "Baba olmakta."

"Kimin aklına gelirdi ki?" Yüzümü Ruby'ye çevirip gülümseyerek mırıldanıyorum. Gerçek şu ki, fazla seçeneğim yoktu. Çocuğum yokken aylar içinde iki çocuğum oldu. Ama o kadar içgüdüsel geldi ki - sevgi, amaç, sanki biri bir düğmeyi açtı ve oldu. *Kimin aklına gelirdi ki?* Ben düşünemezdim. Bir aylık pazar günlerinde değil. Ben babayım, sevgiliyim ve koruyucuyum. Ve biliyor musunuz? Hiçbir şey bu kadar doğal hissettirmemişti. Pearl'ün olmak. Nolan'ın olmak. Ve şimdi Ruby'nin olmak.

Bir geçirme daha çıkarıyor, bu seferki daha küçük ve havadar. Hep aynı. Büyük, keskin bir geçirme ve ardından nefes nefese bir bırakma. İş bitti. Ve tükürük yok. Ben kazanıyorum.

Pearl pencereden başını sallayarak, "İşte Nolan," diyor.

Arkamı döndüğümde onu, plajdan villaya giden merdivenleri koşarak çıkarken görüyorum, üzerinde en gürültülü Hawaii düğmesi var. "Tanrım," diye mırıldandım. "Kıyafet anlayışını kesinlikle babasından almamış."

"Babası çoğu zaman kıyafet giymiyor," diye düşünüyor Pearl, göğsümü bir kez daha açgözlülükle doldururken.

"Şikayet mi ediyorsun?" "Asla."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Tamam, aygır." Nolan ön kapıdan girerken kıkırdıyor, gözleri her zamanki gibi doğrudan penceredeki sandalyeye geliyor. Bana başıyla selam veriyor, ben de ona karşılık veriyorum, o da yanıma gelip eğiliyor ve Pearl'ün başının üstünü öpüyor. "Selam anne."

"Siktir git, Nolan." Onunla dalga geçtiğinde her zaman yaptığı gibi homurdanıyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Özür dilerim." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben ayağa kalkıp Ruby'yi kolumun arasına alırken Nolan kıkırdıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, başının üzerinden ona bakarak.

"Oh." Eğlenen gözleri bana çevrildi. "Babama jet ski'ye binmek isteyip istemediğini sormaya geldim." *Babama*. Evet, yalan söylemeyeceğim, buna alışmak biraz zaman aldı. Bu konuyu konuşmuştuk ve ben onun beni aramaya devam etmesinden memnundum.

Ben Brad. Ama bilge kız arkadaşım Nolan'ın hiç babası olmadığını, başka bir erkeğe *baba* diyemediğini açıkladı. Bu yüzden öyle kaldı.

"Buraya kadar gelmek yerine neden onu aramadın?" Pearl soruyor.

Nolan'ın paniklemiş gözleri üzerime dikildi. "Oh, ermmm." Kollarımdaki Ruby'ye bakıyor. "Ella'yı başka bir ders için suya götürmeden önce küçük kız kardeşimi görmek istedim." Beni sıkıştırarak içeri giriyor ve Ruby'nin yüzüne doğru kalkarak aptal bebek sesleri çıkarıyor.

"Onu kızdırıyorsun," diyorum kuru bir sesle. "Birazdan sahilde buluşuruz. Git jet skileri hazırla."

Pearl, "Ella'yla birlikte denize açılacağını sanıyordum," diyor.

Kahretsin, bu çok zor bir iş. "Öyle. Ben denetliyorum."

"Ben biraz paslanmışım. Ve babam bir profesyonel." Geri çekilip Pearl'e el sallamadan önce bana çok bariz bir şekilde göz kırptı.

"Nesi var bunun?" diye soruyor, adam kapıyı arkasından kapatırken yarı gülümseyerek, yarı kaşlarını çatarak.

"Kim bilir?" Pearl'e elimi uzattım. "Gel," diyorum ve o da gülümseyerek elimi tutuyor, onu sandalyeden yavaşça kaldırmama izin veriyor. "Tamam mı?"

"Güzel." Beyaz elbisesinin önünü fırçalıyor ve muslin bezi sandalyenin üzerine bırakıyor.

"Sahilde biraz dolaşmaya var mısın?"

"Evet," diye nefes alıyor, Ruby'nin küçük güneş şapkasına uzanıyor ve tülbenti açıkta kalan bacaklarının üzerine örtmeden önce başına geçiriyor.

"İdare edebilir misin?" Bir kolumu beline doladım ve kapıya doğru yürüdük.

Biraz gülüyor. "İdare edebilirim."

"Bana yaslan."

"Sana yaslanıyorum."

"Bana daha fazla yaslan," diyorum, yanıma bastırıldığını, bir kolunu belime doladığını, diğerini çıplak göğsüme dayadığını hissediyorum.

Yavaş ilerliyoruz ama ayak parmaklarımız köpüklü suya batana kadar küçük adımlarla kıyıya iniyoruz. Sürekli ufuktan ayaklarımıza, Ruby'ye ve bana bakarken bana karşı duyduğu huzuru hissedebiliyorum.

Şu anda bu konuyu özellikle açmak istemiyorum ama Pearl'ün bu konu kafasına takılmadan ilerleyebileceğini bilmesini istiyorum. Vasiyete itiraz etmesi için İngiltere'de bir avukat tuttum. Pearl'ün ebeveynlerinin ölüm koşulları ve Pearl'ün King'in ellerinde geçirdiği on yıl göz önüne alındığında güçlü bir davamız vardı. Tek sorun neydi? Miras vergisi de dahil olmak üzere çeşitli vergiler ödemesi gerekiyor. Bu bir sorun değil. "Ailenin mülkünün satışı tamamlandı." Ona bakıyorum, dudağını ısırıldığını görüyorum. Bu konuda nasıl hissedeceğini bildiğini sanmıyorum. Suçluluk ve rahatlama arasında gidip geldiğini biliyorum. Oraya asla geri dönemezdi ama orası hapisaneyeye dönüşmeden önce onun çocukluk eviydi.

"Bu iyi." Yutkunuyor, başını sallıyor, Ruby'nin eline uzanıyor ve parmaklarıyla oynuyor.

"Demek varlıklı bir genç kadınsınız Bayan Kennedy."

"Para olmadan da yeterince zenginim," diye düşünüyor, hafifçe gülümseyerek. "Sence onu ne zaman suya sokabiliriz?"

Bu kadar. *Bu* konuşma bitmiştir. Benim için sorun değil. "İki ila üç ay" dedim. Doktorlara sordum. Daha öncesi çok riskli, enfeksiyonlar falan. "Çok yakında."

"Sudan korkmasını istemiyorum," diyor Pearl sessizce. "Hiçbir şeyden korkmasını istemiyorum. Babası hariç, belki, bütün erkekleri öpen gözyaşları içinde bir genç kız olduğunda."

Göz kırpıyorum. "Tanrım, Pearl."

"Onun bastırılmasını istemiyorum," diye devam ediyor. "Dünyadan korkmasını." "Yine de bütün erkekleri öpmek zorunda değil." Şunu açıklığa kavuşturalım. Bu katliam olurdu.

Pearl bana ciddiyetle bakıyor. "Benim yaşayamadığım tüm deneyimleri onun yaşamasını istiyorum. Okul, okul gezileri, ilk aşkı, balo, ilk öpücüğü, sürüş dersleri . . her şeyi."

Gülümsüyorum ama bu üzücü. Pearl tüm bunları kaçırmamış olsaydı, şimdi ona sahip olamayacaktım. Ve bu kafamı çok karıştırıyor. Çünkü şimdi onsuz olamam. Ama yine de onun geçmişini silmek istiyorum. "Her şeye sahip olacak aşkım," diye söz veriyorum. "Her şeye." Ama bütün erkeklere? Hayır. *Bu* düşünceye verdiğim tepkiyi dizginlemek için birkaç yılım var. Başaracağıma söz veremem.

Pearl başını sallayarak kabul ediyor ve Ruby'nin yanağını öpüyor. "Babamın bütün oğlanları öldürmesine izin vermeyeceğim."

Gülüyorum, omzumun üzerinden kuma saplanmış şemsiyeye bakıyorum. "Gel," diye emrediyorum, ona doğru yürüyorum. Pozisyonumuzu alıyoruz ve Pearl'ün yanaklarını boşa kalan avuçlarımla kavıyorum, o bileğimi tutup nefes alırken her birini öpüyorum.

"Burayı seviyorum," diye fısıldıyor.

Buraya gelen herkes öyle yapar. "Sonsuza kadar kalmak mı istiyorsun?"

"Evet." Ayrılıp beni içine alıyor, inceliyor. Bunu yapmasını defalarca izledim. Bazen ne düşündüğünü merak ediyorum. Ama bugün değil. Bugün gözlerindeki sevgiyi görüyorum. Takdiri. Huzuru.

Onu denize doğru çeviriyorum. "Şuna bak," diyor, biraz ilerleyerek beni de ilerlemeye zorluyor.

"Ne?"

"Bir istiridye." Almam için elini uzatıyor ve ben de yavaşça aşağı inip kumdan istiridyeyi almasını izliyorum.

Ruby'nin güneşten korunup korunmadığını kontrol ederken, "Annem bir istiridye buldu," diye düşünüyorum. Tamamen uyanık. Uyanık, bana bakıyor. Mutlu. Kabuğu kumdan arındırırken Pearl'ün ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

İçinde bir şey çingirdiyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Aman Tanrım, sence burada bir inci var mıdır?" Onun heyecanı beni neredeyse

Göt

· Pearl yakında kışında olabilir.

Kabuğu incelerken midem beklenmedik bir şekilde alt üst oldu. zorla aç. Nefes nefese kaldı. "Var. Bir inci var." Tanrı onu sevsin, içeri uzanıyor ve inciyi kabuğundan çıkarıp aramızda tutuyor. Gülümsemesi duraksıyor. Alnında bazı çizgiler beliriyor. "Ve bir de yüzük var." Bana baktı. "Brad, bu inciye bağlı bir yüzük var."

"Var mı?"

"Evet, bak." Yüzüğü görmem için öne doğru itiyor ve ben de utangaç bir şekilde gülümsüyorum, Ruby kolumun kıvrımına yerleşmişken yavaşça önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Zavallı şey kaybolmuş gibi görünüyor. "Ne yapıyorsun?"

Yüzüğü elinden alıyorum ve ısırılmış gibi geri çekiliyor. "Ona ihtiyacım var."

Kızımızın hâlâ uyanık olup olmadığını kontrol ettim. Uyanmış, gurulduyor. Onaylıyor. Derin bir nefes alıyorum ve şaşkın Pearl'e bakıyorum.

"Brad?" diye fısıldıyor, geri adım atarak.

"Genç olduğunu biliyorum," diyorum kaşlarımı çatarak, haftalardır planladığım özel kelimeler bir anda kayboluyor. "Ve ben değilim."

Elini ağzına kapattı. Gülmesini mi yoksa ağlamasını mı engellemek için emin değilim. İkisi de mi? Aşkına bakıyorum, o kelimeleri arıyorum. Elim boş dönüyorum. Neyim var benim böyle? Beynimde ve ağzımda tıkanıklık var. Boğazımı temizliyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum, kışımı topuklarıma bırakıyorum, biraz üstesinden gelmiş hissediyorum. Eli görüş alanımda beliriyor ve ona bakıp elini tutuyorum. Kumda bana katılıyor, dizlerimiz birbirine değiyor. Ve birden her şey yerli yerine oturuyor.

Kırmızı.

Ona bakıyorum, esintinin saçlarını yüzüne savuruşunu izliyorum, bir tarafını kulağının üzerine itişini izliyorum, gülümsemesi küçük ama yine de göz kamaştırıcı. "Ben sadece senin kahramanın olmak istemiyorum Pearl," diye fısıldıyorum, onu serbest bırakarak.

yüzüğü göstererek. "Kocan, arkadaşın, sevgilin, koruyucun, sırdaşın olmak istiyorum. Senin her şeyin olmak istiyorum." Boğazımdaki yumrunun büyüdüğünü hissediyorum. "Çünkü sen *benim* her şeyimsin."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor.

"Kimsenin sana ya da küçük kızımıza zarar vermesine asla izin vermeyeceğim. Her türlü tehlikenin ve acının önünde duracağım. Eğer izin verirsen hayatının sonuna kadar bastığın yeri öpeceğim." Çünkü Pearl onu kurtardığımı düşünürken, aslında beni kurtaran oydu. Kendimden. Kokain, seks ve adrenalinle var oldum. İçi boştu ama yine de kendime istediğimin bu olduğunu söyledim. Başka bir şeye ihtiyacım olmadığını. Başka bir şeye sahip *olamazdım*, benim dünyamda *olmazdı*. Sonra Pearl'ü kirli bir şiltenin üzerinde, yara bere içinde ve kaybolmuş halde buldum. "Hayatımın geri kalanında yapmak istediğim tek şey bu."

Yüzüğe bakıyor ve parmağına takarken dizlerine birkaç damla gözyaşı daha düştüğünü görüyorum. Boynundaki inciye hissediyor. Annesini düşünüyor. "Sanırım bu hoşuma giderdi," diyor kollarımdaki Ruby'yi kontrol ederken, dudakları titriyor. Derin bir nefes alıyor ve gözlerini benimkilere dikip yanağıma uzanıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Ve sana bir daha asla söylemeyeceğim. Sadece göstereceğim." Biraz çaba sarf ederek dizlerinin üzerine kalkıyor, ben de ona katılıyorum, dudaklarımız bebeğimizin başının üzerinde buluşuyor, kalplerimiz birbirine değiyor, Ruby ile birbirimize bağlanıyoruz.

Her zaman.

Yumuşak dudakları dudaklarımı okşuyor, dili ağzımın içine dalıyor ve ben kabul ediyorum, yerleşiyorum. İçerik. Bir kolumda kızım, diğerinde Pearl.

Benim aşklarım.

Asla bırakılmayacak.

SONSÖZ - İKİNCİ BÖLÜM

JAMES

Sakin. Villamızın güvertesinden izlediğim Brad'de bunu ta buradan görüyorum. İkisi de dizlerinin üstünde. Bu çok uygun. Hepimiz için.

Dizlerimizin üzerinde.

Bu kadınların merhametine.

Sandalyeye uzanmış, kızım çıplak göğsümde uyuyor, yanağı ezilmiş, rahatlıyorum ve kıyıya vuran dalgaların sesinin tadını çıkarıyorum, elim sırtını tamamen kaplıyor. Güneşi izliyorum, bu noktaya dokunmadan önce bir yarım saat daha bekliyorum. O zamana kadar uyanmış olur. Bir ile üç arasında iki saat, garanti. Zamana karşı yarışırken iki saat içinde ne kadar çok şey yapabildiğiniz şaşırtıcı. Ve biraz samimi zaman da sığdır. *Gerekli.*

Ama bugün değil.

Beau, Georgie yaklaşık beş ay önce doğduğundan beri ilk kez Rose'la kuaföre gitti. "Demek sadece sen ve ben kaldık," diye fısıldıyorum, başının arkasına bakıp ipeksi koyu sarı saçlarını okşuyorum.

Nihai hedefimiz buydu. Ben, kızlarım, güneş üzerimizde parlıyor. Georgie için güneş şapkası ve UV koruyucu mayo, Beau için de güneş kremi,

Doğal olarak. Ama diğerlerinin iyi olacağından emin olmadan Miami'den ayrılamazdık. Şimdi iyiler. Hepimiz iyiden *de* iyiyiz. Hepimiz buradayız. Hepimiz mutluyuz.

Brad'in Pearl'ün bu son iyileşme dönemini atlatmasını sağlaması gerekiyor ve hepimiz onların yanındayız. Her zaman.

Bu yolculuğa ailemin ölümünden sorumlu olan kişileri arayarak başladım. İronik bir şekilde, kendime başka bir aile buldum. Güzelce hasar görmüş, berbat bir aile.

Kendi kendime gülümsüyorum, ön kapının açıldığını duyunca memnuniyetle nefes veriyorum.

Başımı eğdim, villanın içine baktım, onu duydum. Onu hissediyorum. Düşündüğümde daha erken dönmüş. "Annem geldi" diye fısıldıyorum, uykulu uykulu iç çekerken dudaklarım Georgie'nin başının üstünde duruyor. Kendimi hazırlayıp bekliyorum ve Beau kapıda belirdiğinde nefesim kesiliyor. Saçları harika görüldüğü için değil, Beau'm olduğu için. Yırtık kot şortlar, parmak arası terlikler, kısaltılmış bir atlet, saçları yeni yapılmış ama hala vahşi.

Barış.

Ve onu istiyorum.

İkimizi de içeri alıyor, avucunu pervaza dayamış, gülümsüyor. "İyi günler."

Gülümsüyorum, gelmesi için başımı sallıyorum, dizime tüneyene kadar gözlerim onun ışığını takip ediyor, gözlerim Georgie'de, onun da ipeksi saçlarını okşuyorum. "O iyi mi?"

"Mükemmel," diye fısıldadım. "Dalmaya gittik." "Okyanusa mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Sadece ayak parmaklarımız. Sonra süpermarkete gittik, Zinnea ve Quinton'a uğradık, sonra da öğle yemeği ve kestirmek için eve geldik." Beau'nun saçına uzanıp dokunuyorum, sevdiğim saçından çok farklı görünmediğine seviniyorum. "Çok güzel görünüyor."

Burnunu kırıstırıyor ve bir elini saçlarımdan arasından geçirerek Georgie'yi rahatsız etmeden eğilebildiği kadar eğiliyor. Kalbim güm güm atmaya başlıyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, saç tellerini avuçlamasını ve beni öpmesini sağlıyorum, başka bir yaşam atışı beni derinden vuruyor. "Yaklaşık yirmi sekiz dakikamız olduğunu hesaplıyorum," diye mırıldanıyorum.

Çekilip ayağa kalkmadan önce dudaklarıma gülümsüyor. Kızımızı kontrol ediyor, dönüyor ve giderken atletini başının üzerine çekerek uzaklaşıyor. Kalbim ve aletim tekmeliyor ve Georgie kollarımdayken tamamen uygunsuz hissediyorum, bu yüzden dikkatlice kaldırıyorum, gözlerim onun üzerinde ve onu yatak odasına taşıyorum, onu yatırıyorum, nefesimi tutuyorum, gevşiyorum, ellerim yukarıda. Monitörünü tutup geriye doğru sürünerek parmak uçlarımda odasından çıkıyorum.

Sadece yatak odamıza girdiğimde nefes alıyorum. Sonra Beau'yu yatakta çırılçıplak, bacaklarını açmış, dizlerini yukarı kaldırmış, amından gözle görülür bir şekilde su damlarken bulduğumda nefesim tekrar kesiliyor.

Tanrım, ahlaksız ruhuma merhamet et.

Dudaklarımı yalayarak şortumu indiriyorum ve yatağın ucunda diz çökmeden önce monitörü komodinin üzerine koyarak ilerliyorum.

"Benim adım ne?" Fısıldıyorum.

"Benim," diye homurdanıyor, bir kolunu boynuma doluyor ve beni ağzına doğru çekiyor.

Dudaklarına gülümsüyorum, kalçalarımı kaldırıp kendimi yerine bırakıyorum ve bir solukta içine gömülüyorum, nefesimin altında küfrediyorum, zevk sonsuz. "Tanrım, kadın."

"Yirmi beş dakika," diye soluyor, beni sonuna kadar götürüyor, geriliyor.

Yerimden kalkıp gözlerini bulmadan önce birkaç dakika duruyorum, o anda boşalmadığımdan emin oluyorum. "Yirmi beş dakika," diye mırıldanıyorum, ona doğru dönüyorum ve bunu yaparken yüzünü izliyorum. "Yirmi beş dakika içinde sana neler yapabilirim."

Başını kaldırıp bana sarılıyor ve ben tamamen onun oluyorum, kalçalarımı pompalarken ve Beau her ilerleyişimi sonsuz iniltilerle karşılarken öpüşmemiz hızla manik alemlere düşüyor. "Yirmi dört dakika," diye soluk soluğa bağırıyor.

Tırnaklarını yaralı sırtıma geçirdi. Homurdanıyorum, çekilmeden önce ona derin ve yüksek bir şekilde çarpıyorum, kızgınlığını bağırmasına neden oluyorum.

"Şşşt," diyorum, bir avucumu ağzına koyup karnından aşağıya doğru öpüyorum. Diğer kolumu dizinin altından geçirip kaldırıyorum, onu kendime doğru açıyorum ve parlayan etini ağzımla kaplayıp uzun, sert bir vuruşla amını yalıyorum. Çılgılığı boğuk, sırtı yataktan kalkmış. "Biraz daha?" Tenine karşı soruyorum, cevap vermesini beklemeden dilimle klitorisinin ucuna dokunuyorum. Elimi ağzına götürüp daha da içine itiyor ve beni zevk seslerini bastırmaya zorluyor. "Yirmi üç," diye homurdanıyorum, alıştırıyorum, öpüyorum, ısıriyorum, yalıyorum. Tanrım, tadı inanılmaz, ilahi kokuyor, ben onu yaladıkça, iyice, sert, yumuşak. Sertleşiyor ve ben de bacağına bırakıp elimi ağzından çekiyorum, onu dizlerinin üzerine çeviriyorum, saçlarından tutup başını geriye çekiyorum. Terleyerek kıkına bakıyorum, avucumu teninde gezdiriyorum. Tokatladım. Kürek kemikleri içeri doğru çekiliyor ama ses çıkarmıyor.

Aletimi alıyorum, dişlerimi sıkarak onu amına doğru yönlendiriyorum, içine girdiğimde nefes alıyorum, tavana bakıyorum, sıcak, ıslak duvarlarının beni içine çekmesinin inanılmaz hissini özömsüyorum. Yanaklarımı şişiriyorum. Kalçalarını tutuyorum. Ve yavaşça içine girmeye başlıyorum.

İnliyor, inliyor, inliyor, başı bir o yana bir bu yana dönüyor, parmakları çarşafı tırmalıyor. Hızımı titiz ve yavaş tutuyorum, onu izliyorum, her bir parçasını, dışarıya dönük, içeri dönük yüzünü, yaralı kolunu.

Öne doğru uzanarak parmak ucumu sırtının üst kısmına yerleştiriyorum, omurgasının ortasından aşağı doğru sürüklerken kürek kemiklerinin tekrar içeri çekilmesini izliyorum. Eliyle arkaya uzanıyor, ben de elini tutup sıkıyorum, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip bırakıyorum, böylece tekrar iki koluyla kendini destekleyebiliyor. "Beau, bebeğim, inanılmaz görünüyorsun."

Bir inilti.

Yaklaştı.

Ve onun yüzünü görmem gerek.

Çekiyorum, onu hızla sırt üstü çeviriyorum ve kendimi her tarafına yayıyorum, ellerimi kollarının iç kısmından başının üzerine doğru kaydırırken içeri kayıyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, kenetleniyorum, onu öpüyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum.

Keskin bir nefes alıyor, dili benimkinin etrafında daha hızlı dönüyor.

Daha yakın.

Daha sert öğütüyorum.

"James," diye mırıldanıyor, dudaklarımı bırakıyor ve başını geriye atıyor.

"Adımı söyle," diye emrediyorum.

"James."

Daha sert pompalıyorum.

"Tekrar." "James!"

Alnımdan boncuk boncuk terler dökülüyor. "Ve yine."

Bana bakıyor, dişlerini gıcırdatıyor, saçlarıma uzanıyor ve yüzümü kendisine doğru çekiyor. "James," diye mırıldanıyor sakince, kalçaları kalkıyor, sikim dalıyor ve ben seğiriyorum, dişlerimin arasından tıslayarak, gözlerimi açık kalmaya zorlayarak onun benimle boşalmasını izliyorum, altımdaki her parçası gergin, hareketsiz, birbirimizin yoğunluğunu sürdürmesini izliyoruz.

Çılgılık atıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ellerini serbest bırakıyorum, onlara biraz hayat veriyorum, hala lanet olası geliyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum, Beau ıslak saçlarımı yüzümden iterken gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Nefes veriyorum, bir ön kolumun üzerine çöküyorum, başım sarkıyor, nefesim kesiliyor. Kendimi toparlayıp onun yanında sırt üstü dönecek enerjiyi bulmam birkaç dakikamı alıyor, serin hava ön tarafıma çarpıyor. Başımı yana eğip göğsüne uzanıyorum ve meme ucunun etrafında dönüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Gülümsüyor, yan dönüyor ve omzumdan başlayarak hafif parmak uçlarını göğsümde gezdiriyor. "Kırık, onarılmış, mutlu, üzgün," diye fısıldıyor.

"İyi misin?" Dokunuşuyla ürpererek soruyorum, terden gözlerinin altındaki rimel lekesine bayılıyorum.

"Hayır," diye nefes alıyor, göğsümde sürünüyor ve bana sarılıyor. "Ben mükemmelim." Georgie yatak odasından bağırırken eğilip beni öpüyor. Başımı eğip monitöre bakıyorum. Tekmeliyor, çırpınıyor, fasulye dolu uyanmış. Ve onu tekrar elime almak için sabırsızlanıyorum. Beau'nun kalçalarını tutup onu yana çekiyorum, kalkıp boxer'ımı giyiyorum ve villadan odasına doğru volta atıyorum. Beşiğine doğru yaklaştığım anda durdu ve beni buldu. Beni içine aldı.

"Merhaba prenses," diyorum sessizce.

Kolları ve bacaklarıyla tekrar çırpınmaya başladı. Gülüyorum ve onu kucaklayıp sağ kolumun arasına alıyorum. Hemen pazuma yapışıyor ve her tarafıma salyalarını akıtıyor. Kesinlikle diş çıkarıyor - menzilineki her şeyi ağzına götürüyor.

Onu yatak odasına geri götürdüm. Beau külotunu giymiş, yatak başlığına yaslanmış, elinde telefonu var. Georgie ve ben gelir gelmez telefonu bırakıyor, kollarını kaldırıp ellerini kavırıyor. "Bu annem," diye geçiriyorum içimden. "Hatırladın mı onu?"

Beau homurdanıyor. "Onu bana ver."

"Hayır." Kendimi onun yanına koyuyorum ve dizlerimi bükerek Georgie'yi dizlerimin üzerine yatırıyorum. Beau kendini göğsüme sıkıştırıyor.

"Onu güldür," diyerek komodinin üzerindeki gıcirtılı topa uzanmamı istiyor. Kızımıza göre plajdan aldığımız bu iki dolarlık hurda, dilimlenmiş ekmekten sonraki en komik şey.

"Nedir bu?" Nefes nefese topu tutuyorum. Georgie sesi bekleyerek kıpırdamadan duruyor, gözleri benden topa kayıyor. "Hazır mısın?"

Bir kere tekmeledi.

Ve yavaşça sıkarak topun gıcirtı ile osuruk arasında bir ses çıkarmasını sağlıyorum. Georgie kıkır kıkır gülme krizlerine giriyor ve yemin ederim, bu ses hayatın ta kendisi. Karım da yanımda dağılıyor, iki kızım da kendilerinden geçiyorlar, Georgie topun üzerinde, Beau

Küçük kızımızın kontrol edilemez, bağımlılık yapan kahkahaları. Onları bütün gün izleyebilirim.

Eğiliyorum, dudaklarımdan küçük bir kıkırtı dökülüyor ve ağzımı Beau'nun başının tepesine doğru itiyorum.

Artık nefretle değil, sadece sevgiyle dolu. Benim karanlığım her zaman onun ışığı oldu ve onun karanlığı da her zaman benim karanlığım oldu.

Beau Hayley'nin daha güzel olabileceğini düşünmemiştim. Meğer anne ve eş olan Beau Kelly bunun da ötesindeymiş.

O artık zehirli değil ama her zaman benim merhemim olacak. Ve ben her zaman ölümcül olacağım, ama Beau ve Georgie için ben hayatım.

Koca ve baba.

Düşmanlarımızı öldürmek bizi özgür kılmadı. Georgie kurtardı.

O en parlak ışık.

SONSÖZ - ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DANNY

"Rose, sevgilim, bu çok fazla"-terastaki örtüyü, havuzdaki balonları tarıyorum-"çok fazla."

"Bugün özel bir gün."

"Evet, ama Brad ve Pearl'ü bilirsin. Fazla yaygaradan hoşlanmazlar." Villanın köşesini dönüyorum, üzerimde hâlâ dalgıç kıyafetim var, Maggie de onunkiyle koluma oturmuş, Rose bir tepsi kanepeyle aceleyle uzaklaşırken onu takip ediyorum.

"Çok fazla değil," diye itiraz ediyor omzunun üzerinden. "Sadece küçük bir parti."

"Aman Tanrım, Rose," diye mırıldanıyorum, yemek odasının kapısındaki balon kemeriyle yüz yüze geliyorum. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Maggie'yi Lennox ve çocuklarla jet ski'ye bindirdiğin sırada dikildi."

Tepsiyi kemerin yanındaki uzun masaya yerleştirir. Şampanya dolu diğer uzun masanın yanına. Çok fazla değil mi? Sonra ellerini fırçalayarak tekrar uzaklaşıyor.

Maggie'nin avuç içleri yüzüme çarpıyor, sıkıyor ve burnunu yüzüme dayıyor.

"Babam annemi azarlıyor," diyorum pençeli ellerini yanaklarımdan sıyrarak. "İzle." Rose'un peşinden gidip mutfığa giriyorum.

"Dışarı!" diye bağırınca sıçradım ve tekrar verandaya çıktım. "Tanrı aşkına Danny, baksana." Paspası alıp öfkeyle silmeden önce kapının hemen içindeki küçük su birikintisini işaret ediyor.

"Dadadadada!"

Maggie'nin elleri tekrar yanaklarıma inip sıkıştığında irkiliyorum, yüzü yaklaşıyor, gözleri benimkilere karşı kırışıyor, kirpiklerimiz birbirininkileri gıdıklıyor. "Bana melek öpücükleri mi veriyorsun, kızım?" Burnumu kırıştırıyorum, kirpiklerimi kırıştıırıyorum ve o kahkahalar atarak kollarımda zıplıyor. Sonra gözüne bir şey takılıyor -ne olduğunu biliyorum- ve heyecanla bağırıyor. Arkama bakıyorum ve Daniel'ın sörf tahtasını kolunun altına sıkıştırmış, patikadan aşağıya indiğini görüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum. Daha yeni döndük.

"Ben ve Barney akşam dalgalarını yakalamak istiyoruz."

"Hiç şansın yok!" Rose ortaya çıkarak bağırır. Daniel öfke dolu bir nefes verir. "Bu Brad ve Pearl'ün partisi."

"Bunun bir parti olduğunu bilmiyorlar," diye belirtiyor. "Brad Amca bir parti bile *istemeydi*."

"Sakın başlama." Rose öfkeyle içeride kaybolur. "Hep birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu."

"Al," diyorum, Maggie'yi Daniel'a vermeden önce hızlı bir öpücük veriyorum. "Kardeşini al."

O da itiraz etmez ve tabii ki Maggie çok sevinir, sevinç çığlıkları atar ve Daniel'e bir sürü melek öpücüğü verir. "Onu kumdan kale yapmaya götüreceğim."

"Tamam," diye sesleniyorum. "Yüzüne güneş kremi sürdüğünden ve dalgıç giysisini çıkarmadığından emin ol." Rose'un peşinden gittim ve onu mutfakta buldum. Brad ve Pearl'e mutlu bir nişan dileyen kocaman bir pankartın altında. Tanrım, doğruca dışarı çıkacaklar.

"Danny!" diye bağırıyor, bana doğru geliyor.

Onu bıraktım, bileklerinden yakaladım ve yerinde tuttum. "Her yere damlatıyorsun."

"Bununla başa çık." Başımın afişi işaret ediyorum.

"Çok fazla değil mi?" Suratını asıyor, omuzları düşüyor. "Sadece heyecanlıyım."

Ben kim oluyorum da karımın eğlencesini bozuyorum? Tanrı aşkına. İç çekerek yumuşuyorum. "Sadece biraz yumuşat, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor.

"Hey, bütün bu zahmete boşuna girmiş olabilirsin. Hayır diyebilirdi."

"Hayır demedi."

"Nereden biliyorsun?"

Duraksıyor, düşünüyor, adaya geri dönüyor ve bir bıçak alıp birkaç domates doğruyor. "Beau'yu bıraktıktan sonra kuaförden dönerken sahile uğramış olabilirim." Evet, çünkü karım artık araba kullanabiliyor. Bıçağı yere bırakırken dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben de bıkkınlıkla başımı geriye atıyorum. "Herkes mutlu olduğu için çok mutluyum!" Yanıma geliyor ve omuzlarıma uzanıyor, ayak parmaklarının ucunda yükseliyor, yüzümü düşürmemi bekliyor. Sırtışı arsızcaydı. Rose'daki bu yeni tutkuyu görmek yepyeni bir tatmin seviyesi.

"Mutlu olmana sevindim," diye itiraf ediyorum. "Ama dediğim gibi, biraz azalt." "Tamam."

"Güzel."

Göz ucuyla yanıma bakıyor. "Çocuklar nerede?"

Elini tutup mayomun arkasındaki fermuara götürdüğümde aletim seğiriyor. "Çocuk Maggie'yi kumdan kale yapmaya götürdü."

Mavi gözleri dans ediyor, fermuarımı aşağı çekerek dalgıç giysimin üst yarısını sıyırmama izin veriyor. "Şimdi kim damlatıyor?" Elini eteğinin altında kaybedip bulduğum ıslaklığı içime çekerek soruyorum. "Bu sabah beni özledin mi bebeğim?" diye soruyorum.

Saldırıyor ve ben de onu kendime doğru kaldırıp mutfaktan yatak odamıza doğru yürüyorum. "Saçıma dikkat et," diye bağırarak onu yatağa fırlatıyorum. Ben dalgıç kıyafetimi çıkarıp üzerine düşerken, saçlarım yüzüme dökülürken, aletim girişini kırmak üzereyken çılgınca soyunuyor. İçine daldım, başım geriye düştü, titriyordum.

"Ah evet," diye nefes alıyorum, kollarım kenetli, gövdem sert, zevk alıyorum. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarını esnetiyor. "Hareket et."

"Bekle," diye nefes alıyorum, kendimi dizginliyorum. "Çekil!"

"Bekle, Rose."

"Çekil!"

Lanet olsun. Çabucak kendimi toparladım ve sertçe vurmaya başladım.

"Daha hızlı!"

"Lanet olsun Rose, acelen ne?"

"Kekim," diye pantolonunu indirdi. "Fırından çıkması gerekiyor." *Ne oluyor lan?* Hareket etmeyi bırakıp dehşet içinde ona bakıyorum. "Ne?" diye hırıldıyor.

"Pasta mı yaptın?" "Evet, pasta yaptım."

"Yenilebilir bir pasta mı?"

Nefes nefese kalıp koluma vuruyor, ben de gülüyorum ve onu yataktan çekip çıkarıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye çıkışır. "Danny, eğer-"

Onu döndürüyorum ve duvara yaslıyorum, önden öne doğru, onu kalabalıklaştırıyorum, saçlarını alıyorum. Kahrolası pastalar, partiler, saat başı seks yapmak. "Sanırım kim olduğumuzu hatırlatacak küçük bir şeye ihtiyacımız var Bayan Black," diye tıslıyorum, bacaklarının arasına uzanıp uyarılmışlığını okşuyorum. Kasılıyor, omzunun üzerinden bakıyor, koyu mavi gözleri daha koyu.

"Kanlı olsun," diye fısıldıyor ve ben sırtıyorum, homurdanarak ona çarpıyorum, ilk kez birlikte olduğumuzda olduğu gibi onu duvara karşı sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. Gürültülü, sıcak, kaotik ve ikimiz de boşaldığımızda, bu güçle oluyor, ikimiz de nefessiz, ıslak ve bitkin bir şekilde haliya yığılıyoruz. Nefes nefese kalıyorum, başımı eğip onu yanımda yerde yatarken görüyorum, salondan yeni çıkmış saçları dağılmış. Hâlâ ölümcül derecede muhteşem. "Senden nefret ediyorum."

Biraz hayat buluyor ve karnıma oturuyor, eğilip yaramı, göz kapaklarımı, burnumu öpüyor. İç çekiyorum ve sert zemine gömülüyorum, beni öpüp hayata döndürmesine izin verdiğim için mutluyum. "Sanırım saçlarını mahvettim bebeğim," diye mırıldanıyorum, nefes nefese tavana bakıyorum.

"Boş ver," diyor rahat bir tavırla, göğüs kafesimdeki kurşun yarasına doğru ilerliyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ayağa kalktı ve yorgun gözlerim kışına çivilenmiş halde banyoya doğru yürüdü. Durdu. Arkasına baktı. "Ve ben hamileyim." Hızla banyoya girip kapıyı çarparak kayboldu.

Ne?

Kaşlarımı çatarak bir süre tahtaya bakıyorum. "Rose, bebeğim," diye sesleniyorum sonunda, kımıldamadan.

"Öyle mi?"

"Sanırım az önce yine hamile olduğunu söylediğini duydum." "Söyledin."

"Oh." Başımı tekrar yere yaslıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, bir elimi yüzüme vurarak. "Ne zaman?" Arıyorum. *O* bombayı bırakıp saklanmasına bayılıyorum.

"Romantik bir plaj pikniğine gittiğimiz günü hatırlıyor musun?" diye bağılıyor kapıdan. "Annen ve Otto'nun balayından döndükten sonra Maggie'yi izledikleri günü?"

"Evet."

"O zaman."

"Oh."

Kapı açıldı ve hâlâ yerde sırtüstü yatan bana baktı. "Delirdin mi sen?"

"Öfkeli," diyorum kuru bir sesle. *Lanet olsun, lütfen bana başka bir erkek ver!* "Bekle." Oturup dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. "Annem ve Otto iki ay önce geri döndüler."

"Biliyorum."

"Ne zamandır tanıyorsun?"

Omuz silkiyor.

"Rose, ne kadar

sürecek?" "Dört

hafta."

"Dört mü?" Ağzımdan kaçırdım.

"Ve ikizler." Geniş, dişlek, gergin bir gülümseme yayıyor ve kapıyı çarparak tekrar saklanıyor.

Tahtaya bakıyorum. Sadece bakıyorum. *İkizler mi? İkiz mi dedi?* "Rose, bebeğim." "Öyle mi?"

"Sanırım az önce ikiz olduğunu
söylediğini duydum." "Duydun."

"Oh." İkizler mi? Telefonumun çaldığını duyduğumda yatak odasına göz gezdiriyorum. Ayağa kalkıp komodinin yanına gidiyorum, kaşlarımı çatıyorum ve cevap verirken omzumun üzerinden banyo kapısına bakıyorum. "Selam."

"Evet dedi."

"Tabii ki evet dedi," diye mırıldanıyorum, mutfığa doğru yürürken. "Tebrikler." Sesim pek cıvıl cıvıl çıkmıyor ve ona zaten bildiğimi söylemeyeceğim. Hepimizin sahilin çeşitli yerlerinde kendi evlerimiz olmasına rağmen bu ailede mahremiyet diye bir şey yok.

"Sen iyi misin?" Brad
soruyor. "İyiyim."

"Tamam. Sonra görüşürüz?"

"Güle güle." Telefonumu kapatıp adaya bırakıyorum, sonra dalgın dalgın ayaklarımı bahçeye doğru uzatıyorum. Şampanyaya bakıyorum. İki bardak alıyorum. Villanın yanından geçerken ikisini de yudumluyorum. Daniel, Maggie'yle birlikte patikadan yukarı çıkıyor, Maggie elinin yardımıyla yürürken ona tezahürat yapıyor.

"Evet, kızım," diye bağırarak Maggie'nin kıkırdamasına ve ciyaklamasına neden olur. "Hadi kızım." "Dadadadada!"

Daniel bana bakıyor. Geri çekiliyor. "Baba, bir şey mi unuttun?"

Önüme bakıyorum. Çıplak önüme. "Evet," diyorum, avucumu aletimin üzerinde tutarak. Bana bir saniye ver." Dönüp yatak odasına gidiyorum ve banyonun kapısını çalıyorum. Cevap vermiyor. Kolu çeviriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kapı açıldı. Onu tuvalette otururken buluyorum, ellerini birleştirmiş, dizleri yere vuran ayaklarından zıplıyor. Yukarı baktı.

"Kesinlikle ikiz demiştin, değil mi?" Diyorum ve o da yavaşça başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yanından ayrılıp yatağa gidiyorum, sırtüstü yığılıyorum, kollarımı ve bacaklarımı açıyorum. "Tanrım," diyorum tavana doğru. "Seninle tam olarak aynı fikirde olmadığımızı biliyorum, ama bana yardım etmek için kendini zorlayabilirsen, verebileceğin tüm gücü ve sabrı alacağım. Teşekkürler."

Rose'un kıkırdadığını duyuyorum ve başımı kaldırıyorum. Yatağın dibinde duruyordu. Ve evet, parlıyordu. Elbette fark etmiştim ama bunu güneş ışığına, huzura ve sakinliğe bağlıyordum. İç geçiriyor ve bana doğru sürünerek kalçalarımın sarılıyor. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diyorum, kalçalarını tutup karnına bakarak. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bu parkta bir yürüyüş olacak. "Sen mi?"

"Hayır." Önünü benimkine yaklaştırıyor. "Artık profesyoneliz."

Kıçına şaplak attım. "Siktiğimin ikizleri." Başımı salladım. "Öp beni." Dişi aslan gibi bana saldırmasına izin vererek bizi yuvarlıyorum.

Terasın kenarında oturmuş, bir elimde viski, diğerinde sigara, olanları kabullenmeye çalışıyorum. *Hala da öyle.* Biraz zaman alabilir. Çok fazla

Sonsuz sakinlik ve huzur. Herkesi uzaktan gözlemliyorum, verandada kaynaşmalarını, içmelerini, gülmelerini izliyorum.

Rahat.

Maggie Rose'un kalçasında, Georgie Beau'nun kollarında, Ella Ruby'ye sarılmış ve Pearl uzun bir tabureye tünemiş. Harika görünüyor. Biraz yorgun ama travmaları göz önüne alındığında gerçekten harika.

Lennox'un içeri girdiğini görüyorum, elinde bir şişe sallıyor, yeni bayan arkadaşı da elini tutuyor. Barney Xbox'ta Daniel'a katılmak için koşturuyor ve Esther onları selamlıyor. Bu tarafa baktığında elimi kaldırıyorum. Birazdan yanına gideceğim. Hâlâ bu ana ihtiyacım var.

Pearl, Brad'le birlikte geldiğinde "Aman Tanrım," demişti, yüzü isteksiz bir coşkunun resmiydi.

Rose'a anlamlı bir bakış attım. O da omuz silkti.

Nefes alıyorum ve gözlerimi Zinne ve Quinton'la birlikte oturan Goldie ve Ringo'ya çeviriyorum. Orada bir şey var, yemin ederim. Ya Nolan ve Ella? Yakında düğün çanlarının çalmasını bekliyorum. Gülümsüyorum. Aile ne kadar da büyümüş. Mason, Vikingler ve tersanedeki çocuklar ellerinde biralarla sohbet ediyorlar. Hepsi St. Lucia'ya gelmiş ve geri dönmemişler. Neden dönsünler ki? Yeniden yapılanıyoruz, yeniden inşa ediyoruz, yeniden başlıyoruz.

Asla gitmiyorum.

Peki ya doktorlar? Bugünlerde Fred'i pek göremesek de onlar da oldukça iyi yerleştiler. Yaşlı fahişe, bayan arkadaşını da yanında getirdi. Biraz dinlenmeyi hak ediyor. Onun adına mutluyum. Ve onun için sonsuza dek minnettarım.

Annem elinde bir şişeyle yanıma geliyor, yarı gülümsüyor, yarı da o eski endişeli bakışını gösteriyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, viskimi doldururken.

Somurtuyorum, elini tutup onu aşağı çekiyorum. Kaşlarını çattı. "Sen ve Otto yine büyükanne ve büyükbaba olacaksınız."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı, elini ağzına götürdü. "Hayır."

"Evet. Ve ikizler." İçkimi boynuma götürüyorum ve annemin yüzündeki ifadeye gülüyorum. "Biliyorum, değil mi? Siktiğimin ikizleri." Eğilip onu yanağından öpüyorum. "Benim için dua et."

Ben de onunla birlikte ayağa kalkıp elimdeki boş bardağı uzatırken gülüyor. Havuzun karşısındaki James ve Brad'e başımı sallayarak, "Ben  ocuklarla gezintiye çıkıyorum," diyorum. İkiisi de ayağa kalkıyor, içkilerini atıyor ve mesajı okuyorlar.

Onlara ihtiyaç var.

Ama silahlarını doldurmaya gitmiyorlar. Hayır.

Ben Rose'a doğru yürüyüp Maggie'yi kollarından alırken onlar da kızlarını topluyorlar. Nereye gittiğimizi sormuyor. Sormasına da gerek yok. Salonda durup babamın küllerinin içinde olduğu vazoyu alıyorum -birileri bunları kazmaya çalıőın da görelim- ve sahile giden patıkaya doğru yola  ıkıyorum. Oğlanlar ve kızları beni bekliyorlar. Sahile doğru sessizce yürüyoruz, kızlar çeşitli sesler  karıyor, Maggie en g r lt l s , yüzümü tutuyor, melek öpücüğü için ısrar ediyor. "Bir gün sana uzamsal farkındalığı öğreteceğim kızım," diyorum, burnu kırışıp ağzıyla benimkinin ucuna yapıştığında kıkırdıyorum. "şimdi de düzgün öpücükler mi?"

Arkamdaki  ocuklar gülüyor ve ben de nefes alarak kıımı suyun ulaşamayacağı bir yere, kıyıya yerleştiriyorum. Ben Maggie'yi kuağıma oturturken onlar da bana katılıyor, James Georgie'yi bükülmüş bacaklarının arasına alıyor ve Brad de Ruby'yi kalçalarına koyuyor. "şu halimize bak," diye mırıldanıyorum, vazoyu yere bırakırken. "Ne kadar da  l mc l." Ama gerçek şu ki, artık öyle olmamıza gerek yok. Bir daha asla. "Rose hamile," diyorum ve James bir kahkaha patlatıyor, hemen ardından Brad geliyor. "Ve ikiz."

Uğultu sinir bozucu seviyelere ulaőıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, keşke ikisinin de suratına yumruğu geirebilsem diye. Belki kızlar etrafta yokken.

"Tanrım," diye nefes alıyor James, Georgie parmağını alıp ağzına sokarken kahkahasını kontrol altına alıyor. "İkizler."

"Dostum, hareket ediyoruz," diye kıkırdıyor James.

"Siktir git." Kimse kımıldamıyor. "Artık içmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet," diye hızlıca cınlıyor.

"Bana iki tane yeter, teşekkürler." Brad kıkırdıyor, sonra kaşlarını çatıyor.

"Maggie ne yiyor böyle?"

Gözlerimi aşağıya çevirdiğimde ağzındaki küçük yumruğunun tozla kaplı olduğunu görüyorum. Kafam karıştı, elini tuttum ve açtım. "Siktir." Çabucak kabı kontrol ettim. Kapağı kapalı. "Siktir, hayır." Ayağa fırlıyorum ve Maggie'yi kolumun altına alıp sığ okyanusa koşuyorum, ağzının etrafına su sıçratıyorum. "Pops'u yedi!" Maggie çığlık çığlığa bağırmaya başlarken James ve Brad kıyıda parçalanırken bağırıyorum.

"Al." Brad bana bir şişe su fırlatıyor, ben de hemen açıp onu kollarıma yatırıyorum, dudaklarına döküyorum, umarım birazını içine çeker ve tozları temizler. Doğal olarak daha yüksek sesle çığlık atıyor ve ben kendimi yirmi ton bok gibi hissediyorum. "Ah bebeğim." Onu ayağa kaldırıyorum, tükürdüğünü ve ahududu üflediğini görüyorum, ağzını temizlemeye çalışıyor, beklediğim tuzdan daha fazlasını. "Baban üzgün." Parmağımı ağzına sokup ölmüş büyükbabasının küllerinin kalıntılarını kontrol ediyorum. "Lanet olsun."

"Danny!" Rose'un bağırdığını duydum. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey canım," diye bağırıyorum. "Kızımız lanet olası bir Hannibal, canım," diye ekliyorum sessizce.

Çocuklara bakıyorum.

İkisi de kucaklarında bebekleriyle. "İyi ki artık bu oyunda değiliz, yoksa alay konusu olurduk."

"Umurunda mı?" James sorar.

Maggie'ye bakıyorum, gözlerini kırıştırıyor, yüzü mükemmelliğin berbat bir resmi. "Hayır, yapacağımı söyleyemem."

"Sikimde bile değil," diye mırıldanıyor Brad. "Yapma."

Kuma saplanmış vazoya bakıyorum. *Pops*. Her şeyin başladığı yer. Gülümseyip yanlarına gidiyorum, Maggie kolumun üzerinde oturuyor ve onu kaldırıp

Okyanus. Kendimi görüyorum, bir çocuk, jet ski'mle dalgaların üzerinde vızıldıyorum.

Carlo Black takipte.

"Huzur içinde yatın bayım," diye fısıldıyorum, rüzgâra sırtımı dönüp vazoyu deviriyorum ve küllerinin rüzgârla savrulup havada kayboluşunu izliyorum. İronik bir şekilde, kahkahasını da duyuyorum. Onu bronz tenli, gümüş saçlı ihtişamıyla, Küba sigarası içerken, konyak yudumlarken görüyorum. "Beni kurtardığın için teşekkürler."

Hoş geldin, evlat. Seninle gurur duyuyorum.

Boğazımdaki beklenmedik yumruyu yutuyorum ve kızıma bakıyorum. "Her şey için teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Derin bir nefes alarak sessiz Brad ve James'e dönüyorum. "Yürüyelim mi?" İkisini de kumdan yukarı çıkmaya teşvik ederek söylüyorum.

Güneşin okyanusa düşüşünü izleyerek kıyı şeridinde dolanmaya başlıyoruz. Maggie başını omzuma yaslarken, "Benim için bir zevkti çocuklar," diyorum rahatça. Çok yorgun. Babasının onu kucaklamasını istiyor.

Ve bunun için buradayım.

James bana alaycı bir bakış fırlatarak kuru bir sesle, "Harika," diyor.

Brad bize doğru bir bakış atarak, "Başka biriyle defalarca ölmek istemezdim," diye ekliyor.

Ben aptal gibi gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ve James gülüyor.

Her zaman bir ayağımız cennette, diğer ayağımız cehennemde olmuştur. Bu asla değişmeyecek.

Ama artık yasalara aykırı değiliz, onun yerine korkakça dövülüyoruz. Ve bu da

çok daha korkutucu.

Kanunsuz

adamlar.

Tamam.

SON

Okuduğunuz için teŗekk rler.
Sebebi sensin.

Çok
sevgiler,
JEM xxx

JODI ELLEN MALPAS DA YAZIYOR

Bu Adam Serisi

Bu Adam Bu

Adamın Altında

Bu Adam İtiraf Etti

All I Am - Drew'un Hikayesi (Bir This Man

Novellası) Bu Adamla

Tek Gece Serisi *Tek*

Gece - Vaat Edilen Tek

Gece - Reddedilen

Bir Gece - Açıklandı

Bağımsız Romanlar

Koruyucu

Yasak

Centilmen Günahkar

Mükemmel Kaos

Beni Senin İçin Nefessiz

Bırak

Duman ve Aynalar Duolojisi

Tartışmalı Prenses Gerçek

Kraliçesi

Av Mirası Duolojisi

Sanatsal Yalanlar

Kötü Gerçekler

Kanunsuz Adamlar Serisi

Brit The

Enigma

Diriliş

Yükselen

Amerikan

Belmore Meydanı Serisi Dük

ile Bir Gece Bir Centilmen

Asla Anlatmaz

Bu Kadın Serisi

(Jesse'nin bakış açısından Bu Adam Serisi)

Bu Kadın Bu

Kadınla

Bu Kadın Sonsuza Kadar

JODI ELLEN MALPAS HAKKINDA

Jodi Ellen Malpas İngiltere'd e doğup büyümüştür ve burada kocası, çocukları ve Doberman Theo ile birlikte yaşamaktadır. Kendini hayalperest olarak tanımlıyor ve alfa erkeklere karşı korkunç bir zaafı var. Bağımlılık yapan karakterlerle güçlü aşk hikayeleri yazmak onun tutkusu haline geldi - şimdi sadık okuyucularıyla paylaştığı bir tutku. *New York Times*'ın 1 Numaralı Çok Satan Yazarı, *Sunday Times*'ın En Çok Satan Yazarı ve eserleri dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayınlanmaktadır. Jodi ve eserleri hakkında daha fazla bilgiye www.jodiellenmalpas.co.uk adresinden ulaşabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.